

مرکز تحقیقات و پژوهش در تاریخ و فرهنگ اسلامی

تاریخ پیامبران

صوفی - عیسیٰ

مرکز تحقیقات و نشر علوم اسلامی

مجلسی، محمدباقر بن محمدتقی، ۱۰۲۷-۱۱۱۱ ق.

حیوة القلوب / مجلسی، تحقیق سید علی امامیان، - قم: سرور، ۱۳۸۴.

ISBN 964 - 6314 - 01 - 5

چاپ ششم: ۱۳۸۴.

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیبا.

کتابنامه؛ همچنین به صورت زیر نویس.

مترجمات: ج. ۱. تاریخ پیامبران علیهم السلام و بعضی از قصه های قرآن (آدم -

موسی).

ج. ۲. تاریخ پیامبران علیهم السلام و بعضی از قصه های قرآن (حزقیل - عیسی).

۱. قرآن - قصه ها. ۲. پیامبران.

الف. امامیان، سید علی، محقق. ب. عنوان.

۲۹۷/۱۵۶

۹ ح ۳ م / BP ۸۸

۱۳۸۳

جُودَةُ الْقُلُوبِ ۲

تاریخ پیامبران
علیهم السلام

و بعضی از

قصه‌های شیرین

مرکز تحقیقات کمپیوتر علوم اسلامی

علامه مجلسی

تحقیق

سید علی امامیان

کتابخانه

مرکز تحقیقات کلامی و فقهی علوم اسلامی

شماره ثبت: ۱۴۸۷۷

تاریخ ثبت:

قم، خیابان حاجیه، کوچه ۴، تلفاکس ۷۷۳۶۸۱۰، صندوق پستی ۴۹۶-۳۷۱۸۵

تاریخ پیامبران ﷺ

(حیوة القلوب / ج ۲)

- تألیف : ..... علامه محمد باقر مجلسی رحمۃ اللہ علیہ
تحقیق : ..... سید علی امامیان
ناشر : ..... انتشارات سرور
لیتوگرافی : ..... تیزهوش
چاپ : ..... ستاره
صحافی : ..... یاس
نوبت چاپ : ..... ششم
تاریخ انتشار : ..... ۱۳۸۴ هـ. ش
تیراژ : ..... ۱۴۰۰ دوره
بهای دوره در جلدی : ..... ۷۵۰۰ تومان

* کلیه حقوق برای ناشر محفوظ است *

شابک ۹۶۴-۶۳۱۴-۰۱-۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرکز تحقیقات و پژوهش اسلامی

فهرست مطالب

باب چهاردهم

در بیان قصص حضرت حزقیل علیه السلام ۸۱۹

باب پانزدهم

در بیان قصص حضرت اسماعیل که حق تعالی او را در قرآن مجید «صادق الوعد»
نامیده است ۸۲۹

باب شانزدهم

در بیان قصه‌های حضرت الیاس و یسع و الیا علیهم السلام ۸۳۵

باب هفدهم

در بیان قصه حضرت ذوالکفل است ۸۴۹

باب هجدهم

در بیان قصه‌ها و حکمت‌های حضرت لقمان حکیم علیه السلام ۸۵۵

باب نوزدهم

در بیان قصص اشمویل و طالوت و جالوت علیهم السلام است ۸۸۱

باب بیستم

در بیان سایر قصص حضرت داود علیه السلام است ۸۹۷

❁ فصل اول

در بیان فضایل و کمالات و معجزات و وجه تسمیه و کیفیت حکم و قضا و مدت عمر
و وفات آن حضرت است ۸۹۹

❁ فصل دوم

۹۱۵ ..... در بیان ترک اولای حضرت داود علیه السلام است

❁ فصل سوم

در بیان وحیهائی است که بر آن حضرت نازل شده و حکمتی است که از آن جناب
 ۹۲۸ ..... به ظهور رسیده و بعضی از نوادر احوال آن حضرت است

باب بیست و یکم

۹۴۵ ..... در بیان قصه اصحاب سبت است

باب بیست و دوم

۹۵۵ ..... در بیان قصص حضرت سلیمان بن داود علیه السلام

❁ فصل اول

۹۵۷ ..... در بیان فضایل و کمالات و معجزات و مجملات حالات آن حضرت

❁ فصل دوم

در بیان قصه گذشتن آن حضرت به وادی موران و سایر معجزات آن حضرت که در

۹۸۴ ..... باب وحوش و طیور به ظهور پیوسته است

❁ فصل سوم

۹۹۱ ..... در بیان قصه آن حضرت است با بلقیس

❁ فصل چهارم

در بیان مواعظ و احکام و وحیه که بر آن حضرت نازل گردیده و نوادر احوال آن

۱۰۰۲ ..... حضرت است تا وفات او و آنچه بعد از وفات آن حضرت سانع شد

باب بیست و سوم

۱۰۱۱ ..... در بیان قصه قوم سبا و اهل ثرثار است

باب بیست و چهارم

۱۰۱۷ ..... در بیان قصه حنظله علیه السلام و اصحاب رن است

باب بیست و پنجم

در بیان قصص حضرت شعیبا و حضرت حیقوق علیه السلام ۱۰۲۹

باب بیست و ششم

در بیان قصص حضرت زکریا و یحیی علیه السلام است ۱۰۳۵

باب بیست و هفتم

در بیان قصص حضرت مریم دختر عمران، مادر عیسی علیه السلام است ۱۰۵۹

باب بیست و هشتم

در بیان قصص حضرت روح الله عیسی بن مریم علیه السلام است ۱۰۷۱

❁ فصل اول

در بیان ولادت آن حضرت است ۱۰۷۳

❁ فصل دوم

در بیان فضایل و کمالات و آداب و سیر و سنن و معجزات و تبلیغ رسالات و مدت

عمر و سایر مجملات حالات آن حضرت است ۱۰۹۱

❁ فصل سوم

در بیان قصص تبلیغ رسالت آن حضرت است و فرستادن رسولان به اطراف برای

هدایت خلق و احوال حواریان آن حضرت است ۱۱۰۹

❁ فصل چهارم

در بیان قصه نزول مانده است بر قوم حضرت عیسی علیه السلام به دعای آن حضرت ۱۱۳۶

❁ فصل پنجم

در بیان وحی هائی است که بر حضرت عیسی علیه السلام نازل گردیده و مواظظ و حکمت هائی

که از آن حضرت صادر شده است ۱۱۴۲

❁ فصل ششم

در بیان بالا رفتن عیسی علیه السلام به آسمان و فرود آمدن آن حضرت در آخر الزمان و احوال

حضرت شمعون بن حنون الصفا است ۱۱۸۷

باب بیست و نهم

در بیان قصه‌های ارمیا و دانیال و عزیر علیهم السلام و غرائب قصص بخت‌نصر است ۱۱۹۹

باب سی‌ام

در بیان قصص حضرت یونس بن متی و پدر آن حضرت است ۱۲۲۳

باب سی و یکم

در بیان قصه اصحاب کهف و اصحاب رقیم است ۱۲۵۹

باب سی و دوم

در بیان قصه اصحاب اخدرود و پیغمبر مجوس است ۱۲۸۳

باب سی و سوم

در بیان قصه حضرت جرجیس علیه السلام است ۱۲۹۱

باب سی و چهارم

در بیان قصه حضرت خالد بن سنان علیه السلام است ۱۲۹۷

باب سی و پنجم

در بیان احوال پیغمبرانی که تصریح به اسم شریف ایشان نشده است ۱۳۰۱

باب سی و ششم

در بیان نوادر اخبار غیر پیغمبران از بنی اسرائیل و غیر ایشان است ۱۳۰۹

باب سی و هفتم

در بیان احوال بعضی از پادشاهان زمین است ۱۳۴۳

باب سی و هشتم

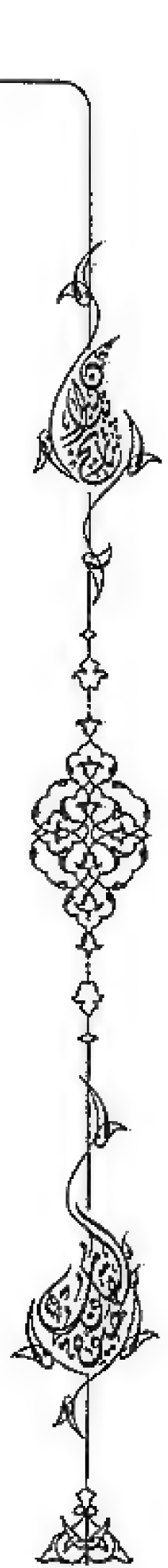
در بیان قصه هاروت و ماروت است ۱۳۵۷

فهرست مصادر تحقیق ۱۳۶۹

باب چهاردهم

در بیان قصص حضرت حزقیل علیه السلام

حق تعالی در قرآن مجید فرموده است ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ﴾^(۱) «آیا نظر نمی‌کنی بسوی قصه آن جماعتی که بیرون رفتند از خانه‌های خود و ایشان چند هزار کس بودند برای حذر از مرگ پس خدا به ایشان گفت: بمیرید، پس زنده گردانید ایشان را بدرستی که خدا صاحب فضل و احسان است بر مردم و لیکن اکثر مردم شکر او نمی‌کنند».

شیخ طبرسی قدس الله روحه فرموده است: ایشان گروهی بودند از بنی اسرائیل که گریختند از طاعونی که در شهر ایشان بهم رسیده بود؛ و بعضی گفته‌اند از جهاد گریخته‌اند؛ و بعضی گفته‌اند که ایشان قوم حزقیل بودند که سومین خلیفه‌های موسی علیه السلام بود زیرا که خلیفه اول بعد از موسی در بنی اسرائیل یوشع بن نون بود، بعد از او کالب بن یوفنا و بعد از او حزقیل و او را «ابن العجوز» می‌گفتند زیرا مادرش پیرزالی بود و از حق تعالی اولاد طلبید بعد از آنکه پیر و عقیم شده بود و خدا حزقیل را به او عطا کرد؛ بعضی گفته‌اند حزقیل «ذو الکفل» است و از برای این او را ذو الکفل گفتند که کفالت و ضامن‌ی هفتاد پیغمبر کرد و ایشان را از کشتن خلاص کرد و به ایشان گفت: بروید که اگر من کشته شوم بهتر است از آنکه شماها همه کشته شوید، پس چون یهود آمدند و پیغمبران را از او طلبیدند گفت: رفتند و من نمی‌دانم به کجا رفتند، و حق تعالی حفظ کرد ذو الکفل را که از ایشان ضرری به او نرسید.

و گفته است: در عدد این جماعت خلاف است میان سه هزار و هشت هزار و ده هزار و سی هزار و چهل هزار و هفتاد هزار، و گفته است: ایشان به دعای حزقیل زنده شدند؛ و بعضی گفته‌اند به دعای «شمعون». و اسم شهر ایشان «داوردان» بود؛ بعضی گفته‌اند «واسط» بود^(۱).

و علی ابن ابراهیم علیه السلام روایت کرده است که: ایشان در بعضی از بلاد شام بودند و طاعون در میان ایشان بهم رسید و خلق بسیاری از ایشان از ترس مرگ از شهر بیرون رفته و در بیابانی فرود آمدند، پس همه در یک شب مردند، و چنان بر سر راه مردم بودند که مردم بر روی استخوانهای ایشان عبور می‌کردند! پس خدا به دعای پیغمبری ایشان را زنده کرد و به خانه‌های خود برگشتند و عمر بسیار بعد از آن کردند و به تدریج مردند و یکدیگر را دفن کردند^(۲).

به سند حسن منقول است که حمران از حضرت امام محمد باقر علیه السلام پرسید: آیا چیزی در بنی اسرائیل بوده است که در این امت مثل آن نباشد؟ فرمود: نه.

پس از تفسیر این آیه از آن حضرت سؤال کرد و گفت: بعد از آنکه زنده شدند همانقدر ماندند که مردم ایشان را دیدند و در همان روز مردند یا به خانه‌های خود برگشتند؟ فرمود: بلکه زنده شدند و برگشتند و به خانه‌های خود ساکن شدند و طعام خوردند و زنان نکاح کردند و مدتها زنده بودند و بعد از آن به اجلهای خود مردند^(۳). و آنها که در این امت در رجعت زنده خواهند شد چنین خواهند بود.

۱. مجمع البیان ۱/۳۴۶، و در آن به جای یوفنا، یوقنا آمده است.

«داوردان» ناحیه‌ای است در شرق واسط که میان آنها یک فرسخ است. (معجم البلدان ۲/۴۳۴).

«واسط» شهری است وسط راه میان بصره و کوفه که سبب تسمیه آن به این نام همان است، و از واسط تا بصره و همچنین تا کوفه پنجاه فرسخ است. (معجم البلدان ۵/۳۴۷).

۲. تفسیر قمی ۱/۸۰.

۳. مختصر بصائر الدرجات ۱۲۲ تفسیر عیاشی ۱/۱۳۰ مجمع البیان ۱/۳۴۷.

مؤلف گوید: این قصه نیز از شواهد حقیقت رجعت است، بنا بر این حدیث که مکرر مذکور شد که آنچه در بنی اسرائیل واقع شد در این امت واقع می‌شود، و علمای شیعه بر مخالفان به این آیه استدلال کرده‌اند.

و در حدیث معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام و حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: چون تفسیر این آیه را از ایشان پرسیدند فرمود: ایشان اهل شهری بودند از شهرهای شام و هفتاد هزار خانه بودند، و طاعون در میان ایشان بسیار بهم رسید، هرگاه اثر طاعون ظاهر می‌شد توانگران که قوت حرکت داشتند بیرون می‌رفتند و مردم پریشان به سبب ضعفشان در شهرها می‌ماندند، و آنها که می‌ماندند بسیار می‌مردند و آنها که بیرون می‌رفتند کمتر می‌مردند، پس آنها که بیرون رفته بودند می‌گفتند: اگر ما در شهر می‌ماندیم بسیار می‌مردیم، و آنها که در شهر مانده بودند می‌گفتند: اگر ما بیرون می‌رفتیم آنقدر از ما نمی‌مردند!

پس رأی ایشان بر این قرار گرفت که چون اثر طاعون ظاهر شود همه بیرون روند، پس در این مرتبه اثر طاعون که ظاهر شد همه بیرون رفتند و در شهرها بسیار گشتند تا رسیدند به شهر خرابی که اهل آن شهر همه از طاعون مرده بودند، خانه‌های ایشان خالی مانده بود، پس بارهای خود را به آن شهر فرود آوردند و همه در آن شهر قرار گرفتند پس حق تعالی فرمود: بمیرید! همه در یک ساعت مردند، و ماندند بر آن حال تا استخوان شدند، آن شهر بر سر راه قوافل بود، اهل قافله‌ها استخوانهای ایشان را از سر راه دور و در یک موضع جمع می‌کردند.

پس پیغمبری از پیغمبران بنی اسرائیل که او را حزقیل می‌گفتند به این موضع عبور نمود، چون نظرش بر استخوانهای پوسیده افتاد بسیار گریست گفت: پروردگارا! اگر خواهی در این ساعت ایشان را زنده می‌توانی کرد چنانچه در یک ساعت ایشان را میرانده‌ای، تا شهرهای تو را آبادان کنند و بندگان تو از ایشان بوجود آیند و تو را عبادت کنند با سایر عبادت کنندگان تو.

پس خدا وحی کرد به او که: آیا می‌خواهی من ایشان را زنده کنم؟

عرض کرد: بلی ای پروردگار من.

پس خدا اسم اعظم را به او وحی کرد و فرمود: مرا به این نام بخوان تا ایشان را زنده گردانم.

چون حزقیل اسم اعظم الهی را خواند، نظر کرد به استخوانها که پرواز می کردند بسوی یکدیگر تا بدنهای ایشان درست شد، همه به یکدیگر نظر می کردند و تسبیح و تکبیر و تهلیل می گفتند، پس حزقیل گفت: شهادت می دهم که حق تعالی بر همه چیز قادر است^(۱). و به سند معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: این جماعت در روز نوروز زنده شدند، و خدا وحی فرستاد بسوی آن پیغمبری که برای ایشان دعا کرد که: آب بریز بر استخوانهای ایشان، چون بر ایشان آب ریخت زنده شدند و ایشان سی هزار کس بودند، به این سبب در میان عجم شایع شده است که در روز نوروز بر یکدیگر آب می پاشند و سببش را نمی دانند^(۲).

در حدیث معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که: در ضمن حاجتها که بر یکی از زنداقه تمام کرد و او را به اسلام درآورد این حدیث بود و فرمود که: جماعتی از وطنهای خود بیرون آمدند و از طاعون گریختند و عدد ایشان را احصا نمی توانست کرد از بسیاری ایشان، پس خدا ایشان را هلاک کرد و آنقدر ماندند که استخوانهای ایشان پوسید و پندهای بدن ایشان گسیخته شد و خاک شدند.

پس خدا در وقتی که خواست قدرت خود را بر خلق ظاهر گردانند، پیغمبری را برانگیخت که او را حزقیل می گفتند، پس دعا کرد و ایشان را ندا کرد، پس بدنهای ایشان جمع شد و روحهای ایشان به بدنهای برگشت و به هیئت روزی که مرده بودند زنده شدند و یک کس از ایشان کم نیامد، بعد از آن مدت بسیار زندگانی کردند^(۳).

به سند معتبر منقول است که: حضرت امام رضا علیه السلام چون در حضور مأمون با جاثلیق

۱. کافی ۸/۱۹۸.

۲. التهذیب الباری ۱/۱۹۵.

۳. احتجاج ۲/۲۳۱.

نصاری حجت تمام کرد فرمود که: اگر عیسی را از برای آن می‌گویند خدا است که مرده را زنده می‌کرد، پس یسع هم کرد آنچه عیسی کرد و امت او او را خدا نخواندند، و حزقیل پیغمبر نیز کرد آنچه عیسی کرد و سی و پنج هزار کس را بعد از آنکه شصت سال از مردن ایشان گذشته بود زنده کرد.

پس به جاثلیق خطاب فرمود: آیا نیافته‌ای که اینها از جوانان بنی اسرائیلند که در تورات مذکورند و بخت نصر وقتی که بیت المقدس را خراب کرد بنی اسرائیل را کشت و ایشان را اسیر کرد و برد به بابل^(۱)، پس خدا حزقیل را مبعوث گردانید و بسوی بنی اسرائیل فرستاد و ایشان را زنده کرد؟ ای جاثلیق! اینها قبل از عیسی بودند یا بعد از او؟ جاثلیق گفت: بلکه قبل از عیسی بودند.

حضرت فرمود: هرگاه عیسی علیه السلام را برای مرده زنده کردن، خدا می‌دانید، پس یسع و حزقیل را نیز خدا بدانید زیرا اینها هم مرده زنده کردند، پدرستی که گروهی از بنی اسرائیل از شهرهای خود گریختند از طاعون و ایشان چندین هزار کس بودند از ترس مرگ پس خدا ایشان را در یک ساعت میراند، پس اهل شهر بر دور ایشان حصار می‌ساختند و در آن حصار بودند تا رمیم شدند و استخوانهایشان پوسید، پس پیغمبری از پیغمبران بنی اسرائیل بر ایشان گذشت و تعجب کرد از بسیاری استخوانهای پوسیده ایشان، پس حق تعالی به او وحی فرستاد: می‌خواهی ایشان را برای تو زنده کنم تا تبلیغ رسالت خود به ایشان نمائی؟

عرض کرد: بلی ای پروردگار من.

پس خدا وحی فرستاد بسوی او که: ندا کن ایشان را.

آن پیغمبر ندا کرد ایشان را که: ای استخوانهای پوسیده! برخیزید به اذن خدای عز و جل. پس همه زنده شدند و برخاستند و خاک از سرهای خود می‌افشاندند^(۲).

۱. «بابل» ناحیه‌ای است که کوفه و حله از توابع آن می‌باشند. (معجم البلدان ۱/۳۰۹).

۲. توحید شیخ صدوق ۴۲۲؛ عیون اخبار الرضا ۱/۱۵۹؛ احتجاج ۲/۴۰۷.

مؤلف گوید: از این روایت چنان ظاهر می شود که این جماعت را که از طاعون گریخته بودند پیغمبر دیگر غیر از حزقیل زنده کرده باشد و حزقیل کشته های بخت نصر را زنده کرده باشد، این مخالف احادیث گذشته است، و ممکن است که حضرت امام رضا علیه السلام در این حدیث موافق آنچه نزد اهل کتاب مشهور بوده بیان فرموده باشد برای آنکه حجت بر او تواند بود، در عبارت این حدیث نیز تکلفی می توان کرد که موافق شود با احادیث گذشته.

در حدیث معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: چون پادشاه قبط به قصد خراب کردن بیت المقدس لشکر کشید و بیت المقدس را محاصره کرد، مردم به نزد حزقیل جمع شدند و برای دفع این داهیه و رفع این بلیّه به آن حضرت استغاثه کردند، حزقیل گفت: شاید امشب با پروردگار خود در این باب مناجات کنم.

پس چون شب شد، برای دفع این بلیّه به درگاه قاضی الحاجات مناجات کرد، حق تعالی وحی فرمود: من کفایت شرّ ایشان می کنم. پس امر فرمود حق تعالی ملکی که موکل بود بر هوا که: نفسهای ایشان را بگیر؛ پس همه به یکمرتبه مردند.

چون صبح شد حزقیل قوم خود را خبر داد که خدا ایشان را هلاک کرد، چون بنی اسرائیل از شهر بیرون رفتند دیدند که ایشان همه مرده اند، پس عجیبی در نفس حزقیل بهم رسید، و در خاطر گذرانید که: چه فرق است میان من و سلیمان علیه السلام؟ به این سبب قرحه ای در کبد آن حضرت بهم رسید برای تنبیه او و بسیار او را آزار کرد، پس خشوع و تذلل نمود به درگاه حق تعالی و بر روی خاکستر نشست و استغاثه کرد برای دفع آن مرض، پس حق تعالی به او وحی فرمود: شیر درخت انجیر را بگیر و به سینه خود بمال، چون چنین کرد آن مرض برطرف شد^(۱).

مؤلف گوید: از این حدیث و حدیث سابق بر این چنان ظاهر می شود که حزقیل بعد از حضرت سلیمان علیه السلام بوده است بر خلاف آنچه مشهور است میان مفسران که نزدیک به

زمان حضرت موسی علیه السلام بوده و خلیفه سوم آن حضرت بوده است.

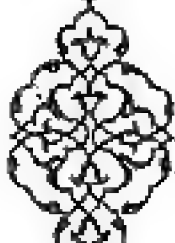
به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حق تعالی وحی نمود به حزقیل پیغمبر که خبر ده فلان پادشاه را که: من تو را در فلان روز می‌میرانم، پس حزقیل به نزد آن پادشاه رفت و رسالت حق تعالی را به او رسانید، پس پادشاه دعا کرد بر روی تخت و تضرع و تذلل به درگاه خدا نمود تا از تخت خود به زیر افتاد، عرض کرد: پروردگارا! آنقدر مرگ مرا پس انداز که فرزند من بزرگ شود و او را جانشین خود گردانم.

حق تعالی وحی فرمود بسوی حزقیل که: برو به نزد پادشاه بگو که عمرش را پانزده سال زیاد کردم.

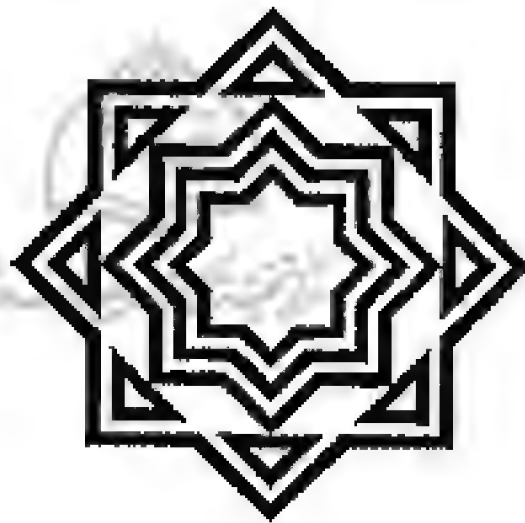
حزقیل گفت: خداوند! هرگز قوم من از من دروغ نشنیده‌اند، چون این را بگویم بر دروغ من حمل خواهند کرد.

حق تعالی به او وحی کرد که: تو بنده منی و آنچه می‌گویم باید بشنوی، برو و تبلیغ رسالت من به او بکن (۱).

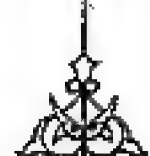
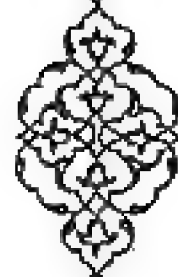
بسم الله الرحمن الرحیم

باب پانزدهم

در بیان قصص حضرت اسماعیل علیہ السلام
که حق تعالیٰ او را در قرآن مجید «صادق الوعد» نامیده است

حق تعالی فرموده است ﴿وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا﴾ و كَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا^(۱) یعنی: «یاد کن اسماعیل را در قرآن بدرستی که صادق الوعد بود یعنی وفا کننده بود به وعده خود و او پیغمبر مرسل بود و امر می کرد اهل خود را به نماز کردن و زکات دادن و نزد پروردگار خود پسندیده بود».

و در حدیث معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: حق تعالی برای این او را صادق الوعد نامید که با شخصی در مکانی وعده کرد و یک سال از برای انتظار وعده او در آن مکان ماند و از آنجا حرکت نکرد^(۲).

و به سندهای معتبر بسیار از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: این اسماعیل که حق تعالی او را صادق الوعد نامیده است غیر از اسماعیل فرزند ابراهیم علیه السلام است بلکه پیغمبری بود از پیغمبران که خدا او را به قوم خود مبعوث گردانید و قوم او گرفتند او را و پوست سر و روی مبارک او را کردند. پس حق تعالی ملکی را بسوی او فرستاد و گفت: پروردگار عالمیان تو را سلام می رساند و می فرماید که: دیدم که قوم تو با تو چه کردند و مرا فرستاده است بسوی تو که هر حکم در باب ایشان بفرمائی من او را بعمل آورم.

اسماعیل علیه السلام گفت: نمی خواهم در دنیا از قوم خود انتقام بکشم و می خواهم در این بلیه صبر کنم و تأسی نمایم به حسین بن علی علیه السلام فرزند پیغمبر آخر الزمان علیه السلام تا از

۱. سورة مریم: ۵۴ و ۵۵.

۲. علل الشرایع ۱۷۷، معانی الاخبار ۱۵۰، عیون اخبار الرضا ۲/ ۷۹.

مرتبه ثواب آن حضرت بهره‌ای داشته باشم^(۱).

به سندهای موثق کالصحيح منقول است که برید عجلای از حضرت صادق علیه السلام سؤال کرد: اسماعیل که حق تعالی او را صادق الوعد نامیده است، اسماعیل پسر ابراهیم است یا غیر اوست؟ مردم می‌گویند: اسماعیل بن ابراهیم است.

فرمود: اسماعیل قبل از ابراهیم علیه السلام به رحمت الهی واصل شد و ابراهیم حجت خدا و صاحب شریعت تازه بود و در زمان او پیغمبر مرسل دیگر نمی‌توانست بود، پس چون اسماعیل فرزند او رسول تواند بود؟ بلکه پیغمبر بود اما رسول نبود، اسماعیل که خدا در این آیه فرموده است پسر حزقیل پیغمبر است که حق تعالی او را مبعوث گردانید بر قوم او، و تکذیب او کردند و او را کشتند، و اول مرتبه پوست سر و روی او را کردند پس حق تعالی بر ایشان غضب کرد و سطاطائیل ملک عذاب را فرستاد به نزد آن حضرت، چون فرود آمد گفت: ای اسماعیل! من سطاطائیل ملک عذابم، رب العزة مرا بسوی تو فرستاده است که قوم تو را به انواع عذابها معذب گردانم اگر خواهی.

اسماعیل فرمود: مرا به عذاب ایشان حاجتی نیست ای سطاطائیل.

حق تعالی به او وحی فرمود که: چه حاجت داری؟

عرض کرد: خداوند! تو پیمان گرفتی از ما برای خود به پروردگاری و برای محمد صلی الله علیه و آله به پیغمبری و برای اوصیای او به ولایت، و خبر دادی خلق خود را به آنچه امت او با حسین بن علی علیه السلام بعد از پیغمبر خواهند کرد و به آنکه وعده داده‌ای که امام حسین علیه السلام را به دنیا برگردانی که خود از کشندگان خود انتقام بکشد، پروردگارا! حاجت من در درگاه تو آن است که مرا به دنیا برگردانی که خود انتقام بکشم از اینها که نسبت به من چنین کردند چنانچه امام حسین علیه السلام را برخوابی گردانید.

پس خدا وعده فرمود اسماعیل بن حزقیل را که او را با حضرت امام حسین علیه السلام به دنیا

برگرداند در زمان رجعت^(۱).

در حدیث معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که حضرت رسول ﷺ فرمود: بهترین تصدّقه‌ها تصدّقی زبان است که به سخن خیر جانهای مردم را حفظ می‌کنی و بدیها را دفع می‌کنی و نفع به برادر مسلمان خود می‌رسانی. پس فرمود: عابدترین بنی اسرائیل آن کسی بود که نزد پادشاه سعی در حوائج مؤمنان می‌کرد، روزی یکی از عبّاد به نزد پادشاه می‌رفت برای کارسازی مؤمنی، پس در راه برخورد به اسماعیل پسر حزقیل علیهِ السلام و گفت: از اینجا حرکت مکن تا من بسوی تو برگردم.

و چون به نزد ملک رفت، وعده را فراموش کرد، اسماعیل به انتظار وعده در آن مکان یک سال ماند، پس خدا از برای او آنجا چشمه‌ای جاری کرد و گیاهی رویانید که از آن گیاه و آب می‌خورد و می‌آشامید و ابری را فرستاد بر او که سایه افکند، پس روزی آن ملک به عزم سیر و تنزه با آن عابد سوار شدند تا به آن مکان رسیدند که اسماعیل در آنجا بود، پس آن عابد چون اسماعیل را دید گفت: تو هنوز اینجا هستی؟

فرمود: تو گفتی از اینجا حرکت مکن، من نیز حرکت نکردم. و به این سبب حق تعالی او را «صادق الوعد» نامید.

پس مرد جبّاری با آن پادشاه همراه بود گفت: ای پادشاه! این دروغ می‌گوید که در این مدت در این مکان مانده است، من مکرر به این صحرا گزشته‌ام او را در اینجا ندیده‌ام، اسماعیل علیهِ السلام به او گفت: اگر دروغ گوئی خدا از چیزهای شایسته‌ای که به تو داده است بعضی را از تو بردارد! در همان ساعت دندانهای آن جبّار فرو ریخت، پس آن جبّار به پادشاه گفت: من دروغ گفته‌ام و افترا کردم بر این بنده صالح، از او التماس کن دعا کند که خدا دندانهای مرا به من برگرداند که من مرد پیری شده‌ام و به دندان محتاجم!

چون آن پادشاه التماس کرد اسماعیل فرمود: دعا خواهم کرد.

پادشاه گفت: الحال دعا کن.

فرمود: سحر دعا خواهم کرد، چون سحر شد دعا کرد تا حق تعالی دندانهای او را به او برگردانید.

پس حضرت صادق علیه السلام فرمود: بهترین وقتها از برای دعا، سحر است چنانچه حق تعالی در مدح جماعتی فرموده است ﴿وَيَا لَشَحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾^(۱) یعنی: «در سحرها ایشان از خدا طلب آمرزش می‌کنند»^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: اسماعیل پیغمبر خدا شخصی را وعده کرد در «صلاح» که موضعی است در حوالی مکه، برای انتظار وعده او یک سال در آنجا ماند، در آن مدت اهل مکه آن حضرت را طلب می‌کردند و نمی‌دانستند که در کجاست تا آنکه شخصی به آن حضرت رسید گفت: ای پیغمبر خدا! ما بعد از تو ضعیف شدیم و هلاک شدیم چرا از ما کناره کردی؟

آن حضرت فرمود: فلان مرد از اهل طایف یا من وعده کرده است که از اینجا حرکت نکنم تا او بیاید!

اهل مکه که این خبر را شنیدند رفتند به نزد آن مرد طایفی و گفتند: ای دشمن خدا! با پیغمبر خدا وعده کرده‌ای و خلف وعده او کرده‌ای و یک سال او را در تعب انداخته‌ای؟ آن مرد به خدمت آن حضرت شتافت و زبان به معذرت گشود و گفت: ای پیغمبر خدا! والله که وعده را فراموش کردم.

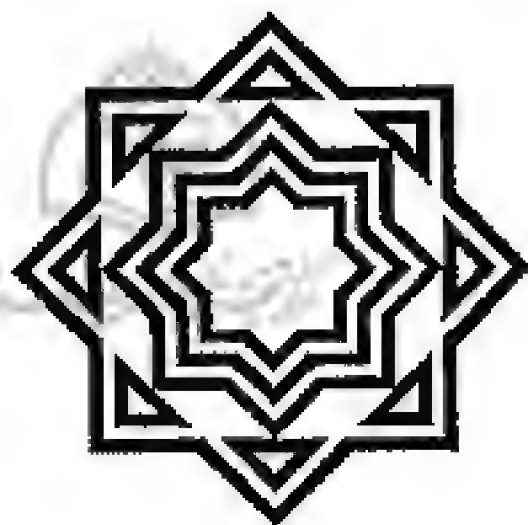
آن حضرت فرمود: والله اگر نمی‌آمدی در همین موضع می‌ماندم تا بمیرم و از اینجا مبعوث شوم. لهذا حق تعالی فرموده است ﴿وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ﴾^(۳).

۱. سوره زاریات ۱۸.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۸.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۹، و در آن به جای «صلاح»، «صفاح» آمده است.

باب شانزدهم

در بیان قصه‌های حضرت الیاس و یسع و الیا علیهم السلام

ابن بابویه علیه السلام از ابن عباس روایت کرده است که: حضرت یوشع بن نون بعد از حضرت موسی علیه السلام بنی اسرائیل را در شام جا داد و بلاد شام را در میان ایشان قسمت نمود، یک سبط ایشان را فرستاد به زمین بعلبک و آن سبطی بودند که الیاس پیغمبر علیه السلام از آن سبط بود، پس حق تعالی الیاس را بر ایشان مبعوث گردانید، و در آن وقت پادشاهی در آنجا بود که ایشان را گمراه کرده بود به پرستیدن بتی که آن را «بعل» می گفتند چنانچه حق تعالی می فرماید ﴿وَإِنَّ الْيَاسَ لَإِيَّ الْمُرْسَلِينَ﴾^(۱) «بدرستی که الیاس از پیغمبران فرستاده شده بود»، ﴿إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ﴾^(۲) «در وقتی که گفت به قوم خود: آیا نمی پرهیزید از عذاب خدا؟»، ﴿أَتَدْعُونَ بَغْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ﴾^(۳) «آیا می خوانید و می پرستید بعل را و ترک می کنید عبادت بهترین آفرینندگان را؟»، ﴿اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ﴾^(۴) «خداوند عالمیان که پروردگار شماست و پروردگار پدران گذشته شما»، ﴿فَكَذَّبُوهُ﴾^(۵) «پس الیاس را تکذیب کردند و سخن او را باور نداشتند».

و آن پادشاه زن فاجرهای داشت، هرگاه که خود غایب می شد زن را جانشین خود می کرد که در میان مردم حکم کند، و آن ملعونه را نویسندهای مؤمن دانائی بود که سیصد مؤمن را از دست آن ملعونه از کشتن خلاص کرد، و در روی زمین زناکارتر از آن زن زنی

۱. سورة صافات: ۱۲۳.

۲. سورة صافات: ۱۲۴.

۳. سورة صافات: ۱۲۵.

۴. سورة صافات: ۱۲۶.

۵. سورة صافات: ۱۲۷.

نبود و هفت پادشاه از پادشاهان بنی اسرائیل آن زن را نکاح کرده بودند و نود فرزند بهم رسانیده بود بغیر از فرزندی فرزند.

و پادشاه همسایه صالحی داشت از بنی اسرائیل، آن مرد باغی داشت در پهلوی قصر پادشاه که معیشت آن مرد منحصر بود در حاصل آن باغ، و پادشاه آن مرد را گرامی می داشت. پس در یک مرتبه که پادشاه به سفری رفت، آن زن فرصت غنیمت شمرد، آن بنده صالح را کشت و باغ او را از اهل و فرزندان او غصب کرد، به این سبب حق تعالی بر ایشان غضب فرمود.

چون شوهرش آمد خبر را به او نقل کرد، پادشاه گفت: خوب نکردی.

پس حق تعالی حضرت الیاس علیه السلام را بر ایشان مبعوث گردانید که ایشان را به عبادت الهی دعوت نماید، پس ایشان تکذیب او کردند و او را دور کردند و اهانت به او رسانیدند و به کشتن او را ترسانیدند، الیاس صبر نمود بر اذیت ایشان و باز ایشان را بسوی خدا دعوت نمود، هرچند بیشتر ایشان را دعوت و نصیحت فرمود طغیان و فساد ایشان زیاده شد، پس حق تعالی سوگند به ذات مقدس خود یاد کرد که اگر توبه نکنند پادشاه و زن زانیه او را هلاک کند.

الیاس علیه السلام این رسالت را به ایشان رسانید، پس غضب ایشان بر الیاس زیاده شد و قصد کشتن و تعذیب او را کردند، پس از ایشان گریخت و به صعب ترین کوهها پناه برد و در آنجا هفت سال ماند که از گیاه زمین و میوه درخت تعیش می کرد، حق تعالی مکان او را از ایشان مخفی کرده بود، پس پسر پادشاه بیمار شد و مرض صعبی او را عارض شد که از او ناامید شدند و عزیزترین فرزند آن پادشاه بود نزد او، پس رفتند به نزد عبادت کنندگان بت که ایشان نزد بت شفاعت کنند که فرزند پادشاه را شفا بدهد، فایده نپخشید. پس فرستادند جمعی را به زیر کوهی که گمان داشتند که الیاس علیه السلام در آنجاست و فریاد و استغاثه کردند به آن حضرت که به زیر آید و از برای پسر پادشاه دعا کند.

پس حضرت الیاس از کوه پائین آمد و گفت: حق تعالی مرا فرستاده است بسوی شما و بسوی پادشاه و سایر اهل شهر. پس بشنوید رسالت پروردگار خود را، حق تعالی

می‌فرماید: برگردید بسوی پادشاه و بگوئید که: منم خداوندی که بجز من خداوندی نیست. منم پروردگار بنی اسرائیل که ایشان را آفریده‌ام و ایشان را روزی می‌دهم و می‌میرانم و زنده می‌گردانم و نفع و ضرر به دست من است و تو شفای پسر خود را از غیر من طلب می‌کنی؟

پس چون برگشتند بسوی پادشاه و قصه را به او نقل کردند، پادشاه در خشم شد و گفت: او را که دیدید بایست او را بگیرد و بیندید و از برای من بیاورید که او دشمن من است.

گفتند: چون او را دیدیم ترسی از او در دل ما افتاد که نتوانستیم او را گرفت، پس پادشاه پنجاه نفر از اقویا و شجاعان لشکر خود را طلبید و گفت: بروید و در اول اظهار کنید که ما به تو ایمان آوردیم تا به نزدیک شما بیاید و بعد از آن بگیرید او را و به نزد من بیاورید.

پس آن پنجاه نفر به آن کوه بالا رفتند و به اطراف کوه متفرق شده به آواز بلند او را ندا می‌کردند که: ای پیغمبر خدا! ظاهر شو از برای ما که به تو ایمان آورده‌ایم.

در آن وقت حضرت الیاس در بیابان بود، چون صدای ایشان را شنید به طمع افتاد که شاید ایمان بیاورند و گفت: خداوند! اگر ایشان صادقند در آنچه می‌گویند مرا رخصت فرما که به نزد ایشان بروم، و اگر دروغ می‌گویند کفایت شر ایشان از من بکن و آتشی بفرست که ایشان را بسوزاند.

هنوز دعای حضرت الیاس تمام نشده بود که آتشی بر ایشان نازل شد و همه سوختند. چون خبر ایشان به پادشاه رسید خشم او زیاده شد و کاتب زن خود را که مؤمن بود طلبید، با او جمعی را همراه کرد و به او گفت که: الحال وقت آن شده است که ما به الیاس ایمان بیاوریم و توبه کنیم، تو برو و الیاس را بیاور که ما را امر و نهی کند به آنچه موجب رضای پروردگار ما است. و امر کرد قومش را که ترک بت پرستی کردند. چون آن کاتب و آن جماعت که با او بودند بالا رفتند بر آن کوه که حضرت الیاس در آنجا ساکن بود، کاتب، الیاس علیه السلام را ندا کرد، الیاس صدای او را شناخت، حق تعالی به او وحی فرستاد که: برو به

نزد برادر شایسته خود و بر او سلام کن و با او مصافحه کن.

چون الیاس به نزد آن کاتب مؤمن آمد قصه پادشاه را به او نقل کرد و گفت: می ترسم که اگر بروم و تو را نبرم مرا بکشد.

پس حق تعالی وحی نمود به حضرت الیاس که: آنچه آن پادشاه به تو پیغام کرده است همه حیل و مکر است و می خواهد که بر تو دست پیابد و تو را بکشد، آن مؤمن را بگو که از او نترسد که من پسر او را می میرانم که او مشغول به تعزیه او شود و ضرر به آن مؤمن نرساند.

پس چون کاتب با آن جماعت به نزد پادشاه برگشتند درد فرزندش عظیم شده بود و مرگ گلوی او را گرفته بود، به ایشان نپرداخت و الیاس به سلامت به جای خود برگشت تا بعد از مدتی که جزع پادشاه بر مردن فرزندش تسکین یافت از آن کاتب سؤال کرد، او گفت: من الیاس را نیافتم.

پس الیاس از کوه فرود آمد و یک سال نزد مادر یونس بن متی علیه السلام پنهان شد و یونس متولد شده بود، پس باز به کوه برگشت و در جای خود قرار گرفت، اندک زمانی که از برگشتن الیاس علیه السلام گذشت، یونس علیه السلام را مادرش از شیر گرفت و فوت شد.

پس مصیبت آن زن عظیم شد و در طلب حضرت الیاس به کوه بالا رفت و گردید تا الیاس علیه السلام را یافت، قصه پسر خود را به او نقل کرد گفت: خدا مرا الهام کرد که بیایم و تو را در درگاه او شفیع گردانم که پسر مرا زنده کند و او را به همان حال گذاشته ام و به نزد تو آمده ام و او را دفن نکرده ام و مردن او را مخفی داشتم.

الیاس پرسید: چند روز است که پسر تو مرده است؟

گفت: هفت روز.

پس حضرت الیاس هفت روز دیگر آمد تا به خانه یونس رسید و دست به دعا برداشت و مبالغه نمود در دعا تا حق تعالی به قدرت کامله خود یونس را زنده کرد و الیاس به جای خود برگشت.

و چون یونس چهل سال از عمرش گذشت بر قوم خود مبعوث گردید، چون الیاس علیه السلام

از خانه یونس برگشت و هفت سال دیگر گذشت حق تعالی به او وحی فرستاد که: آنچه خواهی از من سؤال کن تا به تو عطا نمایم.

الیاس گفت: می‌خواهم مرا بمیرانی و به پدران خود ملحق گردانی که ملال بهم رسانیده‌ام از بنی اسرائیل و از برای تو دشمن می‌دارم ایشان را.

حق تعالی به او وحی فرستاد که: ای الیاس! این زمان وقت آن نیست که زمین و اهل زمین را از تو خالی کنم، و امروز قوام زمین به توست، در هر زمان خلیفه‌ای از من در زمین می‌باید که باشد و لیکن سؤال دیگر بکن تا عطا کنم.

الیاس گفت: پس انتقام مرا بکش از آنها که از برای تو با من دشمنی می‌کنند، هفت سال بر ایشان باران مفرست مگر به شفاعت من.

پس قحط و گرسنگی بر بنی اسرائیل زور آورد و مرگ در میان ایشان بسیار شد، دانستند که از نفرین الیاس است، پس به نزد آن حضرت به استغاثه آمدند و گفتند: ما مطیع توایم، آنچه می‌فرمایی بفرما.

پس الیاس از کوه فرود آمد و شاگرد او «یسع» همراه او بود، به نزد پادشاه آمد، پادشاه به او گفت که: بنی اسرائیل را به قحط فانی کردی.

الیاس علیه السلام گفت: هر که ایشان را گمراه کرد ایشان را کشت.

پادشاه گفت: پس دعا کن تا خدا باران بر ایشان ببارد.

چون شب شد الیاس علیه السلام به مناجات ایستاد و دعا کرد و یسع را گفت: به اطراف آسمان نظر کن.

یسع گفت: ابری می‌بینم که بلند می‌شود.

الیاس علیه السلام گفت: بشارت باد تو را که باران می‌آید، بگو که خود را و متاعهای خود را از غرق شدن حفظ کنند.

پس باران عظیم بر ایشان بارید و گیاههای ایشان روئید و قحط از ایشان برطرف شد. و مدتی حضرت الیاس در میان ایشان ماند و ایشان به صلاح و نیکی بودند، پس باز به طغیان و فساد برگشتند و انکار حق الیاس کردند و از اطاعت او تمرد کردند، پس

حق تعالی دشمنی را بر ایشان مسلط کرد که ناگاه بر سر ایشان آمد تا بر ایشان مستولی شد و آن پادشاه را با زنش کشت و در باغ آن مرد صالح که زن پادشاه او را کشته بود انداخت. پس الیاس علیه السلام یسع را وصی خود گردانید و الیاس را خدا پر داد و لباس نور بر او پوشانید و او را به آسمان بالا برد و عباي خود را از میان هوا از برای یسع به زیر انداخت و یسع را حق تعالی پیغمبر بنی اسرائیل گردانید و وحی بسوی او فرستاد و تقویت او نمود، و بنی اسرائیل تعظیم او می نمودند و به سیرت حسنه او هدایت می یافتند^(۱).

در حدیث معتبر منقول است از مفضل بن عمر که گفت: روزی رفتیم به در خانه حضرت صادق علیه السلام و خواستیم که رخصت بطلبیم و داخل شویم، پس شنیدیم صدای مبارک آن حضرت را که به کلامی تکلم می نمود که عربی نبود، ما توهم کردیم که لغت سریانی است، پس آن حضرت بسیار گریست، و ما نیز به گریه آن حضرت بسیار گریستیم، پس غلامی بیرون آمد و ما را رخصت داد که داخل شدیم، پس من عرض کردم: فدای تو شوم ما در در خانه تو شنیدیم که شما به سخنی تکلم می نمودید که عربی نبود، ما توهم نمودیم که سریانی است و تو گریستی و ما نیز به گریه تو گریستیم.

فرمود که: بلی به خاطر آمد الیاس پیغمبر علیه السلام و او از عبّاد پیغمبران بنی اسرائیل بود، پس دعائی که او در سجده می خواند من خواندم. و شروع کرد آن حضرت به خواندن آن دعا به زبان سریانی، والله که هرگز ندیده بودیم هیچیک از علمای یهود و نصاری که به آن فصاحت بخوانند، پس به عربی از برای ما ترجمه نمود و فرمود: در سجده می گفت: «أَتُرَا لَہُ مُعَذِّبِی وَ قَدْ أَظْلَمْتُ لَکَ هَوَاجِرِی؟ أَتُرَاکَ مُعَذِّبِی وَ قَدْ عَفَرْتُ لَکَ فِی الشَّرَابِ وَ جُہِی؟ أَتُرَاکَ مُعَذِّبِی وَ قَدْ أَجْتَنَّبْتُ لَکَ الْمَعَاصِی؟ أَتُرَاکَ مُعَذِّبِی وَ قَدْ أَشْهَرْتُ لَکَ لَیْلِی» یعنی: «آیا می بینی خود را که مرا عذاب کنی و حال آنکه تشنه بوده ام به روزه داشتن از برای تو در هواهای گرم؟ آیا می بینی خود را که مرا عذاب کنی و حال آنکه روی خود را نزد تو در خاک مالیده ام؟ آیا می بینی خود را که مرا عذاب کنی و حال آنکه از گناهان برای

رضائی تو دوری کرده‌ام؟ آیا می‌بینی خود را که مرا عذاب کنی و حال آنکه شبهای خود را برای تو به بیداری گذرانیده‌ام؟»

پس حق تعالی به او وحی فرستاد که: سر بردار که من تو را عذاب نمی‌کنم.^(۱)
پس الیاس مناجات کرد که: پروردگارا! اگر بگوئی که تو را عذاب نمی‌کنم پس عذاب کنی چه خواهد شد؟ آیا نیستم من بنده تو و تو پروردگار من؟

حق تعالی وحی نمود که: سر بردار که من وعده‌ای که کردم البته وفا می‌کنم.^(۱)
و در حدیث معتبر دیگر همین قصه را بعینه موسی بن اکیل از حضرت امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده است و در آنجا به جای الیاس، الیا واقع شده است.^(۲)

و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: بر شما باد به خوردن کرفس که آن طعام الیاس و یسع و یوشع بن نون بوده است.^(۳)

در حدیث معتبر دیگر از حضرت امام محمد تقی علیه السلام منقول است که: حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود که: روزی پدرم امام محمد باقر علیه السلام در طواف بود که ناگاه مردی به او برخورد که چیزی بر روی خود بسته بود و طواف آن حضرت را قطع نمود و برد آن حضرت را به خانه‌ای که در پهلوی صفا بود و فرستاد و مرا نیز طلبیدند، بغیر از ما سه نفر دیگر کسی نبود، پس به من گفت: مرحبا! خوش آمدی ای فرزند رسول خدا، پس دست خود را بر سر من گذاشت و گفت: خدا برکت دهد در علوم و کمالات تو ای امین خدا بر علوم او بعد از پدران خود.

پس رو کرد به پدرم و گفت: اگر می‌خواهی تو مرا خبر ده و اگر می‌خواهی من تو را خبر دهم، و اگر می‌خواهی تو از من سؤال کن و اگر می‌خواهی من از تو سؤال کنم، و اگر می‌خواهی تو به من راست بگو و اگر می‌خواهی من به تو راست بگویم.
پدرم گفت که: همه را می‌خواهم.

۱. کافی ۱/۲۲۷.

۲. بصائر الدرجات ۳۴۱.

۳. کافی ۶/۱۳۶۶ محاسن ۲/۲۲۲.

گفت: زنهار که در وقتی که من از تو سؤال کنم به زبان چیزی را نگوئی که در دلت غیر آن را احتمال دهی.

پدرم گفت: این را کسی می‌کند که در دلش دو علم باشد مخالف یکدیگر و علمش از روی اجتهاد و گمان باشد، و در علم خدائی اختلاف نمی‌باشد.

گفت: سؤال من همین بود، قدری از آن را برای من بیان کردی، اکنون مرا خبر ده که آن علمی که در آن اختلاف نیست کسی می‌داند؟

پدرم گفت: جمیع آن علم نزد خداست و آنچه از آن مردم را ضرور است نزد اوصیای پیغمبران است.

پس آن مرد نقاب را از رو گشود و درست نشست و شاد و خندان شد و گفت: من همین را می‌خواستم و از برای این آمده بودم، گفתי: علمی که مردم را چاره از آن نیست نزد اوصیا است، پس بگو که آنها به چه نحو می‌دانند؟

فرمود: به آن طریقی که پیغمبر ﷺ از جانب خدا می‌دانست ایشان نیز می‌دانند و الهام به ایشان می‌رسد و صدای ملک را می‌شنوند، اما پیغمبر ﷺ در وقت سخن گفتن می‌دید و ایشان نمی‌بینند، زیرا که او پیغمبر بود و ایشان محدثانند یعنی سخن گفته شده ملکند، و پیغمبر ﷺ به معراج می‌رفت و بی واسطه سخن خدا را می‌شنید و ایشان را آن معنی حاصل نمی‌شود.

گفت: راست گفתי ای فرزند رسول خدا! الحال مسأله دشواری از تو می‌پرسم، بگو که علم اوصیا چرا حالا پنهان است و ایشان تقیه می‌کنند و علم خود را به همه کس اظهار نمی‌کنند چنانچه رسول خدا ﷺ اظهار می‌کرد؟

پس پدرم خندید و گفت: خدا نخواسته است که بر علم خود مطلع گرداند مگر کسی را که دلش را برای ایمان امتحان نموده باشد چنانچه سالها رسول خدا ﷺ در مکه به امر الهی صبر نمود بر آزار قوم خود و رخصت نیافت که با ایشان جهاد کند، و مدتی دین خود را و پیغمبری خود را از مردم مخفی می‌داشت تا خدا به او وحی نمود که: ظاهر کن و علانیه بگو آنچه تو را به آن امر نموده‌ایم و اعراض نما از مشرکان، والله که اگر پیشتر

می‌گفت ایمن بود از ضرر اما برای این نگفت که می‌خواست وقتی بگوید که اطاعت او بکنند، از مخالفت مردم ترسید پس به این سبب نگفت، ما نیز برای این اظهار نمی‌کنیم که می‌دانیم که اطاعت ما نمی‌کنند، از جانب خدا مأمور نیستیم که با ایشان جهاد کنیم می‌خواهیم که به چشم خود ببینی آن وقت را که مهدی این امت ظاهر شود و ملائکه شمشیرهای آل داود را بکشند در میان آسمان و زمین و ارواح کافران گذشته را در میان هوا عذاب نمایند و ارواح شباه ایشان را از زنده‌ها به آنها ملحق گردانند.

پس آن شخص شمشیری بیرون آورد و گفت: این شمشیر نیز از آن شمشیرها است و من نیز از انصار آن حضرت خواهم بود.

پدرم گفت: بلی بحق آن خداوندی که محمد ﷺ را از همه خلق برگزیده است چنین است که می‌گوئی.

پس آن مرد باز نقاب خود را بر رو بست و گفت: منم الیاس، آنچه از تو پرسیدم همه را می‌دانستم و شما را می‌شناختم و لیکن می‌خواستم که باعث قوت ایمان اصحاب تو شود. و سؤال بسیار دیگر از آن حضرت نمود و برخاست و ناپیدا شد^(۱).

در تفسیر حضرت امام حسن عسکری علیه السلام مذکور است که: حضرت رسول صلی الله علیه و آله به زید بن ارقم فرمود: اگر می‌خواهی که ایمن گرداند خدا تو را از غرق شدن و سوختن و لقمه در گلو گرفتن پس در صبح این دعا بخوان: «بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا يَضُرُّهُ الشَّوْءُ إِلَّا اللَّهُ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا يَسُوقُ الْخَيْرَ إِلَّا اللَّهُ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ مَا يَكُونُ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنْ اللَّهِ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ» بدرستی که هر که سه مرتبه بعد از صبح این دعا بخواند ایمن گردد از سوخته شدن و غرق شدن و لقمه در گلو گرفتن تا شام، و هر که بعد از شام سه مرتبه بگوید باز ایمن باشد از این بلاها تا صبح، بدرستی که خضر و الیاس علیهما السلام یکدیگر را ملاقات می‌کنند در هر موسم حج، چون از یکدیگر جدا می‌شوند این کلمات را می‌خوانند و از

یکدیگر جدا می شوند (۱).

مؤلف گوید: از این حدیث و حدیث سابق بر این معلوم می شود که حضرت الیاس مانند حضرت خضر علیه السلام در زمین است و زنده است تا زمان حضرت صاحب الامر صلوات الله علیه، و مؤید این معنی است آنچه شیخ محمد بن شهر آشوب رحمته الله از طرق عامه روایت کرده است که:

روزی حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله صدائی از قله کوهی شنید که شخصی می گفت: خداوند! بگردان مرا از امت مرحومه آمرزیده شده یعنی امت پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله. پس آن حضرت به کوه بالا رفت، ناگاه مرد سفید موی را دید که قامتش سیصد ذراع بود، چون آن حضرت را مشاهده نمود برخاست دست در گردن آن حضرت آورد و گفت: من سالی یک مرتبه چیزی می خورم و این وقت طعام خوردن من است. ناگاه در این وقت خوانی از آسمان فرود آمد که انواع طعامها در آن بود، و حضرت رسول صلی الله علیه و آله با او از آن طعامها تناول نمودند. او الیاس پیغمبر بود (۲).

به سند موثق از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: در زمان بنی اسرائیل مردی بود که او را «الیا» می گفتند و سرکرده چهارصد نفر از بنی اسرائیل بود، پادشاه بنی اسرائیل عاشق زنی شد از جماعتی که بت پرست بودند از غیر بنی اسرائیل پس او را خواستگاری کرد، زن گفت: به شرطی به عقد تو در می آیم که رخصت بدهی که بت خود را بیاورم و در شهر تو آن را بپرستم؛ پادشاه ایا کرد.

چون مکرر در میان ایشان مراسله شد و آن زن بغير از این شرط راضی نشد، پادشاه به شرط او راضی شد، زن را خواستگاری کرد و آن زن را با بتش به شهر خود آورد، زن هشتصد نفر از بت پرستان را با خود آورد که در شهر او بت می پرستیدند.

پس الیا به نزد آن پادشاه آمد و گفت: خدا تو را پادشاه گردانید، عمر تو را دراز کرد و

۱. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۱۹.

۲. مناقب ابن شهر آشوب ۱/ ۱۸۰.

تو بخی و طغیان نمودی. پادشاه به سخن الیا التفاتی ننمود. الیا بر ایشان نفرین کرد که حق تعالی یک قطره باران بر ایشان نبارد.

پس سه سال قحطی شدیدی در میان ایشان بهم رسید تا آنکه چهارپایان خود را همه کشتند و خوردند و نمائد از چهارپایان ایشان مگر یک یابو که پادشاه بر آن سوار می‌شد. و وزیر پادشاه مسلمان بود، و اصحاب الیا نزد وزیر پنهان بودند در سردابی و او ایشان را طعام می‌داد.

پس حق تعالی وحی نمود به الیا که: پرو و متعرض پادشاه بشو که می‌خواهم توبه او را قبول کنم. چون الیا به نزد او آمد پادشاه گفت: چه کردی با ما؟ بنی اسرائیل را همه کشتی. الیا گفت: آنچه تو را به آن امر کنم اطاعت من خواهی کرد؟ پادشاه گفت: بلی.

پس الیا پیمانها از او گرفت و اصحاب خود را از جاهایی که پنهان شده بودند بیرون آورد و تقرب جستند بسوی خدا به دو گاو که قربانی کردند، و زن پادشاه را طلبید سر او را برید و بت او را سوزاند. پادشاه توبه نیکوئی کرد و جامه‌های موئین پوشید تا آنکه حق تعالی قحط را از میان ایشان برطرف نمود و باران برای ایشان فرستاد و فراوانی در میان ایشان بهم رسید^(۱).

به سندهای معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که با جاثلیق نصاری فرمود در اثنای حاجتی که بر او تمام می‌کرد که: یسع علیه السلام بر روی آب راه رفت و مرده را زنده کرد و بیس و کور را شفا بخشید^(۲).

مؤلف گوید: دور نیست که الیا و الیاس یکی بوده باشند چون قصه‌های ایشان و نامهای ایشان به یکدیگر شبیه است و ارباب تفسیر و تاریخ الیا را ذکر نکرده‌اند. شیخ طبرسی رحمه الله فرموده است که: علما خلاف کرده‌اند در الیاس؛ بعضی گفته‌اند او

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۲۲.

۲. توحید شیخ صدوق ۴۲۲؛ عیون اخبار الرضا ۱/۱۵۹؛ احتیاج ۲/۴۰۷.

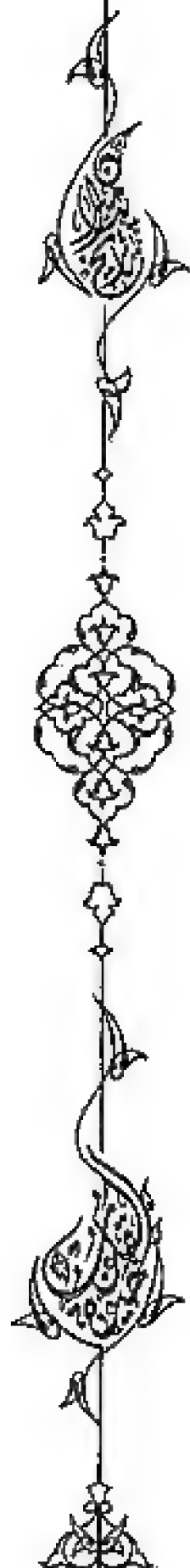
ادریس علیه السلام است؛ و بعضی گفته‌اند از پیغمبران پنی اسرائیل است از نسل هارون پسر عمران و پسر عم یسع بوده است و پدرش پسر پسر فنحاص پسر عیزار پسر عمران بوده است؛ و مشهور این است، و گفته‌اند که: بعد از حزقیل او مبعوث شد بعد از آنکه او به آسمان رفت یسع پیغمبر شد؛ بعضی گفته‌اند که الیاس در صحراها هدایت گمشدگان و اعانت ضعیفان می‌کند و خضر علیه السلام در جزیره‌های دریا و هر روز عرفه در عرفات یکدیگر را می‌بینند؛ و بعضی گفته‌اند که الیاس ذو الکفل است؛ و بعضی گفته‌اند که خضر و الیاس یکی است؛ و بعضی گفته‌اند که یسع پسر اخطوب است و او را این العجوز می‌گفته‌اند^(۱).

باب هفدهم

در بیان قصه حضرت ذوالکفل عليه السلام است

به سند معتبر از امامزاده عبد العظیم علیه السلام منقول است که به خدمت امام محمد تقی علیه السلام نوشت سؤال نمود که: ذوالکفل چه نام داشت؟ آیا پیغمبر بود یا نه؟

آن حضرت در جواب نوشتند که: حق تعالی صد و بیست و چهار هزار پیغمبر بر خلق مبعوث گردانید که سیصد و سیزده نفر از ایشان مرسل بودند و ذوالکفل از جمله ایشان بود، و بعد از سلیمان بن داود علیه السلام مبعوث گردید و در میان مردم حکم می کرد به نحوی که سلیمان علیه السلام حکم می کرد و غضب نکرد هرگز مگر از برای خدا، و نام او «عویدیا» بود و همان است که حق تعالی در قرآن فرموده است: «یادکن اسماعیل و یسع و ذوالکفل را هر یک از ایشان از نیکان بودند» (۱)، (۲)

ابن بابویه علیه السلام به سند دیگر روایت کرده است که: از حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم سؤال نمودند از حال ذوالکفل، فرمود: مردی بود از حضرموت و نام او «عویدیا» بود و پدرش «ادریم» بود و پیغمبری پیش از او بود که او را یسع می گفتند، روزی گفت: کی خلیفه من می شود که بعد از من هدایت مردم نماید به شرط آنکه به غضب نیاید؟ - به روایت دیگر: به شرط آنکه روزها روزه باشد و شبها به عبادت بیدار باشد و از کسی به خشم نیاید (۳) - پس عویدیا برخاست و گفت: من می کنم.

پس باز یسع این سخن را اعاده کرد، باز آن جوان برخاست و گفت: من می کنم.
پس یسع فوت شد و خدا عویدیا را به جای او بعد از او پیغمبر گردانید، او در اول روز

۱. سورة ص: ۲۸.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۳: مجمع البیان ۵۹/۴.

۳. مجمع البیان ۵۹/۴.

میان مردم حکم می‌کرد. روزی شیطان به اتباع خود گفت: کیست که او را از عهد خود برگرداند و او را به خشم آورد؟

یکی از شیاطین که او را «ایض» می‌گفتند گفت: من این کار را می‌کنم.

ابلیس گفت: برو و سعی کن شاید او را به خشم آوری.

چون ذوالکفل از حکم میان مردم فارغ شد رفت به خانه خود و خوابید که استراحت کند، ایض آمد و فریاد کرد که: من مظلومم.

ذوالکفل گفت: به خصم خود بگو به نزد من بیاید.

گفت: به گفته من نمی‌آید.

پس انگشتر خود را به او داد که: این نشانه را به او بنما و بگو که بیاید. ایض رفت و ذوالکفل امروز خواب نتوانست کرد، و شب هم خواب نکرد.

روز دیگر چون از قضا فارغ شد رفت که بخوابد، ایض آمد فریاد کرد که: بر من ظلم کرده است کسی و انگشتر تو را پر دم قبول نکرد که بیاید. پس دربان ذوالکفل به او گفت: بگذار استراحت کند که دیروز و دیشب خواب نکرده است. ایض گفت: نمی‌شود، من مظلومم می‌باید که رفع ظلم از من بکند. پس حاجب رفت و ذوالکفل را اعلام کرد، ذوالکفل نامه‌ای نوشت به او داد که برود و خصم خود را حاضر کند. امروز نیز خواب نکرد، شب را به عبادت احیا کرد.

چون روز سوم از قضا فارغ شد به رختخواب رفت که بخوابد، باز ایض آمد و فریاد کرد که: نامه تو را خصم من قبول نکرد. پس آن حضرت برخاست از برای او بیرون آمد دست او را گرفت و همراه او روانه شد در روز بسیار گرمی که اگر گوشت را به آفتاب می‌گذاشتند بریان می‌شد، چون ایض این صبر را از آن حضرت مشاهده کرد از او ناامید شد و دست خود را از دست آن حضرت جدا کرد و ناپیدا شد.

پس به این سبب او را ذوالکفل گفتند که متکفل آن وصیت شد و بعمل آورد. حق تعالی قصه او را برای آن حضرت یاد فرمود که آن حضرت نیز صبر نماید بر آزارهای امت

چنانچه پیغمبران پیش از او صبر کردند^(۱).

شیخ طبرسی رحمته الله گفته است که: مفسران خلاف کرده‌اند در ذوالکفل: بعضی گفته‌اند مرد صالحی بود اما پیغمبر نبود و لیکن از برای پیغمبری متکفل شد که روزها روزه بدارد و شبها به عبادت بایستد و به غضب نیاید و به حق عمل نماید، و وفا کرد به آنها؛ و بعضی گفته‌اند پیغمبری بود که نامش ذوالکفل بود یا او را ذوالکفل گفتند که خدا ثواب او را مضاعف گردانید؛ و بعضی گفته‌اند الیاس بود؛ و بعضی گفته‌اند که یسع پسر اخطوب است که با الیاس بود و این غیر یسع است که خدا در قرآن یاد کرده است^(۲). و ما در اول کتاب حدیثی نقل کردیم که دلالت می‌کرد بر آنکه ذوالکفل یوشع علیه السلام است^(۳)، و روایتی که در اول این باب نقل کردیم معتبرتر است.

ثعلبی گفته است که: ذوالکفل [بشر]^(۴) پسر ایوب صابر است، خدا او را بعد از پدرش به رسالت فرستاد در زمین روم، پس ایمان به او آوردند و تصدیق او کردند و متابعت او نمودند، پس خدا امر فرمود ایشان را به جهاد پس ایشان گفتند: ای بشر! ما زندگانی دنیا را دوست می‌داریم و مرگ را نمی‌خواهیم و با این حال نمی‌خواهیم معصیت خدا و رسول بکنیم، تو از خدا سؤال کن که تا ما نخواهیم مرگ را، نمیریم تا عبادت خدا بکنیم و با دشمنان او جهاد بکنیم.

پس بشر برخاست نماز کرد و بعد از نماز با قاضی الحاجات مناجات کرد و گفت: خداوندا! مرا امر کردی که با دشمنان تو جهاد کنم، من مالک نفس خودم و می‌دانم که قوم من چه گفتند، پس مرا به گناه ایشان مگیر بدرستی که پناه می‌آورم به خشنودی تو از غضب تو و به عفو تو از عقوبت تو.

پس حق تعالی به او وحی کرد که: من سخن قوم تو را شنیدم و آنچه طلبیدند به ایشان

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۲.

۲. مجمع البیان ۴/ ۵۲، و در آن به جای «اخطوب»، «خطوب» آمده است.

۳. علل الشرایع ۵۹۶، عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۴۵.

۴. کلمه «بشر» از مصدر اضافه شد.

عطا کردم که نمیرند تا نخواهند، تو کفیل شو از جانب من برای ایشان.

پس رسالت الهی را به ایشان رسانید، به این سبب او را ذوالکفل نامیدند. پس توالد و تناسل در میان ایشان بسیار شد و آنقدر زیاد شدند که شهرها بر ایشان تنگی کرد و عیش بر ایشان تلخ شد و از بسیاری متأذی شدند و به تنگ آمدند، از بشر سؤال کردند که دعا کند خدا ایشان را به حال اول برگرداند، پس خدا وحی نمود برای بشر که: قوم تو نمی دانستند که آنچه من برای ایشان مصلحت دیده‌ام و اختیار کرده‌ام بهتر است از برای ایشان از آنچه خود اختیار کردند.

پس ایشان را باز به حال اول برگردانید که به اجهل‌های خود می‌مردند، به این سبب روم از همه طوایف عالم بیشتر شدند^(۱).

مؤلف گوید: این قصه را انشاء الله در آخر کتاب ایراد خواهیم کرد به عنوان حدیث، اما در حدیث چنان است که: از پیغمبری این سؤال کردند و تعیین آن پیغمبر در آنجا مذکور نیست، و مسعودی در مروج الذهب گفته است که: حمز قیل و الیاس و ذوالکفل و ایوب علیهم‌السلام همه بعد از سلیمان علیه‌السلام و پیش از حضرت عیسی علیه‌السلام بوده‌اند^(۲)، از آن حدیث در باب ذوالکفل چنین ظاهر شد و ما موافق مشهور او را در این مرتبه ذکر کردیم.

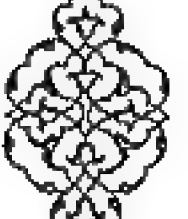
۱. عرائس المجالس ۱۶۴.

۲. مروج الذهب ۷۵/۱.

باب هجدهم

در بیان قصه‌ها و حکمت‌های حضرت لقمان حکیم علیه السلام

حق تعالی قصه او را در قرآن مجید یاد فرموده است که: «بتحقیق که عطا کردیم به لقمان حکمت را که شکر کن از برای خدا، و هر که شکر می کند پس نمی کند آن شکر را مگر از برای نفس خود، و نفع آن به خدا عاید نمی گردد، و هر که کفران نعمت خدا کند پس خدا بی نیاز است از شکر شکرکنندگان و عبادت عابدان و مستحق حمد است بر همه حال، یاد آور آن وقت را که لقمان به پسرش گفت در هنگامی که او را پند می داد که: ای فرزند عزیز من! شرک میاور به خدا بدرستی که شریک برای خدا قرار دادن ستمی است بزرگ بر خود.

ای پسر عزیز من! کار نیک یا بد تو اگر به قدر سنگینی حبه خردلی باشد و آن در میان سنگی پنهان باشد یا در آسمانها باشد یا در زمین خدا آن را در قیامت حاضر می گرداند و تو را بر آن حساب می کند، بدرستی که خدا لطیف است یعنی صاحب لطف و احسان است یا علمش به لطایف امور محیط است و خبیر است - یعنی علمش به خفایای امور رسیده است -

ای پسر عزیز من! نماز را برپا دار و امر کن به نیکی و نهی کن از بدی و صبر کن بر آنچه به تو می رسد از بلاها بدرستی که این یا اینها از اموری است که خدا رعایت آنها را بر مردم لازم گردانیده است، و روی خود را از مردم مگردان از روی تکبر، و در زمین راه مرو از روی فرح و شادی و گردنکشی، بدرستی که خدا دوست نمی دارد هر کسی را که از روی تکبر و خُیلا راه رود و بر مردم فخر کند، و میانه راه رو نه بسیار تند و نه بسیار آهسته،

صدای خود را پست کن و فریاد مکن بدرستی که بدترین صداها صدای خران است»^(۱).
 شیخ طهرسی رحمته الله ذکر کرده است که خلاف است در لقمان: بعضی گفته‌اند او عالم به
 حکمت‌های ربانی بود و پیغمبر نبود؛ و بعضی گفته‌اند که پیغمبر بود^(۲). و غیر او از مفسران
 گفته‌اند که لقمان پسر باعورا بود از اولاد آزر پسر خواهر ایوب رحمته الله یا پسر خاله ایوب و
 ماند تا زمان حضرت داود رحمته الله و از او علم آموخت^(۳).

و به سند معتبر از حضرت صادق رحمته الله منقول است که فرمود: بخدا سوگند می‌خورم که
 خدا حکمت را به لقمان نداد برای حسبی یا مالی یا اهلی یا چثه بزرگی یا حسن و جمالی
 که او را بوده باشد و لیکن مردی بود توانا در فرمانبرداری حق تعالی و پرهیزکار از معاصی
 خدا و خاموش بود از غیر کلام حکمت، آرام و با اطمینان بود، صاحب اندیشه عمیق و
 فکر طویل و نظر تند بود، و به عبرت گرفتن از امور مستغنی از پند دیگران گردیده بود،
 هرگز در روز نخواهید، و کسی او را در حالت بول و غائط و غسل کردن ندید از بسیاری
 پنهان شدن او از مردم در این احوال و نظر عمیق او و خود را محافظت نمودن از اطلاع
 مردم بر امور پنهان او، و هرگز از چیزی نخندید از ترس گناه خود، و هرگز به غضب نیامد
 بر کسی از برای خود، و هرگز با کسی مزاح نکرد. و هرگز برای حاصل شدن امور دنیا از
 برای او شاد نشد و از فوت امور دنیا هرگز اندوهناک نشد، و زنان بسیار خواست و
 فرزندان بسیار بهم رسانید، اکثر ایشان مردند و ایشان را فرط خود حساب کرد، بر مرگ
 هیچیک گریه نکرد، نگذشت هرگز به دو کس که با یکدیگر مخاصمه و منازعه یا مقاتله
 کنند مگر آنکه در میان ایشان اصلاح کرد و تا ایشان از یکدیگر جدا نشدند نگذشت، و
 هرگز سخن نیکی که او را خوش آید از کسی نشنید مگر آنکه تفسیر آن سخن را از او
 پرسید و سؤال کرد که از کی این سخن را اخذ کرده‌ای، و با فقیهان و حکیمان و دانایان
 بسیار می‌نشست و به خانه قاضیان و پادشاهان و سلاطین می‌رفت برای عبرت گرفتن از

۱. سورة لقمان: ۱۲-۱۹.

۲. مجمع البیان ۳/۳۱۵.

۳. تفسیر کشاف ۳/۴۹۲، تفسیر روح المعانی ۱۱/۸۲.

احوال ایشان.

پس بر احوال قاضیان رقت می‌کرد و ترحم می‌کرد بر ایشان از آنچه به آن مبتلا شده‌اند، و بر ملوک و پادشاهان ترحم می‌کرد که به خدا مغرور شده‌اند و به دنیای فانی مطمئن گردیده‌اند. عبرت می‌گرفت از احوال ایشان و یاد می‌گرفت از مشاهدۀ احوال ناشایست ایشان چیزی چند که به آنها غالب گردد بر نفس خود و مجاهده نماید با خواهش خود و احتراز نماید از مکر شیطان، و دوائی دردهای دل خود را به تفکر می‌کرد و دوائی بیماری نفس خود را به عبرت گرفتن از احوال دنیا و اهل دنیا می‌کرد، و حرکت نمی‌کرد از جای خود مگر از برای امری که فایده‌ای به او بخشد.

پس به این سببها خدا حکمت‌های خود را به او عطا فرمود و او را از گناهان معصوم گردانید، حق تعالی امر کرد گروهی چند از ملایک را که در وسط روز هنگامی که دیده‌ها در خواب قیلوله بودند به نزد لقمان آمدند و او را ندا کردند به نحوی که صدای ایشان را می‌شنید و ایشان را نمی‌دید و گفتند: ای لقمان! می‌خواهی که حق تعالی تو را خلیفه خود گرداند در زمین که حکم کنی در میان مردم؟

پس لقمان گفت: اگر خدا مرا به حتم امر می‌فرماید کسه بکشم، می‌شنوم و اطاعت می‌کنم، زیرا که اگر چنین کند مرا بر آن کار یاری خواهد کرد و آنچه در آن ضرور است تعلیم من خواهد داد و مرا از لغزش نگاه خواهد داشت، و اگر مرا مخیر گردانیده است، عافیت را اختیار می‌کنم.

ملائکه گفتند: چرا ای لقمان!

لقمان گفت: زیرا که حکم کردن در میان مردم اگرچه منزلت عظیم دارد در دین خدا اما فتنه‌ها و بلاهای آن عظیم است، اگر خدا کسی را به خود بگذارد و اعانت او نکند ظلم یا تاریکی او را از همه جانب فرو می‌گیرد و صاحب این شغل مردد است میان دو چیز: یا آنکه درست حکم کند و سالم بماند، یا خطا کند و راه بهشت را گم کند؛ کسی که در دنیا خوار و ضعیف باشد آسانتر است بر او در آخرت از آنکه حکم کننده و بزرگ و شریف باشد در میان مردم، و کسی که دنیا را بر آخرت اختیار کند زیانکار هر دو می‌شود زیرا که

دنیا بزودی از او زایل می‌شود و به آخرت نمی‌رسد.

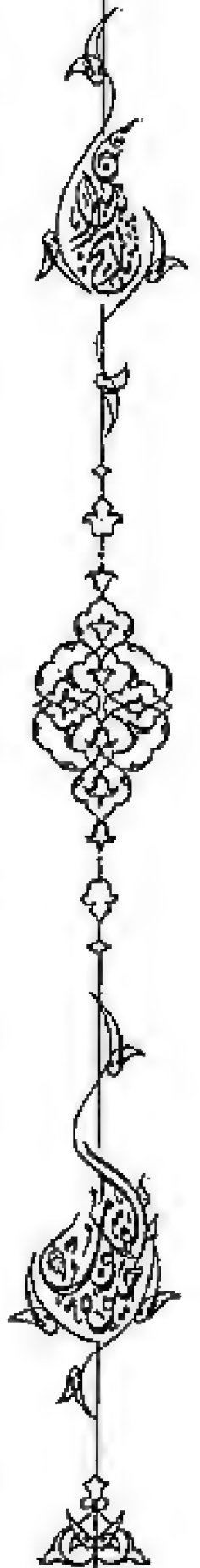
پس ملائکه تعجب کردند از وفور حکمت او، و حق تعالی پسندید گفتار او را. چون شب شد و به جای خواب خود رفت، حق تعالی انوار حکمت را بر او فرستاد تا سر تا پای او را فروگرفت، او در خواب بود و او را پوشانید به حکمت پوشانیدنی، پس بیدار شد و او حکیم‌ترین مردم بود در زمان خود، بیرون آمد بسوی مردم و زیانش گویا بود به حکمت، و بیان می‌کرد علوم و حکم و معارف ربانی را برای مردم.

چون او پیغمبری را قبول نکرد حق تعالی ملائکه را امر فرمود که حضرت داود علیه السلام را ندا کردند به خلافت، و او قبول کرد و آن شرطی که حضرت لقمان کرد، او نکرد. پس حق تعالی او را خلیفه خود گردانید در زمین، و مکرر حق تعالی او را امتحانها فرمود، از آن حضرت ترک اولائی چند صادر شد که خدا بر او بخشید.

لقمان بسیار به دیدن داود علیه السلام می‌آمد و او را پند می‌داد به مواعظ و حکم و زیادتی علم خود، داود علیه السلام به او می‌گفت: خوشا حال تو ای لقمان که حکمت را به تو دادند و ابتلا و امتحان را از تو گردانیدند و خلافت را به داود دادند و او را در معرض امتحانها درآوردند. پس لقمان پسرش را پند داد آنقدر که دل او شکافته شد و حکمت در او فرورفت و اسرار حکمت لقمانی در دلش جا کرد، از جمله موعظه‌های لقمان برای او این بود که: ای فرزندا! بدرستی که تو از روزی که به دنیا آمده‌ای پشت به دنیا گردانیده‌ای و رو به آخرت نموده‌ای و مراحل آخرت را طی می‌نمائی، پس خانه‌ای که تو بسوی آن می‌روی به تو نزدیکتر است از خانه‌ای که هر روز از آن دور می‌شوی.

ای فرزندا! همنشینی کن با علما و دانایان و زانو به زانوی ایشان بنشین و با ایشان مجادله مکن که علم خود را از تو منع کنند، و از دنیا بگیر آنچه تو را کافی باشد و بالکلیه تحصیل دنیا را ترک مکن که عیال مردم گردی و محتاج ایشان شوی، و چنان هم در دنیا فرو مرو که به آخرت خود ضرر رسانی، و روزه بدار آنقدر که مانع شهوت تو شود و آنقدر روزه مدار که مانع نماز تو گردد، زیرا که نماز نزد خدا محبوبتر است از روزه.

ای فرزندا! دنیا دریائی است عمیق و در آن غرق شده‌اند و هلاک گردیده‌اند گروه

بسیاری، پس باید که ایمان را کشتی خود گردانی برای نجات از مهالک این دریا، و توکل بر خدا را بادبان آن کشتی گردانی، و توشه خود در آن کشتی پرهیزکاری از محرمات و مکروهات گردانی، پس اگر نجات یابی به رحمت خدا نجات یافته‌ای و اگر هلاک شوی به گناهان خود هلاک شده‌ای.

و در روایت دیگر چنین وارد شده است که: پرهیزکاری را کشتی خود قرار ده، و متاعی که در آن کشتی می‌گذاری باید که ایمان به خدا و انبیا و رسل و فرموده‌های ایشان باشد، و بادبان آن کشتی توکل باشد، و ناخدای آن کشتی عقل باشد که به تدبیر او به راه رود، و دلیل و معلّم آن کشتی علم باشد، و لنگر آن کشتی یا دنباله آن صبر و شکیبائی بر بلاها و بر مشقت و ترک محرمات و فعل طاعات باشد^(۱).

ای فرزند! اگر در خردسالی قبول ادب کردی، در بزرگی از آن بهره خواهی برد، و کسی که فضیلت آداب حسنه را بداند اهتمام در تحصیل آن می‌نماید، و کسی که اهتمام در آن داشته باشد مشقت را متحمل می‌شود در دانستن آن، و کسی که آداب حسنه را به این نحو آموخت سعی عظیم می‌نماید که آنها را دریابد و خود را به آنها متصف گرداند، و چون خود را به آنها متصف گرداند منفعتش را در دنیا و عقبی خواهد یافت.

پس به آداب پسندیده عادت فرما خود را تا خلف نیکان گذشته باشی و نفع بخشی به آنها گروهی را که بعد از تو خواهند بود که پیروی تو کنند در آن اطوار حسنه و دوستان از تو امیدوار و دشمنان از تو هراسان باشند.

زهار که تنبلی و سستی مکن در طلب آنها و متوجه تحصیل غیر آنها نشو، و اگر بر دنیای خود مغلوب گردی و دنیا را از تو بگیرند سهل است، سعی کن که در امر آخرت مغلوب نشوی و آخرت را از تو نگیرند، مغلوب شدن در امر آخرت به آن می‌شود که علم را از جانی که باید تحصیل کنی، نکنی، و قرار ده در روزها و شبها و ساعتهای خود از برای خود بهره‌ای از برای طلب علم، زیرا که هیچ چیز علم آدمی را ضایع نمی‌کند مثل

ترک تحصیل آن نمودن، یعنی ترک تحصیل علم سبب آن می شود که علمی که تحصیل کرده ای نیز از دست تو بیرون رود.

در علم، ممارات^(۱) و مجادله مکن با لجوجی، و مناظره مکن با دانائی، و دشمنی مکن با صاحب سلطنتی، و مماشات و همراهی مکن با ستمکاری و با او دوستی مکن، و با فاسقی برادری مکن، و با متهمی که مردم گمان بد به او می برند مصاحبت مکن، و علم خود را ضبط کن و پنهان دار چنان که زر خود را پنهان می داری.

ای فرزند گرامی! از خدا بترس ترسیدنی که اگر با نیکی جنّ و انس به قیامت بیانی ترسی که تو را عذاب کنند، امید بدار از خدا امیدی که اگر به محشر بیانی با گناه جنّ و انس امید داشته باشی که خدا تو را پیا مرزد.

پس پسر لقمان گفت: ای پدر! چگونه طاقت این می توانم آورد که خوف و رجا را با یکدیگر جمع کنم و من بیش از یک دل ندارم؟

لقمان گفت: ای فرزند! اگر دل مؤمن را بیرون آورند و بشکافند هر آینه در آن دو نور خواهند یافت: نوری از برای ترس از خدا، و نوری از برای امید از حق تعالی، که اگر با یکدیگر وزن کنند و بسنجند هیچیک بر دیگری به قدر سنگینی ذره ای زیادتى نکند، پس کسی که ایمان به خدا دارد، تصدیق فرموده های خدا می نماید؛ و کسی که تصدیق کند فرموده های خدا را، آنچه خدا فرموده است بعمل می آورد؛ و کسی که بعمل نیاورد فرموده های خدا را، باور نداشته است فرموده های او را زیرا که این اخلاق بعضی از برای بعضی شهادت می دهند، پس هر که ایمان آورد به خدا ایمان درست صادق، عمل خواهد کرد از برای خدا عمل خالصی از روی خیرخواهی، و هر که چنین عمل کند از برای خدا پس ایمان صادق به خدا آورده است. و هر که اطاعت خدا کند از خدا ترسیده است، و هر که از خدا ترسد او را دوست داشته است، و هر که خدا را دوست دارد پیروی امر او می کند، و هر که پیروی امر او می کند مستوجب بهشت خدا و خوشنودی او می شود، و کسی

که طلب خشنودی خدا نکند پس بر او سهل نموده است غضب خدا، پناه می‌بریم به خدا از غضب خدا.

ای فرزند عزیز من! میل بسوی دنیا مکن و دل خود را مشغول آن مگردان که هیچ مخلوقی نزد حق تعالی بی‌مقدارتر از دنیا نیست، مگر نمی‌بینی که حق تعالی نعیم دنیا را ثواب مطیعان نگردانیده و بلای دنیا را عقوبت عاصیان نگردانیده است^(۱) ۱۹

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که: حضرت لقمان علیه السلام پسرش «نافان» را وصیت نمود که: ای فرزند! باید که حربه‌ای برای دشمن خود مهیا گردانیدی که به آن حربه او را بر زمین افکنی، آن باشد که با او مصافحه نمائی و اظهار خشنودی از او بکنی، و از او دوری مکن و اظهار دشمنی او مکن که آنچه او در خاطر دارد برای تو ظاهر گرداند و مهتای ضرر تو گردد.

ای فرزند من! سنگ و آهن و هر بارگرانی را برداشته‌ام و هیچ باری را گرانتر از همسایه بد نیافته‌ام، چیزهای تلخ همه را چشیده‌ام و هیچ چیز را تلختر از پریشانی و احتیاج به خلق نیافته‌ام^(۲).

و در حدیث دیگر منقول است که لقمان فرمود: ای فرزند! هزار دوست بگیر و هزار کم است، یک دشمن بگیر که یک دشمن بسیار است^(۳).

در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: از جمله پندهای لقمان علیه السلام پسرش را این بود که گفت: ای پسر گرامی! باید عبرت بگیرد کسی که یقین او به روزی دادن خدا قاصر باشد و نیت او در طلب روزی ضعیف باشد به آنکه حق تعالی او را از کتم عدم به وجود آورده، و در سه حال او را روزی داده است که در هیچیک از آن احوال او را چاره و حيله نبوده است پس به یقین بدانند که در حال چهارم نیز او را روزی خواهد داد: اما اول آن احوال آن است که در رحم

۱. تفسیر قمی ۱۶۲/۲.

۲. امالی شیخ صدوق ۵۳۲، و در آن به جای «نافان»، «فانان» است.

۳. امالی شیخ صدوق ۵۳۲.

مادر او را روزی دارد و او را در محل آرامی و اطمینانی پناه داد که نه او را گرما آزار می‌رساند و نه سرما؛ و اما حال دوم آن است که او را از رحم بیرون آورد و روزی از برای او جاری کرد از پستان مادرش از شیر پاکیزه که او را کافی بود و او را در آن حال تربیت کرد و نشو و نما فرمود بی آنکه او را چاره و حيله و قوتی بر کسب معیشتی و جلب نفعی و دفع ضرری بوده باشد؛ اما حال سوم پس چون روزی او از شیر منقطع شد از کسب پدر و مادر روزی برای او جاری کرد که به طیب خاطر خود از روی نهایت شفقت و مهربانی صرف او کردند و او را در بسیاری احوال بر خود مقدم داشتند تا آنکه عاقل شد و بزرگ شد و خود مشغول کسب معیشت گردید، کار را بر خود تنگ گرفت و گمانهای بدی به پروردگار خود برد و حقوق الهی را در مال خود انکار کرد و بر خود و عیال خود تنگ گرفت از ترس کمی روزی و از عدم یقین به آنکه آنچه صرف کند در راه رضای حق تعالی به او عوض خواهد داد در دنیا و آخرت پس بد بنده‌ای است چنین بنده‌ای فرزند من^(۱). ای پسر گرامی اهر چیز را علامتی هست که آن را به آن علامت می‌توان شناخت و آن علامت برای آن چیز گواهی می‌دهد؛

بدرستی که دین را سه علامت است: علم، و عمل کردن به آن، و ایمان.

و ایمان را سه علامت است: تصدیق به خدا، و پیغمبران خدا، و به کتابهای خدا.

و عالم را سه علامت هست: آنکه پروردگار خود را بشناسد، و بداند که پروردگار او کدام عمل را دوست می‌دارد، و کدام عمل را نمی‌خواهد.

و عمل کننده به علم را سه علامت هست: نماز، و روزه، و زکات.

و کسی که علم را بر خود می‌بندد و عالم نیست سه علامت دارد: منازعه می‌کند با کسی که از او داناتر است، و می‌گوید چیزی چند را که نمی‌داند، و مرتکب امری چند می‌شود که به آنها نمی‌تواند رسید.

و ظالم را سه علامت هست: ظلم می‌کند بر کسی که از او بلند مرتبه‌تر است به آنکه

نافرمانی او می‌کند، و ستم می‌کند بر زیردستان خود به غلبه و استیلا بر ایشان. و یاری می‌کند ستمکاران را.

و منافق را سه علامت هست: زبانش با دلش موافق نیست، و دلش با کردارش موافق نیست، و آشکارش با پنهانش موافق نیست.

و گناهکار را سه علامت هست: خیانت می‌کند در اموال مردم، و دروغ می‌گوید، و آنچه می‌گوید خلاف آن می‌کند.

و ریاکننده را سه علامت هست: چون تنهاست تنبلی می‌کند در عبادت خدا، و چون در میان مردم است مردانه متوجه عبادت می‌شود، و هرچه می‌کند برای آن می‌کند که مردم او را ستایش کنند.

و حسود را سه علامت هست: در غایبانه مردم غیبت ایشان می‌کند، و در حضور ایشان تملق می‌کند، و مصیبتی که به مردم می‌رسد شاد می‌شود.

و اسراف‌کننده را سه علامت هست: می‌خرد چیزی را که مناسب او نیست، و می‌پوشد چیزی را که مناسب او نیست، و می‌خورد چیزی را که مناسب او نیست.

و تبیل را سه علامت هست: سستی می‌کند و پس می‌اندازد کار خیر را تا تفریط و تقصیر می‌کند، و تقصیر می‌نماید تا آنکه ضایع می‌گرداند آن عمل را، و ضایع می‌کند تا آنکه گناهکار می‌شود.

و غافل را سه علامت هست: سهو و شک کردن در عبادات، و غافل شدن از یاد خدا، و فراموشی کارهای خیر^(۱).

ای فرزند! طلب مکن امری را که پشت کرده است بر تو و اسبابش از برای تو حاصل نیست، و ترک مکن امری را که رو به تو دارد و اسبابش برای تو مهتا گردیده است تا رأی تو گمراه و عقل تو ضایع نشود.

ای فرزند! باید که یاری بجویی بر دشمن خود به پرهیزکاری از محرمات و کسب

فضیلت در دین خود و نگاه داشتن مروّت خود و گرامی داشتن نفس خود از آنکه آن را آلوده کنی به معصیت حق تعالی و اخلاق ناپسندیده و اعمال ناشایست، و پنهان دار راز خود را و نیکوگردان پنهان خود را، بدرستی که هرگاه چنین کنی ایمن خواهی بود به ستر الهی از آنکه دشمن تو بر عیب تو مطلع گردد یا لغزشی از تو ببیند، و ایمن مباش از مکر او که در بعضی از احوال تو را غافل بپاید و بر تو مستولی گردد و از تو عذری قبول نکند و باید که پیوسته اظهار خشنودی از او بکنی.

ای فرزند عزیز من! آزار بسیار را در طلب آنچه به تو نفع رساند، اندک شمار، و اندک آزاری را در مرتکب شدن امری که به تو ضرر رساند، بسیار دان.

ای فرزند! با مردم همنشینی مکن بغیر طریقۀ ایشان، و از ایشان توقع امری چند مدار که بر آنها دشوار باشد، که آن همنشین از تو پیوسته متنفر می شود و آن دیگری از تو کناره می گیرد پس تنها می مانی و مصاحبی نخواهی داشت که مونس تو باشد و نه برادری که یاور تو باشد، و چون تنها ماندی مخدول و خوار و بی مقدار می شوی، عذرخواهی مکن از کسی که قبول عذر از تو نکند و حقی از تو بر خود نداند، و در کارهای خود استعانت مجو مگر به کسی که در قضای آن حاجت مزدی از تو بگیرد، زیرا هرگاه چنین باشد طلب قضای حاجت تو می کند مثل آنچه از برای خود طلب می کند، زیرا که بعد از برآوردن آن حاجت هم در دار فانی دنیا سودمند می شود و هم در آخرت مُثاب و مأجور می گردد، پس سعی می کند در برآوردن حاجت تو؛ باید که برادران و یارانی که از برای خود می گیری و در امور خود از ایشان یاری می جوئی اهل مروّت و ثروت و مال و عزت و عقل و عفت باشند که اگر نفعی به ایشان رسانی تو را شکر کنند، و اگر از ایشان غائب شوی تو را یاد کنند^(۱).

ای فرزند! در مقام اصلاح یاران و برادران که از اهل علم گرفته ای باش اگر با تو در مقام وفا باشند، و از ایشان در حذر باش اگر از تو برگردند که عداوت ایشان ضررش بر تو

بیشتر است از عداوت دوران، زیرا که آنچه ایشان در حق تو می‌گویند مردم تصدیق ایشان می‌کنند چون بر احوال تو مطلع گردیده‌اند^(۱).

ای فرزند عزیز! زنهار که حذر کن از دلتنگ شدن و کج خلقی کردن و صبر نکردن بر آنچه از دوستان خود بینی، که با این اخلاق دوستی از برای تو نمی‌ماند، و لازم نفس خود گردان تأثی در امور خود را که بزودی مبادرت به امری نکنی بی آنکه تأمل در عواقب آن بکنی، و صبر فرما بر مشقتها و زحمتهای برادران خود نفست را، و نیکو گردان با جمیع مردم خلق خود را.

ای فرزند! اگر نداشته باشی آنقدر مال که صله با خویشان خود بکنی و تفضل بر برادران مؤمن خود بکنی پس در خوشخوئی و خوشروئی با ایشان تقصیر مکن، زیرا که هر که خلق خود را نیکو می‌کند نیکان او را دوست می‌دارند و پدکاران از او کناره می‌کنند، و راضی باش به آنچه خدا از برای تو قسمت کرده است تا همیشه با دل خوش زندگانی کنی، اگر خواهی که جمع کنی جمیع عزتهای دنیا را پس قطع کن طمع خود را از آنچه در دست مردم است، زیرا که نرسیده‌اند پیغمبران و صدیقان به آن مراتبی که رسیدند مگر به قطع طمع از آنچه در دست مردم است.

ای فرزند! اگر به پادشاهی محتاج شوی در امری، بسیار الحاح مکن بر او و طلب مکن حاجت خود را از او مگر در جائی و وقتی که مناسب طلب باشد، و آن در وقتی است که از تو خشنود باشد و خاطرش از اندوه و فکرها فارغ باشد؛ دلتنگ مشو به آنکه حاجتی را طلب نمائی و بر نیاید زیرا که بر آوردن آن به دست خداست، وقتی چند هست از برای آنها که چون وقتش شود بعمل آید، ولیکن رغبت کن بسوی خدا و از او سؤال کن؛ انگشتان خود را به تذلل در وقت دعا حرکت بده.

ای فرزند! دنیا اندک است و عمر تو کوتاه، در عمر کوتاه خود متوجه تحصیل دنیای قلیل مشو.

ای فرزندا حذر کن از حسد و آن را شأن خود و کار خود قرار مده، و اجتناب کن از بدی خلق و آن را طبع خود مگردان، بدرستی که توبه این دو صفت ضرر نمی‌رسانی مگر به نفس خود، و هرگاه توبه خود ضرر رسانی کارسازی دشمن خود را از خود کرده‌ای زیرا که دشمنی تو نسبت به خود ضرر بیشتر دارد برای تو از دشمنی دیگران.

ای فرزندا نیکی را به کسی بکن که اهل و مستحق آن نیکی باشد و باید که غرضت از آن ثواب خدا باشد نه نفع دنیا، در احسان کردن به مردم میانه رو باش نه تقصیر کن که نگاه داری و ندهی و نه تپذیر کن که خود را محتاج دیگران کنی.

ای فرزندا بهترین اخلاق حکمت که تحصیل آن از همه ضرورتر است، دین خداست؛ و مثل دین خدا مثل درختی است که روئیده باشد، پس ایمان به خدا آب آن درخت است که درخت به آن زنده است، و نماز ریشه‌های آن درخت است که به آن برپاست، و زکات ساق آن درخت است، و برادری با برادران مؤمن از برای خدا کردن شاخه‌های آن درخت است، و اخلاق پسندیده برگهای آن درخت است، و بیرون آمدن از معصیتهای خدا میوه آن درخت است، چنانچه هیچ درخت کامل نیست مگر به میوه نیکو همچنین دین آدمی کامل نمی‌شود مگر به ترک محرمات خدا^(۱).

ای فرزندا بدترین پریشانیها پریشانی عقل است، و عظیم‌ترین مصیبتها مصیبت دین است، بدترین آفتها آفت ایمان است، و نافع‌ترین توانگریها توانگری دل است، پس دل خود را به علم و یقین و اخلاق حسنه توانگر گردان و قناعت کن از روزی دنیا به آنچه به تو می‌رسد و به قسمت خدا راضی باش، بدرستی که شخصی که دزدی می‌کند یا خیانت به اموال مردم می‌کند خدا روزی حلالش را که برای او مقدر فرموده بوده است از او حبس می‌کند و گناه از برای او می‌ماند، اگر صبر می‌کرد روزی حلال از برای او می‌رسید و عقوبت دنیا و آخرت از برای او نبود.

ای فرزندا خالص گردان طاعت خدا را که مخلوط نگردانی به چیزی از گناهان، پس

زینت ده طاعت خود را به متابعت اهل حق، بدرستی که اطاعت اهل حق طاعت خداست، و زینت بخش اطاعت ایشان را به علم و دانائی، و علم خود را حفظ کن به پردبازی که حماقتی با آن نباشد، و مخزون گردان علم خود را به نرمی که با آن سفاقت و بی‌خردی مخلوط نباشد، درس را محکم کن به دوراندیشی که با آن ضایع کردنی نباشد، و دوراندیشی خود را مخلوط گردان به مدارائی که به آن عنفی و درشتی مخلوط نباشد.

ای فرزند! هرگز جاهلی را به رسالت به جانی مفرست که پیغام تو را برساند، اگر عاقل دانائی نیابی که پیغام تو را برساند پس خود رسول نفس خود شو و پیغام خود را برسان. ای فرزند! از بدی دوری کن تا آن نیز از تو دوری نماید^(۱).

حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: از لقمان علیه السلام پرسیدند: کدامیک از مردم افضلند؟
فرمود: مؤمن غنی.

گفتند: غنی از مال را می‌گوئی؟

فرمود: نه، ولیکن غنی از علم را می‌گویم که اگر مردم به او محتاج شوند از علم او منتفع شوند، و اگر از او مستغنی شوند خود به علم خود اکتفا تواند کرد.
گفتند: پس کدام یک از مردم بدترند؟

فرمود: کسی که پروا نکند از آن که مردم او را گناهکار و بدکردار بینند^(۲).

فرمود: ای فرزند! هرگاه با جماعتی به سفر روی با ایشان بسیار مشورت کن در امر خود و در امور ایشان، و تبسم بر روی ایشان بسیار بکن، و صاحب کرم باش در توشه خود، و تو را هرگاه بخوانند اجابت ایشان بکن، و هرگاه از تو در کاری یاری طلبند یاری ایشان بکن، بر ایشان زیادتى کن به سه چیز: به بسیاری خاموشی، و بسیاری نماز خواندن، و سخاوت و جوانمردی در آنچه با خود داری از چهارپایان و مال و توشه؛ و هرگاه تو را خواهند بر حقّی گواه بگیرند گواه شو از برای ایشان، چون با تو مشورت کنند

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۶.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۷.

بسیار سعی کن در رأی خود که هر چه خیر ایشان است بگونی، جزم مکن در رأیی که برای ایشان می پسندی تا آنکه تأمل و فکر بسیار در آن نکنی، و جواب ایشان در آن مشورت مگو تا در آن مشورت پرخیزی و بنشیننی و بخوابی و نماز کنی و در همه این احوال فکر و حکمت خود را در مشورت ایشان به کاربری، زیرا کسی که خالص نمی گرداند نصیحت و خیرخواهی خود را برای کسی که از او مشورت نماید حق تعالی رأی و عقل او را از او سلب می کند و امانت او را از او برمی دارد، چون بینی رفقای خود را که پیاده می روند یا ایشان پیاده برو، چون بینی کاری می کنند با ایشان در آن کار شریک شو، چون تصدقی کنند یا قرضی دهند تو نیز با آنها بده، بشنو سخن کسی را که سالش از تو بیشتر است، و هرگاه تو را به کاری امر کنند یا از تو چیزی سؤال کنند بگو بلی و نه مگو که نه گفتن از عجز و زبونی نفس است، چون راه را گم کنید فرود آئید، اگر شک کنید که راه کدام است بایستید و با یکدیگر مشورت کنید، اگر یک شخص را ببینید از او احوال راه میرسید و پرگفته او اعتماد مکنید که یک شخص در پایان آدمی را به شک می اندازد، گاه باشد که جاسوس دزدان باشد یا شیطانی باشد که خواهد شما را در راه حیران کند، از دو شخص نیز حذر کنید مگر آنکه ببینید چیزی چند از علامات راستگویی ایشان که من نمی بینم، زیرا که عاقل چون به چشم خود چیزی را می بیند حق را از آن می یابد و حاضر چیزی چند می بیند که غایب نمی بیند.

ای فرزند! چون وقت نماز شود، از برای کاری آن را به تأخیر مینداز و نماز بکن و از آن راحت بیاب که نماز اصل دین است، و نماز جماعت را ترک مکن اگر چه بر سر نیزه باشی، و بر روی چهار پا خواب مکن که زود پشتش را زخم می کند و این از کردار دانایان نیست مگر آنکه در کجاوه باشی که ممکن است باشد خود را بکشی برای سستی مفاصل، چون نزدیک به منزل رسی از چهار پا فرود آی و پیاده برو، چون به منزل رسی ابتدا کن به علف چهار پا قبل از آنکه خود طعام بخوری، چون خواهی فرود آیی زمینی را اختیار کن که خوش رنگ تر و خاکش نرم تر و گیاهش بیشتر باشد، و چون فرود آیی دو رکعت نماز بکن قبل از آنکه بنشیننی، چون به قضای حاجت خواهی بروی بسیار دور شو از مردم، و

چون بار کنی دو رکعت نماز بکن و وداع کن آن زمینی را که در آن فرود آمده بودی، و سلام کن بر آن زمین و بر اهل آن زمین زیرا که در هر بقعه از زمین جمعی از ملائکه هستند، و اگر توانی طعام مخور تا قدری از آن را تصدق کنی، بر تو یاد به تلاوت کتاب خدا مادام که سوار باشی و به تسبیح و ذکر خدا مادام که مشغول کاری باشی، بر تو باد به دعا مادام که فارغ باشی، زنه‌ار که اول شب راه مرو، و بر تو باد به راه رفتن از نصف شب تا آخر شب، زنه‌ار که در راه صدا بلند مکن^(۱).

در حدیث معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که از لقمان پرسیدند: کدام حکمت است از حکمت‌های تو که بیش از همه به آن اعتقاد داری و آن را هرگز ترک نمی‌کنی؟ فرمود: مرتکب نمی‌شوم امری را که خدا متکفل شده است از برای من، و آنچه را به من گذاشته است که بکنم، ضایع نمی‌کنم^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر منقول است که لقمان علیه السلام به فرزند خود گفت: ای فرزند! با صد کس مصاحبت کن و با یک کس دشمنی مکن. ای فرزند! از برای تو به کار نمی‌آید مگر اخلاق تو و خلق تو، پس اخلاق تو دین توست که میان توست و خدا، و خلق تو میان تو و میان مردم است، پس کسب دشمنی مردم مکن و یادگیر اخلاق پسندیده را.

ای فرزند! بنده نیکان باش و فرزند بدان مباش. ای فرزند! هر که امانتی به تو سپارد پس ده تا سالم باشد برای تو دنیا و آخرت تو، و امین باش تا توانگر و بی‌نیاز گردی^(۳).

در حدیث معتبر از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام منقول است که حضرت لقمان به پسر خود گفت: ای فرزند! چگونه مردم نمی‌ترسند از عذاب‌ها که ایشان را وعده کرده‌اند و حال آنکه احوال ایشان هر روز در پستی است؟! چگونه مهیّا نمی‌شوند برای وعده‌های خدا و

۱. کافی ۳۴۸/۸؛ مجمع البیان ۴/۲۱۷.

۲. قرب الاسناد ۷۲.

۳. معانی الاخبار ۲۵۲.

حال آنکه عمر ایشان بزودی به نهایت می‌رسد؟!

ای فرزند! علم را می‌آموز برای آنکه مباحثات کنی با آن به علما و دانایان یا مجادله کنی با آن با سفیهان و بیخردان یا خودتمائی و فخر کنی با آن در مجالس، و ترک علم مکن برای عدم رغبت در آن.

ای فرزند! به دیده بصیرت در مجالس نظر کن، اگر بینی جمعی را که یاد خدا می‌کنند با ایشان بنشین که: اگر عالمی، علم تو نفع می‌بخشد به تو و علمت را می‌افزاید مجالست ایشان؛ و اگر نادانی، از ایشان علم کسب می‌کنی شاید رحمتی از خدا بر ایشان نازل شود و تو را نیز با ایشان فرو گیرد^(۱).

و در حدیث معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: از موعظه‌های لقمان به پسرش آن بود که: ای فرزند! اگر در مرگ شک داری، خواب را از خود برطرف کن و نمی‌توانی کردن، اگر شک داری در زنده شدن بعد از مرگ بیدار شدن خواب را از خود برطرف کن و هرگز نمی‌توانی کردن، پس چون در این دو حالت فکر کنی می‌دانی که جان تو در دست دیگری است و خواب به منزله مرگ است و بیداری به منزله مبعوث شدن بعد از مرگ است.

ای فرزند! بسیار نزدیک مشو به مردم و اختلاط را پیش از اندازه مکن که باعث مفارقت و دوری می‌شود، از مردم دوری هم مکن که خوار و ذلیل می‌شوی، هر حیوانی مثل خود را دوست می‌دارد و فرزندان آدم یکدیگر را دوست نمی‌دارند، نیکی و احسان خود را بهن مکن مگر نزد کسی که طالب آن باشد، همچنان که میان گرگ و گوسفند دوستی نیست همچنین میان نیکوکار و بدکردار دوستی نیست، هر که نزدیک می‌شود به زفت^(۲) البته قدری از آن به او می‌چسبد، همچنین هر که با فاجری شریک و مصاحب می‌شود از راههای بد او می‌آموزد، و هر که مجادله با مردم را دوست دارد دشنام داده

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۰.

۲. زفت: ماده‌ای است مانند قیر؛ در مصدر «رفت» می‌باشد.

می‌شود، و هر که در مجالس بد داخل می‌شود تهمت زده می‌شود، و هر که با بدان همتشینی می‌کند از بدیهایشان سالم نمی‌ماند، و هر که مالک زبان خود نیست پشیمانی می‌کشد.

ای فرزند! امین باش که خدا خیانت کنندگان را دوست نمی‌دارد.

ای فرزند! به مردم چنین منما که از خدا می‌ترسی و دل تو فاجر و بدکار باشد^(۱).

در حدیث دیگر منقول است که فرمود: ای فرزند من! دروغ می‌گویند کسی که می‌گوید شرّ و بدی را به شرّ می‌توان فرو نشانید، اگر راست می‌گوید دو آتش برافروزد ببیند که هیچیک دیگری را خاموش می‌کند؟! بلکه خیر و نیکی آتش شرّ و فتنه را فرو می‌نشانند چنانچه آب آتش را خاموش می‌کند.

ای فرزند! دنیای خود را به آخرت خود بفروش تا سودمند دنیا و آخرت گردی، و آخرت خود را به دنیا بفروش که زیانکار هر دو می‌شوی^(۲).

مروی است که: لقمان علیه السلام بسیار تنها می‌نشست، پس غلام او بر او می‌گذشت و می‌گفت: ای لقمان! تو دایم تنها می‌نشینی، اگر با مردم بنشیني انس بیشتر خواهی یافت. لقمان علیه السلام می‌فرمود: تنها بودن معین بر تفکر است، و بسیاری تفکر راهنمای بهشت است^(۳).

به سند معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که حضرت لقمان علیه السلام نصیحت فرمود پسرش را که: ای فرزند! پیش از تو مردم از برای فرزندان خود مالها جمع کردند پس باقی نماندند نه آنچه جمع کردند و نه آنها که از برای ایشان جمع کردند، نیستی تو مگر بندهای مزدور که تو را به کاری چند امر کرده‌اند و مزدی چند از برای تو مقرر کرده‌اند، پس عمل خود را تمام کن و مزد خود را بگیر، مباش در این دنیا مانند گوسفندی که در علفزاری بیفتد و بخورد تا فربه شود پس برای فربهی آن را بکشند و مرگ آن در فربهی آن باشد، و لیکن بگردان دنیا را برای خود مانند پلی که بر روی نهری بسته باشند از

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۰.

۲. تنبیه الخواطر ۴۶.

۳. تنبیه الخواطر ۲۵۸.

آن پل بگذری و هرگز به آن پل برنگردی، خراب کن دنیای خود را و آبادان مکن آن را که تو را امر نکرده‌اند که آن را آبادان کنی، بدان که چون تو را در قیامت نزد پروردگار تو بازدارند چهار چیز از تو سؤال خواهند کرد: از جوانی تو سؤال خواهند کرد که در چه چیز کهنه کردی؟ از عمر تو که در چه کار فانی کردی؟ از مال تو که از کجا کسب کردی؟ و در چه مصرف خرج کردی؟ پس مهیای جواب اینها بشو، و اندوهناک مشو بر هر آنچه از دنیا از تو فوت می‌شود زیرا که اندک دنیا باقی نمی‌ماند و بسیار دنیا از بلای آن ایمن نمی‌توان بود، پس پیوسته از شر دنیا در حذر باش، در کار آخرت خود مردانه باش، پرده غفلت از روی خود بگشا و خود را با اعمال صالحه در معرض نیکیهای پروردگار خود برآور، پیوسته توبه را در دل خود تازه کن، سعی کن تا فارغی و مهلت یافته‌ای قبل از آنکه قصد تو کنند و قضا‌های الهی متوجه تو گردد و حائل شوند میان تو و آنچه اراده داری^(۱).

در روایت دیگر منقول است که لقمان علیه السلام فرمود: ای فرزندان! اگر حکیم و دانا تو را بزند و آزار برساند بهتر است برای تو از آنکه نادان روغن خوشبو بر تو بمالد^(۲).
منقول است که شخصی به لقمان علیه السلام گفت: آیا تو بنده آل فلان نبودی؟
گفت: بلی.

گفتند: پس چه چیز تو را به این مرتبه رسانید؟

فرمود: راستگوئی، و امانت را خیانت نکردن، و ترک گفتار و کرداری که فایده به من نبخشد، و پوشیدن چشم خود را از چیزهایی که خدا بر من حرام گردانیده است، و بازداشتن زبان خود از سخنی که لغو باشد و لقمه حلال خوردن! پس هر که کمتر از آنچه من گفتم بکند از من پست‌تر خواهد بود، و هر که زیاده از اینها بکند از من بهتر خواهد بود، و هر که مثل اینها را بعمل آورد مثل من خواهد بود.

فرمود: ای فرزندان! توبه را تأخیر مینداز که مرگ بی‌خبر می‌رسد، و شماعت بر مرگ

کسی مکن که به تو نیز می‌رسد، و استهزا مکن به کسی که به پلائی مبتلا باشد، و منع احسان خود از مردم مکن.

ای فرزند! امین باش در اموال مردم تا توانگر شوی.

ای فرزند! پرهیزکاری خدا را تجارتی دان که سودش به تو می‌رسد بی آنکه مایه داشته باشی، چون گناهی بکنی دنبالش تصدّقی بفرست تا آن را خاموش کند.

ای فرزند! موعظه و پند پر بیخرد دشوار است چنانچه بر بلندی بالا رفتن بر مرد پیر دشوار است.

ای فرزند! رحم مکن بر کسی که بر او ستمی کنی بلکه بر خود رحم کن که ضرر آن ظلم را به خود می‌رسانی؛ چون قدرت تو را داعی شود بر ستم کردن بر مردم، قدرت خدا را بر خود به یاد آور.

ای فرزند! آنچه را نمی‌دانی، از علما یاد گیر؛ آنچه را دانستی، به مردم یاد ده.^(۱)

در حدیث دیگر منقول است که: چون حضرت لقمان علیه السلام از بلاد خود بیرون آمد، به قریه‌ای فرود آمد در موصل که آن را «کوماش»^(۲) می‌گفتند، چون در آن قریه هیچکس متابعت او نکرد و همزبانی نیافت دل‌تنگ شد پس درهای خانه خود را بر روی خود بست با فرزند خود خلوت کرد و او را نصیحت و موعظه فرمود، و از جمله نصایح او این بود: ای فرزند! سخن کم بگو و خدا را در همه مکان یاد کن زیرا که خدا تو را از عذاب خود ترسانیده و تو را بینا و دانا گردانیده است.

ای فرزند! از مردم پند بگیر قبل از آنکه مردم از تو پند بگیرند، و پند گیر و متنبّه شو از بلای کوچک قبل از آنکه بلای بزرگ بر تو نازل شود و چاره نتوانی کرد.

ای فرزند! خود را در هنگام غضب نگاهدار تا هیزم جهنم نگردي.

ای فرزند! پریشانی بهتر است از آنکه مال بهم رسانی و ظالم و طاغی شوی.

۱. تنبيه الخواطر ۵۴۹.

۲. در مصدر «کوملیس» آمده است.

ای فرزند! جانهای مردم در گرو کردارهای ایشان است، پس وای بر ایشان از گناهان دستها و دلهای ایشان.

ای فرزند! تا شیطان در دنیا است از گناهان ایمن مباش.

ای فرزند! صالحان پیشینیان فریب دنیا را خوردند، پس چگونه نجات خواهند یافت از آن پسینیان؟

ای فرزند! دنیا را زندان خود گردان تا آخرت بهشت تو باشد.

ای فرزند! مجاورت پادشاهان را اختیار مکن که بکشند تو را، و اطاعت ایشان مکن در هرچه که گویند که کافر شوی.

ای فرزند! همنشینی کن با فقرا و بیچارگان مسلمانان، و از برای یتیمان مانند پدر مهربان باش، و از برای زنان بی شوهر مانند شوهر مشفق باش.

ای فرزند! هر که بگوید مرا پیامرزاو را نمی آمرزند، بلکه نمی آمرزند مگر گناه کسی را که عمل کند به طاعت پروردگار خود.

ای فرزند! اول به احوال همسایه پرداز و بعد از آن به احوال خانه خود.

ای فرزند! اول رفیق پیدا کن بعد از آن سفر اختیار کن.

ای فرزند! تنهایی بهتر است از مصاحب بد، و مصاحب نیکو بهتر از تنهایی است.

ای فرزند! هر که با تو نیکی کند مکافات او به نیکی بکن، و هر که با تو بدی کند او را به بدی خود بگذار که هر چند تو سعی کنی بدتر از آنچه او نسبت به خود می کند تو نسبت به او نمی توانی کرد.

ای فرزند! کی بندگی خدا کرد که خداوند او را یاری نکرد، و کی خدا را طلب کرد که او را نیافت، و کی خدا را یاد کرد که خدا او را یاد نکرد، و کی بر خدا توکل کرد که خدا او را به دیگری گذاشت، و کی تضرع به درگاه خدا کرد که خدا او را رحم نکرد؟

ای فرزند! مشورت با پیران بکن و از مشورت کردن با خردسالان شرم مکن.

ای فرزند! از نهار با فاسقان مصاحبت مکن که ایشان به منزله سگاتند، اگر نزد تو چیزی می یابند می خورند و اگر چیزی نمی یابند تو را مذمت می کنند و رسوا می کنند، و محبت

ایشان پیش از یک ساعت نیست.

ای فرزند! دشمنی صالحان بهتر از دوستی فاسقان است، زیرا که مؤمن صالح را اگر بر او ستم کنی بر تو ستم نمی‌کند، و اگر نزد او عذرخواهی کنی از تو راضی می‌شود، و فاسق حق نعمت خدا را مراعات نمی‌کند چگونه حق تو را رعایت خواهد نمود؟

ای فرزند! دوستان بسیار بگیر و از شر دشمنان ایمن مباش که کینه در سینه ایشان مانند آب در زیر خاکستر پنهان است.

ای فرزند! هر که را ملاقت کنی ابتدا کن به سلام و مصافحه و بعد از آن سخن بگویی.

ای فرزند! گزندگی مکن مردم را که تو را دشمن دارند و زیونی مکش از ایشان که تو را خوار شمارند، بسیار شیرین مباش که تو را بخورند و تلخ مباش که تو را دور افکنند.

ای فرزند! از خدا بترس ترسیدنی که از رحمت او ناامید نباشی، و امید پدار از خدا امیدی که ایمن از عذاب او نباشی.

ای فرزند! نهی کن نفس خود را از خواهشهای او که هلاک او در خواهشهای او است.

ای فرزند! زنهار که تجبر و تکبر و فخر مکن که مجاور شیطان شوی در جهنم، بدان که خانه آخر تو قبر خواهد بود.

ای فرزند! وای بر کسی که تکبر و تجبر می‌کند چگونه خود را بزرگ می‌شمارد و حال آنکه از خاک خلق شده است و بازگشت او بسوی خاک است، و بعد از آن نمی‌داند که

بسوی بهشت خواهد رفت که فایز و رستگار گردد یا به جهنم خواهد رفت که خسار و زیانکار گردد؟ و چگونه تجبر نماید کسی که دو مرتبه از مجرای بول بیرون آمده است؟

ای فرزند! چگونه به خواب می‌رود فرزند آدم و مرگ او را طلب می‌کند؟ و چگونه غافل باشد و از او غافل نیستند؟

ای فرزند! مردند پیغمبران و دوستان و برگزیدگان خدا، پس بعد از ایشان کی در دنیا همیشه خواهد ماند؟

ای فرزند! راز خود را به زن خود مگو و درب خانه خود را محل نشستن خود قرار

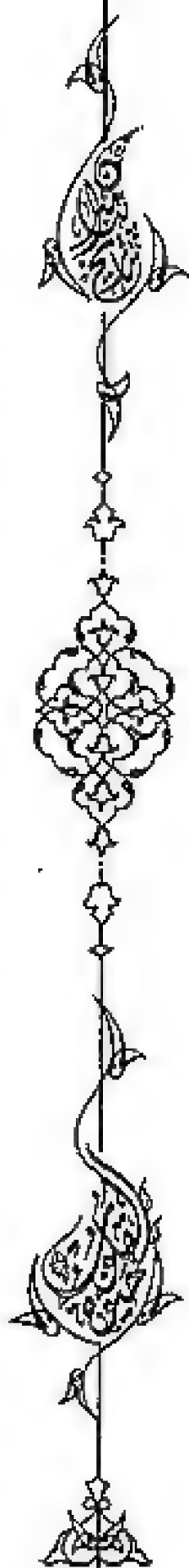

ای فرزندا زن از استخوان دنده کج خلق شده است، اگر خواهی او را درست کنی می شکند، و اگر به حال خود بگذاری کج می ماند، ایشان را مگذار که از خانه به در روند، پس اگر نیکی بکنند نیکی ایشان را قبول کن و اگر بدی بکنند صبر کن که چاره بجز این نیست.

ای فرزندا زنان چهار نوعند: دو شایسته و دو ملعونه، اما یکی از آن دو شایسته آن است که نزد قوم خود شریف و عزیز است و نزد شوهر خود ذلیل است، اگر به او عطا می کند شوهر شکر می کند، اگر مبتلا می شود صبر می کند و اندکی از مال در دست او بسیار است؛ و دوم زنی است که فرزند بسیار می آورد و دوست و نیکخواه شوهر است، و از برای خویشان و فرزندان شوهر مانند مادر مهربان است، با بزرگان مهربانی می کند و بر اطفال رحم می کند و فرزندان شوهر را دوست می دارد هر چند از زن دیگر باشند، و شوهرش را دوست می دارد و اصلاح کننده خود و اهل و مال و فرزندان است، اگر شوهرش حاضر است او را یاری می کند و اگر غایب است رعایت او می کند، چنین زنانی مانند گوگرد سرخ نایاب است، خوشحال کسی که چنین زنی روزی او شود؛ و اما یکی از آن دو زن ملعونه آن است که خود را بسیار عظیم می شمارد و در میان قوم خود ذلیل است، اگر شوهر چیزی به او می دهد به خشم می آید، و اگر نمی دهد عتاب می کند و غضب می کند، پس شوهر از او در بلا است و همسایگانش از او در تعبند، پس او مانند شیر است، اگر با او می مانی تو را می خورد و اگر از او می گریزی تو را می کشد؛ و ملعونه دوم آن است که زود به خشم می آید و زود گریه می کند، اگر شوهرش حاضر است به او نفع نمی رساند، و اگر غائب است او را رسوا می کند، پس او به منزله زمین شوره است که اگر آن را آب می دهی آب در آن فرو می رود و نفعی نمی بخشد، و اگر آب نمی دهی آن را تشنه می شود، اگر فرزندی از این زن بهم رسد از آن فرزند منتفع نخواهی شد.

ای فرزندا کنیز مردم را به عقد خود درمیاور که مبادا فرزندی بهم رسد و در برابر تو فرزند تو را بفروشد.

ای فرزندا اگر زنان را می چشیدند و می خواستند چنانچه چیزهای دیگر را می چشند و،

می‌خرند، هیچکس زن بد تزویج نمی‌کرد.

ای فرزند! احسان کن با کسی که با تو بدی کند، و دنیا را بسیار جمع مکن که تو را از آن رحلت می‌باید کرد، بین که از آنجا به کجا خواهی رفت.

ای فرزند! مال یتیم را مخور که رسوا شوی در قیامت و در آن روز تو را تکلیف کنند که به او پس دهی و نداشته باشی.

ای فرزند! آتش جهنم در قیامت به همه کس احاطه خواهد کرد و نجات نخواهد یافت از آن مگر کسی که خدا او را رحم کند.

ای فرزند! تو را خوش نیاید کسی که زبان بد دارد و مردم از زبان او می‌ترسند که در قیامت بر دل و زبانش مهر خواهند زد و اعضا و جوارحش بر او گواهی خواهند داد.

ای فرزند! دشنام مده به مردم که چنان است که خود دشنام به پدر و مادر خود داده باشی.

ای فرزند! هر روز که می‌آید روز تازه‌ای است، و نزد خداوند کریمی گواهی بر کرده‌های تو خواهد داد.

ای فرزند! بخاطر آور که تو را در گفتنها خواهند پیچید و به قبر خواهند افکند و کرده‌های خود را همه در آنجا خواهی دید.

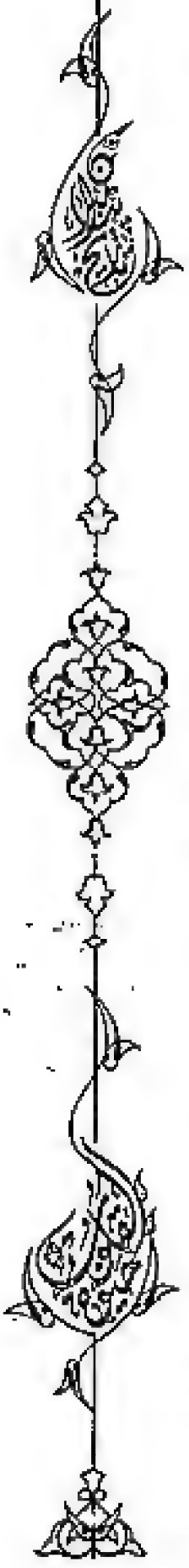
ای فرزند! فکر کن که چگونه می‌توانی ساکن بود در خانه کسی که او را به خشم آورده‌ای و نافرمانی او کرده‌ای.

ای فرزند! هیچکس را بر خود اختیار مکن، و مالت را برای دشمنانت به میراث مگذار.

ای فرزند! قبول کن وصیت پدر مهربان خود را، و مبادرت کن بعمل صالح پیش از آنکه اجلت برسد و پیش از آنکه در قیامت کوهها به راه افتند و آفتاب و ماه در یکجا جمع شوند و از حرکت بیفتند و آسمانها را در هم پیچند و صفوف ملائکه خائف و ترسان از آسمانها به زیر آیند و تو را تکلیف کنند که از صراط بگذاری، در آن وقت عمل خود را

بینی و ترازوها برای سنجیدن عملها برپا کنند و دیوان اعمال خلاق را بگشایند.

ای فرزند! هفت هزار کلمه حکمت آموختم، تو چهار کلمه را حفظ نما که تو را کافی

است اگر به آنها عمل کنی؛ کشتی خود را محکم بساز که دریا بسیار عمیق است؛ بار خود را سبک کن که گردنگاهی که در پیش داری از آن گذشتن بسیار دشوار است؛ توشه بسیار بردار که سفرت بسیار دور و دراز است؛ عمل را خالص کن که قبول کننده عمل بسیار پینا و دانا است^(۱).

و در روایت دیگر منقول است که: لقمان عليه السلام فرمود که هر در بیت الخلاها نوشتند که بسیار نشستن در بیت الخلا مورث بواسیر است^(۲).

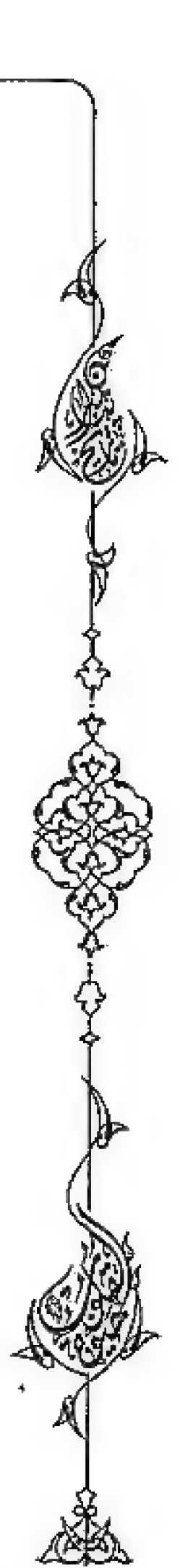
۱. اختصاص ۲۳۶.

۲. مجمع البیان ۴/ ۳۱۷ با کمی اختلاف.

باب نوزدهم

در بیان قصص اشمویل و طالوت و جالوت است

حق تعالی در قرآن می‌فرماید ﴿الَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَغْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ أَبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾^(۱) «آیا نظر نمی‌کنی در قصه اشراف بنی اسرائیل بعد از موسی در وقتی که گفتند به پیغمبری از برای ایشان که: برانگیز از برای ما پادشاهی که جنگ کنیم در راه خدا».

علی بن ابراهیم و غیر او به سندهای صحیح و حسن از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده‌اند که: بنی اسرائیل بعد از موسی علیه السلام گناهان بسیار کردند و دین خدا را تغییر دادند و از امر پروردگار خود طغیان کردند، در میان ایشان پیغمبری بود که ایشان را امر و نهی می‌کرد و اطاعت او نکردند، پس حق تعالی «جالوت» را که از پادشاهان قبط بود بر ایشان مسلط گردانید که ایشان را ذلیل کرد و مردان ایشان را کشت و ایشان را از خانه‌ها و اموال خود بیرون کرد و زنان ایشان را به کنیزی گرفت، پس پناه بردند بسوی پیغمبر خود و استغاثه نمودند که: از حق تعالی سؤال کن که پادشاهی از برای ما برانگیزد تا مقاتله کنیم با کافران در راه خدا. و در بنی اسرائیل چنین بود که پیغمبری در خانه آباده‌ای بود و پادشاهی در خانه آباده دیگر بود، حق تعالی جمع نکرده بود از برای ایشان پیغمبری و پادشاهی را در یک خانه آباده، پس به این سبب گفتند: برانگیز از برای ما پادشاهی که با او جهاد کنیم ﴿قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَنْ لَا تُقَاتِلُوا﴾^(۲) «پس پیغمبر ایشان گفت به ایشان که: آیا نزدیک است حال شما به آنکه هرگاه بر شما نوشته شود قتال و

واجب گرداند خدا بر شما جنگ کردن را اینکه جنگ نکنید».

﴿قَالُوا وَمَالُنَا أَنْ لَا تُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أَخْرَجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا﴾ «گفتند: چیست ما را که قتال نکنیم در راه خدا و حال آنکه بیرون کرده‌اند ما را از خانه‌های ما و پسران ما؟»، ﴿فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ﴾^(۱) «پس چون نوشته شد بر ایشان قتال، پشت کردند و قبول نکردند مگر اندکی از ایشان و خدا دانا است به ستمکاران»، ﴿وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا﴾ «وگفت به ایشان پیغمبر ایشان: بدرستی که خدا برانگیخته است از برای شما طالوت را که پادشاه شما باشد»، ﴿قَالُوا أَتَى يَكُونُ لَكَ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَتَخُنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ﴾^(۲) «گفتند: کجا او را بر ما پادشاهی می‌باشد و حال آنکه ما سزاوارتریم به پادشاهی از او و داده نشده است او را گشادگی در مال».

حضرت امام محمد باقر علیه السلام فرمود: پیغمبری در فرزندان لوی بود و پادشاهی در فرزندان یوسف علیه السلام بود، طالوت از فرزندان بنیامین بود برادرِ مادر و پدری یوسف، نه از خانه آباده پیغمبری بود نه از خانه آباده پادشاهی، ﴿قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾^(۳) «گفت به ایشان پیغمبر ایشان: بدرستی که خدا طالوت را برگزیده و اختیار کرده است بر شما و زیاده کرده است او را گشادگی در علم و در بدن و خدا عطا می‌کند پادشاهی را به هر که می‌خواهد، و حق تعالی گشاده است بخشش او و حق تعالی دانا است به مصلحت‌بندگان».

حضرت فرمود: طالوت به حسب بدن از همه عظیم‌تر بود و شجاع و قوی بود و از همه داناتر بود، اما فقیر بود، پس ایشان او را به فقر عیب کردند و گفتند: خدا به او گشادگی در مال نداده است.

﴿وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ

۱. سوره بقره: ۲۴۶.

۲. سوره بقره: ۲۴۷.

۳. سوره بقره: ۲۴۷.

آل مُوسَى وَآل هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ^(۱)» و گفت مر ایشان را پیغمبر ایشان: بدرستی که علامت پادشاهی او آن است که بیاید بسوی شما تابوت که در آن سکنه هست از جانب پروردگار شما و در آن هست بقیه‌ای از آنچه گذاشته‌اند آل موسی و آل هارون در حالتی که ملائکه آن تابوت را بردارند و بسوی شما بیاورند، بدرستی که در این علامتی هست از برای شما اگر هستید ایمان آورندگان».

حضرت فرمود: آن تابوتی که حق تعالی از برای موسی علیه السلام از آسمان فرستاد که مادرش او را در آن تابوت گذاشت و در دریا انداخت، در میان بنی اسرائیل بود که تیری می‌جستند به آن. پس چون هنگام وفات موسی علیه السلام شد الواح تورات و زره خود را و آنچه نزد او بود از آثار پیغمبری همه را در آن تابوت گذاشت و به وصی خود یوشع سپرد، پس پیوسته تابوت در میان ایشان بود تا آنکه ترک کردند احترام تابوت را و استخفاف کردند به حق آن حتی آنکه اطفال در میان راهها به تابوت بازی می‌کردند، مادام که تابوت در میان بنی اسرائیل بود ایشان در عزت و شرف بودند، چون گناهان بسیار کردند و استخفاف به شأن تابوت کردند حق تعالی تابوت را از میان بنی اسرائیل برداشت و در این وقت از برای ایشان فرستاد^(۲).

در حدیث صحیح فرمود که: ملائکه آن را بسوی بنی اسرائیل آوردند^(۳).
و به سند معتبر دیگر فرمود که: ملائکه به صورت گاو تابوت را بسوی بنی اسرائیل آوردند^(۴).

و به سند حسن فرمود که: مراد از بقیه، ذریه پیغمبرانند که تابوت نزد ایشان می‌بود^(۵).
در تفسیر «سکنه» فرمود که: تابوت را بنی اسرائیل می‌گذاشتند در میان صف

۱. سورة بقره: ۲۴۸.

۲. تفسیر قمی ۸۱/۱.

۳. کافی ۸/۳۱۶؛ مجمع البیان ۱/۳۵۳.

۴. کافی ۸/۳۱۷.

۵. تفسیر عیاشی ۱/۱۳۳.

مسلمانان و کافران، پس از آن باد نیکوی خوشبوئی بیرون می‌آمد که آن را صورتی بود مانند صورت آدمی، به آن سبب کافران می‌گریختند^(۱).

به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: سکنه بادی است که از بهشت بیرون می‌آید که آن را روئی هست مانند روی آدمی، و چون این تابوت را در میان مسلمانان و کافران می‌گذاشتند اگر کسی مقدم بر تابوت می‌شد بر نمی‌گشت تا کشته می‌شد یا مغلوب می‌شد، و کسی که از تابوت بر می‌گشت و می‌گریخت کافر می‌شد و امام او را می‌گشت^(۲).

و در حدیث حسن از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: بعد از موسی علیه السلام چون بنی اسرائیل گناهان بسیار کردند، حق تعالی بر ایشان غضب کرد و تابوت را به آسمان برد. پس چون جالوت بر بنی اسرائیل غالب شد، از پیغمبر خود استدعا کردند که دعا کند که حق تعالی پادشاهی برای ایشان برانگیزد که در راه خدا جهاد کند، خدا طالوت را پادشاه ایشان گردانید و تابوت را برای ایشان فرستاد که ملائکه آوردند به زمین، چون تابوت را میان ایشان و دشمنان ایشان می‌گذاشتند هر که از تابوت بر می‌گشت کافر می‌شد و کشته می‌شد^(۳).

برگشتیم به تنه حدیث اول؛ پس حق تعالی وحی کرد پسوی پیغمبر ایشان که: جالوت را کسی می‌کشد که زره حضرت موسی علیه السلام بر قامت او درست آید، و آن مردی است از فرزندان لاوی که نام او داود پسر ایشا^(۴) است، و ایشا مرد شبانی بود که ده پسر داشت و کوچکتر ایشان حضرت داود علیه السلام بود، چون طالوت بنی اسرائیل را برای جنگ جالوت جمع کرد فرستاد به نزد ایشا که: حاضر شو و فرزندان خود را حاضر گردان، چون حاضر شدند، یک یک از فرزندان او را طلبید زره را بر او پوشانید، بر هیچیک

۱. تفسیر قمی ۱/ ۸۲.

۲. تفسیر قمی ۱/ ۸۲.

۳. تفسیر قمی ۲/ ۲۳۰.

۴. در مصدر «آسی» آمده است.

موافق نیامد، بر بعضی دراز بود و بر بعضی کوتاه، پس طالوت به ایشا گفت که: آیا هیچیک از فرزندان خود را گذاشته‌ای که نیاورده باشی؟

گفت: بلی، کوچکتر ایشان را گذاشتم که گوسفندان مرا بچرانند.

پس طالوت فرستاد او را طلبید و او داود علیه السلام بود، چون داود روانه شد بسوی طالوت فلاخنی و توپره‌ای با خود داشت، در عرض راه سه سنگ او را صدا زدند که: ای داود! ما را بگیر، پس گرفت آنها را در توپره خود انداخت، داود علیه السلام در نهایت قوت و توانائی و شجاعت بود، چون به نزد طالوت آمد زره موسی علیه السلام را پوشید بر قامت مبارکش درست آمد.

پس طالوت با لشکر خود روانه به جانب جالوت شدند چنانکه حق تعالی فرموده است ﴿فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اعْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ﴾^(۱) «پس چون روانه شد طالوت با لشکرهای خود گفت: بدرستی که خدا شما را امتحان خواهد کرد به نهري، پس هر که از آن نهر آب بیاشامد پس از من نیست، و هر که از آن آب نیاشامد پس او از من است مگر کسی که مقدار یک کف آب بخورد به دست خود، پس همه خوردند از آن آب مگر اندکی از ایشان».

فرمود: یعنی نهري در این بیابان بر سر راه شما پیدا خواهد شد، پس هر که از آن نهر بیاشامد از خدا نیست و هر که نیاشامد از خداست و از فرمانبرداران اوست؛ پس چون به نهر رسیدند حق تعالی تجویز نمود برای ایشان که یک کف از آن آب بیاشامند، پس خوردند از آن نهر مگر اندکی از ایشان. پس آنها که خوردند شصت هزار کس بودند، این امتحانی بود که خدا ایشان را به آن آزمود^(۲).

به روایت ابن بابویه که به سند صحیح از حضرت امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده است

۱. سورة بقره: ۲۴۹.

۲. تفسیر قمی ۸۲/۱.

که: آن قلبی که نخوردند شصت هزار کس بودند (۱).

علی بن ابراهیم از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که: آن قلبی که یک کف هم نخوردند سیصد و سیزده مرد بودند، چون از نهر گذشتند نظر کردند به لشکرهای جالوت و قوت و صولت او و لشکر او را مشاهده کردند، آنها که از آن آب خورده بودند گفتند: ما امروز تاب مقاومت جالوت و لشکرهای او را نداریم، چنانچه حق تعالی فرموده است که ﴿قَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ﴾ «پس چون گذشتند از آن نهر طالوت و آنها که به او ایمان آورده بودند گفتند: نیست ما را طاقتی امروز به جالوت و لشکرهای او»، ﴿وَقَالَ الَّذِينَ يَبْتَغُونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا اللَّهِ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾ (۲) «گفتند آنها که یقین به خدا و روز قیامت داشتند که: چه بسیار گروه کمی غالب شدند بر گروه بسیاری به توفیق و یاری خدا و خدا یا صبر کنندگان است»، ﴿وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّثْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ﴾ (۳) «و چون ظاهر شدند برای جالوت و لشکرهای او، در برابر ایشان ایستادند و گفتند: ای پروردگار ما! فرو ریز بر ما صبری عظیم و ثابت گردان قدمهای ما را که نگریزیم و یاری ده ما را بر گروه کافران».

حضرت فرمود: این سخنان را آنها گفتند که از آب نهر نخورده بودند.

پس داود علیه السلام آمد و در برابر جالوت ایستاد و جالوت بر فیلی سوار شده بود، و تاجی بر سر داشت، در پیشانی او یاقوتی بود که نورش ساطع بود و لشکرش نزد او صف کشیده بودند، پس حضرت داود علیه السلام یک سنگ را از آن سه سنگ که در راه برداشته بود بیرون آورد و به فلاخن گذاشت به جانب راست لشکر او افکند، پس آن سنگ در هوا بلند شد فرود آمد بر میمنه لشکر او و بر هر که می خورد او را می کشت تا همه گریختند، سنگ دیگر را به جانب چپ لشکر او انداخت تا همه گریختند، سنگ سوم را به جالوت افکند پس

۱. معانی الاخبار ۱۵۱.

۲. سوره بقره: ۲۴۹.

۳. سوره بقره: ۲۵۰.

سنگ سوم بلند شد بر یاقوتی که در پیشانی جالوت بود خورد و یاقوت را سوراخ کرد به مغزش رسید و به همان سنگ جالوت بر زمین افتاد به جهنم واصل شد چنانچه حق تعالی فرموده است که ﴿ فَهَزَمُوهُمْ بِأَذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴾^(۱) یعنی: «پس گریزانیدند ایشان را به توفیق خدا و داود کشت جالوت را، و حق تعالی عطا کرد به داود پادشاهی و حکمت را و تعلیم کرد او را از آنچه می‌خواست، اگر نه دفع کردن خدا باشد مردم را بعضی ایشان را به بعضی هر آینه فاسد گردد زمین و لیکن خدا صاحب فضل و احسان است بر عالمیان»^(۲).

و در چند حدیث صحیح و موثق از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: سکینه بادی است که از بهشت بیرون می‌آید که آن را صورتی است مانند صورت انسان و بوی نیکوئی دارد، همان است که بر حضرت ابراهیم علیه السلام نازل شد در وقتی که خانه کعبه را می‌ساخت، و آن سکینه به جای پی‌های کعبه حرکت می‌کرد و حضرت ابراهیم علیه السلام پی خانه را عقب آن می‌گذاشت، این سکینه در میان تابوت بنی اسرائیل بود طشتی نیز در تابوت بود که دل‌های پیغمبران را در آن می‌شستند^(۳)، در بنی اسرائیل چنین بود که تابوت در هر خانه‌ای که بود پیغمبری در آنجا بود؛ تابوت این امت شمشیر و سلاح حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله است در هر جا که هست امامت در آنجا است^(۴).

در حدیث معتبر دیگر فرموده که: تابوت حضرت موسی علیه السلام سه ذراع در دو ذراع بود، عصای موسی علیه السلام و سکینه در آن بود، پرسیدند که: سکینه چیست؟ فرمود: روح خدائی بود که هرگاه در چیزی اختلاف می‌کردند با ایشان سخن می‌گفت

۱. سورة بقره: ۲۵۱.

۲. تفسیر قمی ۸۲/۱.

۳. تفسیر عیاشی ۱۲۳/۱، قرب الاسناد ۳۷۲: کافی ۴۷۲/۳.

۴. کافی ۲۳۸/۱.

و خبر می داد ایشان را به بیان آنچه می خواستند^(۱).

به سندهای معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: چون حضرت یوشع علیه السلام به دار بقا رحلت فرمود اوصیا و امامان و پیشوایان که بعد از آن حضرت بودند خائف و ترسان و مخفی بودند از جباران زمان خود در مدت چهارصد سال که از زمان یوشع علیه السلام بود تا زمان داود علیه السلام، و در این مدت یازده نفر از امامان بودند، هریک از ایشان در زمانی که بودند قوم او مخفی بسوی او می آمدند و مسائل دین خود را از او اخذ می کردند، چون منتهی شد به آخر ایشان مدتی از قوم خود پنهان شد پس ظاهر شد و ایشان را بشارت داد که حضرت داود علیه السلام مبعوث خواهد شد و شما را از شر جباران نجات خواهد داد و زمین را از لوث وجود جالوت و لشکر او پاک خواهد کرد و فرج شما از این شدتها به ظهور او خواهد بود.

پس ایشان پیوسته منتظر ظهور آن حضرت بودند تا آنکه چون زمان ظهور آن حضرت رسید او چهار برادر داشت و پدر پیری داشتند و داود در میان ایشان گمنام بود و از همه برادران کوچکتر بود و نمی دانستند داودی که منتظر او هستند و زمین را از جالوت و لشکر او پاک خواهد کرد، اوست، و لیکن شیعه می دانستند که به خبر امام که پیشتر بود که او متولد شده است و به حد کمال رسیده است و داود را می دیدند و با او سخن می گفتند و نمی دانستند که داود موعود اوست.

چون طالوت بنی اسرائیل را جمع کرد که به قتال جالوت برود، پدر داود با چهار برادر او همراه لشکر طالوت رفتند، و داود را حقیر شمردند و همراه خود تبردند و گفتند: از او در این سفر چه کار خواهد آمد؟ باید که مشغول گوسفند چرانیدن باشد.

پس نایره قتال در میان بنی اسرائیل و جالوت مشتعل شد و از او بسیار خائف شدند و تنگی نیز در میان ایشان بهم رسید، پس پدر داود برگشت و طعامی به داود علیه السلام داد و گفت: برای برادران خود ببر که قوت یابند بر جهاد دشمن خود - و داود مردی بود کوتاه قامت و

کبود چشم و کم مو و پاکدل و پاکیزه اخلاق - پس داود وقتی بیرون رفت که لشکرها برابر یکدیگر رسیده بودند و هریک در جای خود قرار گرفته بودند، پس در آشنای راه که می‌رفت بر سنگی گذشت و آن سنگ به آواز بلند او را ندا کرد که: ای داود! مرا بردار و با من بکش جالوت را که من از برای کشتن او آفریده شده‌ام؛ پس برداشت آن سنگ را و انداخت در کیسه‌ای که با خود داشت که سنگهای فلاخن خود را برای گوسفند چرانیدن در آنجا می‌گذاشت.

چون داخل لشکر بنی اسرائیل شد شنید که ایشان امر جالوت را بسیار عظیم یماد می‌کنند، پس گفت: چه عظیم می‌شمارید امروز امر او را، والله که اگر چشم من بر او افتد او را می‌کشم.

پس سخن او در میان لشکر مشهور شد تا به سمع طالوت رسید، او را طلبید، چون داخل مجلس او شد گفت: ای جوان! چه قوت نزد خود گمان داری و چه شجاعت از خود تجربه کرده‌ای که جرأت بر مقاتله جالوت می‌نمائی؟
گفت: مکرر شیر آمده است و گوسفند از گله من ربوده است، از پی آن رفته‌ام و سرش را پیچانیده‌ام و گوسفند را از دهان آن گرفته‌ام.

حق تعالی وحی فرستاده بود بسوی طالوت که نمی‌کشد جالوت را مگر کسی که زره تو را بپوشد و آن را پر کند و موافق بدن و قامت او باشد. پس طالوت زره خود را طلبید، چون داود پوشید با حقارت جثه او به امر الهی آن زره به آن گشادگی را پر کرد پس طالوت و بنی اسرائیل از او در بیم شدند و عظمت و قدر او را دانستند، طالوت گفت: امید است که جالوت را این جوان بکشد.

پس چون روز دیگر صبح شد و صف قتال از دو طرف آراسته شد حضرت داود گفت که: جالوت را به من بنمائید، چون جالوت را به او نمودند همان سنگ را که در راه برداشته بود بیرون آورد و در فلاخن گذاشت و به جانب جالوت انداخت، پس آن سنگ به میان دو دیده آن اجل رسیده آمد در مغز سرش جا کرد و از مرکوب گردید و بر زمین افتاد.
پس مشهور شد در میان مردم که داود جالوت را کشت و او را پادشاه خود گردانیدند و

کسی بعد از آن اطاعت امر طالوت نمی کرد، بنی اسرائیل بر سر او جمعیت کردند، حق تعالی بر او زبور را فرستاد و زره ساختن را تعلیم او نمود، و آهن را مانند موم در دست او نرم کرد، امر فرمود مرغان و کوهها را که با او تسبیح بگویند، و آوازی به او عطا فرمود که هیچکس به آن خوشی آواز نشنیده بود، و به او قوت عظیم برای بندگی خود کرامت فرمود، و در میان بنی اسرائیل به پیغمبری و خلافت الهی قیام نمود^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: در بنی اسرائیل پیغمبری و پادشاهی از یکدیگر جدا بود تا آنکه در زمان حضرت داود علیه السلام در یکجا جمع شد، پادشاه کسی بود که لشکر می کشید و جهاد می کرد و پیغمبر امر او را انتظام می داد، و خبرها از جانب خدا به او می رسانید.

پس بنی اسرائیل در زمان جالوت از پیغمبر خود پادشاه طلبیدند، پیغمبر به ایشان گفت که: در میان شما وفا و راستگویی و رغبت در جهاد نیست.

گفتند: چون جهاد نکنیم در این وقت که ما را از خانه ها و فرزندان خود دور کرده اند؟ چون حق تعالی طالوت را پادشاه ایشان گردانید بزرگان بنی اسرائیل گفتند: طالوت کجا رتبه آن دارد که پادشاه ما باشد، او نه از خانه پیغمبری است و نه از خانه پادشاهی، و پیغمبری در سبط لاوی می باشد و پادشاهی در سبط یهودا، و طالوت از سبط بثنیامین است.

پیغمبر گفت: خدا او را ثنومندی و شجاعت و علم و دانائی داده است، و پادشاهی به دست خداست به هر که می خواهد می دهد، شما را نیست که کسی را که خدا اختیار کرده است رد کنید، علامت پادشاهی او آن است که تابوت مدتی است که از دست شما به در رفته است، ملائکه از برای شما خواهند آورد و شما همیشه به برکت تابوت لشکرها را می گریزانید.

گفتند: اگر تابوت بیاید ما راضی می‌شویم و پادشاهی او را انقیاد می‌کنیم^(۱).

فرمود که: در تابوت ریزه‌های شکسته الواح بود و علوم می‌که از آسمان بر حضرت موسی علیه السلام نازل شد و بر الواح نوشتند و در آنجا بود^(۲).

در حدیث معتبر دیگر فرمود: ملائکه که حامل تابوتند ذرّیت پیغمبرانند که اوصیای ایشانند و تابوت و علوم و آثاری که در آن بود همه نزد ماست^(۳).

در حدیث معتبر دیگر فرمود که: حضرت داود علیه السلام از مسجد سهله متوجه جنگ جالوت شد^(۴).

در حدیث معتبر دیگر از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام منقول است که: در نحوست چهارشنبه آخر ماه فرمود که: در این روز عمالقه تابوت را از بنی اسرائیل گرفتند^(۵).

مؤلف گوید: در پیغمبر آن زمان خلاف است: بعضی گفته‌اند شمعون بن صفیه بود از فرزندان لاوی؛ بعضی گفته‌اند یوشع بود؛ اکثر گفته‌اند که اشمویل بود که به زبان عربی اسماعیل است، از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: اشمویل بود^(۶).

و علی بن ابراهیم گفته که: روایت شده است که ارمیا بود^(۷).

و شیخ طبرسی علیه الرحمه گفته است: بعضی گفته‌اند که: چون بنی اسرائیل کارهای بد بسیار کردند حق تعالی عمالقه را بر ایشان مسلط کرد که تابوت را از دست ایشان گرفتند و در میان ایشان بود تا حق تعالی ملائکه را فرستاد که از میان ایشان برداشتند و از برای بنی اسرائیل آوردند، و از حضرت صادق علیه السلام چنین منقول است^(۸).

۱. تفسیر عیاشی ۱/۱۲۲.

۲. تفسیر عیاشی ۱/۱۲۳.

۳. تفسیر عیاشی ۱/۱۲۳ با کمی اختلاف.

۴. کافی ۳/۴۹۴؛ من لا یحضره الفقیه ۱/۲۳۲.

۵. عیون اخبار الرضا ۱/۲۴۷؛ علل الشرایع ۵۹۸.

۶. مجمع البیان ۱/۳۵۰.

۷. تفسیر قمی ۱/۸۱.

۸. مجمع البیان ۱/۳۵۲.

و بعضی گفته‌اند که: عمالقه چون تابوت را بردند و در بتخانه خود گذاشتند پس پتهای ایشان سرنگون شد، چون از آنجا بیرون آوردند و در یک ناحیه شهر گذاشتند، درد گلو و طاعون در میان ایشان بهم رسید، در هر موضع که گذاشتند بلائی در میان ایشان حادث شد تا آخر بر عزاده گذاشتند و بر دو گاو بستند که از شهر خود بیرون کردند، پس ملائکه آمدند و گاوها را راندند تا به میان بنی اسرائیل آوردند^(۱).

بعضی گفته‌اند که: یوشع عليه السلام آن را در صحرای تیه گذاشته بود و ملائکه از برای بنی اسرائیل آوردند^(۲).

و بعضی گفته‌اند: سه ذراع در دو ذراع از چوب شمشاد بود و بر آن صحیفه‌های طلا چسبانیده بودند و در جنگ آن را پیش می‌کردند، چون صدائی از میان تابوت شنیده می‌شد و تند می‌شد مردم از پیش می‌رفتند تا فتح می‌کردند، چون صدا بر طرف می‌شد و می‌ایستاد ایشان می‌ایستادند^(۳).

بدان که مشهور آن است که: مجموع اصحاب طالوت هشتاد هزار کس بودند، بعضی هفتاد هزار نیز گفته‌اند^(۴).

اشهر آن است که: آنها که زیاده از یک کف نیاشامیدند از آن نهر سیصد و سیزده تن بودند - به عدد اصحاب حضرت رسول صلی الله علیه و آله در جنگ بدر - و آنها با او ثابت ماندند و ایمان به نصرت الهی آوردند، و آنها که زیاده آشامیدند برگشتند.

و از خطبه طالوتیه حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و سایر احادیث ظاهر می‌شود که عدد اصحابی که با او ماندند همین سیصد و سیزده تن بودند، و از بعضی اخبار ظاهر می‌شود آنها که از آن نهر هیچ آب نخوردند سیصد و سیزده نفر بودند و آنها که یک کف بیشتر

۱. تفسیر قرطبی ۱۲۴۸/۳ تفسیر بغوی ۱/۲۲۹.

۲. تفسیر بغوی ۱/۲۳۰؛ تفسیر طبری ۲/۶۲۳.

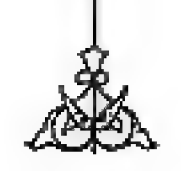
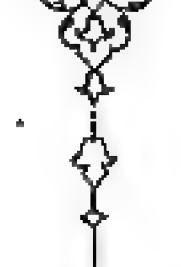
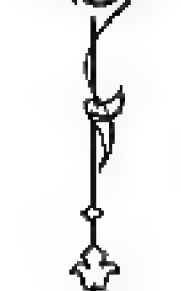
۳. مجمع البیان ۱/۲۵۳.

۴. مجمع البیان ۱/۲۵۵.

نخوردند زیاده از این بودند، و به این نحو جمع میان اکثر احادیث مختلفه می‌توان نمود^(۱).
و بدان که اکثر مفسران و مورخان عامه نسبت خطا و کفر به طالوت داده‌اند و گفته‌اند که او بعد از کشتن داود علیه السلام جالوت را، با داود علیه السلام آغاز دشمنی کرده و اراده قتل آن حضرت نمود و امور شیعه‌ای بسیار به او نسبت داده‌اند^(۲)؛ و از احادیث شیعه اینها ظاهر نمی‌شود بلکه ظاهر آیه و اکثر روایات آن است که او خوب بوده است و در بعضی از خطب غیر مشهوره نقل کرده‌اند که حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود که: من طالوت این ائمت.
بدان که این آیات دلیل است بر آنکه حضرت امیر المؤمنین علیه السلام احق است به خلافت و امامت از آنها که غصب خلافت او کردند، زیرا که این آیات صریحند در آنکه پادشاهی و ریاست خدائی زیادتی در شجاعت و علم معتبر است، و به اتفاق جمیع ائمت که امیر المؤمنین علیه السلام از همه صحابه شجاعت و عالمتر بود و هیچکس را در این خلافتی نیست، پس آن حضرت به خلافت و امامت احق بوده باشد از آنها که در اکثر جنگها گریختند و در اکثر قضا یا اقرار به نادانی می‌کردند و به آن حضرت رجوع می‌نمودند.

۱. مجمع البیان ۱/۲۵۵.

۲. عرائس المجالس ۲۷۲؛ قصص الانبیاء این کثیر ۲۲۰؛ تفسیر بغوی ۱/۲۳۲؛ تفسیر روح المعانی ۱/۵۶۲.

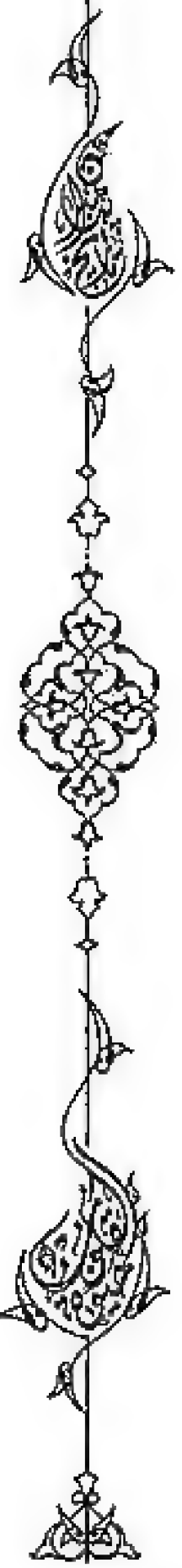

باب یستم

در بیان سایر قصص حضرت داود علیه السلام است

و مشتمل بر چند فصل است

فصل اول

در بیان فضایل و کمالات و معجزات و وجه تسمیه
و کیفیت حکم و قضا و مدت عمر و وفات آن حضرت است

پیش گذشت که آن حضرت از جمله پیغمبرانی است که ختنه کرده متولد شده‌اند^(۱)، و گذشت که از جمله چهار پیغمبر است که حق تعالی ایشان را برای جهاد کردن به شمشیر اختیار کرده است^(۲)، و خواهد آمد که آن حضرت را برای این داود نامیدند که جراحات دل خود را که از ترک اولی به هم رسیده بود به مودت الهی مداوا کرد.

به سند معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حق تعالی بعد از نوح علیه السلام پیغمبری که پادشاه باشد مبعوث نگردانید مگر ذوالقرنین و داود و سلیمان و یوسف علیهم السلام، و پادشاهی داود علیه السلام از بلاد شام بود تا بلاد اصطخر فارس^(۳).

و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام مروی است که: داود علیه السلام در روز شنبه به مرگ فجاءه از دنیا رفت، پس مرغان هوا به بالهای خود بر او سایه افکندند^(۴)، حق تعالی فرموده است که ﴿وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ﴾^(۵) یعنی: «مسخر

۱. علل الشرایع ۵۹۴؛ عیون اخبار الرضا ۲۴۲/۱.

۲. خصال ۲۲۵.

۳. خصال ۲۴۸.

۴. کافی ۱۱۱۱/۳؛ کتاب الزهد ۸۰.

۵. سوره انبیاء: ۷۹.

گردانیدیم با داود کوهها را که تسبیح می گفتند با او و مرغان را نیز که با او تسبیح می گفتند و بودیم ما کنندگان، امثال اینها را و اینها از قدرت ما بعید نیست.»

بعضی گفته اند که: به اعجاز آن حضرت چون شروع به ذکر الهی و تسبیح او می کرد کوهها و مرغان با او به صدا می آمدند و با او همراهی می کردند^(۱).
بعضی گفته اند: کوهها و مرغان با او راه می رفتند^(۲).

﴿وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِيُخْصِيَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ﴾^(۳) «و آموختیم او را ساختن پوشیدنی از برای شما - یعنی زره - تا نگاه دارد شما را از تأثیر حربه و سلاح در وقت جنگ، پس آیا هستید شکر کنندگان خدا را بر این نعمت؟».

و گفته اند: اول کسی که زره ساخت داود علیه السلام بود و پیشتر صلیحه های آهن را بر خود می بستند و از گرانی آن جنگ نمی توانستند کرد، پس حق تعالی آهن را نرم کرد در دست او مانند خمیر که به دست خود زره می ساخت که با سبکی محافظت کند از تأثیر حربه و سلاح در بدن^(۴).

باز فرموده است ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَا جِبَالُ أَوِیْبِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ﴾^(۵) «به تحقیق که عطا کردیم داود را از جانب خود فضلی و زیادتى بر سایر مردم به اینکه گفتیم: ای کوهها و ای مرغان! هرگاه که او رجوع کند به تسبیح و ناله و گریه و استغفار شما نیز با او موافقت کنید».

گفته اند که: حق تعالی صدائی در کوهها و مرغان خلق می کرد در وقت ذکر کردن آن حضرت؛ بعضی گفته اند که خدا ایشان را در آن وقت شعور و زبان می داد که با آن حضرت ذکر می کردند؛ بعضی گفته اند که با آن حضرت حرکت می کردند؛ و بعضی گفته اند که:

۱. مجمع البیان ۴/ ۵۸؛ تفسیر قرطبی ۱۱/ ۳۱۹.

۲. مجمع البیان ۴/ ۵۸ و ۳۸۱.

۳. سوره انبیاء: ۸۰.

۴. مجمع البیان ۴/ ۵۸.

۵. سوره سبا: ۱۰.

مسخر آن حضرت بودند هر اراده که در کوه کند از بیرون آوردن معدنها و شکندن چاهها و غیر آن به آسانی میسر شود، هر حکم که مرغان را بفرماید اطاعت کنند^(۱).

﴿وَأَلْنَا لَهُ الْحَدِيدَ أَنْ أَعْمَلَ سَابِغَاتٍ وَقَدِيرٌ فِي السَّرْدِ وَأَعْمَلُوا صَالِحاً إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾^(۲) «و نرم گردانیدیم از برای او آهن را و امر کردیم او را که: بعمل آور زره‌های گشاده و حلقه‌های آنها را اندازه کن و مناسب یکدیگر ساز - به روایت علی بن ابراهیم: میخهای حلقه‌ها را به اندازه حلقه‌ها بساز^(۳) - و یکنید عملهای شایسته بدرستی که من به آنچه می‌کنید بینايم».

در جای دیگر فرموده است ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْماً وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ﴾^(۴) «و بتحقیق که عطا کردیم داود و سلیمان را علمی بزرگ و گفتند: سپاس خداوندی را سزااست که فضیلت و زیادتى داد ما را بر بسیاری از بندگان مؤمن خود».

علی بن ابراهیم رحمه الله روایت کرده است که: حق تعالی عطا کرد داود و سلیمان را آنچه عطا نکرده بود احدی از پیغمبران خود را از آیات و معجزات و تعلیم کرد ایشان را زبان مرغان و نرم کرد از برای ایشان آهن و ارزیزه را بدون آتش، و کوهها با داود عليه السلام تسبیح می‌گفتند و زیور را بر او فرستاد که در آن توحید و تمجید الهی و دعا و مناجات بود، و در زیور اخبار حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و امیر المؤمنین و ائمه طاهرين صلوات الله عليهم اجمعین بود، و اخبار رجعت ائمه و مؤمنان در آن بود و اخبار ظاهر شدن حضرت صاحب الامر عليه السلام در آن مذکور بود چنانچه حق تعالی در قرآن فرموده است که ﴿وَلَقَدْ كُتِبَ فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ﴾^(۵) یعنی: «بتحقیق که

۱. مجمع البیان ۲/ ۳۸۱: تفسیر روح المعانی ۱۱/ ۲۸۷.

۲. سوره سبأ: ۱۱.

۳. تفسیر قمی ۲/ ۱۹۹.

۴. سوره نمل: ۱۵.

۵. سوره انبیاء: ۱۰۵.

نوشتیم در زیور بعد از یاد کردن پیغمبر آخر الزمان که زمین به میراث خواهد رسید به
بندگان شایسته ما» که مراد ائمه معصومین علیهم السلام اند» (۱).

موافق احادیث بسیار باز هم علی بن ابراهیم روایت کرده است که: چون داود در
صحراها زیور تلاوت می نمود، کوهها و مرغان هوا و وحشیان صحرا با او تسبیح
می گفتند، و آهن مانند موم در دست او نرم بود که هرچه می خواست بی تعب و بی آتش از
آن می ساخت (۲).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: هر که کارها بر او دشوار شود
پس در روز سه شنبه آنها را طلب کند، که آن روزی است که خدا آهن را در آن روز برای
داود علیه السلام نرم کرد (۳).

در حدیث معتبر دیگر فرمود که: حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود علیه السلام که: تو نیکو
بنده ای بودی اگر نه این بود که کسب نمی کنی و از بیت المال می خوری.

چون این وحی به داود رسید بسیار گریست، پس خدا وحی کرد بسوی آهن که: نرم
شو برای بنده من داود، پس هر روز یک زره به دست خود می ساخت و به هزار درهم
می فروخت تا آنکه سیصد و شصت زره ساخت و به سیصد و شصت هزار درهم فروخت و
از بیت المال مستغنی شد (۴).

حضرت امیر المؤمنین صلوات الله علیه در بعضی از خطب خود فرموده است: اگر
خواهی تا سی کن به داود صاحب مزامیر که زیور را به آواز خوش می خواند و قاری اهل
بهشت خواهد بود، بدرستی که زنبیلهای از برگ خرما به دست خود می بافت و به همنشینان
خود می گفت: کدامیک از شما می برد که این را بفروشد، و از قیمت آن نان جو می خرید

۱. تفسیر قمی ۲/ ۱۲۶.

۲. تفسیر قمی ۲/ ۱۹۹.

۳. کافی ۸/ ۱۴۳؛ خصال ۳۸۶.

۴. کافی ۵/ ۷۴.

و می‌خورد^(۱).

مؤلف گوید: شاید زنبیل یافتن پیش از نرم شدن آهن باشد.

و نقل کرده‌اند که: حسن صوت آن حضرت به مرتبه‌ای بود که چون مشغول خواندن زیور می‌شد در محراب عبادت خود، مرغان هوا بر سر او هجوم می‌آوردند و وحشیان صحرا که صدای او را می‌شنیدند بی‌تابانه از پی آواز او به میان مردم می‌آمدند که به دست آنها را می‌توانست گرفت^(۲).

در احادیث معتبر منقول است که: آن حضرت یک روز روزه می‌داشت و یک روز افطار می‌کرد^(۳).

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که روزی داود علیه السلام گفت که: امروز خدا را عبادتی بکنم و زیور را تلاوتی بکنم که هرگز مثل آن نکرده باشم. پس به محراب خود رفت و آنچه شرط سعی در بندگی بود بعمل آورد، چون از نماز فارغ شد ناگاه وزغی در محراب پیدا شد به امر الهی به سخن آمد و گفت: ای داود! آیا تو را خوش آمد این عبادت و قرائتی که امروز کردی؟
داود گفت: بلی.

وزغ گفت: خوش نیاید تو را این عبادتها و تلاوتها، بدرستی که من خدا را در هر شبی هزار تسبیح می‌گویم که با هر تسبیحی از برای من سه هزار حمد الهی منشعب می‌شود و من در قعر آب می‌باشم و صدای مرغی را در هوا می‌شنوم گمان می‌کنم که آن گرسنه است پس به روی آب می‌آیم که مرا بخورد بی‌آنکه گناهی کرده باشم^(۴).

در حدیث معتبر دیگر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حضرت داود علیه السلام روزی در محراب عبادت خود بود، ناگاه کرم سرخ ریزه‌ای از جانب محرابش حرکت نمود تا به

۱. نهج البلاغه ۲۲۷، خطبه ۱۶۰.

۲. عرائس المجالس ۲۲۵.

۳. کافی ۸۹/۴؛ ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۱۰۵.

۴. کتاب الزهد ۶۴.

موضع سجودش رسید، چون نظر داود علیه السلام بر آن کرم افتاد در خاطرش خطور کرد که آیا از برای چه حق تعالی این کرم را خلق کرده است؟

پس حق تعالی برای تنبیه و تأدیب آن حضرت به آن کرم وحی نمود که: با داود سخن بگو. پس کرم به امر الهی به سخن آمد و گفت: ای داود! آیا صدای مرا شنیدی یا بر روی سنگ سخت اثر پای مرا دیدی؟
داود گفت: نه.

کرم گفت: بدرستی که خداوند عالمیان صدای پا و نفس و آواز مرا می شنود و اثر رفتار مرا بر روی سنگ سخت می بیند، پس صدای خود را پست کن، اینقدر فریاد در درگاه او مکن^(۱).

در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت داود علیه السلام چون به حج آمد و به عرفات حاضر شد و کثرت مردم را در عرفات مشاهده نمود به بالای کوه رفت و تنها مشغول دعا شد، چون از مناسک حج فارغ شد جبرئیل علیه السلام به نزد آن حضرت آمد و گفت: ای داود! پروردگار تو می فرماید که: چرا به کوه بالا رفتی؟ آیا گمان کردی که صدای تو به سبب صدای دیگران بر من مخفی می باشد؟

پس جبرئیل داود علیه السلام را برد بسوی جدّه، و از آنجا او را به دریا فروبرد به قدر چهل روز راه که در صحرا راه روند تا به سنگی رسید، پس سنگ را شکافت ناگاه در میان آن سنگ کرمی ظاهر شد، پس گفت: ای داود! پروردگار تو می فرماید که: من صدای این کرم را در میان این سنگ در قعر این دریا می شنوم و از آن غافل نیستم پس گمان کردی که اختلاط آوازه‌ها مرا مانع شنیدن آواز تو می شود^(۲).

مؤلف گوید: معلوم است که بر حضرت داود علیه السلام این معنی پوشیده نبود که علم الهی به همه چیز محیط است و لیکن خواست که در دعا ممتاز باشد از دیگران، و چون این کار

۱. کتاب الزهد ۶۴.

۲. کافی ۲/۲۱۴.

مظننه چنین گمان بود حق تعالی آن حضرت را تنبیه فرمود که: چون امری از من پوشیده نیست پس با داعیان دیگر مخلوط بودن بهتر است از آنکه از ایشان کناره کنی، یا آنکه شاید به سبب فعل آن حضرت دیگران این توهم کرده باشند، حق تعالی برای تأدیب آن حضرت و تعلیم دیگران این امر را بر آن حضرت ظاهر فرموده باشد که نقل کند به آن جماعت تا آن توهم از خاطر ایشان بیرون رود، والله تعالی يعلم.

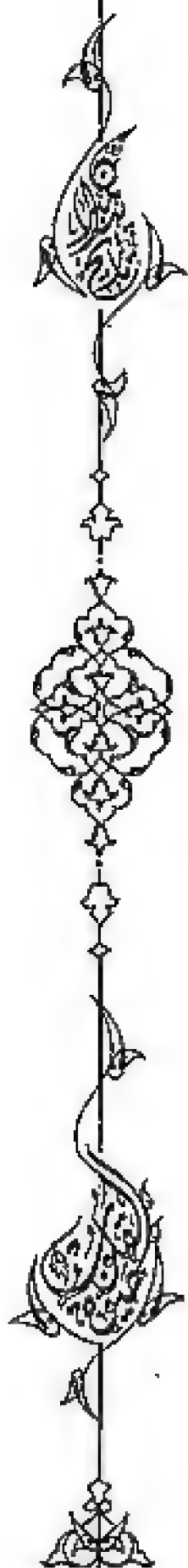
و به سندهای معتبر از حضرت صادق علیہ السلام منقول است که: حضرت داود علیہ السلام از حق تعالی سؤال نمود در هر مرافعه که به نزد او بیاورند حق تعالی آنچه حکم واقع است که در علم کامل او هست به او وحی نماید که به آن نحو میان ایشان حکم نماید، پس حق تعالی وحی فرمود که: ای داود! مردم تاب این نمی‌آورند و من حکم خواهم کرد از برای تو.

پس شخصی آمد تظلم کرد نزد داود علیہ السلام و بر دیگری دعوی نمود که او بر من ستم کرده است، حق تعالی وحی فرمود که: حکم واقع آن است که بگوئی مدعی علیه را که گردن آن کسی را بزنند که بر او دعوی کرده است و مالهای او را به مدعی علیه بدهی؛ چون چنین کرد بنی اسرائیل به فغان آمدند و گفتند: مردی آمد اظهار کرد که: بر من ستم شده است، تو حکم کردی که ظالم گردن مظلوم را بزنند و مالهای او را بگیرد ۱۲

پس حضرت داود علیہ السلام دعا کرد که: پروردگارا! مرا از این پلئه نجات ده.

حق تعالی وحی فرمود به داود که: تو از من سؤال کردی من حکم واقع را به تو الهام کنم، و آن که پیش تو به دعوی آمده بود پدر مدعی علیه را کشته بود و مالهای او را گرفته بود و من حکم کردم به قصاص پدر خود او را بکشد و مالهای پدر خود را از او بگیرد، پدرش در فلان باغ در زیر فلان درخت مدفون است برو به آنجا و او را به نام صداکن تا تو را جواب گوید و از او پیرس که کی او را کشته است. پس داود علیہ السلام بسیار شاد شد، به بنی اسرائیل گفت: خدا مرا در این قضیه فرج کرامت فرمود.

و ایشان را با خود برد به زیر آن درخت و ندا کرد پدر آن مرد را به نامش، پس صدا از زیر آن درخت آمد: لبتیک ای پیغمبر خدا.

فرمود: کی تو را کشته است؟

گفت: فلان مرد مرا کشت و مالهای مرا متصرف شد!

پس بنی اسرائیل راضی شدند.

داود علیه السلام استدعا کرد که حق تعالی تکلیف حکم واقع را از او بردارد، پس حق تعالی وحی فرستاد بسوی او که: بندگان من در دنیا تاب نمی آورند حکم واقع را، پس از مدعی گواه بطلب و مدعی علیه را سوگند بده و حکم واقع را به من گذار که در روز قیامت پیمان ایشان حکم خواهم کرد^(۱).

به سند صحیح از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حضرت داود علیه السلام از پروردگار خود سؤال کرد که یک قضیه از قضایای آخرت را که در میان بندگان خود خواهد کرد به او بنماید. پس حق تعالی به او وحی فرمود: آنچه از من سؤال کردی احدی از خلق خود را من بر آن مطلع نکرده‌ام، سزاوار نیست که بغیر از من کسی به آن نحو حکم کند.

پس بار دیگر داود علیه السلام این استدعا نمود، پس جبرئیل آمد و گفت: از پروردگارت چیزی سؤال کردی که پیش از تو هیچ پیغمبری این را سؤال نکرده است، حق تعالی دعای تو را مستجاب فرمود، در اول قضیه‌ای که فردا بر تو وارد می‌شود حکم آخرت را بر تو ظاهر خواهد نمود.

چون صبح شد داود علیه السلام در مجلس قضا نشست، مرد پیری آمد به جوانی چسبیده بود، در دست آن جوان خوشه انگوری بود، آن مرد پیر گفت: ای پیغمبر خدا! این جوان داخل باغ من شده است و درختهای تاک مرا خراب کرده است و پی‌ریخت من انگور مرا خورده است.

آن حضرت به آن جوان گفت: چه می‌گوئی؟

آن جوان اقرار کرد که: آنچه او دعوی می‌کند، کرده‌ام.

پس حق تعالی وحی نمود که: اگر به حکم آخرت میان ایشان حکم کنی، دل تو

بر نمی‌تابد و بنی اسرائیل قبول نخواهند کرد؛ ای داود! این باغ از پدر این جوان بود، این مرد پیر به باغ او رفت و او را کشت و چهل هزار درهم مال او را غصب کرد و در کنار باغ دفن کرده است، پس شمشیری به دست آن جوان بده تا گردن آن مرد پیر را بزنند به قصاص پدر خود، و باغ را تسلیم آن جوان کن و بگو که: جوان فلان موضع از باغ را بکند و مال خود را بیرون آورد. پس داود علی‌ه‌السلام بترسید و این حکم را موافق فرموده خدا جاری کرد^(۱). در روایت دیگر منقول است که: دو شخص مخاصمه کردند بسوی داود علی‌ه‌السلام در گاوی و هر دو بر ملکیت خود گواه گذرانیدند! پس آن حضرت به نزد محراب رفت و گفت: خداوند! مرا مانده کرد حکم کردن در میان این دو مرد، تو حکم فرما در میان ایشان. پس حق تعالی وحی فرستاد: بیرون رو و بگیر گاو را از آن که در دست اوست و به دیگری بده و گردن او را بزن!

چون چنین کرد بنی اسرائیل به فریاد آمدند و گفتند: هر دو گواه گذرانیدند و آن که در دستش بود احق بود که گاو با او باشد و داود از او گرفت و گردن او را بزد. پس حضرت داود برگشت بسوی محراب و گفت: پروردگارا! بنی اسرائیل به فریاد آمدند از حکمی که فرمودی.

حق تعالی وحی فرستاد که: آن که گاو در دستش بود پدر آن شخص دیگر را کشته بود و گاو را از پدر او گرفته بود. پس هرگاه بعد از این چنین امور تو را پیش آید به ظاهر شرع میان ایشان حکم کن و از من سؤال مکن که میان ایشان حکم کنم و حکم مرا بگذار به روز قیامت^(۲).

در حدیث صحیح از حضرت صادق علی‌ه‌السلام منقول است که در عهد داود علی‌ه‌السلام زنجیری از آسمان آویخته بود که مردم محاکمه را به نزد آن زنجیر می‌بردند، هر که محق بود دستش به زنجیر می‌رسید و هر که مبطل بود دستش نمی‌رسید، در آن زمان شخصی گوهری به

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۰ کافه ۴۲۱/۷.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۱ کافه ۴۲۲/۷.

دیگری سپرد و او انکار کرد و گوهر را در میان عصای خود پنهان کرده بود. پس صاحب مال به نزد او آمد و گفت: بیا به نزد زنجیر رویم تا حق ظاهر شود؛ چون به نزد زنجیر رفتند صاحب مال که دست دراز کرد دستش به زنجیر رسید، چون نوبت امانت دار شد به صاحب مال گفت: این عصای مرا نگاهدار تا من نیز دست برسانم! پس دست او نیز رسید (چون گوهر در میان عصا بود و عصا را به صاحب مال داده بود).

چون این حيله از ایشان صادر شد حق تعالی زنجیر را به آسمان برد و وحی نمود به داود که: به گواه و قسم در میان ایشان حکم کن^(۱).

در احادیث معتبر بسیار منقول است که: چون قائم آل محمد علیه السلام ظاهر شود، به حکم داود علیه السلام حکم خواهد کرد. فرمود: به علم خود و به حکم واقع و گواه نخواهد طلبید^(۲).

به سند معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: روزی حضرت امیر المؤمنین علیه السلام داخل مسجد شد، پس دید که جوانی از برابر آن حضرت می آید و می گرید، جمعی بر دور او هستند او را تسلی می دهند، پس حضرت از او پرسید: چرا می گریی؟ عرض کرد: یا امیر المؤمنین! شریع قاضی حکمی بر من کرده است که نمی دانم چون است، این جماعت پدر مرا با خود به سفر بردند اکنون برگشته اند و پدرم با ایشان نیست، چون احوال پدر خود را از ایشان پرسیدم گفتند: مُرد! پرسیدم: مال او چه شد؟ گفتند: مالی نگذاشت! پس ایشان را به نزد شریع بردم، شریع به ایشان سوگند فرمود، من می دانم یا امیر المؤمنین که پدرم مال بسیاری با خود به سفر برده بود.

پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود که: برگردید به نزد شریع. چون به نزد شریع آمدند حضرت فرمود: ای شریع! چگونه میان این گروه حکم کردی؟

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۲۰۲ در عرائس المجالس ۲۷۷ و قصص الانبیاء ابن کثیر ۴۲۵ همین معنی از طرق عامه ذکر شده است.

۲. مناقب ابن شهر آشوب ۴/۴۶۴؛ خراج ۱/۴۲۲؛ ارشاد شیخ مفید ۲/۳۸۶؛ اعلام الوری ۳/۲۶۲.

گفت: این جوان دعوی کرد بر این جماعت که پدرم با ایشان به سفر رفت و برنگشت، از آنها پرسیدم، گفتند: مُرد، پرسیدم: مالش چه شد؟ گفتند: مالی نگذاشت، جوان را گفتم: گواه داری؟ گفت: نه، پس ایشان را قسم دادم.

حضرت فرمود: هیئات! در چنین واقعه به این نحو حکم می‌کنی؟ والله که در این واقعه حکمی بکنم که کسی پیش از من نکرده باشد مگر داود پیغمبر ﷺ. پس فرمود: ای قنبر! پهلوانان لشکر را بطلب، چون حاضر شدند بر هریک از آن جماعت یکی از آنها را موکل گردانید، پس نظر فرمود بسوی آن جماعت و گفت: چه می‌گوئید؟ گمان می‌کنید که من نمی‌دانم که شما با پدر این جوان چه کردید؟ اگر این را ندانم مرد نادانی خواهم بود.

پس فرمود: اینها را پراکنده کنید و هریک را در پشت ستونی از ستونهای مسجد باز دارید و سرهای ایشان را به جامه‌های خود پیوشانید که یکدیگر را نبینند.

پس عبیدالله بن ابی رافع کاتب خود را طلبید و فرمود: نامه‌ای و دواتی حاضر کن. و در مجلس قضا متمکن گردید، مردم بر دور آن حضرت جمع شدند پس فرمود: هرگاه من «الله اکبر» بگویم شما نیز همه «الله اکبر» بگوئید.

پس یکی از ایشان را تنها طلبید در پیش روی مبارک خود نشانید، رویش را گشود و فرمود: ای عبیدالله! آنچه می‌گوئید بنویس.

پس شروع فرمود به سؤال کردن از او و فرمود: چه روز از خانه‌های خود بیرون رفتید و پدر این جوان با شما بود؟

گفت: در فلان روز.

فرمود: در چه ماه بود؟

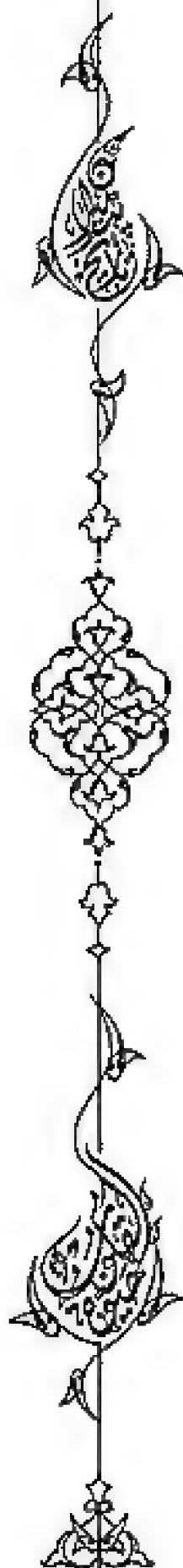
گفت: در فلان ماه.

فرمود: به کدام منزل که رسیدید او مُرد؟

گفت: در فلان منزل.

فرمود: در خانه کی او مُرد؟

گفت: در خانه فلان شخص.

فرمود: چه مرض داشت؟

گفت: فلان مرض.

فرمود: چند روز بیمار بود؟

گفت: فلان عدد از روز.

پس آن حضرت احوال او را همگی سؤال نمود که چه روز مُرد و کی او را غسل داد و کی او را کفن نمود و کفن او از چه بود و کی بر او نماز کرد و کی او را به قبر برد. چون حضرت همه را از او سؤال نمود و او جواب گفت، الله اکبر فرمود: مردم همه صدا به تکبیر بلند کردند، پس رفقای او جزم کردند که او اقرار کرده است بر خود و بر ایشان به کشتن آن مرد که مردم صدا به تکبیر بلند کردند.

پس فرمود سر و روی این مرد را بستند و به جای خود بردند و دیگری را طلبید و نزد خود نشانید و رویش را گشود فرمود: گمان می کردی من نمی دانم که شما چه کرده اید؟ او گفت: یا امیر المؤمنین! من یکی از آنها بودم و راضی به کشتن او نبودم، اقرار نمود، پس هریک را طلبید اقرار کرد تا همه اقرار کردند.

مردی را که اول طلبیده بود حاضر کردند او نیز اقرار کرد که: ما پدر این جوان را کشتیم و مال او را برداشتیم!

پس حکم فرمود به مال و خون بر ایشان از برای آن جوان.

پس شریح گفت: یا امیر المؤمنین! بیان فرما که حکم داود علیه السلام چگونه بود؟

فرمود: حضرت داود علیه السلام روزی گذشت بر جمعی از اطفال که بازی می کردند، در میان خود طفلی را آواز می کردند: «مات الدین» یعنی «مرد دین»! پس داود علیه السلام آن کودک را طلبید فرمود: چه نام داری؟

گفت: مات الدین!

فرمود: کی تو را به این نام مستی گردانیده است؟

گفت: مادر من.

پس داود علیه السلام آن کودک را با خود آورد به نزد مادر او و فرمود: ای زن! کی فرزند تو را

به این نام مستی گردانیده است؟

عرض کرد: پدرش.

فرمود: چگونه بوده است؟

آن زن گفت: پدر این طفل با جماعتی به سفر رفت و این طفل در شکم من بود، پس آن جماعت برگشتند و شوهر من برنگشت، چون احوال او را از ایشان سؤال کردم گفتند: مُرد! گفتم: مالش چه شد؟ گفتند: مالی نگذاشت! پرسیدم: آیا وصیتی کرد؟ گفتند: بلی گفت زن من آپستن است به او بگویند خواه پسر یزاید و خواه دختر او را «مات الدین» نام کند، پس من به آن سبب این طفل را به این نام نامیدم.

حضرت داود علیه السلام فرمود: آیا می‌شناسی آن گروه را که با شوهر تو به سفر رفتند؟

گفت: بلی.

فرمود: زنده‌اند یا مرده‌اند؟

گفت: زنده‌اند.

فرمود: پس بیا با من ایشان را به من نشان ده.

پس حضرت آن جماعت را از خانه‌های ایشان بیرون آورد و به این نحو میان ایشان حکم کرد تا اقرار کردند و مال و خون را بر ایشان ثابت گردانید، بعد از آن به آن زن فرمود: اکنون نام کن فرزند خود را «عاش الذین» یعنی: «زنده شد دین»^(۱).

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت رسول ﷺ فرمود: عمر شریف حضرت داود علیه السلام صد سال بود، و از آن جمله چهل سال مدت پادشاهی آن حضرت بود^(۲).

به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حق تعالی گروهی از ملائکه را بر آدم علیهم السلام فرستاد در وادی روحا که میان طایف و مکه معظمه واقع است، پس

۱. ارشاد شیخ مفید ۱/۲۶۵؛ کافی ۷/۳۷۱.

۲. کمال الدین و تمام النعمة ۵۲۲.

ندا کرد حق تعالی ذرّیت او را در عالم ارواح که مانند مورچگان بودند، پس همه بیرون آمدند از پشت آدم علیه السلام و مانند مگس عسل در کنار وادی جمع شدند، پس حق تعالی وحی نمود به آدم که: نظر کن چه می بینی؟

عرض کرد: مورچه ریزه بسیاری در کنار وادی می بینم.

حق تعالی فرمود: اینها فرزندان تو اند که از پشت تو بیرون آوردم که پیمان بگیرم برای خود به پروردگاری و از برای محمد صلی الله علیه و آله به پیغمبری چنانچه در آسمان از ایشان پیمان گرفتم.

آدم علیه السلام عرض کرد: پروردگارا! چگونه اینها همه را پشت من گنجایش دارد؟

فرمود: ای آدم! به صنع لطیف و قدرت نافذ خود همه را در پشت تو جا داده‌ام.

آدم عرض کرد: خداوندا! چه می خواهی از ایشان در پیمان گرفتن؟

فرمود: آن را می خواهم که در معبودیت و خداوندی هیچ چیز را با من شریک نگردانند و همتا ندانند.

آدم عرض کرد: خداوندا! پس کسی که تو را اطاعت کند پاداش او چه خواهد بود؟

فرمود: او را در بهشت خود ساکن می گردانم.

آدم گفت: پس هر که از ایشان تو را معصیت کند جزای او چه خواهد بود؟

فرمود: او را در جهنم ساکن می گردانم.

آدم عرض کرد: خداوندا! عدالت کرده‌ای در باب ایشان، و اگر ایشان را نگاه نداری و

توفیق ندهی اکثر ایشان معصیت تو خواهند کرد.

پس حق تعالی عرض کرد بر آدم نامهای پیغمبران و عمرهای ایشان را.

چون آدم علیه السلام به نام داود علیه السلام گذشت و عمر او را چهل سال دید گفت: خداوندا! چه بسیار

کم است عمر داود و بسیار است عمر من، پروردگارا! اگر من از عمر خود سی سال بر عمر

او زیاد کنم آیا جاری خواهی نمود؟

فرمود: بلی ای آدم.

عرض کرد: پروردگارا! پس من از عمر خود سی سال بر عمر او افزودم، از عمر من

ببنداز و بر عمر او اضافه فرما.

پس حق تعالی چنین کرد، چنانکه حق تعالی در قرآن مجید می‌فرماید که: «محو می‌کند خدا آنچه را می‌خواهد و اثبات می‌نماید آنچه را می‌خواهد و نزد اوست اُمُّ الْکِتَاب»^(۱) یعنی: کتابی که مادر همه کتابها است و کتابهای دیگر از روی آن نوشته می‌شود.

پس چون مدت عمر آدم علیه السلام منتهی شد، ملک الموت نازل شد که قبض روحش بکند، پس آدم علیه السلام گفت: ای ملک الموت اسی سال از عمر من مانده است.

ملک الموت گفت: آن سی سال را از عمر خود کم کردی و بر عمر داود علیه السلام افزودی در وادی «روحا» در هنگامی که حق تعالی نامه‌های پیغمبران ذرّیت تو را بر تو عرض می‌کرد. آدم علیه السلام گفت: ای ملک الموت ایه خاطر من نمی‌آید.

ملک الموت گفت: ای آدم! آیا تو خود سؤال نکردی که حق تعالی برای داود بنویسد و از عمر تو محو نماید؟ پس حق تعالی برای داود در زبور ثبت کرد و از عمر تو در ذکر محو فرمود.

آدم علیه السلام فرمود که: اگر نوشته‌ای در این باب هست حاضر نما تا من بدانم؛ و در واقع از خاطر آدم علیه السلام محو شده بود.

پس از آن روز حق تعالی امر فرمود بندگان خود را که در قرضها و معاملات خود قبالة و نامه بنویسند تا از خاطرشان محو نشود و انکار نکنند^(۲).

و در روایت دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: پنجاه سال اضافه بر عمر داود علیه السلام نمود، چون انکار کرد جبرئیل و میکائیل فرود آمدند و گواهی دادند نزد او، پس راضی شد و ملک الموت قبض روح آن حضرت نمود^(۳).

در روایت دیگر چنان است که: عمر داود چهل سال بود و آدم علیه السلام شصت سال بر آن

۱. سوره رعد: ۳۹.

۲. تفسیر عیاشی ۲/ ۲۱۸.

۳. کافی ۷/ ۳۷۹.

افزود^(۱).

احادیث در این معنی در باب قصه آدم علیه السلام گذشت و اشکالی چند که بر اینها وارد می‌آید در آنجا مذکور شد.

علی بن ابراهیم ذکر کرده است که: میان زمان موسی و زمان داود علیه السلام پانصد سال فاصله بود، و میان داود و عیسی علیه السلام هزار و صد سال فاصله بود^(۲).

۱. کافی ۷/۳۷۸.

۲. تفسیر قمی ۱/۱۶۵.

فصل دوم

در بیان ترک اولای حضرت داود علیه السلام است

حق تعالی در قرآن مجید فرموده است که ﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾ «و یاد کن بنده ما داود را که صاحب قوت و توانائی بود در بندگی خدا، بدرستی که او بسیار رجوع کننده بود بسوی خدا».

﴿إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحُنَّ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ﴾ «بدرستی که ما تسخیر کردیم کوهها را که با او تسبیح می گفتند در وقت پسین و چاشت یا برآمدن آفتاب»، ﴿وَالطُّيُورَ مَخْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ﴾ «و مسخر گردانیده بودیم مرغان را که جمع می شدند بسوی او هر یک از کوهها و مرغان برای او رجوع کننده بودند به تسبیح، هرگاه که او تسبیح می کرد آنها با او تسبیح می کردند».

﴿وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَضَّلْنَا الْخِطَابَ﴾ «و محکم گردانیدیم پادشاهی او را و عطا کردیم به او حکمت را - یعنی پیغمبری را، یا کمال علم و عمل را - و خطاب جدا کننده میان حق و باطل را»، ﴿وَهَلْ أَتَيْكَ نَبَأُ الْخَضَمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ﴾ «آیا آمده است بسوی تو خبر آنها که با یکدیگر مخاصمه و منازعه کردند نزد او در وقتی که به دیوار محراب - یا غرفه داود - بالا رفتند؟»، ﴿إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُدَ فَتَفَرَّقَ مِنْهُمْ﴾ «چون داخل شدند بر داود پس ترسید از ایشان»، ﴿قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَى بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَاخْكُمْ بَيْنُنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ﴾ «گفتند: مترس ما دو خصمیم بعضی از ما بر بعضی ستم و زیادتی کرده اند پس حکم کن میان ما به حق و راستی، و جور مکن در

حکم، و راهنمایی نما ما را به راه راست»، ﴿إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعَجَةً وَلِي نَعَجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ﴾ «بدرستی که این برادر من است او را نود و نه میش هست و مرا یک میش هست پس می گوید که آن یک میش را به من بده و بر من زیادتی می کند در مخاطبه و مخاصمه»، ﴿قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسْؤَالٍ نَعَجْتِكَ إِيَّايَ نَعَاجِهِ﴾ «داود گفت: بتحقیق که ظلم کرده است بر تو که سؤال کرده است میش تو را که با میشهای خود ضم کند»، ﴿وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَا هُمْ﴾ «بدرستی که بسیاری از شرکا ستم می کنند بعضی از ایشان بر بعضی مگر آنها که ایمان آورده اند و اعمال شایسته کرده اند و بسیار کم اند ایشان»، ﴿وَوَظَنَ دَاوُدُ إِنَّمَا فِتْنَاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ﴾ «و گمان کرد داود که ما او را امتحان کردیم به این حکومت پس طلب آموزش کرد از پروردگار خود و به سجده درافتاد و انابه و توبه و برگشت کرد بسوی خدا».

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: مراد از گمان در اینجا علم است ^(۱)، یعنی به یقین دانست که خدا او را امتحان کرد.

﴿فَقَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِثْدَنَا لَزُلْفَى وَحُسْنُ مَآبٍ﴾ «پس آمرزیدیم او را برای او این را بدرستی که هست او را نزد ما قرب و منزلت و بازگشت نیکو» ﴿يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ﴾ «ای داود! بدرستی که گردانیدیم ما تو را جانشین خود در زمین» ﴿فَاخُكُمُ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ﴾ «پس حکم کن در میان مردم به راستی»، ﴿وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ «و پیروی مکن خواهش نفس خود را پس گمراه کند تو را از راه خدا»، ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا الْحِسَابَ﴾ ^(۲) «بدرستی که آنها که گمراه می شوند از راه خدا ایشان را است عذابی سخت به فراموش کردن ایشان روز حساب را».

۱. تفسیر قمی ۲/ ۲۳۴.

۲. آیاتی که از ابتدای فصل تا به اینجا ذکر شده است آیات ۱۷-۲۶ سوره ص می باشند.

علی بن ابراهیم به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که: چون جناب مقدس ایزدی تعالی شأنه حضرت داود علیه السلام را خلیفه خود گردانید در زمین و زیور را بر او نازل گردانید، وحی فرمود بسوی کوهها و مرغان که با او تسبیح بگویند، و سببش آن بود که چون آن حضرت از نماز فارغ می‌شد وزیر آن حضرت برمی‌خواست حمد و تسبیح و تهلیل و تکبیر الهی می‌کرد و مدح می‌کرد یک یک از پیغمبران گذشته را و فضائل و افعال پسندیده ایشان را یاد می‌کرد و شکر و عبادت و صبر کردن ایشان را بر بلاها مذكور می‌ساخت، و حضرت داود علیه السلام را یاد نمی‌کرد.

پس آن حضرت مناجات کرد که: پروردگارا! بر پیغمبران ثنا فرموده‌ای به آنچه کرده‌ای و بر من ثنا نکرده‌ای؟

حق تعالی وحی فرستاد بسوی او که: ایشان بنده‌ای چندند که ایشان را امتحان کرده‌ام و مبتلا گردانیده‌ام و صبر و شکیبائی کردند، به این سبب ثنا و مدح ایشان کرده‌ام. داود علیه السلام گفت: خداوند! مرا نیز مبتلا گردان و امتحان فرما تا صبر کنم و به درجه ایشان برسم.

حق تعالی فرمود: ای داود! اختیار نمودی بلا را بر عافیت، آنها را امتحان کردم و خیر نکردم و تو را خبر می‌کنم و امتحان می‌کنم، ابتلای من در فلان روز از فلان ماه از فلان سال بر تو وارد خواهد شد.

عادت حضرت داود چنان بود که یک روز در مجلس دیوان می‌نشست و حکم می‌فرمود در میان مردم و یک روز خود را فارغ می‌گردانید برای عبادت خدا و با پروردگار خود خلوت می‌کرد، چون آن روزی شد که حق تعالی او را وعده ابتلا فرموده بود عبادت خود را شدیدتر نمود و در محراب خود خلوت گزید و منع فرمود مردم را که کسی به نزد او نرود، ناگاه مرغی را دید که در پیش او فرود آمد که بالهای آن مرغ از زمرد سبز بود و پاهای آن از یاقوت سرخ و سر و منقارش از مروارید و زبرجد!

پس آن مرغ بسیار خوش آمد او را و فراموش کرد حال خود را و برخاست که آن را بگیرد، پس آن مرغ پرواز نمود و بر دیواری نشست که در میان خانه داود علیه السلام و خانه اوريا

پسر حنان بود، و داود اوریا را به جنگی فرستاده بود، چون داود علیه السلام بر دیوار بالا رفت که مرغ را بگیرد، ناگاه نظرش بر زن اوریا افتاد که نشسته بود و غسل می کرد، چون سایه داود را دید موهای سرش را بر بدن خود افشاند و بدنش را به موی خود پوشانید.

آن حضرت فریفته محبت زن اوریا گردیده به محراب خود برگشت و از حال خود که داشت افتاد! نوشت به سپهسالار خود: به فلان موضع بروید به جنگ و تابوت را میان لشکر خود و لشکر دشمن بگذارید؛ و نوشت که: اوریا را پیش تابوت بدار که جنگ کند، پس سپهسالار داود، اوریا را پیش تابوت فرستاد و او کشته شد!

پس در آن وقت دو ملک از سقف خانه به نزد داود علیه السلام آمدند به صورت دو مرد به مرافعه و در پیش روی او نشستند! آن حضرت ترسید از ایشان، گفتند: مترس ما مرافعه داریم، این برادر من نود و نه میس دارد و من یک میس دارم می خواهد یک میس مرا بگیرد و به گوسفندان خود ضم کند، بر من ظلم می کند و به قهر و جبر می خواهد آن را از من بگیرد.

در آن وقت آن حضرت نود و نه زن در خانه داشت، از زن نکاحی و کنیزان، پس داود فرمود: ظلم بر تو کرده است که خواسته است گوسفند تو را بگیرد و با گوسفندانش ضم کند.

پس آن ملک دیگر که مدعی علیه بود خندید و گفت: خود بر خود حکم کرد.

داود گفت: معصیت خدا کرده ای و می خندی؟ دهانت را می باید شکست.

چون ایشان به آسمان رفتند، آن حضرت یافت که حق تعالی ایشان را برای تنبیه او فرستاده بود.

پس چهل روز به سجده افتاد و می گریست و به جز وقت نماز سر از سجده بر نمی داشت تا آنکه پیشانی نورانش مجروح شد و خون از دیده های مبارکش جاری شد!

بعد از چهل روز حق تعالی او را ندا کرد: ای داود! چیست تو را که اینقدر گریه می کنی؟ آیا گرسنه ای که تو را طعام دهم؟ یا تشنه ای که تو را آب دهم؟ یا عریانی که تو را جامه بپوشانم؟ یا ترسانی که تو را ایمن گردانم؟

عرض کرد: خداوند! چگونه ترسان نباشم، کرده‌ام آنچه می‌دانی و می‌دانم که تو عادل، و ستم ستمکاری از تو نمی‌گذرد.

حق تعالی وحی فرمود به او: ای داود! توبه کن.

عرض کرد: خداوند! چگونه توبه من قبول می‌شود و صاحب حق زنده نیست که از او برائت دمت خود را بطلبم.

حق تعالی فرمود: برو به نزد قبر اوریا تا او را برای تو زنده کنم و سؤال کن از او که ببخشد بر تو تا من تو را بیمارزم.

عرض کرد: پروردگارا! اگر نبخشد چه کنم؟

فرمود: من سؤال می‌کنم که تو را ببخشد.

پس آن حضرت روانه شد به جانب قبر اوریا و می‌گریست و تلاوت زبور می‌کرد، و چون آن حضرت تلاوت زبور می‌نمود هیچ سنگ و درخت و کوه و مرغ و درنده نمی‌ماند مگر آنکه با او هم‌آواز می‌شدند، پس بر این حال رفت تا به کوهی رسید که در آن کوه غاری بود و در آنجا پیغمبر عابدی بود که او را «حزقیل» می‌گفتند، چون حزقیل صدای کوهها و جانوران را شنید دانست که داود علیه السلام می‌آید گفت: این پیغمبر گناهکار است. چون داود به نزد آن غار رسید گفت: ای حزقیل! مرا رخصت می‌دهی که به نزد تو بالا آیم؟

گفت: نه، زیرا که تو گناهکاری.

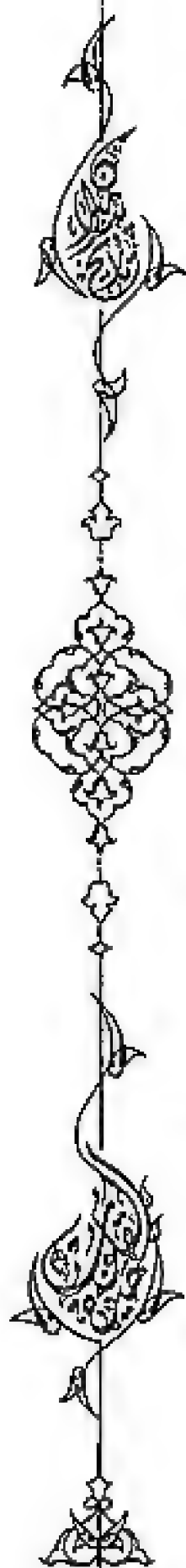
پس گریه آن حضرت زیاده شد، حق تعالی وحی فرستاد بسوی حزقیل علیه السلام که: ای حزقیل! سرزنش مکن داود را به خطای او و از من عافیت بطلب که اگر تو را به خود بگذارم تو نیز گناه خواهی کرد.

پس حزقیل برخاست دست آن حضرت را گرفت و بسوی خود برد، پس داود علیه السلام

گفت: ای حزقیل! هرگز قصد گناه کرده‌ای؟

گفت: نه.

پرسید: هرگز تو را عجبی حاصل شده است از عبادتی که می‌کنی؟

گفت: نه.

پرسید: هرگز میل به دنیا کرده‌ای که خواسته باشی از شهوات و لذات دنیا چیزی اختیار کنی؟

گفت: بلی، گاه هست که چنین امری در دل من می‌افتد.

داود علیه السلام گفت: هرگاه تو را چنین امری عارض شود به چه چیز علاج او می‌کنی؟
حزقیل علیه السلام گفت: داخل رخنه‌ی این کوه می‌شوم و از آنچه در آنجا هست عبرت می‌گیرم.
پس آن حضرت داخل آن رخنه شد ناگاه دید تختی از آهن گذاشته است و بر روی آن تخت کله‌ی کهنه شده و استخوانهای پوسیده ریخته است، و در آنجا لوحی دید که در آن لوح نوشته بود: منم آروی پسر شلم^(۱) هزار سال پادشاهی کردم و هزار شهر بنا کردم و هزار دختر را بکارت بردم، آخر کار من این شد که خاک فرش من شد و سنگ بالش زیر سر من گردید و مارها و کرمها همسایگان و مصاحبان من شدند! پس هر که مرا بر این حال ببیند فریب دنیا نخورد.

پس داود علیه السلام از آنجا گذشت و رفت به نزد قبر اوریا، او را صدا زد، جواب نداد؛ بار دیگر او را ندا کرد، جواب نداد؛ در مرتبه سوم اوریا گفت: ای پیغمبر خدا! چه کار داری که مرا از شادی و سروری که داشتم باز آوردی؟
گفت: ای اوریا! مرا بیمارز و گناهانم را ببخش.

پس حق تعالی وحی فرستاد به آن حضرت که: ای داود! ظاهر کن بر او که چه کرده‌ای و بعد طلب آمرزش از او بطلب.

باز سه مرتبه او را ندا کرد تا جواب گفت، پس آن حضرت گفت: ای اوریا! من چنین کاری کرده‌ام.

اوریا گفت: آیا پیغمبران چنین کاری می‌کنند؟
و چون بار دیگر او را ندا کرد، جواب نشنید، پس آن حضرت بر زمین افتاد به گریه و

۱. در مصدر: «آروی بن سلمه» آمده است.

زاری، پس حق تعالی وحی فرمود به خزانه‌دار فردوس که اعلای مراتب بهشت است تا پرده بردارد و اوریا فردوس را ببیند، چون پرده برداشته شد و اوریا فردوس را دید پرسید: این بهشت از برای کیست؟

حق تعالی فرمود که: این بهشت برای کسی است که گناه داود را ببخشد.

اوریا گفت: پروردگارا! گناه او را بخشیدم.

پس داود علیه السلام بسوی بنی اسرائیل برگشت.

بعد از آن هرگاه از نماز فارغ می‌شد وزیر او بر می‌خاست حمد و ثنای خدا می‌گفت و بر پیغمبران ثنا می‌کرد و بعد از آن می‌گفت که: داود قبل از گناه چنین و چنین فضیلت‌هایی داشت؛ پس داود غمگین شد، و حق تعالی به او وحی فرمود: ای داود! گناه تو را بخشیدم و ننگ گناه تو را بر بنی اسرائیل لازم گردانیدم.

داود گفت: خداوندا! تو عادل و جور نمی‌کنی، چگونه ننگ گناه مرا بر بنی اسرائیل لازم می‌گردانی؟

فرمود: برای آنکه چون اراده آن عمل کردی بر تو انکار نکردند.

پس بعد از آن، زن اوریا را به امر الهی خواست و حضرت سلیمان علیه السلام از او بهم رسید (۱).

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده است که: اوریا کشته نشد، و بعد از توبه داود فرستاد و اوریا را طلبید، و بعد از آمدن هشت روز زنده بود، بعد از آن فوت شد و بعد از فوت او، داود علیه السلام زن او را خواست (۲).

مؤلف گوید: این قصه نیز از جمله قصه‌هایی است که متمسک به آنها شده‌اند جمعی که تجویز گناه نسبت به پیغمبران می‌کنند از اهل سنت، و ایشان این قصه را به این نحو نقل کرده‌اند که در این روایت مذکور شد، بعضی از این شنیع‌تر نیز نقل کرده‌اند؛ چون سابقاً

۱. تفسیر قمی ۲/۲۲۹.

۲. تفسیر قمی ۲/۲۳۲.

دانستی که ضروری دین شیعه است عصمت پیغمبران از گناهان پس باید که بعضی از اجزای این روایت محمول بر تقیه باشد.

چنانچه به سند معتبر از ابو بصیر منقول است که گفت: به حضرت صادق علیه السلام عرض کردم: چه می فرمائید در آنچه مردم در باب داود علیه السلام و زن اوریا می گویند؟ فرمود: آنها را عامه افترا کرده اند بر آن حضرت ^(۱).

در حدیث موثق دیگر منقول است که آن حضرت فرمود: اگر دست پیامبر بر کسی که گوید داود علیه السلام دست بر زن اوریا گذاشت، هر آینه او را دو حد خواهم زد: یکی برای فحش گفتن و یکی برای ناسزا گفتن به پیغمبر خدا ^(۲).

و همین مضمون را عامه نیز از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام روایت کرده اند ^(۳). و بنابر مذهب شیعه و بعضی از مخالفان که تجویز گناه نسبت به پیغمبران نمی کنند خلاف است که استغفار حضرت داود برای چه بود و افتتان و امتحان خدا نسبت به او چه بود؟

در این مقام چند وجه گفته اند:

اول آنکه: استغفار برای گناه نبود بلکه برای تذلل و خشوع و شکستگی نزد حق تعالی بود.

دوم آنکه: اوریا زنی را خواستگاری کرده بود و آن حضرت بعد از او، او را خواستگاری کرد و اوریا زن نداشت و داود نود و نه زن داشت، و اولی آن بود که آن زن را برای اوریا بگذارد، چون چنین نکرد حق تعالی او را به این مکروه معاتبه فرمود.

سوم آنکه: داود علیه السلام اوریا را به جنگ فرستاده بود، چون خبر شهادت او رسید بسیار متأثر نشد به اعتبار آنکه دانست که زن مقبوله ای دارد و او را خواهد خواست، این نیز مکروهی بود که مناسب شأن آن حضرت نبود اما موجب گناه نبود، پس خدا دو ملک را

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۲.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۳.

۳. عرائس المجالس ۲۸۱: تفسیر قرطبی ۱۵/۱۸۱.

برای تنبیه آن حضرت فرستاد.

چهارم آنکه: آن دو شخص ملک نبودند بلکه دزدان بودند و برای ضرر رسانیدن به آن حضرت آمده بودند، چون دست نیافتند، این مراغه را به عذر خود القای کردند و آن حضرت به ایشان گمان برد که دزدند و خواست ایشان را آزار کند پس از گمان خود که ترک اولی بود استغفار کرد و متعرض ایشان نشد.

پنجم آنکه: معاتبه الهی نسبت به او برای آن بود که چون مدعی دعوی خود را گفت قبل از آنکه از مدعی علیه سؤال نماید، فرمود: بر تو ستم کرده است، و غرض آن حضرت آن بود که اگر راست می‌گویی بر تو ستم کرده است، اولی آن بوده که پیش از آنکه از خصم او جواب دعوی را بشنود این را نگوید، و برای این ترک اولی استغفار نمود^(۱).

چنانچه به سند معتبر منقول است که: علی بن الجهم در مجلس مأمون از حضرت امام رضا علیه السلام از این آیات سؤال نمود؟

حضرت فرمود: علمای شما در این باب چه می‌گویند؟

علی بن الجهم گفت: می‌گویند روزی داود علیه السلام در محراب خود نماز می‌کرد، ناگاه شیطان نزد او به صورت نیکوترین مرغی از مرغان ظاهر شد، پس داود نمازش را قطع کرد برخاست که مرغ را بگیرد، پس مرغ به میان خانه رفت، او نیز دنبالش آن رفت، پس مرغ پرواز کرد بر بام خانه نشست، آن حضرت نیز بر بام بالا رفت.

پس مرغ به خانه اوریا پسر حنان رفت، داود علیه السلام مشرف شد بر خانه اوریا، ناگاه نظرش بر زن اوریا افتاد که غسل می‌کرد و برهنه بود، همین که دید او را، از محبت او بیقرار شد و اوریا را به بعضی از جنگها فرستاده بود، پس نوشت به سرکرده آن لشکر که مقدم دارد اوریا را پیش روی لشکر خود، چون او را مقدم داشتند فتح کرد و بر کافران غالب شد.

چون این خبر به داود رسید غمگین شد، بار دیگر نوشت: او را بر تابوت مقدم بدار در

۱- برای اطلاع بیشتر مراجعه شود به مجمع البیان ۴/ ۱۴۷۱ تفسیر قرطبی ۱۵/ ۱۸۰.

جنگ، چون چنین کردند اوریا شهید شد، پس داود زن اوریا را نکاح کرد!

چون حضرت امام رضا علیه السلام این قصه را به این وجه شنیع از علی بن الجهم استماع نمود دست مبارک را بر پیشانی خود زد و گفت: انا لله وانا اليه راجعون! شما نسبت می دهید پیغمبری از پیغمبران خدا را به آنکه نماز خود را سبک شمرد و برای مرغی آن را قطع کرد، و به آنکه عاشق زن مردم شد و به این سبب شوهر او را کشت؟

پس علی بن الجهم گفت: یا بن رسول الله! پس گناه او چه بود؟

حضرت امام رضا علیه السلام فرمود: داود علیه السلام گمان کرد که حق تعالی خلقی از او داناست. نیافریده است، پس دو ملک را خدا فرستاد که از دیوار غرغه او بالا رفتند، و چون به نزد او رفتند مدعی دعوی خود را نقل کرد چنانچه حق تعالی یاد فرموده است، حضرت داود مبادرت نمود قبل از آنکه از دیگری پرسد که آنچه او در حق تو می گوید راست است یا نه، پیش از آنکه از مدعی گواه بر دعوی او بطلبد فرمود: بر تو ظلم کرده است که گوسفند تو را خواسته است که با گوسفندان خود ضم کند، پس این خطا ترک اولائی بود که در حکم کردن از آن حضرت صادر شد، نه آنچه شما می گوئید، آیا نمی شنوی که حق تعالی بعد از آن می فرماید: «ای داود! ما تو را خلیفه گردانیدیم در زمین پس حکم کن در میان مردم به حق»؟

پس علی بن الجهم گفت: یا بن رسول الله! پس قصه او با اوریا چه بود؟

فرمود که: در زمان داود علیه السلام مقرر چنین بود زنی که شوهرش می مُرد یا در جنگ کشته می شد دیگر شوهر نمی کرد هرگز، و اول کسی را که حق تعالی برای او حلال گردانید زنی را که شوهرش کشته شده باشد بخواهد، داود علیه السلام بود، چون اوریا کشته شد و عده زن او منقضی شد آن حضرت زن او را خواست، این معنی بر روح اوریا گران آمد که داود علیه السلام اول مرتبه این حکم را درباره زوجه او جاری گردانید^(۱).

مؤلف گوید: منسوخ شدن حکمی در زمان غیر پیغمبران اولوالعزم خلاف مشهور

۱. عیون اخبار الرضا ۱/ ۱۹۳، امالی شیخ صدوق ۸۳، و در آن «اوریا بن حنن» است.

است، و ممکن است حضرت موسی علیهما السلام خیر داده باشد که این حکم تا زمان داود خواهد بود و بعد از آن حکم دیگر خواهد بود، یا آنکه نسخ کلی مخصوص زمان پیغمبران اولوالعزم است، و استبعادی ندارد که بعضی از احکام جزئی در زمان پیغمبر مرسل دیگر منسوخ تواند شد.

بدان که این بعضی از وجوهی است که در این قصه گفته‌اند، و وجه آخر که موافق حدیث است بهترین وجوه است، و سایر وجوه را در کتاب «بحار الانوار» بیان کرده‌ام^(۱)، و مجملأ باید دانست که از پیغمبران گناه صادر نمی‌شود و لیکن چون نهایت مرتبه کمال انسانی اقرار به عجز و ناتوانی و تذلل و شکستگی و انکسار است و این معنی بدون صدور فی الجمله مخالفتی حاصل نمی‌شود، لهذا حق تعالی گاهی انبیا و دوستان خود را به خود می‌گذارد که مکروهی یا ترک اولائی از ایشان صادر گردد تا به عین الیقین بدانند که امتیاز ایشان از سایر خلق به عصمت به تأیید ربّانی است و درجات کمال ایشان به سبب هدایت سبحانی است، و به سبب صدور این معنی در مقام توبه و انابه و تذلل و تضرع و انکسار درآیند، و این معنی موجب مزید محبت و قرب و کمالات و علو درجات ایشان گردد، و مرتبه ایشان به اضعاف مضاعفه زیاده از پیش از صدور این معنی از ایشان گردد.

و لهذا حق تعالی به شیطان خطاب فرمود: «بدرستی که بندگان مرا تو بر ایشان سلطنتی نداری مگر آنها که متابعت تو می‌نمایند از گمراهان»^(۲)، زیرا که اگر گاهی شیطان ایشان را اندک لغزشی بفرماید، بزودی الطاف سبحانی شامل حال ایشان گردیده و به رغم انف شیطان درجات ایشان رفیع‌تر و مراتب قرب و محبت ایشان افزون‌تر می‌شود.

چنانچه در قصه آدم علیهما السلام می‌فرماید که: «آدم نافرمانی کرد و گمراه شد، پس خدا او را برگزید و توبه او را قبول کرد و به درجات معرفت و قرب خویش هدایت نمود»^(۳)، در این قصه بعد از صدور آن امر از داود می‌فرماید که: «او را آمرزیدیم و او را نزد ما قرب و

۱. بحار الانوار ۲۰/۱۴.

۲. سوره حجر: ۲۲.

۳. سوره طه: ۱۲۱ و ۱۲۲.

منزلت بزرگ هست و بازگشت نیکو بسوی ما دارد»^(۱)، و بعد از آن او را خطاب خلافت و جانشینی خود در زمین فرمود، و اگر در این معنی اندک تفکر نمائی به عقل مستقیم حکمتها برای وجود شیطان و تزوین شهوات در نفس انسان بر تو ظاهر می‌شود، و بسی ظاهر هست که ارتکاب ترک اولائی که موجب سیصد سال تضرع و زاری کردن شود در درگاه خدا عین صلاح اوست، و اگر به ظاهر او را از بهشت جسمانی بیرون کردند اما به توبه و انابه و تضرع او را در بهشتهای قرب و محبت و معرفت سبحانی داخل کردند، و به هر قطره‌ای که از دیده مبارک او ریخته شد در باغهای محبت و قرب او میوه‌ها به بار آمد و در بساتین معرفت او انواع ریاحین و الوان گلها شاداب گردید، و هر آهی که کشید خرمن سوز گناه صد هزار عاصی و مجرم گردید، و به هر ناله چندین هزار لبیک از درگاه عزت و جلال ربانی شنید، به هر اندوهی سرمایه شادی ابدی برای خود و گروهی مهیا گردانید، و هر مروارید اشکی که از دیده دریا نشان بارید در شاهوار تاج عزتش گردید، و هر سرشک خونین که بر چهره محبت‌گزین او روانه گردید مانند لعل آبدار اکیلیل رفعتش را زیبایی بخشید، و یک جهت تفضیل انسان بر ملک این است، و کمال مرتبه محبت و معرفت غالباً بدون این میسر نمی‌شود، اگر ترک اولی نباشد نیز مقربان را در هر تغییر حالی یا منتقل شدن از درجه قرب و مؤانست و متوجه شدن به امور ضروری هدایت خلق و معاشرت با ایشان یا ارتکاب بعضی از لذات حلال چون به مرتبه اولی عود می‌فرمایند در درگاه عالم الاسرار به قدم عجز و انکسار ایستاده زبان افتقار و اعتذار می‌گشایند و نسبت گناهان بزرگ و جرمهای عظیم به سبب یک لحظه حرمان هجران به خود می‌دهند، چنانچه در مناجاتهای انبیاء و مرسلین و ائمه طاهرين خصوصاً حضرت سید الساجدین صلوات الله علیه ظاهر است.

و در این مقام سخن بسیار است و مجال حرف تنگ است و معنی نازک است و عقلها قاصر است، هر که از این دریا قطره‌ای چشیده است یا از رحیق مختوم محبت بهره‌ای به

کام جانش رسیده است و از نشأه قرب مناجات لذتی یافته است و از ساحل دریای محبت دامنی تر کرده و از مرتبه زاهدان خشک اندکی برتر نشسته است، یا اندکی حلاوت آب شور گریه محبت را یافته است یا چاشنی آب دیده توبه کاران را شناخته است، قدر این تحقیق را می‌داند و نشأه این رحیق را می‌یابد، و می‌داند که تأثیر نعمه داود نه از نوا و سرود است بلکه از ناله شور انگیز هجران رحیم و دود است، و می‌فهمد که دلربائی و زیبائی دود آه مجرمان از امیدواری آمرزش خداوند معبود و قبول کننده هر خطاکار مردود است.

چنانچه به سند معتبر از حضرت مبین الحقائق و مربی الخلائق جعفر بن محمد الصادق علیه السلام منقول است که: هیچکس گریه نکرد مثل سه کس: آدم و یوسف و حضرت داود علیه السلام، اما آدم چون او را از بهشت بیرون کردند آنقدر بلند بود که سرش در دری از درهای آسمان بود و آنقدر گریست که اهل آسمان از گریه او متأذی شدند و به حق تعالی شکایت کردند پس خدا قامت او را کوتاه گردانید، اما داود علیه السلام پس آنقدر گریست که گیاه از آب دیده‌اش روئید و ناله‌ای چند آتشین می‌کشید که آن گیاهها که از آب دیده‌اش روئیده بود به آه آتش بار او می‌سوخت، اما یوسف علیه السلام پس آنقدر بر مفارقت حضرت یعقوب گریست که اهل زندان از گریه او متأذی شدند پس با ایشان صلح کرد که یک روز گریه کند و یک روز ساکت باشد^(۱).

فصل سوم

در بیان و حیهائی است که بر آن حضرت نازل شده
و حکمت‌هایی است که از آن جناب به ظهور رسیده
و بعضی از نوادر احوال آن حضرت است

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: زبور در شب هیجدهم ماه مبارک
رمضان بر حضرت داود علیه السلام نازل گردید^(۱).
از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که: زبور یکجا نوشته بر آن حضرت نازل شد^(۲).
در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی نمود به
حضرت داود علیه السلام که: ای داود! چرا تو را چنین تنها می‌بینم؟
گفت: از برای رضای تو از مردم دوری کردم و ایشان نیز از من دوری کردند.
فرمود: چرا تو را چنین ساکت می‌بینم؟
گفت: ترس تو مرا ساکت گردانیده است.
فرمود: چرا در تعب و مشقت می‌بینم؟
گفت: محبت تو مرا در بندگی تو به تعب افکنده است.
فرمود: چرا تو را فقیر می‌بینم و حال آنکه مال بسیار به تو داده‌ام؟

۱. کافی ۲/ ۱۶۲۹ تفسیر عیاشی ۸۰/ ۱.

۲. علل الشرایع ۴۷۰.

گفت: قیام به حق نعمت تو مرا فقیر گردانیده است.

فرمود: چرا تو را چنین در تذلل و شکستگی می‌بینم؟

گفت: آن عظمت و جلال تو که به وصف در نمی‌آید مرا نزد تو ذلیل گردانیده است و

سزاوار است شکستگی نزد تو ای سید و آقای من.

حق تعالی فرمود: پس مرده باد تو را به فضل و زیادتی از جانب من، چون به نزد من

آیی از برای تو مهیّا است آنچه خواهی، با مردم مخلوط باش و به طریقه ایشان با ایشان

سلوک نما اما از اعمال بد ایشان اجتناب کن تا بیایی آنچه می‌خواهی از من در روز

قیامت.

در حدیث معتبر دیگر فرمود که حق تعالی به داود علیہ السلام وحی نمود: ای داود! به من شاد

باش و بس، و به یاد من لذت بیاب، و به راز گفتن با من تنعم کن که بزودی خالی می‌کنم

خانه دنیا را از فاسقان و لعنت خود را مقرر می‌گردانم بر ستمکاران^(۱).

در حدیث معتبر دیگر فرمود که حضرت رسول ﷺ فرمود که: خداوند عالمیان

وحی نمود بسوی داود علیہ السلام که: ای داود! چنانچه آفتاب تنگ نیست بر هر که در پرتو آن

بنشینند، همچنین رحمت من تنگ نیست بر هر که داخل رحمت من شود، و همچنان که

طیره و فال بد ضرر نمی‌رساند کسی را که از آن پروا نکند همچنین نجات نمی‌یابند از فتنه

و بلیه آنها که تطیّر به فال بد می‌کنند، و چنانکه نزدیکترین مردم بسوی من در روز قیامت

تواضع کنندگانند همچنین دورترین مردم از من در روز قیامت متکبرانند^(۲).

در چند حدیث حسن و معتبر از آن حضرت منقول است که حق تعالی وحی نمود

بسوی داود علیہ السلام: بدرستی که بنده‌ای از بندگان من حسنه‌ای بسوی من می‌آورد و بهشت

خود را بر او مباح می‌گردانم.

داود علیہ السلام گفت: پروردگارا! آن حسنه کدام است.

۱. امالی شیخ صدوق ۱۶۴: قصص الانبیاء راوندی ۱۹۹.

۲. امالی شیخ صدوق ۲۵۱.

فرمود: آن است که بنده مؤمن مرا شاد گرداند اگرچه به یک دانه خرما باشد.

پس داود علیه السلام گفت: سزاوار است کسی را که تو را بشناسد آنکه امید خود را از تو قطع نکند (۱).

و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که حضرت داود علیه السلام به حضرت سلیمان گفت: ای فرزند! زنهار که بسیار خنده مکن که بسیاری خنده بنده را در روز قیامت فقیر و تنگدست می گرداند.

ای فرزند! بر تو باد به بسیاری خاموشی مگر از چیزی که دانی که خیر تو در گفتن آن است، بدرستی که یک پشیمانی که بر خاموشی می باشد بهتر است از پشیمانیهای بسیار که در بسیار سخن گفتن می باشد.

ای فرزند! اگر سخن گفتن از نقره باشد، سزاوار است که خاموشی از طلا باشد (۲).

در حدیث معتبر دیگر فرمود: در حکمت آل داود نوشته است که: ای فرزند آدم! چگونه به هدایت دیگران سخن می گوئی و خود از خواب غفلت بیدار نشده ای؟! ای فرزند آدم! دل تو صبح کرده است با قساوت و فراموش کاری عظمت پروردگار خود، اگر عالم بودی به عظمت و جلال پروردگار خود هر آینه پیوسته از عذاب او ترسان و از برای وعده های او امیدوار می بودی، وای بر تو چگونه یاد نمی کنی لحد خود را و تنهایی خود را در آن مکان وحشت نشان (۳)؟

به سند معتبر از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیه السلام که: ای داود! بدرستی که بنده ای حسنه ای به نزد من می آورد در روز قیامت و من او را به سبب آن حسنه حاکم می گردانم هر جای بهشت را که خواهد به او بدهند.

داود علیه السلام گفت: پروردگارا! آن کدام بنده است؟

فرمود: آن بنده مؤمنی است که سعی کند در حاجت برادر مسلمان خود و خواهد که آن

۱. امالی شیخ صدوق ۴۸۳؛ عیون اخبار الرضا ۱/۳۱۳؛ قرب الاسناد ۱۱۹؛ قصص الانبیاء راوندی ۱۹۸.

۲. قرب الاسناد ۶۹.

۳. امالی شیخ طوسی ۲۰۳.

حاجت برآورده شود، خواه بشود و خواه نشود^(۱).

در روایات معتبره منقول است: در تفسیر قول خدا ﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ﴾^(۲) مراد آن است که: «بتحقیق که ما نوشتیم در زیور بعد از آنکه در سایر کتابهای پیغمبران دیگر نوشته بودیم که زمین به میراث خواهد رسید به بندگان شایسته ما» که قائم آل محمد ﷺ و اصحاب آن حضرتند؛ و فرمود: در زیور خبرهای وقایع آینده هست و مشتمل است بر تحمید و تمجید و ذکر خدا و دعا^(۳).
و در حدیث صحیح از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیهما السلام که: به قوم خود برسان که هر بنده‌ای که من او را به امری مأمور گردانم و او اطاعت من بکند البته بر من لازم است که او را یاری کنم بر طاعت خود، و اگر از من حاجتی بطلبید به او عطا کنم، اگر مرا بخواند او را اجابت کنم، اگر از من طلب نگهداری بکند او را نگاهدارم، اگر از من بطلبید کفایت از شر دشمن خود را او را کفایت کنم، اگر بر من توکل کند او را حفظ کنم، اگر جمیع خلق با او در مقام کید و مکر باشند رد کید همه از او بکنم^(۴).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود علیهما السلام: بدرستی که بندگان من با یکدیگر دوستی می‌کنند به زیساتها و دشمنی می‌کنند به دلها، و ظاهر می‌گردانند عمل نیکو را برای دنیا و پنهان می‌کنند در دلهای خود فریب و دغل را^(۵).

در حدیث دیگر منقول است که خدا وحی نمود بسوی حضرت داود که: مرا یاد کن در ایام شادی و نعمت تا مستجاب گردانم دعای تو را در ایام بلا و شدت^(۶).

۱. امالی شیخ طوسی ۵۱۵.

۲. سوره انبیاء: ۱۰۵.

۳. تفسیر قمی ۷۷/۲.

۴. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۸.

۵. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۹.

۶. قصص الانبیاء راوندی ۱۹۸.

فرمود که: ای داود! مرا دوست دار و محبوب گردان مرا بسوی خلق من.

داود علیه السلام گفت: پروردگارا! من تو را دوست می‌دارم چگونه تو را دوست گردانم نزد خلق تو؟

فرمود: یاد کن نعمتهای مرا نزد ایشان تا مرا دوست دارند^(۱).

در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که در حکمت آل داود نوشته است که: بر عاقل لازم است که عارف باشد به زمان خود و اهل زمان خود را بشناسد، و پیوسته متوجه اصلاح نفس خود باشد، زبان خود را از لغو و بی‌فایده نگاهدارد^(۲).

در حدیث معتبر دیگر فرمود که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیه السلام که: ای داود! بشارت ده گناهکاران را و بترسان صدیقان را.

آن حضرت گفت: پروردگارا! چگونه گناهکاران را با بدی ایشان بشارت دهم و صدیقان را با فرمانبرداری ایشان بترسانم؟

فرمود: ای داود! بشارت ده گناهکاران را که من توبه را قبول می‌کنم و از گناهان به رحمت خود عفو می‌کنم، و بترسان صدیقان را که عجب نمایند به کرده‌های خود، هر بنده‌ای که من در مقام حساب بدارم البته هلاک شود^(۳).

به سند معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: روزی حضرت داود علیه السلام نشسته بود و جوانی نزد آن حضرت نشسته بود در نهایت پریشانی باجامه‌های کهنه و پیوسته به خدمت آن حضرت می‌آمد و می‌نشست و سخن نمی‌گفت.

پس در این روز ملک الموت به نزد آن حضرت آمد و سلام کرد به آن حضرت و نظر تندبسی آن جوان کرد. پس آن حضرت از سبب این نظر کردن از ملک الموت سؤال کرد.

ملک الموت گفت: من مأمور شده‌ام که بعد از هفت روز قبض روح او بکنم در همین

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۵.

۲. کافی ۱۱۶/۲.

۳. کافی ۳۹۴/۲.

موضع.

پس داود علیہ السلام بر او رحم کرد، پرسید: ای جوان! آیا زن داری؟
گفت: نه، هرگز زنی تزویج نکرده‌ام.

آن حضرت گفت: برو به نزد فلان مرد - و مرد عظیم‌القدری از بنی اسرائیل را نام برد -
بگو به او که: داود تو را امر می‌کند که دختر خود را به عقد من درآوری و امشب زفاف
کنی؛ و آنچه از خرجی می‌خواهی بردار و نزد زن خود باش تا هفت روز و روز هشتم به
نزد من بیا به همین موضع.

پس چون آن جوان رسالت آن حضرت را به آن مرد رساند، آن مرد اطاعت کرد و
دختر خود را به عقد او درآورد، و هفت روز نزد آن زن ماند، روز هشتم به خدمت آن
حضرت آمد، حضرت از او پرسید: چون یافتی خود را در این هفت روز؟
گفت: هرگز مرا نعمت و شادی زیاده از این حاصل نشده بود.

داود علیہ السلام گفت: بنشین و منتظر آمدن ملک الموت باش که بیاید و قبض روح تو بکند؛
چون دیر شد و ملک الموت نیامد به آن جوان گفت: برو به خانه خود و با اهل خود باش،
روز هشتم باز به نزد ما بیا.

پس آن جوان رفت باز روز هشتم به خدمت آن حضرت آمد، چون ملک الموت نیامد
باز او را مرخص فرمود گفت: روز هشتم بیا.

در این مرتبه که آن جوان آمد، ملک الموت نیز آمد، حضرت داود به او گفت: تو نگفتی
که مأمور شده‌ام به قبض روح این جوان تا هفت روز دیگر؟
گفت: بلی.

آن حضرت گفت: سه هشت روز گذشت و او زنده است.
ملک الموت گفت: ای داود! حق تعالی رحم کرد بر او به رحم کردن تو بر او و اجل او را
سی سال پس انداخت^(۱).

به سند موثق معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیه السلام که: خلاده دختر اوس را بشارت بده به بهشت و اعلام نما او را که او قرین تو خواهد بود در بهشت.

پس داود علیه السلام به در خانه او رفت و در زد، زن بیرون آمد و گفت: آیا در باب من چیزی نازل شده است؟

فرمود: بلی.

گفت: چه چیز نازل شده است؟

آن حضرت رسالت خدا را به او نقل کرد.

زن گفت: آیا کسی دیگر هست که مثل نام من نامی داشته باشد؟

داود علیه السلام گفت: نه، خدا تو را به خصوص فرموده است.

گفت: ای پیغمبر خدا! من تو را تکذیب نمی‌کنم، بخدا سوگند که در خود نمی‌یابم چیزی که سبب آن تواند بود که تو می‌فرمائی.

آن حضرت گفت: مرا خبر ده از احوال پنهان خود.

گفت: هرگز دردی یا پریشانی یا گرسنگی به من نرسید مگر آنکه بر آن صبر کردم و از خدا نطلبیدم که مرا به حالت دیگر بگرداند و به آن حال راضی بودم و شکر کردم خدا را بر آن حال و حمد گفتم.

آن حضرت گفت: به همین خصلت به این مرتبه رسیده‌ای، این دین و طریقه‌ای است که حق تعالی برای شایستگان بندگان خود پسندیده است^(۱).

در بعضی از روایات منقول است که: زبور داود علیه السلام صد و پنجاه سوره بود^(۲)، و در آنجا مکتوب بود که: ای داود؟ بشنو از من آنچه می‌گویم و آنچه می‌گویم حق است، هر که نزد من آید و مرا دوست دارد او را داخل بهشت گردانم. ای داود! از من بشنو آنچه می‌گویم

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۶.

۲. مروج الذهب ۱/۶۹: عرائس المجالس ۲۷۵.

و آنچه می‌گویم حق است، هر که به نزد من آید و شرمنده باشد از گناهانی که کرده است گناهان او را بیامرزم و از خاطر حافظان اعمال او محو می‌کنم^(۱).

در روایت دیگر وارد است که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیه السلام که: ای داود! حذر نما از دل‌هایی که چسبیده‌اند به شهوت‌های دنیا که عقل‌های آنها محجوبند از من و فیض من به آنها نمی‌رسد.

ای داود! هر که محبوبی را دوست دارد تصدیق قول او می‌نماید، هر که انس به حبیب خود دارد گفته او را قبول می‌کند و کردار او را می‌پسندد، هر که وثوق و اعتماد به حبیب خود دارد کارهای خود را به او می‌گذارد، هر که بسوی حبیب خود مشتاق است اهتمام می‌کند در رفتار بسوی او که زود خود را به او برساند.

ای داود! یاد کردن من برای یاد کنندگان من است، و بهشت من برای اطاعت کنندگان من است، و زیارت من برای مشتاقان من است، خود به تنهایی برای مطیعان خود هستم^(۲).
منقول است که حق تعالی به آن حضرت وحی نمود که: بگو به فلان پادشاه جبار که من تو را پادشاهی نداده‌ام که دنیا را بر روی دنیا جمع کنی و لیکن تو را استیلا داده‌ام که دعای مظلومان را از من رد کنی و ایشان را یاری کنی، بدرستی که من سوگند به ذات مقدس خود خورده‌ام که مظلوم را یاری کنم و انتقام می‌کشم از برای او از آن کسی که در حضور او بر او ستم کردند و یاری او نکرد^(۳).

منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیه السلام که: ای داود! مرا شکر کن چنانچه سزاوار شکر من است.

داود گفت: خداوند! چگونه تو را شکر کنم چنانچه حق شکر توست و حال آنکه شکر کردن من تو را نعمتی است از جانب تو.

پس خدا وحی نمود که: چون اقرار کردی که حق شکر مرا بجا نمی‌توانی آورد، شکر

۱. امالی شیخ طوسی ۱۰۷.

۲. ارشاد القلوب ۶۰.

۳. ارشاد القلوب ۷۶.

کردی مرا چنانچه حق شکر من است^(۱).

در روایت دیگر وارد شده است که: داود علیه السلام روزی تنها به صحرا رفت، پس حق تعالی وحی نمود بسوی او که: ای داود! چرا تو را چنین تنها می بینم؟
داود گفت: خداوند! شوق لقای تو و مناجات تو بر من غالب شد و حایل گردید میان من و خلق تو.

پس خدا وحی نمود به او که: برگرد بسوی خلق من که اگر یک بنده گریخته مرا به درگاه من بیاوری تو را در لوح حمد کرده شده می نویسم^(۲).

در روایت دیگر وارد است که در حکمت آل داود نوشته است که: لازم است بر عاقل که غافل نگردد از چهار ساعت: ساعتی که با پروردگار خود مناجات بکند، و ساعتی که محاسبه نفس خود بکند، و ساعتی که صحبت بدارد با برادران مؤمنی که عیبهای او را به او راست می گویند، و ساعتی که مشغول لذت نفس خود گردد در چیزی که حلال و پسندیده باشد، و این ساعت یاور اوست بر ساعتی دیگر^(۳).

به سند صحیح منقول است که: زنی بود در زمان حضرت داود علیه السلام و مردی می آمد او را اکراه می کرد بر زنا، پس خدا روزی در دل آن زن انداخت که به آن مرد گفت: هرگاه تو نزد من می آئی که زنا کنی، دیگری به نزد زن تو می رود و با او زنا می کند.

پس آن مرد در همان ساعت به خانه خود برگشت دید که مردی با زن او زنا می کند. پس آن مرد را برداشت و به نزد داود علیه السلام آورد و گفت: ای پیغمبر خدا! بلائی بر سر من آمده است که بر سر کسی نیامده است.

داود گفت: آن بلا چیست؟

گفت: این مرد را نزد زن خود یافتم.

۱. ارشاد القلوب ۱۲۲.

۲. ارشاد القلوب ۱۷۱.

۳. تنبیه الخواطر ۳۴۲.

پس خدا وحی کرد به داود علیه السلام که: به او بگو: به آنچه می‌کنی جزا می‌یابی ^(۱).

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود علیه السلام که: هر بنده‌ای که پناه بسوی من آورد در نگاه داشتن از بلاها و جلب نعمتها و بر من توکل کند نه بر دیگران، و دایم از نیت او که در این دعوی صادق است، اگر آسمانها و زمین و هر که در آنها است با او در مقام کید و ضرر درآیند البته برای او به در شدی از میان آنها قرار دهم و او را از شر آنها نجات دهم، و هر بنده‌ای که از نیت او دایم که اعتماد بر غیر من می‌کند و پناه بغیر من می‌برد البته قطع کنم اسباب آسمانها را از دست او و زمین را در زیر او سخت گردانم و پروا نکنم در هر وادی که او هلاک شود ^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که حق تعالی وحی نمود به داود علیه السلام که: بگو به جباران و ستمکاران که مرا یاد نکنند با آن حالی که دارند، که هر بنده‌ای که مرا یاد می‌کند من او را یاد می‌کنم، و چون ایشان را یاد کنم با آن حال بر ایشان لعنت می‌فرستم ^(۳).

به سند صحیح از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: در بنی اسرائیل عابدی بود که حضرت داود علیه السلام را عبادت او بسیار خوش می‌آمد، پس حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود علیه السلام که: هیچ کار او تو را خوش نیاید که او مرائی است و عبادت مرا برای مردم می‌کند.

پس چون آن شخص فوت شد، به نزد آن حضرت آمدند و گفتند: فلان عابد مُرد، آن حضرت گفت: او را دفن کنید؛ و به جنازه او حاضر نشد. پس بنی اسرائیل بر داود علیه السلام انکار کردند و کار او را نپسندیدند و تعجب کردند که چرا به جنازه او حاضر نشد، و چون او را غسل دادند پنجاه کس برخاستند و گفتند: به خدا شهادت می‌دهیم که بغیر از نیکی از او چیزی نمی‌دانیم و در نماز او نیز پنجاه نفر اینچنین شهادت دادند.

پس حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود علیه السلام که: چرا به جنازه فلان مرد حاضر نشدی؟

۱. من لا یحضره الفقیه ۴/۲۱؛ وسائل الشیعه ۲۰/۳۵۵.

۲. کافی ۲/۶۲.

۳. فلاح السائل ۳۷.

آن حضرت گفت: برای آنچه خود خیر دادی مرا از حال او.

حق تعالی فرمود: بلی چنین بود او، ولیکن جمعی از اخبار و رهبانان در جنازه او حاضر شدند و نزد من شهادت دادند که از او نمی‌دانند مگر نیکی، پس شهادت ایشان را قبول کردم و آنچه خود می‌دانستم از او آموختم^(۱).

و در حدیث معتبر منقول است که: حضرت امام رضا علیه السلام در مجلس مأمون به رأس الجالوت که اعلم علمای یهود بود فرمود که: داود علیه السلام در زیور خود فرمود: خداوند! مبعوث گردان برپا دارنده سنت را بعد از فترت، یعنی بعد از آنکه مدتها پیغمبر بر مردم مبعوث نگردیده باشد.

پس حضرت فرمود: آیا می‌شناسی پیغمبری را که سنت را بعد از فترت برپا داشته باشد بغیر از محمد صلی الله علیه و آله؟^(۲)

و سید ابن طاووس رحمته الله ذکر کرده است که: در زیور داود علیه السلام دیدم در سوره دوم که: ای داود! تو را گردانیدم خلیفه خود در زمین و گردانیدم تو را تنزیه کننده خود و پیغمبر خود، و بزودی عیسی را جمعی خدا خواهند دانست بغیر از من به سبب قوتی که من به او خواهم داد که مرده را به اذن من زنده خواهد کرد.

ای داود! مرا وصف کن برای خلق من به کرم و رحمت و به آنکه بر همه چیز قادرم.
ای داود! کی از خلق گسیخته شد و به من پیوست که من او را ناامید کردم؟ و کی بازگشت به درگاه من کرد که من او را از درگاه انابت خود راندم؟ چرا خدا را به قدس و پاکی یاد نمی‌کنید، او صورت دهنده و آفریدگار شما است به رنگهای مختلف؟ چرا حفظ نمی‌کنید طاعت خدا را در ساعتهای شب و روز؟ و چرا دفع نمی‌کنید یاد معصیت مرا از دلهای خود؟ گویا هرگز نخواهید مرد و گویا دنیای شما باقی خواهد بود و هرگز از شما زایل نخواهد شد و حال آنکه از برای شما در بهشت نعمت من گشاده‌تر و فراوان‌تر است از

۱. کتاب الزهد ۶۶.

۲. توحید شیخ صدوق ۲۲۸؛ عیون اخبار الرضا ۱/۱۶۶؛ احتجاج ۲/۴۱۶.

دنیا اگر تعقل و تفکر نمائید، بزودی خواهید دانست در هنگامی که به نزد من می‌آئید که من بینا و مطلعم بر کرده‌های خلاق، منزّه است خداوندی که خلق‌کننده نور است.

و در سوره دهم نوشته است که: ای گروه مردمان! غافل مشوید از آخرت و فریب ندهد شما را این زندگانی برای حسن و طراوت دنیا.

ای بنی اسرائیل! اگر تفکر نمائید در بازگشت خود بسوی آخرت و یاد آورید قیامت را و آنچه در آن مهیّا گردانیده‌ام برای عاصیان، هر آینه کم خواهد بود خنده شما و بسیار خواهد شد گریه شما و لیکن غافل گردیده‌اید از مرگ و عهد مرا پس پشت انداخته‌اید و حق مرا سبک شمرده‌اید، گویا گناهکار نیستید و گویا حساب شما را نخواهند کرد، چند بگوئید و نکنید، و چند وعده کنید و خلف آن کنید، و چند عهد کنید و بشکنید، اگر فکر کنید در درشتی خاک و تنهایی و تاریکی قبر هر آینه کم سخن خواهید گفت و یاد من بسیار خواهید کرد و مشغول به طاعت من بسیار خواهید گردید، بدرستی که کمال حقیقی کمال آخرت است و کمال دنیا متغیّر و زایل است، آیا فکر نمی‌کنید در خلق آسمانها و زمین و آنچه مهیّا گردانیده‌ام در آنها از آیات و تخویفات و مرغ را در میان هوا نگاه داشته‌ام که مرا تسبیح می‌گوید و در طلب روزی من می‌پوید و منم بخشنده و مهربان، و منزّه است خداوند خلق‌کننده نور.

و در سوره هفتم نوشته است: ای داود! بشنو آنچه می‌گویم و امر کن سلیمان را که بگوید بعد از تو که زمین را به میراث خواهم داد به محمد ﷺ و امت او و ایشان بر خلاف شما خواهند بود و نماز ایشان با طنبور و ساز و نوا نخواهد بود. پس زیاده کن تقدیس مرا، و چون نغمه به تقدیس من بلند کنی در هر ساعت گریه بسیار بکن.

ای داود! بگو بنی اسرائیل را که جمع نکنند مال از حرام که من نماز ایشان را قبول نخواهم کرد، و از پدر خود دوری کن به سبب معصیت، و از برادر خود کناره کن به سبب حرام، و بخوان بر بنی اسرائیل خبر دو مرد را که در عهد ادریس بودند و از برای هر دو تجارتی آمد در وقت نماز واجبی، پس یکی از ایشان گفت: من ابتدا به امر خدا می‌کنم، و دیگری گفت: من ابتدا به تجارت خود می‌کنم و بعد از آن به امر الهی می‌پردازم. پس

یکی متوجه تجارت شد و دیگری متوجه نماز شد، پس وحی کردم بسوی ابر که با باد و برق و صاعقه او را فرو گرفت و مشغول شد به ابر و ظلمت، و تجارت و نماز هر دو از دست او رفت و در در خانه اش نوشته شد: نظر کنید که دنیا و زیاده طلبی آن چه می کند با صاحبش.

ای داود! هرگاه ببینی ظالمی را که دنیا او را برداشته است، آرزوی حال او مکن که البته یکی از دو چیز از برای او خواهد بود: یا مسلط می گردانم بر او ظالمی را که از او ظالم تر باشد که از او انتقام بکشد، یا بر او لازم می گردانم در روز قیامت که حقوق مردم را به صاحبش رد کند.

ای داود! اگر ببینی آنها را که حقهای مردم بر ذمت ایشان مانده است در قیامت، هر آینه خواهی دید در گردن ایشان طوقی از آتش خواهد بود، پس حساب کنید نفسهای خود را و در مقام انصاف باشید با مردم و ترک کنید دنیا و زینتهای آن را.

ای بسیار غافل! چه می کنی دنیائی را که در آن آدمی صبح صحیح از خانه بیرون می رود و شام بیمار برمی گردد؟ و با ناز و نعمت بیرون می رود و با غلها و زنجیرها برمی گردد؟ و صحیح بیرون می رود و کشته برش می گردانند؟ وای بر شما اگر ببینید بهشت را و آنچه در آن مهیا کرده ام برای دوستان خود از نعمتها هر آینه هیچ چیز دنیا را به لذت نچشید و در قیامت ندا خواهم کرد دوستان خود را که: کجایند آنها که در دنیا مشتاق بودند به طعام و شراب لذیذ و از برای رضای من ترک کردند؟ کجایند آنها که با خنده گریه را مخلوط کردند؟ کجایند آنها که در زمستان و تابستان به مسجدهای من هجوم می آوردند؟ نظر کنید امروز ببینید که چه نعمتها برای شما مهیا کرده ام، بسیار بیدار بودید در هنگامی که مردم در خواب بودند، پس امروز از هر چه می خواهید لذت بیابید که از شما راضی شدم، و بدرستی که عملهای پاکیزه شما دفع می کرد غضب مرا از اهل دنیا. ای رضوان! ایشان را آب ده، چون آب بخورند نضارت و حسن روهای ایشان زیاده گردد، پس رضوان گوید که: برای این حق تعالی این نعمتها را به شما عطا کرد که فرجهای شما به فرج حرام نرسید و آرزوی حال پادشاهان و توانگران نکردید.

پس گویم: ای رضوان! ظاهر گردان آنچه من برای بندگان خود مهیا کرده‌ام هشت هزار برابر.

ای داود! هر که با من تجارت کند، سودمندترین تجارت‌کنندگان است، هر که دل به دنیا بندد و دنیا او را به زمین افکند زیانکارترین زیانکاران است، وای بر تو ای فرزند آدم! چه بسیار سنگین است دل تو، پدر و مادرت می‌میرند و از احوال ایشان عبرت نمی‌گیری؟! ای فرزند آدم! آیا نمی‌بینی که حیوانی می‌میرد و پاد می‌کند و مردار گندیده می‌شود و آن حیوانی است و گناهی ندارد، و اگر گناههای تو را بر کوهها بگذارند کوهها را در هم می‌شکنند؟! می‌شکنند!؟

ای داود! بعزت خود سوگند می‌خورم که هیچ چیز ضررش بر شما مانند مالها و فرزندان شما نیست، و هیچ چیز فتنه آن در دل شما مانند اینها نیست، و عمل شایسته شما نزد من بلند می‌شود و علم من به همه چیز محیط است، منزّه پروردگاری که آفریدگار نور است.

و در سوره بیست و سوم نوشته است که: ای فرزندان خاک و آب گندیده! و فرزندان غفلت و مغرور شده! بسیار ملتفت شوید بسوی آنچه بر شما حرام کرده‌ام، زیرا که اگر بدانید که حرام شما را به کجا می‌برد هر آینه آن را بسیار بد خواهید شمرد، و اگر ببینید زنان خوش بوی بهشت را که عاقبت یافته‌اند از هیجان طبایع بشریت، پس ایشان همیشه راضیند و هرگز به خشم نمی‌آیند و همیشه باقی‌ند و هرگز نمی‌میرند، و هر چند شوهر ایشان بکارت ایشان را می‌برد باز با کره می‌شوند و از کره نرم‌تر و از عسل شیرین‌ترند و در پیش تخت ایشان نهرهای شراب و عسل موج می‌زند. وای بر تو! پادشاهی بزرگ و نعیم ابدی و زندگانی بی‌تعب و شادی دایم و نعیم باقی نزد من است، و منزّه خداوندی که خالق نور است.

و در سوره سی‌ام نوشته است: ای فرزندان که در گرو مرگید! کاری کنید برای آخرت خود، بخرید آن را به دنیا و مباشید مانند گروهی که دنیا را به غفلت و بازی گذرانیدند، و بدانید که هر که به من قرض می‌دهد سرمایه او با سود بسیار به او می‌رسد و هر که به شیطان

قرض می دهد در جهنم با او قرین خواهد بود، چیست شما را که به دنیا رغبت می نمائید و از حق رو می گردانید؟ آیا حسبهایی شما فریب داده است شما را؟ چه باشد حسب کسی که از خاک خلق شده باشد؟ حسب نزد من به پرهیزکاری است.

ای فرزندان آدم! بدورستی که شما و آنچه می پرستید بغیر از خدا در آتش جهنم خواهید بود و شما از من بیزارید و من از شما بیزارم و مرا حاجتی نیست به عبادت شما تا اسلام بیاورید، اسلامی با اخلاص، و منم عزیز حکیم، منزّه است خالق نور.

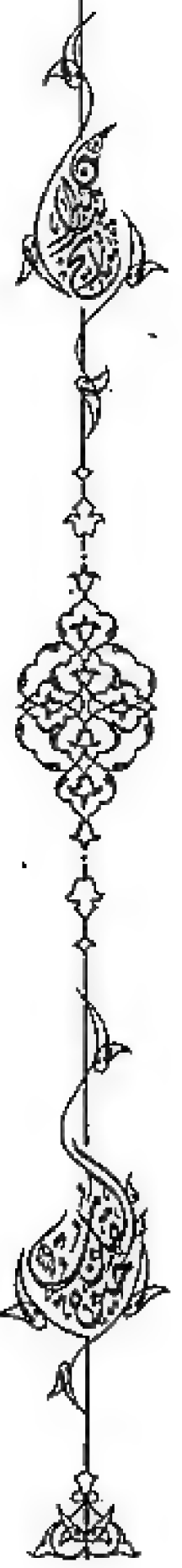
و در سورة چهل و ششم نوشته است که: ای فرزندان آدم! سبک شمارید حق مرا که من سبک شمارم شما را، در جهنم خوردندگان ربا و سود روده ها و جگرهای ایشان پاره پاره خواهد شد، و چون تصدق دهید آن را به آب یقین بشوئید که اول به دست من می آید پیش از آنکه به دست سایل درآید، اگر از مال حرام است می زنم آن را بر روی آن که تصدق کرده است، و اگر از حلال است می گویم بنا کنید از برای او قصرها در بهشت و ریاست، ریاست پادشاهی دنیا نیست؛ ریاست، ریاست آخرت است، منزّه است خالق نور.

در سورة چهل و هفتم نوشته است که: ای داود! می دانی چرا بنی اسرائیل را مسخ کردم به میمون و خوک؟ زیرا که چون غنی و مالدار گناه بزرگی می کرد سهل می شمردند و می گذرانیدند، و چون مسکین گناهی از آن پست تر می کرد از او انتقام می کشیدند، پس واجب و لازم شده است لعنت من بر هر که در زمین تسلطی بهم رساند و مالدار و پریشان را به یک نحو حکم بر ایشان جاری نگرداند، و شما متابعت خواهشهای نفسانی می کنید، در دنیا از من کجا خواهید گریخت در وقتی که خلوت کنم با شما؟ چه بسیار نهی کردم شما را که متعرض حرمتهای مؤمنان مشوید، زبانهای خود را دراز کرده اید در عرضهای مردم، منزّه است خالق نور.

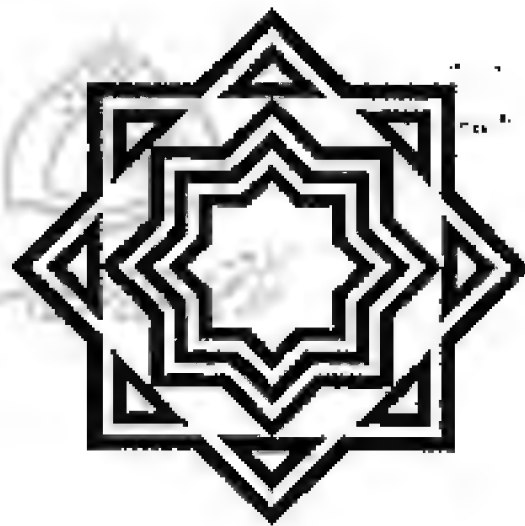
در سورة شصت و پنجم مکتوب است که: ای داود! بخوان بر بنی اسرائیل خبر مردی را که مطیع او شدند تمام اطراف زمین تا آنکه چون مستقل شید سعی کرد در زمین به فساد و حق را خاموش کرد و باطل را ظاهر گردانید و دنیا را عمارت کرد و قلعه ها ساخت و مالها

جمع کرد، پس ناگاه در عین عیش و نعمت او وحی کردم به زنبوری که بر او داخل شود و روی او را بگذرد، پس زنبور داخل شد در وقتی که وزرا و اعوان و دریائان او همه حاضر بودند و نیشی بر پهلوی روی او زد که در همان ساعت ورم کرد، و چشمه‌های خون و چرک از رویش جاری شد و گوشت رویش را همه فاسد کرد که کسی از تعفن و گند او نزدیک او نمی‌توانست نشست تا آنکه چون مُرد، جثه او را بی‌سر دفن کردند، اگر آدمیان را عبرتی می‌بود این قصه ایشان را از تافرمانی من باز می‌داشت و لیکن مشغول گردیده‌اند به لَهو و لعب دنیا، پس بگذار ایشان را در لَهو و لعب خود تا امر من به ایشان برسد و من ضایع نمی‌گردانم مزد نیکوکاران را، سبحان خالق النور^(۱).

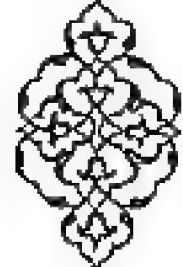

باب بیست و یکم

در بیان قصه اصحاب سبت است

حق تعالی فرموده است که ﴿وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ﴾^(۱) یعنی: «بتحقیق که دانستید حال آن جماعتی را که تجاوز از حد و نافرمانی کردند از شما در حکم روز شنبه که شکار ماهی در شنبه کردند، پس گفتیم مر ایشان را که بوده باشید میمونی چند دور مانده از رحمت خدا یا ذلیل و بی مقدار».

حضرت امام حسن عسکری علیه السلام فرمود: یعنی دور گردانیده شده از هر خیری^(۲).

﴿فَجَعَلْنَاهَا نَكَالاً لِّمَا يَتَّبِعُنَّ يَدِّيَهَا وَمَا خَلَقَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ﴾^(۳) «پس گردانیدیم مسخ کردن ایشان را عقوبتی و زجر کننده‌ای بر آنچه را پیش روی آنها بود و آنچه پشت سر ایشان بود پندی و موعظه‌ای برای پرهیزکاران».

بعضی گفته‌اند: یعنی مسخ شدن ایشان عبرت گردید برای شهرها که در پیش روی شهر ایشان بود و شهرهایی که در عقب شهر ایشان بود.

و بعضی گفته‌اند: عقوبتی بود بر کارهایی که پیش از شکار ماهی و بعد از آنها که کردند. از امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیهما السلام منقول است که: یعنی عبرتی گردید برای آنها که در زمان ایشان بودند و آنها که بعد از ایشان آمدند و قصه ایشان را شنیدند همچنانچه ما از قصه ایشان پند می‌گیریم^(۴).

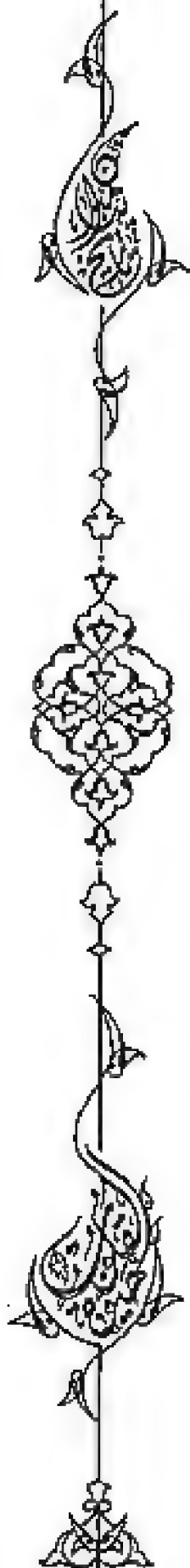
در تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام مذکور است که: یعنی این مسخی که ما ایشان را به

۱. سورة بقره: ۶۵.

۲. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۲۶۸.

۳. سورة بقره: ۶۶.

۴. مجمع البیان ۱/ ۱۳۰.

آن خوار و ذلیل گردانیدیم و دور از رحمت خود ساختیم، عقوبتی و بازدارنده‌ای بود ایشان را از آنچه پیش از مسخ مرتکب بودند از گناهان هلاک کننده و منع کننده بود گروهی را که ایشان را بر این حال مشاهده کردند از آنکه مرتکب مثل اعمال فبیحه ایشان بشوند، و پند دهند و موعظه فرمایند بود پرهیزکارانی را که پند گیرند به عقوبت ایشان و ترک محرمات نمایند و مردم را پند دهند و از گناهانی که سبب عقوبتهاست حذر فرمایند.

پس فرمود که: حضرت امام زین العابدین علیه السلام فرمود: این جماعت گروهی بودند که در کنار دریائی ساکن بودند، حق تعالی و پیغمبران او نهی کرده بودند ایشان را از شکار کردن ماهی در روز شنبه، پس متمسک شدند به حيله که بر خود حلال کنند آنچه خدا بر ایشان حرام گردانیده است، پس نقبها و جدولها کنند بسوی حوضها که ماهی از آن راهها داخل حوضها تواند شد و برتواند گشت، چون روز شنبه می شد ماهیها به امان الهی می آمدند، از راه نقبها و جدولها داخل حوضها و غدیرهای ایشان می شدند، چون آخر روز می شد می خواستند برگردند به دریا که از شر شکار کنندگان ایمن گردند نمی توانستند برگشت، و شب در آن حوضها محصور می ماندند که به دست آنها را می توانست گرفت پی شکار کردنی، چون روز یکشنبه می شد آنها را می گرفتند و می گفتند: ما در شنبه شکار نکردیم و در یکشنبه شکار کردیم، و دروغ می گفتند آن دشمنان خدا بلکه به همان حيله ها و رخنه ها که در روز شنبه کرده بودند شکار کردند، و بر این حال ماندند تا مال ایشان بسیار شد و به سبب گشادگی دست و ثروت در اموال زنان بسیار گرفتند و به انواع نعمتها متنعم شدند، ایشان زیاده از هشتاد هزار نفر بودند و هفتاد هزار کس از ایشان مرتکب این عمل شدند، باقی بر ایشان انکار کردند، چنانچه حق تعالی در جای دیگر فرموده است که «وَأَسْأَلُهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ» یعنی: «سؤال کن یا محمد از ایشان از حال آن شهری که نزدیک دریا بود»، «إِذْ يَغْدُونَ فِي السَّبْتِ» «در وقتی که از حکم خدا بیرون می رفتند در شکار کردن روز شنبه»، «إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ» «در وقتی که می آمدند بسوی ایشان ماهیهای ایشان در روز شنبه

ایشان بر روی آب، یا پیایی و بسیار، یا سرها از آب بیرون کرده و روزی که شنبه نبود نمی آمدند بسوی ایشان»، ﴿كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ﴾^(۱) «چنین امتحان می کردیم ایشان را به فسق ایشان» ﴿وَإِذْ قَالَتْ أُمُّهُ مِنْهُمْ لِمَ تَعْظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا﴾^(۲) «و یاد آور وقتی را که گفتند گروهی از ایشان که: چرا پسند می دهید گروهی را که خدا هلاک کننده ایشان خواهد بود در دنیا یا عذاب کننده ایشان خواهد بود به عذابی سخت در آخرت».

حضرت امام علی^{علیه السلام} فرمود که: مراد از هلاک کردن، عذاب استیصال است؛ و مراد از عذاب، عذابها و بلاهای دیگر است. و فرمود که: این سخن را گناهکاران و شکار کنندگان در جواب واعظان گفتند^(۳).

و مشهور آن است که ایشان سه طایفه بودند: یک طایفه شکار می کردند، و یک طایفه ایشان را نهی و منع می کردند، و یک طایفه نه شکار می کردند و نه نهی آنها می کردند^(۴). این سخن را این طایفه اخیر گفتند، ﴿قَالُوا مَعْذِرَةٌ إِلَيْنَا رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ﴾^(۵) «گفتند پسند دهندگان که: ما ایشان را موعظه می کنیم تا معذور باشیم نزد پروردگار شما شاید ایشان پرهیزکار شوند و ترک گناه بکنند»، ﴿فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنْجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعِقَابٍ رِيبٍ﴾^(۶) «پس چون فراموش کردند و ترک نمودند آنچه را به یاد ایشان آوردند و از موعظه ایشان پسندپذیر نشدند، نجات دادیم آنها را که نهی می کردند از گناه و بدی و گرفتیم آنها را که ستم بر خود می کردند به عذابی سخت به سبب فسق و نافرمانی ایشان»، ﴿فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً

۱. سورة اعراف: ۱۶۳.

۲. سورة اعراف: ۱۶۴.

۳. تفسیر امام حسن عسکری^{علیه السلام} ۲۶۹.

۴. تفسیر قمی ۱/۲۴۲ مجمع البیان ۲/۴۹۲ تفسیر عیاشی ۲/۲۵.

۵. سورة اعراف: ۱۶۴.

۶. سورة اعراف: ۱۶۵.

خَاسِیْنِ»^(۱) «پس چون طغیان کردند و ترک نکردند آنچه ایشان را از آن نهی کردند گفتیم به ایشان که: باشید بوزینگان و از رحمت الهی دور افتادگان».

پس حضرت امام زین العابدین علیه السلام فرمود: چون آن ده هزار و کسری که مطیعان و واعظان بودند دیدند که آن هفتاد هزار کس پند ایشان را قبول نمی کنند و از نزول عقوبت خدا پروا نمی کنند، از ایشان کناره کردند و از میان ایشان بیرون رفتند و در شهری دیگر که نزدیک شهر ایشان بود قرار گرفتند که مبادا عذاب بر آنها نازل شود و ایشان را نیز فرو گیرد. پس در همان شب عذاب الهی بر ایشان نازل شد و همه میمون شدند و دروازه شهر ایشان بسته ماند که از ایشان کسی بیرون نمی آمد و کسی از بیرون به شهر ایشان نمی رفت، چون اهل شهرهای دیگر شنیدند این حال را آمدند و از دیوارهای شهر بالا رفتند و دیدند مردان و زنان ایشان همه میمون شده اند و می گردند.

پس به شهر ایشان درآمدند و آنها که ایشان را نصیحت می کردند به نزد خویشان و یاران و دوستان خود می آمدند و می پرسیدند که: تو فلانی؟ او آب از دیده اش می ریخت و به سر اشاره می کرد: بلی؛ سه روز بر این حال ماندند، پس حق تعالی بادی و بارانی فرستاد که ایشان را به دریا انداخت و هلاک کرد، هیچ مسخ شده ای بعد از سه روز باقی نماند و اینها که می بینید، شبیه آنهایند، نه آنهایند و نه از نسل آنهایند.

پس حضرت امام زین العابدین علیه السلام فرمود: این جماعت برای شکار ماهی چنین شدند، پس چگونه خواهد بود نزد خدا حال جمعی که فرزندان پیغمبر صلی الله علیه و آله را کشتند و هتک حرمت آن حضرت کردند؟ حق تعالی اگر چه ایشان را در دنیا مسخ نکرد اما عذابی که در آخرت برای ایشان مهیا گردانیده است اضعاف اضعاف مسخ است.

پس فرمود: اگر آن جماعت که تعدی در حکم شنبه کردند متوسل به انوار مقدسه محمد صلی الله علیه و آله و آل طیبین او علیهم السلام می شدند، به آن معصیت مبتلا نمی شدند، و اگر آنها که ایشان را پند می دادند از خدا سؤال می کردند به چاه محمد و آل طیبین او که ایشان را از آن

گناه باز دارد هر آینه دعای ایشان مستجاب می شد و لیکن نکردند تا آنچه خدا در لوح نوشته بود بر ایشان جاری شد^(۱).

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حق تعالی امر کرد یهود را که ترک کار دنیا در روز جمعه بکنند، ایشان قبول نکردند و روز شنبه را اختیار کردند، پس به این سبب شکار روز شنبه را بر ایشان حرام گردانید^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: حق تعالی طایفه ای از بنی اسرائیل را مسخ نمود، پس آنچه به دریا رفتند جری و مارماهی و سایر حیوانات مسخ شده دریا شدند، و آنچه به صحرا رفتند خوک و میمون و راسو و سوسمار و سایر حیوانات صحرا شدند^(۳).

علی بن ابراهیم رحمه الله علیه روایت کرده است که: اصحاب سبت را حق تعالی مهلت داد آنقدر که بسیار شدند و اموال بیشمار اندوختند و گفتند: شکار شنبه بر ما حلال است و بر پیشینیان حرام بوده است، زیرا که تا ما شکار ماهی کنیم در روز شنبه در نعمت و رفاهیتیم و مال ما بسیار شد و بدنهای ما صحیح است، پس در شبی که غافل بودند حق تعالی ایشان را به ناگاه گرفت^(۴).

ایضاً روایت کرده است که: ایشان از بنی اسرائیل بودند و در شهری بودند که نزدیک به دریا بود، در مدّ و جزر، آب دریا داخل نهرها و زراعتهای ایشان می شد و ماهی در روز شنبه می آمد تا آخر زراعتهای ایشان و در روز یکشنبه ماهی نمی آمد به نهرها و زراعتهای ایشان، پس ایشان در روز شنبه دامها نصب می کردند در پیش نهرهای خود که چون آب دریا پست می شد ماهی در میان دامها و نهرهای ایشان می ماند و در روز یکشنبه آنها را می گرفتند! پس علمای ایشان نهی کردند ایشان را از این عمل، فایده نبخشید تا مسخ شدند به خوک و میمون. و سبب حرام شدن شکار ماهی بر ایشان آن بود

۱. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۲۶۹.

۲. علل الشرایع ۱۶۹، قصص الانبیاء راوندی ۲۰۶.

۳. کافی ۲۲۱/۶.

۴. تفسیر قمی ۱/۱۸۱.

که عید جمیع مسلمانان و غیر ایشان روز جمعه بود، پس یهود مخالفت کردند و گفتند: عید ما شنبه است! پس خدای تعالی شکار شنبه را بر ایشان حرام کرد و مسخ شدند به میمون و خوک^(۱).

و به سند حسن روایت کرده است و غیر او به سند صحیح از حضرت امام محمد باقر علیه السلام که فرمود: در کتاب امیر المؤمنین علیه السلام نوشته است که: جمعی از اهل یلده بصره^(۲) از قوم ثمود بودند و حق تعالی به جهت امتحان ایشان در روز شنبه ماهی بسیار بسوی ایشان می فرستاد که به در خانه های ایشان می آمدند و در جمیع حوضها و نهرهای ایشان داخل می شدند و روزهای دیگر نمی آمدند، پس جمعی از سقیهان ایشان شروع کردند به شکار ماهی در شنبه و مدتی این کار می کردند، علما و عبّاد ایشان منعشان نمی کردند، تا آنکه شیطان به نزد طایفه ای از ایشان آمد گفت: خدا شما را نهی فرموده است از خوردن ماهی در روز شنبه و نهی نکرده است شما را از شکار کردن ماهی در روز شنبه، پس در شنبه شکار کنید و در روزهای دیگر بخورید!

پس ایشان سه طایفه شدند: یک طایفه گفتند: ما شکار ماهی می کنیم در شنبه که بر ما حلال است؛ و یک طایفه به جانب راست رفتند و گفتند: ما شما را نهی می کنیم از آنکه خلاف امر الهی بکنید؛ و یک طایفه به جانب چپ رفتند و شکار نمی کردند و ایشان را هم نصیحت نمی کردند و می گفتند به جماعت نصیحت کنندگان که: چرا موعظه می کنید گروهی را که خدا ایشان را هلاک خواهد کرد یا عذاب خواهد کرد عذابی سخت؟ پس آن طایفه ای که ایشان را پند می دادند گفتند: والله ما امشب با شما نمی مانیم در این شهری که معصیت خدا در آن کرده اید که مبادا پلا بر شما نازل شود و ما را هم فرو گیرد. پس از آن شهر بیرون رفتند در صحرائی نزدیک آن شهر و در زیر آسمان خوابیدند.

۱. تفسیر قمی ۲۴۲/۱.

۲. در تفسیر قمی: «اهل ایکه» است و در تفسیر عیاشی و سعد السعود: «ایله» می باشد. و یاقوت حموی گفته است که: «ایله» شهری است در کنار دریای قُلُزَم بعد از شام، و گفته اند ایله آخر حجاز و اول شام است. (معجم البلدان ۲۹۲/۱).

چون صبح شد آمدند که حال اهل معصیت را مشاهده کنند، چون به در شهر رسیدند دیدند که دروازه شهر بسته است، هرچند در زدند جواب و صدای آدمی نشنیدند بلکه صدائی چند مانند صدای حیوانات به گوششان می‌رسید، پس فردبائی بر دیوار شهر گذاشتند و شخصی را به بالا فرستادند، چون آن مرد بر آن شهر مشرف شد دید که همه به صورت میمون شده‌اند و دُمها بهم رسانیده‌اند و به صدای میمون فریاد می‌کنند، پس در را شکستند و داخل شهر شدند پس آن میمونها خویشان خود را شناختند و به نزد ایشان می‌آمدند، و اینها که به شکل انسان بودند آنها را نمی‌شناختند، پس گفتند به آنها: آیا شما را نهی نکردیم از مخالفت حق تعالی^(۱)؟

و در روایت دیگر وارد شده است: آنها که شکار می‌کردند، میمون شدند؛ و آنها که شکار نمی‌کردند و انکار هم نمی‌کردند، به شکل مورچه شدند چون حکم حق تعالی را حقیر شمردند^(۲).

در حدیث دیگر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: شهری در کنار دریا بود گفتند اهل آن شهر به پیغمبر خود که: اگر راست می‌گویی دعا کن پروردگار تو ما را «جرّیث» کند و آن نوعی است از ماهیهای بی‌فلس! چون شب شد آن شهر به دریا فرو رفت و اهلش همه جرّیثهای بزرگ شدند که سواره با اسب در میان دهان ایشان می‌توانست رفت^(۳).

و در روایت دیگر منقول است که: روزی جمعی از اهل کوفه به خدمت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام آمدند و گفتند: یا امیر المؤمنین! این مارماهی و جرّیث را در بازارهای ما می‌فروشند.

آن حضرت تبسم نمود و فرمود: برخیزید و با من بیایید تا امر عجیبی به شما بنمایم و در حقّ وصیّ پیغمبر خود مگوئید مگر سخن نیک.

۱. تفسیر قمی ۱/۲۴۴؛ سعد السعود ۱۱۸؛ تفسیر عیاشی ۲/۳۳.

۲. سعد السعود ۱۱۹.

۳. تفسیر عیاشی ۲/۳۲.

پس آورد ایشان را به کنار فرات و آب دهان مبارک خود را در فرات انداخت و به دعائی چند تکلم فرمود، ناگاه جرّی شی سر از آب بدرآورد و دهان خود را گشود.

حضرت فرمود: تو کیستی؟ وای بر تو و بر قوم تو.

گفت: ما از اهل آن شهریم که در کنار دریا بود که خدا قصه ما را در قرآن یاد کرده است، پس خدا بر ما عرض کرد ولایت تو را و ما قبول نکردیم، و خدا ما را مسخ کرد، پس بعضی از ما در دریا می باشند و بعضی در صحرا، اما آنها که در دریا می باشند انواع ما است یعنی مارماهی و جرّیت، و آنها که در صحرا می باشند سوسمار و موش دشتی است.

پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام رو به اصحاب خود کرد و فرمود: شنیدید؟ گفتند: بلی.

فرمود: بحق خداوندی که محمد صلی الله علیه و آله را به پیغمبری فرستاده است که حائض می شوند مانند زنان شما^(۱).

بدان که ظاهر احادیث و مشهور میان مفسران آن است که ایشان اهل بصره بودند؛ و بعضی گفته اند که اهل مدین بودند؛ و بعضی گفته اند اهل طبریه بودند^(۲)، و ظاهر احادیث معتبره آن است که ایشان در زمان حضرت داود علیه السلام بودند، و از بعضی احادیث ظاهر می شود که بعضی خوک شدند و بعضی میمون گردیدند^(۳)؛ و بعضی گفته اند که؛ جوانان ایشان میمون شدند و پیران ایشان خوک شدند^(۴)، والله اعلم.

۱. تفسیر عیاشی ۲/۲۵.

۲. مجمع البیان ۲/۴۹۱؛ تفسیر فخر رازی ۱۵/۳۶. و در این دو مصدر و بقیه مضادری که در دسترس بود نامی از بصره نیامده است.

۳. تفسیر قمی ۱/۲۴۳.

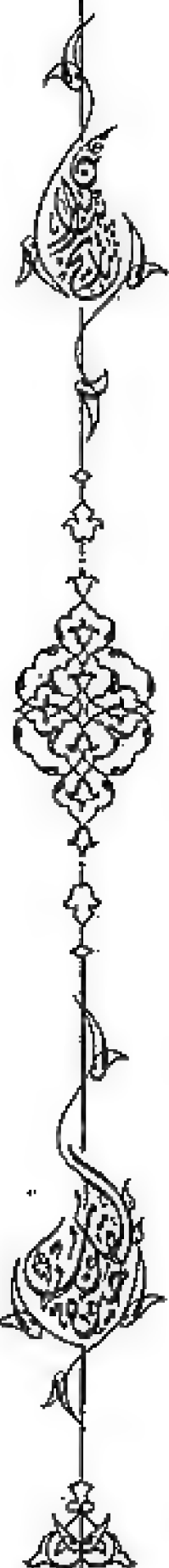
۴. مجمع البیان ۲/۴۹۳؛ تفسیر طبری ۶/۱۰۲.

باب بیست و دوم

در بیان قصص حضرت سلیمان بن داود علیهما السلام

و مشتمل است بر چند فصل

فصل اول

در بیان فضایل و کمالات و معجزات و مجملات حالات آن حضرت

حق تعالی در کلام مجید می‌فرماید که «وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا كُلَّ شَيْءٍ عَالِيَيْنَ»^(۱) یعنی: «مسخر گردانیدیم برای سلیمان باد را در حالتی که بسیار تند و سخت بود و جاری می‌شد به امر او بسوی زمینی که برکت داده بودیم در آن و بودیم به همه چیز عالم و دانا».

علی بن ابراهیم روایت کرده است که: این زمین مبارک شام و بیت المقدس بود^(۲). «وَمِنَ الشَّيَاطِينِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ»^(۳) «و بودند از دیوان و شیاطین جمعی که فرو می‌رفتند برای او به دریا و تفایس آنها را برای او بیرون می‌آوردند و می‌کردند برای او کاری چند غیر از این ساختن شهرها و قصرها و کنندن کوهها و ساختن صنعتهای غریب و بودیم مرایشان را حفظ کننده از آنکه نافرمانی آن حضرت کنند، یا ضرری به کسی برسانند».

در جای دیگر فرموده است که «وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ» «و میراث برد سلیمان از داود مال و علم و پیغمبری را»، «وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عَلِمْنَا مَنَظِقَ الطَّيْرِ وَأَوْتَيْنَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ

۱. سورة انبیاء: ۸۱.

۲. تفسیر قمی ۷۴/۲.

۳. سورة انبیاء: ۸۲.

هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ»^(۱) «و گفت سلیمان: ای گروه مردم! تعلیم کرده شده‌ایم ما زبان مرغان را و داده شده‌ایم از هر چیزی بهره‌ای، بدرستی که این فضل و زیادتی است ظاهر و هویدا».

باز فرموده است که «وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحُ عُدُوُّهَا شَهْرٌ وَزَوَاجُهَا شَهْرٌ» «و مسخر گردانیدیم از برای سلیمان باد را که بامداد به قدر یک ماه راه می‌رفت و پسین به قدر یک ماه راه»، «وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ» «و جاری گردانیدیم از برای او چشمه مس را» و گفته‌اند: سه شبانه روز مانند آب از برای او جاری بود و آنچه مردم بیرون می‌آوردند تا حال از آن مس است^(۲)، «وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَغْتَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِأَذْنِ رَبِّهِ» «و مسخر گردانیدیم برای او از جنیان جمعی را که کار می‌کردند در پیش روی او به اذن و امر پروردگار او»، «وَمَنْ يَرْغُ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ»^(۳) «و هر که عدول می‌کرد از جنیان از امر ما، و فرمان آن حضرت نمی‌برد، می‌چشانیدیم به او از عذاب آتش سوزنده افروخته آخرت یا دنیا را».

چنانکه گفته‌اند: خدا ملکی را موکل گردانیده بود به ایشان که در دستش تازیانه‌ای بود از آتش، و هر که فرمان سلیمان نمی‌برد آن تازیانه را بر او می‌زد که می‌سوخت^(۴).

«يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَحَارِبٍ وَتَمَائِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَاتٍ» «می‌ساختند جنیان از برای او آنچه می‌خواست از قصرها و بناهای رفیع و مثالها و صورتها و کاسه‌ها مانند حوضهای بزرگ و دیگهای بزرگ که نصب کرده بودند و از بسیاری بزرگی آنها را حرکت نمی‌توانستند داد»، «أَعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ»^(۵) «گفتیم که: عمل کنید و عبادت کنید ای آل داود به شکر این نعمتها و

۱. سورة نمل: ۱۶.

۲. مجمع البیان ۲۸۲/۴.

۳. سورة سبأ: ۱۲.

۴. مجمع البیان ۲۸۲/۴.

۵. سورة سبأ: ۱۳.

اندکی از پندگاران من شکر کننده‌اند».

و در جای دیگر فرموده است که ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَداً ثُمَّ أَنَابَ﴾^(۱) «بتحقیق که امتحان کردیم سلیمان را و انداختیم بر کرسی او جسدی را پس انابه و توبه کرد پسوی ما»، ﴿قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكاً لَا يَنْبَغِي لِأَخِي مِنْ بَغْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ﴾^(۲) گفت: «پروردگارا! بیا مرز مرا و ببخش مرا ملک و پادشاهی که سزاوار نباشد برای کسی بعد از من بدرستی که توئی بسیار بخشنده»، ﴿فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ﴾^(۳) «پس مسخر گردانیدیم برای او باد را که جاری می‌شد به امر او نرم و هموار به هر جا که می‌خواست».

گفته‌اند: در اول تند بود که بساط را از جا می‌کند، در آخر که به راه می‌افتاد هموار می‌رفت، و بعضی گفته‌اند که: گاهی چنان بود و گاهی چنین؛ بعضی گفته‌اند که تند می‌رفت و هموار بود؛ بعضی گفته‌اند که همواری کنایه است از آنکه فرمانبردار آن حضرت بود^(۴). ﴿وَالشَّيَاطِينُ كُلٌّ بِنَاءٍ وَعَوَاصٍ﴾^(۵) «و مسخر گردانیدیم برای او دیوها را هر بناکننده‌ای و هر غوص‌کننده‌ای در دریا و دیوهای دیگر را که بر یکدیگر بسته بودند به زنجیرها» یعنی متمرّدان یا کافران ایشان که دو و سه و زیاد را با یکدیگر به زنجیر می‌کشید.

﴿هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾^(۶) «به او گفتیم: این بخشش ماست مر تو را، خواهی بده به مردم و خواهی نگاه دار که تو را در قیامت بر آن حساب نخواهیم کرد». شیخ طبرسی روایت کرده است که: شیاطین برای حضرت سلیمان علیه السلام بساطی ساخته

۱. سوره ص: ۳۴.

۲. سوره ص: ۳۵.

۳. سوره ص: ۳۶.

۴. مجمع البیان ۴/ ۴۷۷.

۵. سوره ص: ۳۷ و ۳۸.

۶. سوره ص: ۳۹.

بودند از طلا و ایریشم که یک فرسخ در یک فرسخ بود، و برای آن حضرت منبری از طلا در میان بساط می گذاشتند که بر آن می نشست و در دور آن سه هزار کرسی از طلا و نقره بود که پیغمبران بر کرسیهای طلا و علماء بر کرسیهای نقره می نشستند و بر دور ایشان سایر مردم می نشستند، و بر دور مردم دیوان و شیاطین و جتیان می ایستادند و مرغان ایشان را به یال خود سایه می کردند، و باد صبا آن بساط را بر می داشت و از صبح تا پسین یک ماه راه می برد و از پسین تا صبح یک ماه راه می برد^(۱).

به روایت دیگر از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده است که: حق تعالی پادشاهی مشرق و مغرب زمین را به حضرت سلیمان عطا فرمود و هفتصد سال و هفت ماه پادشاهی تمام دنیا کرد که جتیان و آدمیان و دیوان و چهارپایان و مرغان و درندگان همه در فرمان او بودند، و علم هر چیز و زبان هر چیز را خدا به او تعلیم کرده بود، و در زمان آن حضرت صنعتهای عجیب پیدا شد که مردم یاد می کنند^(۲).

مؤلف گوید: این حدیث غریب است از جهت اشتغال بر این مقدار از عمر آن حضرت و مالک شدن تمام دنیا و هر دو مخالف احادیث دیگر است، والله یعلم.

ایضاً روایت کرده است که لشکرگاه آن حضرت صد فرسخ بود: بیست و پنج فرسخ از آدمیان بود، و بیست و پنج فرسخ از جتیان بود، و بیست و پنج فرسخ از وحشیان، و بیست و پنج فرسخ از مرغان؛ و هزار خانه از آبگینه بر روی چوب تعبیه کرده بودند که سیصد زن نکاحی و هفتصد کنیز برای آن حضرت در آن خانه ها بودند. پس باد تند را امر می کرد که اینها را از جا می کند و باد نرم را امر می کرد که به راه می برد، پس خدا به آن حضرت وحی نمود در میان زمین و آسمان که: بر پادشاهی تو این را افزودم که هر که سخنی بگوید باد از برای تو بیاورد^(۳).

تعلیمی روایت کرده است که: چون سلیمان علیه السلام بر بساط سوار می شد اهل و حشم و

۱. مجمع البیان ۲/۲۱۵.

۲. مجمع البیان ۲/۲۱۴.

۳. مجمع البیان ۲/۲۱۵.

خدمتکاران و نویسندگان و لشکر خود را با خود می‌برد و اینها در سقفا بودند بر روی یکدیگر در خور درجه‌های خود، و مطبخ آن حضرت همراه او بود با تنورهای آهن و دیگهای بزرگ که در هر دیگی بیست شتر پخته می‌شد، و میدانها برای چهارپایان در پیش مجلس او بود، و طبّاخان مشغول طبخ بودند و سایر صنّاع مشغول اعمال خود بودند، و اسبان در پیش روی آن حضرت بودند و بساط در هوا می‌رفت.

پس، از اصطخر شیراز یک روز به یمن رفت و گذشتند بر مدینه طیبّه، پس سلیمان علیه السلام فرمود که: این محل هجرت پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله خواهد بود، خوشا حال کسی که به او ایمان بیاورد و متابعت او بکند، و چون به مکه معظمه گذشت بتها دید که بر دور کعبه گذاشته‌اند، و چون سلیمان علیه السلام گذشت کعبه گریست، پس خدا وحی کرد به او که: چرا می‌گریی؟

کعبه گفت: برای آن می‌گیرم که پیغمبری از پیغمبران تو و جمعی از دوستان تو بر من گذشتند و نزد من فرود نیامدند و نزدیک من نماز نکردند و بتها را بر دور من گذاشته‌اند و می‌پرستند.

پس خدا وحی فرستاد بسوی او که: گریه مکن، بزودی تو را پر خواهم کرد از روهای سجده کننده، و قرآن تازه در تو خواهم فرستاد، و پیغمبری در آخر الزمان نزد تو مبعوث خواهم کرد که بهترین پیغمبران من باشد، و جمعی را مقرر خواهم کرد که تو را آبادان گردانند، و فريضه‌ای بر ایشان واجب خواهم کرد که به سبب آن از اطراف عالم بسوی تو بشتابند مانند مرغان که بسوی آشیانه‌های خود شتابند و مانند ناقه‌ای که بسوی فرزند خود میل کند، و تو را پاک خواهم کرد از لوث بتها و بت پرستان^(۱).

و روایت کرده است که: چون سلیمان علیه السلام بعد از پدر خود پیغمبر و پادشاه شد امر فرمود تختی برای او ساختند بسیار غریب و بدیع که در هنگام قضا و حکم در میان مردم که بر روی آن نشیند که مبطلی یا گواه ناحقی به نزد او آید بترسد و دروغ نگوید و دعوی

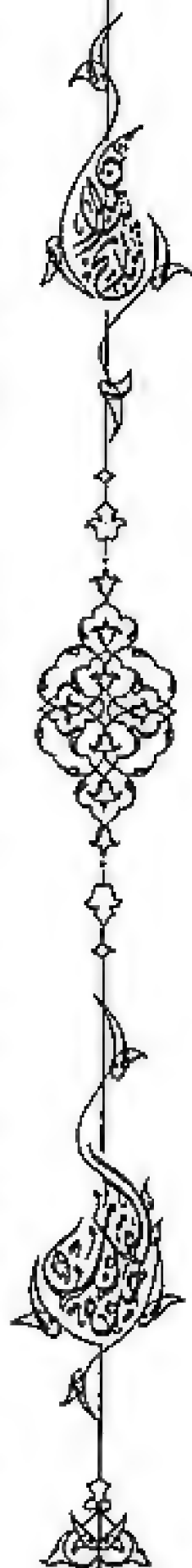
ناحق نکند و گواه گواهی باطل ندهد.

پس تخت را از دندان فیل ساختند و به یاقوت و مروارید و زیرجد و انواع جواهر مرصع کردند، و در دور آن چهار درخت از طلا ساختند که خوشه‌های آن از یاقوت سرخ و زمرد سبز بود، و بر سر دو درخت دو طاووس از طلا تعبیه کردند و بر سر دو درخت دیگر دو کرکس از طلا رو بروی یکدیگر، و در دو جانب تخت دو شیر از طلا ساختند که بر سر هریک از ایشان عمودی بود از زمرد سبز، و بر آن چهار درخت از درختان تاک از طلای سرخ بسته بودند و خوشه‌های آنها از یاقوت سرخ بود، و آن درختان تاک و آن چهار درخت سایه می‌افکندند بر تخت آن حضرت.

چون حضرت سلیمان می‌خواست که بر آن تخت بالا رود، چون قدم بر پایه اول می‌گذاشت جمیع آن تخت به روش آسیا به گردش می‌آمد و کرکس‌ها و طاووس‌ها بالهای خود را می‌گشودند و شیرها دستهای خود را به زمین پهن می‌کردند و دمهای خود را به زمین می‌زدند، همچنین بر هر پایه که قدم می‌گذاشت چنین می‌کردند تا به تخت بالا می‌رفت، چون بر روی تخت قرار می‌گرفت آن دو کرکس تاج را بر سر آن حضرت می‌گذاشتند.

پس تخت با آن درختان و مرغان به گردش می‌آمدند و از دهانهای خود مشک و عنبر بر آن حضرت می‌پاشیدند، پس کیوتری که در پایه تخت تعبیه کرده بودند از طلا و مکمل به جواهر گرانها تورات را به دست حضرت سلیمان علیه السلام می‌داد و آن حضرت بر مردم می‌خواند، بعد از آن مردم به مرافعه به نزد آن حضرت می‌آمدند، و عظمای بنی اسرائیل بر هزار کرسی طلا می‌نشستند در جانب راست آن حضرت، و عظمای جن بر هزار کرسی نقره می‌نشستند در جانب چپ آن حضرت.

پس مرغان حاضر می‌شدند و بر سر ایشان بالهای خود را می‌گسترده، چون کسی به دعوی می‌آمد و حضرت سلیمان علیه السلام گواه از او می‌طلبید تخت با هرچه در دور آن بود به گردش می‌آمدند و شیرها دمها را بر زمین می‌زدند و مرغان مرصع بالها را می‌گشودند، پس

در دل مدعیان و شبهود رعبی بهم می‌رسید که خلاف واقع نمی‌توانستند گفت^(۱).
مؤلف گوید: اینها موافق روایات عامه است، و گفته‌اند مفسران که: در شریعت آن
حضرت ساختن صورت حیوانات حرام نبود و در این امت حرام شد^(۲).
و در احادیث معتبره از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: تمائیلی که خدا فرموده
است که جنیان برای آن حضرت می‌ساختند، تمایل مردان و زنان نبود بلکه صورت
درخت و مثل آن بود^(۳).

و به سند صحیح از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: ملک سلیمان علیه السلام
ما بین بلاد اصطخر بود تا بلاد شام^(۴).

مؤلف گوید: ممکن است که در اول پادشاهی، ملک آن حضرت اینقدر بوده باشد.
و به سند معتبر از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام منقول است که: حق تعالی پیغمبری را
مبعوث نکرد تا عقلش را آزمود، و سلیمان در ابتدای خلافت سیزده سال بود عمر او و چهل
سال مدت پادشاهی آن حضرت بود و ذوالقرنین دوازده ساله پادشاه شد و سی سال
سلطنت کرد^(۵).

و به سند معتبر منقول است که: از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام پرسیدند از تفسیر قول
حق تعالی که: «ای آل داود! شکر کنید»^(۶)

حضرت فرمود: آل داود هشتاد مرد و هفتاد زن بودند و یک روز ترک مواظبت محراب
عبادت خود نکردند، پس چون داود علیه السلام به عالم قدس رحلت نمود سلیمان پادشاه شد و

۱. غرائس المجالس ۳۰۶.

۲. تفسیر قرطبی ۲۷۳/۱۴.

۳. محاسن ۲/۲۵۸: کافی ۵۲۷/۶.

۴. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۸.

۵. محاسن ۳۰۷/۱.

۶. سورة سبأ: ۱۳.

گفت: ای گروه مردمان! خدا به ما تعلیم کرده است زبان مرغان را.

پس خدا مسخر او گردانید جثیان و آدمیان را، و هر پادشاهی را که می شنید در اطراف زمین هست بر سر او می رفت تا او را ذلیل می کرد و به دین خود درمی آورد و باد را خدا مسخر او نمود، و چون به مجلس خود می نشست مرغان بر سرش جمع می شدند و به بالهای خود سایه بر او می افکندند و جثیان و آدمیان در خدمتش صف می کشیدند، و چون می خواست با لشکر خود به جنگ برود به ناحیه ای بساطی از چوب برای او می زدند و لشکری و چهارپایان و آلات حرب همه را بر آن بساط می گذاشت، و آنچه او را در کار بود همه را بر آن بساط جا می داد، پس امر می فرمود باد تند سخت را که در زیر بساط چوب داخل می شد برمی داشت و می برد به هر جا که می خواست، بامداد یک ماه راه می رفت و پسین یک ماه راه^(۱).

به سند موثق کالصحيح از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: روزی حضرت سلیمان علیه السلام بیرون آمد از بیت المقدس و بر بساط خود نشست و سیصد هزار کرسی در جانب راست آن حضرت بود که آدمیان بر آنها نشسته بودند، و سیصد هزار کرسی در جانب چپ او بود که جثیان بر آنها نشسته بودند، امر فرمود مرغان را که بر سر همه سایه افکندند، و حکم فرمود باد را که ایشان را برداشت و آورد به مدائن و از مدائن برداشت ایشان را و شب را در اصطخر شیراز گذرانیدند، چون بامداد شد حکم کرد باد ایشان را به جزیره برکاوان^(۲) برد و امر کرد باد را آنقدر پست شد که نزدیک شد پاهای ایشان به آب برسد! در آن حال بعضی از ایشان به بعضی گفتند: هرگز پادشاهی از این عظیمتر دیده اید؟ پس ملکی از آسمان ندا کرد که: ثواب یک سبحان الله گفتن از برای خدا بزرگتر است از این پادشاهی که می بینید^(۳).

۱. قصص الانبياء راوندی ۲۰۸.

۲. در مصدر «برکاوان» آمده است، یاقوت حموی گفته است: «برکاوان» ناحیه ای است در فارس (معجم البلدان ۱/۳۹۹).

۳. قصص الانبياء راوندی ۲۰۸.

به سند صحیح از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حضرت سلیمان علیه السلام قلعه‌ای داشت که شیاطین برای آن حضرت بنا کرده بودند که در آن هزار حجره بود، و در هر حجره یک زن از زنان آن حضرت بود، هفتصد کنیز قبطی بودند و سیصد زن نکاحی، حق تعالی قوت چهل مرد در مجامعت زنان به آن حضرت عطا کرده بود و در هر شبانه روز همه ایشان را می‌دید و به مجامعت خود می‌رسانید، آن حضرت مأمور ساخته بود شیاطین را که از موضعی به موضع دیگر سنگ می‌بردند، پس ابلیس به آنها رسید و از ایشان پرسید: چون است حال شما؟

گفتند: طاقت ما به نهایت رسیده است.

ابلیس گفت: سنگ را که به موضع خود رسانیدید خالی برمی‌گردید؟
گفتند: بلی.

گفت: پس شما در راحتید.

چون باد این سخن را به گوش سلیمان علیه السلام رسانید حکم فرمود که چون شیاطین سنگ را به موضع مقرر رسانند به قدر آن خاک از آن موضع برگردانند به آن موضعی که سنگ را برداشته‌اند.

پس باز ابلیس به ایشان رسید و احوال ایشان را پرسید، گفتند: حال ما بدتر شد.

گفت: آیا شبها می‌خوابید؟

گفتند: بلی.

گفت: پس در راحتید.

چون باد این سخن را به گوش سلیمان علیه السلام رسانید حکم فرمود که شب و روز هر دو کار کنند، پس اندک وقتی که از این گذشت حضرت سلیمان علیه السلام از دنیا رحلت فرمود^(۱).
مؤلف گوید: در اینجا اشاره‌ای است به اینکه کار را بر مردم تنگ گرفتن عاقبتی ندارد هرچند آنها مردم بد باشند.

و در حدیث معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: پیرزالی به خدمت حضرت سلیمان علیه السلام آمد از باد شکایت کرد، پس حضرت سلیمان باد را طلبید فرمود: چرا آزار کرده ای این زن را که از تو شکایت می نماید؟

باد گفت: پروردگار عزت مرا فرستاد بسوی کشتی فلان جماعت که کشتی ایشان را از غرق نجات دهم و مشرف بر غرق شده بود، من به سرعت می رفتم برای نجات آن کشتی، پس به این زن گذشتم که در بام خانه خود ایستاده بود و بی اختیار من افتاد از بام و دستش شکست.

پس سلیمان علیه السلام مناجات کرد که: پروردگارا! چه حکم کنم بر باد؟
حق تعالی وحی فرستاد: حکم کن بر اهل آن کشتی که دیده شکستن دست این زن را بدهند چون باد برای خلاصی کشتی ایشان می رفته است، زیرا که نزد من ظلم کرده نمی شود احدی از عالمیان^(۱).

در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت سلیمان علیه السلام به سبب پادشاهی دنیا، بعد از همه پیغمبران داخل بهشت خواهد شد^(۲).

در حدیث معتبر دیگر فرمود که: اول کسی که خانه کعبه را جامه بافته پوشانید حضرت سلیمان علیه السلام بود که جامه های مصری سفید بر کعبه پوشانید^(۳).

در حدیث صحیح از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حضرت سلیمان به حج خانه کعبه رفت با جنیان و آدمیان و مرغان بر روی هوا، و کعبه را جامه های قبطی پوشانید^(۴).
در حدیث گذشت که سلیمان ختنه کرده متولد شد^(۵) و نقش نگین انگشتر آن حضرت

۱. معاسن ۱۱/۲: کافی ۲۶۹/۷: تهذیب الاحکام ۲۰۳/۱۰.

۲. سرائر ابن ادریس ۵۶۲/۳.

۳. من لا یحضره الفقیه ۲۳۵/۲.

۴. من لا یحضره الفقیه ۲۳۵/۲: کافی ۲۱۳/۴.

۵. علل الشرایع ۱۵۹۴: عیون اخبار الرضا ۲۴۲/۱.

این بود: «سُبْحَانَ مَنْ أَلْجَمَ الْجِنَّ بِكَلِمَاتِهِ»^(۱) یعنی «منزه است خداوندی که لجام کرد جتیان را به کلمات خود» یعنی مسخر گردانید ایشان را به نامهای بزرگ خود یا به فرمان واجب الاذعان خود.

و در حدیث معتبر از امام محمد باقر علیه السلام مروی است که: شبی بعد از خفتن، حضرت امیر المؤمنین علیه السلام از خانه بیرون آمدند و آهسته می‌فرمودند: امام شما بسوی شما بیرون آمده است و پیراهن آدم علیه السلام را پوشیده است و در دست اوست انگشتر سلیمان و عصای موسی^(۲).

و در روایت دیگر وارد شده است: روزی حضرت سلیمان با آن شوکت خود گذشت بر عابدی از عباد بنی اسرائیل، آن عابد گفت: والله ای پسر داود! خدا به تو پادشاهی عظیمی عطا کرده است.

پس باد آن صدا را به گوش سلیمان رسانید، سلیمان در جواب او گفت: والله که یک تسبیح در صحیفه مؤمن بهتر است از آنچه خدا به پسر داود داده است، زیرا که آنچه به او داده است بر طرف می‌شود و ثواب آن تسبیح همیشه باقی است^(۳).

روایت کرده‌اند که: چون صبح می‌شد سلیمان علیه السلام نظر می‌کرد به روه‌های مردم و از توانگران و اشراف می‌گذشت، چون به مساکن می‌رسید با ایشان می‌نشست و می‌گفت: مسکینی با مساکن نشسته است^(۴)!

و با آن پادشاهی که داشت، جامه موئین می‌پوشید، چون شب می‌شد دستهای خود را به گردن خود می‌بست و تا صبح بر پا ایستاده بود و می‌گریست، و خوراک او از زنبیلی بود که به دست خود می‌بافت و می‌فروخت، و پادشاهی را برای آن طلبید که بر پادشاهان کافر

۱. عیون اخبار الرضا ۵۵/۲؛ امالی شیخ صدوق ۱۳۷۰ مکارم الاخلاق ۹۰.

۲. کافی ۱/۲۳۱؛ بصائر الدرجات ۱۷۸ و ۱۸۸.

۳. تنبیه الخواطر ۱۳۷.

۴. تنبیه الخواطر ۲۱۱.

غالب شود و ایشان را به اسلام درآورد^(۱).

به سند معتبر منقول است که شخصی به خدمت امام محمد تقی علیه السلام عرض کرد: مردم در باب خردسالی شما گفتگو می‌کنند و می‌گویند: چون می‌شود که طفل نه ساله‌ای امام باشد؟

حضرت فرمود که: حق سبحانه و تعالی وحی نمود بسوی داود که سلیمان را خلیفه خود گرداند و سلیمان طفلی بود که گوسفند می‌چرانید، چون عبّاد و علمای بنی اسرائیل این را انکار کردند خدا وحی نمود به داود که: بگیر عصاهای آنها را که در این باب سخن می‌گویند و با عصای سلیمان در خانه‌ای بگذار و به مهر همه ایشان آن خانه را مهر کن، فردا در را بگشا، پس عصای هر که برگ برآورده باشد و میوه داده باشد او خلیفه من است. چون داود رسالت الهی را به ایشان رسانید، گفتند: راضی شدیم^(۲). چون عصای سلیمان برگ کرد و میوه داد، انقیاد کردند برای خلافت او.

و در حدیث معتبر منقول است که شخصی از حضرت صادق علیه السلام پرسید: چگونه شیاطین به آسمان بالا می‌روند و حال آنکه ایشان مانند مردمند در خلقت و کثافت، و اگر چنین نبودند چگونه از برای حضرت سلیمان عمارتها و کارهای دشوار می‌کردند که فرزندان آدم از آنها عاجز بودند؟

حضرت فرمود: ایشان اجسام لطیفه‌اند و غذای ایشان نسیم است، به این سبب بی‌نردبان به آسمان بالا می‌توانند رفت، و لیکن حق تعالی چنانچه ایشان را مسخر حضرت سلیمان گردانید همچنین ایشان را غلیظ و کثیف گردانید که آن کارها از ایشان متمشی تواند شد^(۳).

در حدیث معتبر منقول است که علی بن یقطین از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام پرسید: آیا جایز است که پیغمبر خدا بخیل بوده باشد؟

۱. ارشاد القلوب ۱۵۷.

۲. کافی ۱/۳۸۳.

۳. احتجاج ۲/۲۲۰.

فرمود: نه.

گفت: پس چه معنی دارد قول سلیمان علیه السلام که: پروردگارا! مرا بیمارز و ببخش مرا ملکی که سزاوار نباشد از برای احدی بعد از من.

آن حضرت فرمود: پادشاهی دو پادشاهی است: یک پادشاهی آن است که به جور و غلبه و استیلا باشد، و پادشاهی دیگر آن است که از جانب خدا باشد مانند پادشاهی آل ابراهیم و پادشاهی طالوت و ذوالقرنین. پس سلیمان گفت: به من عطا کن پادشاهی که سزاوار نباشد بعد از من کسی را که به غلبه و استیلا و جور و ستم مثل آن تواند تحصیل کرد؛ تا بدانند مردم که پادشاهی آن حضرت زیاده از طاقت بشر است تا معجزه او باشد بر حقیقت او و دلیل باشد بر پیغمبری او، و غرض آن حضرت آن نبود که حق تعالی به انبیا و اوصیا از پادشاهی حق مثل آن ندهد.

پس حق تعالی برای او یاد را مسخر گردانید هر چاکه خواهد او را ببرد هر روز دو ماهه راه، و شیاطین را مسخر او گردانید که برای او بنا کنند و غواصی کنند و زبان مرغان را تعلیم او نمود، پس مردم دانستند در زمان او و بعد از او که پادشاهی آن حضرت شباهتی ندارد به پادشاهی ملوکی که مردم از برای خود اختیار می‌کنند و به جور و غلبه بر مردم مستولی می‌شوند.

پس حضرت فرمود: والله که خدا داده است به ما آنچه به سلیمان داده بود و آنچه به سلیمان و احدی غیر او نداده بود. حق تعالی در قصه سلیمان علیه السلام فرمود: «این عطای ماست پس ببخش یا نگاهدار بی حساب»^(۱)، و در قصه محمد صلی الله علیه و آله فرمود: «آنچه به شما می‌دهد و می‌گوید به آن اخذ کنید و آنچه شما را از آن نهی می‌کند ترک کنید»^(۲)، و اختیار دین و دنیای همه را به آن حضرت گذاشت^(۳).

مؤلف عفی عنه گوید که: در جواب این شبهه وجوه بسیار در کتاب بحار الانوار ذکر

۱. سورة ص: ۳۹.

۲. سورة ص: ۳۹.

۳. معانی الاخبار ۲۵۳؛ علل الشرایع ۷۱.

کرده‌ام^(۱) و چون این وجه که از معدن وحی و الهام ظاهر گردیده بهترین وجوه است در این کتاب به همین اکتفا نمود.

در حدیث معتبر منقول است که از حضرت صادق علیه السلام پرسیدند: آنچه سلیمان در این آیه سؤال کرد، خدا به او عطا فرمود؟

گفت: بلی، و خدا بعد از او به کسی نداد از استیلای بر شیطان آنچه به پیغمبر آخر الزمان علیه السلام داد، گلوی شیطان را بر ستونی از ستونهای مسجد چنان فشرد که زبانش آویخته شد و به دست مبارک آن حضرت رسید، پس فرمود: اگر نه دعای سلیمان علیه السلام بود هر آینه به شما می‌نمودم او را^(۲).

ابن بابویه علیه السلام به سند معتبر از آن حضرت روایت کرده است که: چون حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود علیه السلام که سلیمان را خلیفه خود گرداند، بنی اسرائیل به فریاد آمدند و گفتند: خردسالی را بر ما خلیفه می‌کند و در میان ما از او بزرگتر هست!

پس داود سرکرده‌ها و اکابر اسباط بنی اسرائیل را طلبید و گفت: به من رسید آنچه شما در باب خلافت سلیمان گفتید، شما عصاهای خود را بیاورید و هریک نام خود را بر عصای خود بنویسید و با عصای سلیمان شب در خانه‌ای می‌گذاریم و صبح بیرون می‌آوریم، پس عصای هر که سبز شده باشد و میوه داده باشد او به خلافت الهی سزاوارتر خواهد بود.

پس چنین کردند و عصاها را در خانه گذاشتند و در خانه را بستند و سرکرده‌های قبائل بنی اسرائیل همه حراست آن خانه کردند، چون داود علیه السلام نماز صبح را با ایشان بجا آورد در را گشود و عصاها را بیرون آورد، چون بنی اسرائیل دیدند که در میان عصاها عصای سلیمان علیه السلام برگ برآورده و میوه داده است به خلافت آن حضرت راضی شدند. پس حضرت داود در حضور بنی اسرائیل امتحان نمود علم آن حضرت را و پرسید: ای فرزندا

۱. بهار الانوار ۱۴/۸۶.

۲. قرب الاسناد ۱۷۲.

چه چیز خنک‌تر و راحت‌بخش‌تر است؟

سلیمان گفت: عفو کردن خدا از مردم و عفو کردن بعضی جرم بعضی را.

پس پرسید: ای فرزند! چه چیز شیرین‌تر است؟

گفت: محبت و دوستی و این رحمت خداست در میان بندگان.

داود علیه السلام خندید و شاد گردید و گفت: ای بنی اسرائیل! این خلیفه من است در میان شما

بعد از من.

پس بعد از آن سلیمان امر خود را مخفی داشت و زنی خواست، مدتی از شیعیان خود پنهان شد، پس زتش روزی به او گفت: پدر و مادرم فدای تو باد چه بسیار خصلت‌های تو کامل و بوی تو خوش است و در تو نمی‌بینم خصلتی که از آن کراهت داشته باشم مگر آنکه خرج تو با پدر من است، اگر بروی به بازار و متعرض روزی خدا شوی امیدوارم که خدا تو را ناامید برنگرداند.

سلیمان گفت: والله که من هرگز از کارهای دنیا کاری نکرده‌ام و نمی‌دانم.

پس در آن روز به بازار رفت و در تمام روز گشت، چیزی نیافت، شب به نزد زن خود برگشت و گفت: امروز چیزی نیافتم.

زن گفت: باکی نیست، اگر امروز نشد فردا خواهد شد.

پس روز دیگر نیز رفت تا شام گشت و برگشت گفت: امروز نیز چیزی نیافتم.

زن گفت: فردا انشاء الله خواهی یافت.

پس در روز سوم به ساحل دریا رفت، ناگاه مردی را دید که شکار ماهی می‌کند، به او

گفت: راضی می‌شوی که من تو را مدد کنم در شکار کردن و مزدی به من بدهی؟

صیاد گفت: بلی.

پس سلیمان علیه السلام صیاد را مدد کرد در شکار ماهی، چون فارغ شدند صیاد دو ماهی به

مزد به آن حضرت داد.

پس سلیمان ماهیها را گرفت و خدا را حمد کرد و شکم یکی از آنها را شکافت

انگشتی در میان شکم او یافت، پس انگشت را گرفت و در جامه خود بست و خدا را

شکر کرد و ماهیها را پاکیزه کرد و به خانه آورد، پس آن زن بسیار شاد شد و گفت: می‌خواهم پدر و مادر مرا بطلبی تا بدانند که تو کسب کرده‌ای.

چون ایشان را طلبیدند و از آن ماهی تناول نمودند، سلیمان به ایشان گفت: آیا مرا می‌شناسید؟

گفتند: نه والله نمی‌شناسیم تو را، اما از تو بهتر کسی را ندیده‌ایم.

پس انگشتر خود را که در شکم ماهی یافته بود بیرون آورد و در دست کرد و در همان ساعت مرغان و جثیان همه بر او گرد آمدند و باد در فرمان او شد و پادشاهی او ظاهر گردید، و آن زن را و پدر و مادر او را برداشت و به بلاد اصطخر آورد و شیعیان او از اطراف عالم به نزد او جمع شدند و شاد گردیدند و از شدت‌ها که ایشان را در غیبت آن حضرت رو داده بود فرج یافتند، مدتی پادشاهی کرد چون هنگام وفات آن حضرت شد آصف پسر برخیا را وصی خود گردانید به امر الهی، و پیوسته شیعیان به نزد آصف می‌آمدند و مسائل دین خود را از او اخذ می‌نمودند.

پس خدا آصف را از میان ایشان غایب گردانید به غیبت طولانی، پس باز از برای شیعیان ظاهر شد و مدتی در میان ایشان ماند، پس ایشان را وداع کرد، گفتند: دیگر کجا تو را ببینیم؟

فرمود: نزد صراط در قیامت، و از ایشان غایب گردید، و به سبب غایب شدن او پلیه بر بنی اسرائیل سخت شد و بخت نصر بر ایشان مستولی شد و کرد نسبت به ایشان آنچه کرد^(۱).

شیخ طوسی علیه الرحمہ در کتاب امالی به سند معتبر دیگر از آن حضرت روایت کرده است که: چون پادشاهی سلیمان علیه السلام از او بر طرف شد، از میان قوم خود بیرون رفت و مهمان مرد بزرگی شد، آن مرد ضیافت نیکو کرد آن حضرت را و احسان بسیار به آن حضرت نمود و تعظیم و توقیر بسیار به آن حضرت فرمود به سبب فضایل و کمالات و

۱. کمال الدین و تمام النعمة ۱۵۶، و در آنجا روایت از امام جواد علیه السلام نقل شده است.

عباداتی که از آن حضرت مشاهده می نمود، پس دختر خود را به آن حضرت تزویج نمود. پس روزی آن دختر به آن حضرت گفت: چه بسیار نیکو است اخلاق تو و کامل است خصلت‌های تو، در تو نمی بینم خصلت بدی مگر آنکه در خرج پدر منی.

پس سلیمان علیهما السلام به ساحل دریا آمد و اعانت کرد صیادی را بر شکار ماهی، و صیاد، ماهی به او داد و از شکم آن ماهی انگشتر پادشاهی خود را یافت^(۱).

بدان که در این قصه نزاع عظیمی میان علمای خاصه و عامه هست:

حق تعالی در قرآن مجید می فرماید که ﴿وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾^(۲)

یعنی: «بخشیدیم به داود سلیمان را نیکو بنده‌ای بود سلیمان بدرستی که بود او بسیار رجوع کننده به درگاه ما به طاعت و بندگی» ﴿إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعَشيِّ الصَّافِنَاتُ الْبَیْضَاتُ﴾^(۳) «یادآور وقتی را که عرض کردند بر او در وقت پسین اسبان نجیب را که بر سه دست و پا می ایستادند و از یک پا سرسم را بر زمین می گذاشتند و نیک رفتار و تندرو بودند»، گفته اند که: هزار اسب نفیس بودند که از حضرت داود به آن حضرت رسیده بود، بعضی گفته اند که اسبان بال دار بودند که از دریا برای آن حضرت بیرون آمده بودند^(۴).

﴿قَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ﴾^(۵) «پس گفت

سلیمان: بدرستی که من دوست داشتم داشتن اسبان را از یاد پروردگار خود تا پنهان شد آفتاب در پرده» یعنی: پست شد یا غروب کرد، ﴿رُدُّوْهَا عَلَيَّ قَظْفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ﴾^(۶) «برگردانید اسبان را بر من، پس شروع کرد به زدن ساقها و گردنهای اسبان: یا برگردانید آفتاب را برای من، پس مسح کرد ساق و گردن خود را برای

۱. امالی شیخ طوسی ۶۵۸.

۲. سورة ص: ۳۰.

۳. سورة ص: ۲۱.

۴. مجمع البیان ۴/ ۴۷۴.

۵. سورة ص: ۲۲.

۶. سورة ص: ۲۳.

وضو و نماز کردن».

﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَداً ثُمَّ أَنَابَ﴾^(۱) «و به تحقیق که امتحان کردیم

سلیمان را و انداختیم بر کرسی او بدنی را، پس انابه و توبه کرد پسوی ما».

علی بن ابراهیم رحمه الله گفته است در تفسیر این آیات که: حضرت سلیمان عليه السلام اسبان را بسیار دوست می داشت و مکرر می طلبید و برای او عرض می کردند، پس روزی مشغول اسب دیدن شد تا آفتاب فرو رفت و نماز عصر از او فوت شد و غم عظیمی به این سبب آن حضرت را عارض شد، پس دعا کرد که حق تعالی آفتاب را برای او برگرداند تا نماز عصر بکند، پس برگشت آفتاب تا وقت نماز عصر و او نماز عصر را ادا کرد، پس اسبان را طلبید و به شمشیر گردن زد آنها را و پی کرد تا همه را کشت، چنانچه حق تعالی فرموده است که: «شروع کرد به مسح ساق و گردن آنها».

در تفسیر افتتان و امتحان او گفته است که: چون حضرت سلیمان زن یمنی را تزویج کرد، از برای او پسری از آن زن بهم رسید، بسیار آن پسر را دوست می داشت، ملک الموت بسیار به نزد آن حضرت می آمد، روزی آمد و نظر تنیدی بسوی آن پسر کرد، پس سلیمان عليه السلام از نظر کردن ملک الموت ترسید به مادر آن پسر گفت که: ملک الموت نظری به پسر من کرد گمان دارم که به قبض روح او مأمور شده باشد.

پس به جتّیان و شیاطین گفت: آیا شما را حيله است در اینکه او را از مرگ بگریزانید؟ پس یکی از ایشان گفت که: من او را در زیر چشمه آفتاب می گذارم در مشرق. حضرت سلیمان گفت که: ملک الموت در ما بین مشرق و مغرب پیرون می آید.

پس دیگری گفت: من او را در زیر زمین هفتم می گذارم. حضرت سلیمان گفت: ملک الموت به آنجا نیز می رسد.

پس دیگری گفت: من او را در میان ابر و هوا می گذارم. پس برد او را و در میان ابر گذاشت.

پس ملک الموت در میان ابر روح آن پسر را قبض کرد و مرده بر روی کرسی حضرت سلیمان افتاد، و چون دانست که خطا کرده است، توبه و انابه کرد و گفت: پروردگارا! بیمارز مرا و بیخوش مرا پادشاهی که سزاوار نباشد احدی را بعد از من بدرستی که تویی بسیار بخشنده.

پس حق تعالی می‌فرماید که: «مسخر گردانیدیم برای او باد را که جاری می‌شد به امر او نرم هر جا که می‌خواست، و شیاطین را مسخر گردانیدیم برای او که عمارتها بنا کنند و در دریا غواصی کنند برای او، و دیگران را از شیطان که بر یکدیگر بسته بودند به زنجیرها»^(۱) و آنها شیاطینی چند بودند که مقید کرده بود ایشان را و بر هم بسته بود به سبب آنکه نافرمانی او کردند در وقتی که خدا ملک او را سلب کرده بود.

چنانچه از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حق تعالی پادشاهی حضرت سلیمان را در انگشترش گذاشته بود، پس هرگاه آن انگشتر را در دست می‌کرد جمیع جن و انس و شیاطین و مرغان هوا و وحشیان صحرا نزد او حاضر می‌شدند و او را اطاعت می‌کردند پس بر تخت خود می‌نشست، حق تعالی بادی فرستاد که تخت او را با جمیع شیاطین و مرغان و آدمیان و چهارپایان و اسبان بر روی هوا می‌برد به هر جایی که می‌خواست سلیمان علیه السلام. پس نماز صبح را در شام می‌کرد و نماز ظهر را در فارس می‌کرد، و امر می‌فرمود شیاطین را که سنگ را از فارس برمی‌داشتند و در شام می‌فروختند، چون اسبان را گردن زد و پی کرد حق تعالی پادشاهی او را سلب کرد، و چون داخل بیت الخلا می‌شد انگشتر را به بعضی از خدمه خود می‌سپرد، پس شیطانی آمد و فریب داد خادم آن حضرت را و انگشتر را از او گرفت و در دست کرد، پس شیاطین و جتیان و آدمیان و مرغان و وحشیان همه نزد او حاضر شدند و او را اطاعت کردند.

چون حضرت سلیمان به طلب انگشتر بیرون آمد انگشتر را نیافت و پادشاهی را با دیگری یافت، گریخت و به کنار دریا شتافت، بنی اسرائیل اطوار شیطان را که به صورت

سلیمان شده بود و دعوی سلیمانی می کرد، منکر یافتند و موافق اطوار حسنه آن حضرت نیافتند و به شک افتادند.

پس به نزد مادر سلیمان رفتند و از او پرسیدند که: در این اوقات از سلیمان چیزی مشاهده می نمائی که خلاف عادت معهود او باشد؟

گفت: او پیشتر نیکوکارترین مردم بود نزد من، در این ایام مخالفت من می کند. و چون از کنیزان و زنان آن حضرت پرسیدند، گفتند: سلیمان پیشتر در حیض با ما نزدیکی نمی کرد، در این اوقات در حیض به نزدیک ما می آید.

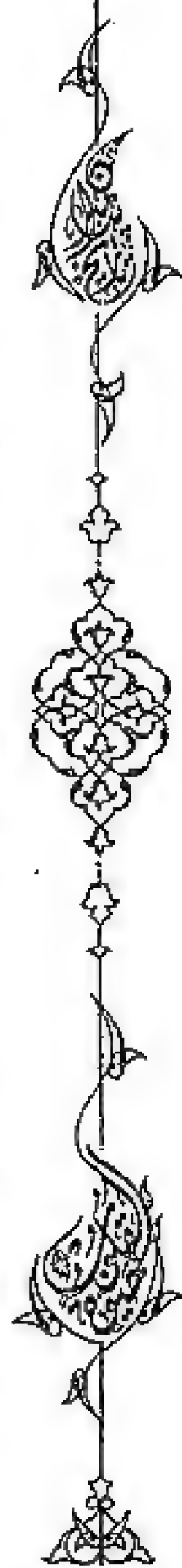
چون شیطان ترسید که بیابند که او سلیمان نیست، انگشتر را در دریا انداخت و گریخت، و حق تعالی ماهی را امر فرمود که انگشتر را فروبرد.

بنی اسرائیل چهل روز متحیر ماندند و سلیمان را تفحص می کردند، و سلیمان در کنار دریا می گردید توبه و انابه می کرد و به درگاه خدا تضرع می نمود. بعد از چهل روز به صیادی رسید که ماهی شکار می کرد از او استدعا کرد که: رخصت بده که من تو را یاری کنم و از ماهی که شکار می کنی حصه ای به من بدهی، و چون او را اعانت کرد پر شکار ماهی، صیاد یک ماهی به آن حضرت داد، چون حضرت سلیمان شکم آن را شکافت که آن را بشوید انگشتر خود را در شکم آن یافت.

پس انگشتر را در انگشت خود کرد و جمیع جّیان و شیاطین و آدمیان و مرغیان و وحشیان بر دور او جمع شدند و به جای خود برگشت و آن شیطان را بالشکرهای او گرفت و مقید گردانید، بعضی را در میان آب و بعضی را در میان سنگ به نامهای بزرگ خدا محبوس گردانید، و ایشان محبوس و معذب خواهند بود تا روز قیامت.

چون حضرت سلیمان به ملک خود برگشت، به آصف - که کاتب و وزیر او بود و خدا در حق او فرموده است که: علمی از کتاب نزد او بود، که قصر بلقیس را به یک چشم زدن حاضر گردانید - حضرت سلیمان اعتراض نمود که: من مردم را معذور می دارم که نمی دانستند که او شیطان است، تو را چگونه معذور دارم که می دانستی؟

آصف در جواب گفت: بخدا سوگند می خورم که می شناختم آن ماهی را که انگشتر تو

را برداشته بود و پدر و مادر و عمو و خالوی آن ماهی را نیز می‌شناختم، اما امر الهی چنین بود، و آن شیطان به من گفت: برای من بنویس چنانچه برای سلیمان می‌نوشتی، من گفتم: قلم من به جور و ظلم جاری نمی‌شود، گفت: پس بنشین و چیزی بنویس، من می‌نشستم به ضرورت و چیزی برای او نمی‌نوشتم، ولیکن مرا خبر ده ای سلیمان که چرا هسده را دوست می‌داری و حال آنکه از همه مرغان خسیس‌تر و بد بوتر است؟

حضرت سلیمان فرمود: برای آن دوست می‌دارم آن را که آب را در زیر سنگ سخت می‌بیند.

آصف گفت: چرا آب را در زیر سنگ می‌بیند و دام را در زیر یک مشت خاک نمی‌بیند تا به دام می‌افتد؟

حضرت سلیمان فرمود: چون امری مقدر شد دیده کور می‌شود^(۱).

تا اینجا روایت علی بن ابراهیم رحمه الله علیه بود، و عامه نیز نزدیک به این روایت کرده‌اند که: حضرت سلیمان علیه السلام خبر به او رسید که شهری در میان دریا هست، پس بر بساط خود نشست با لشکر خود و باد آن را برد به آن شهر و آن شهر را فتح کرد و پادشاه آن شهر را کشت، و آن پادشاه دختری داشت که او را «جراده» می‌گفتند و در نهایت حسن و جمال بود، پس آن دختر را برای خود گرفت و مسلمان کرد او را و با او مقاربت نمود و او را بسیار دوست می‌داشت.

چون جراده بر مفارقت پدر خود بسیار می‌گریست، حضرت سلیمان شیاطین را امر فرمود که صورتی شبیه پدر او ساختند، و آن دختر جامه‌ای مثل جامه پدر خود ساخت و بر آن صورت پوشانید، هر صبح و شام با کنیزان خود به نزد آن صورت می‌رفتند و آن را سجد می‌کردند، پس آصف خبر داد حضرت سلیمان را به این واقعه و سلیمان علیه السلام آن صورت را شکست و آن زن را عقوبت نمود و خود به خلوت رفت و بر روی خاکستر نشست و تضرع و توبه و استغفار می‌نمود، کنیزی داشت او را «امینه» می‌گفتند و هرگاه به

بیت الخلا می رفت یا با زنی مقاربت می کرد، انگشتر خود را به او می سپرد.

پس روزی انگشتر خود را به او سپرد و داخل بیت الخلا شد، پس شیطانی که سر کرده شیاطین دریا بود به صورت سلیمان علیه السلام به نزد امینه آمد و گفت: ای امینه! انگشتر مرا بده! انگشتر را گرفت و رفت بر تخت حضرت سلیمان نشست، جن و انس و حیوانات همه مطیع او شدند. و صورت سلیمان علیه السلام متغیّر شد، چون به نزد امینه آمد و انگشتر را طلبید، امینه او را نشناخت و دور کرد، پس دانست که اثر آن گناه که در خانه او واقع شده بود به او رسیده است، و به نزد هریک از زنان و کنیزان خود که رفت او را شناختند و دور کردند، پس به کنار دریا رفت و خدمت صیّادان می کرد و ماهی از برای ایشان به خانه های ایشان نقل می کرد، هر روز دو ماهی به او می دادند، بر این حال بود تا چهل روز به قدر آنچه در خانه او بت پرستیده بودند.

و چون آصف و عظمای بنی اسرائیل اطوار شیطان و حکم او را مخالف آداب و حکم سلیمان یافتند، از زنان سلیمان احوال او را پرسیدند، گفتند که: در حیض با ما مقاربت می کند و غسل جنابت نمی کند. بعضی گفته اند حکم شیطان بر همه چیز سلیمان جاری شد بغیر از زنان او که بر ایشان دست نیافت.

پس شیطان پرواز کرد و انگشتر را در دریا انداخت، سلیمان علیه السلام در میان شکم ماهی انگشتر خود را یافت و در انگشت خود کرد و پادشاهی به او برگشت، و آن شیطان را گرفت و در میان سنگی حبس کرد و در دریا انداخت^(۱)؛ این است معنی قول حق تعالی که: «ما امتحان کردیم سلیمان را و جسدی بر کرسی او انداختیم»^(۲)، مراد از آن جسد آن شیطان است که به صورت او بر کرسی او نشست.

جمع متکلمان و مفسران شیعه هر دو این قصه را انکار کرده اند و گفته اند که: پیغمبر خدا منزّه است از آنکه حیوانی چند را بی گناه گردن بزند و پی کند به سبب غافل شدن خود

۱. تفسیر فخر رازی ۲۶/۲۰۷.

۲. سورة ص: ۲۴.

از نماز، و پیغمبری و پادشاهی خدا به انگشتر نمی‌باشد که هر که انگشتر را بپوشد پادشاه شود، اگر شیطان را آن اقتدار بوده باشد که به صورت پیغمبران متمثل شود هر آینه اعتماد از کلام پیغمبران و فرموده‌های ایشان و کردار ایشان بر طرف می‌شود، زیرا که محتمل خواهد بود که آنچه ایشان می‌گویند و می‌کنند شیطانی بر ایشان افترا کند، و ایضاً اگر شیطان را چنین اقتداری بر دوستان خدا می‌بود می‌بایست یکی از ایشان را بر روی زمین نگذارد بلکه همه را بکشد و کتابهای ایشان را بسوزاند و خانه‌های ایشان را خراب کند و آنچه مقتضای عداوت اوست نسبت به ایشان بعمل آورد، و ایضاً چون تواند بود که حق تعالی کافری را متمکن گرداند که در حرمت پیغمبری داخل کند؟ ایضاً اگر آن بت پرستی به رخصت حضرت سلیمان و رضای او بود پس آن موجب کفر است و چگونه بر پیغمبر خدا کفر روا باشد؟ و اگر بدون اطلاع او بود پس او را چه تقصیر بود که این عقوبتها بر آن مترتب شود؟

پس بدان که محققان شیعه در تأویل این آیات وجوه بسیار ایراد نموده‌اند که ما به ذکر بعضی از آنها در این مقام برای دفع شبهه از خواص و عوام اکتفا می‌نمائیم:

اما آیات عرض خیل پس در آن چند وجه گفته‌اند:

وجه اول: آن است که ابن بابویه رحمه الله علیه در کتاب «من لا یحضره الفقیه» به سند صحیح از زراره و فضیل بن یسار روایت کرده است که: ایشان از امام محمد باقر علیه السلام پرسیدند از تفسیر قول حق تعالی ﴿إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَاباً مَوْقُوتاً﴾^(۱) که ترجمه لفظیش آن است: «بدرستی که نماز بود بر مؤمنان واجب گردانیده شده و وقت آن معین گردیده».

حضرت فرمود: موقوف به معنی مفروض و واجب است، و مراد آن نیست که اگر وقت به درود بی‌اختیار یا وقت فضیلت بگذرد مطلقاً و بعد از آن نماز را بکند، باطل باشد، اگر چنین می‌بود می‌بایست سلیمان بن داود هلاک شود که نماز او ترک شد تا وقت به در

رفت، و لیکن هر که نماز را فراموش کند هر وقت که به یاد او می آید بجا می آورد.

پس ابن بابویه بعد از نقل این حدیث گفته است که: جاهلان اهل سنت می گویند که حضرت سلیمان علیه السلام روزی مشغول به عرض اسبان گردید تا آفتاب پنهان شد در حجاب، پس امر کرد که اسبان را برگردانیدند و آنها را گردن زد و پی کرد و گفت: این اسبان مرا از یاد پروردگار خود مشغول کردند. چنان نیست که ایشان می گویند زیرا که اسبان را گناهی نبود که آنها را گردن بزنند و پی کنند، زیرا که آنها خود نیامده بودند که آن حضرت را مشغول گردانند بلکه ایشان را به جبر آوردند و حال آنکه حیوانی چند بودند و مکلف نبودند، و آنچه صحیح است در این باب آن است که از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: روزی سلیمان علیه السلام مشغول دیدن اسبان گردید در طرف پسین تا آفتاب در حجاب پنهان شد، پس خطاب نمود به ملائکه که: برگردانید آفتاب را بر من تا نماز را در وقت خود بجا آورم. پس برگردانیدند ملائکه آفتاب را و آن حضرت ساقها و گردن خود را مسح کرد و امر کرد اصحابش را که نماز از آنها نیز فوت شده بود که ساقها و گردن خود را مسح کنند و وضوی ایشان برای نماز چنین بود، پس برخاست و نماز کرد، و چون از نماز فارغ شد آفتاب غروب کرد و ستاره ها ظاهر گردیدند. پس این است مراد خدا از آنکه فرموده است که ﴿فَطَفِقْ مَسْحًا بِالسُّرُوقِ وَالْأَعْنَانِ﴾ (۱)، (۲)

مؤلف گوید: بعضی گفته اند که آفتاب غروب نکرده بود که نماز آن حضرت فوت شده باشد بلکه پشت کوه و دیوارها پنهان شده بود که وقت فضیلتش فوت شده بود، پس برگردانید آفتاب را که نماز را در وقت فضیلت بجا آورد چنانچه ظاهر حدیث اول این است، و حدیث دوم نیز ابا از آن ندارد زیرا که ستاره ها بعد از غروب ظاهر شدن ممکن است که برای این باشد که آفتاب تندتر حرکت کرده باشد تا تدارک مدت توقف بشود و حساب ساعات روز و شب بر هم نخورد، و اگر آفتاب غروب کرده باشد باز ممکن است

۱. سورة ص: ۲۳.

۲. من لا يحضره الفقيه ۱/ ۲۰۲.

که وقت نماز ایشان به غروب فوت نمی‌شده باشد، یا آنکه چون حضرت می‌دانست که آفتاب برای او برخواهد گشت بر او تأخیر کردن حرام نباشد، و کسی که سهو را بر پیغمبران تجویز کند حمل بر سهو می‌توان کرد، و این وجه در تأویل آیه کریمه اوجه وجوه است و عامه نیز این وجه را از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام روایت کرده‌اند و احادیث بسیار دلالت می‌کند بر ردّ شمس بر سلیمان علیه السلام، و بنا بر آنکه مکرّر مذکور شد که آنچه در امام سابقه واقع شده است در این ائمت نیز مثل آن واقع می‌شود، همچنانکه در بنی اسرائیل دو مرتبه آفتاب برگشت: یک مرتبه از برای یوشع وصی موسی علیه السلام و یک مرتبه برای حضرت سلیمان علیه السلام همچنین در این ائمت دو مرتبه آفتاب برگشت از برای حضرت امیر المؤمنین علیه السلام: یک مرتبه در حیات حضرت رسول صلی الله علیه و آله در مدینه در مسجد فضیح، و یک مرتبه بعد از وفات آن حضرت در حله در مسجد شمس، چنانچه در ابواب معجزات آن حضرت مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی^(۱).

عامه و خاصه از عبدالله بن عباس روایت کرده‌اند که: آفتاب برنگشت مگر از برای سه کس: یوشع و سلیمان و علی بن ابی طالب علیه السلام^(۲)، بنا بر این تأویل ضمیر «تَوَارَتْ» و «رُدُّوا» هر دو به آفتاب راجع است.

وجه دوم: آن است که هر دو ضمیر به اسبان راجع باشند، یعنی اسبان را بردند تا از نظر آن حضرت غایب شدند، پس امر فرمود که باز اسبان را برگردانیدند و دست بر یال و پاهای آنها کشید یا یالها و پاهای آنها را شست برای اظهار آنکه اکرام اسبان و خدمت ایشان کردن برای جهاد در راه خدا ممدوح و پسندیده است، پس بنا بر این مراد از «أَحَبُّتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي» آن است که من محبت اسبان را اختیار کردم یا ظاهر گردانیدم به سبب آنکه در ذکر پروردگارم - یعنی در تورات - مدح آن واقع شده است، یا آنکه به سبب اطاعت پروردگار خود در جهاد کردن آنها را دوست می‌دارم نه از برای

۱. مناقب ابن شهر آشوب ۲/ ۳۵۳؛ کافی ۴/ ۵۶۱. و در هر دو مصدر بجای «فضیح»، «فضیخ» آمده است.

۲. مناقب ابن شهر آشوب ۲/ ۳۵۵.

خواهش نفس خود.

وجه سوم: آن است که ضمیر اول راجع به آفتاب باشد و ضمیر دوم راجع به اسبان، یعنی عرض خیل نمود تا آفتاب پنهان شد، پس امر فرمود که اسبان را برگردانیدند و گردن زد و پی کرد آنها را نه از برای عقوبت آنها بلکه از برای آنکه گوشت آنها را در راه خدا تصدق کند و بعد از آن دیگر مانع او نشوند از یاد خدا، یا آنکه چون عزیزترین مالش بود و تصدق به اعز مال خود سنت است، آنها را کشته و گوشت آنها را تصدق کرد برای کفاره ترک اولائی که از او صادر شده بود، یا آنکه دست برگردن و پای اسبان مالید و آنها را سرداد در راه خدا که هر که خواهد متصرف شود و نکشت آنها را.

اما تاویل افتتان آن حضرت و جسدی که بر کرسی آن حضرت افتاد پس به چسند وجه کرده اند:

اول آنکه: روزی آن حضرت بر تخت خود نشسته بود، پس گفت: امشب هفتاد زن را می بینم که هریک از ایشان یک پسر بیاورند که در راه خدا جهاد کنند؛ و «انشاء الله» نگفت. پس چون با آن زنان نزدیکی کرد هیچیک از ایشان حامله نشد مگر یک زن و از او فرزندی بهم رسید که ناقص بود و نصف بدن داشت، چون آن فرزند را آوردند و بر روی تخت او گذاشتند دانست که به سبب آن ترک اولی و ترک مستحب است که انشاء الله نگفت، پس توبه و انابه به درگاه خدا کرد.

دوم آن است که: از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده اند که: پسری از برای آن حضرت متولد شد، پس جنیان و شیاطین گفتند که: اگر پسر او بماند ما از پسر او خواهیم کشید از محنت و آزار آنچه از او کشیدیم، پس آن حضرت ترسید که مبادا آسیبی از ایشان به فرزند او برسد، پس او را در میان ابر گذاشت که در آنجا شیر بخورد و تربیت بیابد، پس ناگاه دید که آن پسر مرده بر روی تختش افتاد، این تنبیهی بود آن حضرت را که حذر کردن برای دفع قدر فایده نمی بخشد، و تأدیبی بود برای آنکه چرا بر حق تعالی اعتماد ننمود و از شیاطین ترسید و بر تدبیر خود اعتماد نمود و توبه و انابه از برای این مکروه بود.

سوم آنکه: آن حضرت را بیماری شدیدی عارض شد و بر روی تخت خود افتاد مانند

جسدی بی روح، پس بازگشت به صحت یا دعا و تضرع کرد خدا او را شفا بخشید.
اینها وجوهی است که علمای شیعه و غیر ایشان در تأویل این آیه گفته‌اند، آنچه علی بن ابراهیم در این باب روایت کرده است رد کرده‌اند به آن وجوهی که مذکور شد و حمل بر تقیه کرده‌اند.

اما آن دو حدیث اول که ابن بابویه و شیخ طوسی روایت کرده‌اند، چون در آنها ذکر استیلای شیطان نیست ممکن است که حق تعالی برای امتحانی که قوم آن حضرت را فرموده باشد، یا تأدیبی که آن حضرت را بر فعل مکروهی نموده باشد مدتی پادشاهی ظاهری آن حضرت را سلب نموده باشد و از میان قوم خود غایب شده باشد و باز به امر الهی بسوی قوم خود برگشته باشد، چنانچه گذشت که بسیاری از پیغمبران از قوم خود غایب شدند و باز بسوی ایشان برگشتند و آن انگشت سبب پادشاهی نباشد بلکه علامت عود پادشاهی ظاهری و امر به برگشتن بسوی قوم خود بوده باشد، والله تعالی یعلم^(۱).

۱. برای اطلاع بیشتر در مورد این اشکالات و پاسخ آنها مراجعه شود به مجمع البیان ۴/ ۲۷۵ و تفسیر فخر رازی ۲۶/ ۲۰۳.

فصل دوم

در بیان قصه گذشتن آن حضرت به وادی موران و سایر معجزات
آن حضرت که در باب وحوش و طیور به ظهور پیوسته است

حق تعالی وحی فرموده است که ﴿وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ﴾ یعنی: «جمع کرده شد برای سلیمان لشکرهای او از جنیان و آدمیان و مرغان پس اول و آخر ایشان به یکدیگر پیوسته شد که پراکنده نباشند»، ﴿حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ «تا چون گذشتند بر وادی موران گفت موری که: ای گروه موران! داخل شوید در خانه‌های خود تا در هم نشکنند شما را سلیمان و لشکرهای او به نادانی»، ﴿فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ﴾^(۱) «پس سلیمان تبسم کرد و خندان شد از گفتار او و گفت: پروردگارا! مرا الهام کن و توفیق بده که شکر نمایم نعمت تو را که انعام کرده‌ای بر من و بر پدر و مادر من و اینکه بجا آورم عمل شایسته‌ای که پسندی آن را و داخل گردان مرا به رحمت خود در میان بندگان شایسته خود».

بعضی گفته‌اند: این وادی بود در طایف؛ و بعضی گفته‌اند که: در شام بود^(۲).

۱. سوره نمل: ۱۷-۱۹.

۲. مجمع البیان ۲/۲۱۵.

علی بن ابراهیم علیه السلام روایت کرده است که: چون باد تخت آن حضرت را برداشت، گذشت بر وادی موران، و آن وادی است که طلا و نقره می‌روید از آن.

چنانچه حضرت صادق علیه السلام فرمود که: خدا را وادی‌ای هست که طلا و نقره از آن می‌روید، و آن را حمایت نموده است به ضعیف‌ترین خلقش که آن مورچه است، و اگر خواهند شتران قوی داخل آن وادی شوند نمی‌توانند شد^(۱).

و این بابویه به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که: چون مورچه آن سخن را گفت، باد صدای او را به حضرت سلیمان رسانید در هنگامی که بر روی هوا راه می‌رفت، پس امر فرمود باد را که ایستاد و مورچه را طلبید، چون آن را حاضر کردند فرمود: مگر ندانستی که من پیغمبر خدایم و ستم بر کسی نمی‌کنم؟
گفت: بلی می‌دانستم.

فرمود: پس چرا ایشان را از ظلم من ترسانیدی و گفتی: داخل خانه‌های خود شوید؟
گفت: ترسیدم که چون نظر ایشان بر زینت تو بیفتد مفتون شوند به زینت دنیا و از خدا دور شوند. پس مورچه گفت: تو بزرگتری یا پدر تو داود؟

حضرت سلیمان گفت: بلکه پدرم داود بزرگتر است و بهتر است از من.
مورچه گفت: پس چرا حروف اسم تو را یک حرف زیاده‌تر کرده‌اند از حروف اسم پدر تو؟

حضرت سلیمان گفت: نمی‌دانم.

مورچه گفت: از برای آنکه چون پدرت به سبب ترک اولی جراحتی در دل او بهم رسید و جراححت دل خود را به مودت خدا مداوا کرد، پس به این سبب او را داود نامیدند، چون تو از آن جراححت سالمی تو را سلیمان می‌گویند، اما جراححت پدر تو سبب کمال او شد و امید دارم که تو نیز به مرتبه کمال او برسی.

پس مورچه گفت: می‌دانی که خدا چرا باد را از میان سایر مخلوقات خود در فرمان تو

گردانید؟

حضرت سلیمان گفت: نمی‌دانم.

مورچه گفت: از برای آنکه بدانی که ملک تو بر باد است و اعتماد را نمی‌شاید، و اگر همه چیزها را خدا در دنیا در فرمان تو کند چنانچه باد را در فرمان تو کرده است هرآینه همه از دست تو بدر خواهد رفت چنانچه باد در دست کسی نمی‌ماند.

پس در این وقت حضرت سلیمان علیه السلام تبسم فرمود و خندید از سخنان آن ^(۱).

ای عزیز! لطف و احسان جناب مقدس الهی را نسبت به دوستانش ملاحظه نما که در چه مرتبه است و ایشان را به چه وسیله‌ها متنبه و متذکر می‌گرداند، و مورچه ضعیف را واعظ سلیمان با آن عظمت شأن می‌سازد و تا موران عجب و خود بینی و نخوت رخنه در اساس منیع جلالت و رفعت ایشان نیندازد و در همه احوال نزد خداوند ذوالجلال در مقام تذلل و تضرع و ایتهاال بوده باشند، فسیحانه ما اعظم شأنه و اجل امتثانه.

چنانچه به دو سند صحیح و معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: روزی حضرت سلیمان با جتیان و آدمیان برای طلب باران به صحرا رفت، پس گذشت به مورچه لنگی که بالهای خود را پهن کرده بود بر زمین و دست بسوی آسمان بلند کرده بود و می‌گفت: ما خلقیم از مخلوقات تو و محتاجیم به روزی تو، پس ما را مؤاخذه منما و هلاک مکن به گناهان فرزندان آدم و باران از برای ما بفرست.

پس حضرت سلیمان به اصحاب خود فرمود: برگردید که شفاعت دیگری را در حق شما قبول کردند ^(۲)؛ و به روایت دیگر شما را به برکت دیگری باران دادند ^(۳).

و به سند معتبر از حضرت امام زین العابدین علیه السلام منقول است که: این کاکلی که بر سر قبره یعنی هوجه هست، از دست مالیدن حضرت سلیمان است و سپیش آن بود که: روزی

۱. علل الشرایع ۷۲ و عیون اخبار الرضا ۷۸/۲.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۰، و روایت در آنجا از امام باقر علیه السلام نقل شده است.

۳. خصال ۳۲۷؛ من لا یحضره الفقیه ۵۲۴/۱؛ و این معنی از طرق عامه نیز آمده است از جمله در قصص

الانبیاء این کثیر ۴۲۳ و عرائس المجالس ۲۹۶.

نری با ماده خواست که جفت شود و ماده قبول نمی‌کرد، پس آن نر گفت: از من امتناع مکن که من مطلبی ندارم بغیر از اینکه از ما فرزندی بهم رسد که ذکر حق تعالی بکند، پس ماده راضی شد، چون خواست که تخم بگذارد نر از آن پرسید که: در کجا می‌خواهی تخم را بگذاری؟

ماده گفت: می‌خواهم دور شوم از راه و تخم بگذارم.

نر گفت: من چنین مصلحت می‌دانم که تخم را نزدیک راه بگذاری که کسی که تو را ببیند نداند که تخم گذاشته‌ای، بلکه گمان کند که برای دانه برچیدن نزدیک راه آمده‌ای. پس نزدیک راه تخم گذاشت و بر روی آن نشست، چون نزدیک شد که جوجه برآورد ناگاه شوکت سلیمانی پیدا شد که با لشکرش می‌آید و مرغان بر سر او سایه افکنده‌اند، پس ماده به جفت خود گفت که: اینک سلیمان با لشکرش پیدا شدند و ایمن نیستم از آنکه تخم مرا پامال کنند.

نر گفت: سلیمان مرد رحیمی است، آیا نزد تو چیزی هست که برای جوجه‌های خود پنهان کرده باشی؟

گفت: بلی، ملخی دارم که برای جوجه‌های خود پنهان کرده‌ام، آیا تو چیزی داری؟
نر گفت: بلی، من خرمائی دارم که از تو پنهان کرده بودم و برای جوجه‌های خود نگاه داشته‌ام.

ماده گفت که: تو خرمای خود را بردار و من ملخ خود را برمی‌دارم و می‌رویم بر سر راه سلیمان و این هدیه‌ها را به خدمت او می‌گذاریم زیرا که او مردی است که هدیه را دوست می‌دارد.

پس نر خرما را به منقار خود گرفت و ماده ملخ را به پاهای خود گرفت و پرواز کردند و بر سر راه آن حضرت آمدند و آن حضرت بر تخت خود نشسته بود، چون نظر مبارکش بر ایشان افتاد دست راست خود را گشود تا نر بر آن نشست و دست چپ خود را گشود تا ماده بر آن نشست و از احوال ایشان سؤال نمود، چون احوال خود را عرض کردند هدیه ایشان را قبول فرمود و لشکر خود را به جانب دیگر گردانید که ضرر به ایشان و تخم ایشان

نرسانند و دست مبارک خود را بر سر ایشان کشید و دعای برکت برای ایشان کرد، پس این تاج عزت بر سر ایشان از برکت دست با میمنت آن حضرت بهم رسید^(۱).

مؤلف گوید که: در این قصه و قصه مور ممکن است که توهّم ایشان از لشکر حضرت سلیمان یا آنکه آن حضرت با لشکر خود در هوا می‌رفتند، از جهت هجوم نظارگیان بوده باشد، یا به توهّم اینکه مبادا در آنجا بساط فرو نشیند، یا آنکه در آن وقت آن حضرت بر زمین سواره می‌رفته باشند، و در حدیث سابق از قصه مورچه جواب دیگری برای این شبهه ظاهر می‌شود، غافل مباش.

و به روایت دیگر منقول است که: خرج مقرری هر روزه حضرت سلیمان هفت گُر بود، پس حیوانی از حیوانات دریا روزی سر برآورد و گفت: ای سلیمان! امروز مرا ضیافت کن.

حضرت سلیمان فرمود که آذوقه یک ماهه لشکر خود را برای او حاضر کردند در کنار دریا تا مانند کوه عظیمی شد، پس آن ماهی سر از دریا بیرون آورد و همه آن آذوقه را خورد و گفت: ای سلیمان! تمام قوت من کو؟ این بعضی از قوت یک روزه من بود. پس حضرت سلیمان تعجب کرد و فرمود: آیا در دریا مثل تو جانوری در بزرگی هست؟

گفت: هزار گروه هستند مثل من.

پس حضرت گفت: «سبحان الله الملك العظيم»^(۲).

و در روایت دیگر نقل کرده‌اند که روزی گنجشک نری با ماده خود گفت: چرا نمی‌گذاری یا تو جفت شوم؟ اگر خواهم قبّه سلیمان را به منقار خود می‌توانم بکنم و در دریا افکنم.

چون باد سخن آن را به سمع شریف حضرت سلیمان رسانید، آن حضرت تبسم نمود و

۱. کافی ۲۲۵/۶، و در آن بجای «قیره»، «قنیره» آمده است که هر دو یک معنی دارند؛ و نزدیک به مضمون این روایت در عرائس المجالس ۲۹۵ آمده است.

۲. مشارق انوار الیقین ۴۱.

حکم فرمود که هر دو را حاضر کنند، پس به گنجشک نر خطاب نمود که: آیا آن دعوی که کردی بعمل می‌توانی آورد؟

گفت: نه یا رسول الله! ولیکن آدمی خود را زینت می‌دهد و عظیم می‌نماید نزد زن خود، و عاشق را ملامت نمی‌توان کرد بر آنچه بگوید.

پس سلیمان علیه السلام با ماده خطاب فرمود که: چرا با او مضایقه می‌کنی در آنچه می‌خواهد و حال آنکه او دعوی عشق و محبت تو می‌کند؟

گنجشک ماده گفت: ای پیغمبر خدا! او دوست من نیست، دروغ می‌گوید و دعوی باطلی می‌کند زیرا که با من دیگری را دوست می‌دارد.

پس سخن آن گنجشک در دل سلیمان اثر کرد و بسیار گریست و پچهل روز از معبد خود بیرون نیامد و دعا می‌کرد که حق تعالی دل او را از لوث محبت غیر خود پاک گرداند و مخصوص محبت خود گرداند ^(۱).

و در روایت دیگر وارد شده است که: روزی سلیمان علیه السلام شنید که گنجشک نری با ماده می‌گوید که: نزدیک من بیا تا با تو جفت شوم شاید که خدا پسری به ما کرامت فرماید که یاد خدا بکند که ما پیر شده‌ایم.

حضرت سلیمان علیه السلام از سخن او تعجب کرد و گفت: این نیت خیر آن گنجشک از پادشاهی من بهتر است ^(۲).

و روزی بلبلی خوانندگی و رقص می‌کرد، حضرت سلیمان گفت که: می‌گوید که: من نیم خرما که بخورم پروا ندارم اگر دنیا نباشد.

و فاخته‌ای صدا زد، گفت: می‌گوید: کاش این خلائق خلق نشده بودند.

و طاووسی صدا زد، فرمود که: می‌گوید: هرچه می‌کنی جزا می‌یابی.

و هدهدی صدا کرد، فرمود: می‌گوید: کسی که رحم نکند او را رحم نمی‌کنند.

۱. بحار الانوار ۹۵/۱۴.

۲. بحار الانوار ۹۵/۱۴.

و صرد که جانوری است در نخلستان می باشد - صدا زد، فرمود: می گوید: استغفار کنید ای گنا هکاران.

و طوطی صدا کرد، فرمود: می گوید که: هر زنده ای می میرد و هر نوی کهنه می شود. و پرستکی خوانندگی کرد، فرمود: می گوید که: کار خیری پیش بفرستید تا مزد او را بپایید.

و کبوتری خواند، فرمود که: می گوید: «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى مِلَّةَ سَمَوَاتِهِ وَ أَرْضِهِ». و قمری خواند، فرمود: می گوید: «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى». و فرمود که: کلاغ بر عشاران نفرین می کند. و کور کوره می گوید: «كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ» یعنی: «همه چیز هلاک می شود بغير ذات مقدس حق تعالی».

و اسفروء می گوید: هر که ساکت شد سالم ماند. و سبز قبا می گوید: وای بر کسی که همت او به تحصیل دنیا مصروف باشد. و وزغ می گوید: «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْقُدُّوسُ». و باز می گوید: «سُبْحَانَ رَبِّي وَبِحَمْدِهِ». و دراج می گوید: «الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ أَشَوِي»^(۱).

فصل سوم

در بیان قصه آن حضرت است با بلقیس

علی بن ابراهیم رضی الله عنه روایت کرده است که: چون حضرت سلیمان بر تخت خود می نشست، جمیع مرغان که حق تعالی مسخر او گردانیده بود حاضر می شدند و سایه می افکندند بر هر که نزد تخت آن حضرت حاضر بود، پس روزی هدهد غایب شد از میان آن مرغان و از جای آن آفتاب بر دامن آن حضرت تابید، پس به جانب بالا نظر کرد و هدهد را ندید، چنانچه حق تعالی فرموده است که ﴿وَتَقْعَدُ الطُّيُورُ فَقَالَ مَالِيَ لَا أَرَى الْهَدُّدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ﴾^(۱) یعنی: «جستجو نمود مرغان را، پس گفت: چیست مرا که نمی بینم هدهد را بلکه او غائب است و حاضر نیست» ﴿لَا عَذَابَ لَهُ عَذَاباً شَدِيداً﴾ «البته او را عذاب خواهم کرد عذابی سخت»، مروی است که: یعنی پرش را می کنم و در آفتاب می اندازم^(۲)، ﴿أَوْ لَا ذُبْحَنُ﴾ «یا او را ذبح می کنم»، ﴿أَوْ لِيَأْتِيَنِي رَسُولَانِ مُبِينِ﴾^(۳) «یا بیاورد برای من حجتی قوی و عذری ظاهر».

﴿فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ﴾ «پس مکث کرد اندک زمانی که هدهد پیدا شد» و حضرت سلیمان رضی الله عنه از او پرسید: کجا بودی؟ ﴿فَقَالَ أَخْطَطُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بَنِيًّا

۱. سورة نمل: ۲۰.

۲. تفسیر قمی ۲/ ۱۲۷.

۳. مجمع البیان ۴/ ۲۱۸.

۴. سورة نمل: ۲۱.

يَقِينِ»^(۱) «پس گفت هدهد که: دانستم و علم من احاطه کرد به چیزی که علم تو به آن احاطه نکرده است و آورده‌ام از برای تو از جانب شهر سبا خبر محقق متیقنی که در آن شکی نیست»، ﴿إِنِّي وَجَدْتُ أَمْرًا تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ»^(۲) «بدرستی که من یافتم زنی را که پادشاه ایشان است - یعنی: بلقیس دختر شراحیل بن مالک - و او داده شده است از هر چیز که پادشاهان را به آن احتیاج می‌باشد و او را هست تختی بزرگ»، ﴿وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ» «یافتم او را و قوم او را که سجده می‌کنند از برای آفتاب بغیر از خدا» ﴿وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ» «و زینت داده است از برای ایشان شیطان اعمال قبیحه ایشان را پس منع کرده است ایشان را از راه حق، پس ایشان هدایت نمی‌یابند بسوی حق، و زینت داده است برای ایشان که سجده نکنند از برای خداوندی که بیرون می‌آورد چیزهای پنهان را در آسمانها و زمین و می‌داند آنچه پنهان می‌کنند و آنچه آشکار می‌کنند» ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ»^(۳) «خداوند عالمیان که بجز او خداوندی نیست پروردگار عرش عظیم است».

﴿قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ»^(۴) «سلیمان گفت: بزودی نظر خواهیم کرد که آیا راست گفته‌ای یا بوده‌ای از دروغگویان؟»، ﴿إِذْ هَبْ بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ»^(۵) «پس نامه مرا اینک، پس بینداز آن را بسوی ایشان، پس پشت کن از ایشان و پنهان شو، پس ببین با یکدیگر در باب این نامه چه می‌گویند؟».

۱. سوره نمل: ۲۲.

۲. سوره نمل: ۲۳.

۳. سوره نمل: ۲۴ و ۲۵.

۴. سوره نمل: ۲۶.

۵. سوره نمل: ۲۷.

۶. سوره نمل: ۲۸.

﴿قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّ إِلَهِي إِلَهِي كِتَابٌ كَرِيمٌ﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿أَلَا تَعْلَمُونَ عَلَيَّ وَأُتُونِي مُسْلِمِينَ﴾^(۱).

و علی بن ابراهیم رحمة الله عليه روایت کرده است که هدهد گفت که: او بر تخت عظیمی نشسته است و من داخل تخت او نمی‌توانم شد. سلیمان علیه السلام گفت: نامه را از بالای قبه او بینداز.

پس هدهد رفت به شهر سبا و از روزنه قصر بلقیس نامه را به دامن او انداخت. پس چون نامه را خواند ترسید و رؤسای لشکر خود را جمع کرد و گفت آنچه خدا یاد فرموده است: «ای گروه اشراف لشکر من! بدرستی که انداخته شد بسوی من نامه‌ای کریم و بزرگوار - علی بن ابراهیم گفته است: یعنی مهر کرده شده^(۲)، و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: از کرامت نامه آن است که سرش را مهر کنند^(۳) - بدرستی که آن نامه‌ای است از سلیمان علیه السلام و در ابتدای آن نوشته است «بسم الله الرحمن الرحيم»، و مضمون نامه آن است که: سربلندی و تکبر مکنید و بیایید بسوی من اسلام آورندگان و انقیاد کنندگان».

﴿قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُون﴾^(۴) «بلقیس گفت: ای بزرگواران! فتوی دهید مرا در کار من، نبودم من جزم کننده و امضا کننده امری را تا شما حاضر شوید».

﴿قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةً وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ﴾^(۵) «گفتند: ما صاحب قوتیم و صاحب بأس شدید و شجاعت عظیم هستیم و امر بسوی توست و اختیار با توست، پس نظر کن چه می‌فرمائی تا ما اطاعت کنیم».

۱. سورة نمل: ۲۹-۳۱.

۲. تفسیر قمی ۱۲۷/۲.

۳. مجمع البیان ۲۱۹/۴، بدون تعیین قائل روایت.

۴. سورة نمل: ۳۲.

۵. سورة نمل: ۳۳.

و شیخ طبرسی روایت کرده است که: سرکرده‌های لشکر او سیصد و دوازده نفر بودند که با ایشان مشورت می‌کرد، و هریک سرکرده هزار نفر بودند از لشکریان او^(۱).

﴿قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ﴾^(۲)
«بلقیس گفت: بدرستی که پادشاهان چون داخل شهری می‌شوند فاسد می‌گردانند اهل آن را و عزیزان اهل آن شهر را ذلیل می‌گردانند»، پس خدا تصدیق قول او فرمود که: «چنین می‌کنند پادشاهان و عادت ایشان این است».

چنین تفسیر کرده است علی بن ابراهیم و روایت کرده است که: پس بلقیس به قوم خود گفت: اگر این پیغمبر است از جانب خدا، چنانچه دعوی می‌کند، پس ما را تاب مقاومت او نیست زیرا که بر خدا غالب نمی‌توان شد^(۳).

﴿وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ﴾^(۴) «و بدرستی که من می‌فرستم بسوی ایشان هدیه‌ای پس انتظار می‌برم که چه چیز می‌آورند رسولان من».
علی بن ابراهیم گفته است: بلقیس گفت: هدیه می‌فرستم، اگر پادشاه است، میل به دنیا می‌کند و هدیه ما را قبول می‌کند و خواهیم دانست که قدرت ندارد که بر ما غالب شود، پس حقه‌ای برای حضرت سلیمان فرستاد که در آن حقه گوهر گرانبهای بزرگ بود و به رسول خود گفت که: بگو به او که بی‌آهن و آتش این گوهر را سوراخ کند.

چون رسول آن دانه را به نزد آن حضرت آورد و پیغام بلقیس را رسانید سلیمان علیه السلام کرمی را حکم فرمود که رشته را در دهان گرفت و آن دانه را سوراخ کرد و رشته را از طرف دیگر بیرون برد^(۵).

﴿فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتَسِدُونَنِي إِيمَالٍ فَمَا آتَانِي اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ

۱. مجمع البیان ۲۱۸/۴.

۲. سوره نمل: ۳۴.

۳. تفسیر قمی ۱۲۷/۲.

۴. سوره نمل: ۳۵.

۵. تفسیر قمی ۱۲۸/۲.

تَقْرَحُونَ»^(۱) «پس چون رسول بلقیس به نزد سلیمان علیه السلام آمد، سلیمان گفت: آیا مرا امداد و اعانت به مال خود می‌کنید؟ پس آنچه خدا به من عطا فرموده است بهتر است از آنچه به شما داده است بلکه شما به هدیه خود شاد می‌شوید».

﴿إِزِجْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِخُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ﴾^(۲)
یعنی: «برگرد با هدیه‌هایی که آورده‌ای بسوی ایشان، پس البته من خواهم آمد بسوی ایشان با لشکری چند که ایشان را تاب مقاومت آنها نبوده باشد و بیرون خواهم کرد ایشان را از شهر خود با مذلت و خواری».

و علی بن ابراهیم روایت کرده است که: چون رسول بلقیس بسوی او برگشت عظمت و شوکت و قوت سلیمان علیه السلام را برای او بیان کرد و او دانست که تاب برابری و مقاومت ندارد، از روی انقیاد و اطاعت به جانب آن حضرت روانه شد^(۳).

چون حق تعالی خبر داد سلیمان را که او متوجه گردیده و می‌آید و به نزدیک رسیده است، آن حضرت به جنیان و شیاطین که در خدمتش بودند گفت: می‌خواهم پیش از آنکه بلقیس داخل شود تخت او را نزد من حاضر سازید، چنانچه حق تعالی می‌فرماید که ﴿قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ﴾^(۴) «سلیمان گفت: ای گروه اشراف و بزرگان لشکر من کدام یک از شما می‌آورد تخت او را به نزد من پیش از آنکه بیایند انقیاد کنندگان و اسلام آورندگان؟».

﴿قَالَ عِفْرِيتٌ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ﴾^(۵)
«گفت خبیث متمرّد صاحب قوّتی از جنیان که: من می‌آورم آن را برای تو پیش از آنکه از جای خود برخیزی، بدرستی که من بر داشتن آن تخت توانا و امینم».

۱. سورة نمل: ۲۶.

۲. سورة نمل: ۳۷.

۳. تفسیر قمی ۲/ ۱۲۸.

۴. سورة نمل: ۳۸.

۵. سورة نمل: ۳۹.

پس سلیمان گفت: از این زودتر می‌خواهم.

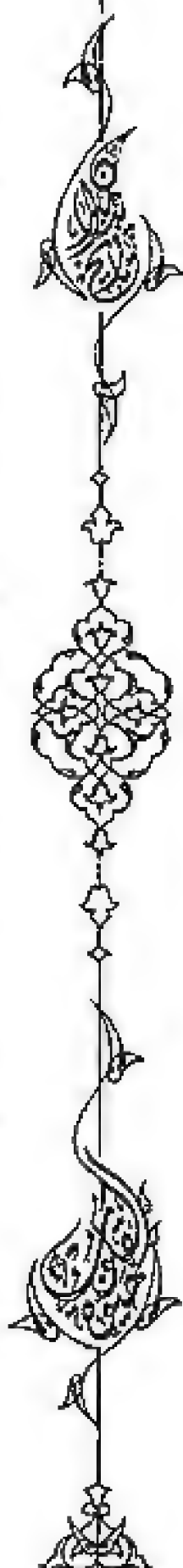
﴿قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ﴾ «گفت آن کسی که نزد او علمی از کتاب - یعنی لوح محفوظ یا کتابهای آسمانی بود که آصف بن برخیا وزیر آن حضرت بود و اسم اعظم می‌دانست - که: من می‌آورم آن تخت را برای تو پیش از آنکه دیده پر هم زنی». پس خدا را به نام بزرگ او خواند، و پیش از چشم زدن سلیمان عليه السلام تخت بلقیس را از زیر تخت سلیمان بیرون آورد.

﴿فَلَمَّا رَأَاهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾^(۱) «پس چون سلیمان تخت را دید قرار یافته نزد خود گفت: این از فضل و احسان پروردگار من است تا امتحان نماید مرا که آیا شکر می‌کنم او را یا کفران نعمت او می‌نمایم، و هر که شکر کند خدا را پس شکر نکرده است مگر از برای نفس خود، و هر که کفران کند نعمت خدا را پس بدترستی که پروردگار من بی‌نیاز است از شکر او و صاحب کرم و بزرگواری است».

﴿قَالَ نَكُونُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرُ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ﴾^(۲) «گفت سلیمان عليه السلام که: تغییر دهید هیئت تخت او را تا ببینم که آیا به زیرکی و فطانت هدایت می‌یابد به آنکه تخت اوست یا از آنها خواهد بود که هدایت نمی‌یابند».

﴿فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ﴾^(۳) «پس چون آمد بلقیس به نزد سلیمان به او گفتند: آیا چنین است عرش تو؟ گفت: گویا آن است و پیش از این معجزه علم پیغمبری و حقیقت تو به ما داده شده بود و بودیم اسلام آورندگان».

﴿وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ﴾^(۴) «و منع کرده بود او

۱. سورة نمل: ۴۰.

۲. سورة نمل: ۴۱.

۳. سورة نمل: ۴۲.

۴. سورة نمل: ۴۳.

را از ایمان آوردن به خدا آنچه می‌پرستید بغیر از خدا، یا منع کرد خدا یا سلیمان او را از آنچه می‌پرستید بغیر از خدا، بدرستی که او بود از جماعتی کافران».

﴿قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ مُتْرَدٌّ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾^(۱).

و علی بن ابراهیم روایت کرده است: پیش از آمدن بلقیس، سلیمان علیه السلام امر کرده بود جنیان را که خانه‌ای از شیشه برای او ساخته بودند و بر روی آب گذاشته بودند، پس چون بلقیس آمد گفتند به او که: داخل شو در عرصه قصر، پس او گمان کرد آب است، حمامه خود را از ساقهایش بالا کشید، پس ظاهر شد که موی بسیاری بر ساق او بود.

پس سلیمان گفت: این عرصه‌ای است نرم که از شیشه ساخته‌اند و آب نیست، بلقیس گفت: من ستم کرده بودم بر نفس خود که غیر خدا را می‌پرستیدم، و اسلام آوردم و منقاد شدم با سلیمان برای خداوندی که پروردگار عالمیان است^(۲).

علی بن ابراهیم روایت کرده است که: پس سلیمان علیه السلام او را به عقد خود درآورد، بلقیس دختر شرح جسر^(۳) بود، و شیاطین را حکم فرمود که: چیزی بسازید که مو را از پای او زایل گرداند، پس حمامها بعمل آوردند و نوره را برای او ساختند، پس حمام و نوره از چیزهایی است که شیاطین برای بلقیس ساختند، همچنین آسیابی که آب می‌گرداند در زمان آن حضرت بهم رسید^(۴).

حضرت صادق علیه السلام فرمود: از جمله علوم می‌که حق تعالی به سلیمان علیه السلام عطا فرموده بود، دانستن جمیع لغتها و زبان مرغان و حیوانات و درندگان بود، و چون هنگام جنگ می‌شد به فارسی سخن می‌گفت، و چون به مجلس دیوان می‌نشست برای نسق لشکریان و

۱. سورة نمل: ۲۲.

۲. تفسیر قمی ۱۲۸/۲.

۳. در مصدر «شرح حمیریه» است.

۴. تفسیر قمی ۱۲۸/۲: ابو هلال عسکری می‌گوید: گفته شده است که اول کسی که برای او نوره ساخته شد

سلیمان علیه السلام بود (الاوائل ۲۸۵).

عمّال اهل مملکت خود به لغت رومی سخن می گفت، چون با زنان خود خلوت می فرمود به زبان سریانی و نبطی سخن می گفت، و چون در محراب عبادت خلوت می کرد با پروردگار خود به لغت عربی مناجات می کرد، و چون بر مستند شریف قضا و حکم و مراغه و ملاقات ملوک و ایلچیان متمکن می شد به لغت عبری سخن می گفت^(۱).

مؤلف گوید: در کیفیت حاضر شدن تخت بلقیس از آن مکان بعید به این زمان قلیل خلاف است: بعضی گفته اند که ملائکه از روی هوا آوردند؛ و بعضی گفته اند که باد از روی هوا آورد؛ و بعضی گفته اند که حق تعالی حرکت سریعی در آن تخت قرار داد که خود آمد؛ و بعضی گفته اند که خدا او را در مکان خود معدوم کرد و مثل آن را به قدرت کامله خود در این مکان موجود کرد^(۲).

و آنچه از احادیث معتبره ظاهر می شود یکی از دو وجه است:

اول آنکه: حق تعالی قطعه های زمین که در مابین مکان حضرت سلیمان و زمینی که تخت بر آن قرار داشت فرو برد، و زمین تخت حرکت کرد تا تخت را به سلیمان رسانید و زمین برگشت و زمینهای دیگر به حالت اولی عود کردند، اگر کسی گوید که: بناها و عمارات و حیوانات و درختان که در این مابین بودند چه شدند؟ جواب آن است که: ممکن است که حق تعالی به قدرت کامله خود آنها را به جانب راست و چپ برده باشد که چیزی محاذی تخت نمانده باشد.

دوم آنکه: حق تعالی تخت را به زمین فرو برد و از زیر زمین آن را حرکت فرمود تا به زیر تخت سلیمان علیه السلام رسید و از آنجا بیرون آمد. این وجه به عقل نزدیکتر است، و هر دو وجه در احادیث معتبره وارد شده است.

چنانچه به سند صحیح از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: وصی و وزیر حضرت سلیمان به اسم اعظم خدا تکلم نمود، پس فرو رفت آنچه در میان تخت سلیمان و تخت

۱. تفسیر قمی ۲/۱۲۹.

۲. مجمع البیان ۴/۲۲۳.

بلقیس بود از زمین هموار و ناهموار تا زمین آن تخت به زمین این تخت رسید و سلیمان تخت را کشید و زمین برگشت در کمتر از چشم زدن، سلیمان گفت: چنان خیال کردم که از زیر تخت من بیرون آمد^(۱).

در احادیث صحیح و معتبره بسیار از امام محمد باقر و امام جعفر صادق و امام علی نقی علیهم السلام منقول است که: خدا را هفتاد و سه اسم اعظم است، و نزد آصف وزیر سلیمان یکی از آنها بود که تکلم به او می‌نمود که شکافته شد یا فرو رفت آنچه از زمین میان او و تخت بلقیس بود تا به دست خود تخت را گرفت، و به روایات دیگر دو قطعه زمین به یکدیگر رسید و تخت از آن قطعه به این قطعه منتقل شد و در کمتر از چشم زدن زمین به حال خود برگشت، از آن اسمای اعظم هفتاد و دو تا را خدا به ما داده است و یکی مخصوص خدا است که به احدی از خلق خود نداده است^(۲).

به سند معتبر منقول است که: شخصی از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام پرسید: آیا جمیع علوم پیغمبران علیهم السلام به پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله به میراث رسید از آدم تا آن حضرت؟ فرمود: بلی، خدا هیچ پیغمبری را مبعوث نگردانیده است مگر آنکه محمد صلی الله علیه و آله از او داناتر است.

راوی عرض کرد: عیسی علیه السلام مرده را زنده می‌کرد به اذن خدا.

فرمود: راست گفتی و سلیمان علیه السلام نیز زبان مرغان را می‌فهمید و رسول خدا صلی الله علیه و آله به همه این منزلتها قادر بود. پس فرمود: بدرستی که سلیمان طلب هدهد کرد، چون نیافت او را در جای خود به خشم آمد و گفت آنچه خدا از او یاد کرده است، و از برای آن به غضب آمد که او را پر آب دلالت می‌کرد و به او محتاج بود، و هدهد مرغی بود و به او علمی داده بودند که به سلیمان نداده بودند و حال آنکه باد و موران و چنّیان و آدمیان و دیوان و متمرّدان همه در فرمان او بودند و آب را در زیر هوا نمی‌دانست و مرغ آن را می‌دانست،

۱. کامل القیارات ۵۹.

۲. کافی ۱/۲۳۰؛ بصائر الدرجات ۲۰۸.

حق تعالی در قرآن می‌فرماید که: «اگر قرآنی هست که کوهها را به آن به راه می‌توان انداخت و زمین را به آن پاره پاره می‌توان کرده و مرده‌ها را به آن زنده می‌توان کرد»^(۱) این قرآن است و آن قرآن نزد ماست و ما آب را در زیر هوا می‌دانیم و در کتاب خدا آیه‌ای چند هست که برای هر امری که بخوانیم آن حاصل می‌شود^(۲).

و به سند معتبر منقول است که یحیی بن اکثم قاضی سؤال کرد: آیا سلیمان علیه السلام محتاج بود به علم آصف بن برخیا؟

حضرت امام علی نقی علیه السلام فرمود: آن کسی که علمی از کتاب نزد او بود آصف بن برخیا بود. و سلیمان عاجز نبود از دانستن آنچه آصف می‌دانست و لیکن می‌خواست فضیلت آصف را بر جثیان و آدمیان ظاهر گرداند که بدانند آصف بعد از او حجت خدا و خلیفه او خواهد بود، و آن علم آصف از علوم می بود که سلیمان علیه السلام به او سپرده بود به امر خدا ولیکن خدا خواست که علم او ظاهر شود تا در امامت او اختلاف نکنند، چنانچه در حیات داود علیه السلام سلیمان را حکم خود آموخت تا امامت و پیغمبری او را بعد از داود بدانند از برای تأکید حجت بر خلق^(۳).

و به سند حسن منقول است که حضرت صادق علیه السلام فرمود: چگونه انکار می‌کنند گفته امیر المؤمنین علیه السلام را که فرمود: اگر خواهم می‌توانم این پای خود را بردارم و بر سینه معاویه بزنم در شام که او را از تختش سرنگون بیندازم، و انکار نمی‌کنند این را که آصف وصی سلیمان به یک چشم زدن تخت بلقیس را گرفت و به نزد سلیمان علیه السلام حاضر گردانید؟ آیا پیغمبر ما بهترین پیغمبران نیست و وصی او بهترین اوصیا نیست؟ آیا وصی پیغمبر ما را کمتر از وصی سلیمان می‌دانند؟ خدا حکم کند میان ما و میان آنها که انکار حق ما می‌کنند و فضیلت ما را متکر می‌شوند^(۴).

۱. سورة رعد: ۳۱.

۲. کافی ۱/۲۲۶: بصائر الدرجات ۱۱۲.

۳. تحف العقول ۱۲۷۶: اختصاص شیخ مفید ۹۱: مناقب ابن شهر آشوب ۴/۴۲۵.

۴. اختصاص ۲۱۲.

و در روایت معتبر دیگر وارد شده است: ابو حنیفه از حضرت صادق علیه السلام پرسید: چرا سلیمان علیه السلام از میان سایر مرغان هدهد را تفقد نمود؟

فرمود: برای آنکه هدهد آب را در زیر زمین می‌دید چنانچه شما روغن را در میان شیشه می‌بینید.

ابو حنیفه خندید. حضرت فرمود: چرا می‌خندی؟

عرض کرد: آن که آب را در زیر زمین می‌بیند چرا دام را در زیر خاک نمی‌بیند تا به دام می‌افتد؟

حضرت فرمود: مگر نمی‌دانی که قضا و قدر بصر را می‌پوشاند^(۱).

در دعای نوره منقول است که: خدا رحمت فرستد بر سلیمان بن داود چنانچه ما را امر کرد به نوره کشیدن^(۲).

و به سند معتبر از حضرت امام حسن عسکری علیه السلام منقول است که: حق تعالی مخصوص گردانید محمد ﷺ را به سوره «فاتحة الكتاب» و پا او شریک نگردانید احدی از پیغمبرانش را بغیر از سلیمان علیه السلام که «بسم الله الرحمن الرحيم» را از این سوره به او عطا فرمود چنانچه حق تعالی یاد کرده است که او را در اول نامه خود نوشته بود^(۳).

مؤلف گوید: غرائب بسیار در این قصه در کتب مذکور است، و بعضی را در بحار الانوار ذکر کرده‌ام^(۴) و چون به اسانید معتبره روایت نشده بود در این کتاب اکتفا به روایات معتبره کردم.

۱. مجمع البیان ۲/۲۱۷.

۲. کافی ۵۰۶/۶؛ مکارم الاخلاق ۶۲.

۳. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۲۹؛ امالی شیخ صدوق ۱۴۸؛ عیون اخبار الرضا ۱/۲۰۲.

۴. بحار الانوار ۱۴/۱۲۸.

فصل چهارم

در بیان مواعظ و احکام و وحیها که بر آن حضرت نازل گردیده
و نوادر احوال آن حضرت است تا وفات او و آنچه بعد از وفات
آن حضرت سانح شد

حق تعالی می فرماید که ﴿وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَخْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَمَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ﴾ فَقَهْنَاهَا سُلَيْمَانُ وَكَلَّا آتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا^(۱) «و یاد کن داود و سلیمان را در وقتی که حکم می کردند در زراعت در هنگامی که در شب گوسفند قوم در آن زراعت چریده بود، و ما بودیم مر حکم ایشان را حاضر و دانا، پس فهمانیدیم حکم را به سلیمان و هریک را حکمت و دانائی داده بودیم».

و به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: در پنی اسرائیل مردی بود او را باغ انگوری بود، و گوسفندان شخصی شب در آن باغ افتادند و افساد کردند، پس صاحب باغ صاحب گوسفند را به مرافعه آورد به خدمت داود علیه السلام، پس آن حضرت فرمود: بروید نزد سلیمان تا حکم کند میان شما.

چون به نزد آن حضرت رفتند فرمود: اگر گوسفند اصل و فرع درخت را همه خورده است، بر صاحب گوسفندان لازم است که گوسفندان را به صاحب باغ بدهد با هر فرزندی که در شکم آنها است، و اگر میوه را ضایع کرده است و اصل درختها به حال خود هست

پس فرزندان گوسفندان را می‌باید به صاحب باغ بدهد نه اصل گوسفندان را.

و حکم داود نیز چنین بود و لیکن می‌خواست که بنی اسرائیل بدانند که سلیمان بعد از او وصی اوست، و اختلافی در حکم نکردند، و اگر اختلاف می‌کردند حق تعالی می‌فرمود که **﴿وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ﴾** ^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: هیچ‌یک حکم نکردند بلکه با یکدیگر گفتگو می‌کردند و انتظار وحی الهی را می‌کشیدند، پس حق تعالی به سلیمان حکم این قصه را وحی نمود تا فضیلت او را ظاهر گرداند ^(۲).

و به سند معتبر از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: امامت عهدی است از جانب خدا که از برای جماعتی به خصوص مقرر گردانیده است و ایشان را نام برده و تعیین کرده است، و امام را اختیار آن نیست که امامت را از امام بعد از خود که خدا مقرر کرده است بگرداند بسوی دیگری، بدرستی که حق تعالی وحی نمود بسوی داود علیه السلام که وصیی از اهل خود برای خود قرار ده زیرا که در علم من گذشته است و لازم گردانیده‌ام هر پیغمبری را که مبعوث گردانم البته از برای او وصیی از اهل او قرار دهم، و داود علیه السلام چند فرزند داشت و در میان آنها طفلی بود که مادرش را بسیار دوست می‌داشت، پس حضرت داود به نزد او رفت و گفت: حق تعالی بسوی من وحی فرمود که وصیی از اهل خود بگیرم.

آن زن گفت: فرزند مرا وصی خود کن.

فرمود: من نیز او را می‌خواهم.

و در علم محتوم الهی چنان بود که سلیمان وصی او باشد. پس حق تعالی وحی نمود بسوی داود که: تعجیل منما در تعیین کردن وصی تا امر من به تو برسد، پس بعد از اندک زمانی دو شخص به نزد او به مشخصه آمدند در باره گوسفندان و باغ انگور، پس حق تعالی وحی نمود به داود که: فرزندان خود را جمع کن و هر یک از آنها که در این قضیه

۱. تفسیر قمی ۷۳/۲.

۲. من لا یحضره الفقیه ۱۰۰/۳.

به حق حکم کند او بعد از تو وصی تو خواهد بود؛ پس داود فرزندان خود را جمع کرد و چون هر دو خصم ماجرای خود را ذکر کردند، سلیمان علیه السلام فرمود: ای صاحب باغ! این گوسفندان در چه وقت داخل باغ تو شدند؟
گفت: در شب.

فرمود: حکم کردم بر تو ای صاحب گوسفندان که فرزندان و پشم گوسفندان خود را در این سال به صاحب باغ بگذاری!
داود علیه السلام گفت: چرا حکم نکردی که گوسفندان همه از صاحب باغ باشند چنانچه علمای بنی اسرائیل حکم می کنند؟

سلیمان گفت: درخت از اصل کنده نشده است بلکه سال دیگر میوه خواهد داد و همین میوه امسال را خورده است، پس باید که حاصل امسال گوسفندان از او باشد، و اگر درختان را از بیخ کنده بودند باید گوسفندان را به او بدهد.
پس حق تعالی وحی فرستاد بسوی داود که: حکم حق آن است که سلیمان کرد ای داود، تو امری را خواستی و ما امر دیگر را خواستیم.

پس داود به نزد زن خود رفت و گفت: ما اراده امری داشتیم و خدا اراده ای دیگر داشت و نشد مگر آنچه خدا می خواست، ما راضی شدیم به امر خدا و منقاد شدیم حکم او را^(۱).
مؤلف گوید که: اکثر اهل سنت این آیه را چنین تفسیر کرده اند که: میان داود و سلیمان نزاع شد در حکم این واقعه و هریک به اجتهاد حکم کردند و اجتهاد سلیمان علیه السلام درست تر بود، و به این قضیه متمسک شده اند که اجتهاد بر پیغمبران جایز است، چون به دلایل و نصوص ثابت شده است و اجماعی بلکه ضروری مذهب شیعه شده است که پیغمبران خدا به ظن و گمان و اجتهاد سختی نمی گویند و آنچه می گویند به علم قطعی و وحی و الهام یقینی بر ایشان ظاهر گردیده است؛ پس باید که اختلاف در میان ایشان نباشد و آیه کریمه دلالت بر اختلاف ندارد، و احادیث معتبره دلالت کرده است بر آنکه حضرت داود چون

می‌خواست فضیلت سلیمان را ظاهر گرداند بر بنی اسرائیل این حکم را به آن حضرت گذاشت که حکم واقع را او بکند و خطای بنی اسرائیل را در حکمی که برای خود می‌کردند بر ایشان ظاهر گرداند، یا آنکه چون این قضیه ظاهر شد منتظر وحی شدند، حق تعالی این حکم را به سلیمان وحی نمود تا فضیلت او را ظاهر نماید.

بعضی از احادیث که دلالت می‌کند بر منازعه داود با سلیمان علیه السلام در این قضیه محمول بر تقیه است یا بر آنکه به حسب ظاهر بر سبیل مصلحت آن حضرت معارضه می‌فرمود که بر دیگران حقیقت و فضیلت سلیمان ظاهر شود، اگرچه محتمل است که این حکم در آن زمان منسوخ شده باشد و حکمی که داود فرمود از جانب خدا مقرر شده باشد، بنابراین اینکه نسخ جزئی در زمان پیغمبران غیر اولوالعزم مجوز باشد یا آنکه حضرت موسی خبر داده باشد که این حکم تا زمان سلیمان علیه السلام خواهد بود.

و در حدیث معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که حضرت سلیمان علیه السلام فرمود: خدا به ما عطا کرده است آنچه به مردم عطا فرموده و آنچه به ایشان عطا نفرموده است، و به ما تعلیم کرده است آنچه به مردم تعلیم کرده و آنچه نکرده است، پس نیافتیم چیزی را بهتر از ترسیدن از خدا در حضور مردم و در غیبت ایشان، و میانه روی کردن در خرج کردن در حال توانگری و در حال پریشانی، و حق را گفتن در حال خشنودی و در حالت غضب، و تضرع به جانب مقدس الهی کردن بر هر حالی^(۱).

به سند معتبر از حضرت رسول خدا ﷺ منقول است که مادر سلیمان به سلیمان گفت: ای فرزندا زنه‌ار که خواب در شب بسیار مکن که در شب خواب بسیار کردن آدمی را پریشان و فقیر می‌گرداند در روز قیامت^(۲).

و در حدیث دیگر منقول است که حضرت سلیمان با فرزند خود گفت: ای فرزندا زنه‌ار که مجادله با مردم مکن که در آن منفعتی نیست و موجب حدوث عداوت می‌گردد

۱. خصال ۲۴۱: روضة الراعظین ۴۵۰.

۲. من لا یحضره الفقیه ۵۵۶/۳: امالی شیخ صدوق ۱۹۲.

میان برادران مؤمن (۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت سلیمان علیه السلام روزی به اصحاب خود گفت: حق تعالی ملکی بخشیده است مرا که سزاوار نیست احدی را بعد از من، و مسخر گردانیده است برای من باد و آدَمیان و جَنّیان و مرغان و وحشیان را، و آموخته است به من سخن مرغان را، و از هر چیزی به من عطا فرموده است، و با این نعمتها که مرا کرامت کرده است یک روز تا شب به شادی نگذرانیده‌ام و می‌خواهم فردا داخل قصر خود شوم و به بام قصر برآیم و بسوی مملکتهای خود نظر کنم، پس کسی را رخصت مدهید که به نزد من آید تا بر من امری وارد نشود که عیش و شادی مرا به کدورت مبدّل کند.

گفتند: چنین باشد.

چون روز دیگر شد، بامداد عصایش را به دست گرفت و بر بلندترین جایی از قصرش بالا رفت و ایستاد و تکیه بر عصای خود کرد و نظر می‌کرد بسوی مملکتهای خود و شاد بود به آنچه حق تعالی به او عطا فرموده بود، ناگاه نظرش بر جوان خوشرونی پاکیزه جامه‌ای افتاد که از بعضی گوشه‌های قصرش پیدا شد، چون او را دید گفت: کی تو را داخل این قصر کرد؟ امروز می‌خواستم که تنها باشم، و به رخصت کی داخل شدی؟

آن جوان در جواب گفت: پروردگار این قصر مرا داخل کرد و به رخصت او داخل شدم!

سلیمان گفت: پروردگار قصر احقّ است به آن از من، پس بگو کیستی تو؟

گفت: من ملک الموت!

پرسید: برای چه کار آمده‌ای؟

گفت: آمده‌ام که روح تو را قبض کنم!

گفت: بیا و آنچه مأمور شده‌ای بعمل آور که امروز می‌خواستم روز شادی من باشد و خدا نخواست که شادی من در غیر لقای فرح افزای او باشد.

پس ملک الموت روح مطهر آن حضرت را قبض کرد بر همان حالت که بر عصا تکیه داده بود! پس مدت‌ها بعد از موت به همان هیئت بر عصا تکیه داشت و مردم بسوی او نظر می‌کردند و گمان می‌کردند که زنده است، پس آن حال فتنه شد برای ایشان و اختلاف در میان ایشان بهم رسید؛ بعضی گفتند او در این ایام بسیار به این عصا تکیه کرد و به تعب نیفتاد، او را خواب نبرد، چیزی نخورد و نیاشامید، می‌باید او پروردگار ما باشد و واجب است او را پرستیم؛ گروهی گفتند که: سلیمان جادوگر است و به جادو در دیده ما چنین می‌نماید که ایستاده است و در واقع چنین نیست؛ و مؤمنان گفتند: او بنده و پیغمبر خدا است، و حق تعالی به هر نحوی که می‌خواهد امر او را تدبیر می‌نماید.

پس اختلاف در میان ایشان بهم رسید و خدا آرَضَهُ^(۱) را فرستاد که میان عصای آن حضرت را تهی کرد، عصا شکست، آن حضرت از قصر خود به رو درافتاد، پس جنیان شکر نعمت ارضه را بر خود لازم گردانیدند، و به این سبب هر جا که ارضه است نزد او آبی و خاکی حاضر می‌سازند که آلت عمل او باشد، این است معنی قول حق تعالی ﴿فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنشَأَتَهُ﴾ یعنی: «پس چون مقدر کردیم و حکم کردیم بر او مرگ را، دلالت نکرد جنیان را بر مرگ او مگر کرم زمین یعنی ارضه که خورد عصای او را»، ﴿فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنَّ أَن لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ﴾^(۲) «پس چون سلیمان به رو درافتاد ظاهر شد بر جنیان یا ظاهر شد احوال ایشان بر آدمیان که اگر جنیان علم به غیب می‌داشتند نمی‌ماندند در عذاب خوار کننده».

حضرت صادق علیه السلام فرمود: والله که این آیه به این نحو نازل شد که: «فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْإِنْسُ أَنَّ الْجِنَّ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ» یعنی: چون افتاد، بر آدمیان معلوم شد که اگر جنیان می‌دانستند غیب را نمی‌ماندند در این مدت در عذاب

۱. آرَضَهُ به معنی موریانه است.

۲. سوره سبأ: ۱۴.

خوار کننده، یعنی آن خدمت و عملی که بعد از فوت سلیمان به فرموده او می کردند^(۱).

و به سند حسن از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حضرت سلیمان علیه السلام امر فرمود جنیان را برای او قبه‌ای از آهکینه ساختند و در میان دریا گذاشتند، آن حضرت داخل آن قبه شد و بر عصای خود تکیه فرمود و تلاوت زیور می کرد، و شیاطین در برابر او خدمت می کردند و او ایشان را می دید و ایشان او را می دیدند، ناگاه ملتفت شد به کنار قبه، پس مردی را دید در میان قبه گفت: تو کیستی؟

گفت: منم آنکه رشوه قبول نمی کنم و از پادشاهان نمی ترسم، من ملک الموتم. پس به همان هیئت که بر عصا تکیه فرموده بود او را قبض روح نمود، جنیان نظر می کردند و او را بر همان حالت ایستاده و تکیه بر عصا کرده می دیدند، تا یک سال به خدمات مرجوعه قیام می نمودند و جرأت بر استعلام احوال آن حضرت نمی کردند و تغییری در احوال او نمی دیدند تا آنکه حق تعالی ارضه را فرستاد که عصای آن حضرت را خورد، حضرت افتاد، پس جنیان شکر ارضه می کنند هر جا که باشد آب و خاک به آن می رسانند.

و چون سلیمان از دنیا مفارقت نمود، شیطان کتابی در سحر نوشت و در پشت آن کتاب نوشت: این کتابی است که وضع کرده است آصف پسر برخیا برای پادشاه خود سلیمان پسر داود از ذخیره های گنجهای علم، و در آن کتاب نوشت: هر که فلان کار خواهد بکند باید فلان سحر بکند، و هر که فلان امر را خواهد متمشی سازد باید فلان جادو بکند. و این کتاب را در زیر تخت سلیمان دفن کرد و از آنجا بر مردم ظاهر گردانید، پس کافران گفتند: غلبه سلیمان بر ما به سبب سحرهایی بود که در این کتاب نوشته است، و مؤمنان گفتند که: او بنده خدا و پیغمبر او بود و آنچه می کرد به اعجاز پیغمبری و به قدرت ربانی می کرد. و اشاره به این قصه است آنچه حق تعالی فرموده است که ﴿وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ

مَلِكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ»^(۱) «و متابعت کردند یهودان آنچه را خواندند یا افترا کردند شیاطین در پادشاهی سلیمان یا در زمان او، و کافر نشد سلیمان و این سحر از او نبود و لیکن شیاطین کافر شدند که جادو را تعلیم مردم کردند»^(۲).

به سند صحیح از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی فرستاد بسوی سلیمان علیه السلام که: علامت مرگ تو آن است که درختی در بیت المقدس بیرون خواهد آمد که آن را «خرنوبه» گویند. پس روزی آن حضرت را نظر افتاد بر درختی که در بیت المقدس روئیده بود. پس خطاب نمود به آن درخت که: نام تو چیست؟ گفت: خرنوبه نام دارم! پس پشت کرد و به جانب محراب خود رفت و تکیه فرمود بر عصای خود و ایستاد، و در همان ساعت حق تعالی قبض روح او نمود و آدمیان و جنیان به طریق معهود خدمت او می‌کردند و در آنچه ایشان را به آن امر فرموده بود می‌شتافتند و گمان می‌کردند که او زنده است تا آنکه ارضه عصای او را تهی کرد و افتاد، پس دست از عمل خود کشیدند^(۳).

ابن بابویه رحمه الله علیه به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود که: حضرت سلیمان بن داود علیه السلام هفتصد و دوازده سال زندگانی کرد^(۴).

مؤلف گوید: مشهور آن است که عمر شریف آن حضرت پنجاه و سه سال باشد، و مدت پادشاهی و پیغمبری آن حضرت چهل سال بود، و بعد از چهار سال که از ابتدای پادشاهی آن حضرت گذشت شروع کرد به ساختن بیت المقدس و قدری از آن مانده بود که در مدت یک سال که فوت آن حضرت معلوم نبود، تمام کردند^(۵).

۱. سوره بقره: ۱۰۲.

۲. رجوع شود به علی الشرایع ۷۴ و تفسیر قمی ۱۹۹/۲.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۲۰۹: کافی ۱۴۴/۸.

۴. کمال الدین و تمام النعمة ۵۲۴.

۵. عرائس المجالس ۳۲۸.

به سند معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: بنی اسرائیل از حضرت سلیمان علیه السلام التماس کردند که: پسر خود را بر ما خلیفه گردان.

سلیمان فرمود: او صلاحیت خلافت ندارد.

چون بسیار الحاح کردند فرمود: مسئله‌ای چند از او می‌پرسم، اگر جواب گفت از آنها او را خلیفه خود می‌گردانم. پس پرسید: ای فرزند! چیست مزه آب و مزه نان؟ و ضعف و قوت آواز از چه چیز می‌باشد؟ و موضع عقل از بدن آدمی کجاست؟ و از چه چیز سنگینی و بیرحمی و رقت و رحم بهم می‌رسد؟ و تعب بدن و استراحت آن از کدام عضو می‌باشد؟ و کسب بدن و محرومی آن از کدام عضو می‌باشد؟ پس او از هیچ‌یک جواب نتوانست گفت.

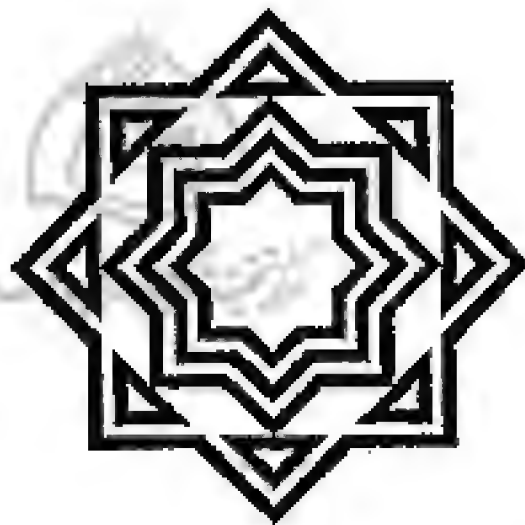
پس حضرت صادق علیه السلام فرمود: مزه آب زندگانی است، و مزه نان قوت است؛ و قوت آواز و ضعف آواز از زیادت و کمی گوشت گرده^(۱) می‌باشد؛ و موضع عقل و دانائی دماغ است، مگر نمی‌بینی کسی را که کم عقل است می‌گویند چه سبک است دماغ او؛ و بی‌رحمی و رحم از سنگینی و نرمی دل می‌باشد، نمی‌شنوی که حق تعالی می‌فرماید: «وای بر آنها که سنگین است دلهای ایشان از یاد خدا»^(۲)؛ و تعب و استراحت بدن از پاها است، هرگاه پاها به تعب افتادند در راه رفتن، بدن به تعب می‌افتد، و چون پاها استراحت یافتند بدن استراحت می‌یابد؛ و کسب کردن بدن و محرومی آن از دستها است، اگر عمل می‌کند آدمی به دستهای خود برای بدن روزی و منفعت دنیا و عقبی بهم می‌رسد، و اگر به دست کاری نمی‌کند بدن آدمی محروم می‌شود^(۳).

۱. در مصدر «کلّیتین» است.

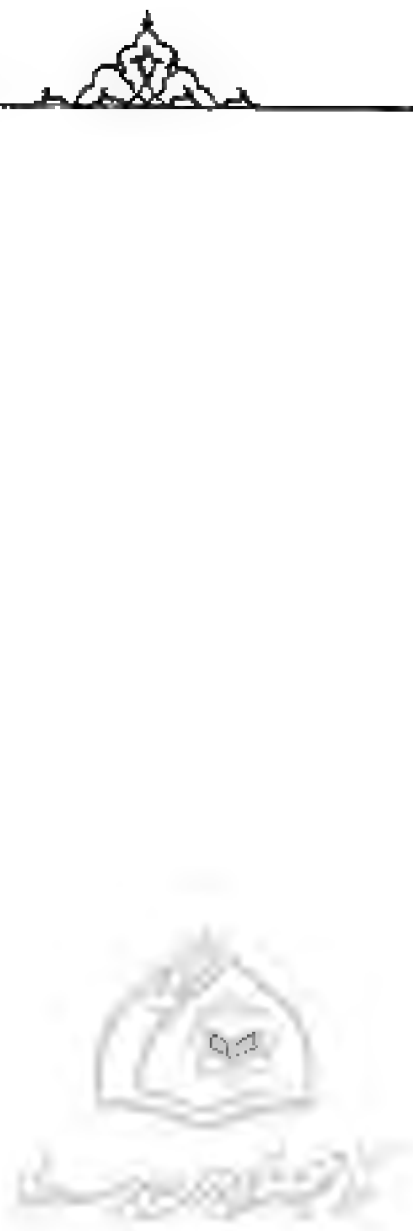
۲. سوره زمر: ۲۲.

۳. تفسیر قمی ۲/ ۲۳۸.

باب بیست و سوم

در بیان قصه قوم سبا و اهل ثرثار است

حق تعالی می‌فرماید که ﴿لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ﴾ یعنی «بتحقیق که بود قبیله سبا را در مسکنهای ایشان و شهر ایشان آیتی و حاجتی بر وجود حق تعالی و کمال قدرت و نهایت احسان و رحمت او که آن دو باغستان بود از جانب راست و چپ شهر ایشان، به ایشان گفتند که: بخورید از روزی پروردگار خود و شکر کنید برای او که شهر شما شهری است طیب و نیکو و خداوند شما پروردگاری است آمرزنده گناهان».

﴿فَاَعْرِضُوا قَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِي أُكُلٍ خَشَنٍ وَأَثَلٍ شِئٍ مِنْ سِدْرٍ قَلِيلٍ﴾ «پس اعراض نمودند و شکر نعمت ما نکردند، پس فرستادیم بر ایشان سیل عرم را - یعنی سیل سخت را؛ یا سیلی را که از باران تند عظیم برخاست؛ یا سیلی را که از آن موشهای بزرگ بهم رسید - که سد ایشان را خراب کردند و بدل کردیم برای ایشان به عوض آن، دو باغستان دیگر که در آنها درخت خار مغیلان^(۱) یا مسواک و یا درخت گز و اندکی از درخت سدر بود».

﴿ذَلِكَ جَزَاءُ مَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكَافِرَ﴾ «اینطور جزا دادیم ایشان را به سبب آنکه کفران نعمت ما کردند، آیا جزا می‌دهیم به عقوبت مگر کسی را که بسیار کفران نعمت ما کند؟».

﴿وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا

۱. درخت خار مغیلان: درختی است خاردار، خارهایش کج و درشت، و در ابتدا سبز و پس از مدتی سیاه یا سرخ تیره‌رنگ می‌شود. به عربی «أم غیلان» می‌گویند. (فرهنگ عمید ۲/۲۲۸۴).

لِیَالِیِّ وَآیَامَا آمِنِیْنَ» و گردانیده بودیم میان ایشان و میان شهرهائی که برکت کرده بودیم بر آنها - یعنی شهرهای شام - شهرها و قریه‌های متصل به یکدیگر که هر یک از دیگری نمودار بود، و اندازه‌ای قرار داده بودیم در سیر و سفر ایشان که مسافر ایشان هر بامداد و پسین در شهری از آن شهرها فرود می‌آمد و به ایشان گفته می‌شد - به زبان مقال یا حال - که سیر کنید در این شهرها شبها و روزها با ایمنی از هر خوفی.

و در بعضی از روایات وارد شده است که: این ایمنی در زمان حضرت صاحب الامر عجل الله تعالی فرجه بهم خواهد رسید^(۱).

﴿فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَرَّقْنَاهُمْ كُلُّ مُمَرِّقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ﴾^(۲) «پس گفتند به سبب بسیاری طغیان در نعمت که: ای پروردگار ما! دوری بینداز میان سفرهای ما که این شهرها بسیار به یکدیگر نزدیک است، و ستم کردند بر نفس خود پس ایشان را ضرب المثل کردیم که مثل می‌زنند مردم را به پراکندگی ایشان در میان عرب، و پراکنده کردیم ایشان را هرگونه پراکندگی که هر قبیله‌ای از ایشان به طرفی افتادند از شام و مدینه و مکه و عمان و عراق، بدرستی که در قصه ایشان آیتی چند هست برای عبرت گرفتن هر صبر کننده و شکر کننده‌ای».

و به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام منقول است که آن حضرت در تفسیر این آیات کریمه فرمود که: اینها گروهی بودند که شهرهای متصل به یکدیگر داشتند که یکدیگر را می‌توانستند دید، و نه‌های جاری و اموال و مزرعه‌های ظاهر داشتند، پس کفران نعمت الهی کردند و تغییر دادند نعمتهای خدا را نسبت به خود، پس حق تعالی بر ایشان سیلی فرستاد که شهرهای ایشان را خراب کرد و خانه‌های ایشان را غرق کرد و مالهای ایشان را برد و به عوض باغهای معمور ایشان آن باغها بهم رسید که خدا در قرآن یاد فرموده است^(۳).

۱. علل الشرایع ۹۱: تفسیر برهان ۳/۳۴۷.

۲. آیاتی که از ابتدای فصل آورده شد، آیات ۱۵-۱۶ سوره سباء می‌باشد.

۳. کافی ۲/۲۷۴.

و علی بن ابراهیم روایت کرده است که: سلیمان علیه السلام امر کرده بود لشکرهای خود را که خلیجی از دریای شیرین بسوی بلاد هند جاری کرده بودند و سدّ عظیمی از سنگ و آهک بسته بودند که آب از آن سد بر شهرهای قوم سبا جاری می شد، و از آن خلیج راهی چند بسوی آن سد گشوده بودند، و آن سد سوراخها داشت هر وقت که می خواستند آن سوراخها را می گشودند و آب به قدر احتیاج ایشان بر شهرها و مزارع ایشان جاری می شد، و دو باغستان از جانب راست و چپ داشتند که امتداد آنها ده روز راه بود، و کسی که در میان باغستان ایشان می رفت تا ده روز آفتاب بر او نمی تابید از معموری باغات ایشان، چون گناهان بسیار کردند و از امر و فرمان پروردگار خود تجاوز نمودند و به نهی و نصیحت صالحان منزه از اعمال قبیحه خود نشدند حق تعالی بر سدّ ایشان موشهای بزرگ را مسلط گردانید که هر یک از آنها سنگ بزرگی چند را می کند و به دور می انداخت که مرد تنومندی نمی توانست برداشت، پس بعضی از ایشان چون این حال را مشاهده کردند گریختند و ترک آن بلاد کردند و پیوسته آن موشها به کندن آن سد مشغول بودند تا آن سد را خراب کردند و به ناگاه سیلی ایشان را فرو گرفت که شهرهای ایشان را خراب کرد و درختان ایشان را از پیخ کند، چنانچه حق تعالی قصه ایشان را بیان فرموده است^(۱).

و به سندهای معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که فرمود: من انگشتهای خود را بعد از طعام می لیسم به مرتبه ای که می ترسم خادم من گمان کند که این از حرص من است، چنین نیست بلکه از برای احترام نعمت الهی است، بدرستی که گروهی بودند که حق تعالی نعمت فراوان به ایشان کرامت فرموده بود و ایشان نهی داشتند که آن را «ثرثار» می گفتند. پس، از وفور نعمت، به نانهای نفیس که از مغز خالص گندم پخته بودند استنجا می کردند اطفال خود را تا آنکه کوهی از آن نانهای نجس جمع شد، روزی مرد صالحی گذشت بر زنی که طفل خود را به این نان استنجا می کرد، پس گفت: از خدا بترسید و به نعمت الهی مغرور مشوید و کفران نعمت خدا مکنید.

آن زن گفت: گویا ما را به گرسنگی می ترسانی! تا این نهر ثنار ما جاری است، ما از گرسنگی نمی ترسیم.

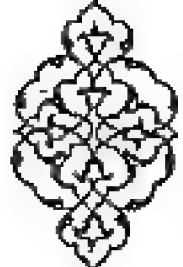
پس حق تعالی بر ایشان غضب فرمود و آن ثنار را از ایشان قطع کرد و باران آسمان و گیاه زمین را بر ایشان حبس کرد. پس محتاج شدند به آنچه در خانه های خود داشتند، چون آنها تمام شد محتاج شدند به آن کوهی که از نانهای استنجا جمع کرده بودند که در میان خود به ترازو قسمت می کردند^(۱).

باب بیست و چهارم

در بیان قصه حنظله علیه السلام و اصحاب ریش است

به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: شخصی از اشراف قبیله بنی تمیم که او را عمرو می گفتند به خدمت حضرت امیر المؤمنین صلوات الله علیه آمد پیش از شهادت آن حضرت به سه روز و گفت: یا امیر المؤمنین! مرا خبر ده از قصه اصحاب رس که در کدام عصر بوده اند و منزلهای ایشان در کجا بوده است و پادشاه ایشان کی بوده است، آیا خدا پیغمبری بر ایشان مبعوث گردانیده بود یا نه؟ و به چه چیز هلاک شدند؟ زیرا که من در کتاب خدا ذکر ایشان را می بینم و خبر ایشان را نمی بینم.

پس حضرت امیر المؤمنین صلوات الله علیه فرمود که: از حدیثی سؤال کردی که کسی پیش از تو از من سؤال نکرده بود و بعد از من کسی خبر ایشان را به تو نخواهد گفت مگر آنکه از من روایت کند، و در کتاب خدا هیچ آیه نیست مگر آنکه من تفسیر آن را می دانم و می دانم که در کجا نازل شده از کوه و دشت، و در چه ساعت و چه وقت فرود آمده است از شب و روز. پس اشاره به سینه مبارک خود نمود و فرمود که: در اینجا علم بی پایان هست و لیکن طلبکارانش کمند و در این زودی پشیمان خواهند شد در وقتی که مرا نیابند، ای تمیمی! قصه ایشان آن است که ایشان گروهی بودند که درخت صنوبری را می پرستیدند که آن را شاه درخت می گفتند، آن را یافت پسر نوح علیه السلام در کنار چشمه ای غرس کرده بود که آن چشمه را روشناب^(۱) می گفتند، و آن چشمه را بعد از طوفان از برای نوح علیه السلام بیرون آورده بودند و ایشان را برای آن اصحاب رس نامیدند که پیغمبر خود را در زیر زمین دفن کردند.

۱. در عیون اخبار الرضا «دوشاب»، و در علل الشرایع «روشاب» آمده است.

و ایشان بعد از حضرت سلیمان علیه السلام بودند، و ایشان را دوازده شهر بر کنار نهری که آن نهر را رس می گفتند که در بلاد مشرق واقع شده بود، و ظاهراً آن نهری باشد که در این زمان «ارس» می گویند و ایشان را به اعتبار آن نهر اصحاب رس می گفتند، و در آن زمان در زمین نهری از آن پر آب تر و شیرین تر نبود و شهری بزرگتر و معمورتر از شهرهای ایشان نبود، و نام شهرهای ایشان اینها بود: آبان، آذر، دی، بهمن، اسفندار، فروردین، اردی بهشت، خرداد، مرداد، تیر، مهر، شهریور^(۱)، و بزرگترین شهرهای ایشان اسفندار بود که پایتخت پادشاه ایشان بود، پادشاه ایشان ترکوذ پسر غابور پسر یارش پسر سازن پسر نمرود بن کنعان بود که در زمان حضرت ابراهیم علیه السلام بود، و آن چشمه و صنوبر در این شهر واقع بود.

و در هر شهری از آن شهرها میوه تخمی از این صنوبر گشته بودند و نهری از این چشمه که در پای صنوبر بزرگ جاری بود برده بودند، تا آنها نیز درختهای بزرگ شده بودند و آب آن چشمه را و نهرهایی که از آن چشمه جاری شده بود بر خود و چهارپایان خود حرام کرده بودند، و از آن آب نمی آشامیدند و می گفتند: این آبها سبب زندگانی خداهای ماست و سزاوار نیست که کسی از زندگی خدای خود کم کند بلکه خود و چهارپایان ایشان از نهر رس که شهرهایی ایشان بر کنار آن بود آب می آشامیدند، و در هر ماهی از ماههای سال در یک شهر از آن شهرها یک روز را عید می کردند که اهل آن شهر حاضر می شدند نزد آن صنوبری که در آن شهر بود، بر روی آن صنوبر پرده ها از حریر می کشیدند که انواع صورتها در آن پرده بود، پس گوسفندها و گاوها می آوردند و برای آن درخت قربانی می کردند و هیزم جمع می کردند و آتش در آن قربانیها می انداختند، چون دود و بخار آن قربانیها در هوا بلند می شد و میان ایشان و آسمان حایل می شد همه از برای درخت به سجده می افتادند و می گریستند و تضرع می کردند بسوی آن درخت که از ایشان خشنود گردد، پس شیطان می آمد و شاخه های آن درخت را به حرکت درمی آورد و از

۱. در علل الشرایع نام شهرها و پادشاهان کمی اختلاف دارد با آنچه در اینجا و در عیون اخبار الرضا آمده است.

ساق درخت مانند صدای طفلی فریاد می کرد که : ای پندگان من ! از شما راضی شدم ، پس خاطرهای شما شاد و دیده های شما روشن باد ، پس در آن وقت سر از سجده برمی داشتند و شراب می خوردند و دف و سنج و انواع سازها را به نغمه درمی آوردند ، در آن روز و شب پیوسته مشغول عیش و طرب بودند ، و روز دیگر به جاهای خود برمی گشتند .

به این سبب عجم ماههای خود را به این نامها مسمی گردانیدند ، چنانچه آبان ماه و آذرماه می گویند به اعتبار نام آن شهرها ، و چون هر ماهی که عید شهری بود می گفتند این عید ماه فلان شهر است ، پس این ماهها به نام آن شهرها مشهور شد ، چون عید شهر بزرگ ایشان می شد صغیر و کبیر ایشان به آن شهر می آمدند نزد صنوبر بزرگ و چشمه اصل حاضر می شدند ، و سراپرده رفیعی از دیبا که به انواع صورتها آن را زینت داده بودند بر سر آن درخت می زدند و از برای آن سراپرده دوازده درگاه مقرر کرده بودند که هر درگاهی مخصوص اهل یکی از آن شهرها بود و از بیرون آن سراپرده برای آن صنوبر سجده می کردند ، و قربانیها برای آن درخت می آوردند چندین برابر آنچه از برای درختان دیگر می آوردند و قربانی می کردند .

پس ابلیس لعین می آمد و آن درخت را حرکت شدیدی می داد و از میان آن درخت به آواز بلندی با ایشان سخن می گفت و وعده ها و امیدواریها می داد ایشان را به اضعاف آنچه شیاطین دیگر از آن درختان دیگر ایشان را امیدوار می گردانیدند ، پس سرها از سجده برمی داشتند ، و چندان به خوردن و شراب و طرب و شادی و ساز و لهو و لعب مشغول می شدند که مدهوش می گردیدند و دوازده شبانه روز به عدد تمام عیدهای سال مشغول این حالت بودند ، پس به جاهای خود برمی گشتند .

چون کفر ایشان و پرستیدن ایشان غیر خدا را بسیار به طول انجامید ، حق تعالی پیغمبری از بنی اسرائیل را بر ایشان مبعوث گردانید از فرزندان یهودا فرزند حضرت یعقوب علیه السلام ، پس مدت مدیدی در میان ایشان ماند و ایشان را بسوی معرفت خدا و عبادت او و شناختن پروردگاری او دعوت نمود ، ایشان پیروی او نکردند ، پس دید که ایشان بسیار در گمراهی و ضلالت فرو رفته اند و به نصایح او از خواب گران غفلت بیدار

نمی‌شوند و به جانب رشد و صلاح خود ملتفت نمی‌شوند. و هنگام عید شهر بزرگ ایشان شد، و با جناب اقدس الهی مناجات کرد و گفت: پروردگارا! این بندگان تو بغیر از تکذیب من و کافر شدن به تو امری را اختیار نمی‌کنند و درختی را می‌پرستند که از آن نفعی و ضرری نمی‌یابند، پس همه درختان ایشان را که می‌پرستند خشک کن و قدرت و سلطنت خود را به ایشان بنما.

پس چون روز دیگر صبح شد دیدند که جمیع درختان ایشان خشکیده است، در این حالت متعجب و ترسان شدند و دو فرقه گردیدند: گروهی از ایشان گفتند: این مردی که دعوی پیغمبری خدای آسمان و زمین می‌کند برای خداهای شما جادو کرده است که روی شما را از جانب خداهای شما بسوی خدای خود بگرداند؛ و گروهی دیگر گفتند: نه، بلکه خداهای شما غضب و خشم کرده‌اند بر شما برای آنکه این مرد عیب ایشان را می‌گوید و مذمت ایشان را می‌کند و شما او را ممنوع نمی‌سازید، پس به این سبب حسن و طراوت خود را از شما پنهان کرده‌اند تا شما از برای ایشان غضب کنید و انتقام از این مرد بکشید. پس همه اتفاق کردند بر قتل آن حضرت و انبویه‌ای^(۱) چند گشاده و طولانی از سرب ساختند و آنها را به یکدیگر پیوند کردند به قدر عمق آن چشمه بزرگ که نزد درخت بزرگ ایشان بود، در میان چشمه گذاشتند که متصل شد به زمین چشمه و دهانش از آب بیرون بود، پس آب میان آن را خالی کردند در میان آن انبویه رفتند و چاه عمیقی در میان آن چشمه کنندند و پیغمبر خود را در میان آن چاه انداختند و سنگ بزرگی بر دهان آن چاه افکندند و بیرون آمدند، آن انبویه‌ها را از میان آب بیرون آوردند تا آب روی آن چاه را پوشانید، پس گفتند: الحال امید داریم که خداهای ما از ما راضی شوند که دیدند ما کشتیم آن کسی را که ناسزا به ایشان می‌گفت و در زیر بزرگ ایشان دفن کردیم شاید که طراوت آنها برای ما برگردد.

۱. «انبویه» به هر چیز اسطوانه شکلی، میان تهی، لوله مانند، چه از فلز باشد یا از غیر آن گفته می‌شود، مثل لوله آب و لوله نعل و غیر آن.

پس در تمام آن روز صدای ناله پیغمبر خود را می شنیدند که با پروردگار خود مناجات می کرد و می گفت: ای سید من! می بینی تنگی جا و شدت غم و اندوه مرا، پس رحم کن بر بی کسی و بیچارگی من، و بزودی قبض روح من بکن و تأخیر مکن اجابت دعای مرا؛ تا آنکه به رحمت الهی واصل شد صلوات الله علیه، پس حق تعالی بسوی جبرئیل وحی نمود که: ای جبرئیل! این بندگان من که مغرور گشته اند به حلم من و ایمن گردیده اند از عذاب من و غیر مرا می پرستند و پیغمبر مرا می کشند، آیا گمان می کنند که با غضب من مقاومت می توانند کرد؟! یا از ملک و پادشاهی من بیرون می توانند رفت و حال آنکه منم انتقام کشنده از هر که معصیت من کند و از عقاب من نترسد؟! بعزت خود سوگند می خورم که ایشان را عبرتی و پندی گردانم برای عالمیان.

پس ایشان مشغول عید خود بودند که ناگاه باد تند سرخی بر ایشان وزید که حیران شدند و ترسیدند و بر یکدیگر چسبیدند، پس زمین را خدا از زیر ایشان گوگردی کرد افروخته، و ابری سیاه بر بالای سر ایشان آمد و آتش بر ایشان بارید تا آنکه بدنهای ایشان گداخت و آب شد چنانچه سرب در میان آتش آب می شود، پس پناه می پریم به خدا از غضب او، ولا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم^(۱).

در احادیث معتبره بسیار منقول است که: اصحاب رس جماعتی بودند که زنان ایشان با یکدیگر مساحقه می کردند، پس حق تعالی ایشان را هلاک کرد به عذاب خود^(۲).

و این بابویه و قطب راوندی رضی الله عنهما به سند معتبر از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام روایت کرده اند، و ثعلبی نیز در عرایس روایت کرده است که: اصحاب رس دو گروه بودند: یکی از ایشان گروهی بودند که حق تعالی ایشان را در قرآن یاد نفرموده است و اهل آن بادیه نشین بودند و گوسفندان بسیار داشتند، پس صالح پیغمبر را بر ایشان رسولی فرستاد او را کشتند، باز رسولی دیگر فرستاد و او را کشتند، پس رسولی دیگر

۱. عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۰۵؛ علل الشرایع ۱۴۰؛ و در عرائس المجالس ۱۵۱ همین روایت را از امام سجاد علیه السلام نقل کرده است.

۲. ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۳۶۸؛ کافی ۵/ ۵۵۱؛ تفسیر قمی ۲/ ۱۱۳؛ معانی الاخبار ۴۸.

فرستاد با ولی، چون رسول خدا را کشتند ولی بر ایشان حجت تمام کرد و آن ماهی را که ایشان می پرستیدند طلبید تا از دریا بیرون آمد و نزد او آمد باز تکذیب او کردند، پس حق تعالی بادی فرستاد که ایشان را با حیوانات ایشان به دریا انداخت، پس ولی صالح طلا و نقره و ظروف و اموال ایشان را بر اصحاب خود قسمت کرد و نسل آن جماعت منقرض شدند؛ و این قصه را در باب احوال صالح علیه السلام بیان کردیم.

پس حضرت موسی علیه السلام فرمود: اما آن جماعتی که حق تعالی در قرآن ایشان را یاد فرموده است، پس ایشان گروهی بودند که نهری داشتند که آن را رس می گفتند، و ایشان را به آن سبب اصحاب رس می گویند که در میان ایشان پیغمبران بسیار بودند و کم روزی بود که در میان ایشان پیغمبری به دعوت الهی قیام نماید و او را نکشند، و آن نهر در منتهای آذربایجان بود مابین آذربایجان و ارمنیه و ایشان چلپا را می پرستیدند.

به روایت دیگر: دختران باکره را می پرستیدند، چون سی سالش تمام می شد او را می کشتند و دیگری را خدا می کردند، و عرض نهر ایشان سه فرسخ بود و در هر شب و روز بلند می شد تا به نصف کوههای ایشان می رسید و نمی ریخت به دریا و صحرایی بلکه همین که از مملکت ایشان می گذشت می ایستاد باز به بلاد ایشان بر می گشت.

پس حق تعالی در یک ماه سی پیغمبر بر ایشان مبعوث گردانید، همه را کشتند، پس خدا پیغمبر دیگر بر ایشان مبعوث گردانید و او را به نصرت خود مؤید گردانید و با او ولی نیز مبعوث گردانید که معین او باشد.

پس آن ولی جهاد کرد با ایشان در راه خدا چنانچه حق جهاد است، و چون با او در مقام مدافعه برآمدند حق تعالی میکائیل را فرستاد در وقت تخم افشاندن ایشان که از همه وقت بیشتر احتیاج به آب داشتند، و نهر ایشان را به دریا متصل کرد که آب نهر ایشان به دریا رفت و چشمه های آن نهر همه را سد کرد و پانصد هزار ملک^(۱) با میکائیل آمدند آبپائی که در نهر مانده بود خالی کردند، پس حق تعالی جبرئیل را فرستاد که هر چشمه و

نهری که در ملک ایشان بود خشک کرد و ملک الموت را فرستاد که جمیع حیوانات ایشان را کشت. و باد شمال و جنوب و صبا و دبور را امر فرمود که جمیع جامه‌ها و متاعهای ایشان را پراکنده کرده به سر کوهها و دریاها افکنند. و زمین را امر فرمود که طلا و نقره و زیورها و ظرفهای ایشان را فروبرد. و آنها در زیر زمین خواهند بود تا قائم آل محمد علیه السلام ظاهر گردد و آنها از برای او از زمین بیرون خواهند آمد.

چون صبح بیدار شدند دیدند که نه آب دارند و نه طعام و نه گوسفند و نه گاو و نه لباس و نه فرش و نه ظرف و نه مال، پس قلبی از ایشان به خدا ایمان آوردند و خدا ایشان را هدایت کرد به غاری که در کوهی بود که راهی بسوی ایشان داشت و به آن غار پناه بردند و نجات یافتند، و ایشان بیست و یک مرد بودند و چهار زن و دو پسر؛ و آنها که بر کفر خود ماندند ششصد هزار کس بودند و همه از تشنگی و گرسنگی مردند و احدی از ایشان باقی نماند، پس آن قلبی که ایمان آورده بودند به خانه‌های خود برگشتند دیدند که همه ویران و سرنگون شده است و اهلش همه مرده‌اند.

پس از روی اخلاص به درگاه بخشنده نجات و خلاص تضرع و استغاثه کردند که حق تعالی زراعت و آب و مواشی به ایشان کرامت فرماید به قدر حاجت ایشان و زیاده ندهد که باعث طغیان ایشان گردد، و سوگند یاد کردند که اگر پیغمبری بسوی ایشان مبعوث گردد او را یاری کنند و به او ایمان بیاورند، چون حق تعالی صدق نیت ایشان را می‌دانست بر ایشان ترحم فرمود و نهر ایشان را جاری گردانید و زیاده از آنچه ایشان سؤال کردند به ایشان عطا فرمود، و آنها پیوسته به ظاهر و باطن در مقام اطاعت و بندگی بودند تا آنکه آنها منقرض شدند و از نسل ایشان گروهی بهم رسیدند که به ظاهر اطاعت می‌کردند و در باطن منافق بودند، پس خدا ایشان را مهلت داد تا آنکه معصیت خدا بسیار کردند و مخالفت دوستان الهی کردند، پس حق تعالی دشمن ایشان را بر ایشان مسلط گردانید که بسیاری از آنها را کشت، و بر آن قلبی که ماندند طاعون فرستاد که احدی از ایشان باقی نماند و نهرها و منازل آنها در عرض دویست سال بی صاحب و خراب افتاده بود، پس حق تعالی گروه دیگر را برانگیخت که در منازل ایشان ساکن شدند و سالها به

صلاح و سداد بودند.

پس بعد از آن مرتکب فواحش شدند و دختران و خواهران و زنان خود را به عنوان صله و هدیه به همسایه و یار و دوست خود می دادند که با او زنا کنند، و این را صله و احسان می شمردند تا آنکه عملی از این بدتر مرتکب شدند، مردان با مردان مشغول لواط شدند و زنان را ترک کردند! چون شهوت بر زنان غالب شد، «دلهات»^(۱) دختر ابلیس که با «شیصار»^(۲) خواهر خود از یک تخم بیرون آمده است به صورت زنی به نزد زنان ایشان آمد و به ایشان تعلیم کرد که شما نیز با یکدیگر مساحقه کنید چنانچه مردان شما با یکدیگر لواط می کنند، و به ایشان آموخت که چگونه این عمل قبیح را بکنند! پس اصل این عمل از «دلهات» بهم رسید، پس حق تعالی بر ایشان مسلط گردانید صاعقه را در اول شب و به زمین فرو رفتن را در آخر شب، و صدای عظیم مهیبی را در وقت طلوع آفتاب که احدی از ایشان باقی نماندند و گمان ندارم که تا حال منازل ایشان معمور شده باشد^(۳).

و شیخ طبرسی رحمه الله علیه گفته است که: اصحاب رس جماعتی بودند که پیغمبر خود را در چاه انداختند؛ بعضی گفته اند که اصحاب چهارپایان بودند چاهی داشتند که بر سر آن چاه می نشستند و بت می پرستیدند، پس حق تعالی شعیب علیه السلام را بسوی ایشان فرستاد و تکذیب او کردند، پس چاهشان خراب شد و ایشان به زمین فرو رفتند؛ بعضی گفته اند که ایشان پیغمبری داشتند که او را حنظله می گفتند، پس پیغمبر خود را کشتند و هلاک شدند؛ بعضی گفته اند رس چاهی است در انطاکیه و ایشان حبیب نجار را کشتند و در آن چاه افکندند.

و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: زنان ایشان مساحقه می کردند خدا ایشان را هلاک کرد^(۴).

۱. در عرائس المجالس «دلهان» است.

۲. در عرائس المجالس «شیطان» است، و راوندی هیچ اشاره ای به آن نکرده است.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۹۶؛ عرائس المجالس ۱۴۹.

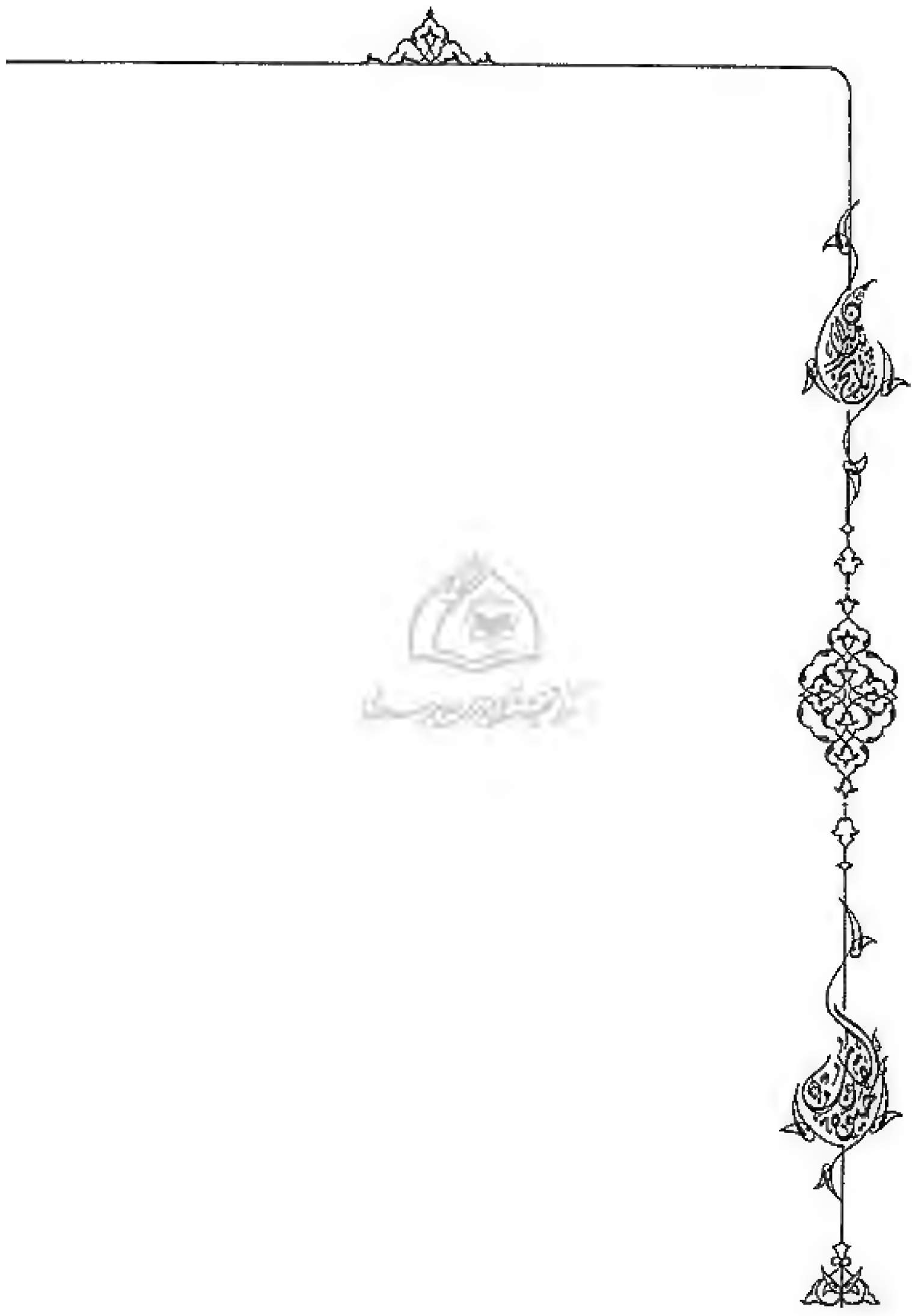
۴. مجمع البیان ۴/ ۱۷۰.

در تفسیر قول حق تعالی که فرموده است «وَيَنْزِلُ مُعْطَلَّةً وَقَصْرٍ مَّشِيدٍ»^(۱) که ترجمه‌اش این است که «چه بسیار چاه معطلی و قصر محکمی که اهلش هلاک شده‌اند و بی صاحب مانده است» گفته است که: بعضی گفته‌اند چاهی است که در حضرموت بوده است در شهری که آن را «حاضورا» می‌گفته‌اند و در آنجا نزول کردند چهار هزار کس از آنها که به حضرت صالح ایمان آورده بودند، صالح علیه السلام نیز با ایشان بود، پس چون به آنجا فرود آمدند حضرت صالح به رحمت الهی واصل شد، و به این سبب آن مکان را حضرموت گفتند، چون ایشان بسیار شدند و بت پرستی آغاز کردند حق تعالی پیغمبری بسوی ایشان فرستاد که او را حنظله می‌گفتند، پس او را در میان بازار کشتند و حق تعالی ایشان را هلاک کرد که همه مردند و چاه ایشان معطل شد و قصر پادشاه ایشان خراب شد^(۲).

۱. سوره حج: ۴۵.

۲. مجمع البیان ۸۹/۴، و در آن «حاضور» به جای «حاضورا» آمده است.

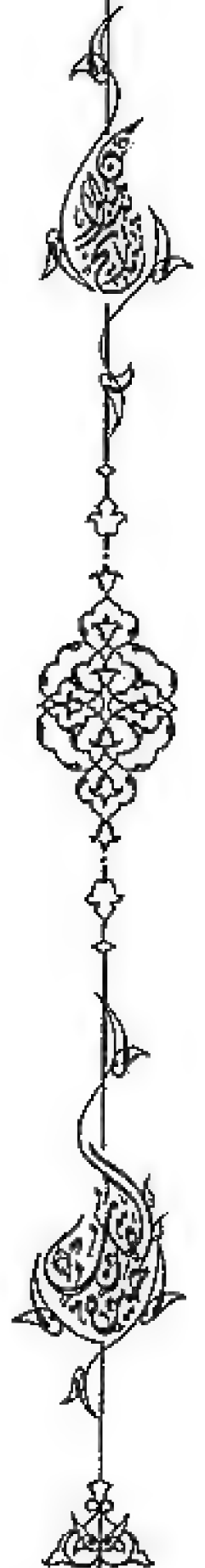

باب بیست و پنجم

در بیان قصص حضرت شعیبا و حضرت حیقوق علیه السلام

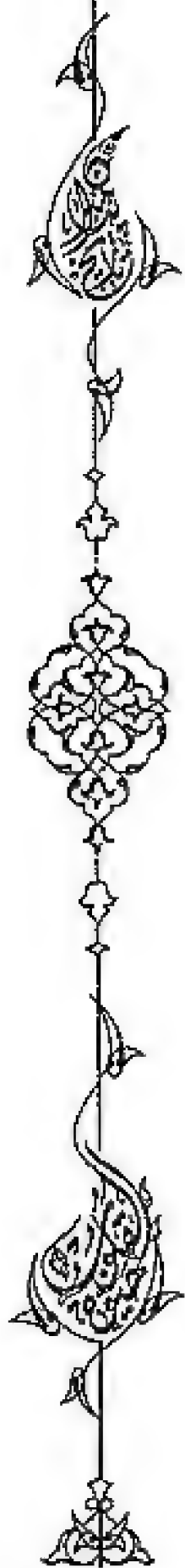

ابن بابویه و قطب راوندی رحمة الله عليهما از وهب بن منبه روایت کرده‌اند که: در بنی اسرائیل پادشاهی بود در زمان شعیا عليه السلام که ایشان مطیع و منقاد او امر و نواهی الهی بودند، پس بدعتها در دین نهادند، هر چند شعیا عليه السلام ایشان را نصیحت کرد و از عذاب خدا ترسائید سودی نبخشید، پس حق تعالی پادشاه بابل را بر ایشان مسلط گردانید، چون دیدند که تاب مقاومت لشکر او را ندارند توبه کردند و به درگاه حق تعالی تضرع نمودند، پس وحی الهی به شعیا نازل شد که: من توبه ایشان را قبول کردم برای صلاح پدران ایشان و پادشاه ایشان قرحه و دملی در ساق او بود و پندهای شایسته بود، پس خدا امر فرمود شعیا را که: امر کن پادشاه بنی اسرائیل را که وصیتی بکند و از اهل بیت خود کسی را برای بنی اسرائیل خلیفه خود گرداند که من در فلان روز قبض روح او خواهم کرد.

چون شعیا عليه السلام رسالت حق تعالی را به او رسانید، او به درگاه خدا رو آورد به تضرع و گریه و دعا و عرض کرد: خداوند! ابتدا کردی برای من به خیر و نیکی در روز اول و هر چیزی را برای من میسر گردانیدی و بعد از این نیز امیدی بغیر از تو ندارم، اعتماد من در همه امور بر توست، تو را حمد می‌کنم و از تو چشم احسان دارم بی عمل شایسته‌ای که کرده باشم، تو داناتری به احوال من از من، سؤال می‌کنم از تو که مرگ مرا به تأخیر اندازی و عمر مرا زیاده گردانی و بداری مرا بر آنچه دوست می‌داری و می‌پسندی.

پس حق تعالی وحی فرمود به شعیا که: من رحم کردم بر تضرع او و مستجاب کردم دعای او را و پانزده سال بر عمر او افزودم، پس او را امر کن که مداوا کند قرحه خود را به آب انجیر که آن را شقای درد او گردانیدم، و کفایت کردم از او و از بنی اسرائیل مؤنت دشمن ایشان را.

پس چون صبح شد دیدند که لشکرهاى پادشاه بابل همه مرده‌اند مگر پادشاه ایشان و پنج نفر از لشکر او، پس پادشاه با آن پنج نفر بسوی بابل گریختند و بنی اسرائیل به نیکی و صلاح ماندند تا پادشاه ایشان دار فانی را وداع کرد پس بعد از او بدعتها کردند هریک دعوی پادشاهی برای خود می‌کردند، چندانکه شعیاء علیه السلام ایشان را امر و نهی فرمود قبول قول او نکردند تا خدا ایشان را هلاک کرد (۱).

به روایت دیگر منقول است که: عبدالله بن سلام از حضرت رسول صلی الله علیه و آله پرسید از حال شعیاء؟ فرمود که: او بشارت داد بنی اسرائیل را به پیغمبری من و برادرم عیسی علیه السلام (۲).
و به سند معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی شعیاء علیه السلام که: من هلاک خواهم کرد از قوم تو صد هزار کس را که چهل هزار کس از بدان ایشان باشند و شصت هزار کس از نیکان ایشان باشند.

شعیاء علیه السلام گفت: خداوند! نیکان را برای چه هلاک می‌کنی؟
فرمود: برای آنکه مدافعه کردند با اهل معاصی و برای غضب من کردند (۳).
و به سند معتبر منقول است که حضرت امام رضا علیه السلام در مجلس مأمون فرمود به جاثلیق نصاری که: ای نصرانی! چگونه است علم تو به کتاب شعیاء علیه السلام؟
جاثلیق عرض کرد: حرف حرف آن را می‌دانم.

پس رو کرد به او و به رأس الجالوت عالم یهود و فرمود: آیا این در کتاب شعیاء هست که: ای قوم! من دیدم صورت خر سوار را که جامه‌ها از نور پوشیده بود و دیدم شتر سوار را که نور و روشنائی او مانند نور ماه بود؟
هر دو گفتند: بلی، این سخن شعیاء است.

و باز فرمود: شعیاء در تورات گفت: دو سواره می‌بینم که زمین به نور ایشان روشن خواهد شد، یکی بر دراز گوش سوار خواهد بود، و دیگری بر شتر، اینها کیستند؟

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۴۴.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۴۵.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۲۴۴.

رأس الجالوت گفت: نمی‌شناسم ایشان را، تو بگو کیستند.

حضرت فرمود: خر سوار عیسی علیه السلام است، و شتر سوار محمد صلی الله علیه و آله است، آیا انکار

می‌کنید این سخن را از تورات؟

گفتند: نه، ما انکار نمی‌کنیم.

پس حضرت فرمود: آیا می‌شناسی حقیوق پیغمبر را؟

گفت: بلی، می‌شناسم.

فرمود: آیا این سخن او در کتاب شما هست که حق تعالی بیان حق را ظاهر گردانید از

کوه فاران و پر شد آسمانها از تسبیح احمد صلی الله علیه و آله و امت او، و سواران او در دریا جنگ

خواهند کرد چنانچه در صحرا جنگ خواهند کرد و کتاب تازه خواهند آورد بعد از خراب

شدن بیت المقدس، و مراد به آن کتاب قرآن است، آیا می‌دانی این سخن را و ایمان به آن

داری؟

رأس الجالوت گفت: بلی، این سخن حقیوق علیه السلام است و ما انکار سخن او نمی‌کنیم^(۱).

و در بعضی از کتب مذکور است که: بنی اسرائیل خواستند که شعیبا علیه السلام را بکشند، او از

ایشان گریخت تا به درختی رسید، پس درخت از برای او گشوده شد و داخل آن گردید و

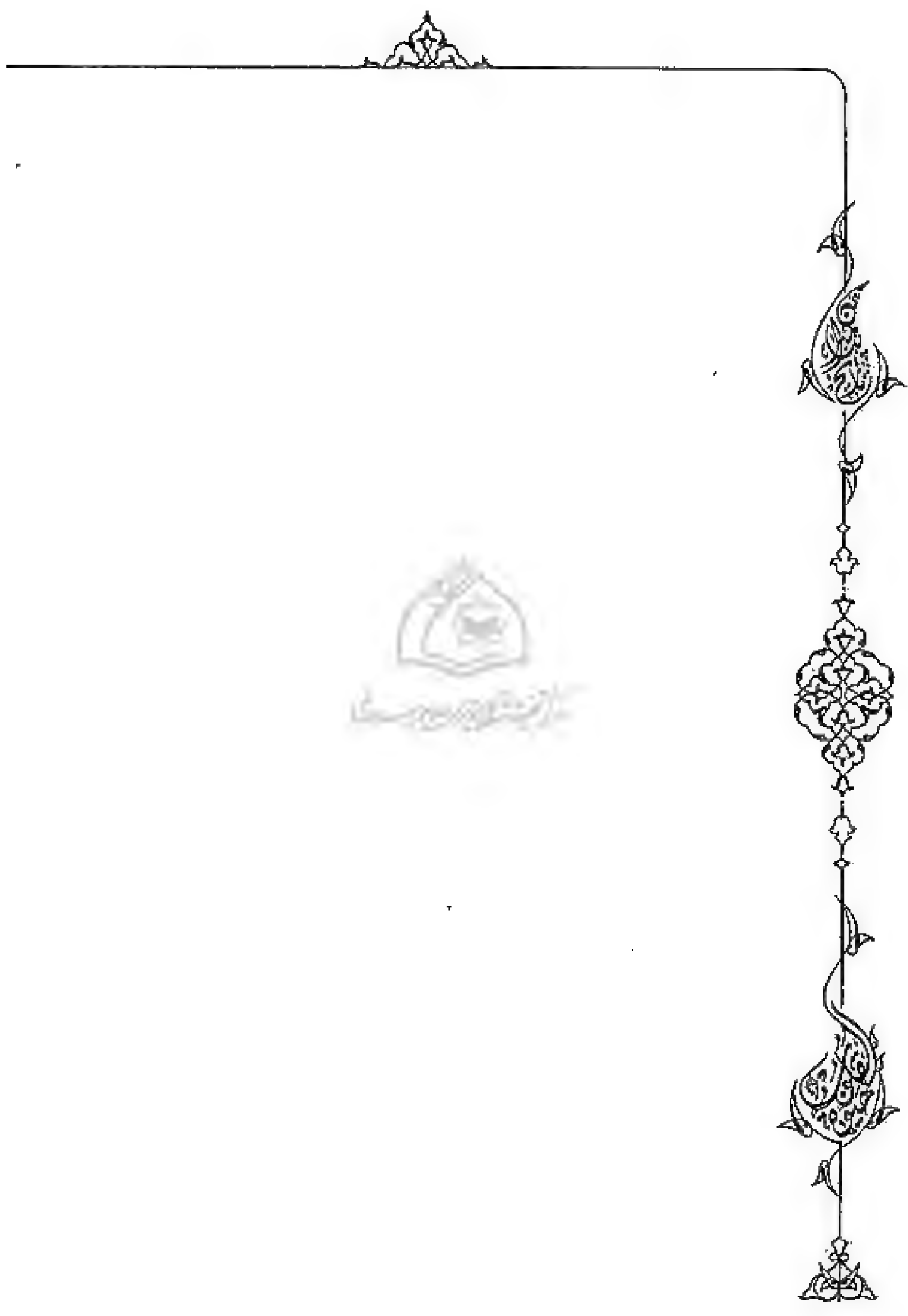
شکاف آن بهم آمد، پس شیطان کنار جامه او را گرفت و در بیرون درخت نگاهداشت و به

بنی اسرائیل نشان داد که شعیبا در میان این درخت است، پس ایشان از ره بر سر آن درخت

گذاشتند و او را در میان درخت به دو نیم کردند^(۲).

۱. عیون اخبار الرضا ۱/ ۱۶۱؛ توحید شیخ صدوق ۲۲۴؛ احتجاج ۲/ ۴۱۱.

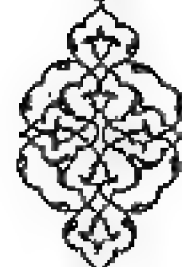
۲. کامل ابن اثیر ۱/ ۲۵۷.

باب بیست و ششم

در بیان قصص حضرت زکریا و یحیی علیهما السلام است

حق تعالی بعد از بیان قصه حضرت مریم علیها السلام می فرماید ﴿هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ﴾ یعنی: «در وقتی که زکریا نعمت آسمانی را نزد مریم دید دعا کرد پروردگار خود را، پس گفت: خداوندا! ببخش مرا از جانب خود و به رحمت‌های خاص خود ذرّیتی و نسلی طیب و پاکیزه بدرستی که تونی شنونده دعا و مستجاب کننده آن». ﴿فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ﴾ «پس ندا کردند او را فرشتگان در حالی که او ایستاده بود و نماز می کرد در محراب».

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: طاعت خدا خدمت اوست در زمین و هیچ خدمت خدا با نماز برابری نمی کند، از این جهت ملائکه زکریا را در وقت نماز در محراب ندا کردند ^(۱) ﴿أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ «بدرستی که خدا بشارت می دهد تو را به وجود یحیی که تصدیق کننده خواهد بود به کلمه‌ای از خدا را - یعنی عیسی را - و سیدی و بزرگی خواهد بود - در علم و عبادت و اخلاق نیکو - و منع کننده خواهد بود نفس خود را از شهوات دنیا - یا ترک زن خواستن خواهد کرد چنانچه در آن زمان پسندیده بوده است - و پیغمبری خواهد بود از شایستگان».

و به سند‌های معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضور آن است که با زنان نزدیکی نکند ^(۲).

۱. تفسیر عیاشی ۱۷۳/۲.

۲. تفسیر تبیان ۴۵۳/۲، و در آن سند روایت ذکر نشده است.

﴿قَالَ رَبِّ اَتْنِي يَكُونُ لِي عَلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِي الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ﴾ «زکریا گفت: از کجا

یا چگونه خواهد بود برای من پسری و حال آنکه دریافته است مرا پیری و زن من فرزند نمی آورد؟».

مروی است که: زکریا در آن وقت صد و بیست سال داشت و زنش نود و هشت سال داشت^(۱)؛ و علی بن ابراهیم روایت کرده است که: عاقر بود یعنی حائض نمی شد^(۲)، و این سؤال آن حضرت نه از راه استبعاد حصول این امر از قدرت حق تعالی بود بلکه اظهار عظمت این نعمت بود، یا استعلامی بود که آیا از من و زن من این فرزند با همین حال پیری بهم خواهد رسید، یا خدا ما را به جوانی برخواهد گردانید و فرزند خواهد داد؟

﴿قَالَ كَذَلِكَ اللهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ﴾ «حق تعالی فرمود: چنین است خدا می کند آنچه می خواهد».

﴿قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً﴾ «گفت: خداوندا! برای وقت بهم رسیدن فرزند قرار ده از برای من علامتی»، ﴿قَالَ آيَتُكَ اَلَا تُكَلِّمُ النَّاسَ ثَلَاثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمْزًا﴾ «خدا فرمود: علامت تو آن است که حرف نتوانی زد سه روز با مردم مگر با اشاره»، ﴿وَأَذْكُرُ رَبِّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحُ بِالْعِشِيِّ وَالْاُبْكَارِ﴾^(۳) «و یاد کن در این سه روز پروردگار خود را بسیار و تسبیح بگو او را در پسین و بامداد».

و در سوره مریم فرموده است ﴿ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا﴾ «إِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا﴾ «این یاد کردن و خبر دادن رحمت پروردگار توست بر بنده خود زکریا که دعای او را مستجاب گردانید در وقتی که ندا کرد پروردگار خود را ندائی آهسته و پنهان».

﴿قَالَ رَبِّ اِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاسْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا﴾ «گفت: خداوندا! پدروستی که سست شده استخوان از بدن من و سرم از پیری چون شعله سفیدی برآورده است»، ﴿وَلَمْ اَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا﴾ «و به دعای تو ای پروردگار من هرگز محروم نبودم بلکه همیشه

۱. عرائس المجالس ۳۷۵.

۲. تفسیر قمی ۱/۱۰۱.

۳. سوره آل عمران ۳۸-۴۱.

دعای مرا مستجاب کرده‌ای»، ﴿وَلَا يَخِشُ الْمَوَالِي مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا﴾ «بدرستی که من می‌ترسم از خویشان پدردار خود که وارث من باشند بعد از من، و بود زن من عقیم و فرزند نیاورد برای من»، ﴿فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا﴾ «پرئنی و یرث من آل یعقوب و آجعلہ ربّی رضیاً» «پس ببخش مرا از جانب خود فرزندی که اولی باشد به میراث من از سایر خویشان من که میراث برد از من و میراث برد از آل یعقوب - یعنی یعقوب پسر ماثان که عموی مریم بود، یا یعقوب پسر اسحاق علیهما السلام - و بگردان آن فرزند را خداوندا پسندیده خود و پاکیزه اخلاق».

و علی بن ابراهیم گفته است: زکریا علیهما السلام در آن وقت فرزندی نداشت که بعد از او قائم مقام او باشد و از او میراث برد، و هدایا و نذرهای بنی اسرائیل از برای عبّاد و علمای ایشان بود، و زکریا در آن وقت سرکرده عبّاد و علماء ایشان بود، و زن او خواهر مریم دختر عمران بن ماثان بود، و یعقوب پسر ماثان بود، و سایر اولاد ماثان در آن وقت سرکرده‌های بنی اسرائیل و شاهزاده‌های ایشان بودند، و ایشان از اولاد سلیمان بودند^(۱).

﴿يَا زَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا﴾ پس حق تعالی فرستاد بسوی او که: «ای زکریا! ما تو را بشارت می‌دهیم به پسری که نام او یحیی است و کسی را قبل از او همنام او نگردانیده بودیم یا آنکه پیش از او شبیه او نیافریده بودیم».

﴿قَالَ رَبِّ اَتَى بِكَ عَلِيٍّ هَينَ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا﴾ «گفت: خداوندا! چگونه خواهد بود از برای من پسری و حال آنکه زن من عقیم است که در جوانی فرزند نمی‌آورد و حال آنکه من رسیده‌ام از پیری به حدّی که بدنم خشک شده است و به نهایت پیری رسیده‌ام».

﴿قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَينَ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا﴾ «گفت خدا: بلکه چنین است امر خدا، گفت پروردگار تو: این بر من آسان است و بتحقیق که تو را آفریدم پیشتر و نبودى هیچ چیز».

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: ولادت حضرت یحیی علیه السلام بعد از بشارت حضرت زکریا علیه السلام به پنج سال شد ^(۱).

﴿قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا﴾ «گفت: خداوند! برای من علامتی قرار ده که بدانم چه وقت خواهد شد؟ فرمود: علامت تو آن است که نتوانی سخن گفت با مردم سه شب در حالی که صحیح باشی و لال نباشی و علّتی نداشته باشی».

و در چند حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: چون زکریا را در آن وقت علم بهم نرسید که آن ندا از جانب حق تعالی است و احتمال می داد که از جانب شیطان باشد، از خدا آیتی و علامتی طلبید که حقیقت آن وعده برای او ظاهر گردد، پس حق تعالی وحی فرمود به او که: آیت تو آن است که بی آزاری و علّتی سه روز با کسی سخن نتوانی گفت، چون این حالت او را حادث شد دانست که آن ندا از جانب خدا بوده است و در آن سه روز سخنی که با مردم می گفت اشاره به سر می کرد ^(۲).

﴿فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا﴾ «پس بیرون آمد بر قوم خود از محراب نماز - یا از غرفه خود - پس اشاره کرد پسوی ایشان که تنزیه کنید و تسبیح بگوئید خدای خود را - یا نماز کنید برای او - در پامداد و پسین».

و گفته اند که: هر روز از غرفه خود در وقت نماز صبح و خفتن بیرون می آمد و اذان می گفت و بنی اسرائیل با او نماز می کردند، چون وقت وعده خدا رسید و نتوانست با مردم سخن بگوید در وقت مقرر بیرون آمد و به اشاره آنها را اعلام کرد به نماز، پس دانستند که وقت شده است که زنش حامله شود، و سه روز بر این حال بود که با کسی سخن نمی توانست گفت و تسبیح و دعا و نماز می توانست نمود ^(۳).

﴿يَا يَحْيَىٰ خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَآتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا﴾ «تقدیر کلام آن است که: پس یحیی

۱. مجمع البیان ۵۰۵/۲.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۶.

۳. مجمع البیان ۵۰۵/۳.

را به او عطا کردیم و او را به حد کمال رسانیدیم و وحی فرستادیم بسوی او که «ای یحیی! بگیر کتاب را - یعنی تورات را - به قوت روحانی - که به تو عطا کرده‌ایم، یا به جسد و اهتمام بگیر و عزم کن بر عمل کردن به آن - و عطا کردیم به او حکم پیغمبری را در وقتی که کودک بود».

و گفته‌اند سه ساله بود؛ و بعضی گفته‌اند مراد از حکم، حکمت و دانائی است چنانچه از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است در تفسیر این آیه که: کودکان، حضرت یحیی را تکلیف به بازی کردند، در جواب ایشان فرمود: برای بازی خلق نشده‌ام ^(۱).

و مؤید اول است آنکه به بسند معتبر منقول است که علی بن اسباط گفت: به خدمت امام محمد تقی علیه السلام رفتم در وقت امامت آن حضرت، و در آن وقت قامت مبارکش پنج شبر بود، پس من تأمل می‌کردم در قامت آن حضرت که برای اهل مصر نقل کنم، پس نظر نمود به من و فرمود: خدا در امامت بر مردم حجت تمام می‌کند چنانچه در پیغمبری می‌کند، و چنانچه گاهی پیغمبری را در چهل سالگی می‌دهد گاهی در کودکی چنانچه حضرت یحیی را داد و فرمود: ﴿وَأَتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا﴾، همچنین در امامت گاهی در بزرگی می‌دهد گاهی در خردسالی ^(۲).

﴿وَحَنَانًا مِنْ لَدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا﴾ «شفقت و مهربانی و رحمتی از خود شامل حال او کردیم، یا او را مهربان بر بندگان خود گردانیدیم و پاکیزگی از گناهان، یا نمو در اعمال شایسته یا توفیق صدقات و زکات به او دادیم، و بود متقی و پرهیزکار از هر چه پسندیده‌ما نیست».

در حدیث معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: لطف الهی نسبت به او به مرتبه‌ای بود که هر وقت «یارب» می‌گفت حق تعالی می‌فرمود: لَیِّکَ ای یحیی ^(۳).

﴿وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا﴾ «و نیکوکار بود به پدر و مادر خود و نبود تجبر»

۱. مجمع البیان ۵۰۶/۲.

۲. کافی ۳۸۲/۱؛ مجمع البیان ۵۰۶/۲.

۳. کافی ۵۲۵/۲؛ مجمع البیان ۵۰۶/۲.

و تکبر کننده و معصیت کننده نسبت به ایشان یا نسبت به پروردگار خود».

﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾^(۱) «و سلام ما بر او باد - یا سلامتی ما از برای اوست از بلاها - در روزی که متولد شد و روزی که مُرد و روزی که زنده خواهد شد و از قبر مبعوث خواهد گردید».

و در جای دیگر فرموده است که ﴿وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ﴾ «یاد کن زکریا را در وقتی که ندا کرد پروردگار خود را که: پروردگارا! مگذار مرا تنها و بی فرزند و تو بهترین وارثانی»، ﴿فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَاهُ زَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَذَعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ﴾^(۲) «پس مستجاب کردیم دعای او را و بخشیدیم به او یحیی را و به اصلاح آوردیم از برای او جفت او را - علی بن ابراهیم روایت کرده است که: حایض نمی شد و در آن وقت حایض شد^(۳) - بدرستی که ایشان پیشی می گرفتند در نیکیها و اعمال شایسته و می خواندند ما را برای رغبت به ثواب ما و ترس از عقاب ما و بودند از برای ما خشوع کنندگان».

و به سند معتبر منقول است که: سعد بن عبدالله از حضرت صاحب الامر عجل الله تعالی فرجه الشریف سؤالی چند کرد در هنگامی که آن حضرت کودک بود و در دامن حضرت امام حسن عسکری علیه السلام نشسته بود، و از جمله آن سؤالات این بود که پرسید از تأویل ﴿کَهِيعَص﴾؟

فرمود: این حروف از خبرهای غیب است که مطلع گردانید خدا بر آنها بنده خود زکریا علیه السلام را و بعد از آن برای محمد صلی الله علیه و آله ذکر فرموده است، و این قصه چنان بود که زکریا از حق تعالی سؤال نمود که تعلیم او نماید نامهای آل عبا صلوات الله علیهم را، پس جبرئیل نازل شد و آن نامهای مقدس را تعلیم او نمود، پس زکریا علیه السلام هرگاه محمد و علی و فاطمه و حسن علیه السلام را یاد می کرد، دلگیری و اندوه و الم او برطرف می شد، و چون نام

۱. آیاتی که از سوره مریم آورده شد، آیات ۲-۱۵ می باشد.

۲. سوره انبیاء ۸۹ و ۹۰.

۳. تفسیر قمی ۷۵/۲.

حسین علیه السلام را یاد می‌کرد گریه در گلوی او گره می‌شد و از بسیاری گریستن نفسش تنگ می‌شد، پس روزی مناجات کرد که: خداوند! چرا آن چهار بزرگوار را که یاد می‌کنم غمها از دلم بیرون می‌رود و دلم گشاده می‌شود، و چون حسین علیه السلام را یاد می‌کنم دیده‌ام گریان و دلم محزون می‌شود و آه و ناله‌ام بلند می‌گردد؟

پس حق تعالی واقعه کربلا را به او وحی نمود چنانچه فرموده است: «کَهِيعَص» که «کاف» اشاره است به کربلا؛ و «ها» به هلاک عترت رسول صلی الله علیه و آله در آن صحرا؛ و «یا» به یزید علیه اللعنة والعذاب الشديد که ظلم کننده بر حسین بود؛ و «عین» عطش و تشنگی آن حضرت است؛ و «صاد» صبر آن حضرت است.

چون زکریا علیه السلام این را شنید، سه روز از محراب خود بیرون نیامد و متع فرمود مردم را که به نزد او بروند و رو آورد به گریه و فغان و توحه و مرثیه می‌خواند بر این مصیبت و می‌گفت: الهی! آیا به درد خواهی آورد دل بهترین خلقت را به مصیبت فرزندان او؟ آیا این بلیه و محنت را به ساحت عزت او فرود خواهی آورد؟ آیا جامه این ماتم را بر علی و فاطمه علیهما السلام خواهی پوشانید؟ آیا شدت این درد و محنت را به عرصه قرب و منزلت ایشان داخل خواهی نمود؟ پس می‌گفت: الهی! روزی فرما مرا فرزندی که با این پیری دیده من به او روشن گردد، چون به من عطا فرمائی مرا به محبت او مفتون گردان، پس دل مرا به مصیبت آن فرزند به درد آور چنانچه دل محمد حبیب خود را به فرزندش به درد خواهی آورد.

پس خدا حضرت یحیی علیه السلام را به آن حضرت عطا فرمود، و به مصیبت او دلش را به درد آورد، و مدت حمل یحیی در شکم مادرشش ماه بود و مدت حمل امام حسین علیه السلام نیز شش ماه بود^(۱).

به سندهای معتبر و صحیح بسیار از حضرت امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیهما السلام منقول است که: چنانچه پیش از یحیی علیه السلام کسی به نام او مستی نشده بود، همچنین به نام

امام حسین علیه السلام کسی پیش از او مستی نشده بود، و پی کننده ناقة صالح علیه السلام ولد الزنا بود و کشنده حضرت یحیی علیه السلام ولد الزنا بود و کشنده امیر المؤمنین علیه السلام ولد الزنا بود و کشنده امام حسین علیه السلام ولد الزنا بود، و نمی کشد پیغمبران و اولاد ایشان را مگر فرزندان زنا، و نگرست زمین و آسمان مگر بر یحیی و حسین علیه السلام، و آفتاب بر ایشان گریست که سرخ طالع می شد و سرخ فرو می رفت ^(۱).

و در روایت دیگر آن است که: رشح خون از آسمان می ریخت چنانچه جامه سفیدی که در هوا می داشتند سرخ می شد، و هر سنگ که از زمین بر می داشتند از زیرش خون می جوشید ^(۲).

و به سند معتبر از امام زین العابدین علیه السلام منقول است که فرمود: با پدرم امام حسین علیه السلام چون به کربلا می رفتیم در هیچ منزل فرود نمی آمدیم و بار نمی کردیم مگر آنکه آن حضرت یاد حضرت یحیی علیه السلام می کردند، و روزی فرمودند: از پستی و بی قدری دنیا نزد خدا آن بود که سر یحیی بن زکریا علیه السلام را به هدیه فرستادند برای فاحشه ای از فاحشه های بنی اسرائیل ^(۳).

و ابن بابویه رحمه الله علیه به سند خود از وهب بن منبه روایت کرده است که: روزی ابلیس لعنة الله علیه در مجالس بنی اسرائیل می گشت و ناسزا به مریم علیه السلام می گفت، و آن حضرت را نسبت به زکریا علیه السلام می داد، تا آنکه بنی اسرائیل بر زکریا شوریدند و در مقام قتل آن حضرت شدند، و حضرت زکریا از ایشان گریخت تا به درختی رسید و آن درخت برای آن حضرت شکافته شد، و چون زکریا به میان درخت رفت، شکاف درخت بهم آمد

۱. مجمع البیان ۵۰۴/۳؛ قصص الانبیاء راوندی ۱۲۲۰؛ کامل الزیارات ۱۷۷؛ ارشاد شیخ مفید ۱۳۲/۲؛ بحار الانوار ۲۳۰/۲۷.

۲. کامل الزیارات ۹۱ و ۹۲؛ ینابیع المودة ۱۵/۳. و برای اطلاع بیشتر از علاماتی که بعد از شهادت امام حسین علیه السلام ظاهر شد، رجوع شود به کتاب ترجمه الامام العین من تاریخ دمشق ۲۴۲ و فضائل الخمسة ۳۶۱/۲.

۳. ارشاد شیخ مفید ۱۳۲/۲؛ مجمع البیان ۵۰۴/۳.

و آن حضرت از نظر ایشان پنهان شد و ابلیس علیه اللعنه با سُفْه‌های بنی اسرائیل از پی آن حضرت می‌آمدند، چون به آن درخت رسیدند ابلیس علیه اللعنه دست گذاشت از پائین تا بالای درخت و موضع دل آن حضرت را شناخت، پس امر کرد ایشان را که آن موضع را با ازه بریدند و آن حضرت را در میان درخت به دو نیم کردند و آن حضرت را به آن حال گذاشتند و برگشتند، و ابلیس از ایشان غایب شد و دیگر پیدا نشد؛ و به آن حضرت از بریدن ازه هیچ‌المی نرسید، پس حق تعالی ملائکه را فرستاد که آن حضرت را غسل دادند و سه روز بر او نماز کردند پیش از آنکه او را دفن کنند، و چنین می‌باشند پیغمبران جسد مطهر ایشان متغیر نمی‌شود و در خاک نمی‌پوسد و پیش از دفن سه روز بر ایشان ملائکه و انس نماز می‌کنند^(۱).

و در تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام مذکور است در تفسیر قول حق تعالی که در قصه یحیی علیه السلام فرموده است «لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا» یعنی: «کسی را پیش از او نیافریده بودیم که یحیی نام داشته باشد»، و فرمود در تفسیر قول خدای تعالی «وَأَتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا» از حکمت‌هایی که خدا به آن حضرت در کودکی عطا فرموده بود آن بود که اطفال به او گفتند: بیا تا بازی کنیم، گفت: آه، والله که ما را برای بازی نیافریده‌اند بلکه برای جدّ و امر بزرگی آفریده‌اند، «وَحَنَانًا مِنْ لَدُنَّا» یعنی: «تحنّ و مهربانی بر پدر و مادر و سایر بندگان خود به او داده بودیم»، «وَزَكَاةً» یعنی: «طهارت و پاکیزگی داده بودیم هر که را ایمان به او آورد و تصدیق او بکند»، «وَكَانَ تَقِيًّا» یعنی: «پرهیزکار بود از شرور و معاصی»، «وَوَرَّأَ بِوَالِدَيْهِ» «و احسان می‌کرد نسبت به پدر و مادر خود و فرمانبردار ایشان بود»، «وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا» «و نمی‌کشت مردم را بر وجه غضب و نمی‌زد ایشان را از روی غضب» و هیچکس نیست مگر آنکه گناه کرده است یا قصد گناه در خاطرش گذشته است بغیر از یحیی که هرگز گناه نکرد و اراده گناه نیز در خاطرش خطور نکرد.

و امام علیه السلام فرمود در تفسیر این آیه ﴿هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ﴾ یعنی: چون زکریا دید نزد مریم میوه زمستان را در تابستان و میوه تابستان را در زمستان گفت به مریم: از کجاست این میوه‌ها از برای تو؟ مریم گفت: از جانب خدا است و خدا هر که را می‌خواهد روزی می‌دهد بی حساب، و یقین دانست زکریا که او راست می‌گوید زیرا که می‌دانست کسی بغیر او به نزد مریم نمی‌رود، پس در آن وقت در خاطر خود گفت: آن کس که قادر است از برای مریم میوه زمستان را در تابستان و میوه تابستان را در زمستان بفرستد قادر است که مرا فرزند عطا فرماید هر چند پیر باشم و زنم سترون^(۱) باشد.

پس در آن وقت دعا کرد که: پروردگارا! ببخش مرا از جانب خود ذریت پاکیزه نیکوئی بدرستی که تو شنونده دعائی؛ و ملائکه ندا کردند زکریا را در وقتی که در محراب به نماز ایستاده بود: بدرستی که خدا تو را بشارت می‌دهد به یحیی که تصدیق کننده کلمه خدا - یعنی عیسی - خواهد بود، و سقّی یعنی سر کرده و بزرگی خواهد بود در طاعت خدا و بر اهل طاعت او، و حضور خواهد بود و با زنان نزدیکی نخواهد کرد، و پیغمبری خواهد بود از شایستگان. و اول تصدیق یحیی علیه السلام عیسی علیه السلام را آن بود که صومعه‌ای که حضرت مریم داشت و عبادت الهی در آنجا می‌کرد غرقه‌ای بود که راهی نداشت و به نردبان به آن غرقه می‌رفتند و کسی بغیر از زکریا به آن غرقه نمی‌رفت، و چون بیرون می‌آمد بر در غرقه قفل می‌زد و از بالای در روزنه‌ای کوچک گشوده بود که باد از آنجا داخل می‌شد، پس چون دید مریم آبستن شده است غمگین شد و در خاطر خود گفت: کسی جز من به این غرقه بالا نمی‌آید و مریم آبستن شده است و من رسوا می‌شوم در میان بنی اسرائیل و گمان خواهند کرد که من او را آبستن کرده‌ام.

پس به نزد زن خود آمد و این قصه را به او گفت، آن زن گفت: ای زکریا! مترس که خدا برای تو نمی‌کند مگر آنکه خیر تو در آن است، و بیاور مریم را که من بینم و از حال او سؤال کنم؛ پس زکریا علیه السلام مریم را به نزد زن خود آورد و حق تعالی از مریم مشقت جواب

گفتن را برداشت، و چون داخل شد به نزد زن زکریا که خواهر بزرگ او بود زن زکریا از برای او پرنخاست، پس یحیی علیهما السلام به قدرت خدا در شکم مادر دست پر او زد و او را از جا کند و با مادر خود سخن گفت که: بهترین زنان عالمان با بهترین مردان عالمان که در شکم اوست به نزد تو می‌آیند و تو از برای ایشان برنمی‌خیزی؟ پس زن زکریا از جا کنده شد و برجست و از برای مریم ایستاد، پس یحیی در شکم او سجده کرد برای تعظیم عیسی و این اول تصدیقی بود که او را کرد^(۱).

مؤلف گوید: مشهور آن است که مادر یحیی علیهما السلام «ایشاع» بود و خلاف است که آیا خواهر مریم بود یا خاله او، و این حدیث دلالت بر اول می‌کند.

و در حدیث دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: در روز قیامت منادی ندا خواهد کرد: کجاست فاطمه دختر محمد ﷺ؟ کجاست خدیجه دختر خویلد؟ کجاست مریم دختر عمران؟ کجاست آسیه دختر مزاحم؟ کجاست ام کلثوم مادر یحیی؟^(۲) (و تمام حدیث در جای خود خواهد آمد).

از حضرت رسول ﷺ منقول است که: زهد حضرت یحیی در این مرتبه بود که روزی به بیت المقدس آمد و نظر کرد به عباد و رهبانان و احبار که پیراهن‌ها از مو پوشیده‌اند و کلاه‌ها از پشم بر سر گذاشته‌اند و زنجیرها در گردن خود کرده و پرستونهای مسجد بسته‌اند، چون این جماعت را مشاهده نمود به نزد مادرش آمد و گفت: ای مادر! از برای من پیراهنی از مو و کلاهی از پشم بیاف تا بروم به بیت المقدس و عبادت خدا بکنم با عباد و رهبانان، مادر او گفت: صبر کن تا قدرت پیغمبر خدا بیاید و با او مصلحت کنیم.

چون حضرت زکریا آمد، سخن یحیی را نقل نمود، زکریا علیهما السلام فرمود: ای فرزندا چه چیز تو را باعث شده است که این اراده نمایی و تو هنوز طفلی و خردسالی؟

یحیی علیهما السلام گفت: ای پدر! مگر ندیده‌ای از من خردسالتر که مرگ را چشیده است؟

۱. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۶۵۹.

۲. تفسیر فرات کوفی ۲۹۸.

فرمود: بلی.

پس زکریا به مادر یحیی گفت: آنچه می‌گوید چنان کن، پس مادر کلاه پشم و پیراهن مو از برای او بافت، یحیی پوشید و رفت به جانب بیت المقدس و با عباد مشغول عبادت گردید تا آنکه پیراهن مو بدن شریفش را خورد، پس روزی نظر کرد به بدن خود دید که بدنش نحیف شده است و گریست، پس خطاب الهی به او رسید: ای یحیی! آیا گریه می‌کنی از اینکه بدنت کاهیده است؟ عزت و جلال خودم سوگند که اگر یک نظر به جهنم بکنی پیراهن آهن خواهی پوشید به عوض پلاس!

پس یحیی علیه السلام گریست تا آنکه از بسیاری گریه رویش مجروح شد به حدی که دندانهایش پیدا شد.

چون این خبر به مادرش رسید با زکریا به نزد او آمدند و عباد بنی اسرائیل به گرد او برآمدند و او را خبر دادند که: روی تو چنین مجروح و کاهیده شده است.
گفت: من با خبر نشدم.

زکریا گفت: ای فرزندا چرا چنین می‌کنی؟ من از خدا فرزندی طلبیدم که موجب سرور من باشد.

گفت: ای پدر! تو مرا به این امر کردی و گفתי که در میان بهشت و جهنم عقبه‌ای هست که نمی‌گذرند از آن عقبه مگر جماعتی که بسیار گریه کنند از خوف الهی.

فرمود: بلی ای فرزندا من چنین گفتم، جهد و سعی نما در بندگی خدا که تو را به امر دیگر امر فرموده‌اند.

پس مادرش گفت: ای فرزندا رخصت می‌دهی که دو پاره نمد از برای تو بسازم که بر اطراف روی خود نهی تا دندانهایت را پوشاند و آب چشمت را جذب نماید؟
گفت: تو اختیار داری.

پس مادرش دو قطعه نمد برای او ساخت و بر رویش گذاشت، در اندک زمانی از گریه او چنان تر شد که چون آن را فشرده آب از میان انگشتانش جاری شد!

چون حضرت زکریا علیه السلام این حال را بدید گریان شد و رو بسوی آسمان نمود و عرض

کرد: خداوند! این فرزند من است و این آب دیده اوست و تو از همه رحم کنندگان رحیم‌تری.

پس هرگاه که زکریا می‌خواست بنی اسرائیل را موعظه بگوید، به جانب چپ و راست نظر می‌کرد، اگر یحیی حاضر بود نام بهشت و جهنم نمی‌برد، پس روزی یحیی حاضر نبود و زکریا شروع به موعظه کرد. یحیی علیه السلام سر خود را به عبائی پیچیده آمد در میان مردم نشست و حضرت زکریا او را ندید و فرمود: حبیب من جبرئیل مرا خبر داد که حق تعالی می‌فرماید: در جهنم کوهی است که آن را «سکران» می‌نامند، و در مابین کوه وادی هست که آن را «غضبان» می‌گویند زیرا که از غضب الهی افروخته شده است، در آن وادی چاهی هست که صد سال راه عمق آن است، و در آن چاه تابوتها از آتش هست و در آن تابوتها صندوقها و جامه‌ها و زنجیرها و غلها از آتش هست.

چون یحیی علیه السلام اینها را شنید سر برداشت و فریاد برآورد: واغفلتاه! چه بسیار غافلیم از سکران!

برخواست و متحیرانه متوجه بیابان شد، پس حضرت زکریا از مجلس برخاست و به نزد مادر یحیی رفت و فرمود: یحیی را طلب نما که می‌ترسم او را نبینی مگر بعد از مرگ او، پس مادرش به طلب او بیرون رفت تا به جمعی از بنی اسرائیل رسید، ایشان از او پرسیدند: ای مادر یحیی! به کجا می‌روی؟

گفت: به طلب فرزندم یحیی می‌روم که نام آتش جهنم شنیده و رو به صحرا رفته است. پس رفت تا به چوپائی رسید، از او سؤال نمود: آیا جوانی را به این هیئت و صفت دیدی؟

گفت: بلکه یحیی را می‌خواهی؟

گفت: بلی.

گفت: الحال او را در فلان عقبه گذاشتم که پاهایش در آب دیده‌اش فرو رفته بود و سر به آسمان بلند کرده می‌گفت: بعزت و جلال تو ای مولای من! که آب سرد نخواهم چشید تا منزلت و مکان خود را نزد تو ببینم.

چون مادر به او رسید و نظرش بر وی افتاد به نزدیک او رفت و سرش را در میان پستانهای خود گذاشت و او را به خدا سوگند داد که با او به خانه برگردد. پس با او به خانه رفت و مادرش به او التماس نمود که: ای فرزندان التماس دارم که پیراهن مو را بکنی و پیراهن پشم بپوشی که آن نرم تر است، یحیی قبول فرمود و پیراهن پشم پوشید و مادر از برای او عدسی پخت و آن حضرت تناول فرمود و خواب او را ربود تا هنگام نماز شد، پس در خواب به او ندا رسید: ای یحیی! خانه‌ای به از خانه من می‌خواهی؟ همسایه‌ای به از من می‌طلبی؟

چون این ندا به گوشش رسید از خواب برخاست و گفت: خداوند! از لغزش من درگذر، بعزت تو سوگند که دیگر سایه‌ای نطلبم بغیر از سایه بیت المقدس. و به مادرش گفت: ای مادر! پیراهن مو را بپار، مادرش آن را به او داد و در او آویخت که مانع رفتنش شود، حضرت زکریا به او فرمود: ای مادر یحیی! او را بگذار که پرده دلش را گشوده‌اند و به عیش دنیا منتفع نمی‌شود.

پس برخاست یحیی علیه السلام و پیراهن موئین و کلاه پشمینه را به تن خود نمود و بسوی بیت المقدس برگشت و با احبار و رهبانان عبادت می‌کرد تا شهید شد^(۱).

و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که از آبای طاهرين خود علیهم السلام روایت کرده که: شیطان به نزد انبیاء می‌آمد از زمان آدم تا هنگامی که حضرت عیسی علیه السلام مبعوث شد و با ایشان سخن می‌گفت و سؤالها از ایشان می‌کرد، و به حضرت یحیی پیش از پیغمبران دیگر انس داشت، روزی حضرت یحیی علیه السلام به او فرمود: ای ابو مرّه! مرا به تو حاجتی است.

گفت: قدر تو از آن عظیمتر است که حاجت تو را رد توان نمود، آنچه خواهی سؤال نما که آنچه فرمائی مخالفت نخواهم نمود.

حضرت یحیی فرمود: می‌خواهم دامها و تله‌های خود را که بنی آدم را به آنها صید

می‌نمائی به من بنمائی.

آن ملعون قبول کرد و به روز دیگر وعده کرد، چون صبح روز دیگر شد حضرت یحیی در خانه نشست و منتظر او بود، ناگاه دید که صورتی در برابرش ظاهر شد رویش مانند روی میمون و بدنش مثل بدن خوک بود، و طول چشمهایش در طول رویش و همچنین دهانش در طول رویش، و ذقن نداشت و ریش نداشت و چهار دست داشت؛ دو دست در سینه و دو دست در دوش او رسته، و پی پایش در پیش رویش بود و انگشتان پایش در عقب، قبائی پوشیده و کمربندی بر روی آن بسته و بر آن کمر بند رشته‌ها به الوان مختلف آویخته است بعضی سرخ و بعضی سبز و به هر رنگی رشته‌ای در آن میان هست، و زنگ بزرگی در دست دارد، و خودی بر سر نهاده و بر آن خود قلایبی آویخته!

چون حضرت او را به این هیئت مشاهده فرمود پرسید: این کمر بند چیست که در میان داری؟

گفت: این گبری و مجوسیت است که من پیدا کرده‌ام و برای مردم زینت داده‌ام!

فرمود: این رشته‌های الوان چیست؟

گفت: این اصناف زنان است که مردم را به الوان مختلفه و رنگ آمیزیهای خود می‌ربایند!

فرمود: این زنگ چیست که در دست داری؟

گفت: این مجموعه‌ای است که همه لذتها در اینجا است از طنبور و بربط و طبل و نای و صرنا^(۱) و غیر اینها، و چون جمعی به شراب خوردن مشغول شدند و لذتی نمی‌یابند از آن من این جرس را به حرکت درمی‌آورم تا مشغول خوانندگی و ساز می‌شوند، چون صدای آن را شنیدند از طرب و شوق از جا پد رمی‌آیند، یکی رقص می‌کند و دیگری با انگشتان صدا می‌کند و دیگری جامه بر تن می‌درد!

پس حضرت فرمود: چه چیز بیشتر موجب سرور و روشنی چشم تو می‌گردد؟

۱. صرنا معرب سرنا است. (فرهنگ عمید ۲/ ۱۶۲۰).

گفت: زنان که ایشان تله‌ها و دام‌های منند، و چون نفرین‌ها و لعنت‌های صالحان بر من جمع می‌شود به نزد زنان می‌روم و از آنها دلخوش می‌شوم.

حضرت فرمود: این خود چیست که بر سر توست؟

گفت: به این خود خود را از نفرین‌های صالحان حفظ می‌کنم.

فرمود: این قلاب چیست که بر آن آویخته است؟

گفت: با این دلهای صالحان را می‌گردانم و بسوی خود می‌کشم.

یحیی علیه السلام فرمود: هرگز به من یک ساعت ظفر یافته‌ای؟

گفت: نه، و لیکن در تو یک خصلت می‌بینم که مرا خوش می‌آید.

فرمود: کدام است؟

گفت: اندکی بیشتر چیزی می‌خوری در هنگام افطار و این موجب سنگینی تو می‌شود و دیرتر به عبادت برمی‌خیزی.

حضرت فرمود: با خدا عهد کردم که هرگز از طعام سیر نشوم تا خدا را ملاقات نمایم.

شیطان گفت: من نیز عهد کردم که هیچ مسلمانی را دیگر نصیحت نکنم تا خدا را ملاقات کنم.

پس بیرون رفت و دیگر به خدمت آن حضرت نیامد^(۱).

و به روایت دیگر منقول است که: لباس حضرت یحیی علیه السلام از لیف خرما بود و خوراک او از برگ درخت بود^(۲).

و به سندهای معتبر از حضرت امام موسی و امام رضا علیهما السلام منقول است که: یحیی علیه السلام می‌گریست و نمی‌خندید، و عیسی علیه السلام می‌گریست و می‌خندید، و آنچه عیسی می‌کرد بهتر بود از آنچه یحیی می‌کرد^(۳).

و به سند معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: چون خلافت و

۱. امالی شیخ طوسی ۲۳۹.

۲. ارشاد القلوب ۱۵۷، مکارم الاخلاق ۲۲۸.

۳. کافی ۲/۶۶۵، قصص الانبیاء راوندی ۲۷۳.

ریاست بنی اسرائیل بعد از دانیال علیه السلام به عزیر علیه السلام رسید، شیعیان جمع می‌شدند بسوی او و با او انس می‌گرفتند و مسائل دین خود را اخذ می‌نمودند، پس صد سال از ایشان غائب شد، و باز بر ایشان مبعوث شد و حجت‌های خدا که بعد از او بودند غائب شدند و امر بنی اسرائیل بسیار شدید شد تا آنکه یحیی علیه السلام متولد شد، چون هفت سال از عمر او گذشت ظاهر شد در میان بنی اسرائیل و تبلیغ رسالت الهی به ایشان نمود و خطبه‌ای یلیغ در میان ایشان خواند و حمد و ثنای حق تعالی و تبلیغ رسالت الهی را به یادشان آورد و خبر داد ایشان را که محتضای صالحان از برای گناهان بنی اسرائیل و بدیهای اعمال ایشان است و عاقبت نیکو برای پرهیزکاران است، و وعده داد ایشان را که: فرج شما بعد از بیست سال و کسری خواهد بود که حضرت مسیح که عیسی بن مریم علیه السلام است در میان شما قیام به امر نبوت بنماید^(۱).

و در حدیث معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: شهادت حضرت یحیی علیه السلام در روز چهارشنبه آخر ماه صفر واقع شد^(۲).

در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت عیسی علیه السلام دعا کرد که حق تعالی حضرت یحیی علیه السلام را برای او زنده گرداند، پس به نزد قبر آن حضرت آمد و او را ندا کرد، یحیی علیه السلام او را جواب گفت و از قبر بیرون آمد و گفت: ای عیسی! چه می‌خواهی از من؟

گفت: می‌خواهم که در دنیا باشی و مونس من باشی چنانچه پیشتر بودی.
گفت: ای عیسی! هنوز حرارت مرگ از من ساکن نشده است و می‌خواهی به دنیا برگردم و بار دیگر حرارت و شدت مرگ را دریابم؟
پس به قبر خود برگشت، و عیسی علیه السلام معاودت نمود^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: شخصی به نزد عیسی علیه السلام آمد و گفت: یا روح الله! من

۱. کمال الدین و تمام النعمة ۱۵۸.

۲. علل الشرایع ۵۹۷؛ عیون اخبار الرضا ۱/۲۲۷؛ خصال ۲۸۸.

۳. کافی ۲/۲۶۰.

زنا کرده‌ام مرا پاک کن!

حضرت ندا فرمود در میان قوم: هر که هست بیرون آید برای پاک کردن فلان شخص از گناه. چون همه حاضر شدند و آن مرد را در گودال کردند که سنگسار کنند آن مرد فریاد برآورد: هر که حدی از خدا بر او لازم گردیده است مرا حد نزنند، همه مردم برگشتند بغیر از عیسی و یحیی علیهما السلام، پس یحیی به نزدیک آن مرد رفت و گفت: ای گناهکار! مرا پسندی بده.

گفت: نفس خود را با خواهش او مگذار که تو را هلاک می‌کند.

یحیی فرمود: دیگر بگو.

گفت: هیچ گناهکاری را بر گناهش سرزنش و ملامت مکن.

فرمود: دیگر بگو.

گفت: به غضب و خشم میا.

حضرت یحیی علیه السلام فرمود: پس است مرا^(۱).

در حدیث دیگر از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که: چون حق تعالی عیسی علیه السلام را به آسمان برد، شمعون بن حمون را در میان قوم خود جانشین خود گردانید، پس پیوسته شمعون در میان بنی اسرائیل قیام به هدایت ایشان می‌نمود تا او به رحمت الهی واصل شد، پس حق تعالی یحیی بن زکریا علیه السلام را به پیغمبری مبعوث گردانید، و چون نزدیک شد که یحیی را شهید کنند، یحیی اولاد شمعون را وصی خود گردانید^(۲).

مؤلف گوید: احادیث در باب یحیی علیه السلام مختلف است: بعضی دلالت می‌کند بر آنکه آن حضرت بعد از عیسی علیه السلام بود و از اوصیای آن حضرت بود؛ و بعضی دلالت می‌کند بر آنکه در زمان آن حضرت شهید شد. و اگر گوئیم دو یحیی پسر زکریا علیه السلام بوده‌اند بعید است، و محتمل است که خدا بعد از مردن او را زنده گردانیده باشد و باز مبعوث به پیغمبری کرده

باشد، و اظهر آن است که بعضی از اخبار موافق عامه تقیه وارد شده باشد، والله يعلم.
و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: چون یحیی علیه السلام متولد شد او را به آسمان بردند و از نهرهای بهشت او را غذا می‌دادند، و چون او را از شیر باز گرفتند او را بسوی پدرش فرود آوردند و در هر خانه‌ای که بود، خانه از نور رویش روشن می‌شد (۱).

به سند حسن از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: سه وقت است که وحشت آدمی از همه اوقات بیشتر می‌باشد: روزی که از شکم مادر بیرون می‌آید و دنیا را می‌بیند؛ و روزی که می‌میرد و آخرت را می‌بیند؛ و روزی که از قبر بیرون می‌آید و حکمی چند را می‌بیند که در دنیا نمی‌دیده است. و حق تعالی بر یحیی علیه السلام سلام و سلامتی فرستاد در این سه حالت، و خوف او را به ایمنی مبدل گردانید چنانچه حق تعالی فرموده است ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾ (۲). و حضرت عیسی بر خود سلام فرستاد در این سه حالت و فرمود که ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾ (۳). (۴)
به سند حسن از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: روز اول محرم روزی است که زکریا علیه السلام از خدا فرزندی طلبید و خدا دعای او را مستجاب فرمود، هر که آن روز را روزه بدارد و دعا کند، خدا دعای او را مستجاب می‌گرداند چنانچه دعای زکریا علیه السلام را مستجاب گردانید (۵).

و به سند حسن بلکه صحیح از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت زکریا علیه السلام از بنی اسرائیل خائف گردید، از ایشان گریخت و پناه به درختی برد، و آن درخت برای او شکافته شد و گفت: ای زکریا! داخل شو در من، چون در شکاف آن داخل شد درخت بهم

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۶.

۲. سوره مریم: ۱۵.

۳. سوره مریم: ۲۳.

۴. خصال ۱۰۷؛ عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۵۷.

۵. عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۹۹؛ امالی شیخ صدوق ۱۱۲.

آمد، بنی اسرائیل چون او را طلب کردند و نیافتند، شیطان علیه اللعنه به نزد ایشان آمد و گفت: من دیدم زکریا میان این درخت رفت، آن را ببرید تا او هلاک شود.

چون آن جماعت آن درخت را می پرستیدند گفتند: نمی بریم این درخت را. پس ایشان را وسوسه کرد تا راضی شدند که آن را ببرند و آن حضرت را در میان آن درخت به دو نیم کردند، صلوات الله علیه ولعنة الله علی من قتله ومن أعانهم علی ذلك (۱).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: پادشاهی بود در زمان حضرت یحیی علیه السلام که با زنان بسیاری که داشت، به آنها اکتفا نمی کرد و با زن زناکاری از بنی اسرائیل زنا می کرد تا آن زن پیر شد، و چون آن زن پیر شد دختر خود را برای پادشاه زینت کرد و به دختر گفت: می خواهم که تو را برای پادشاه ببرم، چون پادشاه با تو نزدیکی کند و از تو پرسد: چه حاجت داری؟ بگو: حاجت من آن است که یحیی پسر زکریا را بکشی!

چون دختر را به نزد پادشاه برد و با او مقاربت کرد از او پرسید: چه حاجت داری؟ گفت: کشتن یحیی.

تا سه مرتبه از او پرسید و در هر مرتبه این جواب گفت.

پس طشتی از طلا طلبید و یحیی علیه السلام را حاضر کرد و سر مبارکش را در میان آن طشت برید، و چون خون آن حضرت را بر زمین ریختند به جوش آمد، و هرچند خاک بر آن خون می ریختند خون می جوشید و به رو می آمد تا آنکه تلّ عظیمی شد.

و چون آن قرن منقرض شد و بخت نصر بر بنی اسرائیل مسلط شد، از سبب جوشیدن آن خون پرسید، هیچکس آن را ندانست و گفتند: مرد پیری هست او می داند، چون او را طلبید و از او پرسید، او از پدر و جدّ خود قصه حضرت یحیی علیه السلام را نقل کرد و گفت: این خون اوست که می جوشد!

پس بخت نصر گفت: البته آنقدر یکشم از بنی اسرائیل که این خون از جوشیدن باز

ایستاد، پس بر روی آن خون هفتاد هزار کس را کشت تا خون از جوشیدن ایستاد^(۱).
و به روایت معتبر دیگر منقول است که: آن زن زناکار زوجهٔ پادشاه جبار دیگر بود که
قبل از این پادشاه بود، و این پادشاه بعد از او آن زن را خواست، و چون پیر شد اول تکلیف
کرد پادشاه را که تزویج نماید آن دختری را که از پادشاه اول داشت، پادشاه گفت: من از
حضرت یحیی علیه السلام می‌پرسم، اگر او تجویز می‌نماید من او را تزویج می‌کنم.

چون از آن حضرت پرسید و تجویز نمود، پس آن زن دختر خود را زینت نمود و در
وقتی که پادشاه مست بود او را به نظر پادشاه به جلوه درآورد و او را تعلیم کرد که: از
پادشاه استدعا کن کشتن یحیی را و به این سبب آن حضرت را شهید کرد^(۲).

و به روایت دیگر منقول است که: حضرت عیسی علیه السلام حضرت یحیی علیه السلام را با دوازده
نفر از حواریان فرستاد که مردم را شرایع دین بیاموزند و نهی کنند آنها را از نکاح کردن
دختر خواهر.

و پادشاه ایشان دختر خواهری داشت که او را دوست می‌داشت و می‌خواست او را
نکاح کند! چون خبر به مادر آن دختر رسید که یحیی نهی می‌کند از مثل این نکاح، دختر
خود را زینت بسیار کرد و به نظر پادشاه به جلوه درآورد تا او را مفتون حسن او گردانید،
پس پادشاه از دختر پرسید: چه حاجت داری؟

گفت: حاجت من آن است که ذبح کنی یحیی بن زکریا را.

پادشاه گفت: حاجت دیگر بطلب.

دختر گفت: مطلب دیگری ندارم بغیر این.

چون بسیار اهتمام کرد آن ملعون فرستاد و حضرت یحیی علیه السلام را حاضر کرد و سر آن
سرور را بر طشت برید و قطره‌ای از آن خون مطهر بر زمین ریخت و به جوش آمد، و
پیوسته در جوش بود تا حق تعالی بخت نصر را بر ایشان مسلط گردانید پس پیرزالی از

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۷.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۸.

بنی اسرائیل به نزد او آمد و آن خون را به او نمود و گفت: این خون یحیی است، از روزی که شهید شده است تا به حال در جوش است.

پس در دل بخت نصر افتاد که بر بالای آن خون آنقدر از بنی اسرائیل را بکشد تا ساکن گردد، پس در یک سال هفتاد هزار کس از بنی اسرائیل را بر روی آن خون کشت تا ساکن شد^(۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: چون حق تعالی خواهد که برای دوستان خود انتقام بکشد به بدترین خلق خود انتقام می‌کشد، و چون خواهد که انتقام از برای خود بکشد به دوستان خود انتقام می‌کشد، و از برای حضرت یحیی به بخت نصر انتقام کشید^(۲).

مؤلف گوید: بسیاری از احوال حضرت یحیی علیه السلام در باب احوال حضرت دانیال علیه السلام و بخت نصر ذکر خواهد شد انشاء الله.

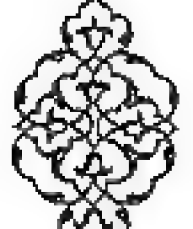
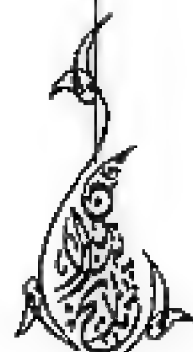
۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۹؛ عرائس المجالس ۳۷۹.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۸.

باب بیست و هفتم

در بیان قصص حضرت مریم دختر عمران
مادر عیسی علیه السلام است

لا اله الا الله محمد رسول الله

حق تعالی می فرماید ﴿إِذْ قَالَتِ امْرَأَةُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾^(۱) یعنی: «به یاد آور آن وقتی را که گفت زن عمران - که آن «حنه» جدۀ عیسی بود، و این عمران غیر از عمران پدر منوسی علیه السلام است بلکه عمران پسر مائان است، و جمعی گفته اند که خواهر حنه در خانه زکریا بود و عیسا نام داشت و یحیی و مریم خاله زاده بودند - : پروردگارا! بدرستی که من نذر کردم برای تو که آنچه در شکم من است محرّر گردانم - یعنی خادم بیت المقدس گردانم، یا مخصوص عبادت گردانم که از محراب بیرون نیاید چنانچه علی بن ابراهیم روایت کرده است^(۲) - بدرستی که توئی شنوا و دانا^(۳)».

و عیاشی به سندهای معتبر از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده است که: چون نذر کرد زن عمران که آنچه در شکم اوست محرّر گرداند، و محرّر آن بود که برای مسجد و معبد خود قرار می دادند که هرگز از مسجد بیرون نیاید ﴿فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذَرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾^(۴).

حضرت فرمود: چون مریم از «حنه» بوجود آمد گفت: «پروردگارا! من این فرزند را دختر بر زمین گذاشتم، و خدا دانایتر بود به آنچه از او بوجود آمده بود، و نیست مرد مثل

۱. سورة آل عمران: ۳۵.

۲. تفسیر قمی ۱/۱۰۱.

۳. مجمع البیان ۱/۴۲۴. و در آن به جای «عیسا»، «اشیاع» آمده است.

۴. سورة آل عمران: ۳۶.

زن در خدمت بیت المقدس و عباد»^(۱) - از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: زیرا که زن حیض می‌شود و می‌باید از مسجد بیرون رود و محترّم می‌باید از مسجد بیرون نرود^(۲) - بدرستی که من او را مریم نام کردم - یعنی عابده یا خادمه - بدرستی که در پناه تو در می‌آورم او را و ذرّیت و فرزندان او را از شرّ شیطان رجیم».

﴿تَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا﴾ «پس قبول کرد او را پروردگار او برای خدمت بیت المقدس - با دختر بودن او - به قبول کردن نیکو و رویانید او را رویانیدنی نیکو»، گفته‌اند که: در روزی نمو می‌کرد مثل آنکه دیگران در سالی نمو کنند؛ و ابن عباس روایت کرده است که: چون نه ساله شد، در روزه و عبادت و زهد و ترک دنیا، بر همه عباد زیادتی می‌کرد^(۳).

﴿وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا﴾ «و خدا کفالت او را به زکریا مقوض گردانید»، چنانچه نقل کرده‌اند که: مادر مریم او را در خرّقه‌ای پیچید و به مسجد آورد به نزد احبار و رهبانان بنی اسرائیل و گفت: بگیری که این نذر بیت المقدس است، و چون مریم دختر امام و صاحب قربانی آنها بود احبار بنی اسرائیل نزاع کردند در کفالت او، پس زکریا گفت: من احقّم به کفالت او زیرا که خاله‌اش در خانه من است، احبار گفتند: اگر ما به احق می‌گذاشتیم مادرش از همه احق بود و لیکن قرعه می‌افکنیم تا به اسم هر که در آید او متوجه کفالت گردد، پس به قرعه قرار دادند و ایشان بیست و نه نفر بودند و قلمهای خود را که کتابت تورات را به آن می‌کردند و از فولاد بود در آب انداختند، پس قلم زکریا علیه السلام بر خلاف عادت بر روی آب ایستاد، یا در آب جاری افکندند و قلم دیگران را آب برد و قلم او بر روی آب ایستاد و حرکت نکرد^(۴).

﴿كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّى لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ

۱. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۰.

۲. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۰.

۳. مجمع البیان ۱/ ۴۲۶.

۴. مجمع البیان ۱/ ۴۲۶.

مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ»^(۱) «هرگاه داخل می‌شد زکریا بر مریم می‌یافت نزد او روزی از میوه‌های بهشت در غیر موسم آن میوه - و گفته‌اند که: او شیر نخورد بلکه پیوسته روزی او از بهشت می‌آمد»^(۲) - پس زکریا می‌گفت: ای مریم! از کجاست از برای تو این روزی؟ مریم می‌گفت: از جانب خدا است - و از بهشت است - بدرستی که خدا روزی می‌دهد هر که را می‌خواهد بی حساب».

حضرت امام محمد باقر علیه السلام فرمود که: پیغمبران بر او قرعه زدند، پس قرعه برای زکریا بیرون آمد که شوهر خواهر مریم بود و زکریا متکفل محافظت او گردید و او را داخل مسجد کرد، چون به راه افتاد مشغول خدمت پیغمبران و عباد گردید، و چون به حدی رسید که زنان دیگر حایض شوند حق تعالی امر کرد زکریا را که او را در مسجد در پرده عصمت مستور دارد و مقبول‌ترین زنان بود، و چون به نماز می‌ایستاد محراب از نور او روشن می‌شد، پس هرگاه که زکریا به نزد او می‌رفت میوه تابستان را در زمستان نزد او می‌دید و میوه زمستان را در تابستان نزد او می‌دید پس از او پرسید که: این میوه‌ها از کجا برای تو می‌آید؟ مریم گفت: از جانب حق تعالی می‌آید؛ پس در آن وقت زکریا از خدا فرزند طلبید^(۳).

و به سندهای صحیح و حسن از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی عمران که: من تو را پسر مبارکی خواهم بخشید که کور را روشن کند و پیس را شفا بخشد و مرده را زنده کند به امر خدا و او را به رسالت خواهم فرستاد بسوی بنی اسرائیل. پس عمران «حنه» زن خود را بشارت داد که حق تعالی چنین وحی فرستاده است، چون حنه به مریم حامله شد گمان داشت که آن پسر است که عمران او را بشارت به آن داده بود، پس گفت: پروردگارا! نذر کردم که این فرزند را که در شکم من است محرّر گردانم. پس چون دختر زائید گفت: پروردگارا! من دختر زانیدم و پسر مانند دختر

۱. سوره آل عمران؛ ۳۷.

۲. مجمع البیان ۱/ ۴۲۶.

۳. تفسیر عواشی ۱/ ۱۷۰.

نیست، و دختر، پیغمبر نمی‌تواند شد؛ چون خدا عیسی را به مریم بخشید آن بشارت که خدا عمران را داده بود به ظهور آمد.

پس اگر ما در باب یکی از اهل بیت خبری بدهیم و در باب او بعمل نیاید و در فرزند او یا فرزند فرزند او بعمل آید انکار مکنید^(۱).

در روایت معتبر دیگر منقول است که از حضرت امام رضا علیه السلام پرسیدند: آیا می‌تواند بود که پیغمبران خبری بدهند و خلاف آن بعمل آید؟

فرمود: بلی، خدا فرمود بنی اسرائیل را در زمان موسی علیه السلام که: داخل شوید در ارض مقدسه که خدا برای شما مقدر کرده است و نوشته است، و آنها داخل نشدند و فرزندان فرزندان ایشان داخل شدند؛ و عمران گفت: خدا مرا وعده داده است که در این سال و در این ماه پسری به من عطا فرماید که پیغمبر باشد و غایب شد، و زن او مریم را زائید و زکریا او را محافظت نمود، پس طائفه‌ای گفتند که: پیغمبر خدا راست گفته است؛ و طائفه‌ای گفتند که: دروغ گفت. چون عیسی از مریم متولد شد، آن طائفه که تصدیق عمران کرده بودند گفتند: این است که خدا عمران را وعده کرده بود^(۲).

و به سند صحیح دیگر منقول است که از امام محمد باقر علیه السلام پرسیدند: آیا عمران پیغمبر بود؟ فرمود: بلی، پیغمبر مرسل بود بسوی قوم خود، و «حنه» زن عمران و «حنانه» زن زکریا علیه السلام خواهر بودند، پس از برای عمران از حنه مریم بهم رسید، و از برای زکریا از حنانه یحیی بهم رسید، و از مریم عیسی بهم رسید و عیسی پسر دختر خاله یحیی بود، و یحیی پسر خاله مریم و خاله مادر به منزله خاله است، پس به این سبب عیسی و یحیی را خاله زاده یکدیگر می‌گفتند^(۳).

مؤلف گوید که: جمع کردن میان احادیثی که دلالت می‌کند بر آنکه مادر یحیی خواهر مریم بوده است و احادیثی که دلالت می‌کند بر آنکه خاله او بوده است مشکل است مگر به

۱. تفسیر قمی ۱/۱۰۱.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۴.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۲۱۴.

تأویلات بسیار بعید، و شاید یکی محمول بر تقیه بوده باشد اگرچه هر دو قول میان عامه نیز هست بنابراین آنکه یک قول در آن عصرها مشهورتر بوده باشد، والله يعلم.

و به چند سند معتبر منقول است که اسماعیل جعفری به خدمت امام محمد باقر علیه السلام عرض کرد: مغیره می‌گوید که: حیض نماز را قضا می‌کند چنانچه روزه را قضا می‌کند.

فرمود که: چرا اینها را می‌گوید، خدا توفیقش ندهد، بدرستی که زن عمران نذر کرد که آنچه در شکم اوست محرّر باشد و کسی که محرّر شد برای مسجد هرگز از مسجد بیرون نمی‌باید بیرون، و چون مریم از او متولد شد او را به مسجد آورد و قرعه زدند برای کفالت او پیغمبران، پس قرعه به نام زکریا علیه السلام بیرون آمد و زکریا او را محافظت نمود و در مسجد بود تا آنکه به حدّ حیض زنان رسید، پس از مسجد بیرون آمد، اگر می‌بایست نماز را قضا کند در کدام ایام قضا می‌توانست کرد و حال آنکه همیشه می‌بایست که در مسجد باشد^(۱).

مؤلف گوید: حلّ این حدیث در نهایت اشکال است و در کتاب بحار الانوار به چند وجه توجیه شده است^(۲)، و یک جهت اشکالش آن است که: احادیث وارد شده است که دختران پیغمبران را حیض و نفاس نمی‌باشد^(۳)، و در احوال فاطمه علیها السلام مذکور خواهد شد، و ممکن است که این حدیث بر سبیل الزام بر عامه وارد شده باشد، اگرچه خواهد آمد بعضی از احادیث که دلالت می‌کند بر آنکه او را حیض می‌بوده است و حق تعالی فرموده است: ﴿وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ﴾^(۴) که ترجمه‌اش آن است که: «یاد آور وقتی را که ملائکه گفتند: ای مریم! بدرستی که خدا تو را برگزید - به توفیق عبادت و بندگی یا ولادت حضرت عیسی - و مطهر و پاکیزه گردانید تو را - از لوث معصیت و کفر و اخلاق ناپسندیده و کثافات خون حیض و نفاس و استحاضه - و برگزید تو را و زیادتى داد بر زنان عالمیان».

۱. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۲، علل الشرایع ۵۷۹، کافی ۳/ ۱۰۵.

۲. بحار الانوار ۷۸/ ۸۵.

۳. علل الشرایع ۲۹۰.

۴. سوره آل عمران: ۴۲.

و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حق تعالی دو مرتبه اصطفای برگزیدگی را برای مریم اثبات فرمود، پس برگزیدن اول آن است که او را از نسل پیغمبران برگزیده گردانید که احتمال زنا در نسبت او از طرف پدر و مادر نبود، و برگزیدن دوم آن است که او را ممتاز گردانید از زنان عالمیان به آنکه بی نزدیکی مردی عیسی علیه السلام از او بوجود آمد، و تأویل برگزیدن دیگر آن است که قصه او را برای پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله بر وجه تعظیم یاد کرد^(۱).

و در احادیث معتبره وارد شده است که: مراد آن است که خدا او را برگزید بر زنان عالمیان زمان خود، و بهترین زنان جمیع عالمیان حضرت فاطمه علیها السلام است، چنانچه به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت فاطمه را برای این «محدثه» می گویند که ملائکه از آسمان نازل می شدند و با او سخن می گفتند و او را ندا می کردند چنانچه مریم دختر عمران را ندا می کردند، و می گفتند: یا فاطمه «ان الله اصطفاك و طهرک واصطفاك على نساء العالمين» یا فاطمه «اقتنی لربك واسجدی وارکعی مع الراکعین». پس فاطمه با ملائکه سخن می گفت و ملائکه با او سخن می گفتند، پس شبی آن حضرت با ملائکه گفت: آیا بهترین زنان عالمیان مریم دختر عمران نیست؟ گفتند ملائکه که: مریم بهترین زنان عالم خود بود و خدا تو را گردانیده است بهترین زنان اهل زمان تو و بهترین زنان اهل زمان مریم و بهترین زنان پیشینیان و آیندگان تا روز قیامت^(۲).

و عامه و خاصه به طرق متعدده از ابن عباس و غیر او روایت کرده اند که: روزی حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله نشسته بودند و چهار خط بر زمین کشیدند و بعد از آن فرمودند: می دانید چرا این خطها را کشیدم؟

صحابه گفتند: خدا و رسول او بهتر می دانند.

فرمود: بهترین زنان بهشت چهار نفرند: خدیجه دختر خویلد، و فاطمه دختر

۱. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۳؛ مجمع البیان ۱/ ۴۴۰ بصورت مختصر نقل شده است.

۲. علل الشرایع ۱۸۲.

محمد صلی الله علیه و آله و مریم دختر عمران، و آسیه دختر مزاحم زن فرعون ^(۱).

به سند معتبر از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام منقول است که: حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود که: خدا از زنان عالم چهار زن را اختیار کرده و برگزیده است: مریم و آسیه و خدیجه و فاطمه علیهن السلام ^(۲).

«یا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ» ^(۳) «ای مریم! قنوت بخوان - یا عبادت کن و بندگی را خالص گردان و خاضع شو - برای پروردگار خود و سجود کن و رکوع کن با رکوع کنندگان» یعنی نمازگزارندگان.

«ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ» «این خبر از خبرهای غیب است که ما وحی می‌کنیم بسوی تو»، «وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلقُونَ أَقْلَامَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ» ^(۴) «و حاضر نبودی تو نزد ایشان در وقتی که می‌انداختند قلمهای خود را برای قرعه زدن که کدام یک از ایشان کفالت نمایند مریم را و حاضر نبودی تو نزد ایشان در وقتی که در این باب مخاصمه و منازعه می‌کردند».

و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: قلمها انداختن برای قرعه کفالت مریم بود که پدر و مادرش هر دو فوت شدند و او یتیم ماند، و مخاصمه آخر که خدا فرموده است برای کفالت عیسی علیه السلام بود در وقتی که متولد شد ^(۵).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: اول کسی که از برای او قرعه زدند، مریم دختر عمران بود، پس حضرت این آیه را خواند و فرمود: سهام قرعه شش تا بود ^(۶).

مؤلف گوید: از این حدیث معلوم می‌شود که شش نفر در کفالت مریم علیها السلام نزاع کرده

۱. خصال ۲۰۵: البدایة والنهاية ۵۵/۲؛ قصص الانبياء ابن کثیر ۱۴۸۶؛ منابع المودة ۵۴/۲.

۲. خصال ۲۲۵.

۳. سورة آل عمران: ۴۳.

۴. سورة آل عمران: ۴۴.

۵. تفسیر عیاشی ۱۷۲/۱.

۶. خصال ۱۵۶.

باشند بر خلاف مشهور.

قطب راوندی به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که: حضرت مریم فرج خود را از حرام محافظت نمود پیش از ولادت حضرت عیسی علیه السلام در مدت پانصد سال، و اول کسی که قرعه زدند برای کفالت او حضرت مریم بود، مادرش نذر کرده بود که آنچه در شکم اوست محرر باشد برای معبد ایشان، و چون مریم متولد شد او را به مسجد آورد، چون به راه افتاد مشغول خدمت عباد، و چون بالغ شد حق تعالی امر فرمود زکریا را که از برای او پرده و حجابی در مسجد قرار دهد که عباد او را نبینند و بغیر از زکریا کسی به نزد او نمی رفت، و پانصد سال بعد از پدر خود عمران زندگانی کرد^(۱).

مؤلف گوید: این مدت طویل در عمر شریف آن حضرت بسیار غریب است و مخالف ظواهر سایر اخبار و آثار است، والله یعلم.

به سندهای معتبر منقول است از طریق عامه و خاصه که: چون هرچه در امم سابقه واقع شده است، در این امت نیز می باید واقع شود، چنانچه برای حضرت مریم علیها السلام از بهشت نعمت الهی نازل می شد مکرر از برای حضرت فاطمه علیها السلام نعمتهای بهشتی و مائده آسمانی نازل می شد، چنانچه صاحب کشف و بیضاوی و نیشابوری و سایر مفسران عامه با نهایت تعصب که دارند قصه نزول مائده را نقل کرده اند^(۲).

و به سندهای معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: روزی حضرت امیر المؤمنین علیه السلام به حضرت فاطمه علیها السلام فرمود: آیا چیزی داری که بخوریم؟ حضرت فاطمه عرض کرد: سوگند می خورم به آن خداوندی که حق تو را عظیم گردانیده است که سه روز است که در خانه ما چیزی نیست بغیر آنچه تو را بر خود اختیار کردم و از برای تو حاضر کردم.

حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: چرا مرا خبر نکردی؟

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۴.

۲. تفسیر فرات کوفی ۵۲۵؛ کشف ۱۳۵۸/۱؛ تفسیر بیضاوی ۱۲۵۲/۱؛ تفسیر ابن کثیر ۱/۳۱۰؛ الدر المنثور

۲/۲۰؛ عرائس المجالس ۳۷۳.

حضرت فاطمه فرمود که: حضرت رسول خدا ﷺ مرا نهی فرمود از آنکه از تو چیزی بطلبم.

پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بیرون آمد و از شخصی یک دینار به قرض گرفت و برگشت که به خانه بیاورد، در راه مقدار ﷺ را ملاقات نمود و از مقدار پرسید: برای چه بیرون آمده‌ای؟

مقداد گفت: از شدت گرسنگی بیرون آمده‌ام!

آن حضرت ﷺ فرمود: من نیز برای این بیرون آمده‌ام و یک دینار بهم رسانیده‌ام و تو را بر خود اختیار می‌کنم. پس دینار را به مقدار داد و با دست خالی به خانه برگشت، چون داخل خانه شد دید که حضرت رسول خدا ﷺ نشسته است و حضرت فاطمه علیها السلام نماز می‌کند و در میان ایشان چیزی گذاشته است که رویش پوشیده است، چون حضرت فاطمه علیها السلام از نماز فارغ گردید آن ظرف سرپوشیده را به نزد ایشان گذاشت و سرش را گشود، دید که کاسه‌ای است پر گوشت و نان، و تازه و گرم است و در جوش است.

حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: ای فاطمه! از کجا آوردی این را؟

فاطمه علیها السلام گفت: از جانب خدا آمد، بدرستی که خدا روزی می‌دهد هر که را می‌خواهد بی حساب.

پس حضرت رسول ﷺ فرمود: می‌خواهی بیان کنم برای تو مثل تو و مثل او را؟ گفت: بلی.

فرمود: مثل تو مثل زکریا است که داخل شد در محراب پر مریم و نزد او روزی یافت و از او پرسید که: این روزی از کجا آمد از برای تو؟ مریم همین جواب را گفت که فاطمه گفت.

پس یک ماه اهل بیت از آن کاسه می‌خوردند و کم نمی‌شد. پس حضرت امام محمد باقر علیه السلام فرمود که: آن کاسه نزد ماست و حضرت صاحب الامر علیه السلام آن را ظاهر خواهد

کرد و طعام بهشت از آن کاسه خواهد خورد^(۱).

و احادیث بسیار در این باب هست که انشاء الله در معجزات حضرت فاطمه علیها السلام مذکور خواهد شد.

در حدیث از ابن عباس منقول است که: روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله خبر داد از ظلمهائی که بعد از آن حضرت بر اهل بیت کرام او واقع خواهد شد، چون مصائب حضرت فاطمه علیها السلام را بیان نمود فرمود که: در آن وقت حق تعالی ملائکه را مونس او خواهد گردانید که او را ندا خواهند کرد به ندائی که مریم دختر عمران را به آن ندا می کردند، خواهند گفت: ای فاطمه! بدرستی که خدا تو را برگزیده است و مطهر و معصوم گردانیده است و تو را فضیلت داده است بر زنان عالمیان، ای فاطمه! قنوت و خضوع و بندگی کن برای پروردگار خود و سجده و رکوع کن با رکوع کنندگان. پس چون به سبب آن دری که به امر عمر علیه اللعنه بر شکم او زنند مرض او صعب شود حق تعالی مریم دختر عمران را به پرستاری او بفرستد که خدمتکار و مونس و یار او باشد در آن علت و اندوه و شدت^(۲). و به سند معتبر دیگر منقول است که از حضرت صادق علیه السلام پرسیدند: فاطمه علیها السلام را کی غسل داد؟

فرمود: امیر المؤمنین علیه السلام او را غسل داد، زیرا او صدیقه و معصومه بود نمی توانست او را غسل داد بغیر از معصوم دیگر، مگر نمی دانی که مریم علیها السلام را غسل نداد مگر عیسی علیه السلام^(۳). مؤلف گوید: سایر قصص آن حضرت علیها السلام در ابواب قصص حضرت عیسی علیه السلام مذکور خواهد شد انشاء الله.

۱. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۶.

۲. امالی شیخ صدوق ۱۰۰.

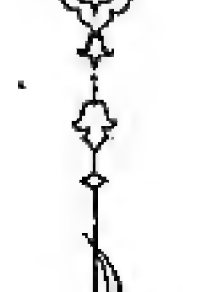
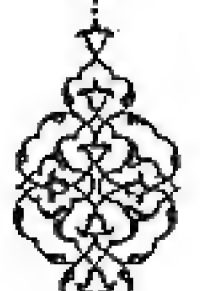
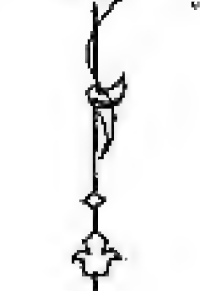
۳. کافی ۱/ ۴۵۹، علل الشرایع ۱۸۴، وسائل الشیعه ۲/ ۵۳۰.

باب بیست و هشتم

در بیان قصص حضرت روح الله عیسی بن مریم علیه السلام است

و در آن چند فصل است

فصل اول

در بیان ولادت آن حضرت است

حق تعالی می‌فرماید ﴿إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ﴾ «یادآور وقتی را که گفتند ملائکه: - و از این عباس منقول است که جبرئیل گفت: - ای مریم! بدرستی که خدا بشارت می‌دهد تو را به کلمه‌ای از جانب خود که نام او مسیح است یعنی عیسی پسر مریم که روشناس و صاحب جاه و قدر و منزلت است در دنیا و آخرت و از مقربان درگاه الهی است.

و عیسی علیه السلام را برای آن کلمه خدا می‌گویند که به لفظ «کن» بی‌پدر آفریده شد، یا برای آنکه بشارت دادند به او پیغمبران گذشته، یا برای آنکه به کلام او حق تعالی مردم را هدایت نمود؛ و او را مسیح گفتند برای آنکه مسح کرده شده بود از جانب خدا به میمنت و برکت و پاکی از گناهان، یا برای آنکه او را بعد از ولادت مسح کردند به روغن زیت، یا آنکه جبرئیل علیه السلام بال خود را بر آن حضرت مالید بعد از ولادت که تعویذ او گردد از شرّ شیطان، یا برای آنکه دست بر سر یتیمان می‌کشید، یا برای آنکه به مسح آن حضرت کوران بینا می‌شدند و بیماران شفا می‌یافتند (گویند که: در لغت عبری مشیحا بود و در لغت عرب مسیح گفتند)^(۱).

﴿وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ﴾ «و سخن خواهد گفت با مردم در گهواره و در سنّ کهولت - که نزدیک به سنّ پیری است - و از جمله پیغمبران شایسته خواهد بود».

﴿قَالَتْ رَبِّ اَتْنِي بِكُنْ لِي وَلَدًا وَلَمْ يَشَسِّنِي بَشَرًا﴾ «مریم گفت: پروردگارا چگونه خواهد بود مرا فرزند و حال آنکه دست پر من نگذاشته است بشری»، ﴿قَالَ كَذَلِكَ اَللّٰهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ اِذَا قَضٰى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ «ملک گفت: چنین است خدا می آفریند هرچه را می خواهد، چون مقدر کرد امری را پس همین است که می گوید مرا و را که: باش، پس آن می باشد و موجود می شود».

﴿وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْانْجِيلَ﴾ «و تعلیم خواهد نمود او را کتاب - یعنی چیزی نوشتن یا همه کتابهای آسمانی - و حکمت و دانائی خصوصاً تورات و انجیل».

﴿وَرَسُولًا اِلَىٰ بَنِي إِسْرَآئِيلَ اَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ﴾ «و حال آنکه او رسول خواهد بود بسوی بنی اسرائیل و خواهد گفت به ایشان: بدرستی که آمده‌ام بسوی شما با آیتی و معجزه‌ای چند از جانب پروردگار شما» ﴿اَنِّي اَخْلَقْتُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَاَنْفُخُ فِيْهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِاِذْنِ اللّٰهِ﴾ «و این آیت آن است که می سازم از برای شما از گِل مانند هیئت مرغ پس زنده می شود و مرغی می گردد به امر خدا»، ﴿وَأُبْرِئُ الْاَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُخَيِّبُ الْمَوْتَى بِاِذْنِ اللّٰهِ﴾ «و شفا می دهم کور مادر زاد را و پیس را و زنده می گردانم مرده را به امر خدا»، ﴿وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لآيَةً لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾ «و خبر می دهم شما را به آنچه می خورید و آنچه ذخیره می کنید در خانه‌های خود، بدرستی که در اینها علامت و حجت بر حقیقت من هست اگر هستید شما ایمان آورندگان»، ﴿وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيِّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلِإِجْلٍ لَّكُمْ بِنِعْمِ الَّذِي هَرَمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُوا اِنَّ اللّٰهَ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ هٰذَا صِرَاطٌ

مُسْتَكْبِمٌ»^(۱) «و حال آنکه تصدیق کنندهام مر آنچه را پیش از من نازل شده است که آن تورات است و مبعوث گردیده‌ام برای اینکه حلال گردانم برای شما بعضی از آنچه را که حرام شده بود بر شما در شریعت حضرت موسی، و آورده‌ام بسوی شما معجزه‌ها از جانب پروردگار شما، پس پرهیزید از عذاب خدا و اطاعت نمائید مرا بدرستی که خدا پروردگار من و پروردگار شما است، پس پرستید او را این راهی است راست».

و در جای دیگر فرموده است که «إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ»^(۲) «بدرستی که مثل عیسی نزد خدا در خلق شدن بی پدر مانند مثل آدم است که خلق کرد خدا او را از خاک پس گفت مر او را که : باش، پس او بهم رسید و حیات یافت».

و باز فرموده است که «وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ اتَّخَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا»^(۳) «و یاد کن در قرآن مریم را در وقتی که تنها شد و خلوت گزید از اهلش در مکانی در طرف مشرق».

و علی بن ابراهیم روایت کرده است که : رفت بسوی درخت خرمای خشکی^(۴)؛ و مفسران گفته‌اند که : در بیت المقدس یا در خانه خود در جانب شرقی عزلتی گزید برای عبادت یا برای شستن بدن خود^(۵).

«فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا» «پس حجابی و پرده آویخت میان خود و اهل خود که او را نبینند»؛ علی بن ابراهیم گفته است که : در محراب خود خلوت کرد^(۶)، «فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا»^(۷) «پس فرستادیم بسوی او روح خود را - یعنی

۱. آیاتی که از ابتدای فصل تا اینجا آورده شد، آیات ۴۵ - ۵۱ سوره آل عمران می‌باشد.

۲. سوره آل عمران: ۵۹.

۳. سوره مریم: ۱۶.

۴. تفسیر قمی ۲/ ۲۸.

۵. مجمع البیان ۵۰۷/۳؛ تفسیر بیضاوی ۲۵/۳؛ تفسیر بغوی ۲/ ۱۹۰.

۶. تفسیر قمی ۲/ ۴۹.

۷. سوره مریم: ۱۷.

جبرئیل را که از روحانیان است - پس متمثل شد برای او به صورت بشری و آدمی مستوی الخلقه».

گفته اند: هر وقت که حضرت مریم علیها السلام حیض می شد از مسجد بیرون می آمد و نزد خاله خود زوجه حضرت زکریا علیه السلام می بود تا پاک می شد، باز به مسجد بر می گشت، روزی در خانه زکریا در مکانی که آفتاب تابیده بود پرده ای آویخته بود و غسل می کرد، ناگاه جبرئیل علیه السلام به صورت جوان سادة مستوی الخلقه نزد او پیدا شد ^(۱)، «قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ نَبِيًّا» ^(۲) «حضرت مریم علیها السلام گفت: بدرستی که من پناه می برم به خداوند رحمان از شر تو پس دور شو از من اگر متقی و پرهیزکاری» «قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا» ^(۳) «گفت: نیستم من مگر رسول پروردگار تو که مرا فرستاده است که سبب شوم که خدا ببخشد تو را پسری پاکیزه از گناهان و اخلاق ذمیمه - یا نمو کننده در علم و کمال -»، «قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا» ^(۴) «مریم گفت: از کجا می باشد از برای من پسری و حال آنکه شوهری دست به من نرسانیده است و نبوده ام زناکار»، «قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلَنَجْعَلَنَّ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَقْضِيًّا» ^(۵) «جبرئیل گفت: چنین گفته است پروردگار تو که: این بر من آسان است و از برای این می کنم که علامتی و حاجتی باشد برای مردم بر کمال قدرت من و رحمتی باشد از جانب ما و بود خلق شدن این فرزند به این نحو امری مقدر شده و حکم شده و خلاف این نخواهد شد».

و علی بن ابراهیم علیه السلام روایت کرده است که: جبرئیل علیه السلام در گریبان مریم علیها السلام بادی دمید، پس در آن شب حامله شد به حضرت عیسی علیه السلام و در بامداد وضع حمل او شد و

۱. مجمع البیان ۵۰۷/۳ تفسیر نفوی ۱۹۱/۳.

۲. سوره مریم: ۱۸.

۳. سوره مریم: ۱۹.

۴. سوره مریم: ۲۰.

۵. سوره مریم: ۲۱.

مدت حمل او نه ساعت بود، حق تعالی به عدد ماه حمل زنان دیگر از برای او ساعت مقرر فرمود^(۱).

و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: جبرئیل علیه السلام گریبان پیراهن حضرت مریم را گرفت و در آن دمید، پس حضرت عیسی در رحم در همان ساعت کامل شد چنانچه فرزندان در رحمهای مادران نه ماه کامل می‌شوند، چون از جای غسل خود بیرون آمد مانند زن حامله سنگینی بود که نزدیک شده باشد زائیدن او، چون خاله‌اش را نظر بر او افتاد متعجب شد، حضرت مریم از شرمندگی آن حال از خاله و زکریا کناره کرد^(۲)، چنانچه حق تعالی می‌فرماید که ﴿فَحَمَلَتْهُ فَاتَّبَذَتْ فِي مَكَانٍ قَصِيًّا﴾^(۳) «پس حامله شد به عیسی، پس تنها شد و عزلت نمود از مردم با حمل خود به مکانی بسیار دور».

و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: مدت حمل آن حضرت نه ساعت بود^(۴).

و در دو حدیث معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که: فرزندی که شش ماهه متولد شود زنده نمی‌ماند مگر عیسی و امام حسین علیه السلام که هر یک شش ماهه متولد شد^(۵).

مؤلف گوید: محتمل است در حدیث، یحیی علیه السلام وارد شده باشد و راویان به عیسی علیه السلام اشتباه کرده باشند، یا آنکه گوئیم ابتدای ماده ولادت عیسی علیه السلام شش ماه پیشتر به قدرت الهی در رحم منعقد شده باشد، و از وقت دمیدن که روح در آن دمیده شد و حمل ظاهر شد تا زمان زائیدن نه ساعت بوده باشد، و محتمل است که یکی بر وجه تقیه وارد شده باشد.

۱. تفسیر قمی ۲/۴۹.

۲. مجمع البیان ۳/۵۱۱.

۳. سوره مریم: ۲۲.

۴. کافی ۸/۱۳۳۲ تفسیر صافی ۳/۲۷۷.

۵. کافی ۱/۴۶۵ علل الشرایع ۲۰۶.

﴿فَاجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَا لَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا﴾^(۱)

«پس آورد او را درد زائیدن بسوی درخت خرمائی، چون عیسی علیه السلام متولد شد گفت: چه بودی اگر مرده بودم پیش از آنکه این حال را بینم و نام من از خاطرهای مردم رفته بود»، و آرزوی مرگ از برای آن کرد که مبادا گمان بد درباره او ببرند.

و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: این آرزو را برای آن کرد که در میان قوم صاحب فراست نیکوکاری گمان نداشت که نسبت بد به او ندهد^(۲).

و علی بن ابراهیم روایت کرده است که: چون مریم علیها السلام بیرون آمد برای درد زائیدن که به جایی پناه برد، روز بازار بنی اسرائیل و مجمع ایشان بود، پس رسید به جولاهان^(۳) - در آن زمان جولاهی شریفترین صنعتها بود - و ایشان بر استرهای کبود سوار بودند، پس مریم از ایشان پرسید که: درخت خرمای خشک در کجاست؟ ایشان استهزاء به او کردند و زجر کردند او را، پس مریم فرمود: خدا کسب شما را زبون گرداند و شما را در میان مردم عار گرداند؛ پس جماعتی از سوداگران را دید، چون از ایشان احوال درخت را پرسید، ایشان نشان دادند، پس به ایشان فرمود: خدا برکت در کسب شما قرار دهد و مردم را بسوی شما محتاج گرداند.

چون به درخت رسید، نزد آن درخت عیسی علیه السلام از او متولد شد، چون نظرش بر عیسی علیه السلام افتاد گفت: کاش پیشتر مرده بودم و این روز را نمی دیدم، چه گویم به خاله خود و چه گویم به بنی اسرائیل^(۴)؟

﴿فَنَادَاهَا مِنْ تَحْتِهَا أَلَا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا﴾^(۵) «پس ندا کرد مریم را عیسی از زیر او - یا جبرئیل از زیر تل - که اندوهناک مباش که گردانیده است پروردگار تو

۱. سوره مریم: ۲۳.

۲. مجمع البیان ۵۱۱/۲.

۳. جولاهان جمع جولاء است که به معنی پافنده می باشد.

۴. تفسیر قمی ۴۹/۲.

۵. سوره مریم: ۲۴.

از زیر تو نهری - یا شریف بزرگی - که آن عیسی است»^(۱).

و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: آن نهری بود که سالها خشک شده بود در آن وقت حق تعالی آب در آن جاری کرد^(۲).

﴿وَهَرِّي إِلَيْكَ بِجَذَعِ الثُّخْلَةِ تَسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا﴾^(۳) «و بکس و میل بده پسوی خود ساق درخت خرماي خشک را تا فرو ریزد بر تو رطبی رسیده و چیده شده».

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: استشفای نمی‌کند زنان تازه زائیده به چیزی که بهتر از رطب باشد، زیرا که خدا آن را طعام مریم گردانید بعد از زائیدن، و فرمود: آن درخت خشک شده بود و میوه نداشت زیرا که اگر میوه می‌داشت احتیاج نبود که مریم را امر کنند که درخت را حرکت دهد، خود خواهش کرد، در فصل زمستان بود و در هیچ درخت رطب نبود پس خدا برای ظهور اعجاز او در همان ساعت بر درخت برگ رویانید و رطب رسانید^(۴).

و از ابن عباس روایت کرده‌اند که: چون حضرت مریم را درد زائیدن گرفت مضطرب بیرون آمد به تلی رسید، بر آن تل بسا رفت، پس در آنجا ساق درخت خرماي خشکیده‌ای دید که برگ و شاخ نداشت^(۵)، در آنجا وضع حمل نمود، چون آرزوی مرگ کرد جبرئیل در پائین تل او را صدا زد که: مترس و اندوهناک مباش که خدا آب از برای تو جاری گردانیده در نهر که بخوری و خود را پاک کنی، و درخت را حرکت ده که رطب از برای تو فرو ریزد.

﴿فَكُلِّي وَأَشْرِبِي عَيْنًا فَمَا تَرَيْنِ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ

۱. مجمع البیان ۵۱۱/۳ تفسیر بغوی ۱۹۲/۳.

۲. مجمع البیان ۵۱۱/۳.

۳. سورة مریم: ۲۵.

۴. مجمع البیان ۵۱۱/۳.

۵. مجمع البیان ۵۱۱/۳.

أَكَلِمَ الْيَوْمَ إِنْشِيًا^(۱)» پس بخورای مریم از رطب و بیاشام از آب و دیده‌ات روشن باد و شاد باش، اگر ببینی از پسر احدی را پس بگو که: من نذر کرده‌ام از برای خداوند مهربان که امروز روزه بدارم پس امروز با آدمی سخنی نمی‌گویم».

مؤلف گوید: ممکن است که مأمور شده باشد که بغیر این، سخن نگوید، یا این سخن را به اشاره به ایشان بفهماند، و روزه ایشان خاموشی از غیر یاد خدا بود، یا آنکه این هم در روزه ایشان داخل بود، و اصح آن است که: این سخنان را حضرت عیسی فرمود، چنانچه علی بن ابراهیم روایت کرده است که: چون مریم علیها السلام بعد از ولادت عیسی محزون شد و آرزوی مرگ کرد، حضرت عیسی به سخن آمد از زیر پای او و گفت: محزون مباش که خدا از زیر پای تو نهری جاری گردانیده و درخت خرماي خشک را حرکت ده تا رطب برای تو ریخته شود، و آن درختی بود که سالها خشکیده بود، چون دست بسوی درخت دراز کرد برگ برآورد و رطب در او بهم رسید و از برای او رطب تازه ریخت، و به دیدن این معجزات خاطر مریم علیها السلام شاد شد، پس عیسی به او گفت: مرا در قماط^(۲) پیچ و در دست بگیر، و آنچه بایست کرده‌ام را به او گفت، و گفت: بخور و بیاشام و شاد باش و هر که را ببینی بگو: نذر کرده‌ام که امروز روزه باشم و خاموش باشم^(۳).

از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام به سندهای معتبر منقول است که: روزه همین از خوردن و آشامیدن نمی‌باشد، نمی‌بینی مریم گفت که: من نذر روزه کرده‌ام، یعنی خاموشی از غیر یاد خدا^(۴) ۱۴

و در احادیث معتبر دیگر منقول است که: درخت خرمائی که حضرت مریم از آن

۱۴

۱. سوره مریم: ۲۶.

۲. قماط به معنی قنطاق است.

۳. تفسیر قمی ۴۹/۲.

۴. وسائل الشیعه ۱۶۶/۱۰ و نزدیک به این مضمون در کافی ۸۷/۲ و ۸۹ و تهذیب الاحکام ۱۹۴/۴ و من لا

یحضره الفقیه ۱۰۸/۲ آمده است.

تناول فرمود خرمای عجوه بود که بهترین انواع خرما است^(۱).

ابن بابویه علیه السلام از وهب بن منبه روایت کرده است که: چون مریم علیها السلام به نزد درخت خرما رفت سرما بر او غالب شد پس یوسف نجار هیزمی جمع کرد بر دور آن حضرت مانند حظیره و آتش در آن زد تا مریم گرم شد و هفت گردکان^(۲) در میان خورجین یافت و آنها را بیرون آورد و داد که آن حضرت تناول نمود، پس به این سبب نصاری در شب ولادت آن حضرت آتش می‌افروزند و به گردکان بازی می‌کنند^(۳).

﴿فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئاً فَرِيئاً﴾^(۴) «پس مریم عیسی را برداشته آورد به نزد قوم خود، گفتند: ای مریم! چیز غریبی آورده‌ای که بی‌شوهر فرزندی آورده‌ای یا کار بدی کرده‌ای»، ﴿يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكِ بَغِيًّا﴾^(۵) «ای خواهر هارون! نبود پدر تو مرد بدی و نبود مادر تو زناکار».

علی بن ابراهیم روایت کرده است که: چون حضرت مریم را در محراب او ندیدند به طلب او بیرون آمدند و زکریا نیز بیرون آمد به تجسس مریم، پس دیدند که مریم می‌آید و عیسی را در پیش سینه خود گرفته است، پس زنان بنی اسرائیل جمع شدند و او را تشنیه می‌کردند و آب دهان بر روی شریفش می‌انداختند، و آن حضرت مطلقاً با ایشان سخن نفرمود تا داخل محراب خود شد پس زکریا و بنی اسرائیل نزد او آمدند و گفتند: ای مریم! کار بدی کردی این چه بلا و چه عار است از برای بنی اسرائیل ظاهر کردی؟ او را خواهر هارون گفتند بر سبیل تشنیه زیرا که هارون مرد فاسق زناکاری بود که به بدی مشهور بود، آن حضرت را به او تشبیه کردند^(۶)؛ و بعضی گفته‌اند که هارون مرد بسیار

۱. محاسن ۲/ ۳۳۹ کافى ۶/ ۳۲۷.

۲. گردکان به معنی گردواست.

۳. علل الشرایع ۷۹.

۴. سوره مریم: ۲۷.

۵. سوره مریم: ۲۸.

۶. تفسیر قمی ۲/ ۴۹.

خوبی بود در میان بنی اسرائیل و هر که را به صلاح می ستودند به او نسبت می دادند؛ و بعضی گفته اند هارون برادر مادری او بود^(۱).

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: هفتاد زن بودند از بنی اسرائیل که افترا کردند بر مریم و به او خطاب کردند که «لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا»، پس حق تعالی عیسی را به سخن درآورد با آن زنان خطاب فرمود که: وای بر شما! افترا می بندید بر مادر من و منم بنده خدا که مرا پیغمبر گردانیده است و کتاب به من داده است، سوگند می خورم به خدا که هریک از شما را حد خواهم زد برای فحشی که به مادر من گفتید؛ و بعد از پیغمبری همه را حد فحش زد^(۲).

«فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا»^(۳) چون این سخنان به مریم علیها السلام گفتند جواب ایشان نفرموده «اشاره نمود به عیسی که با او سخن بگوئید و از او جواب بشنوید، ایشان گفتند: چگونه سخن بگوئیم با کسی که در گهواره است و طفل شیر خواره است؟» «قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا»^(۴) پس عیسی به امر الهی به سخن آمد در روز اول ولادت او و گفت: «بدرستی که من بنده خدایم به من کتاب داده است - یعنی انجیل را برای من خواهد فرستاد - و مرا پیغمبر گردانیده است»، «وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَمَا كُنْتُ»^(۵) «و مرا با برکت گردانیده است هر جا که باشم».

از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: یعنی مرا صاحب نفع گردانیده است که از جهت علم و کمال و شفای بیماران و زنده کردن مردگان صوری و معنوی، هر جا که باشم نفع من به خلق می رسد^(۶)، «وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا»^(۷) «و وصیت کرده است

۱. مجمع البیان ۵/۲: ۱۵۱۲ تفسیر بغوی ۲/۱۹۳.

۲. قصص الانبیاء وائندی ۲۶۵.

۳. سوره مریم: ۲۹.

۴. سوره مریم: ۳۰.

۵. سوره مریم: ۳۱.

۶. تفسیر قمی ۲/۵۰.

۷. سوره مریم: ۳۱.

مرا به کردن نماز و دادن زکات و امر فرمودن مردم به آنها مادام که زنده باشم»، ﴿وَبَرَأَ بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْ لِي جَبَّارًا شَقِيًّا﴾^(۱) «و مرا نیکوکار گردانیده است به مادرم و نگردانیده است مرا تجبر کننده و شقی و بدبخت به جهت عقوق مادر خود»، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾^(۲) «و سلامتی خدا بر من است یا سلام الهی بر من است در روزی که متولد شدم و روزی که می‌میرم و روزی که در قیامت بعد از مردن زنده می‌شوم».

چون این معجزه ظاهر شد و حضرت عیسی علیه السلام این سخنان را فرمود دانستند که حضرت مریم پری است از آنچه به آن حضرت گمان برده بودند و از آیات قدرت الهی است این امری است که به ظهور آمده است.

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: چون بشارت داد حق تعالی مریم را به عیسی علیه السلام، روزی حضرت مریم در محراب نشسته بود که جبرئیل برای آن حضرت متمثل شد به صورت مردی، پس آب دهان در گریبان او انداخت و همان ساعت به حضرت عیسی حامله شد، و در آن زودی آن حضرت متولد شد و بر روی زمین هیچ درختی نبود که میوه نداشته باشد و درختی نبود که خار داشته باشد تا آنکه فاجران فرزندان آدم نسبت زن و فرزند به خدا دادند، پس زمین بر خود لرزید و درختان از میوه دادن افتادند و خار بر آوردند، و شیاطین در شب ولادت آن حضرت به نزد ابلیس لعین آمدند و گفتند که: امشب فرزندی متولد شده است که هر بتی که بر روی زمین بود به سبب او سرنگون شد، پس ابلیس مضطرب شد و برای تفتحص آن فرزند به مشرق و مغرب گردید و خبری نیافت تا رسید به خانه دیر، دید که ملائکه دور آن خانه را گرفته‌اند، رفت که داخل آن خانه شود ملائکه او را صدا زدند که: دور شو از ایشان، پرسید که: پدر این فرزند کیست؟ ملائکه گفتند که: مثل او مثل آدم است که خدا او را بی پدر خلق کرد.

۱. سوره مریم: ۳۲.

۲. سوره مریم: ۳۳.

ابلیس لعین گفت: چهار خمس مردم را به سبب این فرزند گمراه خواهم کرد^(۱).

و شیخ طوسی رحمه الله به سند معتبر از حضرت امام زین العابدین علیه السلام روایت کرده است که: آن مکان دوری که حق تعالی فرموده است که مریم علیها السلام برای ولادت حضرت عیسی به آنجا رفت، کربلای معلی است، که حضرت مریم به طی الارض از دمشق به کربلا رفت و حضرت عیسی از او نزد قیر امام حسین علیه السلام متولد شد و در همان ساعت به دمشق برگشت^(۲).

و قطب راوندی به سند معتبر از یحیی بن عبدالله روایت کرده است که: در حیره در خدمت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام بودم و روزی با آن حضرت سوار شدیم، چون رسیدیم به قریه‌ای که محاذی ماصر است و نزدیک به کنار شط فرات رسیدیم فرمود که: آن است، پس فرود آمد و دو رکعت نماز گزارد و فرمود که: می‌دانی که حضرت عیسی در کجا متولد شده است؟
گفتم: نه.

فرمود: در همین موضع که من نشسته‌ام متولد شده است.
پس فرمود: می‌دانی که آن نخله که حضرت مریم حرکت داد و خرما از آن ریخت در کجا بوده است؟
گفتم: نه.

پس دست مبارک خود را به جانب عقب خود دراز کرد و فرمود: در اینجا بود.
پس پرسید که: می‌دانی معنی «ربوه» را در آنجا که حق تعالی فرموده است ﴿وَأَوْثَانُهَا إِلَيَّ رَبُّوَةٌ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ﴾^(۳) یعنی: «جا دادیم مریم و عیسی را بسوی موضع بلندی که محل استقرار بود به سبب آبادانی و وفور میوه‌ها و آب جاری بر روی زمین داشت»؟
گفتم: نمی‌دانم.

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۴.

۲. تهذیب الاحکام ۷۳/۶.

۳. سورة مؤمنون: ۵۰.

پس به دست مبارک خود اشاره به جانب راست نمود بسوی نجف اشرف و فرمود: این کوه است، و فرمود: «ماء معین» که فرموده است، فرات است. و فرمود که: چون حمل عیسی علیه السلام از مریم ظاهر شد آن حضرت در وادی بود که در آن وادی پانصد دختر باکره عبادت خدا می‌کردند، و مدت حمل او نُه ساعت بود، و چون او را درد زائیدن به حرکت آورد از محراب بیرون آمد و رفت به خانه‌ای که دیر ایشان بود، و از آنجا رفت بسوی درخت خرماي خشک و حمل خود را در آنجا بر زمین گذاشت، و از آنجا عیسی را برداشت به نزد قوم خود آمد، چون قوم او آن حالت را مشاهده کردند ترسیدند و متعجب گردیدند، و بنی اسرائیل در باب عیسی اختلاف کردند: بعضی گفته‌اند که او پسر خدا است؛ و بعضی گفته‌اند که بنده و پیغمبر خدا است؛ و یهود گفتند: او فرزند زنا است. و آن نخله درخت خرماي عجوه بود^(۱).

در احادیث معتبره بسیار در تفسیر این آیه کریمه وارد شده است که: «ربوه» حیره کوفه است و سوادش که کر بلاي معلی باشد یا نجف اشرف؛ و «قرار» مسجد کوفه است و «معین» نهر فرات است^(۲).

و در حدیث معتبر از حضرت امام موسی علیه السلام منقول است که: جبرئیل خرمائی از بهشت آورد از جنس خرماي صرفان برای حضرت مریم، چون آن را خورد به حضرت عیسی حامله شد^(۳).

و به سند معتبر دیگر منقول است که: یکی از علمای نصاری به خدمت امام موسی علیه السلام آمد و حضرت از او پرسید که: می‌دانی نهری که حضرت عیسی در کنار او متولد شد کدام نهر است؟

گفت: نمی‌دانم.

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۵.

۲. مجمع البیان ۱۰۸/۴؛ قصص الانبیاء راوندی ۲۶۵؛ معانی الاخیار ۱۳۷۲؛ تفسیر صافی ۴۰۱/۳. و در هیچ‌کدام از این مصادر اشاره‌ای به کر بلا نشده است.

۳. محاسن ۳۲۸/۲؛ قصص الانبیاء راوندی ۲۶۶.

فرمود: نهر فرات است^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر منقول است که: آن حضرت با دیگری از علمای نصاری در ضمن حجتها که بر او اقامت می نمود فرمود که: نام مادر مریم «مرتا» بود که معنی او در عربی وهیبه است، روزی که جبرئیل بر حضرت مریم نازل شد و در آن روز حامله شد به عیسی علیه السلام روز جمعه بود وقت زوال و همیشه جمعه عید بوده است، و روزی که عیسی علیه السلام متولد شد روز سه شنبه بود و چهار ساعت و نیم از روز گذشته بود، و نهری که حضرت عیسی بر کنار او متولد شد نهر فرات بود، و در آن روز زبان او معنوع شد از حرف گفتن با مردم، و «قیدوس» پادشاه آن زمان چون بر آن حال مطلع شد با فرزندان و اتباع خود به قصد آزار آن حضرت بیرون آمد و آل عمران را خبر کرد و ایشان را از خانه ها بیرون آورد که مریم علیها السلام را با آن حال مشاهده کنند تا آنکه گذشت میان ایشان و مریم علیها السلام آنچه خدا در قرآن یاد فرموده است^(۲).

و در روایت معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: ولادت عیسی علیه السلام در روز عاشورا شد^(۳).

و در حدیث صحیح از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: ولادت عیسی علیه السلام در شب بیست و پنجم ماه ذیقعدہ واقع شد^(۴).

و کلینی علیه السلام به سند معتبر روایت کرده است که حفص بن غیاث گفت که: حضرت امام جعفر صادق علیه السلام را دیدم که در میان باغستانهای کوفه می گردید تا آنکه به درخت خرمائی رسید پس وضو ساخت و دو رکعت نماز در پای آن درخت بجا آورد و شمر دم در رکوع و سجود پانصد تسبیح فرمود، پس به درخت تکیه فرمود و دعای بسیار کرد و بعد از آن فرمود: ای حفص! والله این درخت خرما است که حق تعالی مریم را فرمود که: درخت

۱. کافی ۱/ ۴۸۰.

۲. کافی ۱/ ۴۷۹، و در آن به جای «مرتا»، «مرتا» آمده است.

۳. تهذیب الاحکام ۴/ ۳۰۰.

۴. من لا یحضره الفقیه ۲/ ۸۹: ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۱۰۴.

خرما را حرکت ده که رطب برای تو بریزد^(۱).

و به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: جبرئیل در شب معراج به رسول خدا صلی الله علیه و آله گفت: فرود آی و نماز کن. حضرت رسول صلی الله علیه و آله چون فرود آمد و نماز کرد پرسید که: این کجا بود؟ جبرئیل گفت: این طور سینا است که خدا با موسی در اینجا سخن گفت.

پس حضرت را سوار کرد و بالا برد، و چون پاره‌ای راه رفتند جبرئیل گفت: پائین بیا و نماز بکن. چون پرسید که: این کجاست؟ جبرئیل گفت: این بیت لحم است و بیت لحم آن جایی است که عیسی علیه السلام در آنجا متولد شد در ناحیه بیت المقدس^(۲).

و در چند حدیث معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که: بقعه‌های زمین بر یکدیگر فخر کردند، پس کعبه فخر کرد بر کربلا و حق تعالی وحی نمود بسوی کعبه که: ساکت باش و فخر مکن بر کربلا، و آن بقعه مبارکه‌ای است که موسی را از درخت در آنجا ندا کردم، و آن است ربوه و بلندی که مریم و مسیح را در آنجا جای دادم، و آن دولابی که سر مبارک امام حسین علیه السلام را آنجا شستند، همانجا مریم علیه السلام عیسی علیه السلام را شست و غسل کرد بعد از ولادت او^(۳).

به سند معتبر از حضرت امام زین العابدین علیه السلام منقول است که: چون حضرت امیر المؤمنین علیه السلام از قتال خوارج نهر و ان مراجعت نمود به مسجد پراثا که نزدیک بغداد واقع است نزول اجلال فرمود و در آنجا دیری بود و راهبی در آن دیر بود، چون آثار جلال و عظمت و اوصافی که در کتب مقدسه از آن حضرت دیده بود مشاهده نمود، فرود آمد و ایمان آورد و گفت: من در انجیل نعت تو را خوانده‌ام و در آنجا مذکور است که: تو در مسجد پراثا فرود خواهی آمد که خانه مریم و زمین عیسی است؛ پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بسوی موضعی که نزدیک آن دیر بود آمد و پائی بر زمین زد ناگاه چشمه

۱. کافی ۸/۱۲۳.

۲. تفسیر قمی ۲/۲.

۳. مختصر بصائر الدرجات ۱۸۶.

صاف پر آبی ظاهر شد پس فرمود که: این آن چشمه‌ای است که برای مریم از زمین جوشید، پس فرمود: هفده ذراع از این چشمه بپیمائید و زمین را بکاوید، چون چنین کردند سنگ سفیدی ظاهر شد پس فرمود: بر روی این سنگ عیسی علیه السلام را مریم از دوش خود بر زمین گذاشت و در آنجا نماز کرد، و فرمود: این زمین برائا خانه مریم علیها السلام است ^(۱). مؤلف گوید: ممکن است این چشمه غیر از آن چشمه باشد که در وقت ولادت ظاهر شد، و بیت لحم ممکن است مکانی باشد که بعد از مراجعت آنجا قرار گرفته باشد یا آنکه ابتدا به آنجا رفته باشد و ناپیدا شده باشد و به اعجاز از کربلا و کوفه بیرون آمده باشد. علی ای حال چون احادیث صحیحیه و معتبره بسیار دلالت می‌کند بر آنکه محل ولادت آن حضرت در حوالی فرات و کوفه و کربلا است به خبری چند که میان مورخان اهل سنت مشهور شده است به استیعادات جمعی که اعتقادی به احادیث اهل بیت علیهم السلام ندارند و به محض عدم موافقت طبع خود احادیث متواتره را انکار می‌کنند، ردّ احادیث معتبره نمی‌توان کرد، و ممکن است بعضی اخبار که بر خلاف این وارد شده است محمول بر تقیه باشد یا به نحوی که مشهور است میان اهل کتاب مذکور شده باشد که بر ایشان حجت باشد، و همچنین احادیث مختلفه که در روز ولادت و مدت حمل وارد شده است بر یکی از این وجوه محمول است، و احتمالات دیگر نیز در جمع میان آنها به خاطر می‌رسد که ذکر آنها موجب تطویل است، والله تعالی اعلم.

به سند معتبر از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: چون عیسی علیه السلام متولد شد حق تعالی ولادت او را مخفی گردانید و شخصش را از مردم غائب نمود، زیرا که چون مریم به او حامله شد عزلت نمود به مکان بسیار دور چنانچه حق تعالی فرموده است، و زکریا و خاله‌اش از پی او آمدند تا وقتی به او رسیدند که عیسی علیه السلام متولد شده بود و مریم از خجلت آن حال آرزوی مرگ می‌کرد، پس خدا زبان عیسی را به عذر او گشود و اظهار حجت او نمود، چون عیسی ظاهر شد بلیه و آزار و طلب کردن دشمنان دین بر بنی اسرائیل

شدید شد و محنت ایشان مضاعف شد، و پادشاهان و جباران که در آن زمان بودند در مقام ایذاء و اضرار و استیصال ایشان درآمدند تا آنکه مسیح علیه السلام به آسمان رفت و شمعون و شمعیان او از ترس جباران پنهان شدند تا آنکه به جزیره‌ای از جزایر دریا رفتند و مدت‌ها در آنجا ماندند و حق تعالی چشمه‌های آب شیرین برای ایشان در آن جزیره جاری ساخت، و از همه میوه‌ای در آنجا برای ایشان رویانید و چهارپایان و انعام از برای ایشان آفرید، و فرستاد برای ایشان ماهی را که آن را «عمد»^(۱) می‌گفتند که گوشت و استخوان ندارد و پوست و خون است و پس، و امر کرد آن ماهی را که بر روی آب آمد، و وحی نمود به مگسهای عسل که بر پشت آن ماهی سوار شدند و آن ماهی مگسها را آورد تا آن جزیره و مگسها پرواز کردند و بر درختان آن جزیره نشستند و خانه ساختند و عسل برای ایشان در آن جزیره بسیار شد؛ و اخبار مسیح علیه السلام در این احوال به ایشان می‌رسید^(۲).

و ابن طاووس رحمه الله نقل کرده است از کتاب نبوت ابن بابویه رحمه الله که: چون عیسی علیه السلام متولد شد گروهی از عظمای گبران به دیدن عیسی و مریم علیهم السلام آمدند برای تعظیم ایشان و گفتند: ما گروهی هستیم که نظر در ستارگان و احکام نجوم می‌کنیم، و چون فرزندی متولد شد دیدیم که ستاره‌ای طلوع کرد از ستاره‌های پادشاهان، و چون نظر کردیم یافتیم که پادشاهی او پادشاهی پیغمبری است که از او زائل نخواهد شد تا او را خدا به آسمان برد و تا دنیا باشد او در آسمان باشد، و چون دنیا منقرض گردد او منتقل شود به پادشاهی ابدی آخرت، پس از جانب مشرق بیرون آمدیم و همه جا از پی آن ستاره آمدیم، چون به اینجا رسیدیم دیدیم که آن ستاره بر بالای سر پسر توست عیسی و بر او مشرف گردیده است، و به این سبب شناختیم که صاحب آن ستاره پسر توست، و برای او هدیه آورده‌ایم برای قربانی او که برای هیچکس چنین چیزی نبرده‌اند زیرا که این هدیه را شبیه و مناسب او یافتیم و آن هدیه طلا است و مَر و کندر، زیرا که طلا بهترین متاعهای دنیا است و فرزند تو

۱. در مصدر و در بحار الانوار «عمد» آمده است.

۲. کمال الدین و تمام النعمة ۱۵۸، و این روایت در آنجا از امام جواد علیه السلام نقل شده است.

تا زنده است بهترین مردم است، و «مُر» به اصلاح آورنده جراحتهای و دیوانگی و عاقتها است، و پسر تو چون مداوای این عاقتها خواهد کرد مناسب اوست؛ و کندر چون دودش به آسمان می‌رسد و هیچ دودی به آسمان نمی‌رسد، و چون پسر تو را به آسمان خواهند برد مناسب اوست^(۱).

در حدیث معتبر منقول است که ابو بصیر از حضرت صادق علیه السلام پرسید: خدا چسرا عیسی را بی پدر خلق کرد؟

فرمود: برای آنکه مردم کمال قدرت او را بدانند، و بدانند که همچنان که قادر است مانند آدم علیه السلام بی پدر و مادر خلق کند قادر است که از مادر بی پدر خلق کند، و حق تعالی او را چنین خلق کرد تا بدانند که خدا بر همه چیز قادر است^(۲).

در احادیث معتبره بسیار منقول است که: روحی که حق تعالی در عیسی علیه السلام دمید، روح آفریده او بود که برگزیده بود بر روحهای دیگر^(۳).

و در روایات بسیار از طریق عامه و خاصه منقول است که حضرت رسول صلی الله علیه و آله به امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: تو شبیهی به عیسی بن مریم که بعضی در او غلو کردند و او را خدا و پسر خدا گفتند، و جمعی با او دشمنی کردند به مرتبه‌ای که او را فرزند زنا و فرزند یوسف نجار گفتند، و هر دو به جهنم رفتند، و جمعی بر دین حق او ماندند و او را بنده و پیغمبر خدا گفتند، همچنین جمعی تو را خدا خواهند گفت و جمعی تو را کافر خواهند دانست و هر دو به جهنم می‌روند، و آنها که تو را بنده مقرب خدا و خلیفه پیغمبر خدا دانند ناجی خواهند بود^(۴).

۱. بحار الانوار ۲۱۷/۱۴.

۲. علل الشرایع ۱۵.

۳. کافی ۱/۱۳۳؛ توحید شیخ صدوق ۱۷۲.

۴. تفسیر فرات کوفی ۴۰۳؛ مستند احمد ۴۶۸/۲؛ مناقب ابن المغازلی ۱۱۰.

فصل دوم

در بیان فضایل و کمالات و آداب و سیر و سنن و معجزات و تبلیغ رسالات و مدت عمر و سایر مجملات حالات آن حضرت است

حق تعالی می فرماید ﴿وَأَتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَتَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ﴾^(۱) یعنی: «عطا کردیم عیسی پسر مریم را براهین واضحات و معجزات ظاهرات و تقویت کردیم او را به روح مقدس و مطهر»، بعضی گفته اند که مراد روحی است که خدا آفرید و در او دمید؛ و بعضی گفته اند مراد جبرئیل است؛ و بعضی گفته اند اسم اعظم است^(۲).
و در احادیث معتبره وارد شده است که: روح القدس خلقی است بزرگتر از جبرئیل و میکائیل و جمیع ملائکه، و با پیغمبران اولوالعزم و ائمه معصومین علیهم السلام می باشد از وقت ولادت تا آخر عمر و مرئی و معلّم و مسدّد ایشان است^(۳)، و بعضی از احادیث در این باب گذشت در اول کتاب.

و در جای دیگر فرموده است ﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ادْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ﴾ «یاد آور وقتی را که گفت خدا: ای عیسی پسر مریم! یاد آور نعمت مرا بر تو و بر مادر تو»، ﴿إِذْ أَيْدَتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ﴾ «چون تقویت کردم تو را به روح القدس که سخن گفتی با

۱. سورة بقره: ۸۷ و ۲۵۳.

۲. مجمع البیان ۱/۱۵۶؛ تفسیر فخر رازی ۲/۱۷۷.

۳. بصائر الدرجات ۲۴۵، کافی ۱/۲۷۲.

مردم در گهواره و در سن پیری، و چون تعلیم کردم تو را کتاب و حکمت و تورات و انجیل»، ﴿وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ التَّوْتَىٰ بِإِذْنِي﴾^(۱) «و چون خلق می کنی از گِل مانند هیئت مرغ پس می دمی در آن پس می گردد مرغی به اذن و امر من، و شفا می بخشی کور و پیس را به امر من، و بیرون می آوری و زنده می گردانی مردگان را به اذن و امر من»؛ مشهور آن است که مرغی که آن حضرت زنده کرد شب پره بود^(۲).

و در حدیث حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام گذشت که: شش جانورند که از رحم مادر بیرون نیامده اند، یکی از آنها شب پره ای است که عیسی علیه السلام از گِل ساخت و به اذن خدا زنده شد و پرواز کرد^(۳).

از وهب بن منبه روایت کرده اند که: گاه بود که پنجاه هزار بیمار در یک روز نزد آن حضرت جمع می شدند، از آنها که می توانستند به خدمت او آمد، و هر که نمی توانست آمد عیسی علیه السلام به نزد او می رفت، و همه را به دعا دوا می فرمود به شرط آنکه ایمان بیاورند. و نقل کرده اند که آن حضرت چهار مرده را زنده کرد:

اول: دوستی داشت که او را «عازر» می گفتند، بعد از سه روز از مردنش به خواهرش گفت: پیر مرا بر سر قبر او، چون به نزد قبر او رفت گفت: ای خداوندی که پروردگار آسمانهای هفتگانه و زمینهای هفتگانه ای پدرستی که مرا فرستاده ای بسوی بنی اسرائیل که ایشان را بسوی دین تو بخوانم و خبر دهم ایشان را که من مرده را زنده می گردانم، پس زنده کن عازر را. پس عازر زنده شد و از قبر بیرون آمد، و بعد از آن فرزندان از او بهم رسیدند.

دوم: فرزند پیر زالی بود که تابوت او را از پیش عیسی علیه السلام گذرانیدند و عیسی دعا کرد و او زنده شد و در میان تابوت نشست و پا به گردن مردم گذاشت و پائین آمد و جامه های

۱. سورة مائدة: ۱۱۰.

۲. عرائس المجالس ۳۹۲؛ تفسیر فخر رازی ۸/ ۱۵۹؛ مجمع البیان ۱/ ۲۲۵.

۳. علل الشرایع ۱۵۹۵؛ عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۴۴.

خود را پوشیده به خانه خود برگشت، و بعد از آن فرزندان بهم رسانید.

سوم آنکه: دختر عیاشی^(۱) بود که گفتند به عیسی علیه السلام دیروز مرده است تو او را زنده کن، دعا کرد زنده شد و فرزندان از او بهم رسیدند.

چهارم: سام پسر نوح علیه السلام بود که دعا کرد به اسم اعظم خدا، پس سام از قبر بیرون آمد و نصف موی سرش سفید شده بود، گفت: مگر قیامت برپا شده است؟ عیسی علیه السلام گفت: نه ولیکن من دعا کردم خدا را به اسم اعظم که تو را زنده فرمود. و پانصد سال در دنیا زندگی کرده بود و مویش سفید نشده بود و در این وقت از هول اینکه مبادا قیامت قائم شده باشد مویش سفید شد! عیسی علیه السلام گفت: بمیر. سام گفت: به شرط آنکه خدا مرا پناه بدهد از سكرات مرگ! آن حضرت دعا کرد و او به رحمت الهی واصل شد^(۲).

﴿وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ﴾^(۳) «و یاد آور آن وقتی را که بازداشتم ضرر بنی اسرائیل را از تو در وقتی که یهود خواستند تو را بکشند در وقتی که آوردی برای ایشان معجزات را پس گفتند کافران ایشان: نیست این مگر جادوئی هویدا».

به سند معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: چون حضرت عیسی علیه السلام با بنی اسرائیل گفت که: من رسولم از جانب خدا بسوی شما و مرغ از گِل می سازم و زنده می کنم و کور مادرزاد و پیس را شفا می بخشم، بنی اسرائیل گفتند: اینها همه جادو است آیت دیگر به ما بنما تا تو را تصدیق کنیم!

حضرت عیسی علیه السلام فرمود: اگر شما را خبر دهم به آنچه می خورید و آنچه در خانه‌ها ذخیره می کنید خواهید دانست که من صادقم؟ گفتند: بلی، پس هر روز ایشان را خبر می داد که امروز فلان چیز را خوردید و فلان چیز را آشامیدید و فلان چیز را ذخیره

۱. در مجمع البیان و بحار الانوار «عاشر»، و در عرائس المجالس «عشاری» آمده است.

۲. مجمع البیان ۴۴۵/۱.

۳. سورة مائده: ۱۱۰.

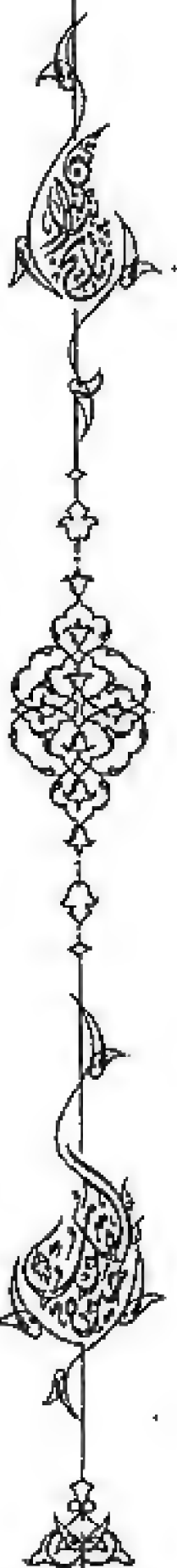

کردید، پس بعضی ایمان آوردند و بعضی بر کفر خود باقی ماندند^(۱).

و به سند موثق از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: میان حضرت داود و عیسی علیه السلام چهارصد و هشتاد سال فاصله بود، و شریعت عیسی علیه السلام آن بود که مبعوث بود به یگانه پرستی خدا و اخلاص در بندگی او و ترک ریا، و به آنچه وصیت کرده بودند به آن نوح و ابراهیم و موسی علیهم السلام، و بر او نازل گردانید انجیل را و بر او گرفت میثاقی چند که از پیغمبران دیگر گرفته بود، و مقرر فرمود در تورات از برای او برپا داشتن نماز و دادن زکات و امر به نیکیها و نهی از بدیها و حرام گردانیدن حرامها و حلال گردانیدن حلالها، و در انجیل مواعظ و مثلها بود و در آن قصاص و احکام حدود و فرض میراثها نبود، و نازل ساخت بر او تخفیف بعضی از احکام شاقه را که در تورات نازل ساخته بود چنانچه در قرآن فرموده است که عیسی گفت: «مبعوث شده‌ام برای آنکه حلال گردانم از برای شما بعضی از آنها را که حرام گردیده بود بر شما»^(۲)، و امر نمود عیسی آنها را که به او ایمان آوردند که ایمان بیاورند به شریعت تورات و انجیل هر دو؛ و بعد از آنکه عیسی در گهواره سخن گفت دیگر با بنی اسرائیل سخن نگفت تا هفت سال یا هشت سال، بعد از آن تبلیغ رسالت نمود بسوی بنی اسرائیل و خبر می‌داد ایشان را به آنچه می‌خوردند و ذخیره می‌کردند در خانه‌های خود، و مرده زنده می‌کرد و کور و پیس را شفا می‌داد و تورات را به ایشان تعلیم می‌نمود، و چون خدا خواست حجت را بر بنی اسرائیل تمام گرداند انجیل را بر آن حضرت نازل گردانید^(۳).

در حدیث دیگر منقول است که ابان بن تغلب از آن حضرت پرسید: آیا عیسی علیه السلام کسی را زنده کرده که بعد از زنده شدن مدتی بماند و فرزند از او بهم رسد؟ فرمود: بلی، آن حضرت دوستی داشت که با او برادر شده بود از برای خدا، و هر وقت عیسی علیه السلام به منزل او می‌رسید نزد او فرود می‌آمد، پس مدتی عیسی از او غائب شد

روزی به در خانه او رفت که بر او سلام کند پس مادر او بیرون آمد، چون حضرت از او احوال دوست خود را پرسید گفت: مُرد یا رسول الله.

حضرت فرمود: می‌خواهی که او را ببینی؟

گفت: بلی.

عیسی فرمود: فردا می‌آیم و او را زنده می‌کنم از برای تو به اذن خدا.

چون روز دیگر حضرت عیسی به در خانه آن زن آمد و فرمود: بیا با من و قبر پسر را به من بنما، چون به قبر او رسیدند عیسی علیه السلام ایستاد و دعا کرد تا قبر شکافته شد و پسر آن زن زنده بیرون آمد، چون مادر خود را دید و مادرش او را دید هر دو بسیار گریستند،

عیسی علیه السلام بر ایشان ترخّم نمود و به آن مرد گفت: می‌خواهی با مادرت در دنیا باشی؟

گفت: یا رسول الله! با خوردنی و روزی مدتی از عمر یا بدون اینها؟

فرمود: بلکه با اینها که بیست سال در دنیا بمائی و زن بخواهی و فرزندان برای تو بهم

رسد!

آن جوان گفت: می‌خواهم.

پس عیسی علیه السلام او را به مادرش داد و بیست سال با او زندگانی کرد و زنی خواست و فرزندان از او بهم رسانید^(۱).

به روایت معتبر دیگر منقول است که: اصحاب عیسی علیه السلام از او سؤال کردند که مرده‌ای را برای ایشان زنده کند، حضرت ایشان را برد به سر قبر سام بن نوح علیه السلام و فرمود: برخیز به اذن خدا ای سام بن نوح.

پس قبر شکافته شد، چون بار دیگر این سخن را فرمود سام به حرکت آمد، چون بار سوم گفت سام از قبر بیرون آمد، پس عیسی علیه السلام به او فرمود: در دنیا بودن را بهتر می‌خواهی یا آنکه به حال خود برگردی؟

سام گفت: ای روح الله! برگشتن را می‌خواهم زیرا که سوختن یا گزیدن مرگ هنوز در

دل من هست تا امروز^(۱).

مؤلف گوید: قصه زنده کردن یحیی علیه السلام در باب احوال آن حضرت گذشت، و از این دو قصه معلوم می شود که تلخی و شدت مرگ بعد از مدتی تعیش در دنیا و تشبث تعلقات آن به دل می باشد، و اگر نه بر هر تقدیر مردنی ناچار بود و از اینجا معلوم می شود که مردن بعد از زنده شدن در قبر نیز برای مؤمنان شدتی ندارد، و ممکن است اظهار این احوال از مقربان که مرگ عین راحت ایشان است برای تنبیه دیگران باشد یا آنکه با وجود آن راحتها یک نحو شدت قلبی برای ایشان نیز بوده باشد، حق تعالی جمیع مؤمنان را از سكرات و شدائد مرگ و بعد از آن امان بخشد.

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که به عیسی علیه السلام گفتند: چرا زن نمی خواهی؟

فرمود: به چه کار من می آید زن؟
گفتند: برای آنکه اولاد برای تو بیاورد.

فرمود: چه می کنم فرزندان را که اگر زنده باشند باعث فتنه من گردند و اگر بمیرند سبب اندوه من شوند^(۲).

و به سندهای معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: عیسی بن مریم علیه السلام سنگ در زیر سر می گذاشت در وقت خوابیدن و جامه های گنده می پوشید و نان خورش او گرسنگی بود، و چراغش در شب مهتاب بود، و سرسایه اش در زمستان مشرق و مغرب زمین بود هر جا که آفتاب می تابید، و میوه و ریحانش گیاهها بود که از زمین برای حیوانات می روئید، و زنی نداشت که مفتون او گردد، و فرزندی نداشت که اندوه او را بخورد، و مالی نداشت که او را از یاد خدا غافل گرداند، و طمعی از مردم نداشت که او را ذلیل گرداند، چهارپایش دو پای او بود و خدمتکارش دستهای او بود^(۳).

۱. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۴؛ قصص الانبیاء راوندی ۲۶۹ با کمی اختلاف.

۲. من لا یحضره الفقیه ۵۵۸/ ۲.

۳. نهج البلاغه ۲۲۷، خطبه ۱۶۰.

و در روایت معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت عیسی علیه السلام در بعضی از خطبه‌های خود که در میان بنی اسرائیل خواند می‌فرمود: صبح کرده‌ام و خدام من دستهای من است، و دایه من پاهای من است، و فراش من زمین است، و بالش من سنگ است، و آتش من در زمستان جانی است که آفتاب بر آن بتابد، و چراغ من در شب ماه است، و نان و خورش من گرسنگی است، و پیراهن من ترس خدا است، و پوشش من پشم است، و میوه و گل و لاله من گیاه زمین است که حیوانات می‌خورند، و شب می‌گذرانم و هیچ ندارم و صبح می‌کنم و هیچ ندارم، و در روی زمین هیچکس از من غنی‌تر و بی‌نیازتر نیست (۱).

و در روایت دیگر منقول است که: زنی کنعانی پسری داشت که زمین‌گیر شده بود پس او را به خدمت حضرت عیسی علیه السلام آورد که شفا بخشید.

حضرت عیسی فرمود: من مأمور شده‌ام بیماران بنی اسرائیل را شفا بخشم! آن زن گفت: یا روح الله! سگها تهمانده خوان بزرگان را می‌خورند و قتی که خوان را برداشتند، پس تو هم از حکمت خود به ما بهره‌ای بده و ما را محروم مکن. پس از حق تعالی رخصت طلبید و دعا کرد تا فرزند او شفا یافت (۲).

و در حدیث صحیح منقول است که از حضرت صادق علیه السلام پرسیدند: آیا به عیسی علیه السلام می‌رسید دردها که به سایر فرزندان آدم علیه السلام می‌رسد؟

فرمود: بلی، او را در طفولیت بیماریهای مردم بزرگ عارض می‌شد، و در بزرگی دردهای اطفال عارض می‌شد، چون در طفولیت او را درد تهیگاه که امراض سالمدان است عارض می‌شد به مادرش می‌گفت: غسل و سیاهدانه و روغن زیت از برای من بیاور، چون حاضر می‌کرد از خوردن آن اظهار کراهت می‌نمود، پس مریم علیها السلام می‌گفت: خود طلبیدی این دوا را چرا کراهت داری از خوردنش؟ می‌گفت: به علم پیغمبری گفتم که دوا

۱. ارشاد القلوب ۱۵۶: معانی الاخبار ۲۵۲.

۲. قصص الانبیاء و ائمتدی ۲۷۰.

را بساز و از برای پدمزگی دوا و جزعی که لازم کودکان است کراحت دارم از خوردنش، پس می گرفت و می خورد^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: گاه بود عیسی علیه السلام گریه بسیار می کرد که حضرت مریم مانده می شد، پس می گفت: ای مادر! بگیر پوست فلان درخت را و نرم بسای و در آب کن و به من بخوران تا وجع من ساکن شود و گریه نکنم. چون مریم دوا را در گلویش می کرد بسیار می گریست، مریم علیها السلام می گفت که: تو خود نگفتی که من این دوا را برای تو بسازم؟ عیسی علیه السلام می فرمود: ای مادر! علم پیغمبری است و ضعف کودکی^(۲).

و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: بر شما یاد به خوردن عدس که مبارک و مقدس است و دل را نرم می کند و گریه را بسیار می کند، و هفتاد پیغمبر بر آن برکت فرستاده اند که آخر ایشان حضرت عیسی علیه السلام است^(۳). به سند معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که: نقش نگین حضرت عیسی دو کلمه بود که از انجیل بیرون آورده بود: «طوبی لِعَبْدٍ ذَكَرَ اللَّهَ مِنْ أَجَلِهِ وَوَيْلٌ لِعَبْدٍ نَسِيَ اللَّهَ مِنْ أَجَلِهِ» یعنی: «خوشا حال بنده ای که خدا را یاد کند به سبب او و بد ا حال بنده ای که خدا را فراموش کند به سبب او»^(۴).

به سند معتبر از حضرت امام حسن مجتبی علیه السلام منقول است که: عمر حضرت عیسی علیه السلام در دنیا سی و سه سال بود، پس حق تعالی او را به آسمان برد و بر زمین فرود خواهد آمد در دمشق و دجال را او خواهد کشت^(۵).

به سندهای صحیح و حسن از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: عیسی علیه السلام به حج

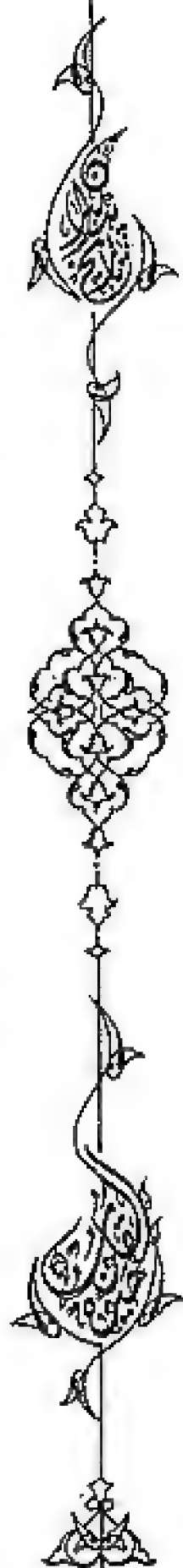
۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۷۰.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۷۰.

۳. عیون اخبار الرضا ۲/ ۴۱، مکارم الاخلاق ۱۸۸.

۴. عیون اخبار الرضا ۲/ ۵۵، امالی شیخ صدوق ۳۷۰، مکارم الاخلاق ۹۰.

۵. تفسیر قمی ۲/ ۲۷۰.

خانه کعبه رفت و به صفایح روحا گذشت و می گفت: «لَيْتَكَ عَبْدُكَ وَأَبْنُ أُمَّتِكَ لَيْتَكَ»^(۱).

و به سند معتبر منقول است که حضرت رسول ﷺ فرمود: در شب معراج عیسی علیه السلام را دیدم، مردی بود سرخ رو و پیچیده مو و میانه بالا^(۲).

و به سند موثق از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حق تعالی حضرت عیسی علیه السلام را بر بنی اسرائیل و پس مبعوث گردانیده بود و پیغمبری او در بیت المقدس بود و بعد از او دوازده نفر از حواریان او صیای او بودند^(۳).

و در حدیث ابوذر از حضرت رسول ﷺ منقول است که: اول پیغمبران بنی اسرائیل موسی علیه السلام بود و آخر ایشان عیسی علیه السلام، و در میان ایشان ششصد پیغمبر مبعوث شدند^(۴).

به سند صحیح منقول است که شخصی از حضرت امام محمد باقر علیه السلام پرسید: حضرت عیسی علیه السلام که در گهواره سخن گفت، آیا حجت خدا بود بر اهل زمان خود؟

فرمود: در آن وقت پیغمبر خدا بود و حجت خدا بود اما مرسل نبود، مگر نشنیده‌ای که خدا می فرماید عیسی در گهواره گفت که: «من بنده خدایم و خدا به من کتاب داده است و مرا پیغمبر گردانیده است»^(۵)؟

راوی پرسید: پس حجت خدا بر زکریا نیز بود در آن وقت که در گهواره بود؟
فرمود: در آن حال آیتی بود از برای مردم و رحمت خدا بود از برای مریم که سخن گفت و پاکی مریم را از گمانهای بد مردم ظاهر گردانید، و پیغمبر خدا بود و حجت خدا بر هر که سخن او را شنید در آن حال، پس خاموش شد و سخن نگفت تا دو سال بر او گذشت، و زکریا حجت خدا بود بر مردم در آن دو سال که عیسی علیه السلام خاموش بود، پس زکریا علیه السلام به رحمت خدا واصل شد و پسرش یحیی علیه السلام از او میراث برد کتاب و حکمت را

۱. کافی ۲/۲۱۳؛ علل الشرایع ۴۱۹.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۵۴.

۳. کمال الدین و تمام النعمة ۲۲۰.

۴. معانی الاخبار ۳۳۳؛ خصال ۵۲۴.

۵. سورة مریم: ۳۰.

در وقتی که کودک و کوچک بود، نشنیده‌ای خدا فرموده است: گفتیم: «ای یحیی! بگیر کتاب را به قوت و حکمت و نبوت را به او دادیم در کودکی»^(۱)؟ چون عیسی علیه السلام هفت ساله شد دعوی پیغمبری و رسالت کرد و وحی الهی به او می‌رسید، پس عیسی علیه السلام حجت الهی شد بر یحیی و بر همه مردم دیگر، و یک روز زمین باقی نمی‌ماند بدون حجت خدا بر مردم از روزی که خدا آدم را آفرید تا انقراض عالم^(۲).

به سند صحیح منقول است که صفوان به حضرت امام رضا علیه السلام عرض کرد: خدا به ما نماید روزی را که تو نباشی، و اگر چنین شود کی امام ما خواهد بود؟
آن حضرت اشاره فرمود بسوی امام محمد تقی علیه السلام که نزد پدر خود ایستاده بود.
صفوان عرض کرد: او سه سال دارد.

فرمود: چه ضرر دارد؟ عیسی قیام به حجت پیغمبری نمود در وقتی که سه ساله بود^(۳).
در حدیث صحیح دیگر فرمود: خدا حجت را تمام کرد به عیسی علیه السلام در وقتی که دو ساله بود^(۴).

و در حدیث معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: چون حضرت عیسی علیه السلام متولد شد در یک روز آنقدر بزرگ می‌شد که اطفال دیگر در دو ماه بزرگ شوند، چون هفت ماه از ولادتش گذشت حضرت مریم او را به مکتب‌خانه آورد و در پیش روی معلم نشانید، پس معلم به او گفت: بگو «بسم الله الرحمن الرحیم»، و عیسی گفت: معلم گفت: بگو «ابجد».

عیسی علیه السلام سر بالا کرد و فرمود: می‌دانی «ابجد» چه معنی دارد؟
معلم تازیانه بالا برد که بر او بزند، عیسی فرمود: ای معلم! مرا مزین، اگر می‌دانی بگو و اگر نمی‌دانی از من پرس تا بگویم.

۱. سوره مریم: ۱۲.

۲. کافی ۱/۳۸۲: قصص الانبیاء راوندی ۲۶۶.

۳. کافی ۱/۳۲۱.

۴. کفایة الاثر ۲۷۵.

گفت: بگو.

فرمود: «الف» آلاء و نعمتهای خداست؛ «با» بهجت و صفات کمالیه خداست؛ «جیم» جمال الهی است؛ «دال» دین خداست؛ «ها» هول جهنم است؛ «واو» اشاره است به «وَيْلٌ لِلَّذِينَ النَّارِ» یعنی وای بر اهل جهنم؛ «زا» زفیر و فریاد جهنم است و خروشدن آن بر عاصیان؛ «حطی» یعنی کم می‌شود و بر طرف می‌شود گناهان از استغفار کنندگان؛ «کلن» کلام خداست و کلمات و وعده‌های خدا را کسی بدل نمی‌تواند کرد؛ «سعفس» یعنی در قیامت جزا خواهند داد صاعی را به صاعی و کیلی را به کیلی؛ «قرشت» یعنی همه را در قبرها از هم می‌باشد و در قیامت زنده می‌کند.

پس معلّم گفت: ای زن! دست پست را بگیر و ببر که او علم ربانی دارد و احتیاج به معلّم ندارد^(۱).

و به سند معتبر از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: عیسی علیه السلام به کنار دریا رسید و یک گرده نان از قوت خود به آب انداخت، پس بعضی از حواریان گفتند: یا روح الله! چرا قوت خود را به آب انداختی؟

فرمود: برای این انداختم که جانوری از جانوران دریا بخورد و ثوابش نزد خدا عظیم است^(۲).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: نامهای بزرگ خدا هفتاد و سه نام است، دو نام از آنها را به عیسی علیه السلام داده بود و آن معجزات از او به سبب آن دو نام ظاهر می‌شد، و هفتاد و دو نام را به ما داده است، و یک نام مخصوص خدا است که به کسی تعلیم نکرده است^(۳).

و به سند صحیح از آن حضرت منقول است که فرمود: از خدا بترسید و حسد بر یکدیگر مبرید بدرستی که عیسی علیه السلام از جمله شریعتهای او سیاحت و گردیدن در زمین

۱. توحید شیخ صدوق ۲۳۶؛ معانی الاخبار ۴۵؛ قصص الانبیاء راوندی ۲۶۷.

۲. کافی ۹/۴.

۳. بصائر الدرجات ۲۰۸.

بود، پس در بعض سیاحت‌های خود بیرون رفت و مرد کوتاهی از اصحابش با او همراه بود و از آن حضرت جدا نمی‌شد، چون به دریا رسیدند عیسی علیه السلام «بسم الله» گفت به یقین درست و بر روی آب روان شد، پس آن مرد نیز «بسم الله» گفت به یقین درست و قدم بر آب گذاشت و از پی آن حضرت روان شد و به عیسی رسید، پس عجیبی در نفس او بهم رسید گفت: اینک با عیسی روح الله به روی آب راه می‌روم پس او چه فضیلت و برتری بر من دارد؟

چون این معنی در خاطرش خطور کرد، در همان ساعت به آب فرو رفت! پس استغاثه نمود به حضرت عیسی تا دستش را گرفت و از آب بیرون آورد، پس از او پرسید که: ای کوتاه! چه در خاطر تو درآمد که این بلیه بر سرت آمد؟ آن مرد آنچه در خاطر گذارنده بود به عیسی علیه السلام عرض کرد، عیسی علیه السلام فرمود: نفس خود را در جایی گذاشتی که خدا تو را در آنجا نگذاشته است و دعوی مرتبه‌ای کردی که برتر از مرتبه توست و به این سبب خدا تو را دشمن داشت، پس توبه کن بسوی خدا از آنچه گفتی و در خاطر گذرانیدی، آن مرد توبه کرد و برگشت به حالتی که داشت، پس از خدا بترسید و حسد بر یکدیگر مبرید (۱).

و در حدیث دیگر فرمود: روزی حضرت عیسی علیه السلام گذشت بر جماعتی که از روی شادی و طرب فریادها می‌کردند، پرسید: چیست این جماعت را؟ گفتند: دختر فلان را با پسر فلان امشب زفاف می‌کنند. فرمود: امروز شادی می‌کنند و فردا گریه و نوحه خواهند کرد! شخصی پرسید که: چرا یا رسول الله؟ فرمود: برای آنکه این دختر امشب خواهد مُرد! پس آنها که با حضرت ایمان آورده بودند گفتند: راست است فرموده خدا و رسول.

منافقان گفتند: چه بسیار نزدیک است فردا و دروغ او معلوم خواهد شد، چون روز دیگر شد منافقان رفتند به در خانه آن زن که حال او را معلوم کنند، اهل خانه گفتند که زنده است! پس آمدند به خدمت آن حضرت گفتند: یا روح الله! آن زن را که دیروز خبر دادی که خواهد مُرد، نمرده است.

فرمود: خدا آنچه می‌خواهد، می‌کند، بیایید تا برویم به خانه او.

پس به در خانه او رسیدند و در زدند، شوهرش بیرون آمد، عیسی علیه السلام فرمود: رخصت بطلب که می‌خواهیم بیاییم و از عیال تو سؤال بکنیم.

آن جوان رفت و زن خود را گفت که: حضرت عیسی با جماعتی آمده‌اند و می‌خواهند با تو سخن بگویند.

پس آن دختر جامه‌ای بر سر خود کشید، عیسی علیه السلام داخل شد و از او پرسید: دیشب چکار کردی؟

گفت: نکردم کاری مگر کاری که پیشتر می‌کردم، در هر شب جمعه سائلی می‌آمد به نزد ما و آنقدر چیزی به او می‌دادم که قوت او بود تا هفته دیگر، چون در این شب آمد من مشغول بودم و اهل من نیز مشغول زفاف من بودند، چندان که صدا زد کسی جواب او نگفت، پس من به نحوی برخاستم که کسی مرا نشناخت رفتم و دادم به او آنچه هر شب جمعه به او می‌دادم.

حضرت عیسی علیه السلام فرمود: از روی فرش خود دور شو.

چون دور شد و فرش را برچیدند، ناگاه در زیر فرش او افعی ظاهر شد مانند ساق درخت خرما و دم خود را به دهان گرفته بود! حضرت فرمود: به آن تصدّقی که دیشب کردی خدا این بلا را از تو دفع کرد و اجل تو را به تأخیر انداخت^(۱).

و به روایت دیگر از ابن عباس منقول است که: روزی حضرت عیسی علیه السلام در عقبه بیت المقدس بود، پس شیاطین آمدند که متعرض ضرر او شوند، پس حق تعالی امر کرد

جبرئیل را که: بزین بال راستت را بر روی ایشان و ایشان را در آتش افکن، پس جبرئیل چنین کرد و دفع ضرر آن شیاطین از آن حضرت شد^(۱).

و این بابویه در روایت دیگر از ابن عباس روایت کرده است که: چون سی سال از عمر حضرت عیسی علیه السلام گذشت روزی در عقبه بیت المقدس بود که آن را عقبه «افیق» می‌گویند، ابلیس علیه اللعنه به نزد آن حضرت آمد و گفت: ای عیسی! توئی آنکه بزرگی پروردگاری تو به مرتبه‌ای رسیده است که بی پدر بهم رسیده‌ای؟

حضرت عیسی فرمود: بلکه عظمت آن کسی را است که مرا آفرید بی پدر و آدم و حوّا را آفرید بی پدر و مادر.

ابلیس گفت: ای عیسی! توئی آنکه بزرگی و پروردگاری تو به آن مرتبه رسیده است که در گهواره سخن گفتی؟

فرمود: ای ابلیس! بلکه آن خداوندی عظیم است که مرا در طفولیت به سخن آورد و اگر می‌خواست مرا لال می‌توانست کرد.

باز آن ملعون گفت: توئی آن کسی که بزرگی پروردگاری تو به مرتبه‌ای است که از گِل مرغ می‌سازی و در آن می‌دمی مرغی می‌شود؟

حضرت عیسی فرمود: بلکه عظمت مخصوص خداوندی است که مرا خلق کرده است و آن مرغ را در دست من خلق می‌کند.

ابلیس گفت: توئی آنکه پروردگاری عظیم تو به مرتبه‌ای است که بیماران را شفا می‌دهی؟

حضرت عیسی گفت: بلکه عظمت و بزرگی مخصوص خداوندی است که به اذن او و امر او بیماران را شفا می‌دهم، و اگر خواهد مرا بیمار می‌کند.

ابلیس گفت: پس تو آنی که از عظمت خداوندی خود مرده‌ها را زنده می‌کنی؟
حضرت گفت: بلکه عظمت مخصوص خداوندی است که به اذن او مرده را زنده

می‌کنم، و آنچه من زنده کرده‌ام و مرا می‌میراند و خود باقی است.

ابلیس گفت: پس تویی آنکه بزرگی پروردگاری تو به مرتبه‌ای رسیده است که بر روی آب راه می‌روی و قدمت تر نمی‌شود و به آب فرو نمی‌رود؟
عیسی علیه السلام گفت: بلکه بزرگی مخصوص خداوندی است که آب را برای من ذلیل کرده است، و اگر خواهد مرا غرق می‌کند.

ابلیس گفت: ای عیسی! پس تویی آنکه روزی خواهد بود که آسمانها و زمین و هر چه در آنها است در زیر پای تو باشند و تو بر بالای همه باشی و تدبیر امور خلایق کنی و روزیهای مردم را قسمت کنی؟

پس این سخن آن لعین بسیار بر حضرت عیسی عظیم نمود، فرمود: «سُبْحَانَ اللَّهِ بِلَاءِ سَمَوَاتِهِ وَآرْضِهِ وَمِدَادِ كَلِمَاتِهِ وَزِينَةِ عَرْشِهِ وَرِضَا نَفْسِهِ» یعنی: «تنزیه می‌کنم خدا را از آنچه تو می‌گوئی آنقدر که آسمانهای خدا و زمین او پر شوند و به عدد مدادهائی که به آنها نویسند علوم نامتناهی او را به سنگینی عرش او و آنقدر که او راضی شود».

چون ابلیس ملعون این سخن را شنید بی‌اختیار به رو دوید تا به دریای اخضر افتاد، پس زنی از جن بیرون آمد و بر کنار دریا راه می‌رفت ناگاه نظرش بر شیطان افتاد که به سجده افتاده است بر روی سنگ سختی و آب دیده‌ی نحسش بر روی نجسش جاری است، پس آن جنّیه ایستاد و از روی تعجب بر او نظر می‌کرد، پس گفت به او که: وای بر تو ای ابلیس! به این طول دادن سجده چه امید داری؟

گفت: ای زن صالحه دختر مرد صالح! امید دارم که چون خدا مرا برای قسمی که خورده است به جهنم برد، به رحمت خود بعد از آن مرا از جهنم بدر آورد^(۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: عیسی علیه السلام بالا رفت بر کوهی در شام که آن را «اریحا» می‌گفتند، پس ابلیس لعین به صورت پادشاه فلسطین به نزد او آمد گفت: ای روح الله! مرده‌ها را زنده کردی و کور و پیس را شفا دادی، پس خود را از این کوه

به زیر انداز.

حضرت عیسی فرمود که: آنها را به رخصت و فرموده پروردگار خود کردم، و این را رخصت نفرموده است که بکنم^(۱).

در حدیث صحیح از آن حضرت منقول است که: ابلیس پر تلبیس به نزد عیسی علیه السلام آمد گفت: تویی که دعوی می‌کنی که مرده را زنده می‌کنی؟

حضرت عیسی فرمود که: بلی.

ابلیس گفت: اگر راست می‌گوئی خود را از بالای دیوار به زیر انداز.

عیسی علیه السلام فرمود: وای بر تو! بنده، پروردگار خود را تجربه نمی‌باید بکند.

پس ابلیس گفت: ای عیسی! آیا قادر است پروردگار تو که جمیع دنیا را در میان تخم مرغی جا دهد بی آنکه دنیا کوچک شود و تخم مرغ بزرگ شود؟

حضرت عیسی فرمود که: خداوند عالمیان به عجز و ناتوانی موصوف نمی‌شود، و آنچه تو می‌گوئی محال است و نمی‌تواند شد، و نشدن این منافات با کمال قدرت قسار ازلی ندارد^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر منقول است از امام محمد باقر علیه السلام که: روزی حضرت عیسی علیه السلام ابلیس علیه اللعنه را دید و از او پرسید که: آیا از دامهای مکر تو چیزی به من رسیده است؟

گفت: چه توانم کرد با تو و حال آنکه جدّه تو در وقتی که مادر تو را زائید گفت: پروردگارا! پناه می‌دهم او را و ذرّیت او را از شرّ شیطان رجیم، و تو از ذرّیت اوئی^(۳).

و در بعضی از کتب مذکور است که: چون حضرت مریم به مصر وارد شد حضرت عیسی طفل بود به خانه دهقانی فرود آمد، و فقرا و مساکین را آن دهقان بسیار به خانه می‌آورد، روزی مالی از او گم شد مساکین را در این باب متهم گردانید، حضرت مریم علیه السلام

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۹.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۹.

۳. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۱.

بسیار از این آزرده شد، چون حضرت عیسی علیه السلام در آن خردسالی اندوه مادر خود را مشاهده نمود فرمود که: ای مادر! می‌خواهی بگویم مال دهقان را کی برده است؟ گفت: بلی؛ فرمود که: آن کور و زمین گیر باهم شریک شدند و این مال را دزدیدند، و کور زمین گیر را برداشت و زمین گیر مال را برداشت.

چون تکلیف کردند کور را که زمین گیر را بردارد گفت: نمی‌توانم. عیسی علیه السلام فرمود که: چگونه دیشب می‌توانستی او را برداشت در وقت دزدیدن مال، امروز نمی‌توانی او را برداشت؟ پس هر دو اعتراف کردند و دیگران از تهمت نجات یافتند.

روز دیگر جمعی از مهمانان به خانه دهقان وارد شدند و آب در خانه دهقان نمانده بود برای ایشان و دهقان به این سبب اندوهناک شد، چون عیسی علیه السلام آن حال را مشاهده نمود رفت به حجره‌ای که در آنجا سیوهای خالی گذاشته بود، پس دست با برکت خود را بر دهان آن سیوها مالید، همه سیوها پر از آب شدند؛ و در آن وقت دوازده سال داشت^(۱).

ایضاً منقول است که: روزی در طفولیت میان جمعی از اطفال ایستاده بود، ناگاه یکی از آن اطفال طفلی را کشت و آورد آن را در پیش پای حضرت عیسی علیه السلام انداخت، چون اهل طفل آمدند او را نزد حضرت عیسی کشته یافتند، عیسی علیه السلام را به خانه حاکم بردند و گفتند: این طفل کودک ما را کشته است. چون حاکم از او سؤال کرد گفت: من او را نکشته‌ام.

چون حاکم خواست که او را آزار کند گفت: طفل کشته شده را بیاورید تا من از او بیرسم که کی او را کشته است. چون طفل را آوردند حضرت عیسی دعا کرد تا خدا او را زنده کرد و عیسی از او پرسید: کی تو را کشت؟

گفت: فلان طفل.

پس بنی اسرائیل از او پرسیدند: این که نزد تو ایستاده است کیست؟

گفت: عیسیٰ پسر مریم، باز افتاد و مُرد^(۱).

و ایضاً روایت کرده‌اند که: مریم علیها السلام آن حضرت را به صباغی داد که رنگ‌رزی بیاموزد، پس جامه بسیاری نزد صباغ جمع شد و او را کاری پیش آمد، به عیسیٰ گفت: اینها جامه‌ها است که هریک می‌باید به رنگی شود، و هریک را رشته‌ای به آن رنگ در میانش گذاشته‌ام، تا من می‌آیم اینها را رنگ کن.

پس حضرت عیسیٰ همه جامه‌ها را در یک خم انداخت، چون صباغ برگشت پرسید که: چه کردی؟

فرمود که: رنگ کردم.

پرسید که: کجا گذاشتی؟

گفت: همه در میان این خم است.

صباغ گفت: همه را ضایع کردی؛ در خشم شد.

عیسی علیه السلام فرمود که: تعجیل مکن؛ برخاست جامه‌ها را از خم بیرون آورد هریک را به رنگی که صباغ می‌خواست تا همه را بیرون آورد.

پس صباغ متعجب شد و دانست که پیغمبر خداست و به آن حضرت ایمان آورد.

چون مریم علیها السلام عیسی را باز به شام برگردانید در قریه ناصره قرار گرفت، و نصاری منسوب به آن قریه‌اند، حضرت عیسی شروع کرد به هدایت خلق و تبلیغ رسالت الهی^(۲).

۱. عراقی المجلد ۳۸۹: کامل این اثر ۱/۳۱۳.

۲. عراقی المجلد ۳۸۹: کامل این اثر ۱/۳۱۴.

فصل سوم

در بیان قصص تبلیغ رسالت آن حضرت است و فرستادن رسولان به اطراف برای هدایت خلق و احوال حواریان آن حضرت است

حق تعالی می فرماید ﴿وَأَضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ﴾^(۱) «بزن ای محمد برای ایشان مثلی که آن مثل اصحاب قریه - انطاکیه - است در وقتی که آمدند به نزد ایشان فرستادگان حضرت عیسی علیه السلام». ﴿إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ﴾^(۲) «در وقتی که فرستادیم بسوی ایشان دو کس را پس تکذیب کردند آن دو کس را پس تقویت کردیم آنها را به رسول سوم، پس گفتند: ما رسولان عیسی ایم بسوی شما».

بعضی گفته اند آن دو کس «یوحنا» و «شمعون» بودند و سوم «پولس» بود؛ و بعضی گفته اند که «شمعون»، سوم بود؛ و بعضی گفته اند دو رسول اول «صادق» و «صدوق» بودند، سوم «سلوم» بود^(۳).

شیخ طبرسی و ثعلبی و جمعی از مفسران روایت کرده اند که: حضرت عیسی علیه السلام دو رسول به شهر انطاکیه فرستاد که ایشان را هدایت کنند، چون نزدیک به شهر رسیدند مرد پیری را دیدند که گوسفندی چند را می چراند، و او حبیب نجار مؤمن آل یس بود، پس بر

۱. سوره یس: ۱۳.

۲. سوره یس: ۱۴.

۳. مراجعه شود به مجمع البیان ۴/ ۴۱۸؛ تفسیر بغوی ۴/ ۸؛ عرائس المجالس ۴۰۴.

او سلام کردند، حبیب گفت: شما کیستید؟ گفتند: مائیم رسولان حضرت عیسی علیه السلام، و او می خواند شما را از عبادت بتها به عبادت خداوند رحمان، گفت: آیا با خود آیتی دارید؟ گفتند: بلی، شفا می دهیم بیماران را و کور و پیس را، گفت: من پسری دارم که سالها است بیمار است، گفتند: ببر ما را به خانه تا او را مشاهده نمائیم، چون ایشان را به خانه برد، دست پر سر او کشیدند، در ساعت به قدرت خدا شفا یافت و برخاست.

آن خبر در شهر منتشر شد، و بیمار بسیار را شفا دادند، و ایشان پادشاهی داشتند که او را «سلاحن» می گفتند از پادشاهان روم بود و بت می پرستید، چون خبر ایشان به پادشاه رسید ایشان را طلبید، پرسید: کیستید شما؟ گفتند: ما را عیسی پیغمبر خدا فرستاده است، گفت: معجزه شما چیست؟ گفتند: کور و پیس و بیماران را شفا می دهیم به اذن خدا، گفت: برای چه شما را فرستاده؟ گفتند: آمده ایم که تو را منع کنیم از عبادت بتی چند که نه می شنوند و نه می بینند، و امر نمائیم به عبادت خداوندی که می شنود و می بیند، پادشاه گفت: مگر ما را خدائی بغیر از این بتها هست؟ گفتند: بلی، آن کس که تو را و خداهای تو را آفریده است، گفت: برخیزید تا من در امر شما فکری بکنم، چون ایشان در آن شهر امثال این سخنان بسیار گفتند، پادشاه امر کرد که ایشان را حبس کردند (۱).

و علی بن ابراهیم و غیر او به سند حسن و معتبر از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده اند که در تفسیر این آیات فرمود که: خدا دو کس را مبعوث گردانید بسوی اهل انطاکیه پس مبادرت کردند به گفتن امری چند که ایشان منکر آنها بودند، پس بر ایشان خشونت و غلظت کردند و ایشان را حبس نمودند در بتخانه خود، پس حق تعالی رسول سوم را فرستاد و داخل شهر شد و گفت: مرا راه بنمائید به در خانه پادشاه، چون به در خانه پادشاه رسید گفت: من مردی ام که عبادت می کردم در بیابانی و می خواهم که خدای پادشاه را پرستم، چون سخن او را به پادشاه رسانیدند گفت: ببرید او را بسوی بتخانه تا خدای ما را پرستد.

۱. مجمع البیان ۴/۴۱۹؛ تفسیر قرطبی ۱۵/۱۵؛ عرائس المجالس ۲۰۴، و در آن به جای «سلاحن»، «سلاحین» آمده است، و در بقیه مصدوری که ذکر شد نام پادشاه نیامده است.

پس یک سال با آن دو پیغمبر سابق در بتخانه‌ای ماندند و عبادت خدا در آن موضع کردند، چون به آن دو رسول رسید گفت: به این نحو می‌خواهید جمعی را از دینی به دینی بگردانید به خشونت و درشتی؟! چرا رفیق و مدارا نکردید؟ پس به ایشان گفت که: شما اقرار مکنید که مرا می‌شناسید.

پس او را به مجلس پادشاه بردند، پادشاه به او گفت: شنیده‌ام که خدای مرا می‌پرستیدی، پس تو برادر منی در دین و رعایت تو بر من لازم است، از من بطلب هر حاجت که داری.

گفت: ای پادشاه! مرا حاجتی نیست و لیکن دو شخص را در بتخانه دیدم، اینها کیستند؟

پادشاه گفت: اینها دو مردند آمده بودند که دین مرا باطل گردانند و مرا دعوت می‌کردند بسوی عبادت خدای آسمانی.

گفت: ای پادشاه! خوب است که با ایشان مباحثه نیکوئی بکنیم، اگر حق با ایشان باشد ما متابعت ایشان بکنیم، اگر حق با ما باشد آنها نیز به دین ما درآیند و آنچه از برای ماست از برای ایشان باشد و آنچه بر ماست بر ایشان باشد.

پس پادشاه فرستاده ایشان را طلبید، پس مصاحب ایشان به ایشان گفت: برای چه آمده‌اید شما به این شهر؟

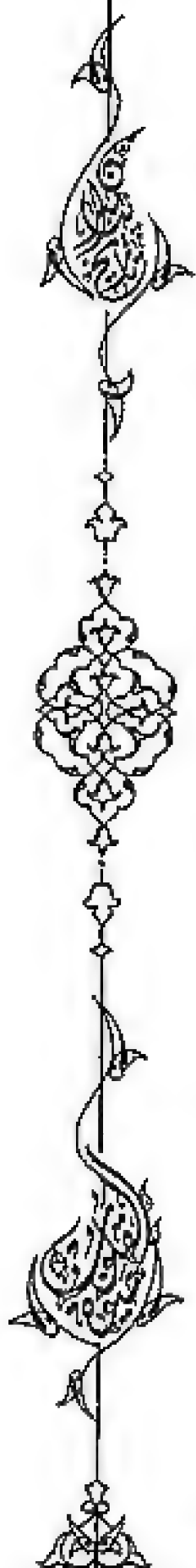
گفتند: آمده‌ایم که پادشاه را بخوانیم به عبادت خداوندی که آسمانها و زمین را آفریده است و خلق می‌کند در رحمها آنچه می‌خواهد و صورت می‌بخشد به هر نحو که می‌خواهد و درختها را او رویانیده است و میوه‌ها را او آفریده است و باران را او می‌فرستد از آسمان.

پس به ایشان گفت: آن خدا که شما ما را به عبادت او می‌خوانید اگر کوری را حاضر گردانیم قادر هست که او را بینا کند؟

گفتند: اگر ما دعا کنیم که بکند، اگر خواهد می‌کند.

گفت: ای پادشاه! بگو تابینائی را بیاورند که هرگز چیزی ندیده باشد.

چون او را حاضر کردند، به آن دو رسول گفت که: بخوانید خدای خود را تا چشم این

کور را روشن کند اگر راست می‌گوئید.

پس برخاستند و دو رکعت نماز کردند و دعا کردند، همان ساعت چشم او گشوده شد و به آسمان نظر کرد.

پس گفت: ای پادشاه! بفرما تا کور دیگر بیاورند، چون آوردند به سجده رفت و دعا کرد، چون سر برداشت آن کور نیز بینا شد.

پس به پادشاه گفت: اگر آنها یک حجت آوردند، ما هم یک حجت در برابر آن آوردیم، اکنون بفرما شخصی را بیاورند که زمین گیر شده باشد و حرکت نتواند کرد، چون حاضر کردند به ایشان گفت: دعا کنید تا خدای شما این بیمار را شفا دهد.

باز ایشان نماز کردند و دعا کردند، خدا او را شفا داد و برخاست و روان شد.

پس گفت: ای پادشاه! بفرما که زمین گیر دیگر بیاورند، چون آوردند خود دعا کرد و او هم شفا یافت.

پس گفت: ای پادشاه! آنها دو حجت آوردند ما هم در برابر ایشان آوردیم، اما یک چیز مانده است که اگر ایشان می‌کنند من در دین ایشان داخل می‌شوم. پس گفت: ای پادشاه! شنیده‌ام که یک پسر داشته‌ای و مرده است، اگر خدای ایشان او را زنده کند من در دین ایشان داخل می‌شوم.

پس پادشاه گفت: اگر او را زنده کنند من نیز در دین ایشان داخل می‌شوم.

پس به ایشان گفت: یک چیز باقی مانده، پسر پادشاه مرده است اگر دعا می‌کنید که خدای شما او را زنده کند ما در دین شما داخل می‌شویم.

پس ایشان به سجده رفتند، و سجده طولانی کردند و سر برداشتند و گفتند به پادشاه که: جمعی را بفرست به سر قبر پسر تو که انشاء الله از قبر بیرون آمده است.

پس مردم دویدند بسوی قبر پسر پادشاه، دیدند که از قبر بیرون آمده است و خاک از سر خود می‌افشاند، چون او را به نزد پادشاه آوردند او را شناخت پرسید که: چه حال داری ای فرزند؟

گفت: مرده بودم دیدم که دو شخص نزد پروردگار من در این وقت در سجده بودند و سؤال می‌کردند که خدا مرا زنده گرداند، و مرا به دعای ایشان زنده گردانید.

گفت: ای فرزندان! اگر ببینی ایشان را آیا می‌شناسی؟
گفت: بلی.

پس مردم را به صحرا بیرون برد و پسر خود را بازداشت، و یک یک مردم را از پیش او می‌گذرانیدند، پدرش می‌پرسید که: این از آنهاست؟ می‌گفت: نه، تا آنکه بعد از جماعت بسیاری یکی از آن دو رسول را آوردند، پسر پادشاه گفت: این یکی از آنهاست. و اشاره کرد بسوی او.، باز بعد از جماعت بسیاری که گذرانیدند هر یک را که می‌دید می‌گفت: نه، دیگری را گذرانیدند گفت: این یکی دیگر است.

پس رسول سوم گفت: من ایمان آوردم به خدای شما و دانستم که آنچه شما آورده‌اید حق است.

پادشاه نیز گفت: من هم ایمان آوردم به خدای شما. و اهل مملکت او همه ایمان آوردند^(۱).

ابن بابویه و قطب راوندی رحمه الله علیهما به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده‌اند که: حضرت عیسی علیه السلام چون خواست که اصحاب خود را وداع کند جمع کرد ایشان را و امر کرد ایشان را که متوجه هدایت ضعیفان خلق شوند و متعرض جباران و پادشاهان نشوند، پس دو نفر از ایشان را بسوی شهر انطاکیه فرستاد، پس روزی داخل شدند که عید ایشان بود دیدند که بتخانه‌ها را گشوده‌اند و بتان خود را می‌پرستند، پس مبادرت کردند به درشتی و سرزنش و ملامت ایشان، و به این سبب ایشان را زنجیر کردند و در زندان افکندند؛ چون شمعون بر این معنی مطلع شد آمد به انطاکیه و تدبیری چند کرد که داخل زندان شد و ایشان را گفت که: من نگفتم که متعرض جباران مشوید؟

پس از نزد ایشان بیرون آمد و با ضعیفان و بیچارگان می‌نشست و کم کم سخنی با ایشان می‌گفت از کلمات هدایت آیات، و آن ضعیفان آن سخنان را به مردم از خود قویتر می‌گفتند، و کلام او را اخفا می‌کردند تا آنکه بعد از مدتی آن سخنان به پادشاه رسید، پادشاه پرسید: چند گاه است که این مرد در این شهر است؟

گفتند: دو ماه است.

گفت: بیاورید او را.

چون به مجلس پادشاه رفت و پادشاه او را دید و با او سخن گفت او را بسیار دوست داشت و حکم کرد: هر وقت که من در مجلس بنشینم او را نزد من حاضر کنید، پس روزی خواب هولناکی دید و به شمعون نقل کرد و آن حضرت تعبیر نیکوئی برای او کرد که او شاد شد، باز خواب پریشان دیگر دید و شمعون تعبیر شافی کرد که سُوروش زیاده شد، پس پیوسته با پادشاه صحبت می داشت تا آنکه در دل او جا کرد و دانست که سخنش در او اثر می کند، پس روزی به پادشاه گفت: شنیده ام که دو مرد در زندان تو هستند که عیب کرده اند بر تو دین تو را.

گفت: بلی.

شمعون گفت: بفرما تا ایشان را حاضر کنند.

چون ایشان را آوردند شمعون گفت: کیست آن خدائی که شما او را می پرستید؟ گفتند: خداوند عالمیان است.

گفت: سؤالی که از او بکنید می شنود و دعائی که بکنید اجابت می نماید؟ گفتند: بلی.

شمعون گفت که: می خواهم این دعوی شما را امتحان کنم که راست می گوئید یا نه. گفتند: بگو.

گفت: اگر دعا کنید، پس را شفا می دهد؟ گفتند: بلی.

پس پیسی را طلبید و گفت: از خدای خود سؤال کنید که این را شفا بدهد، پس ایشان دست بر او مالیدند، در همان ساعت شفا یافت.

شمعون گفت: من نیز می کنم آنچه شما کردید. و چون پیس دیگر را حاضر کردند شمعون دست بر او مالید و شفا یافت.

پس شمعون گفت: یک چیز مانده که اگر شما اجابت من می نمائید در آن باب، من ایمان می آورم به خدای شما.

گفتند: کدام است؟

شمعون فرمود که: مرده‌ای را زنده کنید.

گفتند: می‌کنیم.

پس شمعون رو به پادشاه کرد و فرمود: می‌تی که اعتنا به شأن او داشته باشی هست؟

گفت: بلی، پسر من مرده است.

گفت: بیا برویم به نزد قبر او که اینها دعوی کرده‌اند که ممکن است در اینجا رسوا

شوند.

پس چون به نزد قبر پسر پادشاه رفتند آنها دستها را گشودند به دعا آشکارا و

شمعون علیه السلام دست به دعا گشود پنهان، پس بزودی قبر شکافته شد و پسر پادشاه از قبر

بیرون آمد، پدرش از او پرسید که: چه حال داری؟

گفت: مرده بودم، در این حال مرا فزعی و ترسی بهم رسید ناگاه دیدم که سه کس نزد

حق تعالی دستها را به دعا گشوده‌اند و دعا می‌کنند که خدا مرا زنده گرداند. و گفت: این سه

کس بودند؛ و اشاره کرد بسوی شمعون و آن دو رسول.

پس شمعون گفت: من ایمان آوردم به خدای شما، پس پادشاه گفت که: من نیز ایمان

آوردم به آنچه تو به آن ایمان آوردی، پس وزیران پادشاه گفتند که: ما نیز ایمان آوردیم، و

همچنین هر ضعیفی تابع قویتری می‌شد تا جمیع اهل انطاکیه ایمان آوردند^(۱).

ایضاً به سند موثق کالصحیح روایت کرده‌اند از حضرت صادق علیه السلام که: چون انجیل بر

حضرت عیسی علیه السلام نازل شد و خواست که حجت بر مردم تمام کند، مردی از اصحاب

خود را فرستاد بسوی پادشاه روم و به او معجزه‌ای داد که کور و پیس و بیماران مزمن را که

اطبّا از معالجه آنها عاجز باشند، شفا بدهد. پس چون وارد روم شد و جمعی را معالجه کرد

خبر او در روم منتشر شد تا به پادشاه رسید، او را طلبید و پرسید که: کور و پیس را معالجه

می‌توانی کرد؟ گفت: بلی.

پس امر کرد پادشاه که کور مادرزادی را آوردند که چشمهایش خشکیده بود و هرگز

چیزی ندیده بود، گفت: این را بینا کن.

رسول حضرت عیسی علیه السلام دو گلوله از گِل ساخت و به جاهای دیده‌های او گذاشت، دعا کرد تا او بینا شد. پس پادشاه رسول عیسی علیه السلام را در پهلوی خود نشاند و مقرب خود گردانید و گفت: یا من باش و از شهر من بیرون مرو، و او را اعزاز و اکرام بسیار می‌نمود. پس حضرت عیسی علیه السلام رسول دیگر فرستاد و به او تعلیم نمود چیزی که مرده را زنده تواند کرد، چون داخل بلاد روم شد به مردم گفت: من از طبیب پادشاه داناترَم، پس چون این سخن به پادشاه رسید در غضب شد و امر به قتل او نمود، رسول اول گفت: ای پادشاه! مبادرت منما به قتل او و او را بطلب، اگر خطای قول او ظاهر شود او را بکش تا تو را بر او حجتی بوده باشد.

چون او را به نزد پادشاه بردند گفت: من مرده را زنده می‌توانم کرد - و پسر پادشاه در آن ایام مرده بود - پس پادشاه با امرا و سایر اهل مملکت خود سوار شد و آن مرد را برداشت و رفت به نزد قبر پسر خود و به او گفت: پسر مرا زنده کن. پس رسول ثانی حضرت مسیح علیه السلام دعا کرد و رسول اول آمین گفت تا قبر شکافته شد و پسر پادشاه از قبر بیرون آمد و روان شد پسوی پدر خود و در دامن او نشست، پادشاه از او پرسید که: ای فرزندا کی تو را زنده کرد؟

گفت: این دو مرد؛ و اشاره کرد به رسول اول و دوم، پس هر دو برخاستند و گفتند: ما هر دو رسولیم از جانب حضرت مسیح علیه السلام پسوی تو، و چون تو گوش نمی‌دادی به سخن رسولان او و ایشان را می‌کشتی ما به این لباس درآمدیم و رسالت او را به تو رسانیدیم. پس او اسلام آورد به حضرت عیسی علیه السلام و به شریعت او ایمان آورد و امر حضرت عیسی عظیم شد به حدی که جمعی از دشمنان خدا او را خدا و پسر خدا گفتند و یهودان تکذیب او کردند و اراده کشتن او کردند (۱).

و در بعضی از روایات مذکور است که: چون حضرت عیسی علیه السلام آن دو رسول را به انطاکیه فرستاد مدتی ماندند و به پادشاه نتوانستند رسید، پس روزی پادشاه سوار شد و

ایشان بر سر راه پادشاه آمدند و «الله اکبر» گفتند و خدا را به یگانگی یاد کردند، پس پادشاه در غضب شد و امر کرد به حبس ایشان و فرمود هر یک را صد تا زیانه بزنند.

چون این خبر به عیسی علیه السلام رسید، سرکرده و بزرگ حواریان که «شمعون الصفا» بود از عقب ایشان فرستاد که ایشان را یاری کند، چون او داخل آن شهر شد اظهار رسالت خود نکرد و با مقربان پادشاه آشنا شد و به تفریب آشنائی ایشان به مجلس پادشاه داخل شد و پادشاه اطوار او را پسندید و او را مقرب خود گردانید، پس روزی به پادشاه گفت که: شنیده‌ام که دو کس را در زندان حبس کرده‌ای، آیا با ایشان هیچ سخنی گفתי و حاجتی از ایشان طلبیدی؟

پادشاه گفت: نه، غضب مانع شد مرا از آنکه از ایشان سؤال کنم. پس پادشاه ایشان را طلبید و شمعون از ایشان پرسید: کی شما را به اینجا فرستاده است؟

گفتند: خدائی که همه چیز را آفریده است و شریکی در خداوندی ندارد.

شمعون گفت: وصف او را بگوئید و مختصر بگوئید.

گفتند: می‌کند هر چه می‌خواهد و حکم می‌کند به آنچه اراده می‌نماید.

شمعون گفت: آیت و حجت شما بر گفتار شما چیست؟

گفتند: هر چه آرزو کنی و خواهی.

پس پادشاه امر کرد که پسری را آوردند که جای دیده‌های او مانند پیشانی صاف بود و فرجه و رخنه نداشت، پس ایشان دعا کردند تا جای چشم او شکافته شد، و دو بندقه از گِل ساختند و به جای حدقه او گذاشتند، پس آن بندقه‌ها حدقه بینا شدند و همه چیز را دیدند، و پادشاه متعجب شد، پس شمعون علیه السلام به پادشاه گفت: اگر تو هم از خدای خود سؤال می‌کردی که چنین کاری می‌کرد، شرفی بود برای تو و خدای تو.

پادشاه گفت: من چیزی را از تو پنهان نمی‌دارم، آن خدائی که ما او را می‌پرستیم، نمی‌بیند و نمی‌شنود و ضرر و نفعی نمی‌رساند.

پس پادشاه به آن دو رسول گفت که: اگر خدای شما مرده را زنده می‌کند، من ایمان به او و به شما می‌آورم.

گفتند: خدای ما هر همه چیز قادر است.

پادشاه گفت: در اینجا میتی هست که هفت روز است مرده است، پسر دهقانی است و من او را نگاهداشته‌ام و دفن نکرده‌ام تا پدرش بیاید، او را زنده کنید.

پس آن مرده را حاضر کردند و گندیده بود و یاد کرده بود، و ایشان آشکارا دعا کردند و شمعون در پنهان تا آن مرده برخاست و گفت: من هفت روز است که مرده‌ام و مرا در هفت وادی آتش داخل کردند و حذر می‌فرمایم شما را از آن دینی که دارید و ایمان بیاورید به خداوند عالمیان، پس گفت: در این وقت دیدم که درهای آسمان گشوده شد و جوان خوشروئی را دیدم که از برای این سه مرد که نزد تو حاضرند شفاعت می‌کرد نزد حق تعالی؛ و اشاره کرد به شمعون و آن دو رسول.

پس ایشان تبلیغ رسالت حضرت عیسی کردند و پادشاه و جمعی ایمان آوردند، و اکثر بر کفر خود باقی ماندند، و بعضی گفته‌اند که: پادشاه و جمیع اهل مملکت او بر کفر ماندند بغیر از حبیب نجار که او ایمان آورد و او را کشتند^(۱).

و ظاهر آیات بعد از این آن است که جمعی ایمان نیاوردند و معذب شده‌اند، پس ممکن هست که آن تتمه آیه، احوال اهل قریه دیگر بوده باشد یا مراد از احادیث آن باشد که هر که بعد از عذاب باقی ماند همه ایمان آوردند چنانچه حق تعالی می‌فرماید که ﴿قَالُوا مَا أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَا أَنزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ﴾^(۲) «گفتند اهل آن شهر به رسولان حضرت عیسی که: نیستید شما مگر بشری مثل ما، و نفرستاده است خداوند رحمان پیغمبری و دینی را و نیستید شما مگر آنکه دروغ می‌گوئید».

﴿قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ﴾ «وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ»^(۳) «گفتند رسولان که: پروردگار ما می‌داند که ما البته بسوی شما فرستاده شده‌ایم و بر ما نیست مگر آنکه رسالت او را به شما برسانیم و ظاهر گردانیم».

﴿قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾^(۴) «گفتند

۱. عرائس المجالس ۴۰۵؛ مجمع البیان ۴/۲۹۹.

۲. سوره یس: ۱۵.

۳. سوره یس: ۱۶ و ۱۷.

۴. سوره یس: ۱۸.

کافران: بدرستی که ما شوم می‌دانیم شما را در میان خود، اگر ترک نمی‌کنید آنچه را که می‌گوئید هر آینه شما را سنگسار خواهیم کرد، و البته به شما خواهد رسید از ما عذابی دردناک».

﴿قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ إِنَّهُ دُكِرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّشْرِقُونَ﴾^(۱) «رسولان گفتند: شومی شما با شما است - از اعتقادات و اعمال ناشایست شما - آیا چون شما را پسند می‌دهیم چنین جواب می‌گوئید، بلکه هستید شما گروهی از حد بیرون رونده در تکذیب پیغمبران».

﴿وَجَاءَ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ﴾ «اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْئَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ»^(۲) «و آمد از منتهای شهر مردی که می‌دوید و می‌گفت: ای قوم من! متابعت کنید پیغمبران و فرستادگان خدا را، متابعت کنید گروهی را که مزدی از شما سؤال نمی‌کنند برای پیغمبری، و ایشان هدایت یافتگانند به حق».

گفته‌اند که: نام آن مرد حبیب نجار بود، و اول رسولان که به آن شهر آمدند او به ایشان ایمان آورد و منزلش در آخر شهر بود، چون شنید که قوم او تکذیب رسولان کردند و می‌خواهند که ایشان را بکشند آمد و ایشان را نصیحت کرد به این کلمات^(۳)، پس او را به نزد پادشاه بردند از او پرسید که: متابعت رسولان کرده‌ای؟ در جواب گفت: ﴿وَمَا لِي لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾^(۴) «چيست مرا که عبادت نکنم خداوندی را که مرا از عدم به وجود آورده است و بازگشت شما همه بسوی اوست».

﴿إِنِّي إِذْ أَتَيْتُ ضَلَالٌ مُّبِينٌ﴾ «إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْتَعُونِي﴾^(۵) «آیا بگیرم بغیر از خدای خود، خدایانی که اگر اراده نماید خداوند مهربان که ضرری به من برساند، نفعی نبخشد به من شفاعت ایشان، و مرا خلاص نتوانند کرد از عذاب او، اگر چنین کنم بدرستی که من در

۱. سوره یس: ۱۹.

۲. سوره یس: ۲۰ و ۲۱.

۳. مجمع البیان ۴/ ۲۹۹.

۴. سوره یس: ۲۲.

۵. سوره یس: ۲۳-۲۵.

گمراهی ظاهر خواهم بود، بدرستی که من ایمان آوردم به پروردگار شما پس بشنوید از من».

﴿قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ﴾^(۱) «به او گفته شد که: داخل شو در بهشت»، و گفته‌اند که چون این سخنان را گفت، قومش او را لگدکوب کردند تا شهید شد، یا سنگسار کردند، پس حق تعالی او را داخل بهشت کرد و در بهشت روزی الهی را می‌خورد؛ و بعضی گفته‌اند که خدا او را زنده به آسمان برد و نتوانستند او را کشت؛ و بعضی گفته‌اند که او را کشتند و خدا او را زنده کرد و به بهشت برد^(۲).

﴿قَالَ يَا آيَّتُ قَوْمِي يَعْلمُونَ﴾ «ما غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرِمِينَ﴾^(۳) «چون داخل بهشت شد گفت: چه بودی اگر قوم من می‌دانستند که پروردگار من مرا آمرزید و گردانید مرا از گرامی داشتگان».

﴿وَمَا أَنزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ﴾ «إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ﴾^(۴) «و فرستادیم بر قوم او بعد از کشتن او لشکری از آسمان برای هلاک کردن ایشان، و هرگز فرستادیم برای عذاب کافران لشکری، و نبود هلاک کردن ایشان مگر به یک صدا پس ناگاه همه مردند».

و گفته‌اند که: چون حبیب نجار را کشتند، حق تعالی بر ایشان غضب فرمود و جبرئیل علیه السلام را فرستاد که دست گذاشت بر دو طرف دروازه شهر ایشان و نعره‌ای زد که جان پلید همگی به یک دفعه از بدنهای عنید ایشان مفارقت نمود^(۵).

تعلبی و سایر مفسران و محدثان خاصه و عامه به طرق متواتره از حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده‌اند که: سبقت گیرندگان امتها که پیشتر و بیشتر از همه امت تصدیق و اذعان و متابعت کرده‌اند سه کس بودند که هرگز به خدا کافر نبوده‌اند یک چشم زدن؛

۱. سوره یس: ۲۶.

۲. مجمع البیان ۴/۴۲۱.

۳. سوره یس: ۲۶ و ۲۷.

۴. سوره یس: ۲۸ و ۲۹.

۵. مجمع البیان ۴/۴۲۲.

حزبیل که مؤمن آل فرعون است؛ و حبیب نجّار که مؤمن آل یس است؛ و علی بن ابی طالب علیه السلام که از همه افضل است^(۱).

و به اسانید بسیار دیگر از آن حضرت منقول است که آن حضرت فرمود که: سه کسند که یک چشم بهم زدن به وحی خدا کافر نشدند: مؤمن آل یس؛ و علی بن ابی طالب علیه السلام؛ و آسیه زن فرعون^(۲).

به سند حسن منقول است که از حضرت امام محمد باقر علیه السلام پرسیدند که: آیا مؤمن مبتلا به خوره و پیسی و امثال این بلاها می‌شود؟ فرمود که: آیا بلا می‌باشد مگر از برای مؤمن؟! بدرستی که مؤمن آل یس خوره داشت^(۳).

و به روایت حسن دیگر فرمود: انگشتهایش به پشت دستهایش خشکیده بود گویا می‌بینیم که به همان دست اشاره بسوی قوم خود می‌کرد و ایشان را نصیحت می‌کرد و می‌گفت «يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ»، چون دیگر آمد که ایشان را نصیحت کند او را کشتند^(۴).

حق تعالی در جای دیگر فرموده است «وَإِذْ أَوْحَيْنَا إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا آمَنَّا وَآمَنَّا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ»^(۵) «و یاد آور آن وقت را که وحی کردم بسوی حواریان عیسی - که خواص اصحاب آن حضرت بودند - که: ایمان بیاورید به من و به رسول من - یعنی عیسی - گفتند: ایمان آوردیم و گواه باش که مسلمان و منقاد شدیم». گفته‌اند که: وحی بسوی ایشان بر زبان پیغمبران بود که به ایشان از جانب خدا گفتند^(۶).

در حدیث معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حق تعالی الهام کرد

۱. مجمع البیان ۴/۲۲۱؛ ترجمه الامام علی من تاریخ ابن عساکر ۲/۲۸۲.

۲. خصال ۱۱۷۴؛ الدر المنثور ۵/۲۶۲؛ تاریخ بغداد ۱۴/۱۵۵.

۳. التمهید ۴۲.

۴. کافی ۲/۲۵۴؛ مسکن الفوائد ۱۱۴.

۵. سورة مائدة: ۱۱۱.

۶. تفسیر بیضاوی ۱/۴۶۶؛ تفسیر روح المعانی ۴/۵۵.

ایشان را^(۱).

و به سند موثق منقول است که حسن بن فضال از امام رضا علیه السلام پرسید که: چرا اصحاب عیسی را حواریان می‌گویند؟ فرمود: مردم می‌گویند که ایشان را برای آن حواری می‌گویند که ایشان گازران بودند و جامه‌ها را به شستن از چرک پاک می‌کردند و سفید می‌کردند، و مشتق است از خبز حواری یعنی نان سفید خالص، ما اهل بیت می‌گوئیم که برای این ایشان را حواریان گفتند که خود را و دیگران را به موعظه و نصیحت از چرک گناهان و اخلاق بد پاک می‌کردند. پرسید: چرا اتباع آن حضرت را نصاری می‌گویند؟ فرمود: زیرا اصل ایشان از شهری است از بلاد شام که آن را «ناصره» می‌گویند که مریم و عیسی علیه السلام بعد از برگشتن از مصر در آنجا فرود آمدند^(۲).

مؤلف گوید: آنچه در این حدیث وارد شده است اشاره است به آنچه نقل کرده‌اند مورخان و مفسران که: چون «هیردوس» پادشاه شام خبر ولادت حضرت عیسی علیه السلام و ظهور معجزات آن حضرت را شنید و در نجوم دیده بودند که کسی بهم خواهد رسید که دینهای ایشان را برهم زند، اراده قتل آن حضرت کرد، پس حق تعالی ملکی را فرستاد به نزد یوسف نجار که پسر عم مریم علیه السلام بود و محافظت او و عیسی و خدمت ایشان می‌نمود که مریم و عیسی علیه السلام را به مصر ببرد، و چون هیردوس بمیرد به بلاد خود برگردند، پس یوسف ایشان را به مصر برد (و اکثر ایشان ربوه را که در آیه وارد شده است به شهر مصر تفسیر کرده‌اند، و معین را به نیل مصر، و گفته‌اند که: دوازده سال در مصر ماندند و معجزات عظیمه از آن حضرت در آنجا ظاهر شد)، چون هیردوس مُرد خدا وحی کرد که برگردند به بلاد شام، پس برگشتند و در ناصره نزول اجلال فرمودند و در آنجا تبلیغ رسالت الهی نمود^(۳).

در حدیث معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: حواری عیسی علیه السلام

۱. تفسیر عیاشی ۱/۲۵۰.

۲. کمال الشرایع ۸۰؛ عین اخبار الرضا ۲/۷۹.

۳. کامل ابن اثیر ۱/۳۶۲؛ تاریخ طبری ۱/۲۵۱.

شیعه آن حضرت بودند، و شیعیان ما حواری ما اهل بیتند، حواری عیسی علیه السلام اطاعت آن حضرت نکردند آنقدر که حواری ما اطاعت ما می‌کنند زیرا که عیسی به حواریان گفت: کیستند یاوران من بسوی خدا و در اقامت دین خدا؟ حواریان گفتند: ما یاوران خدائیم، بخدا سوگند که یاری او نکردند از شر یهود و با یهودان از برای آن حضرت جنگ نکردند، و شیعیان ما والله از روزی که پیغمبر ﷺ از دنیا رفته است تا حال یاری ما می‌کنند و از برای ما جنگ با دشمنان ما می‌کنند و ایشان را می‌سوزانند و آزارها می‌کنند و از شهرها ایشان را بدر می‌کنند و دست از محبت ما بر نمی‌دارند، خدا ایشان را از جانب ما جزای خیر بدهد.^(۱)

و در حدیث معتبر دیگر منقول است که روزی حضرت عیسی علیه السلام گفت: ای گروه حواریان! بسوی شما حاجتی دارم، حاجت مرا برآورید. گفتند: حاجت تو برآورده است ای روح الله. پس برخاست و پاهای ایشان را شست، پس گفتند: ای روح الله! ما سزاوارتر بودیم به این کار از تو، فرمود که: سزاوارترین مردم به خدمت کردن، عالم است، من برای این تواضع و فروتنی کردم برای شما تا شما تواضع و شکستگی کنید بعد از من برای مردم چنانچه من تواضع کردم از برای شما. پس فرمود که: به تواضع و فروتنی حکمت آبادان می‌شود نه به تکبر، همچنانچه گیاه و زراعت در زمین نرم و هموار می‌روید نه در زمین کوه.^(۲)

و در حدیث معتبر منقول است که به حضرت صادق علیه السلام عرض کردند که: چرا اصحاب حضرت عیسی بر روی آب راه می‌رفتند و در اصحاب حضرت محمد ﷺ این نبود؟ فرمود: اصحاب عیسی علیه السلام را کفایت امر معیشت ایشان کرده بودند و این امت را مبتلا و مستحق گردانیده‌اند به تحصیل معاش.^(۳)

مؤلف گوید: گویا مراد این است که بالخاصیّه رهبانیت و ترك معاشرت خلق و ترك

۱. کافی ۸/۲۶۸.

۲. کافی ۱/۳۷.

۳. کافی ۵/۷۱؛ تهذیب الاحکام ۶/۳۲۷.

ارتکاب امور دنیا مستلزم این امور می باشد، و چون تکلیف این امت را شدیدتر کرده اند که باید با وجود تحصیل معاش و معاشرت خلق از یاد خدا غافل نباشند، ثواب ایشان بیشتر است، اما آن معنی را در دنیا از ایشان سلب کرده اند و در ثواب آخرت ایشان افزوده اند، و آنچه در این حدیث روایت شده است گویا اشاره است به آنچه شیخ طبرسی رحمته الله علیه روایت کرده است که: اصحاب حضرت عیسی علیه السلام در خدمت آن حضرت بودند، هرگاه که گرسنه می شدند می گفتند: یا روح الله اگر سینه شده ایم، پس عیسی دست می زد به زمین در هر جا که بود دو گرده نان از برای هریک بیرون می آورد که می خوردند، چون تشنه می شدند می گفتند: یا روح الله تشنه شده ایم، پس دست به زمین می زد در هر جا که بود آب از برای ایشان بیرون می آورد، پس گفتند: یا روح الله اکی از ما بهتر است؟ هرگاه می خواهیم ما را طعام می دهی و هرگاه می خواهیم ما را آب می دهی، ما ایمان آورده ایم به تو و متابعت تو می کنیم.

و حضرت عیسی فرمود: بهتر از شما کسی است که به دست خود کار می کند و از کسب خود می خورد، پس بعد آن گزاری می کردند و از کسب خود معاش می کردند ^(۱). و به سند موثق منقول است که شخصی از حضرت صادق علیه السلام پرسید که: گاهی است شخصی را می بینم که عبادت بسیار می کند، خشوع و گریه دارد و به دین حق شما اعتقاد ندارد، آیا این عبادت نفعی به او می رساند؟

فرمود: مثل اینها مثل جماعتی است که در میان بنی اسرائیل بودند، هر که از ایشان چهل شب سعی در عبادت خدا می کرد و دعا می کرد البته دعای او مستجاب می شد، یکی از ایشان چنین کرد و دعای او مستجاب نشد، پس به خدمت حضرت عیسی آمد و از این حال شکایت کرد و از آن حضرت در این باب التماس دعا کرد، پس عیسی وضو ساخت و دو رکعت نماز کرد و دعا کرد، پس خدا بسوی او وحی نمود که: این بنده به درگاه من آمده است از غیر راهی که من گفته ام که بیاید، او مرا می خواند و در دلش شکی در پیغمبری تو هست، اگر آنقدر دعا کند که گردنش جدا شود و بندهای انگشتانش از هم پاشد من

دعایش را مستجاب نگردانم، پس عیسی علیه السلام رو کرد به جانب او و فرمود: تو پروردگار خود را می‌خوانی و در پیغمبر او شک داری؟ گفت: ای روح الله! بخدا سوگند چنین بود و می‌خواهم که دعا کنی این حالت از من برطرف شود، پس آن حضرت دعا کرد و حق تعالی توبه او را قبول کرد و او مثل سایر اهل بیت خود شد^(۱).

و در حدیث معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: حواریان عیسی علیه السلام دوازده نفر بودند، افضل ایشان «ألوقا» بود، و اعلم علمای نصاری به انجیل سه نفر بودند: یوحنا بزرگ که در اچ می‌بود، و یوحنا دیگری که در قر قیسیا می‌بود، و یوحنا دیلمی که در زجار می‌بود و نزد او بود ذکر پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله و ذکر اهل بیت علیهم السلام و ائمت آن حضرت، و او بشارت داد ائمت عیسی و بنی اسرائیل را به پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله^(۲).

و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: موسی علیه السلام حدیث کرد قوم خود را به حدیثی که تاب آن نداشتند، پس در مصر بر او خروج کردند و با او قتال کردند و ایشان را کشت؛ و عیسی علیه السلام حدیث کرد قوم خود را به حدیثی که قابل فهمیدن آن نبودند و تاب نیاوردند و بر او خروج کردند در تکریت و با او مقاتله کردند و ایشان را کشت چنانچه حق تعالی می‌فرماید که «فَأَمَنَّا طَائِفَةً مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرْتَ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ»^(۳) «پس ایمان آوردند طائفه‌ای از بنی اسرائیل و کافر شدند طائفه‌ای، پس قوت بخشیدیم آنها را که ایمان آوردند پس گردیدند غالب بر دشمن خود»^(۴).

و در حدیث معتبر دیگر منقول است که: روزی حضرت عیسی علیه السلام متوجه موضعی شد برای حاجتی و سه نفر از اصحابش با او رفیق شدند، پس گذشت بر سه خشت طلا که بر سر راه افتاده بود، پس به اصحاب خود گفت: این مردم را خواهد گشت، و رفت، پس یکی از ایشان به خدمت آن حضرت آمد و عذر طلبید که: کاری دارم و مرخص شد و برگشت،

۱. کافی ۲/۴۰۰.

۲. عیون اخبار الرضا ۱/۱۵۸ توحید شیخ صدوق ۱۲۲۱ احتجاج ۲/۴۰۶.

۳. سورة ص: ۱۲.

۴. کتاب الزهد ۱۰۴.

و همچنین هریک مرخص شدند تا آنکه هر سه نزد آن خشتهای طلا جمع شدند؛ پس دو نفر از ایشان به یکی از ایشان گفتند: برو و برای ما طعامی بخر، پس رفت و طعامی خرید و زهری داخل آن طعام کرد که آن دو کس را بکشد و خشتها را خود متصرف شود، و آن دو کس گفتند: چون او می آید او را می کشیم که با ما شریک نباشد در این خشتها، چون آمد برخاستند و او را بکشتند و آن طعام را خوردند و هر دو مردند.

چون عیسی علیه السلام از کار خود برگشت دید هر سه مرده اند، پس ایشان را به امر خدا زنده کرد و گفت: نگفتم که این خشتها بسی مردم را خواهد کشت ^(۱) ۱۹

و در بعضی از کتب مذکور است که: روزی حضرت عیسی علیه السلام با جمعی از حواریان همراه بود و به جهت هدایت خلق در زمین می گردید و سیاحت می کرد که هر که را قابل هدایت یابد از ورطه ضلالت نجات بخشد و جواهر قابلیات و استعدادات که در طینات افراد بشر کامن است به فراست نبوت ادراک نموده به تیشه مواعظ هدایت پیشه استخراج نماید، پس در اثنای سیاحت به شهری رسیدند و نزدیک آن شهر گنجی ظاهر شد و پاهای خواهشهای حواریان در طمع گنج رایگان فرورفته عرض کردند: ما را رخصت فرما که این گنج را حیازت نمائیم که در این بیابان ضایع نشود. عیسی علیه السلام فرمود: این گنج را به جز مشقت و رنج ثمره ای نیست و من گنج بی رنجی در این شهر گمان دارم و می روم که شاید آن را بیرون آورم، شما در این جا باشید تا من بسوی شما برگردم.

گفتند: یا روح الله! این بد شهری است و هر غریبی که وارد این شهر می شود او را می کشند. حضرت فرمود: کسی را می کشند که به دنیای ایشان طمع نماید و مرا با دنیای ایشان کاری نیست.

چون حضرت عیسی داخل آن شهر شد، در کوچه های آن شهر می گردید و به نظر فراست اثر بر در و دیوار خانه ها می نگریست، ناگاه نظر انورش بر خانه خرابی افتاد که از همه خانه ها پست تر و بی رونق تر بود، گفت: گنج در ویرانه می باشد و اگر کسی قابل هدایت باشد در این شهر، می باید که در این خانه باشد؛ پس در زد پیرزالی بیرون آمد

پرسید: تو کیستی؟ گفت: من مرد غریبم و به این شهر رسیدم و آخر روز شده است می‌خواهم در این شب مرا پناه دهید که امشب در کاشانه شما بسر برم.

آن زن گفت: پادشاه ما حکم فرموده است که غریبی را در خانه خود راه ندهیم، اما به حسب سیمائی که من در تو مشاهده می‌کنم تو مهمانی نیستی که دست رد بر جبین تو توان زد.

پس در هنگامی که سلطان خورشید انور در کاشانه مغرب سر بر بستر نهاد و آن مهر سپهر نبوت خورشید وار بر ویرانه آن عجوزه تایید و کلبه حقیر آن سعادت قرین رشک فرمای گلستان جنان گردید و خانه تار آن محنت آثار مانند سینه عارفان از در و دیوارش اشعه انوار دمید؛ آن خانه از مرد خارکشی بود که دار فانی را وداع کرده بود و آن پیر زال زوجه او بود و فرزند یتیمی از او مانده بود، و آن فرزند به شغل پدر مشغول بود، به قلیلی که تحصیل می‌نمود معاش می‌کردند، پس در این وقت آن پسر از صحرا مراجعت نمود، مادرش گفت به او: مهمان عزیزی امشب وارد خانه ما شده است، آنچه آورده‌ای به نزد او ببر و در قیام به خدمت او تقصیر منما. چون آن پسر نان خشکی که تحصیل نموده بود به خدمت آن حضرت برد، آن حضرت تناول فرمود و با او آغاز مکالمه نمود که از جواهر کلمات آبدار پر کوا من اسرار آن در یتیم مطلع گردید پس به فراست نبوت او را در غایت فتوت و حیا و استعداد و قابلیت یافت، اما استنباط اندوهی عظیم و شغلی گران در خاطر او نمود و چندان که از او استفسار آن درد پنهانی بیشتر کرد، او در اخفای حال کثیرالاختلال خود مبالغه زیاده نمود، پس برخاست به نزد مادر خود رفت و گفت: این مهمان در استکشاف احوال من بسیار مبالغه می‌نماید و متعهد می‌شود که بعد از وضوح حال حسب المقدور در اصلاح آن اختلال سعی نماید، چه می‌فرمائی؟ آیا راز خود را به او بگویم؟

مادرش گفت: آنچه من از جبین انور او استنباط کرده‌ام او قابل سپردن هر راز نهان و قادر بر حل عقدہ‌های اهل جهان هست، راز خود را از او پنهان مدار و در حل هر اشکال دست از دامن او بر مدار.

پس آن پسر به نزد حضرت عیسی علیه السلام آمد و عرض کرد: پدر من مرد خارکشی بود، و چون سرای فانی را وداع نمود من طفل از او ماندم و مادر من مرا به شغل پدر خود مأمور

گردانید، پادشاه ما دختری دارد در نهایت حسن و جمال و عقل و کمال و تعلق بسیار به او دارد، و ملوک اطراف همه آن دختر را از او طلبیده‌اند قبول نکرده است که به ایشان تزویج نماید، آن دختر را قصر رفیعی هست که پیوسته در آنجا می‌باشد، روزی من از پای قصر او می‌گذشتم نظرم بر او افتاد و از عشق او بیتاب شده‌ام، تا حال اظهار این درد نهان را بغیر مادر خود به دیگری اظهار نکرده‌ام، و آن اندوهی که در خاطر من استنباط فرمودی همین است که اظهار به کسی نمی‌توانم نمود.

حضرت فرمود: می‌خواهی آن دختر را برای تو بگیرم؟ گفت: آن امری است محال، و از مثل تو بزرگی عجب می‌دانم که با این حال که در من مشاهده می‌نمائی با من استهزاء و سخریه نمائی!

حضرت عیسی علیه السلام فرمود: من هرگز استهزاء به احدی نکرده‌ام و سخریه کار جاهلان است، و اگر قادر بر امری نباشم اظهار آن به تو نمی‌کنم، اگر می‌خواهی چنان می‌کنم که فردا شب آن دختر در آغوش تو باشد! پس پسر به نزد مادر آمد و سخنان آن حضرت را نقل کرد، مادرش گفت: آنچه می‌گوید بعمل می‌آورد و دست از دامن او برمدار.

پس آن حضرت متوجه عبادت خود گردید و پسر در آرزوی معشوقه خود تا صبح در فراش خود غلطید، چون صبح طالع شد حضرت عیسی علیه السلام او را طلبید و فرمود: برو به در خانه پادشاه و چون امراء و وزرای او آیند که داخل مجلس او شوند به ایشان عرض کن: من به پادشاه حاجتی دارم، چون از حاجت تو سؤال کنند بگو: آمده‌ام دختر پادشاه را برای خود خواستگاری نمایم، آنچه واقع شود بزودی برای من خبر بیاور. چون پسر به در خانه پادشاه رفت، آنچه حضرت فرموده بود بعمل آورد، امراء از سخن او بسیار متعجب شدند، چون به مجلس پادشاه رفتند بر سبیل سخریه این سخن را مذکور ساختند، پادشاه از استماع این سخن بسیار خندید و او را به مجلس خود طلبید، چون نظرش بر او افتاد با آن جامه‌های کهنه، انوار بزرگی و نجابت ذاتی در جبین او مشاهده نمود، چندان که با او سخن گفت حرفی که دلالت بر جنون و خفت عقل او کند از او نشنید، پس متعجب شد و بر سبیل امتحان گفت: تو اگر قادر بر کابین دختر من هستی به تو می‌دهم، و کابین دختر من آن است که یک خوان از یاقوت آبدار بیاوری که هر دانه‌اش کمتر از صد مثقال نباشد!

گفت: مرا مهلت دهید تا از برای شما خبر بیاورم.

پس برگشت به نزد حضرت عیسی علیه السلام و آنچه گذشته بود عرض کرد، عیسی علیه السلام فرمود: چه بسیار سهل است آنچه او طلبیده است، پس عیسی خوانی طلبید و پسر را به خرابه‌ای برد و دعا کرد هر کلوخ و سنگی که در آن خرابه بود همه یاقوت آبدار شد و فرمود: خوان را پر کن و از برای او ببر. چون پسر آن خوان را به مجلس شاه برد و جامه از روی خوان برداشت، شعاع آن جواهرات دیده حاضران را خیره نمود و از احوال او همگی متحیر شدند، پس پادشاه به جهت مزید امتحان گفت: یک خوان کم است، ده خوان می‌خواهم که هر خوانی از نوعی جواهر باشد! چون جوان به نزد عیسی علیه السلام برگشت، حضرت ده خوان دیگر طلبید و از انواع جواهر که دیده‌کنی مثل آن ندیده بود آنها را پر کرد و با آن جوان فرستاد. چون خوانها را به مجلس پادشاه برد، حیرت آنها زیاده شد! پس پادشاه آن جوان را به خلوت طلبید و گفت: اینها نمی‌تواند از تو باشد، و تو را جرأت اقدام به چنین امری و قدرت ابدای این غرائب نیست، بگو اینها از جانب کیست؟ چون آن پسر تمامی احوال را به پادشاه نقل کرد پادشاه گفت: نیست آنکه می‌گوئی مگر عیسی بن مریم علیه السلام، برو و او را بطلب تا دختر مرا به تو تزویج نماید.

پس حضرت عیسی علیه السلام رفت و دختر پادشاه را به عقد او درآورد، پادشاه جامه‌های فاخر برای جوان حاضر کرد و او را به حتم فرستاد و به انواع زیورها او را محلی گردانید و آن شب او را به قصر خود برد و دختر را تسلیم او نمود. چون روز دیگر صبح شد پسر را طلبید و از او سؤالات نمود و او را در نهایت مرتبه فطانت و زیرکی یافت، چون پادشاه را بغیر آن دختر فرزندی نبود، آن پسر را ولیعهد خود گردانید و جمیع امرا و اعیان مملکت خود را طلبید که با او بیعت کردند و او را بر تخت پادشاهی خود نشانید.

و چون شب دیگر شد پادشاه را عارضه‌ای عارض شد و به دار بقا رحلت نمود و آن پسر بر تخت سلطنت متمکن شد و جمیع خزائن و دفائن و ذخائر او را تصرف نمود و کافه امراء و وزراء و سپاهیان و اهالی و اشراف و اعیان او را اطاعت کردند، و در این چند روز حضرت عیسی علیه السلام در خانه آن پیر زال بسر می‌برد، چون روز چهارم شد آن مربع نشین فلک چهارم مانند سلطان انجم اراده غروب از آن بلد نمود، به پای تخت پسر خارکش آمد

که او را وداع نماید، چون به نزدیک او رسید خارکش از تخت عزت فرود آمده مانند خار در دامن آن گلدسته گلستان نبوت چسبید و عرض کرد: ای حکیم دانا! وای هادی رهنما! چندان حق بر این ضعیف بینوا داری که اگر تمام عمر دنیا زنده بمانم و تو را خدمت کنم از عهده عسری از اعشار آن بیرون نمی توانم آمد و لیکن شبهه ای در دل من عارض شده است که دیشب تا صبح در این خیال بسر بردم و این اسباب عیش که برای من مهیا گردانیده ای از هیچیک منتفع نشدم، و اگر حلّ این عقده از دل من نکنی از هیچیک از اینها منتفع نخواهم شد.

حضرت عیسی فرمود: آن خیال که جمعیت خاطر تو را به اختلال آورده است چیست؟ عرض کرد: عقده خاطر من آن است که هرگاه تو قادر هستی که در سه روز مرا از حسیض خارکشی به اوج جهان بخشی پرسانی و از خاک مذلت برگرفته بر تخت رفعت بنشانی، چرا خود به آن جامه های کهنه قناعت کرده ای؟ نه خادمی داری نه مرکوبی نه یاری و نه محبوبی؟

آن حضرت فرمود: هرگاه زیاده از مطلوب تو برای تو حاصل گردید دیگر تو را با من چه کار است؟

عرض کرد: ای بزرگوار نیکو کردار! اگر توجه نکنی و این عقده را از دل من نگشائی هیچ احسان نسبت به من نکرده ای و از هیچیک از اینها که به من داده ای منتفع نخواهم شد. حضرت عیسی فرمود: ای فرزند! این لذات فانی دنیا در نظر کسی اعتبار دارد که از لذت باقیه عقبی خبری ندارد. پادشاهی ظاهری را کسی اختیار می کند که لذت پادشاهی معنوی را نیافته باشد، همان شخصی که چند روز قبل بر این تخت نشسته بود و به این اعتبارات فانیه مغرور شده بود اکنون در زیر خاک است و در خاطر هیچکس خطور نمی کند از برای عبرت پس است دولتی که به مذلت تمام منتهی شود و لذتی که به مشقت مبدل گردد به چه کار آید؟ دوستان حق را لذتها از قرب و وصال جناب مقدس یزدانی و حصول معارف ربانی و فیضان حقایق سبحانی هست که این لذتها را در جنب آنها قدری نیست. چون جناب عیسوی امثال این سخنان را به گوش آن در یتیم رسانید، او بار دیگر بر دامن آن حضرت چسبید و عرض کرد: فهمیدم آنچه فرمودی و یافتم آنچه بیان کردی و

آن عقده را از دل من برداشتی، اما عقده‌ای از آن بزرگتر و محک‌تر در دل من گذاشتی!
عیسی علیه السلام فرمود: آن کدام است؟

عرض کرد: آن گره تازه آن است که از تو گمان ندارم که در آشنائی با کسی خیانت کنی و آنچه حق نصیحت و نیکوخواهی او باشد بعمل نیاوری، هرگاه تو خود سایهٔ مرحمت بر سر ما افکنندی و بی‌خبر به خانهٔ ما درآمدی سزاوار نبود امری را که اصیل و باقی است از برای من منع نمائی و در مقام نفع رسانیدن به من امر فانی ناچیز را به من عطا کنی و از آن سلطنت ابدی و لذت حقیقی مرا محروم گردانی؟

حضرت عیسی علیه السلام فرمود: می‌خواستم تو را امتحان کنم و ببینم که قابل آن مراتب عالیه هستی، و بعد از ادراک این لذات فانی، برای لذات باقیه ترک اینها خواهی کرد؟ اکنون اگر ترک کنی ثواب تو عظیم‌تر خواهد بود و حاجتی خواهد بود بر آنها که این زخارف باطلهٔ دنیا را مانع تحصیل سعادات کاملهٔ آخرت می‌دانند.

پس آن سعادت‌مند دست زد و جامه‌های زیبا و زیورهای گرانبها را انداخت و دست از پادشاهی صوری برداشت و قدم یقین در راه خدا و تحصیل سلطنت معنوی گذاشت، حضرت عیسی علیه السلام او را به نزد حواریان آورد و فرمود: آن گنج که من گمان داشتم، این در یتیم بود که در سه روز او را از خارکشی به سلطنت رسانیدم و بر همه پشت پا زد و قدم در راه متابعت من نهاد، و شما بعد از سالهای سال پیروی من به این گنج پر رنج فریفته شدید و دست از من برداشتید.

و گفته‌اند: آن فرزند عجوز که حضرت عیسی علیه السلام بعد از مردن، او را زنده کرد، همین جوان بود و از اکابر دین شد و جماعت بسیار به برکت او به راه حق هدایت یافتند^(۱).

و به سند معتبر از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که فرمود: برادرم عیسی علیه السلام به شهری وارد شد که در آنجا مرد و زنی پایکدیگر منازعه می‌کردند و فریاد می‌کردند، عیسی علیه السلام پرسید: چیست شما را؟ مرد گفت: ای پیغمبر خدا! این زن من است و زن نیک و صالحه است، اما من او را دوست نمی‌دارم، می‌خواهم از او جدا شوم! عیسی علیه السلام فرمود:

به همه حال سببش را بگو که چرا او را دوست نمی داری؟ عرض کرد: رویش کهنه شده است و طراوتی ندارد بی آنکه پیر شده باشد! حضرت عیسی علیه السلام به آن زن فرمود: می خواهی طراوت روی تو برگردد؟ عرض کرد: بلی. فرمود: چون چیزی خوری کمتر از قدر سیری بخور، زیرا که طعام که در سینه بسیار شد می جوشد و رو را کهنه می کند. پس زن به فرموده آن حضرت عمل کرد و طراوتش عود کرد و محبوب شوهرش گردید^(۱). پس آن حضرت به شهر دیگر رسید، شکایت کردند اهل آن شهر که: در میوه های ما کرم بهم رسیده است و فاسد می کند میوه های ما را. فرمود: سببش آن است که چون درخت را می کارید اول خاک می ریزید بعد از آن آب می دهید، می باید اول آب را به ریشه درخت بریزید و بعد از آن خاک. چون چنین کردند کرم از میوه های ایشان برطرف شد^(۲). پس از آنجا گذشت و وارد شهر دیگر شد، دید روهای اهل آن شهر زرد است و پشمهای ایشان کبود است، چون از این حال به آن حضرت شکایت کردند فرمود: سبب این علت های شما آن است که گوشت را ناشسته می پزید و می خورید، و هیچ جانوری روحش از بدن مفارقت نمی کند مگر که جنابتی در آن بهم رسد و تا نشویند آن را جنابت از آن برطرف نمی شود. پس بعد از آن گوشت را شستند و مرضهای ایشان به صحت مبدل شد. پس از آنجا گذشت و وارد شهر دیگری شد که دندانهای ایشان ریخته بود و روهای ایشان پاد کرده بود، چون شکایت این حال به آن حضرت کردند فرمود: چون می خواهید دهانهای خود را برهم می گذارید، پس پاد در سینه شما می جوشد تا به دهان شما می رسد، چون راه خروج ندارد بیخ دندانها را فاسد می کند و روهای شما را متغیر می گرداند. چون عادت کردند بر اینکه در وقت خوابیدن دهانها را بکشایند، حال ایشان به صلاح آمد^(۳).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: روزی حضرت عیسی علیه السلام در سیاحت خود به شهری رسید که اهلس مرده بودند و استخوانهای ایشان در خانه ها و بر

۱. علل الشرایع ۱۴۹۷: قصص الانبیاء راوندی ۲۷۳.

۲. علل الشرایع ۵۷۴: قصص الانبیاء راوندی ۲۷۳.

۳. علل الشرایع ۵۷۵: قصص الانبیاء راوندی ۲۷۴.

سر راهها افتاده بود! چون این حال را مشاهده نمود فرمود: اینها به عذاب الهی هلاک شده‌اند زیرا که اگر به مرگ طبیعی مرده بودند یکدیگر را دفن می‌کردند! پس اصحاب آن حضرت علیه السلام عرض کردند: می‌خواهیم بدانیم قصه ایشان را که به چه سبب هلاک شده‌اند؟ پس حق تعالی وحی نمود به آن حضرت که: ای روح الله! ایشان را ندا کن تا جواب بگویند. پس حضرت عیسی علیه السلام فرمود: ای اهل شهر! پس یکی از ایشان جواب گفت: لیبک ای روح الله، فرمود: چیست حال شما و قصه شما چه بود؟ گفت: صبح در عاقبت بودیم و شب خود را در هاویه دیدیم، حضرت پرسید: هاویه کدام است؟ عرض کرد: دریایی چند است از آتش که در آن دریاها کوهها از آتش است، عیسی علیه السلام فرمود: چه عمل شما را به چنین حالی انداخت؟ عرض کرد: محبت دنیا و عبادت طاغوت؛ یعنی اطاعت اهل باطل، فرمود: محبت دنیای شما به چه مرتبه رسیده بود؟ گفت: مانند محبت طفل مادرش را که هرگاه به او رو می‌آورد شاد می‌شود و هرگاه پشت می‌کند محزون می‌شود، فرمود: عبادت طاغوت شما به چه مرتبه رسیده بود؟ گفت: هر امر باطلی که ما را به آن مأمور می‌ساختند، اطاعت ایشان می‌کردیم، فرمود: به چه سبب تو در میان ایشان با من سخن گفتی؟ عرض کرد: زیرا که ایشان را لجامهای آتش به دهان زده‌اند و ملکی چند در نهایت غلظت و شدت بر ایشان موکلند، و من در میان ایشان بودم از ایشان نبودم و چون عذاب بر ایشان نازل شد مرا نیز فرو گرفت، پس من به موئی آویختم‌ام در کنار جهنم و می‌ترسم که در جهنم بیفتم. پس عیسی علیه السلام به اصحاب خود فرمود: خواب کردن بر روی مزبله‌ها و خوردن نان جو با سلامتی دین، خیری است بسیار^(۱).

به روایت دیگر منقول است که: روزی حضرت عیسی علیه السلام با حواریان به راهی می‌رفتند، ناگاه به سگ مرده گندیده‌ای رسیدند، حواریان گفتند: چه بسیار متعفن است بوی این سگ؟ حضرت عیسی فرمود: چه بسیار سفید و خوشایند است دندانهای آن^(۲) (و تنبیه فرمود ایشان را که نظر به عیوب مردم نکنید هر چند عیب بسیار داشته باشند، و

۱. معانی الاخبار ۳۳۱؛ ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۳۰۳؛ علل الشرایع ۴۶۶.

۲. تنبیه الخواطر ۱۲۵.

صفات خوب ایشان را منظور دارید).

ایضاً مروی است که: روزی آن حضرت را باران تندى و رعدى و صاعقه‌ای گرفت، مضطرب شد خواست که پناهی پیدا کند پس خیمه‌ای از دور نمودار شد، چون به نزد آن خیمه رسید زنی را در آن خیمه دید، از آنجا برگشت، ناگاه غاری در کوه به نظرش آمد، چون به آن غار رسید دید شیرى در آنجا خوابیده است، پس دست بر آن شیر گذاشت و گفت: خداوندا! برای هر چیز مأوایى قرار داده‌ای و برای من پناهی و جایگاهی قرار نداده‌ای؟ پس حق تعالی وحی فرمود به او که: مأوایى تو در محلّ قرار رحمت من است، بعزت خود سوگند می‌خورم که به عقد تو درمی‌آورم در روز قیامت صد حوریه‌ای را که به دست قدرت خود آفریده‌ام، و در دامادی تو چهار هزار سال مردم را اطعام کنم که هر روز آن سالها مانند عمر تمام دنیا باشد، و امر کنم منادی را که ندا کند: کجایند آنها که ترک دنیا کرده بودند؟ حاضر شوید در دامادی زاهد دنیا عیسی بن مریم^(۱).

و در حدیث دیگر منقول است که: دنیا را مصوّر گردانیدند برای عیسی^{علیه السلام} به صورت پیرزالی مهیب که دندانهایش ریخته بود و خود را به همه زینتها آراسته بود! پس آن حضرت^{علیه السلام} از او پرسید: چند شوهر کرده‌ای؟ گفت: احصا نمی‌توان کردن! فرمود: همه مردند یا همه تو را طلاق گفتند؟ عرض کرد: بلکه همه را کشتم! عیسی^{علیه السلام} فرمود: وای بر حال شوهرهای باقیمانده! تو که می‌بینند که تو هر روز یکی را می‌کشی و از تو حذر نمی‌کنند و عبرت از حال گذشتگان نمی‌گیرند^(۲).

و به روایت دیگر منقول است که: روزی حضرت عیسی^{علیه السلام} نشسته بود و نظر می‌نمود به مرد پیری که بیل به دست گرفته و به اهتمام تمام زمین را برای زراعت می‌کند، آن حضرت عرض کرد: خداوندا! طول امل را از او بردار، چون دعای آن حضرت مستجاب شد، آن مرد بیل را از دست انداخت و خوابید، پس عیسی^{علیه السلام} گفت: خداوندا! طول امل را به او برگردان، پس همان ساعت برخاست و بیل را گرفته مشغول کار شد! حضرت از او

۱. تنبیه الخواطر ۱۴۰.

۲. تنبیه الخواطر ۴۱۷.

پرسید: چرا بیل را انداختی و دیگر برداشتی؟ گفت: در اثنای عمل به خاطرم افتاد که: تا کی کار خواهی کرد؟ و به این مرتبه از پیری رسیده‌ای و نمی‌دانی که از عمر تو چه مقدار باقی خواهد بود. پس بیل را انداختم و خوابیدم، باز به خاطرم رسید که: تا زنده‌ای معیشتی می‌خواهی، پس برخاستم مشغول کار شدم^(۱).

و به سبب معتبر از حضرت رسول ﷺ منقول است که: حواریان به عیسی علیه السلام عرض کردند: ای روح الله ابا کی همنشینی کنیم؟ فرمود: با کسی بنشینید که خدا را به یاد شما آورد، دیدن او؛ و بیفزاید در علم شما، گفتار او؛ و رغبت فرماید شما را در آخرت، کردار او^(۲). و به سبب معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: عیسی علیه السلام گذشت بر جماعتی که می‌گریستند، پرسید: بر چه چیز گریه می‌کنند این گروه؟ گفتند: بر گناهان خود می‌گریزند. فرمود: ترک کنند تا خدا پیامرزد^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که حضرت رسول ﷺ فرمود: روزی حضرت عیسی علیه السلام به قبری گذشت که صاحبش را عذاب می‌کردند، پس سال دیگر از آن قبر گذشت صاحب قبر را عذاب نمی‌کردند، پس مناجات کرد: خداوند! سال قبل بر این قبر گذشتم صاحبش را عذاب می‌کردند و امسال که گذشتم عذابش برطرف شده بود، سبب این چیست؟ وحی رسید به آن حضرت: ای روح الله! صاحب این قبر فرزندی داشت چون به حد بلوغ رسید صالح شد و راهی از راههای مسلمانان را برای ایشان اصلاح نمود که عبورشان از آن آسان باشد، و یتیمی را به نزد خود جا داد، پس آمرزیدم او را به آنچه فرزند او کرد. پس فرمود: روزی عیسی علیه السلام به یحیی علیه السلام گفت: اگر در حق تو بدی را بگویند که در تو باشد، بدان که آن گناهی است به یاد تو آورده‌اند، پس توبه و استغفار کن از گناه؛ و اگر بگویند در حق تو گناهی را که در تو نباشد، پس بدان که آن حسنه‌ای است که برای تو نوشته شده است بی آنکه تعبی بکشی و سختی متحمل شوی^(۴).

۱. تنبیه الخواطر ۲۸۰.

۲. کافی ۱/۳۹.

۳. امالی شیخ صدوق ۴۰۱؛ ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۱۶۳.

۴. امالی شیخ صدوق ۴۱۴.

فصل چهارم

در بیان قصه نزول مائده است بر قوم حضرت عیسی علیه السلام
به دعای آن حضرت

حق تعالی می فرماید: ﴿إِذْ قَالَ الْخَوَارِثُونَ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزِلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ﴾^(۱) «به یاد آور آن وقتی را که خواریان گفتند: ای عیسی پسر مریم! آیا می تواند پروردگار تو که فرو فرستد بر ما خوانی از آسمان؟».

گفته اند که: این سؤال ایشان قبل از کامل شدن ایمان ایشان بود که کمال قدرت الهی را نمی دانستند، یا آنکه مراد ایشان آن بود که آیا مصلحت می داند که چنین کند؟ یا آنکه به معنی اطاعت باشد یعنی آیا اطاعت تو می کند اگر این سؤال بکنی؟^(۲).

به سند معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: قرائت اهل بیت علیهم السلام «تستطیع ربك» بوده است به صیغه خطاب و نصب «ربك» یعنی: آیا می توانی این سؤال را از پروردگار خود بکنی؟^(۳)

﴿قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾^(۴) «عیسی علیه السلام گفت: بترسید از خدا اگر ایمان به خدا و پیغمبر او دارید» این سؤالها را مکتید که عاقبت اینها خوب نیست، ﴿قَالُوا ثَرِيدٌ أَنْ تَأْكُلَ

۱. سورة مائده: ۱۱۲.

۲. مجمع البیان ۲/ ۲۶۴.

۳. مجمع البیان ۲/ ۲۶۴ با کمی اختلاف.

۴. سورة مائده: ۱۱۲.

مِنْهَا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا وَتَكُونُ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ»^(۱) گفتند: می‌خواهیم بخوریم از آن مائده آسمانی و مطمئن شود دل ما و صاحب یقین گردیم به کمال قدرت پروردگار خود و به علم یقین بدانیم که تو راست گفته‌ای آنچه به ما خبر داده‌ای و بوده باشیم بر این مائده از گواهان» که شهادت دهیم چنین معجزه‌ای از تو به ظهور آمده.

«قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اَللّٰهُمَّ رَبَّنَا اَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيداً لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ»^(۲) گفت عیسی بن مریم: خداوند ای پروردگار ما! فرو فرست بر ما مائده‌ای و خوان نعمتی از آسمان که بوده باشد روز نازل شدن آن عیدی برای اول ما و آخر ما - یعنی برای آنها که در زمان ما هستند و آنها که بعد از ما بیایند، یا بخورند از آن مائده اول و آخر ما - و آیتی و معجزه‌ای باشد از جانب تو بر کمال قدرت تو و حقیقت پیغمبری تو، و روزی کن ما را آن مائده - یا شکر آن مائده را - و تو بهترین روزی دهندگانی.

مروی است که: در روز یکشنبه مائده نازل شد و به این سبب نصاری آن روز را عید کردند^(۳).

«قَالَ اللهُ اِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَاِنِّي اُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا اُعَذِّبُهُ اَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ»^(۴) «فرمود خداوند عالمیان: بدرستی که من می‌فرستم بر شما آن مائده را پس هر که کافر شود بعد از آن از شما - یا کفران نعمت کند - پس بدرستی که عذاب می‌کنم او را عذابی که نکنم چنان عذاب احدی از عالمیان را».

و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: چون مائده بر عیسی علیه السلام نازل شد امر نمود حواریان را که: مخورید از آن مائده تا شما را مرخص گردانم، پس یک مرد از ایشان خورد از آن مائده، پس بعضی از حواریان گفتند: ای روح الله! فلان شخص خورد از آن مائده، عیسی علیه السلام از او پرسید: خوردی؟ گفت: نه! سایر حواریان گفتند:

۱. سورة مائده: ۱۱۳.

۲. سورة مائده: ۱۱۴.

۳. مجمع البیان ۲/ ۲۶۶.

۴. سورة مائده: ۱۱۵.

خورد، عیسی علیه السلام فرمود: چون برادر مؤمن تو انکار کند امری را و خود دیده باشی تکذیب دیده خود بکن و تصدیق او بکن (۱).

به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: مائده‌ای که بر بنی اسرائیل نازل شد به زنجیرهای طلا از آسمان آویخته بود و نه رنگ طعام و نه گرده نان در آن بود (۲). و به روایت دیگر: نه ماهی و نه گرده نان بود (۳).

به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: چون مائده نازل شد و ایمان نیاوردند، مسخ شدند به صورت خوک (۴). و به روایت دیگر: به صورت میمون و خوک (۵).

و در حدیث معتبر از حضرت امام موسی علیه السلام منقول است که: خشنایر جماعتی از گازران بودند که تکذیب کردند به مائده آسمان و به صورت خوک شدند (۶).

و در تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام مذکور است که: حق تعالی مائده بر عیسی علیه السلام فرستاد و برکت داد در چند گرده نان و چند ماهی که چهار هزار و هفتصد کس از آن خوردند و سیر شدند (۷). و باز در آن تفسیر مذکور است که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: چون قوم عیسی علیه السلام از خدا سؤال کردند که مائده بر ایشان نازل شود و نازل شد و ایشان کفران کردند، خدا ایشان را مسخ کرد به چهارصد نوع از حیوان مانند خوک و میمون و خرس و گربه و بعضی از مرغان و بعضی از حیوانات دریا و صحرا (۸).

و علی بن ابراهیم علیه السلام روایت کرده است که: چون مائده بر ایشان نازل می شد بر سر آن جمع می شدند و همه می خوردند تا سیر می شدند، پس اغنیا و متکبران ایشان گفتند:

۱. تفسیر عیاشی ۱/۲۵۰.

۲. تفسیر عیاشی ۱/۲۵۰.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۵.

۴. تفسیر عیاشی ۱/۲۵۱.

۵. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۵۶۵؛ تفسیر قمی ۱/۱۹۰.

۶. تفسیر عیاشی ۱/۲۵۱.

۷. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۱۹۵.

۸. تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۵۶۵.

نمی‌گذاریم که مردم پست و فقیر از مائده بخورند، پس حق تعالی مائده را بر دبه آسمان و ایشان را مسخ کرد به صورت میمون و خوک^(۱).

و شیخ طبرسی رحمه الله نقل کرده است که: خلاف کرده‌اند در کیفیت نزول مائده و آنچه در آن مائده بود:

از عمار بن یاسر منقول است که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرموده: مائده‌ای که نازل شد نان و گوشت بود، زیرا که از عیسی علیه السلام سؤال کردند طعامی را که آخر نشود و از آن بخورند، پس حق تعالی به ایشان گفت: این نعمت برای شما خواهد بود تا خیانت نکنید و مخفی نکنید و برندارید و ذخیره نکنید، که اگر چنین کنید معذب خواهید شد، پس در همان روز خیانت کردند.

و از ابن عباس منقول است که حضرت عیسی علیه السلام به بنی اسرائیل گفت: سی روز روزه بدارید و بعد از آن هر چه خواهید از خدا بطلبید تا به شما عطا فرماید، پس سی روز روزه داشتند و چون فارغ شدند گفتند: ای عیسی! اگر برای مخلوقی کار می‌کردیم به ما طعامی می‌داد و ما سی روز روزه داشتیم و گرسنگی کشیدیم پس دعا کن خدا مائده‌ای از آسمان برای ما بفرستد، پس ملائکه مائده‌ای برای ایشان آوردند که هفت گرده نان و هفت ماهی در آن بود و نزد ایشان گذاشتند تا همه خوردند.

و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام نیز این مضمون منقول است.

و روایت دیگر آن است که: هر طعامی در مائده بود بجز گوشت؛ به روایت دیگر: بجز نان و گوشت؛ و به روایت دیگر: بجز از ماهی و گوشت؛ به روایت دیگر آن است که: ماهی بود و مزه هر طعامی در آن بود؛ و به روایت دیگر آنکه: میوه‌ای بود از میوه‌های بهشت؛ و روایت کرده‌اند که: هر بامداد و پسین بر ایشان نازل می‌شد مانند من و سلوی.

و از سلمان فارسی رضی الله عنه منقول است که: عیسی علیه السلام هرگز تتبع عیوب مردم نکرد و هرگز بلند بر روی کسی سخن نگفت و هرگز در خنده قهقهه نکرد و هرگز مگسی را از روی خود دور نکرد و هرگز بینی خود را از چیز بدبوئی نگرفت و هرگز بازی و فعل عبث نکرد.

و چون حواریان از آن حضرت سؤال کردند که مائده بر ایشان نازل شود، جامه پشمینه پوشید و گریست و دعا کرد برای نزول مائده، پس سفره سرخی در میان هوا از آسمان فرود آمد و ایشان می دیدند و در اندک زمانی نزد ایشان فرود آمد، پس عیسی علیه السلام گریست و عرض کرد: خداوند! بگردان مرا از شکر کنندگان، خداوند! این مائده را رحمت گردان و سبب عذاب و عقوبت مگردان. پس یهودان که منکر آن حضرت بودند امر غریبی مشاهده کردند که هرگز ندیده بودند و بوی خوشی از آن مائده استشمام کردند که هرگز چنین بویی به دماغ ایشان نرسیده بود. پس عیسی علیه السلام برخاست و وضو ساخت و نماز طولانی بجا آورد و دستمال را از روی مائده برگرفت و گفت: «بِسْمِ اللَّهِ خَيْرُ الرَّازِقِينَ»، پس دیدند ماهی بریانی در میان آن خوان بود که فلس نداشت و روغن از آن می ریخت و نزد سرش نمکی گذاشته بود و نزد دمش سرکه گذاشته بود و دورش انواع سبزیها بود بجز گندنا^۱ و پنج گرده نان در خوان بود که بر روی یکی زیتون بود، و بر روی دوم عسل، و بر روی سوم روغن، و بر روی چهارم پنیر، و بر روی پنجم کباب.

پس شمعون عرض کرد: ای روح الله! این از طعام دنیا است یا از طعام آخرت؟ فرمود: از هیچیک نیست بلکه خدا به قدرت کامله خود در این وقت آفرید، بخورید از آنچه سؤال کردید تا خدا اعانت کند شما را و از فضل خود زیاده کند نعمت شما را. پس حواریان عرض کردند: یا روح الله! امروز یک آیت دیگر می خواهیم که از تو ظاهر شود.

عیسی علیه السلام فرمود: ای ماهی! زنده شو به اذن خدا، پس ماهی به حرکت آمد و فلس و خار آن برگشت و ایشان را از مشاهده آن حال غریب دهشتی عارض شد! پس عیسی علیه السلام فرمود: چرا چیزی چند سؤال می کنید که چون به شما می دهند کراحت دارید از آن؟ چه بسیار می ترسم که شما کاری بکنید که به عذاب الهی معذب شوید. پس عیسی علیه السلام فرمود: ای ماهی! برگرد به حالتی که بودی به امر خدا، باز ماهی بریان شد چنانچه بود. عرض کردند: ای روح الله! تو اول بخور از این ماهی تا ما بعد از تو بخوریم.

۱. گندنا به معنی تره است.

پس عیسی علیه السلام فرمود: پناه می‌برم به خدا از آنکه من از این ماهی بخورم، بلکه هر که سؤال کرده است بخورد. پس ترسیدند از خوردن آن، حضرت عیسی فقیران و محتاجان و بیماران و صاحبان دردهای مزمن را طلبید و فرمود که از آن مائده بخورند، و فرمود: بخورید که بر شما گوارا است و بر دیگران بلا است! پس هزار و سیصد نفر از فقیران و بیماران در آن روز از آن مائده خوردند و سیر شدند و از ماهی هیچ کم نشد، پس مائده پرواز کرد و بسوی آسمان بلند شد و ایشان می‌دیدند تا از نظرشان غائب شد، پس هر بیماری که در آن روز از مائده خورد صحیح شد و هر مرضی که خورد مرضش زائل شد و هر پریشانی که خورد غنی و مالدار شد، و پشیمان شدند آنها که نخوردند، و هرگاه نازل می‌شد اغنیا و فقرا بر سر آن مائده ازدحام می‌کردند، پس عیسی علیه السلام میان ایشان به نوبه مقرر فرمود که یک روز اغنیا بخورند و یک روز فقرا، و چهل روز مائده نازل شد که چاشت می‌آمد تا ظهر برپا بود که از آن می‌خوردند، و چون ظهر می‌شد بالا می‌رفت و سایه‌اش را می‌دیدند تا از ایشان پنهان می‌شد، و یک روز می‌آمد و یک روز نمی‌آمد.

پس حق تعالی وحی نمود بسوی عیسی علیه السلام که: مائده مرا از برای فقرا قرار ده و اغنیا را از آن منع کن، پس اغنیا در خشم شدند و شک کردند در مائده و مردم را به شک می‌انداختند، پس حق تعالی وحی فرمود که: من بر تکذیب کنندگان شرطی کرده‌ام که هر که کافر شود بعد از نزول مائده او را عذابی کنم که احدی از عالمیان را مثل آن عذاب نکرده باشم.

عیسی علیه السلام عرض کرد: پروردگارا! اگر ایشان را عذاب کنی بندگان توآند، و اگر بیمارزی ایشان را پس توئی عزیز حکیم؛ پس سیصد و سی و سه نفر ایشان را مسخ کرد که شب در رختخواب خود خوابیده بودند با زنان خود در خانه‌های خود، و چون صبح شد خواب شده بودند و در راهها و مزبلاها می‌گشتند و عذره می‌خوردند، و چون مردم این را دیدند ترسیدند و گریان به نزد عیسی علیه السلام آمدند، و اهل آنها که مسخ شده بودند بر آنها می‌گریستند، پس سه روز زنده ماندند و بعد از آن هلاک شدند^(۱).

فصل پنجم

در بیان وحی‌هایی است که بر حضرت عیسی علیه السلام نازل گردیده
و مواعظ و حکمت‌هایی که از آن حضرت صادر شده است

حق تعالی می‌فرماید ﴿وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي
وَأُمَّيَّ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾^(۱) «یادآور وقتی را که خدا گفت: ای عیسی پسر مریم! آیا تو
گفتی به مردم که: بگیرند مرا و مادر مرا دو خدا بنیر از خداوند عالمیان؟».

در احادیث معتبره از حضرت امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیهما السلام منقول است که:
خدا این سخن را هنوز به عیسی علیه السلام خطاب نکرده است، و بعد از این در قیامت خطاب
خواهد کرد در وقتی که نصاری را با آن حضرت حاضر گرداند برای اتمام حجت بر
نصاری که آنچه می‌گویند بر عیسی افترا کرده‌اند و او نگفته است، و این سؤال را از عیسی
خواهد کرد با آنکه خود بهتر می‌داند که او نگفته است، و حق تعالی هر امر واقع شدنی را
که بیان می‌فرماید به عنوان امر واقع شده و گذشته تعبیر می‌نماید^(۲).

﴿قَالَ سُبْحَانكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ﴾^(۳) «عیسی گفت - یعنی
گوید -: پاک می‌دانم تو را و منزّه می‌دانم از آنکه تو را در خداوندی شریکی بوده باشد و
نیست مرا که بگویم چیزی را که حق و سزاوار نیست مرا گفتن آن»، ﴿إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ

۱. سورة مائده: ۱۱۶.

۲. تفسیر قمی ۱/ ۱۹۰ و تفسیر عیاشی ۱/ ۳۵۱.

۳. سورة مائده: ۱۱۶.

عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ»^(۱) «اگر من گفته‌ام آن را پس می‌دانی تو آن را، و می‌دانی آنچه در نفس من است - یعنی در خاطر خود پنهان کرده‌ام - و من نمی‌دانم آنچه تو پنهان کردی از معلومات خود از مردم - و اطلاق نفس در خدا مجاز است - بدرستی که تویی بسیار دانای غیبه‌ها».

به سند معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است در تفسیر این آیه کریمه که: اسم اعظم خدا هفتاد و سه اسم است و حق تعالی یک اسم را پنهان کرده است که به هیچکس تعلیم نهموده است، و هفتاد و دو اسم را به آدم علیه السلام تعلیم داده بود و پیغمبران از او به میراث بردند تا به عیسی علیه السلام رسید، پس این است معنی قول عیسی علیه السلام که: می‌دانی آنچه در نفس من است یعنی هفتاد و دو اسم که تو تعلیم من کرده‌ای، و من نمی‌دانم آنچه در نفس توست یعنی آن یک اسم که مخصوص خود گردانیده‌ای^(۲).

مؤلف گوید: این حدیث مخالفت دارد با احادیث دیگر بسیار که گذشت و خواهد آمد که دانستن آن هفتاد و دو اسم مخصوص پیغمبر آخر الزمان علیه السلام و اوصیای معصومین اوست مگر آنکه این اسماء غیر آن اسماء بوده باشد والله يعلم.

«مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ»^(۳) «نگفتم مرا ایشان را مگر آنچه مرا امر کردی به آن که: عبادت کنید خدا را که پروردگار من و پروردگار شما است»، «وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيداً مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ»^(۴) «و بودم من بر ایشان گواه مادام که در میان ایشان بودم پس چون مرا بردی از میان ایشان تو گواه و مطلع بر احوال ایشان بودی و تو بر همه چیز گواه و مطلعی»، «إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الْحَكِيمُ»^(۵) «اگر عذاب کنی

۱. سورة مائده: ۱۱۶.

۲. تفسیر عیاشی ۲۵۱/۱.

۳. سورة مائده: ۱۱۷.

۴. سورة مائده: ۱۱۷.

۵. سورة مائده: ۱۱۸.

ایشان را پس ایشان بندگان تواند، و اگر پیامری ایشان را پس بدرستی که توئی عزیز و غالب بر هرچه اراده کنی و دانائی به حکمتها و مصلحتها».

و به سند معتبر از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: انجیل در شب سیزدهم ماه رمضان نازل شد^(۱).

و در حدیث دیگر از آن حضرت منقول است که: در شب دوازدهم نازل شد^(۲). مؤلف گوید: شاید حدیث اول محمول باشد بر نازل شدن بیت المعمور، چنانچه اول حدیث به آن اشعاری دارد.

از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که: انجیل یکجا نازل شد نوشته در الواح^(۳). و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: چون در مجلس مأمون با علمای هر ملت حجت تمام کرد، به جاثلیق که عالم نصاری بود فرمود: ای نصرانی! آیا خوانده‌ای در انجیل که عیسی علیه السلام گفت: من می‌روم بسوی پروردگار خود و پروردگار شما بارقلیطا خواهد آمد بعد از من، و اوست که شهادت خواهد داد برای من به حق چنانچه من شهادت دادم از برای او، و اوست که تفسیر و بیان خواهد کرد برای شما هر چیزی را، و اوست که ظاهر خواهد کرد فضیلت‌های امتها را، و اوست که عمود کفر را خواهد شکست؟

پس جاثلیق گفت: هرچه از انجیل ذکر کنی، ما به آن اقرار داریم.

فرمود: آیا آنچه گفتم در انجیل هست؟

گفت: بلی.

حضرت فرمود: ای جاثلیق! آیا مرا خبر نمی‌دهی که انجیل شما که ناپیدا شد آن را نزد

کی یافتید و کی آن را برای شما وضع کرد؟

گفت: ما یک روز انجیل را نیافتیم، و بعد از آن تر و تازه آن را یافتیم که یوحنا و متی از

۱. کافی ۲/۶۲۹.

۲. کافی ۴/۱۵۷ و من لا یحضره الفقیه ۲/۱۵۹.

۳. علل الشرایع ۴۷۰، اختصاص ۴۴.

برای ما بیرون آوردند!

حضرت فرمود: چه بسیار کم می‌دانی سرّ انجیل و علمای انجیل را، اگر چنین باشد که تو می‌گوئی پس چرا اختلاف دارید شما در انجیل؟ و نیست اختلاف مگر در انجیلی که در دست شماست، اگر باقی می‌بود بر همان نحو که اول نازل شده بود اختلاف نمی‌کردید در آن و لیکن من افاده می‌نمایم برای تو سرّ اختلاف انجیل را: بدان که چون انجیل اول ناپیدا شد جمع شدند نصاریّ بسوی علمای خود و گفتند: عیسی کشته شد و انجیل ناپیدا شد، و شما علمائید چه مصلحت می‌دانید؟

پس الوقا و مرقابوس گفتند: انجیل در سینه ماست، ما در هر روز یکشنبه یک سفر را برای شما بیرون می‌آوریم؛ پس محزون و غمگین می‌باشید و معبدهای خود را خالی نگذارید که تا در هر روز یکشنبه یک سفر انجیل را از برای شما می‌خوانیم تا همه جمع شود! پس الوقا و مرقابوس و یوحنا و متی نشستند این انجیل را برای شما وضع کردند بعد از آنکه انجیل اول ناپیدا شد، این چهار نفر شاگردان گذشتگان بودند، آیا دانسته‌ای ای جاثلیق این را؟

جاثلیق گفت: من این را نمی‌دانستم، الحال دانستم و بر من ظاهر شد از زیادتى علم تو به انجیل، و شنیدم از تو چیزی چند از آنها که می‌دانستم که دلم شهادت می‌دهد که آنچه تو می‌گوئی حق است.

پس حضرت به مأمون و حاضران مجلس فرمود: گواه باشید بر آنچه او گفت.
گفتند: گواه شدیم.

پس رو کرد به جاثلیق و فرمود: بحق عیسی و مادرش بگو که آیا می‌دانی که متی گفته است: مسیح پسر داود پسر ابراهیم پسر اسحاق پسر یعقوب پسر یهودا پسر خضر و است؛ و مرقابوس در نسب آن حضرت گفته است: عیسی پسر مریم است و او کلمه خداست که او را حلول فرمود در جسد آدمی پس انسان شد؛ الوقا گفته است: عیسی بن مریم و مادرش دو انسان بودند از گوشت و خون پس داخل شد بر ایشان روح القدس، پس تو می‌گوئی که عیسی بر نفس خود شهادت داده است که به حق و راستی می‌گویم به

شما که بالا نمی‌رود به آسمان مگر کسی که از آسمان فرود آمده باشد مگر شتر سواری که خاتم پیغمبران است که او به آسمان بالا خواهد رفت و فرود خواهد آمد، پس چه می‌گوئی در این قول؟

جاثلیق گفت: این قول گفته عیسی است، ما انکار نمی‌کنیم.

فرمود: چه می‌گوئی در گواهی الوقا و مرقابوس و متی که بر عیسی داده‌اند آنچه به او نسبت داده‌اند؟

جاثلیق گفت: دروغ بسته‌اند بر عیسی!

حضرت فرمود: ای قوم! نشنیده‌اید که ستایش ایشان کرد و گفت: ایشان علمای انجیلند و گفته ایشان حق است؟

پس جاثلیق گفت: ای عالم مسلمانان! می‌خواهم مرا معاف داری از امر این گروه. باز بعد از مناظرات بسیار، حضرت از او پرسید: آیا در انجیل نوشته است که پسر زن نیکوکار خواهد رفت و بارقلیطا بعد از او خواهد آمد، و او سبک خواهد کرد تکلیفهای دشوار را و تفسیر خواهد کرد برای شما هر چیز را و گواهی خواهد داد برای من چنانچه من گواهی دادم برای او، من مثلاًها برای شما آوردم و او تأویل آنها را برای شما خواهد آورد، آیا ایمان می‌آورید که این در انجیل است؟ جاثلیق گفت: بلی^(۱).

در حدیث موثق از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: از جمله مواعظی که حق تعالی به عیسی علیه السلام وحی فرمود این بود که:

ای عیسی! منم پروردگار تو و پروردگار پدران تو، نام من واحد است، و منم یگانه که تنها همه چیز را خلق کردم و همه چیز از صنع من است و همه خلق در قیامت بسوی من بر می‌گردند.

ای عیسی! توئی مسیح و بایرکت به امر من، و تو خلق می‌کنی از گل مانند هیئت مرغ

به اذن من، و تو زنده می‌کنی مردگان را به کلام من، بسوی من رغبت نما و از عقاب من ترسان باش که پناهی نمی‌یابی از عذاب من مگر آنکه بسوی من آئی.

ای عیسی! وصیت می‌کنم تو را وصیت کسی که مهربان باشد بر تو به رحمت در وقتی که لازم شده است برای تو از جانب من دوستی به سبب آنکه طلب کردی امری چند را که موجب خشنودی من است، پس تو را با پرکت گردانیدم در بزرگی و خردسالی و در هر جا که باشی گواهی می‌دهم که تو بنده من و پسر کنیز منی.

ای عیسی! مرا نزدیک دان به خود چنانچه آنچه در خاطر تو می‌گذرد به تو نزدیک است، و یاد کن مرا برای ذخیره آخرت خود، و تقرب جو بسوی من به کردن نوافل و سنتها، و بر من توکل کن تا کارهای تو را بسازم، و بر غیر من اعتماد مکن که کارهای تو را به او گذارم و یاری تو نکنم.

ای عیسی! صبر کن بر بلاهای من و راضی باش به قضاهای من و چنان باش که من می‌خواهم که چنان باشی، بدرستی که من می‌خواهم اطاعتم کنند و معصیت من نکنند.

ای عیسی! زنده دار یاد مرا به زیان خود و جا ده محبت مرا در دل خود.

ای عیسی! بیدار و آگاه باش در ساعتی که مردم در خواب غفلتند، و بیان کن برای مردم لطایف حکمتهای مرا.

ای عیسی! رغبت کننده باش به ثواب من و ترسان باش از عذاب من، و بمیران دل خود را از خواهش شهوتهای دنیا به ترس از من.

ای عیسی! شبها را رعایت کن برای طلب خشنودی من، و روزها را به تشنگی بگذران به روزه داشتن برای روز حاجت خود نزد من.

ای عیسی! سعی کن در نیکیها به قدر طاقت خود تا معروف گردی به نیکی به هر جانب که متوجه شوی.

ای عیسی! حکم کن در میان مردم به آنچه به جهت خیر خواهی ایشان به تو وحی کرده‌ام، و حکم مرا در میان ایشان برپا دار، بتحقیق که فرستاده‌ام برای تو کتابی را که شفا بخشنده سینه‌ها است از مرضهای شک و شبهه شیطان.

ای عیسی! به راستی می‌گویم که ایمان نمی‌آورد به من کسی از خلق من مگر آن که خاشع و گریان می‌شود برای من، و خاشع نمی‌شود برای من مگر آن که امید می‌دارد از من ثواب مرا، پس گواه می‌گیرم تو را که او ایمن است از عقاب من تا تغییر ندهد دین مرا و بدل نکند سنت مرا.

ای عیسی پسر پکر منقطع از دنیا و متوسل به حق تعالی - یعنی پسر مریم -! هر خود گریه کن گریه کردن کسی که وداع اهل خود کرده باشد در دنیا و دنیا را دشمن داشته باشد و برای اهلش گذاشته باشد، و نباشد رغبت او مگر در آنچه نزد خداست از ثواب آخرت. ای عیسی! با این ترک دنیا که گفتم باید که سخن خود را نرم کنی با مردم، و به هر که بررسی سلام بکنی، و بیدار باشی در وقتی که دیده‌های نیکان نیز در خواب است برای حذر کردن از زلزله‌های شدید و هولهای عظیم روز قیامت در وقتی که نفع نمی‌بخشد نه اهل و نه فرزندی و نه مال.

ای عیسی! سرمه کش دیده خود را به میل اندوه در هنگامی که اهل بطالت می‌خندند. ای عیسی! با خشوع باش و صبرکننده باش، پس خوشحال تو اگر برسد به تو آنچه وعده داده‌ام صبرکنندگان را.

ای عیسی! هر روز تعلق از تعلقهای دنیا را از خود دور کن تا آخر بر تو دشوار نباشد ترک دنیا، بچش از دنیا آنچه مزه‌اش بر طرف شده است، پس به راستی می‌گویم که در دست تو نیست مگر همان ساعت و روزی که در میانش هستی، پس اکتفا کن از دنیا به قدر کفاف و سعی کن در تحصیل توشه آخرت خود و اکتفا کن به جامه‌های درشت و طعامهای بی‌مزه، زیرا که می‌بینی آنچه می‌پوشی و می‌خوری آخر به چه چیز منتهی می‌شود، و می‌پرسند آنچه را متصرف می‌شوی از دنیا که از کجا بهم رسانیدی و در کجا صرف کردی؟ ای عیسی! بدرستی که از تو سؤال خواهم کرد در قیامت، پس رحم کن بر ضعفا چنانچه من بر تو رحم می‌کنم و قهر و زجر بر پتیمان مکن.

ای عیسی! گریه کن بر نفس خود در نماز، و نقل نما قدمهای خود را بسوی جاهای نماز، و به من بشنوان صدای لذیذ خود را به ذکر من، زیرا که احسان من بر تو بسیار است.

ای عیسی! بسا امتها را هلاک کردم به گناهی چند که تو را از آنها نگاهداشتم.
ای عیسی! مدارا کن باضعیفان و دیده ناتوان خود را به آسمان بگشا و مرا دعا کن که
من به تو نزدیکم، و دعا مکن مرا مگر با تضرع و فراغ خاطر از یاد غیر من که اگر چنین مرا
بخوانی اجابت تو می‌کنم.

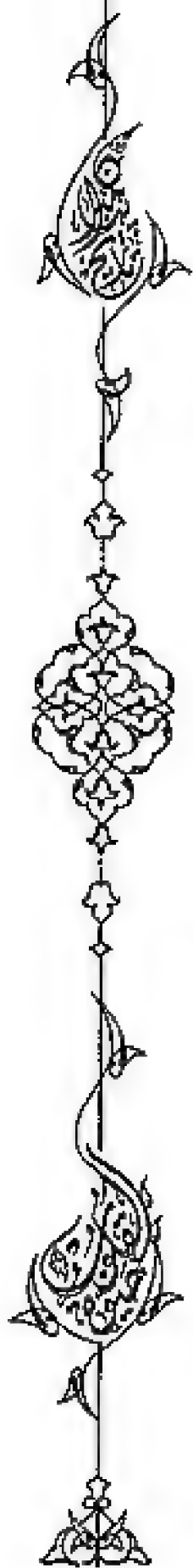
ای عیسی! این دنیای فانی را نپسندیدم برای ثواب آنها که پیش از تو بودند، و نه برای
عقاب آنها که انتقام از ایشان کشیدم، بلکه ثواب و عقاب هر دو را به آخرت انداختم که
ابدی است و زوال ندارد.

ای عیسی! تو فانی می‌شوی و من باقی می‌مانم، و از جانب من است روزی تو و نزد من
است وقت مردن تو و بسوی من است بازگشت تو و بر من است حساب تو، پس از من
سؤال کن و از غیر من سؤال مکن، و نیکو مرا دعا کن تا به نیکو تو را اجابت کنم.

ای عیسی! چه بسیارند آدمیان و چه کمند صبرکنندگان چنانچه درخت بسیار است و
درختی که میوه‌اش نیکو باشد کم است، پس تو را فریب ندهد خوشایندگی درختی تا
میوه‌اش را نچشی، یعنی از نیکی ظاهر مردم فریب مخور تا اخلاق و اعمال ایشان را
امتحان نکنی.

ای عیسی! فریب ندهد تو را حال کسی که تمرد و نافرمانی من می‌کند و روزی مرا
می‌خورد و عبادت غیر مرا می‌کند پس مرا می‌خواند نزد شدتها و بلاها، و من دعای او را
مستجاب می‌کنم پس باز بر می‌گردد به شرک و گناه خود و ترک گناه خود نمی‌کند، آیا بر
من تمرد می‌کند یا غضب مرا متعرض می‌شود؟ پس سوگند می‌خورم بذات مقدس خود
که او را بگیرم گرفتنی که مفزعی و گریزگاهی از آن نداشته باشد و پناهی بجز من نیابد، به
کجا می‌گریزد از آسمان و زمین من؟

ای عیسی! بگو- مرستمکاران بنی اسرائیل را که: نخوانید مرا و حال آنکه حرامها را در
زیر بغل خود گرفته‌اید و بتها را در خانه‌های خود گذاشته‌اید، یعنی مالها و فرزندان و زنان
خود را بت خود گردانیده‌اید و آنها را بر رضای خدا اختیار می‌کنید، بدرستی که من
سوگند خورده‌ام که هر که مرا بخواند اجابت او بکنم و با این حال که مرا بخوانند اجابت من

لعنت خواهد بود بر ایشان تا پراکنده شوند.

ای عیسی! چند نظر جمیل بسوی ایشان کنم و انتظار ایشان کشم و ایشان را به درگاه خود طلبم و این گروه در غفلت باشند و بازگشت بسوی من نکنند، و سخنیهای حق از دهان ایشان بیرون می آید و دل ایشان از آن خبر ندارد، و متعرض غضب من می شوند به گناهان و اظهار محبت می نمایند نسبت به مؤمنان.

ای عیسی! باید که زبان تو در آشکار و پنهان یکی باشد، همچنین دل تو و دیده تو باید که بسوی رضای آنکه او را دوست می داری نظر کند، پپیچ دل و زبان خود را از حرام و بیوش دیده خود را از آنچه خیری در آن نیست، بسا کسی که یک نظر کند و آن نظر کردن در دلش تخم شهوتی بکارد و آن شهوت او را هلاک گرداند.

ای عیسی! رحیم و مهربان باش و چنان باش برای بندگان من که می خواهی بندگان من با تو چنان باشند، و بسیار یاد کن مردن و مفارقت کردن اهل و فرزندان خود را، و مشغول لهو و امور باطل مشو که لهو صاحبش را فاسد می گرداند، و غافل مشو از یاد من که غافل از من دور است؛ یاد کن مرا به اعمال شایسته تا تو را یاد کنم به رحمت و ثواب خود.

ای عیسی! توبه کن بسوی من بعد از گناه و مرا به اعمال شایسته یاد کن و به یاد توبه کنندگان بیاور و ایمان بیاور به آنکه توبه را قبول می کنم، و نزدیکی بچو بسوی مؤمنان و امر کن ایشان را که مرا بخوانند با تو؛ و زنهار مگذار که دعای مظلومی در درگاه من بلند شود که قسم بذات مقدس خود خورده ام که از برای دعای او دری از آسمان بگشایم و دعای او را مستجاب گردانم اگرچه بعد از مدتی باشد.

ای عیسی! بدان که مصاحب بد گمراه می کند و همنشین بد هلاک می کند، پس بدان که با کی همنشینی می کنی و اختیار کن برای خود برادران از مؤمنان.

ای عیسی! توبه کن بسوی من که بر من عظیم و بزرگ نمی نماید آمرزش گناهان، و منم رحیمترین رحیمان.

ای عیسی! عمل کن از برای نفس خود در مهلتی که یافته ای از اجل خود پیش از آنکه بمیری و دیگری از برای تو نکند، بدرستی که من جزا می دهم به حسنه چندین برابر آن، و

گناه، صاحبش را هلاک می‌کند، و پیشی گیر و سعی نما در اعمال صالحه چه بسیار مجلسی هست که چون اهلش برمی‌خیزند از عذاب جهنم آزاد شدند.

ای عیسی! ترک نما دنیای فانی منقطع را و راه رو در اثر منزلهای آنها که پیش از تو بوده‌اند، و ایشان را بخوان و با ایشان راز بگو، آیا از ایشان صدائی می‌شنوی؟ پس از احوال ایشان پند بگیر و بدان که بزودی تو با سایر زندگان به ایشان ملحق خواهید شد.

ای عیسی! بگو به آنها که تمرد می‌کنند به معصیت من و مدهانه می‌کنند با اهل معاصی که متوقع عقوبت من و منتظر هلاک شدن باشند که عنقریب مستأصل خواهند شد با هلاک شدگان دیگر، خوشحال تو ای پسر مریم پس خوشحال تو اگر اخذ کنی به آدابی که امر فرموده است تو را به آنها خداوند تو که رحیم و مهربان است بر تو و ابتدا کرده است تو را به نعمت پیش از آنکه بطلبی از نهایت کرم خود، و در هر شدتی و بلائی فریادرس توست، پس معصیت او مکن.

ای عیسی! بدرستی که حلال نیست تو را معصیت من، بتحقیق که عهد کردم بسوی تو چنانچه عهد کردم بسوی پیغمبرانی که پیش از تو بودند و من بر این عهد از گواهانم. ای عیسی! اگر می‌نداشته‌ام خلقی را به مثل دین خود، و انعام نکرده‌ام بر کسی به مثل رحمت خود.

ای عیسی! به آب بشوی ظاهر خود را و دواکن به حسنات و طاعات دردهای باطن خود را، زیرا که بازگشت تو بسوی من است.

ای عیسی! عطا نمودم به تو آنچه انعام فرموده‌ام به آن بر تو فراوان بی‌آنکه آن را مکدر گردانم به بلائی یا مصیبتی، و از تو قرضی طلبیدم برای نفع تو پس بخل ورزیدی تا هلاک شدی.

مؤلف گوید: این خطاب و بعضی از خطایهای دیگر اگرچه به حسب ظاهر با عیسی علیه السلام است، اما مراد امت آن حضرت است.

ای عیسی! خود را زینت ده به دین حق و به دوستی مساکین و درویشان و راه رو بر روی زمین به همواری و شکستگی، و در هر بقعه زمین نماز کن که همه پاک است.

ای عیسی! کمر ببند برای عبادت من که هرچه آمدنی است - یعنی مرگ - نزدیک است، و بخوان کتاب مرا با طهارت و وضو، و بشنوان به من از خود صدای حزینی.

ای عیسی! خیری نیست در لذتی که دائم نباشد و در عیشی که از صاحبش زایل شود. ای پسر مریم! اگر ببیند دیده تو آنچه من مهیا نموده‌ام از برای دوستان شایسته خود، هر آینه بگذارد دل تو و هلاک شود نفس تو از شوق آنها؛ مثل خانه آخرت خانه‌ای نیست، در آنجا مجاورت می‌نمایند با پاکان و داخل می‌شوند بر ایشان ملائکه مقرران، و از جمیع احوال قیامت ایمنند اهل آن خانه و آن خانه‌ای است که نعیم آن متغیر نمی‌شود و از اهلش زایل نمی‌شود.

ای پسر مریم! رغبت نما در تحصیل خانه آخرت با آنها که رغبت می‌نمایند در آن، زیرا که آن خانه نهایت آرزوی آرزو کنندگان است و دیدنش خوشایند است، خوشحال تو ای پسر مریم اگر بوده باشی از عمل کنندگان برای آن و داخل شوی در آن خانه با پدران خود آدم و ابراهیم علیهم السلام در باغستانها و نعیمهایی که هرگز نخواهی بدل نمود آنها را به نعمت دیگر یا از آن خانه منتقل شوی به خانه دیگر، چنین جزا می‌دهم پرهیزکاران را. ای عیسی! بگریز بسوی من با آنها که می‌گریزند از آتشی که پیوسته زبانداش بلند است، و آتشی که دارای غلها و زنجیرها و عذابها است، و هرگز نسیمی داخل آن نمی‌شود و هرگز غمی از آن بیرون نمی‌رود، و قطعه‌ها است مانند قطعه‌های شب تاریک از ظلمت، هر که از آن نجات یابد فایز و رستگار است، و نجات نمی‌یابد از آن کسی که از هلاک شدگان باشد، و آن خانه جباران و از حد بدر روندگان و ستمکاران است، و جای هر درشت بدخو و هر فخر کننده متکبر است.

ای عیسی! بدخانه‌ای است جهنم برای کسی که بسوی آن میل نماید، و بد قرارگاهی است خانه ظالمان، امر می‌کنم تو را که در محذر باشی از شر نفس خود، پس دانا و بینا باش به عظمت و قهر من.

ای عیسی! هر جا که باشی مترصد رحمت من و در یاد من باش و از عقاب من ترسان باش و گواهی بده که من تو را خلق کرده‌ام و تو بنده منی و من تو را صورت بخشیده‌ام و از

رحم به زمین فرستادم.

ای عیسی! چنانچه شایسته نیست دو زبان در یک دهان و دو دل در یک سینه، همچنین دو غرض و دو محبت و دو خیال در یک دل نمی‌باشد، پس محبت غیر مرا از دل خود به در کن تا اعمال تو برای من خالص گردد.

ای عیسی! دیگران را بیدار مکن در هنگامی که خود در خواب غفلت باشی، و دیگران را آگاه مکن در حالتی که خود در لهو و لعب باشی، و بازگیر خود را از شهوتهای هلاک کننده دنیا چنانچه طفل را از شیر بازمی‌گیرند، و هر شهوت و هر خواهشی که تو را از من دور می‌کند از آنها دوری کن، بدان که تو نزد من منزلت رسول امین داری پس از من در حذر باش که هر که را قربش بیشتر است باید که حذر او بیشتر باشد، بدان که دنیای تو آخر تو را بسوی من می‌افکند و من تو را به علم خود مؤاخذه خواهم کرد، و باید که نفست ذلیل و شکسته باشد در وقتی که مرا یاد می‌کنی و دلت با خشوع باشد در هنگامی که مرا به یاد مردم می‌آوری، و باید که بیدار باشی در وقتی که غافلان در خوابند.

ای عیسی! این نصیحت من است مر تو را و پند و موعظه من است مر تو را پس قبول کن و بگیر از من که منم پروردگار عالمیان.

ای عیسی! هرگاه صبر کند بنده من در تحصیل رضای من، ثواب عمل او بر من است، و من نزد اویم هرگاه مرا می‌خواند و من بسم از برای انتقام کشیدن از عاصیان خود، به کجا می‌گریزند از من ستمکاران؟!

ای عیسی! نیکو کن سخن خود را، و هر جا که باشی عالم و دانا و طلب کننده علم باش.

ای عیسی! حسنات و کارهای نیک خود را بسوی من بفرست تا آنکه همیشه آنها را برای تو یاد کنم، و چنگ زن در وصیتها و نصیحتهای من که در آنها شفای دلها است.

ای عیسی! اگر مکر کنی از مکر من ایمن مباش، در وقتی که به خلوت تو را گناهی میسر شود یاد مرا فراموش مکن.

ای عیسی! پیوسته در محاسبه نفس خود باش چون بازگشت تو بسوی من است تا

یابی از من مثل ثواب عمل کنندگان را، زیرا که من اجر ایشان را مضاعف می‌دهم و من بهترین مزد دهندگانم.

ای عیسی! تو را به کلام خود آفریدم بی پدر و از مریم متولد شدی به امر من، و جبرئیل امین روحی که من از روحها برگزیده بودم به امر من در مریم دمید تا زنده شدی و بر روی زمین راه رفتی، اینها همه برای مصلحتی چند بود که پیوسته در علم قدیم من بود.

ای عیسی! زکریا به منزله پدر توسست، و محافظت کننده مادر تو بود، در وقتی که به نزد او می‌رفت در محراب و روزی بهشت نزد او می‌یافت؛ و یحیی نظیر توسست از میان سایر خلق من، بخشیدم او را به مادرش بعد از پیری او بی آنکه در او و در شوهرش قوت فرزند بهم رسانیدن باشد، خواستم که از برای او ظاهر گردد قدرت و پادشاهی من و در تو هویدا شود توانائی من که هرچه را به هر نحو که می‌خواهم می‌توانم آفرید؛ و بدان که محبوبترین شما نزد من کسی است که اطاعت من بیشتر کند و از من ترسان تر باشد.

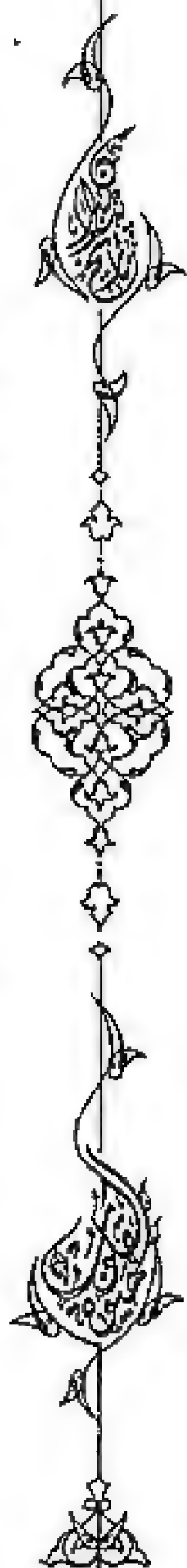
ای عیسی! بیدار باش و ناامید از رحمت من مشو و مرا تسبیح بگو با آنها که مرا تسبیح می‌گویند و به سخن طیب مرا به پاکی یاد کن.

ای عیسی! چگونه کافر می‌شوند پندگانی به من و حال آنکه همه در تحت قدرت منند و در زمین من می‌گردند و جاهلند به نعمتهای من و دوستی یا دشمنی من می‌کنند و چنین هلاک می‌شوند کافران.

ای عیسی! بدرستی که دنیا زندانی است بدیو، و زینت یافته است در این زندان برای مردم چیزی چند که جباران برای آنها یکدیگر را می‌کشند، زنهار که ترک کن دنیا را که هر نعمت او زایل می‌شود و نعیم آن نیست مگر اندکی.

ای عیسی! مرا طلب کن در وقتی که به جامه خواب می‌روی که در آن وقت نیز مرا می‌یابی، و مرا بخوان در حالتی که مرا دوست داری که من شنواترین شنوندگانم و مستجاب می‌کنم دعای دعا کنندگان را.

ای عیسی! از من بترس و پندگان مرا از عقوبت من بترسان شاید که دست کوتاه کنند از آنچه می‌کنند، و اگر هلاک شوند دانسته هلاک شوند.

ای عیسی! از درنده می ترسی و از مرگ می ترسی، پس، از من که اینها را آفریده‌ام چرا نمی ترسی؟

ای عیسی! پادشاهی مخصوص من است و در دست من است، و منم پادشاه حقیقی، اگر اطاعت من کنی تو را داخل بهشت خود می‌کنم در جوار صالحان.

ای عیسی! اگر من با تو در خشم باشم نفع نمی‌بخشد تو را راضی بودن هر که از تو راضی باشد، و اگر من از تو خشنود باشم ضرر نمی‌رساند به تو هر که با تو در غضب باشد.

ای عیسی! مرا در پنهان یاد کن تا تو را به رحمت‌های خاص پنهان خود یاد کنم، و مرا آشکارا یاد کن تا تو را در مجمعی بهتر از مجمع آدمیان در ملکوت اعلا یاد کنم.

ای عیسی! مرا دعا کن مانند دعای غرق شده که او را فریادرسی نباشد.

ای عیسی! سوگند دروغ مخور به من که عرش من از غضب بر تو می‌لرزد.

ای عیسی! دنیا عمرش کوتاه است و آرزوهایش دراز است و نزد من خانه‌ای هست بهتر از آنچه اهل دنیا جمع می‌کنند.

ای عیسی! بگو به ستمکاران بنی اسرائیل که: چه خواهید کرد در وقتی که بیرون آورم از برای شما نامه‌ای که به راستی سخن گوید و ظاهر کند رازهایی را که پنهان می‌کردید و مشتمل باشد بر هر چه شما کرده‌اید؟

ای عیسی! بگو به ستمکاران بنی اسرائیل که: شسته‌اید روهای خود را به انواع گناهان، و به عیبها آلوده کرده‌اید دل‌های خود را، آیا به من مغرور می‌شوید یا بر من جرأت می‌کنید؟ خود را برای اهل دنیا به بوهای خوش خوشبو می‌کنید و اندرون‌های شما نزد من مانند مردارهای گندیده است که گویا مردگانید.

ای عیسی! بگو به ایشان که: ناخن‌های خود را قطع کنید از کسب حرام، و گوش‌های خود را اگر کنید از شنیدن فحش و کلام قبیح، و به دل‌های خود رو به من آورید که من پاکیزگی و نیکوئی صورتهای شما را نمی‌خواهم بلکه پاکی و نیکی دل‌های شما را می‌خواهم.

ای عیسی! شاد شو به حسنه‌ای که بکنی که موجب خشنودی من است، و گریه کن بر گناه خود که موجب غضب من است، و آنچه نمی‌خواهی نسبت به تو بکنند با دیگری آن را

مکن، اگر بر جانب راست رویت طپانچه بزنند جانب چپ را پیش کن، و تقرب جو بسوی من به دوستی کردن با مردم تا توانی، و از بیخردان و جاهلان رو بگردان و با ایشان معارضه مکن.

ای عیسی! ذلیل باش برای آنها که کارهای نیک می‌کنند و با ایشان شریک شو در نیکی و گواه باش بر ایشان، بگو به ستمکاران بنی اسرائیل که: ای دوستان بد و همنشینان بر بدی! اگر ترک نکنید اعمال قبیحه خود را هر آینه شما را مسخ خواهیم کرد به میمون و خوک.

ای عیسی! بگو به ظالمان بنی اسرائیل که: اهل حکمت و علم و عمل از ترس من می‌گیرند و شما هرزه می‌گوئید و می‌خندید با آن گناهان که دارید، آیا براتی از من به شما رسیده است؟ یا نامه امانی از عذاب من در دست دارید؟ یا دانسته متعرض عقوبت من می‌شوید؟ پس بذات مقدس خود سوگند می‌خورم که شما را به عذابی معذب گردانم که مثلی و عبرتی باشد برای آیندگان؛ پس بدرستی که تو را وصیت می‌کنم ای پسر مریم بکر بتولی ترک کرده دنیا به سید پیغمبران و دوست من از میان ایشان احمد که صاحب شتر سرخ است و صاحب روی نورانی که نورش جهان را روشن خواهد کرد، آن پاکدل شدید الغضب از برای من و صاحب حیای بسیار کریم، بدرستی که او رحمت است برای عالمیان و بهترین فرزندان آدم است نزد من در روز قیامت و گرامی‌ترین گذشتگان است بر من و نزدیکترین پیغمبران است بسوی من، از عرب بهم خواهد رسید و بی خط و سواد با علوم اولین و آخرین مبعوث خواهد شد، و دین مرا در میان مردم جاری خواهد کرد و صبر خواهد کرد در بلاها و آزارها برای رضای من و جهاد خواهد کرد با مشرکان به بدن خود برای حفظ دین من.

ای عیسی! تو را امر می‌کنم که خبر دهی به آمدن او بنی اسرائیل را و امر کنی ایشان را که تصدیق او بکنند و ایمان به او بیاورند و پیروی و یاری او بنمایند، [عیسی گفت: خدایا! او کیست؟ فرمود: ای عیسی! او را راضی کن تا از تو راضی باشم؛ عیسی گفت: خدایا!

قبول کردم پس او کیست؟ فرمود: ^(۱) محمد نام اوست و رسول من است بسوی كافة مردمان، و منزلت او از همه کس به من نزدیکتر است و شفاعت او نزد من از شفاعت همه کس لازمتر است، خوشاحال آن پیغمبر و خوشاحال امت او اگر تا وقت مردن بر راه حق او درست بمانند، ستایش خواهند کرد او را اهل زمین و استغفار خواهند کرد برای امت او اهل آسمان، و امین است بر رسالتهای من و صاحب میمنت است، پاک است از اخلاق بد، معصوم است از گناهان، بهترین گذشتگان و آیندگان است نزد من، و در آخر الزمان خواهد بود، و چون او بیرون آید آسمان بارانهای رحمت بر زمین ریزد و زمین انواع نعمتها و زینتهای خود را بیرون آورد، و دست بر هر چیز بگذارد من در آن چیز برکت بگذارم، زنان بسیار داشته باشد و فرزندان کم داشته باشد، و در مکه ساکن گردد در جایی که ابراهیم اساس کعبه را گذاشت.

ای عیسی! دین او سهل و آسان است، قبله او کعبه است، و او از گروه من است و من با اویم، پس خوشاحال او خوشاحال او، از برای اوست حوض کوثر و بهترین جاهای بهشت عدن زندگی کند گرامی ترین زندگیا و از دنیا بیرون رود با شهادت، در قیامت او را حوضی خواهد بود بزرگتر از ما بین مکه تا مطلع آفتاب از شراب ناب سر به مهر بهشت، و در دور آن حوض جامها باشد به عدد ستاره‌های آسمان و کوزه‌ها باشد به عدد کلوخهای زمین، و در آن آب لذت جمیع شرابها و میوه‌های بهشت باشد و هر که یک شربت از آن بپاشد هرگز تشنه نشود، و او را مبعوث خواهیم کرد بعد از مدتی که میان تو و او فاصله‌ای شود، پنهان او با آشکار او و کردار او با گفتار او موافق باشد، امر نکند مردم را به چیزی مگر آنکه اول آن را بجا آورد، دین او جهاد کردن باشد در دشواری و آسانی و منقاد او گردند اهل شهرها و برای او خاضع گردد پادشاه روم بر دین او و دین پدرش ابراهیم، در هنگام طعام خوردن نام خدا می‌برد، به هر که می‌رسد سلام می‌کند، و نماز می‌کند در هنگامی که مردم در خوابند.

۱. عبارت داخل کروشه از متن عربی روایت اضافه شده است.

او را پنج نماز واجب هست در هر شبانه روزی، که اول نماز او الله اکبر است و آخر نمازش سلام است، در وقت هر نماز ندا کنند مردم را به نماز که نماز خوانند چنانچه در معركة جنگ مردم را برای جنگ ندا می کنند، و قدمها را صف می کنند در نماز چنانچه ملائکه قدمهای خود را صف می کنند، و خاشع است برای من دل او و نور در سینه اوست و حق بر زبان اوست و او با حق است هر جا که باشد، اصلش یتیم است و مانند در یتیم از خلق ممتاز است، مدتی در میان قوم خود باشد که قدر او را نشاسند و مرتبه او را ندانند، دیده اش به خواب می رود و دلش به خواب نمی رود، و شفاعت کردن مخصوص اوست و زمان امت او به قیامت متصل خواهد شد، چون امت با او بیعت کنند دست رحمت من بر بالای دست ایشان است، و هر که بیعت او را بشکند بر خود ستم کرده است، و کسی که وفا کند به بیعت او من وفا کنم برای او به بهشت، پس امر کن ستمکاران بنی اسرائیل را که نام او را از کتابهای خود محو نکنند و صفت او را که من در کتابهای ایشان فرستاده ام تحریف نکنند، سلام مرا به او برسانند بدرستی که او را در قیامت مرتبه عظیمی خواهد بود.

ای عیسی! هر چه تو را به من نزدیک می گرداند تو را بر آن دلالت کردم، و هر چه تو را از من دور می گرداند تو را از آن نهی کردم، پس هر چه از برای خود بهتر می دانی آن را اختیار کن.

ای عیسی! بدرستی که دنیا شیرین است و تو را در دنیا به کار داشته ام که اطاعت من کنی، پس اجتناب کن از دنیا آنچه تو را از آن حذر فرمودم و بگیر از دنیا آنچه به تو عطا کردم به فضل خود، و نظر کن در کرده های خود مانند نظر کردن بنده گناهکار، و نظر مکن در عمل دیگران مانند نظر کردن پروردگار، در دنیا زاهد باش و ترک کن لذات آن را، و رغبت مکن در آنها که باعث هلاک تو می شود.

ای عیسی! تعقل و تفکر و نظر کن در نواحی زمین و عبرت بگیر که چگونه بوده است عاقبت ستمکاران.

ای عیسی! هر وصیتی که تو را کردم همه نصیحت و خیرخواهی تو است، گفته های من همه حق است و منم خداوند حق ظاهر کننده، و به راستی می گویم که اگر معصیت من

بکنی بعد از آنکه تو را خیر کردم نخواهد بود تو را از عقوبت من دوستی و یابوری که دفع آن از تو بکند.

ای عیسی! ذلیل گردان دل خود را به ترس از من، و نظر کن در دنیا به هر که حالش از تو پست‌تر است و شکر کن، و نظر مکن به حال کسی که از تو به حسب دنیا بالاتر است، و بدان که سر هر خطا و گناهی محبت دنیا است پس دوست مدار دنیا را که من آن را دوست نمی‌دارم.

ای عیسی! دل خود را به من شاد گردان و بسیار یاد کن مرا در خلوتها و بدان که من دوست می‌دارم که لابه و تضرع کنی به درگاه من، و باید که در حال مناجات من زنده دل باشی نه مرده دل.

ای عیسی! هیچ چیز را در بندگی با من شریک مکن، و از غضب من در حذر باش، و مغرور مشو به صحت بدن، و خود را در دنیا محل آرزوی مردم مکن که دنیا مانند سایه است که بزودی بر طرف شود، و آنچه می‌آید از دنیا مانند گذشته‌های آن است؛ چنانچه از گذشته‌ها اثری نمانده است و وپالش مانده است، آینده نیز چنین خواهد گذشت پس سعی کن در اعمال صالحه به قدر طاقت خود و با حق باش هر جا که باشی هر چند تو را پاره پاره کنند و به آتش بسوزانند، پس کافر مشو به من بعد از شناختن من و مباش از جاهلان. ای عیسی! بریز نزد من آب از دیده‌های خود و خاشع شو برای من به دل خود.

ای عیسی! استغاثه کن به من در حالات شدت که من فریادرس مکروبانم و مستجاب کننده دعای مضطربانم و منم رحم کننده‌ترین رحم کنندگان^(۱).

و به سند موثق از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: حضرت عیسی علیه السلام به حواریان گفت: ای بنی اسرائیل! اندوهناک مشوید بر آنچه قوت می‌شود از دنیای شما هرگاه به سلامت باشد از برای شما دین شما، چنانچه اندوهناک نمی‌شوند اهل دنیا بر

آنچه فوت شود از دین ایشان هرگاه سالم باشد از برای ایشان دنیای ایشان^(۱).

و در کتب معتبره از حضرت عیسی علیه السلام منقول است که فرمود: خوشاحال آنان که بر یکدیگر رحم می‌کنند، ایشان مرحومند به رحمت الهی در روز قیامت؛ خوشاحال آنان که اصلاح می‌کنند در میان مردم، ایشان مقربان درگاه حقند در قیامت؛ خوشاحال آنان که دل‌های خود را پاک کرده‌اند از اخلاق ذمیمه، ایشان محل رحمت خاص الهی‌اند در قیامت؛ خوشاحال آنها که تواضع و فروتنی می‌کنند در دنیا، ایشان بر منبرهای پادشاهی خواهند بود در روز قیامت؛ خوشاحال مساکین و فقیران که از برای ایشان است ملکوت آسمان؛ خوشاحال آنان که در دنیا به اندوه می‌گذرانند که شادی برای ایشان است در قیامت؛ خوشاحال آنها که در دنیا گرسنه و تشنه می‌باشند برای خشوع نزد خدا که از رحیق بهشت در قیامت می‌آشامند؛ خوشاحال آنان که به پاکدامنی از مردم دشنام می‌شنوند و صبر می‌کنند که ملکوت آسمان برای ایشان است؛ خوشاحال شما اگر حسد بر شما برند مردم و دشنام دهند شما را و هر کلمه قبیحی در حق شما گویند پس شاد شوید و خوشحال گردید که به سبب این مزد شما در آسمان بسیار خواهد بود.

و فرمود: ای بنده‌های بد! ملامت می‌کنید مردم را به گمانی که به ایشان می‌برید و ملامت نمی‌کنید خود را بر آنچه به یقین از خود می‌دانید؟!

ای بنده‌های دنیا! می‌تراشید سرهای خود را و کوتاه می‌کنید پیراهنهای خود را و سرها را به زیر می‌افکنید و کینه و صفات ذمیمه را از سینه‌های خود دور نمی‌کنید؟!

ای بنده‌های دنیا! مثل شما مثل قبرهای زینت کرده است که بیرونش خوشایند است برای نظر کنندگان و اندرونش استخوانهای پوسیده که به گناه آلوده است.

ای بنده‌های دنیا! مثل شما مثل چراغی است که از برای مردم روشنی می‌بخشد و خود را می‌سوزاند.

ای بنی اسرائیل! خود را در مجالس علما درآورید و دو زانو بنشینید بدرستی که خدا

زنده می‌گرداند دل‌های مرده را به نور حکمت چنانچه زنده می‌کند زمین مرده را به باران درشت قطره.

ای بنی اسرائیل! کم سخن گفتن حکمتی است بزرگ پس بر شما باد به خاموشی که راحت نیکوئی است و موجب کمی وزر و وبال و سبک شدن گناهان است، پس محکم کنید درگاه علم را که درگاه آن خاموشی است، بدرستی که حق تعالی دشمن می‌دارد بسیار خنده کننده را در غیر محلّ تعجب و بسیار راه رونده را بدون حاجت، و خدا دوست می‌دارد والی و پیشوایی را که مانند شبان از رعیت خود غافل نگردد، پس از خدا شرم دارید در پنهان چنانچه از مردم شرم می‌دارید در آشکار، و بدانید که کلمه حکمت، گمشده مؤمن است پس بر شما باد به سعی کردن در تحصیل حکمت پیش از آنکه بالا رود و از میان شما برطرف شود، و بالا رفتنش به آن می‌شود که روایت کنندگان حکمت‌های الهی برطرف شوند.

ای صاحب علم! تعظیم نما دانایان را برای علم ایشان و ترك كن منازعه کردن با ایشان را، و خرد و حقیر شمار نادانان را برای جهل ایشان، و مران و دور مکن نادانان را از خود و لیکن ایشان را نزدیک خود بطلب و علم به ایشان بیاموز.

ای صاحب علم! بدان که هر نعمت که از شکر آن عاجز شوی به منزله گناهی است که بر آن مؤاخذه گردی، هر معصیت که از توبه آن عاجز شوی به منزله عقوبتی است که به آن معاقب شوی.

ای صاحب علم! چه بسیار شدتها و بلاها است که نمی‌دانی چه وقت تو را فرا خواهد گرفت، پس مستعد شو برای آنها پیش از آنکه به ناگاه به تو رسد.

و باز منقول است که روزی حضرت عیسی علیه السلام به اصحاب خود فرمود که: اگر احدی از شما بگذرد بر برادر مؤمن خود و ببیند که عورت او گشوده است، آیا گشوده‌تر خواهد کرد یا جامه را بر روی عورت او خواهد انداخت و خواهد پوشید؟
گفتند: بلکه خواهد پوشید.

فرمود که: نه، بلکه می‌گشاید جامه را و عورت او را مکشوف‌تر می‌کنید.

گفتند: ای روح الله! چگونه حال ما را چنین بیان کردی؟

فرمود: زیرا که بر عیبهای برادر مؤمن خود مطلع می شوید و آنها را نمی پوشید و او را رسوا می کنید، این مثل را برای این به شما گفتم، به حق و راستی می گویم به شما که من شما را علم می آموزم که بعمل آورید و تعلیم دیگران نمائید و به شما نمی آموزم که سبب عجب شما شود و خود را بزرگ دانید، بدرستی که نمی رسید به آنچه می خواهید از ثوابهای آخرت مگر به ترک مشتهیات دنیا، و ظفر نمی یابید بر آنچه آرزوی آن دارید از درجات عالیه مگر به صبر کردن بر مکروهات و شدتها، و زنها را که حذر کنید از نظر کردن که در دل می کارد تخم شهوتی و همین پس است برای فتنه صاحبش، خوشحال آن کسی که دیدنش به چشم دل باشد نه به چشم سر، و نظر مکنید بر عیبهای مردم مانند آقایان و نظر کنید در عیبهای خود مانند پندگان بدرستی که مردم دو قسمند: بعضی مبتلایند به عیبه و گناهان و بعضی عافیت یافته اند از اینها، پس اگر به مبتلا نظر کنید بر او رحم کنید و حمد کنید خدا را که شما را عافیت داده است از بلاهای ایشان، و اگر به اهل عافیت نظر کنید سعی کنید که خود را مثل ایشان گردانید و از خدا عافیت بطلبید.

ای بنی اسرائیل! شرم نمی کنید از خدا آب که می خورید بر شما گوارا نیست اگر اندک خاشاکی در میان آب باشد، و اگر به قدر بزرگی فیل از حرام فرو برید پروا نمی کنید؟!؟

ای بنی اسرائیل! در تورات شما را امر کرده است خدا که نیکی کنید با خویشان خود و هر که با شما نیکی کند در برابر او نیکی بکنید، و من امر می کنم و وصیت می کنم شما را که پیوند کنید با هر که از شما قطع می کند، و عطا کنید به هر که از شما منع عطای خود می کند، و احسان نمائید به هر که با شما بدی می کند، و سلام کنید به هر که شما را دشنام می دهد، و انصاف بورزید با هر که با شما خصمی می کند، و عفو کنید از هر که بر شما ستم می کند همچنان که دوست می دارید که عفو کنند از بدیهای شما، پس عبرت گیرید به عفو خدا از شما، آیا نمی بینید که آفتاب خدا بر نیکوکار و بدکردار شما می تابد و پاران او بر صالحان و خطاکاران شما می بارد؟! و اگر شما دوست ندارید مگر کسی را که شما را دوست دارد، و احسان مکنید مگر با کسی که احسان با شما کند، و مکافات نکنید مگر با کسی که عطا

نسبت به شما کند، پس چه فضیلت خواهد بود شما را بر غیر شما؟ و سفیهانی که فضلی و علمی ندارند نیز آنها را می‌کنند، ولیکن اگر می‌خواهید که دوستان و برگزیدگان خداوند عالمان باشید پس احسان کنید با هر که با شما بدی کند و درگذرید از هر که بر شما ظلم کند و سلام کنید بر هر که از شما رو بگرداند، و بشنوید سخن مرا و حفظ نمائید وصیت مرا و رعایت کنید عهد مرا تا فقها و دانایان باشید.

به راستی می‌گویم به شما که پیوسته دلهای شما متوجه جائی است که گنجهای خود را در آنجا گذاشته‌اید که مبادا تلف شود و ضایع گردد، پس گنجهای خود را در آسمان بگذارید تا حفظ شود از آنکه آنها را کرم بخورد و یا دزد ببرد.

به حق و راستی می‌گویم به شما که بنده قادر نیست که خدمت کنند دو خداوند را چنانچه باید بکند، و البته یکی را بر دیگری اختیار خواهد کرد هرچند سعی کند، همچنین جمع نمی‌شود از برای شما محبت خدا و محبت دنیا.

به راستی می‌گویم به شما که بدترین مردم، عالمی است که اختیار کند دنیای خود را بر علم خود پس دوست دارد دنیا را و طلب نماید آن را و سعی کند در آن، و اگر تواند که جمیع مردم را به حیرت گذارد برای دنیای خود پروا نکند؛ چه نفع می‌بخشد کور را گشادگی نور آفتاب و حال آنکه او نمی‌بیند، همچنین نفع نمی‌بخشد به عالم علمی که به آن عمل نکند؛ چه بسیار است میوه‌های درختان و از همه مستفیع نمی‌توان شد و همه را نمی‌توان خورد، همچنین علما بسیارند و از علم همه منتفع نمی‌توان شد؛ چه بسیار گشاده است زمین و در همه جای زمین ساکن نمی‌توان شد، همچنین سخن‌گویان بسیارند و سخن همه راست نمی‌باشد و بسیار سخنی اعتماد را نمی‌شاید، پس خود را حفظ کنید از علمای دروغگوئی چند که جامه‌های پشم می‌پوشند و از روی شید و مکر سرها به زیر می‌افکنند و گناهان را به تزویر و مکر در نظر مردم عبادت می‌نمایند و از زیر ابروهای خود مانند گرگان نظر می‌کنند و گفتار ایشان مخالف کردار ایشان است، آیا از درخت خار مغیلان انگور می‌توان چید؟ و از درخت حنظل انجیر می‌توان چید؟ همچنین گفتار علمای کاذب تأثیر نمی‌کند و داعی نمی‌شود مگر بر گناه، نه چنین است که هر که سخنی

گوید راست گوید.

به راستی می‌گویم به شما که زراعت در زمین نرم می‌روید و بر روی سنگ نمی‌روید، همچنین حکمت در دل متواضع و نرم و شکسته جا می‌کند و نمو می‌کند و در دل متکبران و جباران جا نمی‌کند، آیا نمی‌دانید که هر که سر را بسوی سقف پست بلند می‌کند سرش می‌شکند و هر که خم می‌شود و سر را پست می‌کند در زیرش می‌نشیند و از سایه‌اش منتفع می‌شود؟! همچنین در خانه پست دنیا هر که گردنکشی و تکبر می‌کند خدا سرش را می‌کوبد و او را پست و ذلیل می‌کند و هر که تواضع و شکستگی می‌کند از دنیا منتفع می‌شود و خدا او را بلند می‌کند.

بدانید که در هر مشکی عسل نیکو نمی‌ماند بلکه مشکی که دریده نباشد و خشک نباشد و متعفن و فاسد نشده باشد عسل را پاکیزه و طیب نگاه می‌دارد، همچنین دلها ظرف حکم و معارف است، اگر شهوتها و خواهشهای دنیا سر دل را سوراخ نکند و طمع دنیا آن را چرکین نکند و نعمتها و لذتها آن را خشک و سنگین نکند حکمت را درست نگاه می‌دارد و فاسد نمی‌کند.

به راستی می‌گویم به شما گاهی است که آتشی در خانه می‌افتد و از خانه‌ای به خانه دیگر سرایت می‌کند تا خانه‌های بسیار را می‌سوزاند مگر آنکه خانه اول را تدارک کنند و خراب کنند تا پیه‌ای آن که آتش در آن کاری نتواند کرد و خانه‌های دیگر از ضرر آتش سالم مانند، همچنین ظلم مانند آتش است اگر ظالم اول را منع کنند و دستش را کوتاه کنند بعد از او ظالم دیگر بهم نمی‌رسد که در ظلم پیروی او کند، همچنانچه آتش اگر در خانه اول چوبی و تخته‌ای نیابد که بسوزاند سرایت به خانه دیگر نمی‌کند.

به راستی می‌گویم به شما که هر که بیند ماری متوجه برادر مؤمن اوست که او را بگذرد و خبردار نکند تا مار او را بکشد، ایمن نخواهد بود از آنکه شریک باشد در خون او، همچنین هر که بیند که برادر مؤمن او گناهی می‌کند و او را از عاقبت آن گناه نترساند تا وصال آن گناه به او برسد ایمن نباشد از آنکه در گناه او شریک باشد، و کسی که قادر باشد

که ظالمی را از ظلم او بکیانند^(۱) و نکند چنان است که خود آن ظلم را کرده باشد، و چگونه ظالم از ستم خود بترسد و حال آنکه ایمن است در میان شما و کسی او را نهی نمی‌کند و سرزنش نمی‌کند و کسی دستش را از ظلم نمی‌گیرد، پس چرا دست کوتاه کنند ستمکاران و چگونه مغرور نشوند به ستم خود؟

آیا همین بس است شما را که بگوئید ما ظلم نمی‌کنیم و هر که ظلم خواهد بکند؟ و ببینید که ظلم می‌کند و منع نکنید و سعی در دفع آن ننمائید؟ اگر چنین می‌بود که شما گمان کرده‌اید حق تعالی در وقتی که عذاب بر ظالمان می‌فرستاد می‌بایست که عذاب او فرو نگیرد آنها را که ظلم نکرده‌اند و منع ظالمان هم نکرده‌اند، و حال آنکه هرگاه که خدا بر گروهی عذاب فرستاده است هر دو طایفه را عذاب فرو گرفته است.

وای بر شما ای بنده‌های بد! چگونه امید دارید که خدا ایمن گرداند شما را از ترس روز قیامت و حال آنکه از مردم می‌ترسید در اطاعت خدا و اطاعت مردم می‌کنید در معصیت خدا و وفا به عهد مردم می‌کنید در امری چند که شکننده عهد خدا است؟ به راستی می‌گوییم به شما که خدا ایمن نمی‌گرداند از ترس بزرگ روز جزا کسی را که بندگان خدا را خداهای خود داند بغیر از خدا.

وای بر شما ای بندگان بد! از برای دنیای دنی و شهوتهای فانی تقصیر می‌نمائید در تحصیل ملک، بهشت ابدی و فراموش می‌کنید هولهای روز قیامت را؟

وای بر شما ای بندگان دنیا! از برای نعمت زایل و زندگی منقطع دنیا از خداوند خود می‌گریزید و لقای ثواب او را نمی‌خواهید، پس چگونه خدا لقای شما را خواهد و شما کراهت دارید از لقای او؟ و خدا دوست نمی‌دارد مگر ملاقات کسی را که او ملاقات خدا را دوست دارد، و کراهت دارد خدا از لقای کسی که لقای او را کراهت داشته باشد، و چگونه دعوائی می‌کنید و گمان می‌برید که شما دوستان خدائید بغیر از مردم و حال آنکه می‌گریزید از مرگ و چسبیده‌اید به دنیا؟ چه فایده بخشد مرده را خوشبوئی جنوب او و یا

سفیدی کفن او و حال آنکه در خاک اینها می‌پوسند؟ همچنین نفعی نمی‌دهد شما را خوشایندگی دنیای شما که زیست یافته است برای شما و حال آنکه همه از شما مسلوب و زایل می‌شود؛ و چه فایده بخشد شما را پاکیزگی بدن‌ها و صفای رنگهای شما و حال آنکه بازگشت شما بسوی مرگ است و در خاک خواهید ماند و در تاریکی قبرها به سر خواهید برد چندان که از خاطرها محو شوید؟

وای بر شما ای بنده‌های دنیا! مثل شما مثل کسی است که در آفتاب چراغ افروزد و حال آنکه فائده نمی‌بخشد او را، و در شب تار در ظلمت نشیند و چراغ نی‌افروزد و حال آنکه چراغ را برای تاریکی به او داده‌اند، زیرا که نور علم خود را برای دنیا به کار می‌فرمائید و حال آنکه معیشت دنیای شما را خداوند شما متکفل شده است و علم شما در آن فائده نمی‌دهد، و به نور علم راه آخرت را طی نمی‌کنید و حال آنکه برای آن علم را به شما داده‌اند، و بی نور علم آن راه را طی نمی‌توانید کرد، می‌گوئید که آخرت حق است و پیوسته مشغول تهیه دنیای خود گردیده‌اید، می‌گوئید که مرگ حق است و از مرگ می‌گریزید، می‌گوئید که خدا می‌شنود و می‌بیند و نمی‌ترسید از آنکه اعمال بد شما را احصا می‌کند، پس چگونه تصدیق شما کند کسی که این اقوال را از شما شنود و آن اعمال را از شما بیند؟

بدرستی که کسی که بی علم دروغ گوید معذورتر است از کسی که با علم دروغ گوید اگرچه در هیچ دروغی عذر نمی‌باشد.

به راستی می‌گویم به شما که چون چهارپا را سوار نشوند و ریاضت و کار نفرمایند چموش می‌شود و خلقتش متغیر می‌شود، همچنین دل‌ها را اگر به یاد مرگ نرم نکنند و به مشقت عبادت آن را هموار نکنند سنگین و سرکش می‌شود، خانه تاریک را چه فایده می‌بخشد چراغی که در بامش بی‌فروزند و میان خانه تاریک و با وحشت باشد؟ همچنین نفع نمی‌دهد شما را نور علمی که از دهانهای شما بیرون می‌آید و دل‌های شما از آن خالی و بی بهره باشد، پس بزودی در خانه‌های تاریک خود چراغ برافروزید و دل‌های سنگین تیره خود را به نور حکمت روشن گردانید پیش از آنکه زنگ گناهان بر آنها بشنید و از سنگ

سخت تر شود؛ و چگونه طاقت برداشتن بارهای گران دارد کسی که یاری نجوید از مردم در برداشتن آنها؟ یا چگونه سبک می شود گناهان کسی که طلب آمرزیدن آنها از خداوند خود نکند؟ و چگونه پاکیزه می باشد جامه کسی که پوشد و نشوید آن را؟ یا چگونه پاک می شود از گناهان کسی که تکفیر آنها به حسنات نکند؟ و چگونه نجات می یابد از غرق شدن کسی که دریا را بی کشتی عبور کند؟ یا چگونه نجات می یابد از فتنه های دنیا کسی که دواي آن به سعی و اهتمام در عبادت نکند؟ و چگونه مسافر بسی راهنما به منزل می رسد؟ و همچنین چگونه به بهشت می رسد کسی که مسائل دین خود را نداند؟ و چگونه به خشنودی خدا می رسد کسی که فرمانبرداری او نکند؟ و چگونه عیب روی خود را می بیند کسی که در آئینه نظر نکند؟ و چگونه کامل می گرداند دوستی خلیل و دوست خود را کسی که برای او ندهد بعضی از آنها را که نزد خود دارد؟ و همچنین چگونه کامل می گرداند محبت پروردگارش را کسی که قرض ندهد به خدا بعضی از آنها را که روزی او کرده است؟

به راستی می گویم به شما که چنانچه نقصی به دریا نمی رسد اگر کشتی در آن غرق شود و هیچ ضرر به او نمی رساند، همچنین معصیتهای شما از بزرگی خدا چیزی کم نمی کند و هیچ ضرر به او نمی رسد، بلکه نقص و ضرر به خود می رسانید؛ و چنانچه نور آفتاب کم نمی شود از بسیاری مردم که در آن گردند و از آن منتفع شوند بلکه همه در روشنی آن زندگی می کنند و از آن منتفع می شوند و نورش کاسته نمی شود، همچنین از خزائن خدا کم نمی شود روزی بسیار که به شما بدهد، بلکه به روزی او تعیش می کنید و به روزی او زندگانی می کنید، و هر که شکر کند نعمتش را زیاده می گرداند و او جزا دهنده و داناست. وای بر شما ای مزدوران بدامزد را تام می گیرید و روزی پروردگار خود را می خورید و جامه او را می پوشید و خانه ها در زمین او بنا می کنید و عمل آن خداوندی که شما را کار فرموده است ضایع می کنید، و عنقریب پروردگار عمل طلب خواهد کرد از شما آن عملها را که فاسد کرده اید و نازل خواهد کرد بر شما عذابی که مورث مذلت شما باشد، و خواهد فرمود که گردنهای شما را از بیخ ببرند و دستهای شما را از بندها قطع کنند، و امر خواهد

کرد که جسدهای شما را بر سر راهها بیفکنند تا پند گیرند از شما پرهیزکاران و عبرتی باشید برای ستمکاران.

وای بر شما ای علمای بدا در خاطر خود مگذرانید که حق تعالی اجلهای شما را برای این از شما تأخیر کرده است که مرگ بر شما نازل نخواهد شد، بزودی مرگ خواهد رسید به شما و شما را از خانه‌های خود بیرون خواهد کرد، پس امروز دعوت حق تعالی را در گوشهای خود جا دهید، و از این روز شروع کنید در نوحه کردن بر جانهای خود، و از این وقت بگریید بر گناهان خود، و از امروز تهیه و استعداد سفر خود را بگیریید و مبادرت نمائید به توبه بسوی پروردگار خود.

به راستی می‌گویم به شما که چنانچه بیمار نظر می‌کند به طعامهای لذیذ و رغبت به آنها نمی‌کند و اگر بخورد لذت نمی‌یابد به سبب شدت وجعی که دارد، همچنین کسی که درد محبت دنیا در دل او هست از عبادت لذت نمی‌یابد و شیرینی عبادت الهی را نمی‌فهمد به سبب آنکه محبت مال دنیا او را رنجور کرده است؛ چنانچه بیمار را خوش می‌آید که طبیب دانا برای او دوائی را وصف کند به امید شفا، چون به خاطرش می‌آید تلخی دوا و بدی طعم آن بر او مکدر می‌شود شفا، همچنین اهل دنیا لذت می‌یابند از بهجت و حسن دنیا و انواع لذاتی که در دنیا هست، چون بی‌خبر رسیدن مرگ را به خاطر می‌رسانند تلخ می‌شود عیشهای ایشان و مکدر می‌شود لذت‌های ایشان.

به راستی می‌گویم به شما که همه مردم ستاره‌ها را می‌بینند و لیکن هدایت نمی‌یابند به آنها مگر کسی که مجاری و منازل و طریق حرکت‌های آنها را داند، همچنین همه شما حکمت و علوم حق را درس می‌گوئید و هدایت نمی‌یابد از شما به آنها مگر کسی که عمل کند به آنها.

وای بر شما ای بندگان دنیا انگدم را پاک کنید و پاکیزه بشوئید و نیکو خرد کنید تا مزه‌اش را بیابید و خوردنش بر شما گوارا باشد، همچنین خالص گردانید ایمان خود را از خس و خاشاک شک و شبهه و ریا و کامل گردانید آن را به اعمال صالحه تا حلاوت ایمان را بیابید و نفع بخشد شما را عاقبت آن.

به راستی می‌گویم به شما که اگر چراغی را بیابید که به روشن قطران - که گندیده‌ترین روغن‌ها است - آفروخته‌اند در شب تاری هرآینه از نور آن منتفع خواهید شد و مانع نخواهد شد شما را از انتفاع به آن بوی قطران، همچنین سزاوار آن است شما را که حکمت و علم حق را بپذیرید از هر که آن را نزد او بیابید و مانع نشود شما را آنکه خود عمل به آن نمی‌کند.

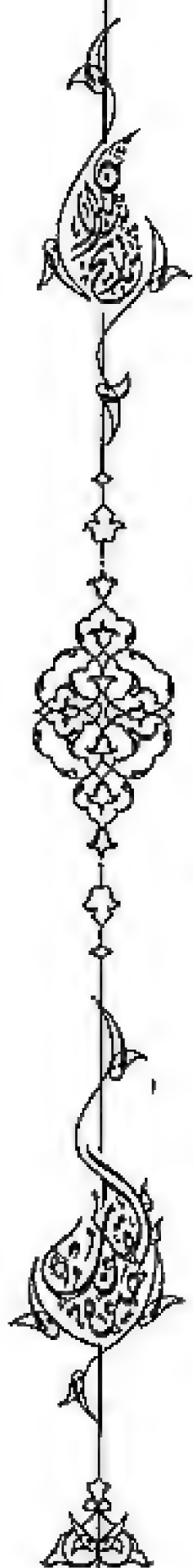
وای بر شما ای بنده‌های بدکردار! نیستید مانند حکیمان که تعقل کنید حق را، و نیستید مانند بردباران که دانا گردید به مسائل دین خود، و نیستید مانند دانایان که به علوم الهی دانا گردید، و نیستید مانند غلامان پرهیزکار و نه مانند آزادان بزرگوار که از بندگی تعلقات نفسانی آزاد شده‌اند، و نزدیک است که دنیا شما را از بیخ برکنند پس بر رو درآندازد و بینی‌های شما را بر خاک مذلت بمالد و گناهان شما موی پیشانی شما را بگیرد و بکشد و علم شما بر عقب گردن شما بزنند تا تسلیم کنند شما را بسوی پادشاه جزا دهنده، عریان و تنها، پس جزا دهد شما را به بدیهای اعمال شما.

ای بنده‌های دنیا! شما را به سبب دانائی، پادشاهی نداده‌اند بر همه خلایق که علم خود را پس پشت انداخته‌اید و به آن عمل نمی‌کنید و رو به دنیا آورده‌اید و به اغراض دنیا حکم می‌کنید و برای دنیا تهیه می‌گیرید و دنیا را اختیار کرده‌اید بر آخرت و آن را آبادان می‌کنید تا یکی از برای دنیا خواهید بود و خدا را در شما بهره‌ای نخواهد بود.

به راستی می‌گویم به شما که در نمی‌یابید شرف آخرت را مگر به ترک آنچه دوست می‌دارید از دنیا، پس میندازید توبه را به فردا که پیش از آمدن فرداشبی و روزی هست و قضای الهی در اول و آخر روز به بندگان می‌رسد، پس چه می‌دانید که تا فردا خواهید ماند و توفیق توبه خواهید یافت.

به راستی می‌گویم به شما که گناهان کوچک که مردم حقیر می‌شمارند از مکسیده‌ها و دامهای شیطان است که حقیر و خرد می‌نماید آنها را در نظر شما که از کردن آنها پروا نکنید، چون جمع شدند بسیار می‌شوند و شما را فرو می‌گیرند و هلاک می‌کنند.

به راستی می‌گویم به شما که خود را به دروغ مدح کردن و خود را در دین تزکیه کردن و

شنا گفتن سرکرده شرور و بدبها است، و دوستی دنیا سرکرده هر گناه است.

به راستی می‌گوییم به شما که تأثیر هیچ عمل در شرف و بزرگی آخرت و یاری و یآوری بر حوادث و بلاهای دنیا مانند نمازی نیست که بر آن مداومت نمائید، و هیچ عملی آدمی را به خدا نزدیکتر نمی‌گرداند از نماز، پس مداومت نمائید بر نماز زیرا هر عمل شایسته‌ای که بنده را به خدا نزدیک گرداند نماز از آن بهتر است و نزد خدا برگزیده‌تر است.

به راستی می‌گوییم به شما که هر عملی که کند ستم‌کشیده‌ای و انتقام از ظالم خود نکشیده باشد نه به گفتار و نه به کردار و نه کینه‌ای که از او در دل داشته باشد در ملکوت آسمان ثواب آن عظیم است، بگوئید کدام یک از شما روشنائی را دیده است که نامش تاریکی باشد یا تاریکی دیده است که نامش روشنائی باشد؟ همچنین جمع نمی‌شود برای بنده که هم مؤمن باشد و هم کافر، یا هم اختیارکننده دنیا باشد و هم رغبت‌کننده در آخرت، آیا دیده‌اید کسی را که جو بکارد و گندم درو کند یا گندم بکارد و جو درو کند؟ همچنین هر بنده‌ای در آخرت آن را درو کند که در دنیا کشته است و جزا داده می‌شود به آنچه کرده است.

به راستی می‌گوییم به شما که مردم در علم حکمت دو صنفند: یکی آن است که حکمت را به گفتار خود محکم می‌کند و به کردار خود ضایع می‌کند، و دیگری آن است که به گفتار خود حکمت را محکم می‌کند در میان مردم و به نیکی کردار خود تصدیق گفتار خود می‌کند، چه بسیار فرق هست میان این دو کس، پس خوشا حال علمای به کردار و وای بر حال علمای به گفتار.

به راستی می‌گوییم به شما کسی که پاک نکند از میان زراعت خود گیاههای باطل را، بسیار می‌شوند تا زراعت او را فرا می‌گیرند و فاسد می‌کنند، همچنین هر که از دلش محبت دنیا را بیرون نکند ریشه آن قوی می‌شود تا تمام دل او را فرا می‌گیرد و بعد از آن مزه محبت آخرت را نمی‌یابد.

ای بندگان دنیا! مسجدهای پروردگار خود را زندان بدنهای خود گردانید و دلهای خود را خانه و مسکن تقوا و پرهیزکاری گردانید و آنها را مأوی و محل سکناى شهوتها

مگردانید.

به راستی می‌گویم به شما که هر که در بلا جزع بیشتر می‌کند محبت دنیا را بیشتر دارد، و هر که در بلا صبر بیشتر می‌کند او زاهدتر است در دنیا.

وای بر شما ای علمای بد! آیا مردگان نبودید خدا شما را زنده کرد؟ چون شما را زنده کرد به علم و کمال، مُردید به ترک عمل به آنها؛ وای بر شما! آیا اُمّی و بی‌خط و سواد نبودید پس شما را عالم کرد، پس چون عالم کرد شما فراموش کردید خدا را؛ آیا نبودید عاری از آداب پس آداب حسنه را به شما آموخت، چون یاد گرفتید به جهالت و سفاهت خود برگشتید؟ وای بر شما! آیا گمراه نبودید شما را هدایت کرد، چون هدایت کرد شما را گمراه شدید؟ وای بر شما! آیا کور نبودید شما را بینا کرد، چون شما را بینا کرد کور شدید؟ وای بر شما! آیا کر نبودید و شما را شنوا کرد، چون شنوا کرد شما را کر شدید؟ وای بر شما! آیا لال نبودید و شما را گویا کرد، چون شما را گویا کرد لال شدید از گفتن حق؟ وای بر شما! آیا طلب فتح و نصرت نکردید از خدا و به شما کرامت کرد، چون نصرت یافتید از دین برگشتید؟ وای بر شما! آیا ذلیل نبودید در میان خلق و شما را عزیز کرد، چون عزیز شدید قهر و جبر کردید بر زیردستان خود و از حدّ خود تجاوز کردید و نافرمانی خدا کردید؟ وای بر شما! آیا ضعیف نبودید در زمین که می‌ترسیدید مردم شما را بر بایند پس شما را یاری کرد خدا و قوّت بخشید، چون یاری کرد شما را تکبر و تجبر کردید؟ پس وای بر شما از خواری روز قیامت که چگونه شما را ذلیل و بی‌مقدار و خرد و بی‌اعتبار خواهد کرد.

وای بر شما ای علمای بد! که اعمال ملحدان می‌کنید و امید مرتبه آنها دارید که بهشت را خدا به ایشان به میراث می‌دهد و به روش ایمنان از عقوبات الهی مطمئن گردیده‌اید، امر خدا موافق خواهش و آرزوهای شما نخواهد بود و برای مردن به دنیا آمده‌اید و برای خراب شدن خانه‌ها می‌سازید و مزرعه‌ها آباد می‌کنید، آنچه تهیه می‌کنید از برای وارثان خود مهیا می‌کنید.

به راستی می‌گویم برای شما که موسی علیه السلام به شما می‌گفت: قسم دروغ به خدا

مخورید، من می‌گویم که قسم راست و دروغ مخورید به خدا و لیکن بگوئید «نه» و «آری» پی‌سوگند.

ای بنی اسرائیل! بر شما باد به خوردن سبزیهای صحرائی و نان جو و شما را حذر می‌فرمایم از نان گندم که می‌ترسم به شکر آن قیام ننمائید.
به راستی می‌گویم به شما که هر سخن بدی که می‌گوئید جوابش را در قیامت خواهید شنید.

ای بنده‌های خدا! هر یک از شما که خواهد قربانی در درگاه خدا بکشد و به خاطرش آید که برادر مؤمنش از او آزرده است، پس ترک کند قربانی را و برود برادر خود را از خود راضی کند و برگردد قربانی کند تا قبول گردد.

ای بنده‌های خدا! اگر کسی ردای شما را بردارد پیراهن خود را نیز به او بدهید، و کسی که بر شما طپانچه بزند طرف دیگر رو را پیش دارید، و کسی که شما را یک میل راه به زور ببرد که باری بر دوش شما گذارد یک میل دیگر نیز به طیب خاطر خود با او بروید و بار او را ببرید.

به راستی می‌گویم به شما که چه فایده می‌بخشد شما را که ظاهر شما صحیح باشد هرگاه باطن شما فاسد باشد؟ چه نفع دارد برای شما آنکه بدنهای شما خوشبو باشد هرگاه اندرونهای شما بدبو باشد از اخلاق ذمیمه؟ چه فایده دهد پاکیزگی پوستهای شما و دلهای شما به لوث گناهان ملوث باشد؟

به راستی می‌گویم به شما که می‌باشید مانند آرد بیز که آرد نیکو را بیرون می‌کند و نخاله و سبوس را نگاه می‌دارد، و همچنین شما کلمات حکمت نیکو را از دهان خود بیرون می‌کنید و کینه و صفات ذمیمه و نیات فاسده را در سینه‌های خود می‌گذارید.

به راستی می‌گویم به شما که اول بدیها را از خود دور کنید بعد از آن نیکیها را طلب کنید تا شما را فایده بخشد، زیرا که چون خیر و شر را با یکدیگر جمع کنید خیر به شما نفع نمی‌بخشد.

به راستی می‌گویم به شما کسی که داخل نهر می‌شود البته جامه او تر می‌شود هر چند

سمی کند که آب به او نرسد، همچنین هر که محبت دنیا دارد خود را از گناهان نگاه نمی‌تواند داشت.

به راستی می‌گویم به شما خوشحال آنها که شبها بپلو از رختخواب تهی می‌کنند و به عبادت پروردگار خود بر می‌خیزند، ایشان را نور دائمی در قیامت خواهد بود به سبب آنکه در تاریکی شب بر پاهای خود ایستاده‌اند در مسجدها و تضرع می‌نمایند بسوی پروردگار خود به امید آنکه نجات یابند از شدائد روز قیامت.

به راستی می‌گویم به شما دنیا مزرعه‌ای است که بندگان در آن شیرین و تلخ و خیر و شر می‌کارند؛ خیر را عاقبت نفع دهنده‌ای هست در روز حساب، و برای شر بجز عنا و تعب و مشقت ثمره‌ای نیست در روز درو کردن.

به راستی می‌گویم به شما که حکیمان عبرت می‌گیرند از احوال جاهلان، و جاهلان وقتی عبرت می‌گیرند که فایده‌ای نمی‌بخشد عبرت ایشان.

به راستی می‌گویم به شما ای بنده‌های دنیا که چگونه نعمتهای آخرت را در می‌یابد کسی که رغبت او از شهوتهای دنیا کم نمی‌شود و هرگز خواهش او به نهایت نمی‌رسد.

به راستی می‌گویم به شما ای بنده‌های دنیا که شما نه دنیا را دوست دارید و نه آخرت را، زیرا که اگر دنیا را دوست می‌داشتید گرامی می‌داشتید عملی را که سبب رفاهیت دنیای شما شود، و اگر آخرت را دوست می‌داشتید می‌کردید کردار کسی که امید آخرت دارد.

ای بندگان دنیا! هرگاه عیبهای حق شما را بگویند آزرده می‌شوید و هرگاه صفت نیکی چند که در شما نیست برای شما بگویند شاد می‌شوید، بدانید که شیاطین در هیچ چیز اینقدر عمارت نکرده‌اند که در دلهای شما کرده‌اند، بدانید که خدا دنیا را برای آن به شما داده است که عمل کنید در آن برای آخرت و نداده است دنیا را به شما که شما را مشغول گرداند از آخرت، و نعمتهای دنیا را برای شما گشوده است که بدانید که شما را یاری کرده است به آنها بر عبادت خود و شما را اعانت نکرده است به آنها بر گناهان خود، و شما را امر کرده است در دنیا به طاعت خود و امر نکرده است شما را به معصیتهای خود، و شما را اعانت کرده است به دنیا بر حلال و یاری نکرده است به دنیا بر حرام، و گشادگی داده است

در روزی دنیا بر شما که به یکدیگر احسان کنید و وسعت نداده است به شما که با یکدیگر عداوت و دشمنی کنید به سبب آن.

به راستی می‌گویم به شما که ثواب آخرت را همه کس می‌خواهد اما میسر نمی‌شود مگر برای کسی که برای تحصیل آن کار کرده باشد.

به راستی می‌گویم به شما که درخت کامل نمی‌شود مگر به میوه‌ای نیکو، همچنین دین کامل نمی‌شود مگر به ترک محرمات.

به راستی می‌گویم به شما که زراعت بعمل نمی‌آید مگر به آب و خاک، همچنین ایمان صلاحیت نمی‌یابد مگر به علم و عمل.

به راستی می‌گویم به شما که چنانچه آب آتش را خاموش می‌کند، همچنین حلم آتش غضب را فرو می‌نشاند.

به راستی می‌گویم به شما که جمع نمی‌شود آب و آتش در یک ظرف، همچنین جمع نمی‌شود دانائی و عجز در میان یک دل.

به راستی می‌گویم به شما که باران از غیر ابر نمی‌باشد، همچنین عملی که باعث خشنودی پروردگار شود از غیر دل پاک صادر نمی‌شود.

به راستی می‌گویم به شما چنانچه آفتاب باعث روشنی هر چیز می‌شود، همچنین حکمت باعث روشنی دل می‌شود، و تقوا سر حکمت است، و حق و راستی درگاه هر خیر است، و رحمت خدا درگاه هر حق است، و کلید رحمت خدا دعا و تضرع و عمل است، چگونه گشوده می‌شود دری بغیر از کلید ۱؟

به راستی می‌گویم به شما که مرد دانا نمی‌کارد مگر درختی که خواهد و پسندد و سوار نمی‌شود مگر بر اسبی که آن را پسندد، همچنین مؤمن دانا نمی‌کند مگر عملی که پروردگار او پسندد.

به راستی می‌گویم به شما که صیقل زدن به اصلاح می‌آورد شمشیر را و جلا می‌دهد آن را، همچنین کلام حکمت دل را صیقل می‌زند و جلا می‌دهد، و سخن حکمت دل دانا را زنده می‌کند چنانچه آب زمین مرده را زنده می‌کند، و حکمت در دل دانا مانند نور است در

تاریکی که با آن نور راه می‌رود در میان مردم.

به راستی می‌گویم به شما که سنگها را از سر کوهها نقل کردن آسانتر است از آنکه سخن حقی را به کسی بگوئی که نفهمد، و سعی کردن در علم آن مانند خیسانیدن سنگ است در میان آب که نرم شود و مثل آن است که کسی طعام برای اهل قبرستان ببرد که بخورند.

پس خوشحال کسی که زیادتى کلام خود را که فایده در آن نباشد و ترسد که موجب غضب خدا گردد، حبس کند و نگوید، و سخنی را که نفهمد نگوید به کسی، و آرزوی حال کسی در گفتار نیک نکند تا کردار نیک او را نداند.

خوشحال کسی که یاد گیرد از علما آنچه را نداند و تعلیم نماید جاهلان را از آنچه داند.

خوشحال کسی که تعظیم نماید علما را برای علم ایشان و ترک کند منازعه ایشان را، و حقیر شمارد جاهلان را به سبب نادانی ایشان، و جاهلان را نراند از درگاه خود و لیکن ایشان را نزدیک خود گرداند و علم خود را به ایشان تعلیم کند.

به راستی می‌گویم به شما ای گروه حواریان! پدرستی که امروز شما در میان مردم به منزله زندگانید در میان مردگان، پس بمیرید به مرگی که زندگان را می‌باشد به سبب متابعت شهوتها و دوری از حق تعالی.

فرمود که: حق تعالی می‌فرماید که بنده مؤمن من محزون می‌شود از اینکه دنیا را از او بگردانم و آن محبوبترین احوال است نزد من، و به سبب آن بنده از همه احوال به من نزدیکتر است و شاد می‌شود از آنکه دنیا را بر او گشادگی دهم، و من این حال را دشمن می‌دارم و صاحب این حال از من بسیار دور است (۱).

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت عیسی علیه السلام در میان بنی اسرائیل خطبه خواند و فرمود: ای بنی اسرائیل! سخن حکمت را بر جاهلان مگوئید که بر حکمت ظلم کرده خواهید بود، از آنها که اهل حکمت و قایل فهمیدن آن هستند منع

مکنید که ستم بر آنها کرده خواهید بود، یاری مکنید ظالم را بر ظلمش که فضل شما باطل شود^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: حواریان به حضرت عیسی علیه السلام گفتند که: ای تعلیم کننده خیر! به ما تعلیم کن که کدام چیز است که از همه چیز شدیدتر است.

فرمود که: شدیدتر و سخت‌ترین چیزها غضب خدا است.

گفتند: به چه چیز می‌توان از غضب خدا احتراز کرد؟

فرمود: به اینکه غضب نکنید بر مردم.

گفتند: ابتدای غضب چیست و از چه چیز بهم می‌رسد؟

فرمود که: از تکبر و تجبر و حقیر شمردن مردم^(۲).

و در حدیث موثق از آن حضرت منقول است که حضرت عیسی علیه السلام به اصحاب خود می‌گفت که: ای فرزندان آدم! بگریزید از دنیا بسوی خدا و بیرون کنید دلهای خود را از دنیا که دنیا برای شما شایسته نیست و شما برای دنیا شایسته نیستید، و شما در دنیا باقی نمی‌مانید و دنیا برای شما باقی نمی‌ماند، و دنیا فریب دهنده و به درد آورنده است، و فریب خورده کسی است که فریب دنیا را بخورد و زیانکار کسی است که بسوی دنیا مطمئن گردد، و هالک کسی است که دنیا را دوست دارد و خواهش آن داشته باشد، پس توبه کنید بسوی آفریدگار خود و بپرهیزید از عذاب پروردگار خود و بترسید از روزی که جزا نمی‌دهد پدری از فرزندش و هیچ فرزندی جزا دهنده نیست از پدرش، کجایند پدران شما؟ کجایند مادران شما؟ کجایند برادران شما؟ کجایند خواهران شما؟ کجایند فرزندان شما؟ خواندند ایشان را بسوی آخرت پس اجابت کردند و رفتند و ایشان را به خاک سپردند و همسایه مردگان شدند و به میان هالکان رفتند و از دنیا بیرون رفتند و از دوستان خود جدا شدند و محتاج شدند به آنچه پیش فرستاده‌اند به آخرت و مستغنی

۱. امالی شیخ صدوق ۱۲۵۱ معانی الاخبار ۱۹۶.

۲. خصال ۱۶ قصص الانبیاء راوندی ۲۷۲.

شدند از آنچه در دنیا گذاشته‌اند، چند پند دهند و زجر دهند شما را و شما در فراموشی و غفلت و لهو و لعب باشید؟! مثل شما در دنیا مثل حیواناتی است که همت آنها مصروف است بر شکمها و فرجهای خود، آیا شرم نمی‌کنید از خداوندی که شما را آفریده است و حال آنکه ترسانیده است عاصیان خود را به آتش جهنم و شما طاعت عذاب جهنم را ندارید؟! و وعده بهشت و مجاورت خود در فردوس اعلا فرموده است اطاعت کنندگان خود را پس رغبت نمائید در آنچه خدا وعده فرموده است شما را و خود را اهل آن رحمت گردانید، و انصاف از خود بدهید و جور بر دیگران مکنید و با ضعیفان خود مهربانی کنید و محتاجان را دستگیری کنید و توبه کنید بسوی خدا از گناهان، توبه‌ای نصوح که دیگر به گناه عود نکنید، بندگان نیکوکار باشید نه پادشاهان جبار، و مباشید از ظالمان و طاغیان و فرعونها که تمرد کردند بر پروردگار که قهر کرد ایشان را به مرگ یعنی جبار جباران و پروردگار آسمانها و زمینها و خداوند گذشتگان و آیندگان و پادشاه روز جزا که عقابش شدید است و عذابش دردناک است و از عذاب او نجات نمی‌یابد ستمکاری و از تحت قدرت او هیچ چیز بدر نمی‌رود، از علم او هیچ چیز غایب نمی‌شود، بر او هیچ امری پنهان نمی‌ماند، علمش همه چیز را احصا کرده است و هر کس را در منزل خود جا داده است؛ یا بهشت یا دوزخ.

ای فرزند آدم ناتوان! به کجا می‌گریزی از کسی که در تاریکی شب و روشنی روز تو را می‌طلبد و می‌یابد و در هر حال که باشی در تحت قدرت اوئی؟ هر که پند داد حجت را تمام کرد، هر که پند پذیر شد رستگار شد^(۱).

منقول است که: در انجیل نوشته است که حضرت عیسی علیه السلام فرمود که: شنیدید آنچه با گذشتگان گفتند که: زنا مکنید، و من می‌گویم که هر که نظر کند بسوی زنی و خواهش او در دلش بهم رسد، به دل با او زنا کرده است، اگر دیده راستت با تو خیانت کند و متوجه حرام شود آن را بکن و بینداز زیرا که اگر یک عضوت هلاک شود بهتر است از آنکه جمیع

بدنت به جهنم رود.

به راستی می‌گویم به شما که اهتمام مکنید که چه می‌خورید و چه می‌آشامید و بر بدنهای خود چه می‌پوشانید، آیا نفس بهتر از خوردن نیست؟ و بدن بهتر از لباس نیست؟ پس بدن و جان خود را از عذاب نجات دهید، نظر کنید به مرغان هوا که زراعت نمی‌کنند و درو نمی‌کنند و غم روزی نمی‌خورند پس پروردگار رفیع الشأن شما آنها را روزی می‌دهد، آیا شما بهتر از آنها نیستید؟ کی از شما می‌تواند که یک ذراع بر قامت خود بیفزاید؟ پس چرا غم پوشش خود می‌خورید؟ هر که قامت شما را مقدر کرده است لباس شما را نیز مقدر کرده است^(۱).

به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت مسیح علیه السلام می‌گفت: هر که غم او بسیار است بدن او بیمار است، و هر که خلقش بد است نفس او پیوسته از او در عذاب و آزار است، و هر که سخنش بسیار است خطا و لغزش او پیشمار است، و هر که دروغ بسیار می‌گوید حسن و جمالش بر طرف می‌شود، و هر که منازعه با مردم بسیار می‌کند مروت و مردی از او زایل می‌شود و بی‌قدر می‌نماید^(۲).

و در حدیث معتبر از حضرت امام زین العابدین علیه السلام منقول است که در انجیل نوشته شده است که: طلب مکنید علم آنچه را نمی‌دانید تا عمل نکنید به آنچه می‌دانید، زیرا که علمی که صاحبش به آن عمل نکند صاحبش را از خدا دورتر می‌کند^(۳).

فرمود که: حضرت عیسی علیه السلام روزی با حواریان گفت که: نیست دنیا مگر پلی، پس بگذرید از آن و عمارت مکنید در آن^(۴).

به سند معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که حضرت عیسی علیه السلام گفت که: زر درد دین است و عالم طیب دین است، پس هرگاه ببینید که طبیب دین درد را بسوی

۱. سعد السمود ۵۵.

۲. امالی شیخ صدوق ۴۳۶: قصص الانبیاء راوندی ۲۷۴.

۳. تفسیر قمی ۲/۲۵۹.

۴. خصال ۶۵.

خود می‌کشد پس او را بر خود متهم دارید، بدانید که هرگاه او غم خود ندارد خیرخواه دیگران نخواهد بود^(۱).

در حدیث معتبر دیگر فرمود که حضرت عیسی علیه السلام گفت: خوشحال کسی که خاموشی او تفکر باشد و نظر کردن او عبرت باشد، ملازم خانه خود باشد و بر گناه خود بسیار بگریزد و مردم از ضرر دست و زبان او سالم باشند^(۲).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که خدا وحی نمود که: ای عیسی! به من بده از دیده خود آب دیده، و از دل خود خشوع، و سرمه اندوه به دیده کش در هنگامی که اهل باطل خندان باشند، و بایست بر قبرهای مردگان و به آواز بلند ایشان را ندا کن شاید پند از ایشان بگیری و بگو که: من به شما ملحق خواهم شد با دیگران که به شما ملحق خواهند شد^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که: حضرت عیسی علیه السلام اصحاب خود را موعظه نمود که: عمل می‌کنید از برای دنیا و حال آنکه روزی می‌یابید در آن بی‌عمل، و عمل نمی‌کنید برای آخرت و حال آنکه در آنجا روزی نخواهید یافت بدون عمل.

وای بر شما ای علمای بدمزد می‌گیرید و کار نمی‌کنید؟! بزودی صاحب عمل طلب خواهد کرد از شما عمل خود را و بزودی از دنیا به قبر تاریک خواهید رفت، چگونه از اهل علم باشد کسی که بازگشت او پسوی آخرت باشد و او به دنیا رو آورده باشد و آنچه او را ضرر می‌رساند بیشتر خواهد از آنچه او را نفع می‌بخشد^(۴)!

و در روایت دیگر منقول است که روزی از حضرت عیسی علیه السلام پرسیدند که: چه حال داری ای روح الله؟

گفت: صبح کرده‌ام و پروردگار من بر من مشرف و مطلع است، و آتش جهنم در پیش

۱. خصال ۱۱۳.

۲. خصال ۲۹۵.

۳. امالی شیخ طوسی ۱۲؛ امالی شیخ مفید ۲۳۶.

۴. امالی شیخ طوسی ۲۰۸؛ کافی ۲/۳۱۹.

روی من است و مرگ در طلب من است، و آنچه آرزو دارم قادر بر آن نیستم و آنچه را نمی‌خواهم از خود دفع نمی‌توانم کرد، پس کدام فقیر از من فقیرتر و بیچاره‌تر است؟^(۱)

به سند معتبر از حضرت رسول ﷺ منقول است که حق تعالی وحی نمود پسوی حضرت عیسی علیه السلام که: ای عیسی! سعی کن در بندگی من و ترک مکن عبادت مرا، زیرا که تو را بی‌پدر آفریدم که آیتی باشی برای عالمیان، خبر ده بنی اسرائیل را که ایمان آورند به من و به رسول من پیغمبر اُمّی که نسل او از زن مبارکی خواهد بود که با مادر تو باشد در بهشت، طوبی برای کسی است که سخن او را بشنود و زمان او را دریابد.

حضرت عیسی علیه السلام گفت: پروردگارا! طوبی چیست؟

فرمود که: درختی است در بهشت که در زیر آن درخت چشمه‌ای هست که هر که از آن چشمه یک شربت بخورد هرگز تشنه نمی‌شود.

حضرت عیسی علیه السلام گفت: پروردگارا! یک شربت از آن چشمه به من بده.

فرمود: ای عیسی! حرام است بر پیغمبران آشامیدن از آن چشمه تا آن پیغمبر بیاشامد، و حرام است بر امتها داخل شدن آن بهشت تا امت آن پیغمبر داخل شوند^(۲).

و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت عیسی علیه السلام از جبرئیل علیه السلام پرسید که: قیامت کی برپا خواهد شد؟

پس جبرئیل از دهشت یاد روز قیامت لرزید و بیهوش شد، و چون به هوش باز آمد گفت: ای روح الله! من نیز مثل تو نمی‌دانم علم قیامت را، بغیر از خدا کسی نمی‌داند و قیامت به ناگاه و بی‌خبر خواهد آمد^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که عیسی علیه السلام گفت: من بیماران را دوا کردم و شفا یافتند به قدرت خدا و کور و پیس را معالجه کردم به اذن خدا و مرده را زنده کردم به اذن خدا و احق را معالجه کردم و نتوانستم او را به اصلاح آوریم.

۱. امالی شیخ طوسی ۶۴۰.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۷۱.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۲۷۱.

گفتند: یا روح الله! احمق کیست؟

فرمود: آن کسی است که خوش می‌آید او را رأی او و اعمال او و خود را صاحب فضل و احسان می‌داند بر همه کس و هیچکس را صاحب احسان نمی‌داند بر خود، و حق خود را بر همه کس لازم می‌داند و حق کسی را بر خود لازم نمی‌داند، این است آن احمقی که چاره‌ای در مداوای درد او نتوانستم کرد^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که مسیح علیه السلام به اصحاب خود گفت که: اگر شما دوستان و برادران متید پس بر خود قرار دهید دشمنی و کینه مردم را نسبت به خود و اگر چنین نکنید برادران من نیستید، خوشحال کسی که به چشم خود ببیند مشتهیات دنیا را و در دل خود نگذرانند معصیت خدا را، و چیزی که از دست شما بدر رفت و گذشت چه بسیار دور است از شما و آنچه آمدنی است چه بسیار نزدیک است به شما، وای بر آنها که مغرور شده‌اند به دنیا در وقتی که نزدیک شود به ایشان آنچه کراهت دارند از آن و جدا شود از ایشان آنچه دوست می‌دارند و برسند به ایشان آنچه وعده کرده‌اند به ایشان، و همین خلقت روز و شب و آمدن و رفتن آنها پس است از برای عبرت، پس وای بر کسی که همتش مقصور بر تحصیل دنیا باشد و کردار او گناهان و خطاها باشد، چگونه رسوا خواهد شد نزد پروردگار خود! سخن بسیار مگویید در غیر یاد خدا، آنها که در غیر ذکر خدا سخن بسیار می‌گویند دلهای ایشان سنگین است و نمی‌دانند، و نظر مکنید به عیبهای مردم که گویا خدایان ایشانید و لیکن نظر کنید در خلاصی نفس خود زیرا که بنده‌های مملوکید، تا چند آب بر کوه جاری شود و نرم نشود و تا چند حکمت را درس گوئید و دلهای شما نرم نشود؟ مثل شما مثل «دفا» است که گلش خوشایند است هر که می‌چشد به دور می‌افکند و اگر بخورد او را می‌کشد^(۲).

مؤلف گوید: «دفا» علفی است که گل خوش‌رنگی دارد و علفش بسیار تلخ است و از

۱. اختصاص ۲۲۱.

۲. امالی شیخ ملید ۲۰۸.

زهرهای کشنده است.

در روایتی منقول است که حق تعالی به حضرت عیسی علیه السلام وحی نمود که: برای مردم در حلم و بردباری مانند زمینی باش که در زیر پای ایشان است، و در سخاوت مانند آب جاری باش، و در رحم و شفقت مانند آفتاب و ماه باش که بر نیکوکار و بدکار می تابد^(۱).
حضرت عیسی علیه السلام فرمود: خوشحال کسی که ترک کند شهوت حاضری را برای ثوابی که به او وعده کرده اند و ندیده است^(۲).

و فرمود که: دنیا را خدای خود بگیرید که آن شما را بنده خود گرداند، گنجهای خود را نزد کسی گذارید که ضایع نمی کند که او پروردگار شما است، و در دنیا گنج مگذارید که در معرض آفات است.

و فرمود که: من از برای شما دنیا را بدور افکنده ام، پس بعد از من او را بر مدارید و بر پا مکنید، بدرستی که از خیانت‌های دنیا یکی آن است که معصیت خدا در آن کرده می شود، و خیانت دیگرش آن است که به آخرت نمی توان رسید مگر به ترک کردن آن، پس عبور کنید از دنیا و معمور مگردانید آن را و بدانید که اصل هر گناهی محبت دنیا است و چه بسیار شهوتی که از عقبش اندوه دور و دراز بوده باشد.

و فرمود که: من دنیا را بر رو افکنده ام از برای شما و بر رویش نشسته اید، پس منازعه نمی کنند با شما در امر دنیا مگر پادشاهان و زنان، اما پادشاهان پس با ایشان معارضه مکنید در باب دنیا و به ایشان بگذارید زیرا که ایشان متعرض شما نمی شوند مادام که شما ترک کنید دنیای ایشان را، و اما زنان پس از شر ایشان حذر کنید به روزه و نماز^(۳).

و منقول است که روزی به آن حضرت علیه السلام گفتند که: خانه ای از برای خود بساز، فرمود که: کهنه های گذشتگان از برای ما کافی است^(۴).

۱. تنبيه الخواطر ۸۸.

۲. تنبيه الخواطر ۱۰۴.

۳. تنبيه الخواطر ۱۳۷.

۴. تنبيه الخواطر ۱۲۹.

و منقول است که به آن حضرت علیه السلام گفتند که: پیاموز به ما یک عمل را که خدا ما را به سبب آن دوست دارد.

فرمود که: دنیا را دشمن دارید تا خدا شما را دوست بدارد^(۱).

و منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی حضرت عیسی علیه السلام که: هرگاه نعمتی بسوی تو بفرستم استقبال کن آن را به شکستگی و فروتنی تا تمام کنم آن نعمت را بر تو^(۲). و مروی است که حضرت عیسی علیه السلام فرمود که: چه نفع رسانیده است به نفس خود کسی که نفس خود را به تمام دنیا بفروشد و بعد از آن آنچه خریده است میراث از برای دیگری بگذارد و نفس خود را هلاک کند، و لیکن خوشحال کسی که نفس خود را خلاص کند و آن را بر همه دنیا اختیار کند^(۳).

و در مذمت مال فرمود که: در آن سه خصلت هست: یا از غیر حلال کسب می‌کند و معاقب می‌شود؛ و اگر از حلال کسب کند و در غیر مصرفش صرف کند باز معاقب می‌شود؛ و اگر از حلال کسب کند و در مصرفش صرف کند اصلاح آن مال او را از عبادت پروردگارش مشغول می‌کند^(۴).

و چون می‌گذشت آن حضرت به خانه‌ای که صاحبش مرده بود و دیگری در آن خانه نشسته بود می‌گفت: وای پر صاحبانی که تو را به میراث گرفته‌اند، چرا عبرت نمی‌گیرند به احوال آنها که پیشتر در این خانه بوده‌اند؟^(۵)

می‌فرمود: ای خانه! خراب خواهی شد و ساکنان تو فانی خواهند شد؛ ای نفس! عمل بکن برای خدا تا روزی بیایی؛ و ای بدن! تعب بکش تا راحت بیایی^(۶).

۱. تنبیه الخواطر ۱۴۲.

۲. تنبیه الخواطر ۲۱۰.

۳. تنبیه الخواطر ۲۲۳.

۴. تنبیه الخواطر ۲۲۷.

۵. تنبیه الخواطر ۵۳۸.

۶. تنبیه الخواطر ۵۳۹.

و می فرمود: ای فرزند آدم ضعیف! پرهیز از عذاب پروردگار خود و پند از طمع خود را، و در دنیا ضعیف باش و از شهوت خود عفیف باش و عادت ده بدن خود را به صبر و دل خود را به فکر و روزی از برای فردای خود حبس مکن و حمد خدا را بر پریشانی بسیار کن که یکی از اسباب نگاه داشتن تو از گناه آن است که قادر نباشی بر هرچه خواهی^(۱).
و می فرمود که: ای گروه حواریان! خود را دوست خدا گردانید به دشمنی اهل معاصی و تقرب جوئید بسوی خدا به دوری از ایشان و طلب کنید خشنودی خدا را به خشم ایشان^(۲).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: دنیا متمثل شد برای حضرت عیسی به صورت زن کبود چشمی، و حضرت عیسی علیه السلام از او پرسید که: چند شوهر کرده ای؟

گفت: بسیار.

پرسید که: همه تو را طلاق گفتند؟

گفت: نه، بلکه همه را کشتم.

فرمود که: وای بر حال شوهران باقیمانده تو که عبرت نمی گیرند از حال شوهرهای کشته شده تو^(۳).

و در حدیث موثق دیگر فرمود که حضرت عیسی علیه السلام می گفت: هولی را که نمی دانی که کی به تو خواهد رسید چه مانع است تو را از آنکه مهیای آن شوی پیش از آنکه به ناگاه به تو رسد^(۴)!

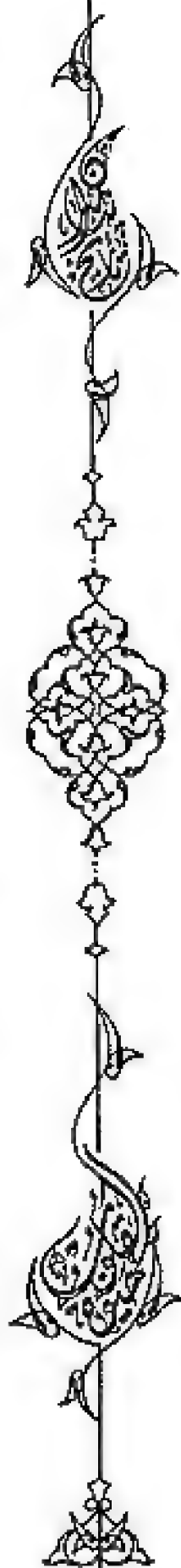
فرمود: دشوار شده است مؤنت دنیا و مؤنت آخرت، اما مؤنت دنیا پس دست دراز نمی کنی به چیزی از دنیا مگر آنکه فاجری سبقت می گیرد و آن را از دست تو می ستاند، اما

۱. تنبیه الخواطر ۵۴۸.

۲. تنبیه الخواطر ۳۴۴ و ۵۵۴.

۳. کتاب الزهد ۴۸.

۴. کتاب الزهد ۸۱.

مؤنت آخرت زیرا که یاوری نمی‌یابی که تو را بر آن اعانت کند^(۱).

و به سند صحیح از آن حضرت منقول است که حواریان به خدمت عیسی علیه السلام آمدند و گفتند: ای تعلیم کننده خیر! ما را ارشاد کن بر راه راست.

فرمود که: موسی کلیم خدا شما را امر می‌کرد که قسم دروغ به خدا مخورید، من امر می‌کنم شما را که قسم مخورید به خدا نه راست و نه دروغ.

گفتند: ای روح الله! زیاده کن.

فرمود: موسی پیغمبر خدا شما را امر کرد که زنا نکنید، من امر می‌کنم شما را که زنا را در خاطر خود مگذرانید چه جای آنکه زنا کنید زیرا که در دلی که وسوسه زنا می‌شود مانند خانه‌ای است که منقش به طلا کرده باشند و آتشی در آن خانه برافروزند اگرچه خانه نمی‌سوزد اما دود نقشها را ضایع می‌کند^(۲).

و به سند معتبر از حارث اعور منقول است که گفت: روزی با حضرت امیر المؤمنین علیه السلام می‌رفتم در شهر حیره ناگاه به دیری رسیدیم که ترسائی در آنجا ناقوس می‌نواخت، پس حضرت فرمود: ای حارث! آیا می‌دانی چه می‌گوید این ناقوس؟
گفتم: خدا و رسول و پسر عم رسول بهتر می‌دانند.

فرمود: مثل می‌زند برای دنیا و خرابی آن می‌گوید: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ حَقًّا حَقًّا صِدْقًا صِدْقًا إِنَّ الدُّنْيَا قَدْ غَرَّتْنَا وَشَغَلَّتْنَا وَأَسْتَهْوَتْهَا، يَابْنَ الدُّنْيَا مَهْلًا مَهْلًا يَابْنَ الدُّنْيَا دَقًّا دَقًّا يَابْنَ الدُّنْيَا جَمْعًا جَمْعًا تُفْنِي الدُّنْيَا قَرْنًا قَرْنًا، مَا مِنْ يَوْمٍ يَنْضِي عَنَّا إِلَّا أَوْهَى مِنَّا رُكْنًا، قَدْ ضَيَعْنَا دَارًا تَبَقَّى وَأَسْتَوْطَنَّا دَارًا تُفْنِي لِسْنَا نَذِرِي مَا قَرَّطْنَا فِيهَا إِلَّا كَوْ قَدْ مِثْنَا» حاصل مضمون این کلمات آن است که: «شهادت می‌دهم به یگانگی خدا و حال آنکه حق است حق است راست است راست است، بدرستی که دنیا ما را فریب داد و مشغول کرد از آخرت و عقل ما را ضایع کرد و ما را گمراه کرد، ای فرزند دنیا! پس انداز و به تأخیر انداز کار دنیا را، ای

۱. کافی ۸/۱۴۴.

۲. کافی ۵/۵۴۲.

فرزند دنیا! هر روز کوبیده می‌شوی به مصیبت‌ها تا چند یکدیگر را می‌کوبید برای جمع دنیا؟ و بزودی درهم شکسته خواهی شد، ای فرزند دنیا! تا چند جمع کنی مال و اسباب دنیا را؟ فانی می‌کند دنیا هر قرنی را بعد از قرن دیگر، هیچ روز نمی‌گذرد از عمر ما مگر آنکه یک رکن از ارکان بدن ما را ضعیف و سست می‌کند، بتحقیق که ضایع کردیم خانه باقی را و وطن خود گردانیدیم خانه فانی را، نمی‌دانیم که تقصیر کرده‌ایم در دنیا مگر بعد از مردن».

پس حارث گفت: یا امیر المؤمنین! آیا نصاری می‌دانند که صدا و نوای ناقوس این معنی دارد؟

فرمود: اگر می‌دانستند، مسیح را شریک خدا نمی‌گردانیدند.

حارث گفت: من روز دیگر رفتم به نزد نصرانی که در آن دیر بود و گفتم: بحق مسیح که این ناقوس را بنواز به آن نحو که پیشتر می‌زدی؛ چون شروع کرد به زدن هر مرتبه که می‌زد من یک فقره‌ای از آنچه حضرت فرموده بود می‌خواندم و بر نوای آن منطبق می‌شد تا به آخر رسید، پس آن دیرانی گفت: بحق پیغمبر شما سوگند می‌دهم تو را که بگوئی کی این را به تو گفت؟

حارث گفت: آن شخصی که دیروز با من همراه بود او به من تعلیم کرد این را.

پرسید که: میان او و پیغمبر شما خویشی هست؟

حارث گفت: پسر عم اوست.

پرسید که: آیا این را از پیغمبر شنیده است؟

گفت: بلی.

پس آن دیرانی مسلمان شد و گفت: والله که من در تورات خوانده‌ام که آخر پیغمبران پیغمبری خواهد آمد که تفسیر صدای ناقوس خواهد کرد^(۱).

فصل ششم

در بیان بالا رفتن عیسی علیه السلام به آسمان
و فرود آمدن آن حضرت در آخر الزمان
و احوال حضرت شمعون بن حمون الصفا است

حق تعالی فرموده است: ﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَارْفَعْكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرْكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾^(۱) «یاد آور وقتی را که حق تعالی فرمود: ای عیسی! تو را می‌گیرم و بلند می‌کنم پسوی خود - یعنی آسمان - و پاک می‌گردانم تو را از لوث کافران» که در میان ایشان نباشی و ضرر ایشان به تو نرسد.

بعضی گفته‌اند: «توقی» به معنی مرگ است و خدا اول او را میراند و بعد از سه ساعت او را زنده کرده و به آسمان برد؛ بعضی گفته‌اند که مردن آن حضرت بعد از آمدن به زمین خواهد بود در آخر الزمان^(۲).

﴿وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ﴾^(۳) «و گردانیده‌ام آنها را که متابعت تو کردند غالب و مسلط بر آنها که کافر شدند به تو تا روز قیامت» چنانچه نصاری همیشه غالبند بر یهود و ائمت پیغمبر آخر الزمان علیهم السلام که ایمان به عیسی علیه السلام دارند همیشه مسلطند بر یهود و پادشاهی از میان یهود بر طرف شده است، و این یکی از معجزات قرآن

۱. سورة آل عمران: ۵۵.

۲. مجمع البیان ۱/ ۲۲۹.

۳. سورة آل عمران: ۵۵.

مجید است که خبر داده است به آینده و موافق خبر واقع شده است.

و در جای دیگر فرموده است ﴿وَيَكْفُرِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا﴾^(۱) «و به سبب کفر یهودان و گفتن ایشان بر مریم بهتانی عظیم»، علی بن ابراهیم گفته است: نسبت زنا به مریم علیها السلام دادند^(۲).

شیخ طبرسی روایت کرده است که عیسی علیه السلام به گروهی از یهودان گذشت گفتند: ساحر پسر زن ساحر، زناکار پسر زن زناکار آمد، چون عیسی این سخن شنید را از ایشان شنید گفت: خداوندا! توئی پروردگار من و تو مرا خلق کردی بی پدر و به این سبب مرا فرزند زنا می گویند، خداوندا! لعنت کن بر هر که مرا و مادر مرا دشنام دهد؛ پس در همان ساعت ایشان خوک شدند^(۳).

﴿وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَىٰ بْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ﴾^(۴) «و به گفتن ایشان که: ما کشتیم مسیح را که عیسی پسر مریم است رسول خدا، و نکشتند او را و بر دار نکشیدند و لیکن بر ایشان مشتبیه شد»، خلاف است در کیفیت اشتباه؛ از ابن عباس مروی است که چون خدا مسخ کرد آنها را که دشنام دادند عیسی و مادرش را خبر به یهودا پادشاه یهودان رسید ترسید که عیسی بر او نیز نفرین کند پس جمع کرد یهودان را و اتفاق کردند بر کشتن آن حضرت، پس حق تعالی جبرئیل را فرستاد به حمایت آن حضرت، پس جمع شدند یهودان بر دور عیسی و از او سؤالها می کردند، پس عیسی به ایشان گفت: ای گروه یهودا! خدا شما را دشمن می دارد، پس متوجه قتل او شدند پس جبرئیل آن حضرت را بالا برد بسوی طاقی که در آن خانه بود و روزنه ای به بیرون داشت و از آن روزنه او را به آسمان بالا برد، پس یهودا شخصی از اصحاب خود را فرستاد که او را «ططیانوس» می گفتند که به آن طاق بالا رود و عیسی را بگیرد، چون رفت عیسی

۱. سورة نساء: ۱۵۶.

۲. تفسیر قمی ۱/ ۱۵۷.

۳. مجمع البیان ۲/ ۱۲۵.

۴. سورة نساء: ۱۵۷.

را در آنجا نیافت، حق تعالی شباهت عیسی را بر او انداخت که هر که او را می‌دید گمان عیسی می‌کرد، چون بیرون آمد که به ایشان بگوید که من عیسی را ندیدم او را گرفتند و کشتند و به دار کشیدند^(۱).

نزدیک به این مضمون از حضرت امام حسن عسکری علیه السلام نیز منقول است. پس چون طیطانوس را کشتند و در آن روزنه دیگری را نیافتند گفتند: اگر آن که ما کشتیم طیطانوس بود عیسی چه شد؟ و اگر عیسی بود او چه شد؟ و به این سبب بر ایشان مشتبّه ماند.

و روایت دیگر آن است که: چون عیسی از یهود گریخت با هفده نفر از حواریان داخل خانه‌ای شد، پس یهود آن خانه را احاطه کردند، چون داخل شدند حق تعالی همه را به صورت عیسی کرد، ایشان گفتند: شما سحر کردید بگوئید که عیسی کدام یک از شما است اگر نه همه را می‌کشیم، پس عیسی علیه السلام به اصحاب خود گفت: کیست از شما که امروز قبول کند که شبیه به من شود و کشته شود و داخل بهشت شود، پس شخصی از میان ایشان که نامش «سرجس» بود قبول کرد و بیرون آمد و گفت: منم عیسی، پس او را گرفتند و کشتند و به دار کشیدند، خدا عیسی را در همان روز به آسمان برد.

بعضی گفته‌اند که: چون عیسی علیه السلام را به آسمان بردند و یهود بر او دست نیافتند شخصی را گرفتند بر جای بلندی به دار کشیدند و بر مردم تبلیغ کردند که عیسی است و کسی را نگذاشتند که به نزدیک او برود، به این سبب بر مردم مشتبّه شد^(۲).

﴿وَأَنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظُّلُمِ وَمَا تَتْلُوهُ يَقِيناً﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا^(۳) «و آنها که اختلاف کردند در امر عیسی البته در شکند از او و نیست ایشان را به احوال او هیچگونه علم مگر پیروی گمان، و

۱. مجمع البیان ۲/ ۱۳۵، و در آن به جای «طیطانوس»، «طیطانوس» آمده است.

۲. مجمع البیان ۲/ ۱۳۵، و در آن به جای «سرجس»، «سرخس» آمده است؛ تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام ۳۷۱.

۳. سورة نساء: ۱۵۷ و ۱۵۸.

نکشتند او را به یقین بلکه بالا برد خدا او را بسوی آسمان خود، و خدا عزیز و قادر است بر هر چه خواهد و آنچه می کند موافق حکمت و مصلحت است».

و به سند حسن از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: عیسی علیه السلام وعده کرد اصحاب خود را در شبی که خدا او را به آسمان برد و همه در وقت شام نزد آن حضرت جمع شدند و ایشان دوازده نفر بودند، پس ایشان را داخل خانه کرد و چشمه ای در گوشه آن خانه بود و در آن چشمه غسل کرد و بسوی ایشان بیرون آمد و آب از سرش می ریخت و می گفت: خدا وحی کرده است به من که مرا در این ساعت به آسمان برد و از لوث یهود پاک گرداند، که در میان شما قبول می کند که شبیح و مثال من بر او افتد و به شباهت من او را بکشند و بر دار کشند و در قیامت با من باشد در درجه من در بهشت؟

پس جوانی در میان ایشان گفت: من می کنم ای روح الله.

عیسی علیه السلام فرمود: خواهی کرد. پس عیسی علیه السلام فرمود: یکی از شما کافر خواهد شد به من پیش از صبح دوازده مرتبه.

پس یکی از ایشان گفت که: آن من نیستم.

عیسی فرمود: اگر تو این را در نفس خود می یابی، تو آن خواهی بود.

پس حضرت عیسی علیه السلام گفت که: بعد از من سه فرقه خواهید شد، دو فرقه بر خدا افترا خواهند کرد و به جهنم خواهند رفت، و یک فرقه که تابع شمعون و صی من خواهند شد بر خدا افترا نخواهند کرد و داخل بهشت خواهند شد.

پس حق تعالی حضرت عیسی علیه السلام را از گوشه خانه به آسمان برد و ایشان می دیدند، پس یهود به طلب حضرت عیسی علیه السلام آمدند و گرفتند آن کسی را که حضرت عیسی فرموده بود که کافر خواهد شد، و آن جوانی را که شباهت حضرت عیسی را قبول کرده بود او را کشتند و بر دار کشیدند، و دیگری تا صبح دوازده مرتبه کافر شد چنانچه حضرت عیسی فرموده بود (۱).

این بابویه به سند معتبر از حضرت رسول ﷺ روایت کرده است که: جبرئیل نامه‌ای برای آن حضرت آورد که خبر پادشاهان زمین در آن نامه بود و در آنجا نوشته بود که: چون اشج بن اشجان پادشاه شد دویست و شصت و شش سال پادشاهی کرد، در سال پنجاه و یک از پادشاهی او حضرت عیسی مبعوث شد به پیغمبری و حق تعالی نور و علم و حکمت و جمیع علوم پیغمبران پیش از او را به او کرامت فرمود و زاید بر آنها انجیل را به او داد و او را بسوی بیت المقدس فرستاد و بر بنی اسرائیل مبعوث گردانید که ایشان را بخواند به کتاب خدا و حکمت و بسوی ایمان به خدا و رسول، پس اکثر ایشان طغیان کردند و کافر شدند، پس چون ایمان نیاوردند دعا کرد پروردگار خود را و نفرین کرد بر ایشان تا مسخ شدند بعضی از ایشان به صورت شیاطین از برای آنکه آیتی از برای ایشان بنماید و ایشان عبرت بگیرند، پس باز طغیان ایشان زیاده شد پس سی و سه سال در بیت المقدس ایشان را دعوت کرد و رغبت فرمود ایشان را به ثوابهای خدا تا آنکه او را طلب کردند، پس بعضی دعوی کردند که ما او را عذاب کردیم و زنده در زمین دفن کردیم، و بعضی گفتند او را کشتیم و بر دار کشیدیم، و دروغ می‌گفتند، خدا ایشان را بر او مسلط نگردانید و بر ایشان مشتبه شد و قدرت نیافتند بر تعذیب و دفن او و نه بر کشتن و دار کشیدن او ولیکن چنانچه خدا در قرآن فرموده است او را به آسمان برد بعد از آنکه قبض روح او نمود، و چون خواست که او را به آسمان برد وحی کرد بسوی او که بسپارد نور و حکمت و علم و کتاب خدا را به شمعون پسر حمون که او را صفا می‌گفتند و خلیفه خود گردانید او را بر مؤمنان، پس شمعون پیوسته قیام به امر خدا می‌نمود و هدایت می‌کرد به گفته‌های حضرت عیسی قوم خود را از بنی اسرائیل و جهاد می‌کرد با کافران، پس هر که اطاعت او نمود و ایمان آورد به او و به آنچه از جانب خدا به او رسیده بود مؤمن و هر که انکار و نافرمانی او کرد کافر بود، تا آنکه خدا شمعون را به رحمت خود برد و بعد از او برای پسندگان خود پیغمبری فرستاد از صالحان که او یحیی پسر زکریا علیه السلام بود، و چون شمعون از دنیا رفت اردشیر پسر اشکاس پادشاه شد، و چهارده سال و ده ماه پادشاهی کرد، مدت هشت سال که از پادشاهی او گذشت یهود یحیی بن زکریا علیه السلام را شهید کردند، چون نزدیک به شهادت

یحییٰ علیه السلام رسید خدا وحی کرد که وصیت و امامت را در فرزندان شمعون قرار دهد و امر کند حواریان و اصحاب حضرت عیسی را که یا او باشند و اطاعت او نمایند، و او چنین کرد^(۱).

و به سندهای معتبر از حضرت امام حسن علیه السلام منقول است که: حضرت عیسی در شب بیست و یکم ماه رمضان به آسمان رفت^(۲).

و به سندهای معتبر از حضرت امام صادق و امام محمد باقر علیهما السلام منقول است که: در شبی که حضرت عیسی را به آسمان بردند هر سنگی را که از روی زمین برمی داشتند تا صبح از زیر آن خون تازه می جوشید، چنانچه در شهادت امیر المؤمنین و امام حسین علیهما السلام چنین شد^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که: چون یهودان جمع شدند که عیسی علیه السلام را بکشند جبرئیل آمد آن حضرت را به بال خود فرو گرفت، و چون عیسی نظر به بالا کرد دید بر بال جبرئیل نوشته است «اللَّهُمَّ إِنِّي أَدْعُوكَ بِاسْمِكَ الْوَاحِدِ الْأَعَزِّ وَأَدْعُوكَ اللَّهُمَّ بِاسْمِكَ الصَّمَدِ وَأَدْعُوكَ اللَّهُمَّ بِاسْمِكَ الْعَظِيمِ الْوَحْدِ وَأَدْعُوكَ اللَّهُمَّ بِاسْمِكَ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ الَّذِي ثَبَّتَ أَرْكَانَكَ كُلَّهَا أَنْ تُكْشِفَ عَنِّي مَا أَصْبَحْتُ وَأَمْسَيْتُ فِيهِ»، پس چون عیسی این دعا را خواند حق تعالی وحی فرمود به جبرئیل که: او را بلند کن به جانب محل کرامت من و به آسمان بالا بر.

پس حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: ای فرزندان عبدالمطلب! سؤال کنید از پروردگار خود به این کلمات که سوگند می خورم بحق آن خداوندی که جان من در دست قدرت اوست هر بنده ای که به این کلمات دعا کند به اخلاص، عرش بلرزد از دعای او و حق تعالی به ملائکه وحی فرماید که: گواه باشید دعای او را مستجاب کردم و حاجتهای او

۱. کمال الدین و تمام النعمة ۲۲۴، و در آن به جای «اشکاس»، «بابکان» آمده است.

۲. امانی شیخ صدوق ۲۶۲؛ ارشاد شیخ مفید ۸/۲. و در هر دو مصدر تصریح به «شب بیست و یکم ماه رمضان» نشده است، و به جای آن عبارت «شبی که در آن امیر مؤمنان علیه السلام وفات یافت» آمده است.

۳. قصص الانبیاء و اوندی ۱۴۳؛ کامل الزیارات ۷۶.

را در دنیا و آخرت به او دادم به سبب این کلمات^(۱).

و به سند معتبر از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: چون عیسی علیه السلام را به آسمان بردند پیراهنی از پشم پوشیده بود که مریم علیه السلام رشته و بافته و دوخته بود، چون به آسمان رسید از حق تعالی ندا شنید: ای عیسی! بینداز از خود زینت دنیا را^(۲).

و در حدیث موثق از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: مشتیبه نشد امر کشته شدن و مردن احدی از پیغمبران و حجت‌های خدا بر مردم بغیر از عیسی بن مریم علیه السلام، زیرا که او را زنده از زمین بالا بردند و روحش را در میان آسمان و زمین قبضه کردند، و چون به آسمان رسید حق تعالی روحش را به بدنش برگردانید چنانچه حق تعالی می‌فرماید: ﴿إِنِّي مُتَوِّفِّكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ﴾^(۳) و از عیسی علیه السلام حکایت می‌نماید: ﴿قُلْنَا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَتَى الرَّقِيبِ عَلَيْهِمْ﴾^(۴) پس هر دو آیه دلالت می‌کند بر وفات آن حضرت علیه السلام^(۵).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: نازل خواهد شد بر حضرت صاحب الامر علیه السلام وقتی که ظاهر شود نه هزار ملک و سیصد و سیزده ملک که با عیسی علیه السلام بودند در وقتی که خدا او را به آسمان برد^(۶).

و به اسانید معتبره از امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: در حضرت صاحب الامر علیه السلام سنت چهار پیغمبر است، یکی سنت عیسی علیه السلام که می‌گویند مُرد یا کشته شد و نمرده است و کشته نشده است^(۷).

و در حدیث معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: چون یهود خواستند عیسی علیه السلام را بکشند، خدا را خواند و سوگند داد بحق ما اهل بیت، پس خدا او را از کشتن

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۷۶.

۲. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۷۵.

۳. سورة آل عمران: ۵۵.

۴. سورة مائده: ۱۱۷.

۵. عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۱۵.

۶. غیبت نعمانی ۲۶۲.

۷. کمال الدین و تمام النعمة ۳۲۶ و ۳۵۰؛ غیبت شیخ طوسی ۶۰ و ۲۶۴؛ اعلام الوری ۲۲۸.

نجات داد و به آسمان برد^(۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود:
امت عیسی علیه السلام بعد از او هفتاد و دو فرقه شدند، که یک فرقه نجات یافتند و هفتاد و یک
فرقه به جهنم رفتند^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر وارد شده است که حضرت امیر المؤمنین علیه السلام اعلم علمای
یهود و اعلم علمای نصاری را طلبید و فرمود: از شما چیزی سؤال می‌کنم که بهتر از شما
می‌دانم، پس می‌پوشانید و آنچه حق است بگوئید، پس نزدیک طلبید عالم نصاری را و
فرمود: تو را سوگند می‌دهم بخدائی که انجیل را بر عیسی علیه السلام فرستاد و در پای او برکت
قرار داد و کور و پیر را به دست او شفا می‌داد و مرده را برای او زنده می‌کرد و از گِل مرغ
می‌ساخت و برای او در آن روح می‌دمید و خبر می‌داد به آنچه می‌خوردند و ذخیره
می‌کردند که بگوئی بنی اسرائیل بعد از عیسی چند فرقه شدند؟
گفت: نبودند مگر یک فرقه!

فرمود: دروغ گفתי، بحق خدائی که بجز او خداوندی نیست سوگند می‌خورم که هفتاد
و دو فرقه شدند و همه در آتشند بجز یک فرقه که نجات یافتند چنانچه حق تعالی
می‌فرماید ﴿ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴾^(۳)، (۴).

ابن بابویه علیه السلام روایت کرده است که: حضرت مسیح علیه السلام چندی غیبت از قوم خود
اختیار نمود که در زمین سیاحت می‌کرد و می‌گردید و قوم او و شیعیان او نمی‌دانستند که
در کجا است، پس ظاهر شد و وصی گردانید شمعون بن حمون را، چون شمعون به رحمت
الهی واصل شد و غائب گردیدند حجت‌های بعد از او و طلب کردن جباران ایشان را شدید
شد و بلیّه بر مؤمنان عظیم شد و دین خدا مندرس شد و حقوق ضایع شد و واجبات و

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۰۶.

۲. خصال ۵۸۵.

۳. سورة مائده: ۶۶.

۴. تفسیر عیاشی ۱/۲۳۰.

سنتها از میان مردم بر طرف شد و مردم پراکنده شدند در مذهب و هر یک به جانبی رفتند و امر دین بر اکثر مردم مشتبه شد، و مدت این غیبت دویست و پنجاه سال شد^(۱).
و به سند صحیح از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: مردم بعد از عیسی علیه السلام دویست و پنجاه سال ماندند که حجت و امام ظاهری نداشتند و حجت ایشان غائب بود^(۲).
در حدیث صحیح دیگر از آن حضرت مروی است که: میان عیسی و محمد ﷺ پانصد سال فاصله بود و از این پانصد سال دویست و پنجاه سال بود که پیغمبری و امامی ظاهر نبود.

راوی پرسید: پس چه می‌کردند؟

فرمود: به دین عیسی متمسک بودند و به آن عمل می‌کردند آنها که مؤمن بودند.
و فرمود که: هرگز زمین خالی از پیغمبر یا امام نمی‌باشد و لیکن گاهی ظاهرند و گاهی مخفی^(۳).

مؤلف گوید: از طریق خاصه و عامه متواتر است که حضرت عیسی علیه السلام در زمان مهدی آل محمد ﷺ از آسمان به زیر خواهد آمد و در عقب آن حضرت نماز خواهد کرد و از انصار آن حضرت خواهد بود چنانچه بعد از این مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی.
حق تعالی می‌فرماید ﴿وَإِنَّهُ لَعَلَّمُ لِلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا﴾^(۴) و اکثر مفسران گفته‌اند: یعنی بدرستی که فرود آمدن عیسی از آسمان از علامات قیامت است پس شک نکنید در قیامت^(۵).

و در جای دیگر فرموده است ﴿وَأَن مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ﴾^(۶) و اکثر

۱. کمال الدین و تمام النعمة ۱۶۰.

۲. کمال الدین و تمام النعمة ۱۶۱.

۳. کمال الدین و تمام النعمة ۱۶۱.

۴. سورة زخرف: ۶۱.

۵. مجمع البیان ۵/۵۴؛ تفسیر فخر رازی ۲۷/۲۲۲؛ تفسیر قرطبی ۱۶/۱۰۵.

۶. سورة نساء: ۱۵۹.

مفسران گفته‌اند: مراد آن است که نیستند هیچیک از اهل کتاب - یعنی یهود و نصاری - مگر آنکه ایمان خواهند آورد به عیسی قبل از مردن او در وقتی که آن حضرت از آسمان فرود آید در زمان مهدی علیه السلام. بعضی گفته‌اند: این مخصوص جمعی است از یهود و نصاری که در آن زمان خواهند بود و ممکن است چنانچه لفظ آیه ظاهراً عام است و مراد همه ایشان باشند و در رجعت همه برگردند و ببینند که عیسی اقرار به ملت پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله می‌کند و متابعت صاحب الامر علیه السلام می‌نماید و ایمان آن وقت فایده به حال ایشان نخواهد داد^(۱).

چنانچه به سند معتبر منقول است که: حجاج، شهر بن حوشب را طلبید و از تفسیر این آیه از او پرسید و گفت: عاجز شده‌ام از تفسیر این آیه، و من مکرر یهودی و نصاری را کشته‌ام و نظر کرده‌ام لب خود را حرکت نمی‌دهد تا می‌میرد، پس چگونه ایمان می‌آورد؟ شهر بن حوشب گفت: ای امیر! معنی این آیه آن نیست که تو فهمیده‌ای، بلکه مراد آن است که عیسی صلی الله علیه و آله قبل از قیامت از آسمان به دنیا خواهد آمد و هر صاحب ملتی که باشد از یهودان و غیر ایشان به او ایمان خواهند آورد، و پشت سر مهدی علیه السلام نماز خواهد کرد. حجاج گفت: این تفسیر را از کی شنیدی؟

گفت: از حضرت امام محمد باقر علیه السلام.

گفت: این علم را از چشمه صافی گرفته‌ای^(۲).

به سند معتبر از امام حسن مجتبی علیه السلام منقول است که: بعد از این هیچیک از ما اهل بیت نخواهند بود مگر آنکه بیعت ظالمی که در زمان او باشد در گردن او خواهد بود مگر قائم که امام دوازدهم است و روح الله عیسی بن مریم پشت سر او نماز خواهد کرد که او با ظالمی بیعت نخواهد نمود^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که فرمود: بر مردم زمانی

۱. مجمع البیان ۱۲۷/۲: رجوع شود به تفسیر کشاف ۵۸۸/۱ و تفسیر طبری ۲/۲۵۶.

۲. مجمع البیان ۱۲۷/۲: تفسیر قمی ۱/۱۵۸.

۳. کمال الدین و تمام النعمة ۳۱۶: اعلام الوری ۴۲۶، فرات السطین ۲/۱۲۴.

خواهد آمد که ندانند خدا چیست و توحید الهی چه معنی دارد تا آنکه دجال بیرون آید و عیسی علیه السلام از آسمان فرود آید و دجال را بکشد و پشت سر حضرت قائم علیه السلام نماز بکند، و اگر ما بهتر از پیغمبران نمی‌بودیم عیسی پشت سر ما نماز نمی‌کرد^(۱).

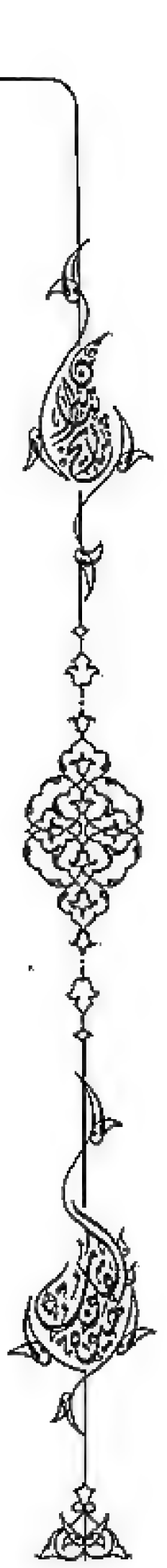
و در حدیث معتبر دیگر از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که فرمود: مهدی از فرزندان من خواهد بود، و چون بیرون آید عیسی از آسمان فرود آید برای نصرت و یاری او و او را پیش دارد و در عقب او نماز بکند^(۲).

۱. تفسیر فرائد کوفی ۱۳۹.

۲. امالی شیخ صدوق ۱۸۱ احتیاج ۱/۱۰۷.

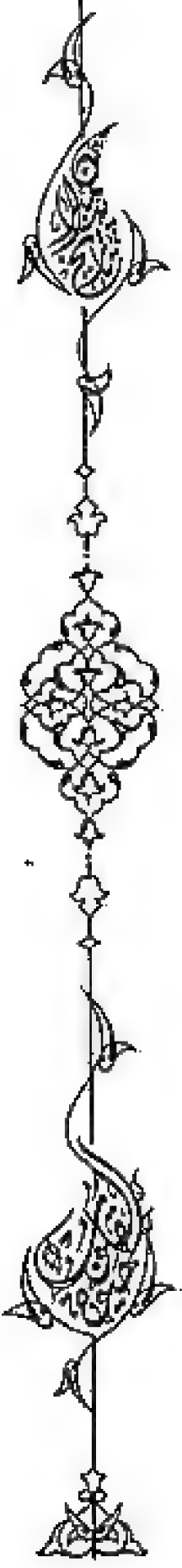

باب بیست و نهم

در بیان قصه‌های ارمیا و دانیال و عزیر علیهم‌السلام
و غرائب قصص بخت‌نصر است

کتابخانه عمومی

حق تعالی می‌فرماید ﴿أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا﴾^(۱) که ترجمه لفظیش آن است که: «آیا دیده‌اید مانند کسی که گذشت بر قریه‌ای که آن خالی بود و دیوارهایش بر سقفهایش افتاده بود و خراب شده بود؟»، بعضی گفته‌اند او عزیر بود چنانچه از حضرت صادق علیه السلام منقول است؛ و بعضی گفته‌اند ارمیا بود چنانچه از حضرت باقر علیه السلام منقول است. و آن قریه بعضی گفته‌اند بیت المقدس بود که بخت نصر خراب کرده بود؛ و بعضی گفته‌اند ارض مقدسه بود؛ و بعضی گفته‌اند آن قریه‌ای بود که پیش مذکور شد و چند هزار کس از آن گریختند از ترس مرگ و همه مُردند^(۲).

﴿قَالَ أَنِّي يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا﴾^(۳) «گفت: کی یا چگونه خدا زنده خواهد کرد این شهر و اهلش را بعد از خراب شدن و مردن ایشان ۱۹» و این را بر وجه انکار نگفت بلکه از برای بیان عظمت و قدرت الهی گفت یا می‌خواست بداند کیفیت زنده شدن ایشان را مانند حضرت ابراهیم علیه السلام به سبب آنکه ظاهر آیه موهم ضعف اعتقاد است. بعضی از مفسران گفته‌اند: این عزیر و ارمیا نبود بلکه مرد کافری بود^(۴)، و این مخالف احادیث بسیار است.

﴿فَأَمَّا اللَّهُ فَبَاءَ عامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ﴾^(۵) «پس خدا میراند او را صد سال پس زنده کرد او را»،

۱. سورة بقره: ۲۵۹.

۲. مجمع البیان ۱/ ۲۷۰.

۳. سورة بقره: ۲۵۹.

۴. تفسیر فخر رازی ۷/ ۳۰.

۵. سورة بقره: ۲۵۹.

﴿قَالَ كَمْ لَيْثٌ قَالَ لَيْثٌ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ﴾^(۱) چون زنده شد گمان کرد که در خواب بوده و بیدار شده است «از او پرسیدند: چند مدت در این مکان مکث کردی؟ گفت: یک روز - و در اول روز خوابیده بود، چون نظر کرد دید هنوز آفتاب غروب نکرده است و آخر روز است گفت: - بلکه بعضی از روز»، و گوینده سخن با او بعضی گفته‌اند خدا بود و ندا از آسمان به او رسید؛ بعضی گفته‌اند ملکی بود یا پیغمبری بود یا مرد معمری بود که او را شناخت بعد از زنده شدن^(۲)، ﴿قَالَ بَلْ لَيْثٌ مِائَةَ عَامٍ﴾^(۳) «گفت: بلکه صد سال در این مکان مانده‌ای و مرده‌ای و الحال زنده شده‌ای»، ﴿فَانْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَسْتَنْهَ﴾^(۴) «پس نظر کن به خوردنی و آشامیدنی خود که هیچ تغییر نیافته است».

و منقول است که: چون به این مکان آمد انگوری و انجیری و آب انگوری همراه داشت و اینها با این لطافت در مدت صد سال هیچ متغیر نشده بودند به قدرت الهی^(۵)، ﴿وَانْظُرْ إِلَى جِمارِكَ﴾^(۶) «و نظر کن بسوی درازگوش خود» که چگونه پوسیده و استخوانهایش از هم ریخته است، ﴿وَلَنَجْزِلَنَّ آيَةً لِلنَّاسِ﴾^(۷) «و برای این تو را میراندیم در این مدت و زنده نمودیم که آیتی باشی برای مردم» بر حقیقت زنده شدن ایشان در قیامت، ﴿وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوها لَحْمًا﴾^(۸) «و نظر کن بسوی استخوانهای پوسیده که چگونه اجزایش را بر روی یکدیگر بلند می‌کنیم و متصل می‌کنیم و بعد از آن لباس گوشت بر روی استخوانها می‌کشیم».

اکثر گفته‌اند حق تعالی حمار او را در نظر او زنده کرد تا ببیند خدا چگونه مرده را زنده

۱. سورة بقره: ۲۵۹.

۲. مجمع البیان ۱ / ۳۷۰.

۳. سورة بقره: ۲۵۹.

۴. سورة بقره: ۲۵۹.

۵. مجمع البیان ۱ / ۳۷۰.

۶. سورة بقره: ۲۵۹.

۷. سورة بقره: ۲۵۹.

۸. سورة بقره: ۲۵۹.

می‌کند، و بعضی گفته‌اند اول خدا چشم او را درست کرد و نظر می‌کرد به استخوانهای پراکنده شده خود که جمع شدند و متصل شدند و گوشت و پوست بر روی آنها روئید^(۱).
 ﴿فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾^(۲) «پس چون ظاهر شد بر او گفت: می‌دانم که خدا بر همه چیز قادر و توانا است» یعنی پیشتر می‌دانستم، یا اکنون علم من زیاده شد.

و به سندهای صحیح و حسن از حضرت صادق علیه‌السلام منقول است که: چون بنی اسرائیل معصیت بسیار کردند و تجاوز از امر پروردگار خود نمودند حق تعالی خواست بر ایشان مسلط گرداند کسی را که ایشان را ذلیل گرداند و بکشد، پس وحی نمود پسوی حضرت ارمیا علیه‌السلام که: ای ارمیا! بگو بنی اسرائیل را که چیست آن شهری که آن را برگزیده‌ام از میان شهرها و در آن شهر درختهای نیکو کشته‌ام و از هر درخت غریب زبونی آن را پاک کرده‌ام، پس متغیر شد احوال آن شهر و به عوض درختهای نیکو درخت خرنوب که زبون‌ترین درختها است از آن شهر روئید؟

چون ارمیا این سخن را به علمای بنی اسرائیل نقل کرد، گفتند: برای ما معنی این سخن را بیان فرما، پس ارمیا هفت روز روزه داشت و دعا کرد، خدا به او وحی فرمود: آن شهر بیت المقدس است و آن درختها که در آن رویانیده‌ام بنی اسرائیلند که در آن شهر ساکن گردانیده‌ام، و چون معصیت من کردند و دین مرا تغییر دادند و بدل کردند شکر نعمت مرا به کفران پس سوگند می‌خورم بذات مقدس خود که ایشان را امتحان می‌کنم به فتنه عظیمی که دانیان در آن حیران بمانند، و مسلط خواهم نمود بر ایشان از بندگان خود کسی را که از همه کس ولادتش بدتر و خوردنش بدتر بوده باشد، پس بر ایشان مسلط خواهد شد و مردان ایشان را خواهد کشت و حرمت ایشان را اسیر خواهد کرد و بیت المقدس که خانه شرف و عزت ایشان است و به آن فخر می‌کنند خراب خواهد کرد و سنگی که به آن فخر

۱. مجمع البیان ۱/ ۳۷۰؛ تفسیر فخر رازی ۲۸/ ۷.

۲. سورة بقره: ۲۵۹.

می‌کنند بر همهٔ عالم در مزبله‌ها خواهد افکند و تا صد سال چنین خواهد بود.

چون ارمیا این خبر را به علمای بنی اسرائیل رسانید گفتند: ای ارمیا! بار دیگر از خدا سؤال کن که فقرا و مساکین و ضعیفان چه گناه دارند که چنین بلائی را بر ایشان مسلط می‌گرداند؟ پس ارمیا هفت روز دیگر روزه داشت، خدا وحی فرمود به او، پس هفت روز دیگر روزه داشت و بعد از هفت روز لقمه‌ای از طعام تناول کرد و باز وحی به او نرسید، هفت روز دیگر روزه داشت پس خدا وحی فرمود به او که: ای ارمیا! دست بردار از این سخن و اگر نه روی تو را به پشت برمی‌گردانم، آیا می‌خواهی شفاعت کنی در امری که مقدر و حتم کرده‌ام؟ پس وحی نمود که: بگو به ایشان که گناه شما این است که گناه را دیدید و انکار نکردید.

پس ارمیا عرض کرد: پروردگارا! به من اعلام فرما کیست آنکه او را مسلط خواهی کرد تا بروم به نزد او و برای خود و اهل بیت خود امانتی از او بگیرم.

حق تعالی فرمود: برو به فلان موضع و خواهی دید پسری که از همه کس مژمن‌تر و مبتلا تر است، ولادتش از همه کس خبیث‌تر است - یعنی ولد الزنا است - و غذایش از همه کس بدتر است.

چون ارمیا به آن موضع آمد دید که پسری در کاروانسرای زمین‌گیر شده است و او را در مزبله انداخته‌اند در میان کاروانسرا، مادری دارد که او را تربیت می‌کند و نان خشک را در کاسه ریزه می‌کند و شیر خوک را بر روی آن می‌دوشد و به نزدیک آن پسر می‌آورد و او می‌خورد! ارمیا گفت: آن که خدا فرمود البته این خواهد بود، پس به نزدیک آن پسر رفت و از او پرسید: چه نام داری؟

گفت: بخت نصر.

پس ارمیا دانست که اوست، و او را معالجه کرد تا به اصلاح آمد، پس به او فرمود: مرا می‌شناسی؟

گفت: نه، اینقدر می‌دانم مرد صالحی هستی.

فرمود: منم ارمیا پیغمبر بنی اسرائیل و خدا مرا خبر داده است که تو بر بنی اسرائیل

مسلط خواهی شد و مردان ایشان را خواهی کشت و چنین و چنان خواهی کرد.

چون بخت نصر این سخن را شنید به آن حال نخوتی در او بهم رسید! ارمیا علیه‌السلام فرمود: نامه‌ی امانی برای من بنویس. پس نامه‌ی امان را نوشت و به آن حضرت داد، و می‌رفت به کوه‌ها و هیزم جمع می‌کرد و می‌آورد و می‌فروخت در شهر و معاش می‌کرد؛ پس مردم را به جنگ بنی اسرائیل دعوت کرد و مسکن بنی اسرائیل بیت المقدس بود، و چون جمعی به او اتفاق کردند با لشکر خود متوجه بیت المقدس شد و مردم بسیار از اطراف و نواحی گرد او جمع شدند.

چون خبر به ارمیا علیه‌السلام رسید که او متوجه بیت المقدس شده بر سر راه او آمد و از بسیاری لشکر او نتوانست خود را به او برساند، پس نامه را بر سر چوبی کرد و بلند نمود، بخت نصر گفت: تو کیستی؟

فرمود: من ارمیای پیغمبرم که تو را بشارت دادم که بر بنی اسرائیل مسلط خواهی شد، و این نامه‌ی امانی است که برای من نوشتی.

گفت: تو را امان دادم اما امان اهل بیت تو موقوف است بر اینکه تیری می‌اندازم از اینجا بسوی بیت المقدس، اگر تیر من به بیت المقدس برسد با وجود این راه دور پس ایشان را امان نمی‌دهم، و اگر نرسد امان می‌دهم؛ و چون تیر انداخت باد تیرش را برد تا بند شد در بیت المقدس! گفت: ایشان را امان نمی‌دهم.

پس چون بیت المقدس را فتح کرد و داخل شد کوهی از خاک در میان شهر دید و در میان آن کوه خونی دید که می‌جوشد و هرچند خاک بر آن می‌ریزند باز می‌جوشد و از خاک بیرون می‌آید! پرسید: این چه خون است؟

گفتند: خون پیغمبری است از پیغمبران خدا که پادشاهان بنی اسرائیل او را کشتند و از روزی که شهید شده است تا امروز این خون می‌جوشد و هرچند خاک بر آن می‌ریزند از خاک بیرون می‌آید، و آن خون حضرت یحیی بن زکریا علیه‌السلام است و در زمان او پادشاه جباری بود که زنا می‌کرد با زنان بنی اسرائیل، هرگاه به حضرت یحیی علیه‌السلام می‌گذشت آن حضرت به او می‌فرمود: از خدا بترس ای پادشاه که حلال نیست بر تو این کار که می‌کنی،

پس یکی از آن زنان که با آنها زنا می کرد در وقتی که آن ملعون مست بود به او گفت: ای پادشاه! یحیی را بکش، پس آن ملعون امر کرد که بروند و سر یحیی علیه السلام را بیاورند، چون آن حضرت را شهید کردند و سر مبارکش را در طشتی گذاشتند و به نزد آن ملعون آوردند آن سر مطهر با او سخن می گفت و می فرمود: از خدا بترس که حلال نیست آنچه تو می کنی، پس خون جوشید و از طشت بیرون آمد و بر زمین ریخت و می جوشید و ساکن نمی شد تا وقتی که بخت نصر داخل بیت المقدس شد؛ و میان شهادت آن حضرت و خروج بخت نصر صد سال فاصله بود، پس بخت نصر داخل هر شهر از شهرهای بنی اسرائیل که می شد مردان و زنان و اطفال و حیوانات ایشان را می کشت و باز آن خون می جوشید تا آنکه همه را فانی کرد، پس پرسید: آیا احدی از بنی اسرائیل در این بلاد مانده است؟

گفتند: پیر زالی از ایشان در فلان موضع هست، پس آن زن را طلبید و چون سرش را در میان آن خون پرید خون از جوشیدن ساکن شد، و این زن آخر آنها بود که از بنی اسرائیل کشت، پس رفت بسوی بابل و در آنجا شهری بنا کرد و در آن شهر اقامت نمود و چاهی کند و دانیال را با شیر ماده ای در آن چاه افکند، پس آن شیر گِل آن چاه را می خورد و دانیال شیر آن را می خورد تا آنکه مدتی بر این حال ماند، پس خدا وحی فرمود بسوی پیغمبری که در بیت المقدس بود که: این خوردنی و آشامیدنی را برای دانیال پیر و سلام مرا به او برسان.

آن پیغمبر گفت: پروردگارا! در کجا است دانیال؟

وحی به او رسید که: دانیال در چاهی است در فلان موضع از بابل.

پس پیغمبر بر سر آن چاه رفت و گفت: ای دانیال!

فرمود: لبیک، صدای غریبی می شنوم!

گفت: پروردگارت تو را سلام می رساند و این خوردنی و آشامیدنی را برای تو فرستاده است؛ و آنها را به چاه فرو فرستاد.

پس آن حضرت گفت: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَشْئِي مَنْ ذَكَرَهُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَخِيبُ مَنْ دَعَاهُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْهِ كَفَاهُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ وَثِقَ بِهِ لَمْ يَكِلْهُ إِلَى غَيْرِهِ،

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَجْزِي بِالْإِحْسَانِ إِحْسَانًا، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَجْزِي بِالصَّبْرِ نَجَاةً، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَكْشِفُ ضُرْرَنَا عِنْدَ كُرْبَتِنَا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ يَقْشَا حِينَ تَنْقَطِعُ الْحَيَلُ مِنَّا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ رَجَاؤُنَا حِينَ سَاءَ ظَنُّنَا بِأَعْمَالِنَا» یعنی: «حمد می‌کنم خداوندی را که فراموش نمی‌کند هر که او را یاد کند، سپاس می‌کنم خداوندی را که نا امید نمی‌کند کسی را که او را بخواند، حمد می‌کنم خداوندی را که هر که بر او توکل کند کفایت امور او می‌کند، سپاس می‌گویم خداوندی را که هر که بر او اعتماد کند او را به دیگران و انمی‌گذارد، حمد می‌کنم خداوندی را که جزا می‌دهد به نیکی جزای نیک، سپاس خداوندی را سزااست که جزا می‌دهد به صبر کردن، نجات از مخاوف و مهالک دنیا و عقبی، حمد خداوندی را رواست که بر طرف می‌کند بدحالی ما را نزد کربت و شدت ما، حمد می‌کنم خداوندی را که محل اعتماد ماست هرگاه گسسته شود چاره‌ها از ما، حمد می‌کنم خداوندی را که امیدگاه ماست در هنگامی که بد شود گمان ما به سبب کرده‌های ما».

پس بخت‌نصر در خواب دید که گویا سرش از آهن است و پاهایش از مس است و سینه‌اش از طلا است! منجمان را طلبید و گفت: بگوئید که من چه در خواب دیده‌ام؟ گفتند: نمی‌دانیم و لیکن بگو چه دیده‌ای تا ما برای تو تعبیر کنیم.

بخت‌نصر گفت: در این مدت هر سال مبلغی به شما می‌دهم و شما نمی‌دانید که من چه در خواب دیده‌ام؟ و امر کرد همه را گردن زدند! پس بعضی از ارکان دولت او عرض کردند: آنچه تو می‌خواهی آن کسی که به چاه افکنده‌ای می‌داند، زیرا از آن وقت که او را به چاه انداخته‌ای تا حال زنده است و شیر به او ضرر نرسانده است و شیر گِل می‌خورد و او را شیر می‌دهد، پس فرستاد و آن حضرت را طلبید و گفت: بگو من چه خواب دیده‌ام! فرمود: چنین خواب دیده‌ای.

گفت: راست است، اکنون بگو تعبیرش چیست؟

فرمود که: تعبیر خواب تو آن است که پادشاهی تو به آخر رسیده است و سه روز دیگر

کشته خواهی شد و مردی از اهل فارس تو را می‌کشد!

گفت: من هفت شهر بر دور یکدیگر ساختم و بر هر شهر نگاهبانان بسیار مقرر کرده‌ام

و به این نیز راضی نشده‌ام تا آنکه صورت مرغابی از مس بر در دروازه‌ها تعبیه نموده‌ام که هر غریبی داخل می‌شود فریاد می‌کند تا او را بگیرند.
دانیال فرمود: چنین خواهد شد که من گفتم.

بخت نصر لشکر خود را متفرق نمود و حکم کرد هر کسی را که ببینند بکشند هر که باشد، و دانیال در این وقت نزد او نشسته بود گفت: در این سه روز تو را از خود جدا نمی‌کنم، پس اگر سه روز گذشت و من کشته نشدم تو را می‌کشم!

پس پسین روز سوم شد غمی او را عارض شد و بیرون آمد و غلامی داشت از اهل فارس که او را فرزند خود خوانده بود و نمی‌دانست از اهل فارس است، چون بیرون آمد آن غلام را دید پس شمشیر خود را به او داد و گفت: هر که را ببینی بکش اگرچه من باشم، غلام شمشیر را گرفت و ضربتی به او زد و او را به جهنم واصل کرد.

اما ارمیا علیه السلام بعد از کشتن بنی اسرائیل از بیت المقدس بیرون آمد و بر حماری سوار شد و انجیر و آب انگور برای توشه خود برداشت، پس نظر کرد به درندگان صحرا و درندگان دریا و درندگان هوا که بدن کشتگان را می‌خوردند، پس ساعتی فکر کرد و گفت: آیا چگونه خدا این مردگان را زنده می‌کند که درندگان بدن ایشان را خوردند؟ خدا در همان موضع قبض روحش نمود، بعد از صد سال او را زنده کرد.

چون حق تعالی بر بنی اسرائیل ترحم نمود و بخت نصر را هلاک کرد، بنی اسرائیل را به دنیا برگرداند و آن که صد سال مرده بود و زنده شد ارمیا علیه السلام بود.

و عزیر چون بخت نصر پادشاه شد و بر بنی اسرائیل مسلط شد از او گریخت و در میان چشمه آبی رفت و غائب شد در آنجا، پس خدا اول عضوی که از ارمیا زنده کرد دیده‌های او بود در میان سفیدی چشم او که مانند سفیده تخم روان بود و می‌دید چیزها را، پس خدا وحی کرد بسوی او که: چند گاه است در این موضع هستی؟

عرض کرد: یک روز. پس چون دید آفتاب بلند شده است گفت: بعضی از یک روز. حق تعالی فرمود: بلکه صد سال در اینجا مانده‌ای، پس نظر کن بسوی انجیر و آب انگور که در این مدت متغیر نشده‌اند، و نظر کن به حمار خود که چگونه پوسیده است، و

نظر کن که چگونه آن را و تو را زنده می‌کنم.

پس دید که استخوانهای پوسیده ریزه شده به قدرت الهی به نزدیک یکدیگر می‌آیند و بر یکدیگر می‌چسبند و گوشتها که خاک شده‌اند یا حیوانات خورده‌اند جدا می‌شوند و بر بدن او و حمارش می‌چسبند تا آنکه خلقت ارمیا و حمار او هردو درست شد و هردو برخاستند، پس گفت: می‌دانم خدا بر همه چیز قادر و توانا است^(۱).

و در روایت معتبر دیگر گذشت که: دو پادشاه کافر تمام روی زمین را متصرف شدند: نمرود و بخت‌نصر^(۲).

و در حدیث معتبر از حضرت امام جعفر صادق علیهما السلام منقول است: چون ارمیا علیهما السلام نظر کرد بسوی خرابی بیت المقدس و حوالی آن و کشتگانی که در آن شهرها افتاده بودند گفت: آیا اینها را کی زنده خواهد کرد بعد از مردن؟ پس خدا او را صد سال میراند و بعد از آن زنده کرد و می‌دید که اعضایش چگونه به یکدیگر متصل می‌شوند و گوشت بر روی آنها می‌روید و مفاصل و رگهایش چگونه پیوند می‌شوند، پس چون درست نشست گفت: می‌دانم که حق تعالی بر همه چیز قادر است^(۳).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: هر که برای روزی خود غمگین باشد بر او گناهی نوشته می‌شود، بدرستی که دانیال علیهما السلام در زمان پادشاه جبار ستمکاری بود و او را گرفت و در چاهی انداخت و درندگان را با او به آن چاه افکند، پس آن درندگان نزدیک او ترفتند و باز او را از آن چاه بیرون نیاورد، پس حق تعالی وحی نمود به پیغمبری از پیغمبران خود که: طعامی برای دانیال ببر.

گفت: پروردگارا! دانیال در کجا است؟

حق تعالی فرمود: چون از شهر بیرون می‌روی گفتاری در برابر تو پیدا خواهد شد، از پی آن گفتار برو که او تو را می‌برد بر سر آن چاه.

۱. تفسیر قمی ۱/ ۸۶.

۲. خصال ۲۵۵.

۳. احتجاج ۲/ ۲۲۰.

چون آن پیغمبر بر سر چاه آمد و طعام را به چاه فرستاد دانیال علیه السلام آن دعا را خواند که گذشت.

پس حضرت صادق علیه السلام فرمود: خدا نخواست است که روزی دهد مؤمنان را مگر از جایی که ایشان گمان نداشته باشند^(۱).

در حدیث معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که: چون هنگام وفات سلیمان علیه السلام شد وصیت نمود بسوی آصف بن برخیا و او را خلیفه خود گردانید به امر الهی، پس پیوسته شیعیان به خدمت آصف می آمدند و مسائل دین خود را از او اخذ می نمودند، پس آصف مدت طولانی از ایشان غائب شد پس ظاهر شد و مدتی در میان قوم خود ماند پس ایشان را وداع کرد، شیعیان گفتند: دیگر ما تو را در کجا ببینیم؟

گفت: نزد صراط؛ و از ایشان غائب شد، و بلیه بر بنی اسرائیل شدید شد بعد از غیبت او، و بخت نصر بر ایشان مسلط شد و هر که را می یافت می کشت و هر که می گریخت از پی او می فرستاد و فرزندان ایشان را اسیر می کرد، چهارکس از فرزندان یهودا را از میان اسیران برای خود انتخاب کرد که یکی از آنها دانیال علیه السلام بود و از فرزندان هارون عزیر علیه السلام را انتخاب نمود، و ایشان اطفال خردسال بودند و در دست او اسیر ماندند و بنی اسرائیل در عذاب و شدت بودند و حاجت خدا بر بنی اسرائیل که دانیال علیه السلام بود نمود سال در دست بخت نصر اسیر بود، پس چون فضیلت آن حضرت را دانست و شنید که بنی اسرائیل انتظار بیرون رفتن او می کشند و امید فرج دارند در ظاهر شدن او و بر دست او، امر کرد او را در چاه عظیم گشاده حبس کردند و شیری در آنجا گذاشتند که او را هلاک کند و امر کرد کسی طعام به او ندهد، پس شیر نزدیک آن حضرت نرفت و حق تعالی خوردنی و آشامیدنی او را به دست پیغمبری از پیغمبران بنی اسرائیل برای او فرستاد، پس دانیال روزها روزه می داشت و شب بر آن طعام افطار می کرد و بلیه و آزار شدید شد بر شیعیان و قوم او که انتظار فرج و ظهور او می بردند و شک کردند اکثر ایشان در دین به جهت طول مدت غیبت

آن حضرت.

و چون بلیه و امتحان دانیال علیه‌السلام و قومش به نهایت رسید، بخت نصر در خواب دید که ملائکه فوج فوج از آسمان به زمین می‌آمدند و بر سر چاهی می‌رفتند که دانیال در آنجا محبوس بود و بر او سلام می‌کردند و او را بشارت به فرج می‌دادند، چون صبح شد از عمل خود پشیمان شد و امر کرد آن حضرت را از چاه بیرون آوردند و از او معذرت طلبید از آنچه نسبت به او کرده بود و امور مملکت و پادشاهی خود را به او گذاشت، و آن حضرت را فرمانفرمای ملک خود نمود و حکم کردن میان مردم را به او تفویض فرمود، و هر که از بنی اسرائیل از خوف بخت نصر مخفی شده بود ظاهر شد و گردن امید کشیدند و بسوی دانیال جمع شدند و یقین کردند به فرج خود، پس اندک زمانی که بر این حال گذشت حضرت دانیال علیه‌السلام به رحمت ایزدی واصل شد و امر نبوت و خلافت بعد از او به حضرت عزیر علیه‌السلام منتهی شد و شیعیان بر او گرد آمدند و به او انس گرفتند و مسائل دین خود را از او فرا می‌گرفتند، پس حق تعالی صد سال او را از ایشان پنهان کرد پس بار دیگر او را بر ایشان مبعوث گردانید و حجت‌های خدا بعد از او غائب شدند و بلیه بر بنی اسرائیل عظیم شد تا آنکه حضرت یحیی علیه‌السلام ظاهر شد (۱).

و به سند معتبر منقول است که از حضرت امام محمد باقر علیه‌السلام سؤال کردند: آیا صحیح است که حضرت دانیال علیه‌السلام تعبیر خواب می‌دانسته است و آن حضرت این علم را به مردم تعلیم نموده است؟

فرمود: بلی، خدا وحی نمود بسوی او و پیغمبر بود و او از آنها بود که خدا این علم را به ایشان تعلیم نموده بود و بسیار راست گفتار و درست کردار و حکیم و دانا بود و عبادت خدا به محبت ما اهل بیت می‌کرد، و هیچ پیغمبر و ملکی نبوده است مگر آنکه عبادت می‌کرده است خدا را به محبت ما اهل بیت (۲).

۱. کمال الدین و تمام النعمه ۱۵۷.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۲۹.

و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: پادشاهی در زمان دانیال علیه السلام بود و به آن حضرت عرض کرد: می‌خواهم پسری مثل تو داشته باشم.

فرمود: من چه منزلت در دل تو دارم؟

پادشاه گفت: بزرگترین مرتبه‌ها و عظیمترین منزلتهای تو در دل من هست و تو را بسیار دوست دارم.

دانیال گفت: چون اراده مجامعت نمائی با زوجه خود، در فکر من باش و همت خود را به جانب من مصروف گردان.

چون چنین کرد فرزندی برای او متولد شد که شبیه‌ترین خلق خدا به دانیال علیه السلام بود (۱). و به سند معتبر از حضرت رسول صلی الله علیه و آله منقول است که: بخت نصر صد و هشتاد و هفت سال پادشاهی کرد، و چون از سلطنت او چهل و هفت سال گذشت حق تعالی حضرت عزیر علیه السلام را بسوی اهل شهرها که حق تعالی اهل آنها را هلاک کرد و بعد از آن زنده کرد مبعوث گردانید، و ایشان از شهرها متفرق بودند و از ترس مرگ گریختند و در جوار و همسایگی عزیر علیه السلام قرار گرفتند و مؤمن بودند، و عزیر به نزد ایشان تردد می‌کرد و سخن ایشان را می‌شنید و به سبب ایمان ایشان دوست می‌داشت ایشان را و برادری کرد با ایشان در ایمان، پس یک روز از ایشان غائب شد و به نزد ایشان نیامد، روز دیگر که به نزد ایشان آمد دید همه مرده‌اند! پس اندوهناک شد به مرگ ایشان و گفت: کی خدا زنده خواهد کرد این جسدهای مرده را؟ (از روی تعجب این سخن را گفت چون همه را یکباره مرده دید)، خدا او را در همان ساعت قبض روح کرد و صد سال بر آن حال ماندند، و بعد از صد سال حق تعالی آن حضرت را با آن جماعت زنده کرد و ایشان یکصد هزار مرد جنگی بودند، و بعد از او بخت نصر بر ایشان مسلط شد و همه را کشت و یکی از ایشان بیرون رفت، چون بخت نصر فوت شد بعد از او مهرویه پسرش شانزده سال و بیست روز سلطنت کرد، چون او پادشاه شد دانیال را گرفت با شیعیان او و شکاف عمیقی در زمین کند و ایشان را در آن

نقب انداخت و آتش بر روی ایشان افروخت، چون دید آتش ایشان را نمی‌سوزاند و به نزدیک ایشان نمی‌آید ایشان را در آن نقب محبوس نمود و درنده بسیاری در آنجا انداخت و به هر قسم عذابی ایشان را معذب گردانید تا آنکه حق تعالی ایشان را از دست او نجات داد، و «اصحاب الاخدود» که حق تعالی در قرآن یاد فرموده است ایشانند.

و چون حق تعالی خواست دانیال را به رحمت خود ببرد امر کرد او را که بسپارد نور و حکمت خدا را به فرزندش «مکیخا» و او را خلیفه خود گرداند (۱).

به سند حسن بلکه صحیح از حضرت صادق علیه‌السلام منقول است که حضرت امیر المؤمنین علیه‌السلام فرمود: دانیال علیه‌السلام یتیمی بود که مادر و پدر نداشت و پیر زالی از بنی اسرائیل او را تربیت کرد و پادشاهی از پادشاهان بنی اسرائیل که در آن زمان بود دو قاضی داشت، و آن دو قاضی دوستی داشتند و مرد صالحی بود، و آن مرد صالح زن بسیار جمیله صالحه عابده‌ای داشت و آن مرد به نزد پادشاه می‌آمد و با او سخن می‌گفت، پس روزی پادشاه را احتیاج بهم رسید به شخصی که او را برای کاری به جانی بفرستد، پس به آن دو قاضی گفت: شخصی را اختیار کنید که من برای بعضی از امور خود او را به جانی بفرستم، ایشان شوهر آن زن را نشان دادند و پادشاه او را برای آن کار فرستاد.

چون آن مرد روانه می‌شد به آن قاضیان سفارش کرد که: به احوال زن من برسید و از او غافل مباشید، پس آن قاضیان می‌آمدند به در خانه دوست خود که خبر از احوال زن او بگیرند، پس عاشق آن زن شدند و او را تکلیف کردند که راضی شود به زنا، و او ابا کرد، گفتند: اگر راضی نمی‌شوی ما نزد پادشاه گواهی می‌دهیم که تو زنا کرده‌ای تا تو را سنگسار کند!

آن زن صالحه گفت: هر چه خواهید بکنید، من به این عمل راضی نمی‌شوم! پس آن دو خائن به نزد پادشاه آمده و گواهی دادند که آن زن عابده زنا کرده است، پس این امر بر پادشاه بسیار عظیم نمود و غم عظیمی بر او داخل شد چون بسیار به آن زن

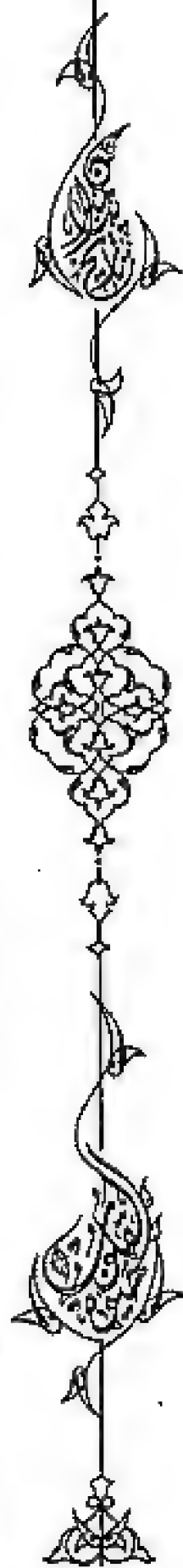
اعتقاد داشت و شهادت قاضیان را نیز رد نمی توانست کرد، پس به ایشان گفت: شهادت شما مقبول است، اما بعد از سه روز دیگر او را سنگسار کنید! و ندا کرد در آن شهر که: در فلان روز حاضر شوید برای کشتن فلان عابده که او زنا کرده است و دو قاضی به زنای او گواهی داده اند!

چون مردم در این باب گفتگو بسیار کردند پادشاه به وزیرش گفت: آیا در این باب چاره‌ای به خاطر نمی‌رسد که باعث نجات عابده گردد؟ گفت: نه.

چون روز سوم شد که روز وعده سنگسار بود وزیر از خانه خود روانه منزل پادشاه شد، ناگاه در اثنای راه رسید به چند طفل که بازی می‌کردند و حضرت دانیال در میان ایشان بود و آن حضرت را نمی‌شناخت، چون وزیر به ایشان رسید دانیال گفت: ای گروه اطفال! بیایید که من پادشاه شوم و فلان طفل عابده شود و فلان و فلان دو قاضی بشوند، پس خاکی نزد خود جمع کرد و شمشیری از نی برای خود ساخت و به اطفال دیگر حکم کرد: بگیرید دست یکی از این گواهان را به فلان موضع ببرید و دست دیگری را بگریزید و به فلان موضع ببرید؛ پس یکی از ایشان را طلبید و گفت: آنچه حق است بگو و اگر حق نگوئی تو را می‌کشم (و در این احوال وزیر ایستاده بوده و سخن دانیال را می‌شنید و این اوضاع را می‌دید) پس آن طفلی که گواه بود گفت: عابده زنا کرد! گفت: چه وقت زنا کرد؟ گفت: فلان روز! پرسید: با کی زنا کرد؟ گفت: با فلان پسر فلان! پرسید: در کجا زنا کرد؟ گفت: در فلان موضع.

پس دانیال فرمود: ببرید این را به جای خود و دیگری را بیاورید، پس او را به جای خود بردند و دیگری را آوردند، دانیال فرمود: به چه چیز شهادت می‌دهی؟ گفت: شهادت می‌دهم که عابده زنا کرده است! پرسید: در چه وقت؟ گفت: در فلان وقت! پرسید: با کی؟ گفت: با فلان پسر فلان! پرسید: در چه موضع؟ گفت: در فلان موضع!

پس هریک از اینها را مخالف گواه یکدیگر که گفته بود گفت، دانیال فرمود: الله اکبر اینها به ناحق گواهی داده بودند، ای فلان! ندا کن در میان مردم که اینها به ناحق شهادت داده‌اند پس حاضر شوند مردم تا ایشان را بکشیم.

چون وزیر این قضیه غریبه را از آن حضرت مشاهده نمود به سرعت تمام به خدمت پادشاه شتافت و آنچه از دانیال علیه‌السلام دیده و شنیده بود عرض کرد، پادشاه فرستاد و آن دو قاضی را طلبید و ایشان را از یکدیگر جدا کرد چنانچه دانیال کرده بود، و هریک را تنها طلبید و از خصوصیات زنای عایده سؤال نمود و هریک خلاف دیگری گفتند! پس پادشاه فرمود ندا کردند در میان مردم که: حاضر شوید برای کشتن دو قاضی که ایشان افترا کرده بودند بر عایده، و امر کرد به کشتن ایشان (۱).

و به سند حسن بلکه صحیح از امام محمد باقر علیه‌السلام منقول است که حق تعالی وحی کرد به داود علیه‌السلام که: برو به نزد بنده من دانیال و بگو به او که: مرا نافرمانی کردی و تو را آمرزیدم و باز نافرمانی کردی آمرزیدم و باز نافرمانی کردی آمرزیدم، اگر در مرتبه چهارم نافرمانی کنی تو را نخواهم آمرزید.

پس داود علیه‌السلام به نزد حضرت دانیال آمد و تبلیغ رسالت الهی کرد، پس دانیال علیه‌السلام گفت: آنچه بر تو بود از تبلیغ رسالت الهی بعمل آوردی.

چون سحر شد حضرت دانیال علیه‌السلام به تضرع و ابتهال دست به درگاه خداوند ذوالجلال برداشت و به زبان عجز و انکسار مناجات کرد که: پروردگارا! بدرستی که داود پیغمبر تو مرا از تو خیر داد که من تو را نافرمانی کرده‌ام سه مرتبه و آمرزیده‌ای مرا و اگر در مرتبه چهارم نافرمانی کنم مرا نخواهی آمرزید، پس بعزت و جلال تو سوگند می‌خورم که اگر مرا نگاه نداری و توفیق ندهی هرآینه معصیت تو خواهم کرد پس معصیت تو خواهم کرد (۲).

مؤلف گوید: ملاقات حضرت داود با دانیال علیه‌السلام بسیار غریب است، و موافق آنچه از احادیث سابقه معلوم شد که فاصله بسیار در میان زمانهای ایشان بوده است مگر آنکه دانیال بسیار معتر شده باشد، و محتمل است که دانیال دیگر بوده باشد اگرچه بعید است.

۱. کافی ۴۲۶/۷؛ تهذیب الاحکام ۳۰۹/۶.

۲. کافی ۲۳۵/۲؛ کتاب الزهد ۷۴.

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: گرامی دارید نان را که عمل کردند در آن آنچه در میان عرش است تا زمین و آنچه در زمین است از مخلوقات خدا تا نان بعمل آمده است. پس فرمود به جمعی که در دور آن حضرت بودند که: می خواهید حدیثی برای شما نقل کنم؟
گفتند: بلی یا رسول الله فدای تو باد پدران و مادران ما.

پس فرمود: پیغمبری بود پیش از شما که او را دانیال می گفتند و یک گرده نان داد به کشتیانی که او را از نهری بگذراند. پس کشتیان گرده نان را انداخت و گفت: من نان تو را چه می کنم، این نان در پیش ما در زیر دست و پا ریخته است و پا مال می شود.
چون دانیال این عمل را از او دید دست بسوی آسمان بلند کرد و گفت: خداوند! نان را گرامی دار بتحقیق که دیدی پروردگارا این مرد با نان چه کرد و در حق نان چه گفت.

پس حق تعالی وحی نمود بسوی آسمان که: باران را از ایشان حبس کن، و وحی نمود بسوی زمین که: مانند آجر سخت باش که گیاه از تو نروید، پس باران از ایشان قطع شد و به مرتبه ای قحط در میان ایشان بهم رسید که یکدیگر را می خوردند، چون شدت ایشان به نهایت آن مرتبه رسید که خدا می خواست که تأدیب ایشان به آن بنماید روزی یک زنی که فرزندش داشت به زن دیگر که او نیز فرزندی داشت گفت: بیا امروز من فرزند خود را می کشم که ما و تو بخوریم و فردا تو فرزند خود را بکشی و به من حصه ای از او بده، گفت: چنین باشد؟ پس امروز فرزند این زن را خوردند، چون روز دیگر گرسنه شدند آن زن دیگر امتناع کرد از کشتن فرزند خود و منازعه کردند و به خدمت حضرت دانیال علیه السلام مراجعه آوردند، دانیال علیه السلام گفت: کار به اینجا رسیده است که فرزند خود را می خورید؟
گفتند: بلی ای پیغمبر خدا از این بدتر هم شده است.

پس دست بسوی آسمان بلند کرد و گفت: خداوند! عود کن بر ما به فضل و رحمت خود و عقاب مکن اطفال و بیچارگان را به گناه کشتیان و امثال او که کفران نعمت تو کردند؛ پس خدا امر کرد آسمان را که باران بر زمین ببارد و امر فرمود زمین را که: برای خلق من برویان آنچه از ایشان فوت شده است از خیر تو در این مدت زیرا که من رحم

کردم ایشان را برای طفل خردسال^(۱).

و در حدیث معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه‌السلام منقول است که: چون درنده را ببینی بگو: «أَعُوذُ بِرَبِّ دَانِيَالٍ وَالْجُبِّ مِنْ شَرِّ كُلِّ أَسَدٍ مُسْتَأْسِدٍ»^(۲) یعنی: «پناه می‌برم به پروردگار دانیال و چاهی که دانیال در آن افکنده بودند از شرّ هر شیر درنده».

و به سند معتبر از حضرت امام زین العابدین علیه‌السلام منقول است که: خدا وحی نمود بسوی دانیال علیه‌السلام که: دشمن‌ترین بندگان من نزد من جاهل نادانی است که سبک شمارد حقّ اهل علم را و ترک نماید پیروی ایشان را، و محبوب‌ترین بندگان من نزد من پرهیزکاری است که طلب نماید ثواب بزرگ مرا و ملازم علما باشد و از ایشان جدا نشود و تابع بردباران باشد و قبول نصیحت نماید از دانایان^(۳).

و قطب راوندی و ابن بابویه رحمة الله علیهما روایت کرده‌اند به سندهای خود از وهب بن منبه که: چون بخت نصر پادشاه شد پیوسته متوقع فساد و فجور بنی اسرائیل بود زیرا می‌دانست که تا ایشان گناه بسیار نکنند که مستحقّ منع یاری خدا شوند، او بر ایشان مسلط نمی‌تواند شد، پس پیوسته جواسیس می‌فرستاد و از احوال ایشان خبر می‌گرفت تا آنکه حال بنی اسرائیل متغیر شد از صلاح به فساد و پیغمبران خود را کشتند، پس بخت نصر بالشکرش بر سر ایشان آمده و ایشان را احاطه کردند چنانچه حق تعالی می‌فرماید ﴿وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا﴾^(۴) که ترجمه‌اش این است: «وحی کردیم بسوی بنی اسرائیل در تورات که البته افساد خواهید کرد در زمین دو مرتبه و سرکشی و طغیان خواهید کرد طغیان بزرگ».

﴿فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ

۱. کافی ۳۰۲/۶ و مسائل الشیعه ۲۴/۳۸۴.

۲. کافی ۵۷۱/۲.

۳. کافی ۳۵/۱.

۴. سورة اسراء: ۴.

وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا^(۱)» پس چون رسید وعده عقوبت محصیت اول ایشان برانگیختیم بر شما بنده‌ای چند از خود را که صاحب قوت و شوکت شدید و عظیم بودند پس گردیدند در میان خانه‌ها و ایشان را طلب کردند و کشتند و اسیر کردند و وعده عقاب ایشان وعده‌ای بود کردنی و لازم».

و هب گفت که: مراد از این گروه، بخت‌نصر و لشکر اویند^(۲).

و مفسران گفته‌اند که افساد اول ایشان مخالفت احکام تورات بود و افساد دوم ایشان کشتن شعیا یا ارمیا یا زکریا و یحیی و قصد کشتن عیسی، و این گروه را بعضی بخت‌نصر و لشکر او گفته‌اند و بعضی جالوت و بعضی سخاریب گفته‌اند که از اهل نینوا بود^(۳).

﴿ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ دَنِيَّةٍ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا﴾^(۴) یعنی: «پس برگردانیدیم از برای شما دولت و غلبه را بر ایشان و اعانت کردیم شما را به مالها و فرزندان و لشکر شما را زیاده گردانیدیم».

مفسران گفته‌اند که بعد از غارت بخت‌نصر از جانب لهراسف که پادشاه بابل بود چون گشتاسف پسر لهراسف پادشاه شد رحم کرد بر بنی اسرائیل و اسیران ایشان را رد کرد و به شام فرستاد و دانیال را بر ایشان پادشاه کرد، پس مستولی شدند بنی اسرائیل بر اتباع بخت‌نصر، و بنا بر قول دیگر اشاره است به کشتن داود جالوت را^(۵).

و هب روایت کرده است که: چون بخت‌نصر بنی اسرائیل را محصور کرد و ایشان از مقاومت او عاجز شدند تضرع و توبه و انابه کردند بسوی پروردگار خود و روبه خیر و خوبی آوردند و سفیهان را منع کردند از معاصی و اظهار معروف کردند و نهی از منکر نمودند، پس خدا ایشان را غالب گردانید بر بخت‌نصر بعد از آنکه مغلوب او شده بودند و

۱. سورة اسراء: ۵.

۲. قصص الانبياء راوندی ۲۲۳.

۳. مجمع البیان ۳/۳۱۸: تفسیر بیضاوی ۲/۱۲۲۵: تفسیر روح المعانی ۸/۱۷.

۴. سورة اسراء: ۶.

۵. تفسیر بیضاوی ۲/۱۲۳۶: تفسیر روح المعانی ۸/۱۹.

شهرهای ایشان را فتح کرده بود و برگشتند، و سبب برگشتن او آن بود که تیری بر پیشانی اسب او آمد و اسب او برگشت تا او را از شهر بیرون برد پس باز بنی اسرائیل متغیر و فاسد شدند و مشغول گناهان شدند و به سبب این باز بخت نصر اراده کرد که بر سر ایشان بیاید، چنانچه حق تعالی می‌فرماید ﴿فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ﴾^(۱) «پس چون رسید وعده عقوبت دیگر ایشان» ﴿لَيَسْئَرُوا مِنْ أَلْسِنِهِمْ لَمَّا دَخَلُوا الْمَدِينَةَ الَّتِي كَانُوا فِيهَا مَكِيدُونَ﴾^(۲) «هرانیگختیم ایشان را تا روهای شما را به حال بد برگردانند و تا داخل مسجد بیت المقدس شوند چنانچه اول مرتبه داخل شدند و تا هلاک کنند ایشان را به قدر مدت بلندی و طغیان ایشان هلاک کردنی»^(۳).

مفسران گفته‌اند که: پادشاه بابل بار دیگر به جنگ ایشان آمد^(۴).

و وهب روایت کرده است که: چون بنی اسرائیل بار دیگر عود به فساد کردند حضرت ارمیا عليه السلام ایشان را خبر داد که بخت نصر مهتای جنگ شما است و خدا بر شما غضب کرده است و می‌فرماید که: اگر توبه کنید به سبب صلاح پدران شما بر شما رحم خواهیم کرد، و می‌فرماید که: هرگز دیده‌اید که کسی معصیت من کند و به معصیت من سعادت یابد؟! یا دانسته‌اید کسی را که اطاعت من بکند و با طاعت من بدبخت و بدحال شود؟! اما علما و عباد شما پس بندگان مرا خدمتکاران خود گردانیده‌اند و میان ایشان بغیر کتاب من حکم می‌کنند تا آنکه یاد مرا از خاطر ایشان بیرون کرده‌اند؛ و اما پادشاهان و امرای شما پس طاغی شده‌اند به سبب نعمت من و دنیا ایشان را مغرور کرده است؛ و اما قاریان تورات و فقیهان شما پس همه منتقاد و مطیع پادشاهان شده‌اند و بر بدعتها با ایشان بیعت می‌کنند و در معصیت من اطاعت ایشان می‌نمایند؛ و اما فرزندان ایشان پس فرومی‌روند در گمراهی و ضلالت با دیگران و با همه این احوال لباس عافیت خود را بر ایشان پوشانیدم، پس

۱. سوره اسراء: ۷.

۲. سوره اسراء: ۷.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۲۲۳.

۴. تفسیر بیضاوی ۲/۲۳۶.

سوگند می‌خورم که عزت ایشان را به خواری و ایمنی ایشان را به ترس بدل خواهم کرد و اگر مرا دعا کنند اجابت ایشان نخواهم کرد و اگر بگریند بر ایشان رحم نخواهم کرد. چون پیغمبر ایشان این رسالت خدا را به ایشان رسانید تکذیب او کردند و گفتند: افترای بزرگی بر خدا هستی که دعوی می‌کنی خدا مسجدهای خود را از عبادت خود معطل خواهد کرد.

پس پیغمبر خود را گرفتند و بند کردند و در زندان افکندند، پس بخت‌نصر لشکر کشید به بلاد ایشان و محاصره کرد ایشان را هفت ماه تا آنکه فضل و پول خود را می‌خوردند و می‌آشامیدند، چون بر ایشان مسلط شد به روش جباران کشت و پر دار کشید و سوزانید و بینی و زبان برید و دندان کند، و زنان را به رسوائی اسیر کرد، پس به بخت‌نصر گفتند که: مردی در میان ایشان بود ایشان را خبر می‌داد از آنچه الحال بر ایشان وارد شد پس او را متهم کردند و به زندان افکندند، پس بخت‌نصر امر کرد که حضرت ارمیا علیه السلام را از زندان بیرون آوردند پرسید که: تو ایشان را حذر می‌فرمودی از آنچه بر ایشان واقع شد؟ گفت: بلی، من می‌دانستم این واقعه را و خدا مرا برای این به رسالت فرستاد بسوی ایشان.

بخت‌نصر گفت: تو را زدند و تکذیب تو کردند؟
گفت: بلی.

بخت‌نصر گفت: بد گروهی اند قومی که پیغمبر خود را بزنند و تکذیب رسالت پروردگار خود بکنند، اگر خواهی یا من باش تا تو را گرامی دارم و اگر خواهی در بلاد خود بمان تا تو را امان دهم.

ارمیا گفت: من پیوسته در امان خدا هستم از روزی که مرا آفریده است و از امان او بیرون نمی‌روم، اگر بنی اسرائیل نیز از امان خدا بیرون نمی‌رفتند از تو نمی‌ترسیدند. پس حضرت ارمیا علیه السلام در جای خود ماند در زمین ایلیا و آن شهر در آن وقت خراب شده بود و بعضی از آن منهدم گردیده بود، چون شنیدند بقیه بنی اسرائیل جمع شدند بسوی او و گفتند: شناختیم تو را که پیغمبر مائی پس نصیحت کن ما را.

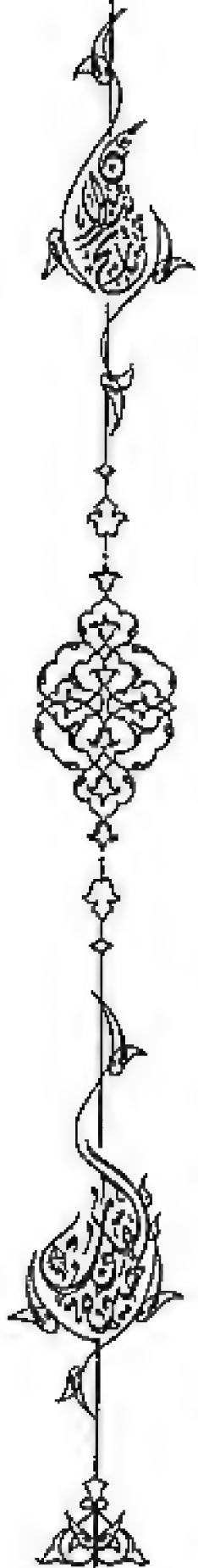
پس امر کرد ایشان را که با او باشند، گفتند: پناه می‌بریم به پادشاه مصر و از او امان می‌طلبیم. پس ارمیا علیه‌السلام فرمود: امان خدا بهترین امانها است و از امان خدا به‌در مروید و به امان دیگری داخل مشوید.

پس ارمیا علیه‌السلام را گذاشتند و بسوی مصر رفتند و از پادشاه مصر امان طلبیدند و ایشان را امان داد، چون بخت‌نصر این را شنید فرستاد بسوی پادشاه مصر که ایشان را مقید کرده بسوی من بفرست و اگر تفرستی مہیای جنگ من باش.

چون ارمیا علیه‌السلام این را شنید بر ایشان رحم کرد و بسوی مصر رفت که ایشان را نجات دهد از شر بخت‌نصر. پس چون داخل مصر شد با بنی‌اسرائیل گفت: خدا وحی نموده است بسوی من که بخت‌نصر را غالب خواهد گردانید بر این پادشاه و علامتش آن است که به من نموده است جای تخت بخت‌نصر را که بر آن تخت خواهد نشست بعد از آنکه مصر را فتح کند، پس چهار سنگ در موضع تخت او دفن کرد، پس بخت‌نصر لشکر آورد و مصر را مفتوح گردانید و بر ایشان ظفر یافت و ایشان را اسیر کرد، و چون متوجه قسمت غنیمتها شد خواست که بعضی از اسیران را بکشد و بعضی را آزاد کند، ارمیا علیه‌السلام را در میان ایشان دید پس به آن حضرت گفت: من تو را گرامی داشتم چرا به میان دشمنان من آمده‌ای؟

فرمود: من آمده بودم که خبر دهم ایشان را که تو غالب خواهی شد و ایشان را از سطوت تو بترسانم، در وقتی که هنوز تو در بابل بودی جای تخت تو را به ایشان نشان دادم و در زیر هر پایه از پایه‌های تخت تو سنگی دفن کردم و ایشان می‌دیدند.

پس بخت‌نصر امر نمود که تختش را برداشتند و امر کرد که زمین را کنند، چون سنگها ظاهر شد صدق قول ارمیا علیه‌السلام را دانست به ارمیا گفت: من ایشان را می‌کشم برای آنکه تکذیب تو کردند و سخن تو را باور نداشتند، پس ایشان را کشت و به زمین بابل برگشت. ارمیا مدتی در مصر ماند پس خدا وحی نمود بسوی او که: برگرد به شهر ایلیا، چون نزدیک بیت المقدس رسید خرابی آن شهر را دید گفت: خدا کی این شهر را آبادان خواهد کرد؟! پس در ناحیه شهر فرود آمد و خوابید، خدا قبض روح او نمود و مکان او را از خلق مخفی گردانید و صد سال مرده در آن مکان بود و خدا ارمیا را وعده داده بود که بیت

المقدس را آبادان خواهد کرد، چون هفتاد سال از فوت او گذشت حق تعالی رخصت فرمود در عمارت ایلیا و ملکی را فرستاد بسوی پادشاهی از پادشاهان فارس که او را «کوشک» می گفتند که خدا تو را امر می فرماید که با خزانه و تهیه و لشکر خود بسوی زمین ایلیا و او را معمور گردانی، پس آن پادشاه سی هزار کس تعیین نمود و هریک را هزار نفر کارکنان داد به آنچه در کار بود ایشان را از زر و آلات عمارت و با ایشان آمد بسوی شهر ایلیا و در عرض سی سال عمارت ایلیا را تمام کرد، پس خدا ارمیا را زنده گردانید چنانچه در قرآن بیان فرموده است^(۱).

باز روایت کرده اند از وهب بن منبه که: چون بخت نصر اسیران بنی اسرائیل را با خود برد، در میان ایشان حضرت دانیال و حضرت عزیر علیه السلام بودند، چون وارد زمین بابل شد ایشان را خدمتکار خود گردانید، بعد از هفت سال خواب هولناکی دید که بسیار ترسید، چون بیدار شد خواب را فراموش کرده بود پس قوم خود را جمع کرد و گفت: بگوئید که من چه خواب دیده ام و سه روز شما را مهلت می دهم، اگر نگوئید بعد از سه روز شما را به دار می آویزم؛ دانیال علیه السلام در آن وقت در زندان بود، چون خبر خواب دیدن بخت نصر را شنید به زندانبان گفت که: تو نیکی با من بسیار کرده ای آیا می توانی به پادشاه برسانی که خواب او را و تعبیرش را می دانم؟

پس زندانبان به نزد بخت نصر آمد و سخن دانیال را نقل کرد، پس بخت نصر دانیال را طلبید (هر که داخل مجلس می شد او را سجده می کرد) چون دانیال داخل شد سجده نکرد پس بسیار ایستاد و سجده نکرد، بخت نصر به نگهبانان حضرت دانیال گفت که: او را بگذارید و بیرون روید؛ چون رفتند به او گفت: ای دانیال! چرا مرا سجده نکردی؟

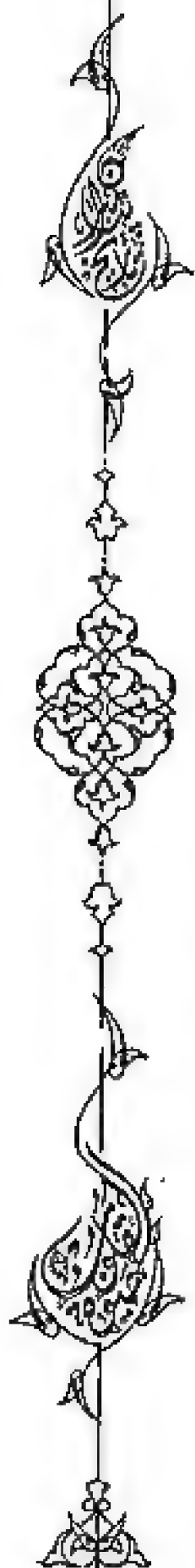
دانیال گفت: من پروردگاری دارم که این علم تعبیر خواب را تعلیم من کرده است بشرط آنکه سجده غیر او نکنم، اگر سجده غیر او بکنم این علم را از من سلب می کند و تو از من منتفع نخواهی شد، پس به این سبب تو را سجده نکردم.

بخت‌نصر گفت: چون وفا به شرط خدای خود کردی از شر من ایمن شدی، اکنون بگو که چه در خواب دیده‌ام من؟

دانیال علیه‌السلام گفت: در خواب دیدی بت عظیمی را که پاهایش در زمین بود و سرش در آسمان، و بالای بدنش از طلا بود و میانش از نقره و پائینش از مس و ساقهایش از آهن و پاهایش از سفال، و تو نظر می‌کردی بسوی آن بت و تعجب می‌کردی از نیکی و بزرگی و استحکام و اختلاف اجزای آن، که ناگاه ملکی از آسمان سنگی بر آن بت انداخت و بر سرش خورد و آن را خرد کرد به نحوی که همه اجزای بدنش از طلا و نقره و مس و آهن و سفال به یکدیگر آمیخته شد، و چنان تخیل کردی که اگر جن و انس همه جمع شوند نمی‌توانند که آن اجزا را از هم جدا کنند، و چنان تخیل می‌کردی که اگر اندک بادی بوزد همه را پراکنده می‌کند، پس دیدی آن سنگی که ملک انداخته بود بزرگ شد به مرتبه‌ای که تمام زمین را گرفت، هرچند نظر می‌کردی بغیر آسمان و آن سنگ دیگر چیزی نمی‌دید. بخت‌نصر گفت: راست گفتی خواب من این بود، اکنون بیان کن که تعبیر این خواب چیست؟

حضرت دانیال فرمود: آن بت که دیدی مثال امت‌هایی است که در اول و وسط و آخر زمانه خواهند بود: آنچه از آن طلا بود مثال امت این زمان است و پادشاهی تو؛ و نقره مثال پادشاهی پسر توست بعد از تو؛ و مس مثال امت روم است؛ و آهن مثال امت فارس و ملوک عجم است؛ و سفال مثال پادشاهی دو امت است که دو زن پادشاه ایشان خواهند بود، یکی در جانب شرقی یمن و دیگری در جانب غربی شام خواهند بود؛ و اما آن سنگ که از آسمان آمد و بت را خرد کرد پس اشاره است به دینی که در آخر الزمان بر امت آن زمان نازل خواهد شد و دینهای دیگر را درهم خواهد شکست، حق تعالی پیغمبری بی‌خط و سواد از عرب مبعوث خواهد کرد که ذلیل گرداند به سبب آن جمیع امت‌ها و دین‌ها را چنانچه دیدی که آن سنگ بزرگ شد و تمام زمین را گرفت.

پس بخت‌نصر گفت: هیچکس بر من حق نعمت و احسان مانند تو ندارد، من می‌خواهم که تو را بر این نعمت جزا دهم، اگر می‌خواهی تو را به بلاد خود برمی‌گردانم و

آن شهرها را از برای تو آبادان می‌کنم، و اگر می‌خواهی با من باش تا تو را گرامی دارم.
 پس دانیال علیه السلام فرمود که: بلاد مرا خدا مقدر کرده است که خراب باشد، تا وقتی که
 مقدر ساخته است که به آبادانی برگرداند با تو بودن از برای من بهتر است.
 پس بخت‌نصر فرزندان و اهل بیت و خدمتکاران خود را جمع کرد و به ایشان گفت که:
 این مرد حکیم دانائی است که خدا به سبب او از من غمی را که شما عاجز بودید از رفع آن
 برداشت و امور شما و امور خود را به او گذاشتم. ای فرزندان من! علوم او را اخذ کنید و
 اطاعت او بکنید، و اگر دو رسول پسوی شما بیاید یکی از جانب من و دیگری از جانب
 او، اول اجابت او بکنید پیش از آنکه اجابت من بکنید. پس هیچ کار بدون مصلحت او
 نمی‌کرد.

چون قوم بخت‌نصر این حال را مشاهده کردند حسد بردند بر دانیال علیه السلام و بر دور او
 جمع شدند و گفتند: جمیع زمین از تو بود و الحال خود را تابع این مرد گردانیده‌ای؟
 دشمنان ما گمان می‌کنند که تو از حيلة عقل عاری شده‌ای که دست از پادشاهی خود
 برداشته‌ای.

بخت‌نصر گفت: من استعانت می‌جویم برای این مرد که از بنی اسرائیل است برای
 اصلاح امر شما، زیرا که پروردگار او او را بر امور خیر مطلع می‌گرداند.
 گفتند: ما برای تو خدائی می‌گیریم که کفایت مهمات تو بکند و از دانیال مستغنی شوی.
 بخت‌نصر گفت: شما اختیار دارید.

پس رفتند بت بزرگی ساختند و روزی را عید کردند و حیوانات بسیار برای قربانی آن
 بت کشتند و آتش عظیمی افروختند مانند آتش نمرود و مردم را دعوت کردند به سجده آن
 بت و هر که سجده نمی‌کرد او را در آن آتش می‌انداختند. و با حضرت دانیال چهار نفر از
 جوانان بنی اسرائیل بودند که نامهای ایشان «یوشال» و «یسوحین» و «عیصوا» و
 «مربوس» بود، ایشان مخلص و موحد بودند پس ایشان را آوردند که سجده کنند برای
 بت، آن جوانان گفتند: این خدا نیست این چوب بی‌شعوری است که مردم ساخته‌اند، اگر
 خواهید سجده می‌کنیم برای آن خدائی که این بت را آفریده است، پس بستند ایشان را و

در آتش انداختند.

چون صبح شد بخت نصر بر بالای قصر برآمد و بر ایشان مشرف شد پس دید ایشان زنده‌اند و شخصی دیگر نزد ایشان نشسته است و آتش یخ شده است، پس بسیار ترسید، حضرت دانیال را طلبید و از احوال آنها سؤال کرد از او.

دانیال علیه‌السلام گفت: این جوانان بر دین منند و خدای مرا می‌پرستند، به این سبب خدا ایشان را از شر تو امان بخشید و آن شخص دیگر ملکی است که موکل است بر تگرگ و سرما، خدا به نصرت ایشان فرستاده است.

پس بخت نصر امر کرد که ایشان را بیرون آوردند و از ایشان پرسید که: امشب را چگونه گذرانیدید؟

گفتند: از روزی که خدا ما را آفریده است تا امروز شبی به خوبی این شب نگذارنیده بودیم.

پس ایشان را گرمی داشت و به حضرت دانیال ملحق گردانید تا آنکه سی سال دیگر گذشت (۱).

پس بخت نصر خواب دیگر دید از خواب اول هولناکتر، باز خواب خود را فراموش کرد، علمای قوم خود را طلبید و گفت: خوابی دیده‌ام می‌ترسم که دلیل باشد بر هلاک من و هلاک شما پس تعبیر آن خواب را بگوئید.

ایشان گفتند: تا دانیال در این ملک است ما نمی‌توانیم تعبیر خواب تو کرد.

پس ایشان را بیرون کرد و حضرت دانیال را طلبید، پرسید که: من چه خواب دیده‌ام؟ حضرت دانیال علیه‌السلام فرمود که: در خواب دیدی درخت بسیار سبزی را که شاخه‌هایش در آسمان بود و بر شاخه‌های آن مرغان آسمان نشسته بودند، و در سایه آن درخت وحشیان و درندگان زمین بودند و تو در آن درخت می‌نگریستی، حسن و نیکوئی و طراوت آن تو را خوش می‌آمد ناگاه ملکی از آسمان فرود آمد و آهنی مانند تیر در گردن

خود آویخته بود و صدا زد به ملک دیگر که بر دری از درهای آسمان ایستاده بود و گفت: خدا تو را چگونه امر کرده است که بکنی با این درخت؟ آیا فرموده است که از بیخ بر کنی یا امر کرده است که بعضی را بگذاری؟ پس آن ملک بالا ندا کرد که حق تعالی می‌فرماید که: بعضی را بگیر و بعضی را بگذار، پس دیدی که ملک آن تهر را بر سر آن درخت زد که شکست و پراکنده شد و مرغان که بر آن درخت بودند همه پراکنده شدند و درندگان و وحشیان که در زیر درخت بودند نیز متفرق شدند و ساق درخت باقی ماند بی شاخ و برگ و خالی از طراوت و حسن.

بخت نصر گفت: خواب من این بود، اکنون بفرما که تعبیر این خواب چیست؟ حضرت دانیال علیه السلام گفت: تو آن درختی، آنچه بر آن درخت دیدی از مرغان فرزندان و اهل تو آند، و آنچه در سایه آن درخت دیدی از درندگان و وحشیان پس ملازمان و غلامان و رعیت تو آند، و تو خدا را به غضب آورده‌ای به سبب پرستیدن بت.

پس بخت نصر گفت: چه خواهد کرد پروردگار تو با من؟ گفت: تو را مبتلا خواهد کرد در بدن تو و هفت سال تو را مسخ خواهد کرد، چون هفت سال بگذرد به صورت آدم خواهی شد چنانچه در اول بودی.

پس بخت نصر هفت روز گریست، چون از گریه فارغ شد بر بام قصر خود رفت و خدا او را به صورت عقاب مسخ کرد و پرواز کرد، دانیال علیه السلام امر کرد فرزندان و اهل مملکت او را که امور سلطنت او را تغییر ندهند تا برگردد بسوی ایشان، و در آخر عمرش به صورت پشه مسخ شد و پرواز می‌کرد تا به خانه خود آمد، پس باز خدا او را به صورت انسان کرد، پس به آب غسل کرد و پلاسی چند پوشید و امر کرد مردم را که جمع شدند و گفت: من و شما عبادت می‌کردیم بغیر خدا چیزی را که نفع و ضرر به ما نمی‌توانست رسانید، بدرستی که ظاهر شد بر من از قدرت خدا در نفس من آنچه دانستم به سبب آن که خدائی نیست به جز خدای بنی اسرائیل، پس هر که متابعت من کند او از من است و من و او در حق مساوی خواهیم بود، هر که مخالفت من کند به شمشیر خود او را می‌زنم تا خدا میان من و او حکم کند و شما را امشب تا صبح مهلت دادم، صبح همه به نزد من بیایید.

پس برگشت و داخل خانه خود شد و بر فراش خود نشست، در همان ساعت خدا قبض روح او کرد.

و هب گفت که: من تمام این قصه را از ابن عباس شنیدم^(۱).

باز قطب راوندی روایت کرده است که: چون بخت نصر فوت شد مردم متابعت پسر او کردند و ظرفها که شیاطین و نجثیان برای حضرت سلیمان ساخته بودند از مروارید و یاقوت که بیرون آورده بودند از دریاها که کشتی در آنها عبور نمی‌تواند کرد، بخت نصر اینها را به غنیمت گرفته بود از بیت المقدس و به زمین بابل آورده بود، در باب آنها مصلحت کرد با حضرت دانیال علیه السلام، آن حضرت فرمود: این ظرفها طاهر و مقدسند پیغمبر و فرزند پیغمبر ساخته است، اینها را که وسیله عبادت پروردگار او باشد پس اینها را به گوشت خوک و غیر آن کثیف و نجس مکن که اینها را پروردگاری هست که بزودی به جای خود برخواند گردانید، پس اطاعت حضرت دانیال نکرد و او را دور کرد و آزار کرد.

آن پسر رازن دانائی بود که تربیت یافته دانیال علیه السلام بود، هر چند او را پند داد که: پدر تو در هر امری که او را عارض می‌شد به دانیال استغاثه می‌کرد، فایده نبخشید و هر امر قبیحی را مرتکب شد تا آنکه زمین از بسیاری گناهان او به درگاه خدا ناله و استغاثه کرد، پس روزی در عیدگاه خود بود ناگاه دید که از آسمان دستی دراز شد و بر دیوار سه کلمه نوشت، پس دست و قلم ناپیدا شد، چون حضرت دانیال را طلبید و تفسیر آن کلمات را از او سؤال کرد، فرمود: معنی کلمه اول آن است که عقل تو را در ترازوی تمیز سنجیدند سبک بود، و معنی کلمه دوم آن است که وعده کردی چون پادشاه شوی نیکی کنی پس وفا به وعده خود نکردی، و معنی کلمه سوم آن است که خدا پادشاهی عظیم به تو و پدر تو داده بود که به بدیهای خود آنها را پراکنده کردی و تا روز قیامت پادشاهی در سلسله تو نخواهد بود.

گفت: بعد از برطرف شدن پادشاهی دیگر چه خواهد بود؟

فرمود که: به عذاب خدا معذب خواهی بود، پس خدا پشه‌ای را فرستاد که به یک سوراخ بینی او رفت و به مغز سرش رسید و او را آزار می‌کرد و محبوبترین مردم نزد او کسی بود که گریزی بر سر او بزند، و چهل شب بر این حال بود تا به جهنم واصل شد^(۱).
 مؤلف گوید: این قصه‌ها که به روایت وهب منقول شد از طریق عامه است و محلّ وثوق و مورد اعتماد نیست، و ظاهر احادیث معتبره آن است که بخت نصر مسلمان نشد، چون ابن بابویه و قطب راوندی نقل کرده بودند ما نیز نقل کردیم و در توحید مفضل ایمانی هست به مسخ شدن بخت نصر اما صریح نیست.

از ابن عباس منقول است که روزی عزیر عليه السلام مناجات کرد که: پروردگارا! من در همه امور تو و احکام تو نظر کردم و به عقل خود آثار عدالت را در همه یافتم، یک چیز مانده است که عقل من در آن حیران است و آن امر آن است که غضب می‌کنی بر جماعتی و عذاب را بر همه می‌فرستی و در میان ایشان اطفال بی‌گناه هستند.

پس خدا امر فرمود او را که به صحرا بیرون رود، چون بیرون رفت و گرمی هوا بر او شدت کرد در سایه درختی قرار گرفت و خوابید و مورچه‌ای او را گزید، پس در خشم شد و پا بر زمین مالید و مورچه بسیاری را کشت، پس دانست که این مثالی است که خدا برای او زد، پس وحی به او رسید که: ای عزیر! چون جماعتی مستحقّ عذاب من می‌شوند وقتی مقدر می‌کنم نازل شدن عذاب را بر ایشان که اجل اطفال منقضی شده باشد، پس اطفال به اجل خود می‌میرند و آنها به عذاب من هلاک می‌شوند^(۲).

و به سند صحیح از حضرت صادق عليه السلام منقول است که: حق تعالی پیغمبری بر بنی اسرائیل مبعوث گردانید که او را ارمیا می‌گفتند، پس وحی کرد بسوی او که: بگو بنی اسرائیل را که کدام شهر است که من آن را اختیار کردم و برگزیدم بر همه شهرها و درختهای نیکو در آن کاشتم و از هر درخت بیگانه آن را پاک کردم پس فاسد شد و به

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۲۸.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۴۰.

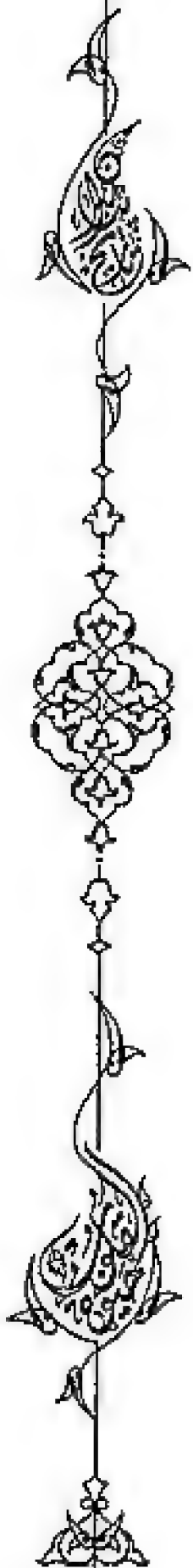
جای درختان خوش میوه درخت خرنوب در آن شهر روئید؟

چون حضرت ارمیا این را نقل کرد، بنی اسرائیل خندیدند و استهزاء کردند. پس شکایت ایشان را به خدا کرد، حق تعالی وحی کرد بسوی او که: بگو به ایشان که آن شهر بیت المقدس است و آن درختان بنی اسرائیل اند که دور کرده بودم از ایشان تسلط هر پادشاه چپاری را، پس فاسد شدند و نافرمانی من کردند و مسلط خواهم کرد بر ایشان در میان شهر ایشان کسی را که خونهای ایشان را بریزد و مالهای ایشان را بگیرد و هرچند گریه کنند رحم نکنم بر گریه ایشان، و اگر دعا کنند دعای ایشان را مستجاب نگردانم، پس صد سال خراب خواهم کرد شهرهای ایشان را و بعد از صد سال آبادان خواهم کرد.

چون ارمیا علیه السلام وحی حق تعالی را به ایشان نقل کرد، علما به جزع آمدند و گفتند: یا رسول الله! گناه ما چیست و ما عملهای ایشان را نکرده ایم؟! پس بار دیگر در این باب مناجات کن با پروردگار خود؛ پس هفت روز روزه داشت و وحی به او ترسید، پس افطار کرد به لقمه‌ای و هفت روز دیگر روزه گرفت باز وحی به او ترسید، پس به لقمه‌ای افطار کرد و هفت روز دیگر روزه داشت، پس روز بیست و یکم حق تعالی به او وحی کرد که: برگرد از آنچه اراده کرده‌ای، آیا می‌خواهی شفاعت کنی در امری که قضای حتمی من به آن تعلق گرفته است؟! اگر دیگر در این باب سخن می‌گویی رویت را به عقب برمی‌گردانم. پس حق تعالی وحی کرد بسوی او که: بگو به ایشان که: گناه شما آن است که گناه را دیدید و انکار نکردید.

پس خدا بخت نصر را بر ایشان مسلط کرد و با ایشان کرد آنچه شنیده‌ای؛ پس بخت نصر بسوی ارمیا فرستاد که: شنیدم تو از جانب پروردگار خود ایشان را خبر داده بودی از آنچه من نسبت به ایشان کردم و فایده نبخشیده بود ایشان را، اگر خواهی نزد من باش با هر که خواهی و اگر خواهی بیرون رو.

گفت: بلکه بیرون می‌روم. پس آب انگوری و انجیری برای توشه خود برداشت؛ و به روایت دیگر آب انگوری و شیری و بیرون رفت، چون به قدر آنکه چشم کار کند از شهر دور شد، رو گردانید به جانب شهر و گفت: چگونه خدا اینها را زنده خواهد کرد بعد از

مردن ۱۹

پس خدا او را صد سال میراند و در بامداد مُرد و در پسمین پیش از غروب آفتاب زنده شد، و اول عضوی که خدا از او زنده کرد دیده‌های او بود، پس به او گفتند که: چند مدت است که در این مکان مکث کردی؟

گفت: یک روز؛ و چون نظر کرد دید آفتاب هنوز غروب نکرده است گفت: یا بعضی از روز.

گفتند: بلکه صد سال است که در این مکان مانده‌ای. پس نظر کن به طعام و شراب خود یعنی انجیر و آب انگور که متغیر نشده است، و نظر کن به درازگوش خود که چگونه پوسیده است و از هم پاشیده است، پس در نظر او حق تعالی استخوانهای بدن او را و حیوان او را به یکدیگر وصل کرد و عروق و گوشت و پوست بر روی استخوانها کشید، و چون درست ایستاد گفت: می‌دانم که خدا بر همه چیز قادر است.

و فرمود که: برای این بخت نصر را به این نام مستی کردند که به شیر سگ پرورش یافته بود و «بخت» نام آن سگ بود و «نصر» هم اسم صاحب آن سگ بود؛ بخت نصر گبری بود ختنه ناکرده و غارت آورد بر شهر بیت المقدس و داخل شد با ششصد هزار علم و کرد آنچه کرد^(۱).

و به سند معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: چهارشنبه آخر ماه بیت المقدس را خراب کردند، و در این روز مسجد سلیمان را در اصطخر فارس سوزاندند^(۲). و به سندهای معتبر منقول است که: ابن کوا به حضرت امیر المؤمنین علیه السلام عرض کرد که: از تو نقل می‌کنند که گفته‌ای که فرزندی بوده است که از پدرش بزرگتر بوده است و عقل من این را قبول نمی‌کند.

حضرت فرمود که: چون عزیر از خانه خود بیرون رفت زنش حامله بود و در همان ماه

۱. تفسیر عیاشی ۱/ ۱۴۰ و قصص الانبیاء راوندی ۲۲۲ و کتاب الزهد ۱۰۵.

۲. علل الشرایع ۱۵۹۷ عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۴۷.

زائید و در آن وقت عمر عزیر پنجاه سال بود، خدا او را قبض روح نمود، چون بعد از صد سال زنده شد خدا او را به همان هیئت که مرده بود زنده گردانید، و چون به خانه خود برگشت او پنجاه سال عمر داشت و پسرش صد سال عمر داشت و فرزندان او نیز از عزیر بزرگتر بودند^(۱).

و به سند معتبر منقول است که: چون هشام بن عبدالملک حضرت امام محمد باقر علیه‌السلام را به شام برد، اعلم علمای نصاری که در شام بود از حضرت سؤالی چند نمود، چون جواب شنید مسلمان شد، از جمله سؤالات آن بود که: مرا خبر ده از مردی که با زن خود نزدیکی کرد و آن زن به دو پسر حامله شد و هر دو در یک ساعت متولد شدند و در یک ساعت مردند و در یک قبر مدفون شدند، یکی صد و پنجاه سال عمر داشت و دیگری پنجاه سال.

حضرت فرمود که: این دو برادر عزیر و عزره بودند که در یک ساعت متولد شدند، چون سی سال از عمر ایشان گذشت حق تعالی عزیر را صد سال میراند و چون عزیر را زنده کرد بیست سال دیگر با عزره زندگانی کرد و هر دو در یک ساعت به رحمت ایزدی واصل شدند و مدت زندگانی عزیر پنجاه سال بود و زندگانی عزره صد و پنجاه سال^(۲).

مؤلف گوید: چون احادیثی که دلالت می‌کند بر آنکه آن کسی که خدا او را صد سال میراند ارمیا علیه‌السلام بود صحیحتر و بیشتر است، ممکن است احادیثی که دلالت می‌کند بر آنکه عزیر علیه‌السلام بوده است محمول بر تقیه باشد، یا آنکه موافق طریقه اهل کتاب جواب ایشان را فرموده باشند که باعث هدایت ایشان گردد و انکار نکنند، و محتمل است که هر دو واقع شده باشد، و آنچه در آیه کریمه واقع شده است اشاره به قصه ارمیا شده باشد، و بدان که این قصه نیز دلالت بر حقیقت رجعت می‌کند موافق آن حدیث متواتر که سابقاً مکرر ایراد کردیم که آنچه در بنی اسرائیل واقع شد در این امت نیز واقع می‌شود.

۱. مختصر بصائر الدرجات ۲۲: تفسیر عیاشی ۱/۱۴۱.

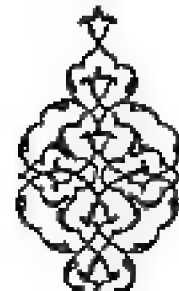
۲. تفسیر قمی ۱/۹۹.

باب سی ام

در بیان قصص حضرت یونس بن متی و پدر آن حضرت است

حق تعالی می فرماید ﴿قُلْ لَا كَافَّةَ قَرْيَةٍ آمَنَتْ فَنَنَقَّهَا إِيْسَانُهَا إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّا آمَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ﴾^(۱) «چرا هیچ شهری از شهرها که بر ایشان عذاب فرستادیم ایمان نیاوردند در وقتی که ایمان نفع بخشید به ایشان - یعنی پیش از دیدن عذاب - مگر قوم یونس که چون ایشان - پیش از نازل شدن عذاب - ایمان آوردند دور کردیم از ایشان عذاب مذلت و خواری را در زندگانی دنیا و ایشان را بر خوردار گردانیدیم به لذات دنیا تا هنگام اجل ایشان».

در جای دیگر می فرماید ﴿وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ «و یاد آور صاحب ماهی را - یعنی یونس - در وقتی که رفت از میان قوم خود غضبناک بر ایشان، پس گمان کرد که ما بر او تنگ نخواهیم گرفت - از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: یعنی به یقین دانست که ما روزی را بر او تنگ نخواهیم کرد^(۲)؛ بعضی گفته اند: یعنی گمان کرد که برای او عقوبتی بر ترک اولی که از او صادر شد مقرر نخواهیم کرد، چنانچه از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است^(۳) - پس ندا کرد در ظلمتها و تاریکیها - حضرت امام رضا علیه السلام فرمود: یعنی ظلمت شب و ظلمت

۱. سوره یونس: ۹۸.

۲. سوره انبیاء: ۸۷ و ۸۸.

۳. عیون اخبار الرضا ۲۰۱/۱.

۴. تفسیر قمی ۷۵/۲.

دریا و ظلمت شکم ماهی^(۱) - که خداوندی نیست بجز تو و تنزیه می‌کنم تو را - از آنچه لایق ذات صفات تو نباشد یا آنکه تو از امری عاجز باشی - و بدرستی که من بودم از ستمکاران بر خود - یا آنکه از میان قوم خود بیرون آمدم و بهتر آن بود که بیرون نیایم، یا آنکه این سخن را بر سبیل تذلل و شکستگی گفتم بی آنکه از او گناهی یا مکروهی صادر شده باشد، و از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: چون در شکم ماهی ذکر می‌کرد خدا را به سبب فراغ خاطری که او را بود که هرگز خدا را چنین عبادتی نکرده بود گفت: من پیشتر از ستمکاران بودم بر خود که تو را چنین عبادتی نمی‌کردم^(۲) - پس مستجاب کردیم از برای او دعای او را و او را نجات دادیم از غم و اندوه و چنین نجات می‌دهیم مؤمنان را از غم هرگاه پناه به این کلمه بیاورند» چنانچه به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است.

در جای دیگر فرموده است ﴿وَإِنْ يُؤْتَسَىٰ لَعِنَّ الْمُزْسِلِينَ﴾^(۳) «بدرستی که یونس از پیغمبران مرسل بود»، ﴿إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ﴾^(۴) «در وقتی که گریخت از قوم خود بسوی کشتی پر شده از متاع و مردم»، ﴿فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ﴾^(۵) «پس قرعه زد با اهل کشتی در وقتی که ماهی بر سر راه کشتی آمد پس گردید از مغلوبان و قرعه به اسم او بیرون آمد»، ﴿فَالْتَقَتْهُ الْخُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ﴾^(۶) «پس فرو برد او را ماهی و او ملامت‌کننده بود نفس خود را»، ﴿فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ۖ لَلَّيْتُ فِي بَطْنِهِ إِلَىٰ يَوْمٍ يُبْعَثُونَ﴾^(۷) «پس اگر نه این بود که او از تسبیح‌گویان بود همیشه در شکم ماهی می‌ماند تا روزی که

۱. عیون اخبار الرضا ۲۰۱/۱.

۲. عیون اخبار الرضا ۲۰۱/۱.

۳. سورة صافات: ۱۳۹.

۴. سورة صافات: ۱۴۰.

۵. سورة صافات: ۱۴۱.

۶. سورة صافات: ۱۴۲.

۷. سورة صافات: ۱۴۳ و ۱۴۴.

زنده شوند مردم در قیامت»، ﴿فَتَبَدَّلْنَاهُ بِالْقَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ﴾^(۱) «پس انداختیم او را از شکم ماهی به صحرایی که در آن درختی و گیاهی نبود و حال آنکه او بیمار بود» و گفته‌اند: بدنش مانند بدن اطفال شده بود در هنگامی که از مادر متولد می‌شوند^(۲).

﴿وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ﴾^(۳) «و رویانیدیم بر او درختی از کدو که بر او سایه افکند»، ﴿وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ﴾^(۴) «و فرستادیم او را بسوی صد هزار کس بلکه زیاده» یعنی به زمین نینوا که از بلاد موصل است؛ بعضی گفته‌اند «او» به معنی او است یعنی صد هزار کس و زیاده؛ بعضی گفته‌اند مراد آن است که فرستادیم او را بسوی جماعت بسیاری که اگر کسی می‌دید ایشان را می‌گفت صد هزار کسند یا زیاده، و زیادتی را بعضی گفته‌اند بیست هزار بود؛ و بعضی گفته‌اند سی هزار بود؛ و بعضی گفته‌اند هشتاد هزار بود^(۵).

﴿فَأَمَّنُوا فَمَرَّغْنَاهُمْ إِلَىٰ جِوْنٍ﴾^(۶) «پس ایمان آوردند ایشان پس برخوردار گردانیدیم ایشان را تا آخر عمر ایشان».

و در جای دیگر فرموده است ﴿وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْخُوْتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ﴾^(۷) «و مباش مانند صاحب ماهی - یعنی یونس - در وقتی که ندا کرد در شکم ماهی و حال آنکه محبوس بود، یا مملو از خشم و اندوه شده بود»، ﴿لَوْلَا أَنْ تَدَارَكُهُ يَغْفَةً مِنْ رَبِّهِ لَكُنْتُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ﴾^(۸) «اگر نه این بود که تدارک کرد و دریافت او را نعمتی از پروردگار خود هر آینه می‌افتاد در بیابان خالی و او محل ملامت و مذمت بود»، ﴿فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ

۱. سورة صافات: ۱۴۵.

۲. تفسیر بیضاوی ۴/۲۷۱.

۳. سورة صافات: ۱۴۶.

۴. سورة صافات: ۱۴۷.

۵. مجمع البیان ۴/۴۵۹.

۶. سورة صافات: ۱۴۸.

۷. سورة قلم: ۴۸.

۸. سورة قلم: ۴۹.

مِنَ الصَّالِحِينَ»^(۱) «پس برگزید او را پروردگار او، پس گردانید او را از صالحان و شایستگان».

و به سند حسن از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: حق تعالی دور نکرد عذاب را از قومی بعد از ظهور آثار آن مگر از قوم یونس علیه السلام، و یونس ایشان را می‌خواند به اسلام و ابا می‌نمودند ایشان، پس خواست بر ایشان نفرین کند، در میان ایشان دو نفر مؤمن بودند یکی عابد که او را «ملیخا» می‌گفتند و دیگری عالم که او را «رویل» می‌گفتند، و عابد می‌گفت: نفرین کن بر ایشان، و عالم می‌گفت: نفرین مکن بر ایشان زیرا که خدا دعای تو را رد نمی‌کند اما نمی‌خواهد که بندگان خود را هلاک کند. پس آن حضرت سخن عابد را قبول کرد و بر ایشان نفرین نمود، حق تعالی وحی نمود بسوی او که: عذاب خواهم فرستاد بر ایشان در فلان سال و در فلان ماه و فلان روز.

پس چون وقت آن وعده نزدیک شد یونس علیه السلام با عابد از میان ایشان بیرون رفتند و عالم در میان ایشان ماند، و چون روز نزول عذاب شد عالم به ایشان گفت: فزع و استغاثه کنید بسوی خدا شاید که بر شما رحم فرموده و عذاب را از شما برگرداند. گفتند: چگونه فزع کنیم؟

گفت: بیرون بروید بسوی بیابان، و فرزندان را از زنان جدا کنید و میان شترها و گاوها و گوسفندان و فرزندان آنها جدائی بیندازید و گریه کنید و دعا کنید.

پس همه از شهر بیرون رفتند و چنین کردند و ناله و گریه و تضرع بسیار کردند، پس حق تعالی رحم کرد بر ایشان و عذاب را از ایشان گردانید بعد از آنکه بر ایشان نازل شده بود و نزدیک ایشان رسیده بود و متفرق گردانید به کوهها.

پس یونس آمد که ببیند ایشان چگونه هلاک شده‌اند، دید که زراعت کنندگان در زمین خود زراعت می‌کنند، پس از ایشان پرسید که: چگونه شد احوال قوم یونس؟ ایشان شناختند او را گفتند: یونس بر ایشان نفرین کرد و دعای او مستجاب شد و عذاب بر

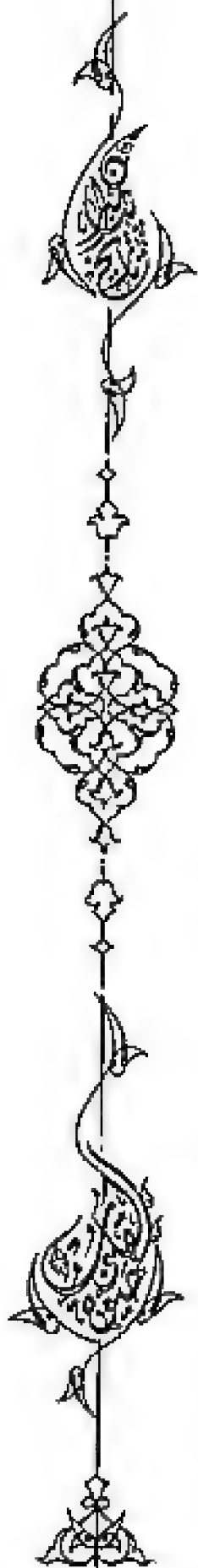
ایشان نازل شد پس ایشان جمع شدند و گریستند و دعا کردند و خدا رحم کرد ایشان را و عذاب را از ایشان برگردانید و بر کوهها متفرق کرد، اکنون ایشان در طلب یونس اند که به او ایمان بیاورند.

آن حضرت در غضب شد و غضبناک رفت تا به کنار دریا رسید، ناگاه کشتی دید که پربار کرده می‌خواهند بروند، پس یونس علیه السلام سؤال کرد که او را داخل کشتی کنند، چون سوار کشتی شد و به میان دریا رسیدند حق تعالی ماهی عظیمی فرستاد که راه کشتی را بست! چون آن حضرت آن ماهی را دید ترسید و به عقب کشتی آمد، ماهی نیز گردید و به جانب عقب کشتی آمد و دهان خود را گشود تا آنکه کار بر اهل کشتی تنگ شد و گفتند: گناهکاری در میان ما هست می‌باید دید که آن کیست؟ چون قرعه انداختند به اسم حضرت یونس علیه السلام بیرون آمد، پس او را به دهان ماهی انداختند و ماهی به میان آب رفت.

بعضی از علمای یهود از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام سؤال کردند: کدام زندان است که با صاحبش به اطراف زمین گردید؟

فرمود: آن ماهی است که خدا یونس را در شکم او محبوس گردانید، پس به دریای قلزم رفت و از آنجا بیرون رفت و داخل دریای مصر شد و از آنجا داخل دریای طبرستان شد پس داخل دجله بغداد شد، پس از آنجا به زیر زمین رفت تا به قارون رسید و میان آن حضرت و قارون آن سخنان گذشت که در احوال قارون مذکور شد، و حق تعالی امر کرد ملکی را که موکل بود به قارون که: در ایام دنیا عذاب را از او بردار.

پس یونس علیه السلام ندا کرد در ظلمات دریا: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ پس حق تعالی دعای او را مستجاب گردانید و امر کرد ماهی را که او را به ساحل دریا انداخت و پوست و گوشت آن حضرت رفته بود، پس خدا درخت کدوئی برای او رویانید که بر او سایه افکند که حرارت آفتاب به او ضرر نرساند پس امر فرمود درخت را که از آن حضرت دور شد، چون آفتاب بر بدنش تابید جزع کرد، حق تعالی وحی نمود به او: ای یونس! رحم نکردی بر زیاده از صد هزار کس و از الم یک ساعت

برای خود جزع می‌کنی؟

عرض کرد: پروردگارا! عفو کن و از خطای من درگذر، پس خدا صحت بدن او را به او برگردانید و برگشت بسوی قوم خود و همه به او ایمان آوردند، و مدت مکث آن حضرت در شکم ماهی نه ساعت بود^(۱).

به روایت دیگر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: مدت مکث آن حضرت در شکم ماهی سه روز بود، و چون ندا کرد در تاریکی شکم ماهی و تاریکی دریا و تاریکی شب که ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ شَهِدْنَاكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ خدا دعای او را مستجاب گردانید و ماهی او را به ساحل گذاشت، و حق تعالی درخت کدو برای او رویانید که آن را می‌مکید مانند شیر از پستان، و در سایه آن بسر می‌برد و موهای بدنش همه ریخته بود و پوستش نازک شده بود و یونس تسبیح خدا می‌گفت و ذکر خدا می‌کرد در شب و روز، پس چون بدنش قوت یافت و محکم شد خدا کرمی را فرستاد که ریشه درخت کدو را خورد و آن درخت خشک شد، پس این حال بر یونس علیه السلام بسیار گران آمد و محزون شد، پس خدا وحی فرستاد بسوی او که: ای یونس! چرا اندوهناکی؟

عرض کرد: پروردگارا! این درختی که به من نفع می‌بخشید مسلط گردانیدی بر آن کرمی را که آن را خشک کرد.

حق تعالی فرمود: ای یونس! آیا اندوهناک می‌شوی برای درختی که خود نکشته بودی و آب نداده بودی و اعتنائی به شأن آن نداشتی که چرا خشک شد و حال آنکه از آن مستغنی شده بودی، و اندوهناک نمی‌شوی برای زیاده از صد هزار کس از اهل نینوا که می‌خواهی عذاب بر ایشان نازل شود؟! بدرستی که اهل نینوا ایمان آوردند و پرهیزکار شدند پس برگرد بسوی ایشان.

پس آن حضرت بسوی قوم خود برگشت، و چون به نزدیک شهر نینوا رسید شرم کرد که داخل شهر شود، پس به شبانی رسید و فرمود: برو ندا کن اهل نینوا را که اینک یونس

آمده است.

شیبان گفت: دروغ می‌گوئی، آیا شرمنده نمی‌شوی که این دعوی می‌کنی؟ یونس در دریا غرق شد و رفت.

پس یونس علیہ السلام فرمود: این گوسفند تو گواهی می‌دهد که من یونسم. چون گوسفند به سخن آمد و شهادت داد که او یونس است اراعی، گوسفند را برداشت و بسوی قوم خود شتافت، و چون در میان قوم خود ندا کرد: یونس آمده است، خواستند او را بزنند، شیبان گفت: من گواهی دارم بر آنکه یونس آمده است. گفتند: گواه تو کیست؟

گفت: این گوسفند گواهی می‌دهد که یونس آمده است. پس گوسفند به سخن آمد و شهادت داد که او راست می‌گوید، و خدا آن حضرت را بسوی شما برگردانیده است. پس قوم یونس علیہ السلام به جانب آن حضرت شتافته و او را داخل شهر کردند و به او ایمان آوردند و ایمان ایشان نیکو شد و خدا ایشان را زنده داشت تا اجلهای مقدر ایشان، و آنها را امان بخشید از عذاب خود^(۱).

و در حدیث دیگر منقول است که: چون خدا یونس را تکلیف شدیدی نمود که خبر دهد قوم خود را به خلاف آنکه پیشتر خبر داده بود و او را به خود گذاشت، او گمان برد به خدا که بر او کار را تنگ نخواهد کرد اگر این رسالت را نرساند.

فرمود که: جبرئیل استثنا کرد در عذاب قوم یونس و حتم نکرد، و یونس استثنا را نشنیده بود^(۲).

و به سند حسن از حضرت صادق علیہ السلام منقول است که: روزی ام سلمه شنید که حضرت رسول ﷺ می‌گوید در مناجات با پروردگار خود: «اللَّهُمَّ لَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ أَبَدًا» یعنی: خداوند! مرا مگذار به نفس خود یک چشم‌زدن هرگز.

۱. تفسیر قمی ۱/۳۹۹.

۲. تفسیر قمی ۲/۷۴.

پس ام‌سلمه عرض کرد: یا رسول الله! تو نیز چنین می‌گوئی؟^۱

فرمود: چگونه ایمن باشم و حال آنکه حق تعالی یونس بن متی را یک چشم زدن به خود گذاشت و از او صادر شد آنچه صادر شد^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر منقول است که ابو بصیر از حضرت صادق علیه السلام پرسید: به چه سبب خدا عذاب را از قوم یونس گردانید و حال آنکه نزدیک سر ایشان رسیده بود و پسا امتهای دیگر این کار را نکرد؟

فرمود: زیرا که در علم الهی بود که از ایشان برطرف خواهد کرد برای توبه ایشان و این امر را به یونس علیه السلام خبر نداد برای آنکه می‌خواست او را فارغ گرداند برای پندگی خود در شکم ماهی پس مستوجب ثواب و کرامت خدا گردد^(۲).

و در حدیث موثق از آن حضرت منقول است که: خدا رد نکرد عذاب را از گروهی که بر ایشان نازل شده باشد عذاب مگر قوم یونس.

پرسیدند: آیا نزدیک سر ایشان رسیده بود؟

فرمود که: بلی آنقدر نزدیک به ایشان رسیده بود که دست به آن می‌توانستند رسانید. پرسیدند: پس چرا خدا نزدیک ایشان عذاب را نگاهداشت و به یک دفعه بر ایشان بی‌خبر نفرستاد چنانچه بر امتهای دیگر فرستاد؟

فرمود: زیرا که در علم مکنون خدا بود که ایشان توبه خواهند کرد و عذاب را از ایشان برخواهد گردانید، و این علم را به دیگری القا نکرده بود^(۳).

و در حدیث صحیح دیگر فرمود که: یونس علیه السلام چون به حج رفت به کوهستان «روحاً» گذشت و می‌گفت: «لَبَّيْكَ كَشَافَ الْكَرْبِ الْعِظَامِ لَبَّيْكَ»^(۴) یعنی: به خدمت تو آمده‌ام و اجابت دعوت تو کرده‌ام ای برطرف کننده غمها و شدتهای بزرگ.

۱. تفسیر قی ۲/۷۵.

۲. علل الشرایع ۷۷.

۳. علل الشرایع ۷۷.

۴. کافی ۴/۲۱۳، علل الشرایع ۱۴۱۹ من لا یحضره الفقیه ۲/۲۳۴.

و در حدیث معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: اول کسی که برای او قرعه زدند، حضرت مریم علیه السلام بود، و بعد از او برای حضرت یونس علیه السلام قرعه زدند در وقتی که با آن جماعت به کشتی سوار شد و کشتی در میان دریا ایستاد، سه مرتبه قرعه زدند هر سه مرتبه به اسم آن حضرت بیرون آمد پس چون یونس به جانب سینه کشتی رفت دید ماهی عظیمی دهان گشوده است، پس خود را به دهان ماهی انداخت (۱).

و به سند معتبر از ابن ابی یعفور منقول است که: روزی حضرت صادق علیه السلام دست بسوی آسمان بلند کرده بود و می‌فرمود: «رَبِّ لَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ أَبَدًا لَا أَقْلُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرُ» یعنی: پروردگارا! مرا به خودم مگذار یک چشم‌زدن هرگز، نه کمتر از چشم‌زدن و نه بیشتر. و چون این را گفت آب دیده‌اش از طرف ریش مبارکش ریخت پس رو گردانید بسوی من و فرمود: ای پسر یعفور! خدا یونس را کمتر از یک چشم‌زدن به خود گذاشت و از او آن ترک اولی به ظهور آمد که اگر بر آن حال می‌مُرد موجب نقص عظیم بود در مرتبه او (۲).

و ابن بابویه علیه السلام روایت کرده است که: یونس علیه السلام را برای آن یونس گفتند که چون بر قومش غضب کرد از میان ایشان بیرون رفت به پروردگار خود انس گرفت، چون بسوی قوم برگشت مونس ایشان گردید (۳).

و به سند معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: حق تعالی عرض کرد ولایت مرا بر اهل آسمانها و زمین پس قبول کرد هر که قبول کرد و انکار کرد هر که انکار کرد، و چنانچه باید قبول نکرد یونس تا آنکه خدا او را در شکم ماهی حبس کرد تا قبول کرد چنانچه شرط قبول بود (۴).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: حضرت یونس علیه السلام چون از

۱. خصال ۱۵۶ من لا یحضره الفقیه ۸۹/۳.

۲. کافی ۵۸۱/۲.

۳. معانی الاخبار ۵۰.

۴. بصائر الدرجات ۷۵.

قومش محصیت بسیار دید و نصایح او فایده نبخشید غضبناک از میان ایشان بیرون آمد و به کنار دریا رسید و با جماعتی به کشتی سوار شد، پس ماهی پر سر راه کشتی آمد که ایشان را غرق کند، آن حضرت گفت: این ماهی مرا می‌خواهد، مرا به دریا افکنید؛ اهل کشتی مضایقه می‌کردند که: تو بهترین مائی چگونه تو را خواهد؟! تا آنکه به قرعه قرار دادند و سه مرتبه قرعه افکندند و هر سه مرتبه به اسم یونس علیه السلام بیرون آمد، پس آن حضرت را به دریا افکندند و ماهی فروبرد آن حضرت را، پس حق تعالی وحی فرمود به ماهی که: من یونس را روزی تو نگر دانیده‌ام، استخوان او را مشکن و گوشت او را مخور، پس آن حضرت را به دریاها گردانید، و یونس علیه السلام ندا کرد خدا را در تاریکی‌ها ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾، چون ماهی رسید به دریائی که قارون در آن دریا بود، قارون صدائی شنید که پیشتر نشنیده بود، پرسید از ملکی که موکل بود به او: این صدای کیست؟

آن ملک گفت: صدای یونس است که در شکم ماهی ذکر خدا می‌کند.

قارون گفت: آیا رخصت می‌دهی که من با او سخن بگویم؟

ملک گفت: آری.

قارون پرسید: ای یونس! هارون چه شد؟

گفت: مُرد.

پس قارون گریست و پرسید: موسی چه شد؟

فرمود: او نیز رحلت نمود.

پس قارون گریست. حق تعالی وحی نمود به ملکی که به او موکل بود که: عذاب او را

تخفیف ده برای رقت او بر خویشان خود. و به روایت دیگر فرمود: بردار از او عذاب را در بقیه ایام دنیا برای رقت او بر خویشان خود.

پس حضرت صادق علیه السلام فرمود که حضرت رسول صلی الله علیه و آله می‌فرمود: سزاوار نیست

کسی بگوید که من از جهت رفتن به آسمان به خدا نزدیکتر بودم از یونس که به دریا

رفت^(۱)، زیرا که نسبت خدا به آسمان و دریا یکی است، خدا مرا به آسمان برد که عجائب آسمانها را به من بنماید و یونس را به دریاها گردانید که غرائب آنها را به او بنماید.

و به سند معتبر منقول است که: حضرت امام محمد باقر علیہ السلام فرمود: دیدم در بعضی از کتابهای امیر المؤمنین علیہ السلام که: حضرت رسول ﷺ مرا خبر داد از جبرئیل که خدا مبعوث گردانید یونس بن متی علیہ السلام را بر قوم او در وقتی که سی سال از عمر او گذشته بود، و مردی بود بسیار تندخو و چندان صبر و حوصله نداشت و مدارای او نسبت به قومش کم بود و تاب حمل بارهای گران پیغمبری نداشت و تن در نمی‌داد به برداشتن بار نبوت و دور می‌افکند آن را چنانچه شتر جوان از بار برداشتن امتناع می‌نماید، پس سی و سه سال در میان قوم خود ماند و ایشان را به ایمان به خدا و تصدیق به پیغمبری و متابعت خود خواند، پس ایمان نیاوردند به او و متابعت او نکردند از قوم او مگر دو مرد که اسم یکی «رویل» و اسم دیگری «تنوخا»، و روویل از خانه آباءة علم و پیغمبری و حکمت بود و مصاحبت قدیم با یونس علیہ السلام داشت قبل از آنکه او مبعوث گردد به پیغمبری، و تنوخا مرد ضعیف‌ال عقل عابد زاهدی بود که بسیار مبالغه و سعی در بندگی خدا می‌کرد و لیکن از علم و حکمت خالی بود؛ و روویل گوسفند می‌چرانید و به آن معاش می‌کرد، تنوخا همزم بر سر می‌گرفت به شهر می‌آورد و می‌فروخت و از کسب خود می‌خورد؛ و منزلت روویل نزد آن حضرت عظیمتر از منزلت تنوخا بود به جهت علم و حکمت و صحبت قدیم او.

پس چون یونس دید که قوم او اجابت او نمی‌نمایند و ایمان به او نمی‌آورند دلتنگ شد و در نفس خود کمی صبر و جزع یافت، پس به پروردگار خود شکایت کرد این حال را و در میان شکایتها عرض کرد: پروردگارا! مرا مبعوث گردانیدی بر قوم خود در هنگامی که سی ساله بودم و مدت سی و سه سال در میان ایشان ماندم و ایشان را خواندم بسوی ایمان به تو و تصدیق به رسالات خود و ترسانیدم آنها را از عذاب و غضب تو، پس تکذیب کردند مرا و ایمان به من نیاوردند و انکار کردند پیغمبری مرا و استخفاف نمودند به

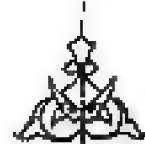
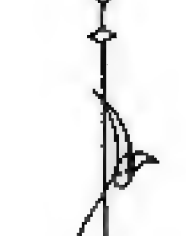
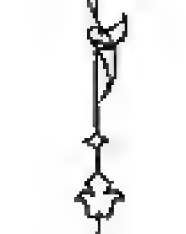

رسالت‌های من و مرا تهدید و وعید می‌کنند و می‌ترسم که مرا بکشند، پس عذاب خود را بر ایشان بفرست که ایشان گروهی اند که ایمان نمی‌آورند.

پس حق تعالی وحی فرستاد بسوی او که: در میان ایشان زنان حامله و اطفال نابالغ و مردان پیر و زنان ضعیف و ضعیفان کم عقل هستند، و منم خداوند حکم کننده عادل و پیشی گرفته است رحمت من بر غضب من و عذاب نمی‌کنم خردان را به گناه بزرگان قوم تو، ای یونس! ایشان پندگان من و آفریده‌ها و خلق کرده‌های منند در شهرهای من و روزی خواران منند و می‌خواهم که تائنی و رفق و مدارا نمایم با ایشان و انتظار می‌کشم که شاید توبه کنند، و تو را بر ایشان مبعوث کرده‌ام که حافظ و نگهبان ایشان باشی و مهربانی کنی نسبت به ایشان به سبب خویشی که با ایشان داری، و تائنی و مدارا کنی با ایشان برای رأفت پیغمبری، و صبر کنی بر بدیهای ایشان به سبب بردباری رسالت و از برای ایشان مانند طبیب مداوا کننده دانهایی باشی نسبت به بیمار، پس تو تندی کردی و با دل ایشان به مدارا نساختی و به طریقه پیغمبران و شفقت‌های ایشان با این گروه سلوک نکردی، و اکنون که صبرت کمی کرده و خلقت تنگ شده است بی تأمل عذاب از برای ایشان می‌طلبی، بنده من نوح صبرش پیش از تو بود بر قوم خود و صحبتش با ایشان نیکوتر و تائنی و صبرش بیشتر بود و عذرش تمامتر بود، پس من غضب کردم از برای او در وقتی که غضب کرد از برای من و مستجاب کردم دعای او را در وقتی که مرا خواند.

پس یونس علیه السلام عرض کرد: پروردگارا! من غضب نکرده‌ام بر ایشان مگر از برای آنکه مخالفت تو می‌کنند و نفرین نکردم بر ایشان مگر وقتی که معصیت تو کردند، پس بعزت تو سوگند می‌خورم که بر ایشان مهربان نخواهم شد هرگز و نصیحت مشفقانه ایشان را نخواهم کرد بعد از آنکه ایشان در این مدت کافر شدند به تو و تکذیب من کردند و انکار پیغمبری من نمودند، پس عذاب خود را بر ایشان بفرست که ایشان هرگز ایمان نمی‌آورند.

پس حق تعالی فرمود: ای یونس! ایشان پیش از صد هزار کسند از خلق من و آبادان می‌کنند شهرهای مرا و پندگان من از ایشان بهم می‌رسند و من دوست می‌دارم که با ایشان

تأثی و مدارا کنم برای آنچه پیوسته در علم من بوده است از احوال ایشان و احوال تو و تقدیر و تدبیر من غیر علم و تقدیر توست، تو پیغمبر مرسلی من پروردگار حکیم و علیم به احوال ایشان، ای یونس! باطن و مخفی است در علمهای غیبی که نزد من هست و کسی منتهای آن را نمی‌داند و علم تو نظر به ظاهر احوال ایشان است و از باطن ایشان و آخر کار ایشان خبری نداری، ای یونس! من دعای تو را مستجاب کردم در حق ایشان و عذاب خواهم فرستاد بر ایشان، و این مستجاب شدن دعای تو باعث زیادتى بهره تو نخواهد بود از ثواب من و برای درجه قرب و منزلت تو نیکو نخواهد بود، و عذاب من بر ایشان نازل خواهد شد در روز چهارشنبه میان ماه شوال بعد از طلوع آفتاب، پس ایشان را اعلام کن که چنین خواهد شد.

پس یونس علیه السلام بسیار شاد شد و دلگیر نشد و ندانست که عاقبت این چه خواهد بود! پس به نزد تنوخای عابد آمد و خبر داد او را که: عذاب خدا بر قوم من در فلان روز نازل خواهد شد، و گفت: بیا تا برویم ایشان را خبر کنیم که در فلان روز عذاب بر ایشان نازل خواهد شد.

تنوخا گفت: چرا ایشان را خبر می‌کنی؟ بگذار ایشان را در کفر و معصیت خود تا عذاب بر ایشان بی‌خبر نازل شود.

فرمود: می‌رویم به نزد روبیل و با او مشورت می‌کنیم، زیرا او مرد عالم دانائی است و از خانه آباد پیغمبران است.

چون به نزد روبیل رفتند یونس گفت: ای روبیل! خدا مرا خبر داده است که در چهارشنبه میان ماه شوال عذاب بر قوم من خواهد فرستاد بعد از طلوع آفتاب، الحال چه مصلحت می‌دانی؟ برویم ایشان را خبر کنیم؟

روبیل گفت: در باب عذاب ایشان مراجعت نما بسوی حق تعالی و شفاعت کن برای ایشان مانند شفاعت پیغمبر بردبار و رسول صاحب کرم بزرگوار و سوال کن که عذاب را از ایشان بگرداند، زیرا خدا بی‌نیاز است از عذاب ایشان و دوست می‌دارد نرمی و مدارای با بندگان را و این از برای تو نافع‌تر است و سبب زیادتى قرب و منزلت تو می‌گردد در درگاه

او، و شاید قوم تو بعد از آنچه شنیده‌ای و دیده‌ای از ایشان از کفر و انکسار روزی ایمان بیاورند، پس صبر کن و تأثی و مدارا کن.

تنوخوا گفت: وای بر تو ای روییل! این چه مصلحت بود که برای یونس دیده‌ای که شفاعت ایشان بکند بعد از آنکه کافر شدند به خدا و انکار پیغمبری او کردند و او را از خانه‌های خود بدر کردند و خواستند او را سنگسار کنند؟

روییل به تنوخوا گفت: ساکت باش که تو مرد عابدی هستی و تو را علمی نیست بر این؛ پس باز متوجه یونس شد و گفت: بگو اگر خدا عذاب بفرستد بر قوم تو همه را هلاک می‌کند یا بعضی را؟

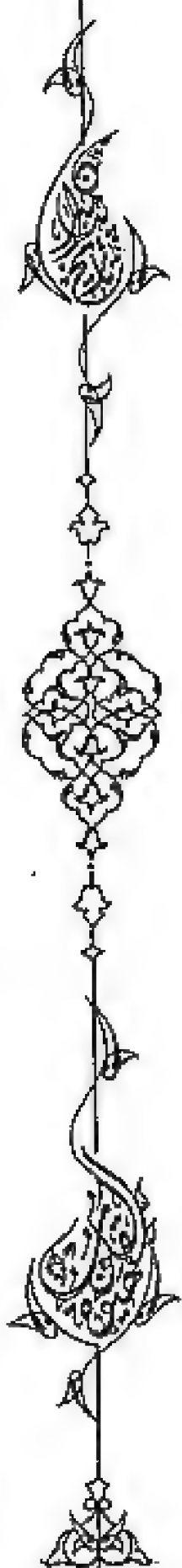
یونس فرمود: بلکه همه را هلاک خواهد کرد، من چنین طلبیدم از خدا و هیچ رحم نمی‌آید مرا بر ایشان که بروم و شفاعت ایشان بکنم که خدا عذاب را از ایشان بگرداند.

روییل گفت: ای یونس! شاید وقتی که عذاب بر ایشان نازل شود و ایشان آثار عذاب را مشاهده نمایند توبه کنند بسوی خدا و استغفار کنند و خدا بر ایشان رحم فرماید زیرا که او ارحم الراحمین است، و عذاب را از ایشان برگرداند بعد از آنکه خبر داده باشی ایشان را که در فلان روز عذاب بر شما نازل می‌شود و بعد از آن تو را دروغگو دانند.

پس تنوخوا گفت: وای بر تو ای روییل! سخن عظیم پدی از تو صادر شد، پیغمبر مرسل تو را خبر می‌دهد که خدا بسوی او وحی فرموده است که عذاب بر ایشان نازل می‌شود و تو این سخن را می‌گوئی؟ پس ردّ قول خدا کردی و شک کردی در گفته خدا و رسول او، برو که عمل تو حبط شد.

روییل گفت: ای تنوخوا! رأی تو ضعیف است. پس باز رو کرد به یونس و گفت: هرگاه عذاب بر قوم تو نازل شود و همه هلاک شوند و شهرهای ایشان خراب شود آیا نه چنین است که خدا نام تو را از دیوان پیغمبران محو خواهد کرد و رسالت تو بر طرف خواهد شد و مانند بعضی از ضعیفان مردم خواهی بود و بر دست تو صد هزار کس هلاک شده خواهند بود؟

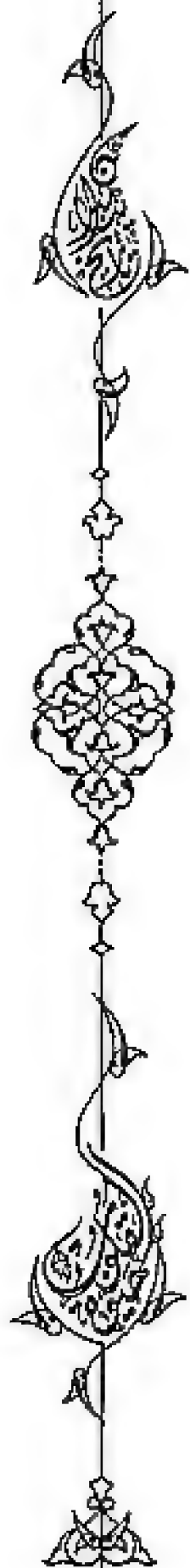
پس یونس علیه السلام وصیت و نصیحت روییل را قبول نفرمود و با تنوخوا از شهر دور شدند.

پس یونس علیہ السلام برگشت و خبر داد قوم خود را که: حق تعالی در روز چهارشنبه میان ماه شوال عذاب بر شما خواهد فرستاد بعد از طلوع آفتاب، پس رد کردند قول او را و تکذیب او نمودند و او را از شهر بیرون کردند به عنف و اهانت، پس آن حضرت با تنوخوا از شهر دور شدند و منتظر بودند که عذاب بر ایشان نازل شود و روبیل در میان قوم خود ماند. چون اول ماه شوال شد روبیل بر کوه بلندی بالا رفت و به آواز بلند قوم خود را ندا کرد و گفت: منم روبیل مشفق و مهربانم بر شما، اینک ماه شوال داخل شد، یونس پیغمبر شما و رسول پروردگار شما خبر داد شما را که خدا بسوی او وحی کرده است که عذاب بر شما در چهارشنبه وسط این ماه بعد از طلوع آفتاب نازل خواهد شد و خدا خلاف نمی‌کند وعده خود را با رسولان خود، پس فکر کنید که چه خواهید کرد!

پس سخن او ایشان را به ترس آورد و یقین کردند به نزول عذاب و دویدند به جانب روبیل و گفتند: تو چه مصلحت می‌دانی برای ما ای روبیل، زیرا که تویی مرد دانا و حکیم و پیوسته تو را چنین می‌دانستیم که نسبت به ما مشفق و مهربان بودی و شنیدیم که بسیار شفاعت ما نزد یونس کرده بودی، پس آنچه رأی توست بفرما تا به آن عمل کنیم.

رویل گفت: رأی من آن است که چون صبح روز چهارشنبه میان ماه که روز وعده نزول عذاب است طالع گردد، زنان و اطفال شیرخواره را از یکدیگر جدا کنید، زنان را در دامنه کوه بازدارید و اطفال را در میان دره‌ها و راههای سیلاب بیندازید، و اطفال حیوانات را از مادران جدا کنید و اینها همه پیش از طلوع آفتاب باشد، چون ببینید باد زردی از جانب مشرق می‌آید خرد و بزرگ همه صدا به گریه و ناله و استغاثه بلند کنید و تضرع کنید بسوی خدا و توبه و استغفار کنید و سرها به جانب آسمان بلند کنید و بگوئید: پروردگارا! ستم کردیم بر خود و تکذیب کردیم پیغمبر تو را و توبه می‌کنیم بسوی تو از گناهان خود، اگر نیامری ما را و رحم نکنی بر ما هر آینه از زیانکاران و معذب شدگان خواهیم بود، پس قبول کن توبه ما را و رحم کن بر ما ای رحم کننده‌ترین رحم کنندگان، و شما را ملال بهم نرسد از گریه و ناله و تضرع تا آفتاب غروب کند یا پیشتر که عذاب از شما برطرف شود. پس رأی همه متفق شد بر آنچه روبیل ایشان را به آن امر کرد.

چون روز موعود شد رویل از شهر بیرون رفت به موضعی که صدای ایشان را می شنید و عذاب را می دید اگر نازل شود، چون صبح طالع شد آنچه رویل فرموده بود بعمل آوردند، و چون آفتاب طلوع کرد باد زرد تیره بسیار تندی که صدای عظیمی داشت وزید، و چون باد را دیدند همه به یکباره صدا به گریه و ناله و تضرع و استغاثه بلند کردند و توبه و استغفار کردند، و اطفال برای طلب مادران خود می گریستند و اولاد حیوانات برای طلب شیر مادران ناله می کردند و حیوانات برای آب و علف فریاد می کردند، یونس و تنوخوا صدای ناله و گریه ایشان را می شنیدند و نفرین می کردند که خدا عذاب را بر ایشان غلیظتر گرداند، و رویل صدای ایشان را می شنید و عذاب را می دید و دعا می کرد که خدا عذاب را از ایشان برگرداند.

چون اول وقت ظهر شد درهای آسمان گشوده شد و غضب پروردگار بر ایشان ساکن شد، و رحم فرمود بر ایشان خداوند بخشنده مهربان و دعای ایشان را مستجاب و توبه ایشان را قبول کرد و گناه ایشان را بخشید، و وحی نمود بسوی اسرافیل که: برو بسوی قوم یونس که ایشان ناله و تضرع کردند و توبه و استغفار نمودند، من بر ایشان رحم کردم و توبه ایشان را قبول کردم و منم خداوند بسیار قبول کننده توبه ها و مهربان بر بندگان خود، و زود قبول می نمایم توبه بنده ای را که پشیمان گردد از گناهان خود، و بنده و رسول من یونس از من سؤال نمود که عذاب بر قوم او بفرستم، و فرستادم، و من سزاوارترم از همه کس به وفا کردن به وعده خود، و وفا به وعده کردم و عذاب فرستادم و یونس شرط نگرفت از من که ایشان را هلاک کنم بلکه گفت: عذاب بر ایشان بفرست، پس برو به زمین و عذاب من که بر ایشان نازل گردیده است از ایشان بگردان.

پس اسرافیل عرض کرد: پروردگارا! عذاب تو به دوشهای ایشان رسیده است و نزدیک است ایشان را هلاک کند، تا من برسم هلاک شده اند.

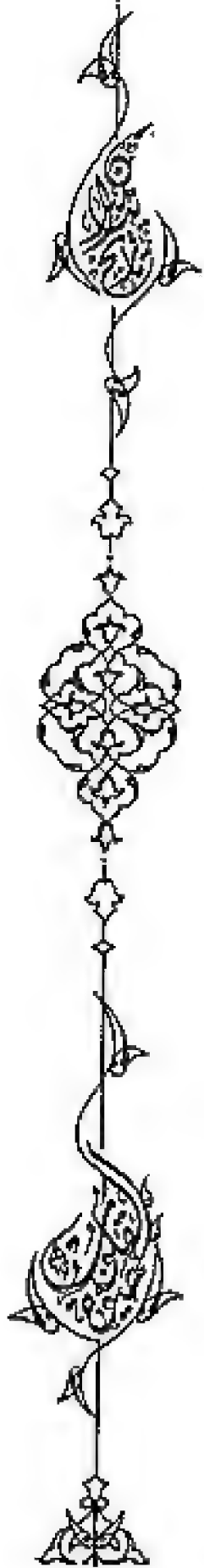
حق تعالی فرمود: من ملائکه را امر کرده ام که بازدارند عذاب را بر بالای سر ایشان و نازل نگردانند بر ایشان تا امر من به آنها برسد، پس ای اسرافیل! برو و عذاب را از ایشان بگردان بسوی کوهها که در ناحیه مجاری چشمه ها و سیلها است و ذلیل گردان به این

عذاب کوههای بلندی را که سرکشی می‌کنند بر کوههای دیگر و آنها را ذلیل و نرم گردان تا آهن شوند.

پس اسرافیل نازل شد و بالش را گشود و عذاب را از ایشان برگردانید و زد بر کوهها که خدا فرموده بود، و آن کوهها است که در ناحیه موصل است، پس آن کوهها همه آهن شدند تا روز قیامت.

پس چون قوم یونس علی‌ه‌السلام دیدند عذاب از ایشان گردید، از سر کوهها به زیر آمده به خانه‌های خود برگشتند و زنان و فرزندان و اموال خود را برگردانیدند و حمد خدا را بجای آوردند. چون روز پنجشنبه شد و یونس و تنوخوا صداهای ایشان را نشنیدند، جزم کردند که عذاب بر ایشان نازل شده است و ایشان را هلاک کرده است، پس آمدند به کنار شهر وقت طلوع آفتاب که ببینند چه بلا بر ایشان نازل شده است و چگونه هلاک شده‌اند، دیدند که هیزم‌کشان و شبانان می‌آیند و اهل شهر به حال خود هستند، پس یونس علی‌ه‌السلام به تنوخوا فرمود: آنچه به من وحی رسیده بود تخلف شده است و قوم، مرا دروغگو خواهند دانست، دیگر مرا نزد ایشان روئی و عزتی نخواهد بود! پس آن حضرت از همانجا غضبناک گریخت به ناحیه دریا به نحوی که کسی او را نشناسد و در حذر بود از آنکه احدی از قوم او ببینند او را و او را کذاب بگویند، و تنوخوا به شهر برگشت پس روبیل به او گفت که: ای تنوخوا کدام رأی صواب‌تر و به متابعت سزاوارتر بود، رأی من یا رأی تو؟ تنوخوا گفت: بلکه رأی تو صواب‌تر بود، و آنچه تو به آن اشاره کردی رأی علما و حکما بود، و من پیوسته گمان می‌کردم که از تو بهترم برای آنکه زهد و عبادت من بیش از تو بود تا آنکه فضل تو بر من ظاهر شد به سبب زیادتی علم تو، و آنچه خدا به تو عطا فرموده است از حکمت با تقوا بهتر است از زهد و عبادت بدون علم کامل، پس با یکدیگر مصاحب شدند و در میان قوم خود بودند.

یونس علی‌ه‌السلام روز پنجشنبه متوجه ساحل دریا شد، و هفت روز رفت تا به دریا رسید و هفت روز در شکم ماهی بود، چون از شکم ماهی بیرون آمد هفت روز در بیابان در زیر درخت کدو بود، و هفت روز دیگر برگشت تا به قوم خود رسید و ایشان به او ایمان آوردند

و تصدیق او کردند و متابعت او نمودند (۱).

و در حدیث معتبر دیگر از آن حضرت منقول است که: چون قوم یونس علیه السلام آن حضرت را آزار کردند، بر ایشان نفرین کرد، پس خدا وعده نمود که عذاب بر ایشان نازل کند. پس روز اول روهای ایشان زرد شد، روز دوم روهای ایشان سیاه شد و عذاب خدا نزدیک سر ایشان رسید که نیزه‌های ایشان به آن می‌رسید، پس جدا کردند فرزندان را از مادران و فرزندان حیوانات را از مادران ایشان و پلاس و جامه‌های پشمینه پوشیدند و ریسمانها در گردنهای خود کردند و خاکستر بر سرهای خود ریختند و همه به یک صدا ناله به درگاه پروردگار خود بلند کردند و گفتند: ایمان آوردیم به خدای یونس، پس خدا عذاب را از ایشان گردانید بسوی کوهها آمد، چون روز دیگر صبح شد یونس را گمان این بود که ایشان هلاک شده‌اند، و چون دید ایشان در عافیتند در غضب شد و روبه دریا رفت و به کشتی سوار شد که دو نفر دیگر در آن کشتی بودند، چون کشتی به میان دریا رسید مضطرب شد، کشتیان گفت: گریخته‌ای می‌باید در این کشتی باشد.

یونس علیه السلام فرمود: منم آن گریخته که از آقای خود گریخته‌ام؛ برخاست که خود را به دریا اندازد، چون دید ماهی عظیمی دهان گشوده است ترسید و آن دو مرد دیگر بر او چسبیدند و گفتند: ما دو نفر دیگر هستیم شاید سبب اضطراب کشتی بودن یکی از ما باشد! پس قرعه افکندند و به اسم یونس بیرون آمد، پس سنت چنان جاری شد که هرگاه سهام قرعه سه تا باشد خطا نشود.

پس آن حضرت خود را به دریا افکند و ماهی او را فروبرد و هفت روز او را در دریا گردانید تا آنکه داخل دریای مسجور شد که قارون را در آنجا عذاب می‌کردند، پس قارون صدای ذکر یونس را شنید پرسید از ملکی که او را عذاب می‌کرد: این صدای کیست؟

ملک گفت: صدای یونس است که خدا او را در شکم ماهی حبس کرده است.

پس قارون گفت: رخصت می‌دهی که با او سخن بگویم؟

ملک او را رخصت داد، قارون پرسید: ای یونس! موسی چه شد؟

فرمود: به عالم بقا رحلت نمود.

پس قارون گریست و پرسید: هارون چه شد؟

فرمود: او نیز رحلت نمود.

پس بسیار گریست و جزع عظیم کرد و پرسید: کلثم خواهر موسی که نامزد من بود

چه شد؟

گفت: او نیز به رحمت الهی واصل شد.

پس گریست و جزع بسیار کرد، حق تعالی وحی نمود به ملکی که به او موکل بود که:

عذاب را از او بردار در بقیه ایام دنیا برای رقتی که بر خویشان خود کرد^(۱).

و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: حق تعالی چون یونس علیه السلام را

امر فرمود که خبر دهد قوم خود را به عذاب الهی و عذاب بر سر ایشان فرود آمده، پس

جدائی افکندند میان زنان و فرزندان و حیوانات و اولاد ایشان و فریاد و ناله و گریه به

درگاه خدا بلند کردند، پس خدا عذاب را از ایشان بازگرفت، یونس علیه السلام غضبناک به

جانب دریا رفت پس ماهی او را فروبرد، و سه روز^(۲) در شکم ماهی ماند و او را به هفت

دریا گردانید، و چون از شکم ماهی بیرون آمد پوست و مویش ریخته بود پس خدا درخت

کدوئی را برای او رویانید که بر او سایه افکند، چون بدنش قوت یافت درخت کدو شروع

کرد به خشکیدن، پس یونس عرض کرد: پروردگارا! درختی که بر من سایه می‌کرد

خشکید.

حق تعالی وحی نمود به او که: ای یونس! جزع می‌کنی برای درختی که تو را سایه

می‌کرد و جزع نمی‌کنی برای زیاده از صد هزار کس که عذاب بر ایشان نازل شود^(۳)!

۱. تفسیر عیاشی ۱۳۶/۲، قصص الانبیاء راوندی ۲۵۲ بطور اختصار.

۲. در مصدر: «هفت روز» آمده است.

۳. تفسیر عیاشی ۱۳۷/۲.

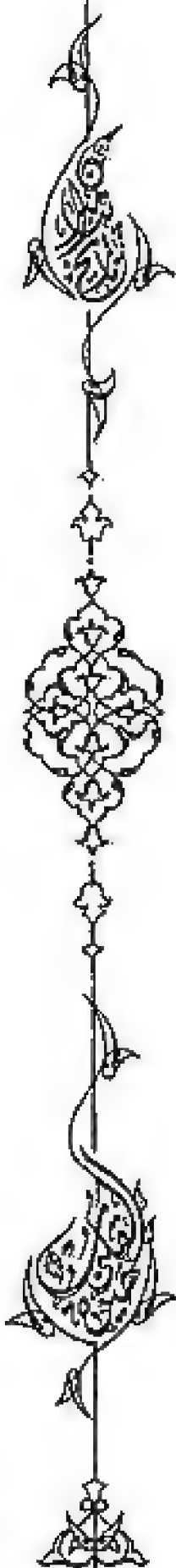
مؤلف گوید: جمع کردن میان احادیث مختلفه که در مدت مکث آن حضرت در شکم ماهی واقع شده است، مشکل است، شاید بعضی موافق روایت عامه بر وجه تقیه وارد شده باشد، و اما خطای او پس ترک اولی و مکروهی بود، زیرا چون خدا آن حضرت را مرخص نمود که ترک تبلیغ رسالت نسبت به قوم خود بکند و وعده فرمود که عذاب بر ایشان نازل خواهد شد دیگر بر آن حضرت لازم نبود که به میان قومش بیاید بدون آنکه بار دیگر مأمور شود، و چون اولی نسبت به او آن بود که با وجود بدیهای قوم با ایشان در مقام شفقت باشد و از برای ایشان شفاعت کند و منتظر امر الهی باشد در باب قوم خود، و چون نکرد حق تعالی او را تأدیب نمود و در ضمن تأدیب، مرتبه آن حضرت را عظیم گردانید و عجائب دریاها را به او نمود و آن را به منزله معراجی برای او گردانید؛ و غضب او بر قوم و بدیهای ایشان بود نه بر جناب مقدس الهی، و گمانی که برد که خدا بر او تنگ نخواهد گرفت از حیثیت نهایت وثوق و اعتماد بر لطف پروردگار خود بود؛ و وجوه دیگر در ضمن روایات و تفسیر آیات مذکور شد.

ابو حمزه ثمالی روایت کرده است: روزی عبدالله بن عمر به خدمت امام زین العابدین علیه السلام آمد و عرض کرد: توئی که می‌گوئی یونس علیه السلام را برای این به شکم ماهی انداختند که ولایت جدم امیر المؤمنین علیه السلام را بر او عرض کردند و توقف کرد در آن؟ حضرت فرمود: بلی من گفتم، مادرت به عزایت بنشیند!

عبدالله گفت: اگر راست می‌گوئی علامتی بر راستی گفتار خود به من بنما.

پس حضرت فرمود که عصابه‌ای بر دیده‌ او ببندند و عصابه‌ای بر دیده‌ من بستند، و بعد از ساعتی فرمود: چشمهای خود را بکشائید، چون دیده‌های خود را گشودیم خود را در کنار دریائی دیدیم که موجهایش بلند شده بود، پس عبدالله بن عمر عرض کرد: ای سید من! خون من در گردن توست.

حضرت فرمود: اضطراب مکن که الحال علامت راستگویی خود را به تو می‌نمایم؛ فرمود: ای ماهی! ناگاه ماهی سر از دریا بیرون آورد مانند کوهی عظیم و می‌گفت: لیبیک لیبیک ای ولی خدا!

حضرت فرمود: تو کیستی؟

گفت: من ماهی یونس‌ای سید من.

فرمود که: ما را خبر ده که قصه یونس علیہ السلام چگونه بود؟

ماهی گفت: ای سید من! حق تعالی هیچ پیغمبری را مبعوث نگردانیده است از آدم علیہ السلام تا جد تو محمد ﷺ مگر آنکه ولایت شما اهل بیت را بر او عرض کرد، پس هر که قبول کرد سالم ماند و هر که ابا کرد مبتلا گردید، تا آنکه یونس مبعوث شد پس حق تعالی وحی نمود به او که: ای یونس! قبول کن ولایت امیر المؤمنین علی علیہ السلام و ائمه راشدین از صلب او را، با سخنان دیگری که به او وحی نمود، پس یونس گفت: چگونه اختیار کنم ولایت کسی را که او را ندیده‌ام و نمی‌شناسم؟ و رفت به کنار دریا، پس خدا وحی نمود به من که: یونس را فرو بر و استخوان او را سست مکن، پس چهل روز در شکم من ماند و می‌گردانیدم او را در دریاها و در تاریکی‌ها ندا می‌کرد: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾^(۱) قبول کردم ولایت امیر المؤمنین و ائمه راشدین از فرزندان او را؛ پس چون ایمان آورد به ولایت شما امر کرد مرا حق تعالی که او را انداختم در ساحل دریا.

پس حضرت امام زین العابدین علیہ السلام فرمود: برگرد ای ماهی بسوی آشیان خود؛ و آب از موج قرار گرفت^(۲).

مؤلف گوید: ممکن است حق تعالی تکلیف قبول ولایت را نسبت به انبیا علیهم السلام بر سبیل حتم نرموده باشد که ترکش موجب گناه باشد، یا آنکه قبول کرده باشند همه و بعضی از روی اهتمام قبول نکرده باشند، والله اعلم.

و شیخ طوسی در مصباح ذکر کرده است: در روز نهم محرم خدا یونس را از شکم ماهی بیرون آورد^(۳)، و این مخالف بعضی از حدیث سابقه است.

و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیہ السلام منقول است که: داود پیغمبر ﷺ

۱. سورة انبیاء: ۸۷.

۲. مناقب ابن شهر آشوب ۲/ ۱۳۸.

۳. مصباح المتعجد ۷۱۳.

مناجات کرد که: پروردگارا! قرین من در بهشت و نظیر من در منزلهای من در آنجا کی خواهد بود؟

حق تعالی وحی فرمود: متی پدر یونس قرین و نظیر تو خواهد بود.

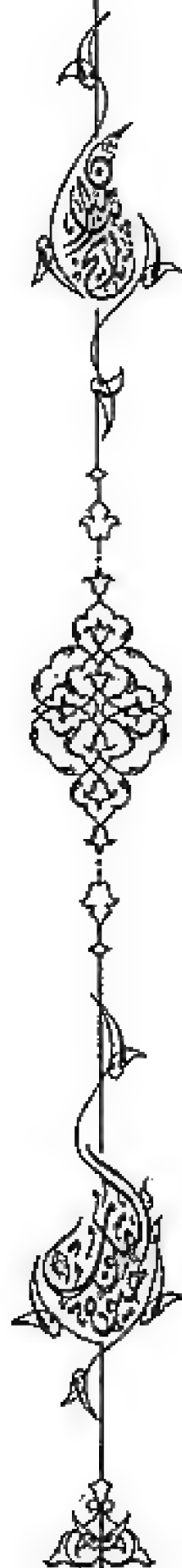
داود علیه السلام رخصت طلبید که به زیارت او برود، چون رخصت یافت با سلیمان پسر خود به دیدن او رفتند، و چون به خانه او رسیدند خانه او را دیدند که از سعف^۱ خرما ساخته بودند، چون احوال او را پرسیدند گفتند: در بازار است، چون به بازار آمدند و از احوال او پرسیدند گفتند: در بازار هیزم‌کشان است، چون در آن بازار از محل او پرسیدند گفتند: الحال می‌آید، پس نشستند به انتظار قدوم او ناگاه دیدند که او پیدا شد و بسته هیزمی بر سر خود گرفته بود، پس مردم برخاستند و استقبال او کردند، پس هیزم را به زمین نهاد و حمد الهی ادا نمود و گفت: کیست بخرد مال طیب حلالی را به مال طیب حلالی؟ پس یک کسی قیمتی گفت و دیگری زیاد کرد تا آنکه به یکی از ایشان فروخت؛ پس داود و سلیمان علیه السلام پیش آمده و بر او سلام کردند، جواب سلام گفت و ایشان را تکلیف منزل نمود و به آن زری که داشت از قیمت هیزم گندمی یا جوی خرید و به خانه آورد و آسیا کرد و خمیر کرد و آتشی افروخت و خمیر را در میان آتش گذاشت و با ایشان نشست و به صحبت داشتن مشغول شد، چون برخاست دید نان پخته است آن را گرفت در میان ظرف چوبی ریزه کرد و نمکی بر او پاشید و مطهره‌ای در پهلوی خود گذاشت و به دو زانو درآمد و لقمه‌ای برداشت و بسم الله گفت و به دهان خود گذاشت، چون خوب جوید و فروبرد الحمد لله گفت، پس باز لقمه‌ای دیگر برداشت و به همین نحو خورد، پس آب را برداشت و بسم الله گفت و تناول نمود، چون بر زمین گذاشت گفت: الحمد لله، پروردگارا! کیست که به او نعمتی داده باشی مثل آنچه به من عطا کرده‌ای؟ چشم و گوش و بدن مرا صحیح گردانیده‌ای و مراقبت بخشیدی تا رفتم بسوی درختی که خود نکشته بودم و غمی از برای محافظت آن متحمل نشده بودم و آن را روزی من کردی، و فرستادی برای من کسی را که

۱. سعف: شاخ درخت خرما، واحدش سَعْفَة است. (فرهنگ عمید ۲/ ۱۲۲۵).

آن را از من خرید و به قیمت آن طعامی خریدم که خود زراعت نکرده بودم، و مسخر گردانیدی برای من آتشی را که با آن آتش پختن طعام را و چنین کردی که از روی خواهش آن را خوردم که قوت بیابم بر بندگی تو، پس تو را است حمد؛ بعد از آن گریست.

پس داود به سلیمان گفت: ای فرزند! برخیز برویم که هرگز ندیده‌ایم بنده‌ای که شکر خدا زیاده از این مرد بکند (۱).

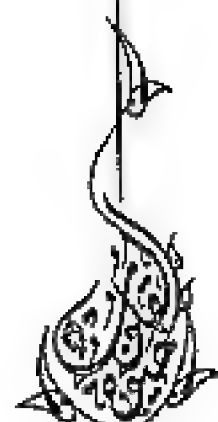

باب سی و یکم

در بیان قصهٔ اصحاب کهف و اصحاب رقیم است

حق تعالی می‌فرماید ﴿أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا﴾^(۱) «آیا گمان کردی که اصحاب غار و اصحاب رقیم از آیات قدرت ما در عجب بودند؟».

بعضی گفته‌اند که: اصحاب رقیم همان اصحاب کهفند، و «رقیم» نام آن وادی است یا آن کوه که غار در آنجا بود، یا نام شهری که از آنجا بیرون آمدند، یا نام لوحی که قصه ایشان را در آن نقش کرده بودند و بر در غار گذاشته بودند، یا نام سگ ایشان؛ و بعضی گفته‌اند که: اصحاب رقیم گروه دیگرند^(۲) که قصه ایشان مذکور خواهد شد.

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: اصحاب کهف و رقیم گروهی بودند که ناپیدا شدند، پس پادشاه آن زمان نام ایشان و پدران و خویشان ایشان را در لوحهای سرب نقش کرد^(۳).

﴿إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا﴾^(۴) «در وقتی که پناه بردند جوانان بسوی غار پس گفتند: ای پروردگار ما! عطا کن ما را از جانب خود رحمتی و مهیّا گردان برای ما امری را که موجب رشد و صلاح ما باشد».

و در حدیث معتبر منقول است که حضرت صادق علیه السلام از شخصی پرسید: فتی کیست؟

۱. سورة كهف: ۹.

۲. تفسیر بیضاوی ۷/۲ مجمع البیان ۲/۴۵۲.

۳. تفسیر عیاشی ۲/۳۲۱.

۴. سورة كهف: ۱۰.

آن شخص گفت: فدای تو شوم ما جوان را فتی می‌گوئیم.

فرمود: مگر نمی‌دانید که اصحاب کهف در سنّ کهولت بودند خدا ایشان را «فتیه» فرمود برای آنکه جوانمردی کردند و ایمان آوردند، و هر که به خدا ایمان می‌آورد و پرهیزکار است او فتی است هر چند پیر باشد^(۱).

﴿فَضَرَبْنَا عَلَىٰ آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا﴾^(۲) «پس زدیم بر گوش ایشان پسرده خواب را که از صداها بیدار نشوند در غار سالی چند شمرده شده».

﴿ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْجَزَائِنِ أَحْسَنُ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا﴾^(۳) «پس ایشان را برانگیختیم از خواب تا بدانیم - به علم بعد از وقوع - که آنها که نزاع می‌کنند در مدت مکث ایشان در خواب از اصحاب کهف یا دیگران کدام یک درست‌تر احصا کرده‌اند».

﴿تَخَرُّ نَقْصُ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ و ﴿وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ﴾^(۴) «ما بیان می‌کنیم برای تو خبر ایشان را به راستی، بدرستی که ایشان جوانان - یا جوانمردان - بودند که ایمان آوردند به پروردگار خود و زیاده کردیم ما هدایت ایشان را و محکم گردانیدیم دل‌های ایشان را برای صبر کردن بر شدائدی که در اختیار حق عارض می‌شود».

﴿إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا﴾^(۵) «در وقتی که برخاستند پس گفتند: پروردگار ما پروردگار آسمانها و زمین است، هرگز نمی‌خوانیم بغیر از او خدائی را که اگر بخوانیم بخدا سوگند سخنی گفته خواهیم بود بسیار دور از حق».

﴿هُؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِنْهُمْ

۱. تفسیر عیاشی ۲/۳۲۳.

۲. سوره کهف: ۱۱.

۳. سوره کهف: ۱۲.

۴. سوره کهف: ۱۳ و ۱۴.

۵. سوره کهف: ۱۴.

فَتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِباً»^(۱) «این گروه قوم مایند که گرفته‌اند بغیر از خداوند بر حق خداها، و چرا نمی‌آورند بر عبادت آنها حجت و برهانی ظاهر، پس کیست ظالمتر از کسی که افترا بپندد بر خدا به دروغ».

﴿وَإِذْ أَغْتَرَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيُتَيَسَّرَ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مِرْقَاً﴾^(۲) «پس به یکدیگر گفتند که: چون کناره کردید از ایشان و از آنچه می‌پرستند بغیر از خدا پس پناه برید بسوی غار تا پهن کند و بگشاید برای شما پروردگار شما از رحمت خود و مهیا کند برای شما از امر شما آنچه منتفع گردید به آن و کار بر شما آسان شود».

﴿وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزَاوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ﴾^(۳) «و می‌بینی آفتاب را در وقتی که طالع می‌شود می‌گردد و میل می‌کند شعاع آن از ایشان به جانب راست و بر ایشان نمی‌تابد، و چون غروب می‌کند آفتاب از ایشان میل می‌کند به جانب چپ و بر ایشان نمی‌تابد و ایشان در محل گشادگی از غار و در وسط آن جا گرفته‌اند».

﴿ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيّاً مُرْسِداً﴾^(۴) «این قصه ایشان - یا آفتاب نتابیدن بر ایشان - از آیات و علامات قدرت خدا است، هر که را خدا هدایت کند پس او هدایت یافته است، و هر که را خدا گمراه کند - یعنی منع لطف خود را از او بکند - پس نمی‌یابی از برای او کسی که یاری و راهنمایی او بکند».

﴿وَتَحْسَبُهُمْ آيَظاً وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ﴾^(۵) «و گمان می‌کنی ایشان را که بیدارند برای باز بودن چشمهای ایشان

۱. سورة كهف: ۱۵.

۲. سورة كهف: ۱۶.

۳. سورة كهف: ۱۷.

۴. سورة كهف: ۱۷.

۵. سورة كهف: ۱۸.

چنانچه علی بن ابراهیم روایت کرده است^(۱)، یا گردیدن ایشان از پهلوی به پهلوی - و حال آنکه ایشان در خوابند و می گردانیم ایشان را به جانب راست و چپ - علی بن ابراهیم روایت کرده است که: سالی دو مرتبه حق تعالی ایشان را از پهلوی به پهلوی دیگر می گرداند برای اینکه زمین، پهلوی ایشان را نخورد^(۲) - و سنگ ایشان پهن کرده است دستهای خود را در پیشگاه غار یا در درگاه غار».

﴿لَوْ أَطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَاراً وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُغْباً﴾^(۳) «اگر مطلع شوی بر ایشان و نظر کنی بسوی ایشان هرآینه پشت خواهی کرد و خواهی گریخت از ایشان و هرآینه مملو خواهی شد از ترس ایشان» برای مهابتی که خدا در ایشان قرار داده است، یا برای عظمت جثه و باز بودن دیده های ایشان، یا برای وحشت مکان ایشان.

از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: مراد از این خطاب، حضرت رسول صلی الله علیه و آله نیست، بلکه خطاب عام است برای بیان حال ایشان و دهشت امر ایشان^(۴). ﴿وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِنِيسَاءِ آلِ قَارِئٍ مِنْهُمْ كَمَا لَيْشْتُمْ قَالُوا لَيْشْنَا يَوْمَآ أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ﴾^(۵) «و همچنین مبعوث گردانیدیم ایشان را برای آنکه بعضی از بعضی سؤال کنند و بر حال خود مطلع شوند، گفت گوینده ای از ایشان که: چند گاه در این مکان مکث کرده اید و در خواب بوده اید؟ گفتند: یک روز مانده ایم یا بعضی از روز».

﴿قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَيْشْتُمْ فَاِذْعَوْا أَعْدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرُوا أَيُّهَا أَزْكَى طَعَاماً فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَسْلُطْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَداً﴾^(۶) «گفتند: پروردگار شما داناتر است به آنچه شما مانده اید در این مکان، پس بفرستید یکی از خود را با این دراهمی

۱. تفسیر قمی ۲/۲۲۲.

۲. تفسیر قمی ۲/۳۲۴.

۳. سوره کهف: ۱۸.

۴. تفسیر عیاشی ۲/۳۲۴.

۵. سوره کهف: ۱۹.

۶. سوره کهف: ۱۹.

که دارید بسوی شهر پس نظر کند که کی طعامش پاکیزه تر است - چنانچه علی بن ابراهیم روایت کرده است^(۱)، یا حلال تر است - پس بیاورد از برای شما روزی از آن طعام و سعی کند که طعام نیکو بگیرد یا کسی او را نشناسد و کاری نکند که بر احوال شما مطلع شوند». **﴿إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدُوا﴾**^(۲) «زیرا که ایشان اگر ظفر بیابند بر شما سنگسار می کنند شما را یا بر می گردانند شما را در ملت خود، و اگر داخل شوید در ملت ایشان هرگز رستگار نخواهید شد».

﴿وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيُفْلِحُوا أَنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقُّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا﴾^(۳) «و همچنین مطلع گردانیدیم مردم را بر احوال ایشان تا بدانند که وعده خدا و زنده گردانیدن مردگان حق است و اینکه قیامت شکی نیست در آن».

﴿إِذْ يَتَنَزَّعُونَ مِنْهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ﴾^(۴) «در وقتی که منازعه می کردند میان خود در امر مردگان که آیا مبعوث می شوند در قیامت یا نه - یا آنکه منازعه می کردند در امر اصحاب کهف که چند سال در خواب بودند، یا بعد از خواب رفتن ایشان نزاع کردند آیا مردند یا به خواب رفتند، آیا شهری نزد ایشان بسازیم یا مسجدی بنا کنیم چنانچه حق تعالی فرموده است که: - پس گفتند: بنا کنید بر ایشان بنائی، پروردگار ایشان دانایتر است به احوال ایشان».

﴿قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا﴾^(۵) «گفتند آنان که غالب گردیدند بر امر ایشان: البته اخذ می کنیم و می سازیم بر ایشان مسجدی که در آن نماز کنند مردم».

﴿سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ

۱. تفسیر قمی ۲/ ۲۴.

۲. سوره کهف: ۲۰.

۳. سوره کهف: ۲۱.

۴. سوره کهف: ۲۱.

۵. سوره کهف: ۲۱.

سَبْعَةً وَثَامِنْتُهُمْ كُلُّهُمْ قُلُ رَّبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُنَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تُسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا»^(۱) «بزودی خواهند گفت جمعی که: اصحاب کهف سه مرد چهارم ایشان سگ ایشان بود، و خواهند گفت: پنج مرد بودند ششم ایشان سگ ایشان بود، می اندازند به گمان خود سخن را پسوی امری که غایب است از ایشان و علمی به آن ندارند، و خواهند گفت که: هفت نفر بودند و هشتم ایشان سگ ایشان بود، بگو: پروردگار من دانایتر است به عدد ایشان، نمی داند عدد ایشان را مگر اندکی از مردم، پس مجادله مکن با مردم در باب ایشان مگر مجادله ظاهری که آنچه وحی به تو رسیده است به ایشان بگویی و استفتا و سؤال مکن در باب احوال اصحاب کهف از احدی از ایشان» یعنی یهود و نصاری.

و باز فرموده است «وَلْيَتُوبَا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَارْدَاؤُا تِسْعًا» قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ»^(۲) «و مانند در غار خود سیصد سال و زیاد کردند نه سال را - یعنی سیصد و نه سال مانندند - بگو: خدا دانایتر است به آنچه ماندند، و او را است علم آنچه پنهان است در آسمانها و زمین».

علی بن ابراهیم گفته است: عدد ایشان که حق تعالی در اینجا فرموده است، از اهل کتاب نقل کرده است^(۳)، لهذا بعد از آن فرمود: بگو که خدا دانایتر است.

و روایت کرده است: ایشان جوانان بودند که در میان زمان حضرت عیسی و مبعوث شدن حضرت رسول ﷺ بودند، و «رقیم» دو لوح بود از مس که در آنها نقش کرده بودند احوال آن جوانان و مسلمان شدن ایشان را و اراده کردن دقیانوس کشتن ایشان را و رفتن ایشان به غار و سایر احوال ایشان^(۴).

و به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که: سبب نزول سورة کهف آن

۱. سورة کهف: ۲۲.

۲. سورة کهف: ۲۵ و ۲۶.

۳. تفسیر قمی ۲/۳۲۲.

۴. تفسیر قمی ۲/۳۱۱.

بود که کفار قریش نصر بن الحارث و عقبه بن ابی معیط و عاص بن وایل را فرستادند بسوی علمای یهود که در نجران بودند که از ایشان یاد گیرند مسأله‌ای چند که از رسول خدا ﷺ سؤال کنند؛ ایشان گفتند: سؤال کنید از او سه مسأله، اگر جواب شما گفت در این سه مسأله به نحوی که ما می‌دانیم پس او راستگو است، و از یک مسأله از او سؤال کنید اگر دعوی کند من آن را می‌دانم، پس او دروغگو است.

گفتند: آن مسأله‌ها کدامند؟

گفتند: سؤال کنید از جوانانی که در زمان پیش بودند و بیرون رفتند و غایب شدند و به خواب رفتند، چه مدت در خواب ماندند تا بیدار شدند؟ و عدد ایشان چند بود؟ و با ایشان غیر ایشان چه چیز بود؟ و قصه ایشان چگونه بود؟؛ و سؤال کنید از موسی وقتی که خدا او را امر کرد که از پی عالم برود و از او یاد گیرد، عالم کی بود؟ و چگونه از پی او رفت؟ و قصه او چون بود؟؛ و سؤال کنید از او قصه شخصی که به مشرق و مغرب آفتاب گردید تا به سدّ یا جوج و مأجوج رسید کیست؟ و چگونه بوده است قصه او؟ و اخبار این سه مسأله را چنانچه خود می‌دانستند به ایشان گفتند و گفتند که: اگر جواب شما بگوید به نحوی که ما گفتیم او صادق است در دعوی پیغمبری و اگر به خلاف این خبر دهد به شما پس تصدیق او مکنید.

گفتند: مسأله چهارم کدام است؟

گفتند: پیرسید قیامت کی برپا می‌شود؟ اگر دعوی نماید که می‌دانم پس او کاذب است، زیرا که وقت قائم شدن قیامت را بغیر از خدا کسی نمی‌داند.

پس ایشان برگشتند به مکه و نزد ابو طالب رضی الله عنه جمع شدند و گفتند: ای ابو طالب! پسر برادر تو دعوی می‌کند که خبر آسمان به او می‌رسد، ما از چند مسأله سؤال می‌کنیم از او اگر جواب ما گفت ما می‌دانیم که او راست می‌گوید و اگر جواب نگفت می‌دانیم دروغ می‌گوید.

پس ابو طالب فرمود: سؤال نمائید از او از هرچه خواهید. پس از آن سه مسأله پرسیدند، حضرت رسول فرمود: فردا جواب می‌گویم شما را؛ و «انشاء الله» نگفت، به

این سبب چهل روز وحی از آن حضرت حبس شد تا آنکه بسیار مغموم شد آن حضرت و شک کردند آنهایی که ایمان آورده بودند، و کفار قریش شادی نمودند و استهزا کردند به آن حضرت، و ابو طالب بسیار محزون شد.

بعد از چهل روز جبرئیل علیه السلام سورة کهف را آورد، پس حضرت فرمود: ای جبرئیل! دیر آمدی به نزد من.

جبرئیل گفت: ما قدرت نداریم که بی رخصت خدا نازل شویم، پس آیات قصه اصحاب کهف را بر آن حضرت خواند و قصه ایشان را مفصل برای آن حضرت بیان کرد. پس حضرت صادق علیه السلام فرمود: اصحاب کهف و رقیم در زمان پادشاه جبار ظالمی بودند که اهل مملکت خود را دعوت می کرد به عبادت بتها، هر که اجابت او نمی کرد او را می کشت، این جماعت مؤمن بودند و عبادت خدا می کردند، و پادشاه بر در شهر جماعتی از نگهبانان را موکل کرده بود که نگذارند کسی را که از شهر بیرون رود تا سجده بت نکند، پس این جماعت به بهانه شکار بیرون رفتند از شهر، زیرا که در اثنای راه به شبانی رسیدند و او را دعوت به اسلام و رفاقت خود کردند، و او اجابت ایشان نکرد و سگ آن شبان اجابت ایشان کرد و از پی ایشان روان شد.

پس حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود که: داخل بهشت نمی شود از حیوانات مگر حمار بلعم باعورا و گرگ یوسف و سگ اصحاب کهف؛ پس اصحاب کهف به بهانه شکار از شهر بیرون رفتند و از دین آن پادشاه گریختند، پس چون شام شد داخل غار شدند و سگ با ایشان همراه بود، پس خدا خواب را بر ایشان غالب گردانید و در خواب ماندند تا خدا آن پادشاه و اهل مملکت او را هلاک کرد و آن زمان گذشت و زمان دیگر آمد و گروه دیگر بهم رسیدند، پس ایشان بیدار شدند و به یکدیگر نظر کردند و گفتند: آیا چه مقدار خواب کرده ایم؟ پس نظر کردند دیدند که آفتاب بلند شده است گفتند: یک روز یا بعضی از روز خوابیده ایم، پس به یکی از خود گفتند که: این زر را بگیر و داخل شهر شو به لباسی و هیتی که تو را شناسند و از برای ما طعامی بگیر که اگر ما را بشناسند، یا می کشند یا به دین خود برمی گردانند.

پس چون آن مرد داخل شهر شد اوضاع شهر را به خلاف آنچه پیشتر دیده بود مشاهده کرد و جماعتی را در آن شهر دید که هرگز ندیده بود و نمی شناخت و ایشان لغت او را نمی دانستند و او لغت ایشان را نمی دانست، پس از او پرسیدند که: تو کیستی و از کجا آمده ای؟

پس احوال خود را به ایشان نقل کرد، پادشاه آن شهر با اصحابش همراه او آمدند تا در غار و نظر در غار می کردند پس بعضی از ایشان گفتند: اینها که در غارند سه نفرند و چهارم سنگ ایشان است؛ و بعضی گفتند: پنج نفرند ششم سنگ ایشان است؛ و بعضی گفتند: هفت نفرند و هشتم سنگ ایشان است؛ و حق تعالی ایشان را محجوب گردانیده بود به حجابی از رعب و خوف که هیچکس جرأت نمی کرد که داخل شود و به نزدیک ایشان برود مگر رفیق ایشان، چون رفیق ایشان به نزد آنها رفت ایشان بسیار خائف شده بودند به گمان آنکه این جماعت که بر در غار آمدند اصحاب دقیانوسند، پس رفیق ایشان خبر داد که: ما مدت مدیدی در خواب بوده ایم و قرنهای از زمان دقیانوس گذشته است و ما آیتی گردیده ایم از برای مردم که تعجب می کنند از حال ما.

پس گریستند و از خدا سؤال کردند که باز ایشان را به خواب برگرداند، پس آن پادشاه گفت: سزاوار آن است که در غار مسجدی بنا کنیم و به زیارت این مکان بیائیم که ایشان گروهی بودند مؤمنان.

پس در هر سالی دو مرتبه ایشان را خدا از پهلوی به پهلوی دیگر می گرداند، شش ماه بر پهلوی راست می خوابند و شش ماه بر پهلوی چپ، و سنگ با ایشان است و دستهای خود را پهن کرده است در پیشگاه غار^(۱).

و در چند حدیث معتبر دیگر از آن حضرت علیه السلام منقول است که با اصحاب خود فرمود که: اگر قوم شما تکلیف کنند شما را آنچه قوم اصحاب کهف تکلیف کردند ایشان را بکنید. پرسیدند که: چه تکلیف کردند قوم ایشان، ایشان را؟

فرمود که: تکلیف نمودند که شرک به خدا بیاورند، پس از روی تقیه اظهار شرک کردند و ایمان را در دلهای خود پنهان کردند تا آنکه فرج به ایشان رسید. و فرمود که: ایشان تکذیب پادشاه کردند و خدا ثواب داد ایشان را، و تصدیق او کردند از روی تقیه و خدا ثواب داد ایشان را^(۱).

فرمود که: ایشان صرافان بودند^(۲).

و در چند حدیث دیگر فرمود که: ایشان صرافان طلا و نقره نبودند بلکه صراف سخن بودند که عیار سخن حق و باطل را می دانستند. و فرمود که: بی وعده هریک به تنهایی گریخته و از شهر بیرون رفتند و در صحرا یکدیگر را ملاقات کردند و هریک از دیگران عهدها و پیمانها گرفتند، پس بعد از سوگندها و عهدها آنچه در دل داشتند به یکدیگر اظهار کردند پس معلوم شد که همه مؤمن بوده اند و همه برای یک مطلب بیرون آمده اند^(۳).

فرمود که: ایشان ایمان را پنهان کردند و کفر را برای تقیه اظهار کردند پس ثواب آنها بر اظهار کفر زیاده بود از ثواب ایشان بر پنهان کردن ایمان^(۴).

و در چند حدیث معتبر دیگر فرمود که: تقیه هیچکس به تقیه اصحاب کهف نمی رسد، بدرستی که ایشان زنا می بستند و به عیدگاه مشرکان حاضر می شدند، پس خدا ثواب ایشان را مضاعف گردانید^(۵).

و ابن بابویه و قطب راوندی رحمه الله علیهما به سند خود از ابن عباس روایت کرده اند که: در زمان خلافت عمر گروهی از علمای یهود به نزد عمر آمدند و پرسیدند که: بگو قلهای آسمانها چیست و کیست کسی که قوم خود را ترسانید نه از جن بود و نه از انس؟ پرسیدند: کدامند آن پنج جانور که بر روی زمین راه رفتند و در رحم خلق نشده اند؟ و چه

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۵۳.

۲. کافی ۵/۱۱۴.

۳. تفسیر عیاشی ۲/۳۲۲: قصص الانبیاء راوندی ۲۵۳.

۴. تفسیر عیاشی ۲/۳۲۳: قصص الانبیاء راوندی ۲۵۴.

۵. تفسیر عیاشی ۲/۳۲۳: قصص الانبیاء راوندی ۲۵۴.

می‌گویند درآج و خروس و اسب و دراز گوش و وزغ و هوجه در وقت فریاد کردن؟
 پس عمر عاجز شد و سر به زیر افکند پس رو به جانب حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
 آورد و گفت: ای ابوالحسن! گمان ندارم که بغیر از تو کسی جواب اینها را داند.
 پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام متوجه علمای یهود شد و فرمود که: من جواب این
 مسئله‌ها را می‌گویم به شرط آنکه اگر موافق تورات جواب بگویم در دین ما درآئید.
 گفتند: بلی، قبول کردیم.

پس فرمود که: اِنَّمَا قِفْلَاهِیَ اَسْمَانِهَا شَرکٌ بِهٖ خِدَاسَتٌ کِهٖ مَرْدٌ یَا زَنٰی کِهٖ مُشْرِکٌ یَّاشَدُ
 عَمَلُ اَوْ بِسَوٰی اَسْمَانِ بِاَلَا نَمٰی رُوْدُ.
 گفتند: کلید آنها چیست؟

فرمود: گواهی «لَا اِلَهَ اِلَّا اِلَهٌ وَ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ» است.
 گفتند: کدام قبری است که با صاحبش راه رفت؟
 فرمود: ماهی بود در وقتی که یونس را فروبرد و به دریاهاى هفت‌گانه او را گردانید.
 گفتند: کیست آن که قوم خود را انداز کرد نه از جن بود و نه از انس؟
 فرمود: آن موریچه سلیمان بود که به موران گفت: ای گروه موران! داخل خانه خود
 شوید که پامال نکنند شما را سلیمان و لشکرهای او.

گفتند: خبر ده ما را از پنج چیز که بر زمین راه رفتند و در رحم خلق نشده بودند؟
 فرمود که: آدم و حوا و ناقة صالح و گوسفند ابراهیم و عصای موسی علیه السلام هستند.
 پرسیدند از صدای آن حیوانات، فرمود: دراج می‌گوید: «الرَّحْمٰنُ عَلٰی الْعَرْشِ
 اَسْتَوٰی»؛ و خروس می‌گوید: «اَذْكُرُوا اللّٰهَ یَا غَافِلِیْنَ» یعنی: «خدا را یسار کنید ای
 غافلان»؛ و اسب می‌گوید: «اللّٰهُمَّ اَنْصُرْ عِبَادَكَ الْمُؤْمِنِیْنَ عَلٰی عِبَادِكَ الْكَافِرِیْنَ» یعنی:
 «خداوندا! یاری ده بندگان مؤمن خود را بر بندگان کافر خود»؛ و حمار لعنت می‌کند بر
 عشاران و تمغاجیان^(۱)؛ و وزغ می‌گوید: «سُبْحَانَ رَبِّیَ الْمَعْبُوْدِ الْمُسَبَّحِ فِیْ لُجَجِ الْبَحَارِ»

۱. تمغاجیان: مأموران وصول باج و خراج در دوره ایلخانان مغول. (فرهنگ عمید ۷۲۸/۱).

یعنی: «تتزیه می‌کنم پروردگار خود را که مستحق پرستیدن است و تتزیه می‌کنند او را در میان دریاها»؛ و هوجه می‌گوید: «اللَّهُمَّ اَلْعَن مُبَغِضِي مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ» یعنی: «خداوند! لعنت کن دشمنان محمد و آل محمد را».

و آن علما سه نفر بودند، پس دو نفر برجستند و شهادت گفتند و مسلمان شدند و عالم سوم ایشان ایستاد و گفت: یا علی! آنچه در دل رفیقان من افتاد از نور اسلام در دل من نیز افتاده است و لیکن یک مسئله دیگر مانده است که چون از آن مسئله نیز جواب بگوئی مسلمان می‌شوم.

حضرت فرمود: پیرس.

گفت: مرا خبر ده از حال جماعتی که در زمان پیش بودند و سیصد و نه سال مردند پس خدا ایشان را زنده کرد، قصه ایشان چگونه بوده است؟ پس حضرت شروع کرد به خواندن سوره کهف.

آن عالم گفت: قرآن شما را من بسیار شنیده‌ام، اگر عالمی خبر ده ما را به تفصیل قصه این جماعت و نامهای ایشان و عدد ایشان و نام سگ ایشان و نام غار ایشان و نام پادشاه ایشان و نام شهر ایشان.

پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم، خبر داد مرا محمد صلی الله علیه و آله که در زمین روم شهری بود آن را «اقسوس»^(۱) می‌گفتند و پادشاه صالحی داشتند، چون پادشاه ایشان مُرد در میان ایشان اختلاف بهم رسید، پس چون پادشاهی از پادشاهان فارس که او را «دقیانوس» می‌گفتند شنید که در میان ایشان اختلاف بهم رسیده است با صد هزار کس آمد داخل شهر اقسوس شد و آن را پایتخت خود گردانید، و در آن شهر قصری بنا کرد که یک فرسخ در یک فرسخ وسعت آن بود و در آن قصر مجلسی از برای خود ساخت که وسعتش هزار ذراع در هزار ذراع بود از آبگینه صاف، و در آن مجلس چهار هزار ستون از طلا برپا کرده بودند و هزار قنديل از طلا

۱. در هر دو مصدر «اقسوس» آمده است.

آویخته بود به زنجیرهای نقره که به خوشبوترین روغنهای می‌افروختند آنها را، و در جانب شرقی آن مجلس هشتاد روزنه مقرر کرده بود، و چون آفتاب طالع می‌شد بر مجلس او می‌تابید تا وقت غروب، و تختی ساخته بود از طلا که پایه‌های آن از نقره بود و به انواع جواهر مرصع کرده بودند و فرشهای عالی بر روی آن افکنده بودند، و از جانب راست تخت او هشتاد کرسی می‌گذاشتند که از طلا ساخته بودند و به زبرجد سبز مرصع کرده بودند، و امرای عسکر و سلاطین دولت او بر آن کرسیها می‌نشستند، و از جانب چپ تخت نیز هشتاد کرسی می‌گذاشتند که از نقره ساخته بودند و مرصع به یاقوت سرخ کرده بودند و پادشاهان روم بر آنها می‌نشستند؛ پس بر تخت بالا رفت و تاج خود را بر سر گذاشت.

پس در این وقت آن یهودی برجست و گفت: بگو تاج او را از چه چیز ساخته بودند؟

حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود که: تاج او از طلای مشبک بود و هفت رکن داشت، بر هر رکنی مروارید سفیدی نصب کرده بودند که در شبهای تاریک مانند چراغ روشنائی می‌داد، و پنجاه غلام از فرزندان پادشاهان گرفته بود و قباهای دیبای سرخ و زبر جامه‌های حریر بر ایشان می‌پوشانید و تاج بر سر ایشان می‌گذاشت و دست‌پرنجها و خلخالها در دستها و پاهای ایشان می‌کرد و عمودهای طلا به دست ایشان داده بود و بر بالای سر او می‌ایستادند، و شش غلام از ایشان را وزیر خود کرده بود؛ سه نفر را در جانب راست خود باز می‌داشت و سه نفر را در جانب چپ.

یهودی پرسید که: نام آن غلامان چه بود؟

فرمود: آن سه غلام که در جانب راست می‌ایستادند نامهای ایشان «تملیخا» و «مکسلمینا» و «منشلینا» بود، و آنان که در جانب چپ می‌ایستادند «مرنوس» و «دیرنوس» و «شاذریوس»^(۱) نام داشتند، و در جمیع امور خود با ایشان مشورت می‌کرد. هر روز در صحن خانه خود می‌نشست و امرا در جانب راست و سلاطین در جانب چپ او می‌نشستند، و سه غلام داخل می‌شدند در دست یکی جامی بود از طلا که

۱. این نامها با نامهایی که در قصص الانبیاء راوندی و غرائس المجالس تفاوتهایی دارند.

پر بود از مشک سائیده، و در دست دیگری جامی بود از نقره که محلو بود از گلاب، و در دست سوم مرغ سفیدی بود که منقار سرخی داشت، پس چون پادشاه نظرش بر آن مرغ می افتاد صدا می کرد پس آن مرغ پرواز می کرد و در جام گلاب غوطه می خورد و در جام مشک می غلطید تا تمام مشک را به بال و پر خود بر می داشت، پس صدای دیگر می کرد که آن مرغ پرواز می کرد بر بالای تاج او می نشست و آنچه بر پر و بال او بود همه را بر سر او می افشاند، و چون پادشاه این احوال را مشاهده کرد طغیان و تکبر او زیاده شد و دعوی خدائی کرد، سرکرده های قوم خود را طلبید که او را سجده کنند و اقرار کنند به پروردگاری او، پس هر که اطاعت او می کرد به او عطاها می کرد و خلعتها می بخشید، و هر که اطاعت او نمی کرد او را می کشت تا آنکه همه اطاعت او کردند، و در هر سال عیدی مقرر کرده بود پس در عیدی از اعیاد خود بر تخت نشسته بود امرا و سلاطین از جانب راست و چپ او نشسته بودند که ناگاه یکی از سلاطین آمد او را خبر داد که لشکر فارس متوجه جنگ او شده اند و نزدیک او رسیده اند، پس از استماع این خبر غمگین و مضطرب شد به حدی که تاج از سرش افتاد.

پس تملیخا که در حوادث سن بود نظر کرد بسوی او و در خاطر خود گفت که: اگر این خدا می بود چنانچه دعوی می کند غمگین نمی شد و نمی ترسید و بول و غایط از او جدا نمی شد و به خواب نمی رفت، اینها صفات خدا نیست.

آن شش جوان هر روز در خانه یکی از ایشان جمع می شدند، و آن روز نوبت تملیخا بود، پس طعام نیکوئی از برای ایشان مهیا کرد، چون جمع شدند گفت: ای برادران! در دلم فکری افتاده است که مرا از خوردن و آشامیدن و خواب کردن باز داشته است.

گفتند: آن فکر چیست ای تملیخا؟

گفت: بسیار فکر کردم در این آسمان و گفتم: کی سقفش را چنین بلند کرده است بی ستونی که در زیر آن باشد یا علاقه ای که بر بالای آن باشد؟! و کی آفتاب و ماه را دو آیت روشنی بخش در آن قرار داده است؟! و کی زینت داده است آن را به ستاره ها؟! پس بسیار فکر کردم در زمین و گفتم: کی آن را پهن کرده است بر روی آب مواج و حبس کرده

است آن را به کوهها که نگردد و مردم را غرق نکند؟! او بسیار فکر کردم در خود که کی مرا آفریده در شکم مادر و مرا غذا داد و تربیت نمود؟! پس باید که همه اینها را آفریننده و تدبیر کننده بوده باشد بغیر دقیانوس، و نیست او مگر پادشاه پادشاهان و جبار زمین و آسمان.

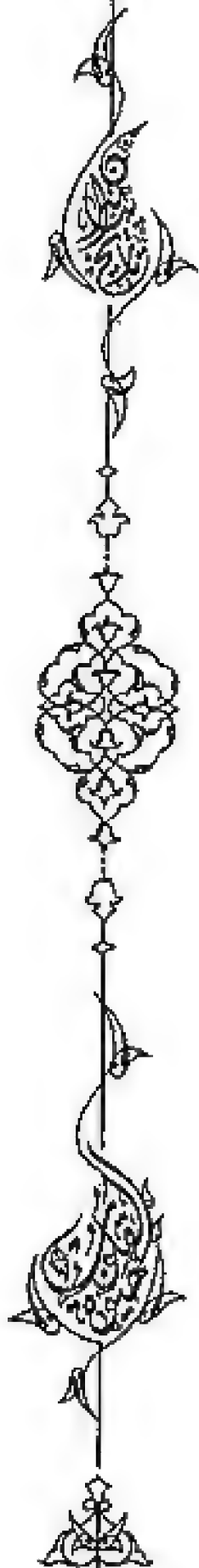
پس آن جوانان دیگر بر پای تملیخا افتادند و بوسیدند و گفتند: به سبب تو خدا ما را هدایت نمود از گمراهی، پس بگو که ما را چه باید کرد؟

پس برجست تملیخا و خرمای یکی از باغهای خود را به سه هزار درهم فروخت و در میان آستین خود بست و بر اسبان خود سوار شدند و از شهر بیرون رفتند، چون سه میل راه رفتند تملیخا به ایشان گفت که: ای برادران! وقت آن است که فقر و مشقت را برای آخرت اختیار نمائید و از پادشاهی دنیا بگذرید، پس از اسبها فرود آئید و به پاهای خود راه روید شاید خدا از برای شما از این بلیه که مبتلا شده‌اید نجاتی و از این شدت فرجی کرامت فرماید، پس فرود آمدند از اسبان و هفت فرسخ پیاده رفتند و از پاهای نازک ایشان خون روان شد، پس شبانی از برابر ایشان پیدا شد گفتند: ای راعی! آیا شربتی از شیر یا آب به ما می‌دهی؟

راعی گفت: آنچه خواهید نزد من هست، ولی من روهای شما را روهای پادشاهان می‌بینم و گمان می‌برم که گریخته‌اید از پادشاه.

گفتند: ای راعی! حلال نیست ما را دروغ گفتن، آیا راستگویی ما را از دست تو نجات خواهد داد؟ پس قصه خود را به او نقل کردند، چون راعی قصه ایشان را شنید بر پاهای ایشان افتاد و بوسید و گفت: در دل من نیز افتاده است آنچه در دل شما افتاده است و لیکن مرا مهلت دهید تا گوسفندان خود را به صاحبانش پس دهم و به شما ملحق شوم، پس ایشان توقف نمودند تا گوسفندان را به صاحبانش پس داد و به سرعت مراجعت نمود و سگش از پی او می‌دوید و به ایشان ملحق شد.

پس یهودی برجست و گفت: یا علی! نام آن سگ چه بود و چه رنگ داشت؟ فرمود: رنگش سیاه و سفید بود و نامش «قطمیر» بود، چون آن جوانان سگ را دیدند

گفتند: می‌ترسیم که این سنگ به فریاد خود ما را رسوا کند، پس سنگ بر آن می‌زدند که برگردد و بر نمی‌گشت تا آنکه به قدرت الهی به سخن آمد و گفت: بگذارید مرا که شما را از دشمن شما حراست کنم، پس آن راعی ایشان را به کوهی بالا برد و در غاری که در آن کوه بود پنهان شدند، آن غار را «وصید» می‌گفتند، در پیش آن غار چشمه‌های آب و درختان میوه‌دار بود پس از آن میوه‌ها و آب تناول کردند، و چون شب درآمد در آن غار خوابیدند پس حق تعالی وحی نمود به ملک الموت که قبض روح ایشان بکند و به هر شخصی دو ملک موکل گردانید که ایشان را از پهلوی پهلوی بگردانند - به روایتی سالی یک مرتبه و به روایت دیگر سالی دو مرتبه^(۱) - و وحی نمود بسوی خزینه داران آفتاب چنان کنند که از وقت طلوع آفتاب تا غروب آن شعاع آفتاب بر ایشان نیفتد.

پس چون دقیانوس از عیدگاه خود برگشت از احوال آن جوانان سؤال کرد، گفتند: ایشان گریخته‌اند؛ با هشتاد هزار نفر سوار شد و از پی ایشان آمد تا در غار، چون دید که ایشان با آن حال ژولیده و پای رنج دیده در خوابند گفت: اگر من می‌خواستم که ایشان را عقاب کنم زیاده از آنچه خود با خود کرده‌اند نمی‌توانستم کرد، پس بنایان را طلبید و در غار را به آهک و سنگ برآورد و به اصحاب خود گفت: بگوئید به ایشان که بگویند به خدای ایشان که در آسمان است ایشان را نجات دهد و از این غار بیرون آورد.

پس سیصد و نه سال در آنجا ماندند، چون حق تعالی خواست که ایشان را زنده گرداند امر فرمود اسرافیل را که روح در ایشان دمید و بیدار شدند، چون آفتاب طالع شد گفتند: امشب از عبادت پروردگار خود غافل شدیم، چون بیرون آمدند دیدند که چشمه‌های آب خشکیده است و درختان خشک شده‌اند پس یکی از ایشان گفت: امور ما بسیار عجیب است چگونه چشمه‌های آب با آن وفور و درختان با آن کثرت در یک شب خشکیدند؟ پس گرسنه شدند و گفتند: یکی از خود را بفرستیم به شهر که طعام نیکویی برای ما بیاورد و چنان نکنند که کسی بر احوال ما مطلع شود، پس تملیخا گفت: من می‌روم، و جامه‌های

۱. این دو روایت در عرائس المجالس ذکر شده‌اند.

کهنه راعی را در بر کرد و به جانب شهر روانه شد پس به موضعی چند رسید و وضعی چند دید که هرگز ندیده بود، چون به دروازه شهر رسید دید که علم سبزی برپا کرده اند و بر آن علم نقش کرده اند که «لا اله الا الله عیسی رسول الله» پس نظر بسوی آن علم می کرد و دست بر دیده های خود می کشید و می گفت: گویا در خواب می بینم این اوضاع را، پس داخل شهر شد و به بازار آمد و به نزد مرد خبازی آمد و پرسید که: این شهر چه نام دارد؟ گفت: اقسوس.

پرسید که: پادشاه شما چه نام دارد؟

گفت: عبد الرحمن.

پس زری بیرون آورد و به خباز داد و گفت: نان بده.

خباز چون زر را گرفت تعجب کرد از سنگینی آن زر و بزرگی آن.

پس یهودی برجست و گفت: یا علی ابگو که وزن هر درهمی چه مقدار بود؟

حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود که: وزن هر درهم ده درهم و دو ثلث درهم بود.

پس خباز گفت: مگر گنجی یافته ای؟

تملیخا گفت: این قیمت خرمائی است که سه روز قبل از این در این شهر فروختم و از

شهر بیرون رفتم، و مردم دقیانوس را می پرستیدند.

پس خباز دست تملیخا را گرفت و به نزد پادشاه برد، پادشاه پرسید: این جوان را برای

چه آورده ای؟

خباز گفت: این مرد گنجی یافته است.

پادشاه گفت: مترس که پیغمبر ما عیسی علیه السلام امر کرده است که از گنج زیاده از خمس

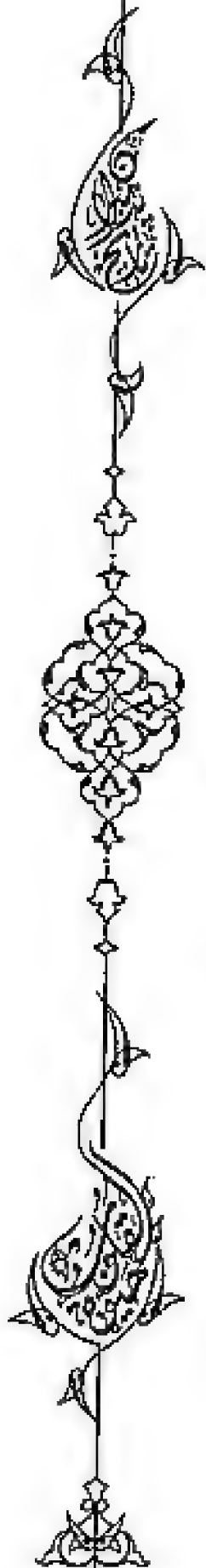
نگیریم، پس خمس آن را به ما بده و به سلامت پرو.

تملیخا گفت: ای پادشاه! نظر کن در امر من، من گنجی نیافته ام من مردی بودم از اهل

این شهر.

پادشاه گفت: تو از اهل این شهری؟

گفت: بلی.

پرسید: کسی را در این شهر می‌شناسی؟

گفت: بلی.

پرسید: چه نام داری؟

گفت: نام من تملیخا است.

پادشاه گفت: این نامها نام اهل زمان ما نیست، آیا در این شهر خانه‌ای داری؟

گفت: بلی ای پادشاه، سوار شو تا من خانه خود را به تو بنمایم.

پس پادشاه سوار شد با جماعت بسیار با او آمدند تا به در خانه‌ای که رفیعترین خانه‌های آن شهر بود پس تملیخا گفت: این خانه من است، چون در زدند مرد پیری بیرون آمد که ابروهایش بر روی دیده‌هایش افتاده بود از پیری، و از ایشان پرسید: از برای چه به در خانه من آمده‌اید؟

پادشاه گفت: این جوان آمده است و چیزهای عجیب می‌گوید، دعوی می‌کند این خانه از اوست!

پیر مرد پرسید: تو کیستی؟

گفت: منم تملیخا پسر قسطیکین.

آن مرد پیر بر قدمهای او افتاد و بوسید و گفت: این جد من است بخدای کعبه، پس گفت: ای پادشاه! ایشان شش نفر بودند که از دقیانوس گریختند!

پس پادشاه از اسب فرود آمد و تملیخا را بر دوش خود سوار کرد و مردم دستها و پاها را می‌بوسیدند، پس گفت: ای تملیخا! رفیقان تو چه شدند؟

گفت: در غارند.

در آن وقت در آن شهر پادشاه مسلمانی و پادشاه یهودی بود، پس همه سوار شدند با اصحاب خود و متوجه غار شدند، چون نزدیک آن رسیدند تملیخا گفت: شما در اینجا باشید تا من جلوتر بروم، می‌ترسم چون ایشان صدای سم ستوران را بشنوند بترسند و توهم کنند که دقیانوس به طلب ایشان آمده است، چون تملیخا داخل غار شد رفیقان بر او جستند و او را در بر گرفته و گفتند: الحمد لله که خدا تو را از شر دقیانوس نجات داد.

تملیخا گفت: بگذارید حکایت دقیانوس را، بچقدر مدت در اینجا خوابیده‌اید شما؟
گفتند: یک روز یا بعضی از روز.

تملیخا گفت: بلکه سیصد و نه سال در خواب بوده‌اید! دقیانوس مرده و قرن‌ها از مرگ او گذشته است و پیغمبری خدا فرستاده است که عیسی نام دارد و او را مسیح می‌گویند پسر مریم است، خدا او را به آسمان برده است اینک پادشاه و مردم شهر آمده‌اند که شما را ببینند.

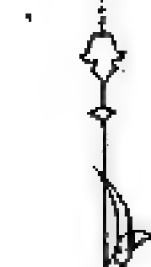
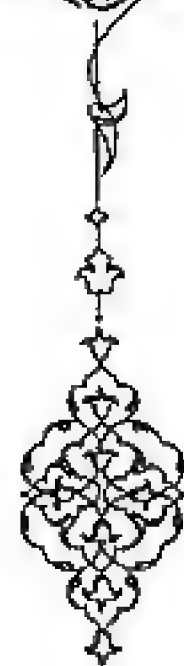
گفتند: ای تملیخا! می‌خواهی که خدا ما را فتنه گرداند برای عالمیان؟
تملیخا گفت: چه می‌خواهید؟

گفتند: بیا دعا کنیم که باز خدا جان ما را بستاند، پس دست‌ها به دعا برداشتند، حق تعالی امر نمود به قبض روح ایشان، پس آن دو پادشاه آمدند و هفت روز بر دور آن غار گشتند و درش را نیافتند، پس پادشاه مسلمان گفت: اینها بر دین ما مُردند من مسجدی بر در این غار بنا می‌کنم، پادشاه یهودی گفت: بلکه بر دین ما مردند من بر در این غار کنیسه‌ای بنا می‌کنم، پس با یکدیگر در این باب قتال کردند و پادشاه مسلمان غالب شد و مسجدی در آنجا بنا کرد.

پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود: ای یهودی! این موافق است با آنچه در تورات شما است؟

یهودی عرض کرد: یک حرف زیاد و کم نکردی و من شهادت می‌دهم به وحدانیت خدا و رسالت محمد صلی الله علیه و آله (۱).

به سندهای معتبر منقول است از حضرت امام محمد باقر علیه السلام و عامه نیز به سندهای بسیار روایت کرده‌اند خصوصاً ثعلبی در تفسیر خود که: شبی حضرت رسول صلی الله علیه و آله چون از نماز عشا فارغ شد متوجه قبرستان بقیع شد، پس ابو بکر و عمر و عثمان و حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را طلبید و فرمود: بروید بسوی اصحاب کهف و از جانب من سلام به ایشان

پرسانید، ای ابوبکر! تو اول سلام کن که سنّ تو بیشتر است، پس تو ای عمر، بعد تو ای عثمان، اگر جواب گفتند یکی از شما را سلام مرا پرسانید، و اگر جواب ایشان نگفتند پس تو پیش رو ای علی و سلام کن بر ایشان؛ پس باد را امر فرمود ایشان را برداشت و بلند کرد در هوا و بر در غار اصحاب کهف بر زمین گذاشت - به روایت دیگر ایشان را بر بساطی نشانید و باد را امر فرمود ایشان را به غار رسانید^(۱) - پس ابوبکر جلو رفت و سلام کرد جواب نشنید، پس دور شد پس عمر جلو رفت و سلام کرد باز جواب نشنید، همچنین عثمان سلام کرد جواب نشنید، پس حضرت امیر المؤمنین علیه السلام پیش رفت و فرمود: السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته ای اهل کهف که ایمان آوردید به پروردگار خود، خدا هدایت شما را زیاده گردانید و دلهای شما را برای ایمان محکم نمود، من رسولم از جانب رسول خدا صلی الله علیه و آله بسوی شما.

پس آواز بلند کردند اصحاب کهف و گفتند: مرحبا به رسول خدا و به فرستاده او و بر تو باد سلام ای وصی رسول خدا و رحمت خدا و برکتهای او، فرمود: چگونه دانستید که من وصی رسول خدایم؟

گفتند: زیرا که حجاب بر گوشهای ما زده اند که سخن نگوئیم مگر با پیغمبر یا وصی پیغمبر، پس چگونه گذاشتی رسول خدا را و چگونه است لشکر او و چگونه است حال او؟ و مبالغه کردند و بسیار پرسیدند احوال آن حضرت را و گفتند: خبر ده این رفیقان خود را که ما سخن نمی گوئیم مگر با پیغمبری یا وصی پیغمبری.

پس حضرت امیر علیه السلام رو کرد به جانب ایشان و فرمود: شنیدید آنچه گفتند اصحاب کهف؟

گفتند: بلی شنیدیم!

فرمود: گواه باشید.

پس روهای خود را به جانب مدینه نمودند و باد ایشان را برداشت و در مقابل رسول

خداوند بر زمین گذاشت پس خبر دادند آن حضرت را به آنچه دیده و شنیده بودند، پس حضرت فرمود به ابوبکر و عمر و عثمان که: دیدید و شنیدید پس گواه باشید، گفتند: بلی، حضرت به خانه خود برگشت و به ایشان فرمود: شهادت خود را حفظ نمائید^(۱).

و به چندین سند از حضرت رسول ﷺ منقول است که: سه نفر به راهی می رفتند ایشان را یاران گرفت پناه به غاری بردند، ناگاه سنگ عظیمی از کوه به زیر آمد و در غار را برایشان بست، یکی از آنها گفت: ای بندگان خدا! شما را نجات نمی دهد از این پلته چیزی بغیر راستی، پس هریک از شما بهتر کاری که خالص از برای خدا کرده باشید بگوئید و به آن کار از خدا بخواهید شاید خدا این سنگ را از راه شما دور گرداند.

پس یکی از ایشان گفت: خداوند! من پدر و مادر پیری داشتم و زنی و فرزندان خرد داشتم و گوسفندان می چرانیدم و شب از برای ایشان طعامی می آوردم، اول پدر و مادر خود را سیر می کردم و آخر به فرزندان خود می دادم، پس شبی دیر برگشتم وقتی آمدم که پدر و مادرم به خواب رفته بودند، شیری که آورده بودم در ظرف تمیزی کردم و بر دست گرفتم نزدیک سر ایشان ایستادم و اطفال من گریه می کردند از شوق طعام، نخواستم که ایشان را بیدار کنم و به اطفال خود نیز بیشتر از ایشان ندادم، بر این حال ایستادم تا صبح طالع شد، خداوند! اگر می دانی که این کار را برای طلب رضای تو کرده ام پس فرجه ای برای ما بگشا که آسمان نمودار شود.

پس سنگ اندکی دور شد که آسمان را دیدند.

پس دیگری گفت: خداوند! من دختر عمی داشتم و او را بسیار دوست می داشتم و عزیزترین مردم بود نزد من پس خواستم روزی با او زنا کنم، او گفت: تا صد اشرفی برای من نیاوری من راضی نمی شوم، پس من سعی کردم و صد اشرفی برای او تحصیل کردم و به نزد او رفتم، چون در میان پاهای او نشستم گفت: از خدا بترس و مهر خدائی را به حرام برمدار، و من ترک کردم و برخاستم، خداوند! اگر می دانی که این کار را برای طلب

خشنودی تو کرده‌ام فرجه‌ای کرامت فرما.
سنگ دورتر شد.

پس آن مرد سوم گفت: خداوند! اگر می‌دانی که من مزدوری گرفتم به کیلی از ذرت، چون از عمل فارغ شد مضایقه کرد و آن را از من نگرفت و رفت، پس من مزد او را برای او زراعت کردم و تنمیه کردم تا گله شد از گاو - به روایت دیگر مزد او نیم درهم بود، من از برای او ده هزار درهم کردم - پس چون به نزد من آمد بعد از مدتی همه را به او دادم. خداوند! اگر می‌دانی که این را برای تحصیل خشنودی تو کرده‌ام آنچه از این سنگ مانده است از جلو بردار.

پس سنگ دور شد و ایشان از غار بیرون آمدند، پس حضرت رسول ﷺ فرمود:
هر که با خدا راست گوید نجات می‌یابد^(۱).

و بعضی گفته‌اند: اصحاب رقیم این جماعت بودند^(۲).

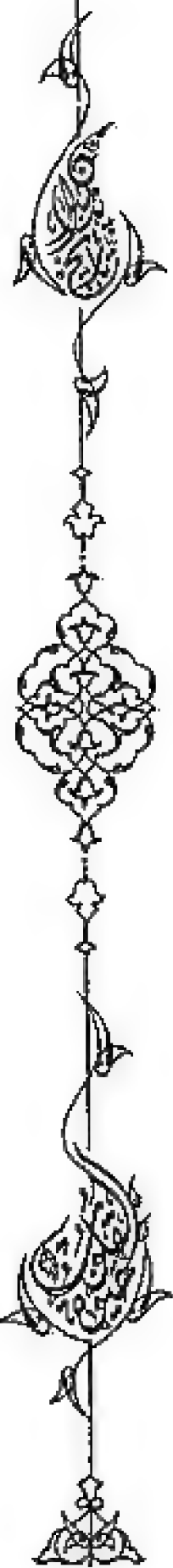
۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۶۲ و ۳۹۶.

۲. مجمع البیان ۴۵۲/۲.

باب سی و دوم

در بیان قصهٔ اصحاب اخدود و پیغمبر مجوس است

حق تعالی در قرآن مجید می‌فرماید ﴿قَتَلَ أَصْحَابُ الْأَخْذُودِ﴾^(۱) «کشته شدند - یا ملعون شدند - اصحاب اخدود» که گودی عظیم در زمین کنده بودند، ﴿الْثَّارِ ذَاتِ الْوَقُودِ﴾^(۲) «و آن گود پر بود از آتشی که زبانه می‌کشید»، ﴿إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ﴾^(۳) «در وقتی که ایشان بر دور آن آتش نشسته بودند»، ﴿وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ﴾^(۴) «و ایشان بر آنچه می‌کردند بر مؤمنان گواهان بودند» که نزد پادشاه خود گواهی دهند یا در قیامت گواه خواهند بود و اعضا و جوارح ایشان بر ایشان گواهی خواهند داد، ﴿وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾^(۵) «و انکار نکردند به ایشان و عیب نکردند چیزی از ایشان را مگر آنکه ایمان آورده بودند به خداوند عزیز مستحق حمد بر نعمتها».

علی بن ابراهیم روایت کرده است که: کسی که برانگیخت حبشه را برای جنگ اهل یمن «ذونواس» بود، و او آخر پادشاهان جغیر بود و اختیار دین یهود کرد و جمع شدند با او قبیله حمیر بر یهود شدن و خود را یوسف نام کرد، و مدتی بر این مذهب ماند پس به او خبر دادند که گروهی در نجران هستند که بر دین نصرانیت مانده‌اند و آنها بر اصل دین عیسی علیه السلام بودند و به حکم انجیل عمل می‌کردند، و سرکرده ایشان عبدالله بن یامن بود، و

۱. سوره بروج: ۴.

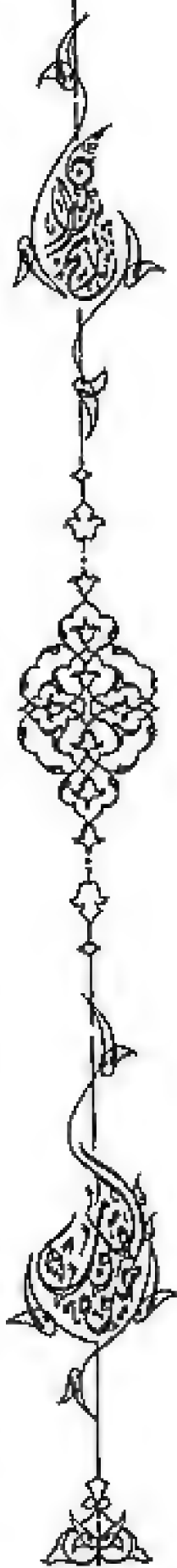
۲. سوره بروج: ۵.

۳. سوره بروج: ۶.

۴. سوره بروج: ۷.

۵. سوره بروج: ۸.

اهل دین ذونواس او را تحریرص کردند که لشکر ببرد به نجران و ایشان را جبر کند بر داخل شدن در دین یهود. چون وارد نجران شد جمع کرد آنها را که بر دین نصرانیت بودند و بر ایشان عرض کرد دین یهودیت را و ایشان ابا کردند، چون بسیار مبالغه کرد و ایشان قبول نکردند تقبها در زمین کند و هیزم بسیار در آنها ریخت و آتش بر آن هیزمها زد، بعضی را در آن آتش انداخت و بعضی را به شمشیر کشت و بعضی را به عقوبتهای دیگر معذب ساخت، پس عدد آنچه از آنها کشت بیست هزار نفر بود، مردی از ایشان که او را «دوس» می گفتند بر اسبی سوار شد و از ایشان گریخت، از پی او تاختند و به او نرسیدند، ذونواس با لشکرش به صنعا برگشت، و این آیات اشاره است به این قصه (۱).

و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: حضرت امیر المؤمنین علیه السلام عالم نصاری را که در نجران بود طلبید و قصه اصحاب اخدود را از او پرسید، او نقل کرد، حضرت فرمود: چنان نیست که تو گفتی من تو را خبر می دهم از قصه ایشان، پدرستی که حق تعالی پیغمبری فرستاد از اهل حبشه بر اهل حبشه، پس تکذیب او کردند و با او جنگ کردند و اکثر اصحاب او را کشتند و او را با بقیه اصحاب او اسیر کردند و تقبها در زمین کردند و در آنها آتش افروختند و گفتند به آنها که بر دین آن پیغمبر بودند که: از او جدا شوید و از دین او برگردید و هر که بر نمی گردد او را در این آتش می اندازیم؛ و جماعت بسیار از دین او برگشتند و گروه بسیار را در آتش انداختند تا آنکه زنی آوردند و طفل یکماهه ای در آغوش او بود پس به او گفتند: آیا از دین بر می گردی یا تو را در این آتش می اندازیم؟ پس آن زن خواست که خود را به آتش اندازد، چون نظرش به پسرش افتاد بر او رحم کرد، حق تعالی آن طفل را به سخن آورد و گفت: ای مادر! مرا و خود را در آتش انداز و الله که این سوختن از برای تحصیل رضای خدا کم است، پس آن زن خود را با آن طفل به آتش انداخت (۲).

۱. تفسیر قمی ۴۱۳/۲، و در آن به جای «عبدالله بن یامن»، «عبدالله بن بریا» آمده است.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۴۶؛ مجمع البیان ۴۶۵/۵.

به روایت دیگر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: مجوس کتابی داشتند و پادشاهی داشتند، روزی مست شد و با خواهر و مادر خود زنا کرد، چون هوشیار شد این عمل بر او دشوار نمود و به مردم گفت: این حلال است! و چون مردم از قبول این امر امتناع کردند گودالها کند و پر از آتش کرد و مردم را در آنها می انداخت ^(۱).

و میثم تمار از امیر المؤمنین علیه السلام روایت کرده است که آن حضرت فرمود: اصحاب اخدود ده نفر بودند و ایشان را در آتش انداختند، بر مثال ایشان ده نفر را در همین بازار کوفه خواهند کشت ^(۲)؛ و غرض آن حضرت گویا آن بود که اشاره فرماید به آنچه این زیاد علیه اللعنه بعد از ورود کوفه کرد که جمعی را تکلیف می کرد که بیزاری جویند از امیر المؤمنین علیه السلام، هر که قبول نمی کرد او را می کشت و میثم تمار و رشید هجری رضی الله عنهما از آن جمله بودند، چنانچه بعد از این انشاء الله مذکور خواهد شد.

و به سند معتبر دیگر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: عمر شخصی را سردار کرد و لشکری با او فرستاد بر سر شهری از شهرهای شام، چون آن شهر را فتح کردند و اهلش مسلمان شدند برای ایشان مسجدی بنا کردند، چون تمام کردند مسجد خراب شد، باز ساختند و خراب شد، تا آنکه سه مرتبه چنین شد، پس این خبر را به عمر نوشت؛ عمر اصحاب حضرت رسول صلی الله علیه و آله را جمع کرد و هیچیک از ایشان سبب این را ندانستند، چون به خدمت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام عرض کرد، فرمود: سببش آن است که حق تعالی پیغمبری بر گروهی مبعوث گردانید و ایشان پیغمبر خود را کشتند و در مکان این مسجد او را دفن کردند، و او هنوز به خون خود آلوده است، بنویس به سردار خود که زمین را بشکافتند، و چون چنین کنند جسد مبارک او را تازه خواهند یافت پس بر او نماز کنند و او را در فلان موضع دفن کنند پس مسجد را بنا کنند که خراب نخواهد شد. پس چون به فرموده آن حضرت عمل کردند و مسجد را ساختند خراب نشد ^(۳).

۱. قصص الانبیاء راوندی ۲۲۷.

۲. مجمع البیان ۴۶۶/۵.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۲۲۷.

در روایت دیگر آن است که حضرت در جواب فرمود: بنویس به والی خود که جانب راست پی مسجد را بکند پس در آنجا شخصی خواهند یافت که نشسته است و دست خود را بر بینی و روی خود گذاشته است.

عمر گفت: او کیست؟

فرمود: تو بنویس به او که آنچه من گفتم بکند، بعد از اینکه ظاهر شود آنچه گفتم، خواهم گفت که او کیست انشاء الله تعالی؛ پس بعد از مدتی نوشته والی عمر رسید که: آنچه نوشته بودی به همان نحو یافتیم و آنچه گفته بودی بعمل آوردیم و مسجد را ساختم و خراب نشد.

پس عمر پرسید: یا علی! اکنون بفرما که او کیست؟

فرمود: او پیغمبر اصحاب اخذود است و قصه او در تفسیر قرآن مجید معروف است (۱).

و در حدیث معتبر منقول است که: روزی حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بر منبر رفت و فرمود: بپرسید از من قبل از آنکه مرا نیابید.

پس اشعث بن قیس متاق برخاست و گفت: یا امیر المؤمنین! چگونه از مجوس جزیه می گیرند و حال آنکه کتابی ندارند و پیغمبری بر ایشان مبعوث نشده است؟

فرمود: بلکه خدا بر ایشان کتابی فرستاد و رسولی بر ایشان مبعوث گردانید و ایشان پادشاهی داشتند، پس شبی مست شد و دختر خود را به فراش خود طلبید و با او زنا کرد، چون صبح شد و قوم او شنیدند که او چنین کاری کرده است بر در خانه او جمع شدند و گفتند: ای پادشاه! دین ما را چرکین و باطل کردی پس پیا تا تو را به صحرا ببریم و حد بزنیم!

گفت: شما همه جمع شوید و سخن مرا بشنوید، اگر مرا عذری باشد در آنچه کرده ام قبول کنید و الا آنچه خواهید بکنید.

چون جمع شدند گفت: خدا هیچ خلقتی نیافریده است که نزد او گرامی تر باشد از پدر ما آدم و مادر ما حوا.

گفتند: راست گفتی ای پادشاه.

گفت: آیا آدم دختران خود را به پسران خود تزویج نکرد؟ من نیز به سنت آدم عمل کردم.

گفتند: راست گفتی و دین حق این است.

پس راضی به این امر شدند و با یکدیگر بیعت کردند که نکاح محارم همه حلال باشد، پس خدا هر علم که در سینه ایشان بود محو کرد و کتاب را از میانشان برداشت، پس ایشان کافرنند و داخل جهنم خواهند شد بی حساب^(۱).

و در احادیث معتبره بسیار وارد شده است که: مجوس پیغمبری داشتند که او را «جاماسب» می گفتند و کتابی از برای ایشان آورده بود در دوازده هزار پوست گاو، پس پیغمبر خود را کشتند و کتاب خود را سوختند^(۲).

و در حدیث معتبر منقول است که: زندیقی از حضرت صادق علیه السلام سؤالی چند کرد و مسلمان شد، پس از جمله سؤالهای او آن بود که: آیا مجوس پیغمبری بر ایشان مبعوث شد؟ بدرستی که من می بینم که ایشان کتابهای محکم و موعظه های بلیغ و امثال شافیه دارند و اقرار به ثواب و عقاب دارند و شریعتی چند دارند که به آنها عمل می کنند.

حضرت فرمود: هیچ امتی نیست که رسولی بر ایشان مبعوث نشده باشد، حق تعالی پیغمبری فرستاد بر مجوس با کتابی، پس انکار کردند او را و کتاب او را.

پرسید: پیغمبر ایشان کی بود؟ مردم می گویند: خالد بن سنان بود.

فرمود: خالد عرب بدوی بود و رسول نبود و این سخنی است که مردم می گویند.

گفت: پس زردشت رسول ایشان بود؟

۱. امالی شیخ صدوق ۲۸۱؛ توحید شیخ صدوق ۲۰۶.

۲. من لا یحضره الفقیه ۵۲/۲؛ تهذیب الاحکام ۱۷۵/۶.

فرمود: زردشت امر باطلی چند برای ایشان آورد و دعوی پیغمبری کرد، بعضی به او ایمان آوردند و بعضی انکار او کردند پس او را از شهر بیرون کردند و درندگان صحرا او را هلاک کردند.

پرسید: مجوس به حق نزدیکتر بودند یا عرب در ایام کفر و جاهلیت؟

فرمود: عرب در ایام جاهلیت به دین حنیف ابراهیم نزدیکتر بودند از گبران، زیرا گبران کافر شدند به همه پیغمبران و انکار جمیع کتابها و معجزات کردند و به هیچ سنن و آداب و آثار پیغمبران عمل نکردند و کیخسرو که پادشاه مجوس بود در زمان گذشته سیصد پیغمبر را شهید کرد؛ و گبران غسل جنابت نمی کردند و عرب می کردند و غسل جنابت از خالص شرایع حنیفه ابراهیم است؛ و مجوس ختنه نمی کنند و آن از سنتهای پیغمبران است، و اول کسی که ختنه کرد ابراهیم خلیل علیه السلام بود؛ و مجوس مرده های خود را غسل نمی دهند و کفن نمی کنند و عرب می کردند؛ و مجوس مرده ها را در صحراها و غارها و دخمه ها می اندازند و کفار عرب در خاک پنهان می کردند و لحد برای آنها می ساختند و سنت پیغمبران چنین بود، و اول کسی که برای او قبر کنندند و لحد ساختند آدم علیه السلام بود؛ و مجوس نکاح مادر و دختر و خواهر را حلال می دانند و کفار عرب اینها را حرام می دانستند؛ و مجوس انکار کعبه می کردند و عرب حج کعبه می کردند و می گفتند: خانه پروردگار ماست، و اقرار به ثورات و انجیل داشتند و از اهل کتاب مسائل می پرسیدند؛ و عرب در همه اسباب به دین حق نزدیکتر بودند از گبران.

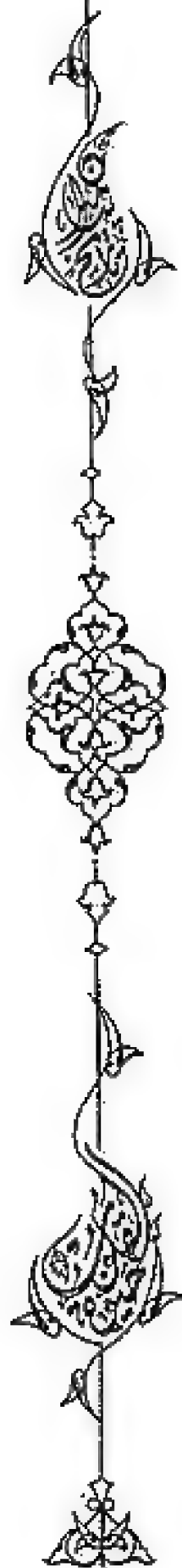
گفت: ایشان در نکاح خواهر متمسک می شوند به آنکه سنت آدم است.

فرمود که: در نکاح مادران و دختران به چه چیز متمسک می شوند و حال آنکه اقرار دارند که آدم و نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و سایر پیغمبران علیهم السلام حرام کردند ^(۱)؟

باب سی و سوم

در بیان قصه حضرت جرجیس علیه السلام است

این بابویه و قطب راوندی رحمتهما به سند خود روایت کرده‌اند از ابن عباس که: حق تعالی حضرت جرجیس علیه السلام را پیغمبر گردانید و فرستاد او را بسوی پادشاهی که در شام می‌بود که او را «داذانه» می‌گفتند و بت می‌پرستید، پس به او گفت: ای پادشاه! قبول کن نصیحت مرا، سزاوار نیست خلق را که عبادت کنند غیر خدا را و رغبت نمایند در حاجات خود بسوی غیر او، پس پادشاه به آن حضرت گفت: از اهل کدام زمینی؟

فرمود: من از اهل روم و در فلسطین می‌باشم. پس امر کرد که آن حضرت را حبس کردند و بدن مبارکش را به شانه‌های آهنین مجروح کردند تا گوشت‌های او ریخت و سرکه بر بدنش می‌ریختند و پلاسه‌های درشت بر آن بدن مجروح می‌مالیدند، پس امر کرد که سیخ‌های آهن را سرخ کنند و بدنش را به آنها داغ کنند، چون دید که به اینها کشته نشد امر کرد میخ‌های آهن بر رانها و زانو‌ها و کف پاها و او کوبیدند، چون دید به اینها نیز کشته نشد امر کرد میخ‌های بلند از آهن ساختند و بر سرش فرو بردند که مغز سرش روان شد، و فرمود سرب را آب کردند و بر بدنش ریختند و ستونی از آهن در زندان بود که کمتر از هیجده نفر آن را نقل نمی‌توانستند نمود حکم کرد که آن را بر روی شکم او بگذارند، چون شب تاریک شد مردم از او پراکنده شدند، اهل زندان دیدند ملکی به نزد آن حضرت آمد و گفت: ای جرجیس! حق تعالی می‌فرماید: صبر کن و شاد باش و مترس که خدا با تو است و تو را از ایشان خلاصی خواهد داد و ایشان تو را چهار مرتبه خواهند کشت و من الم و آزار را از تو دفع می‌کنم.

چون صبح شد آن پادشاه گمراه آن مقرب درگاه اله را طلبید و حکم نمود که تازیانه‌ای بسیار بر پشت و شکم آن حضرت زدند و باز گفت که او را به زندان برگردانیدند و به اهل

مملکت خود فرمانها نوشت که هر ساحر و جادوگری که در مملکت او باشد به نزد او
بفرستند، پس فرستادند ساحری را که از همه ساحران ماهرتر بود و هر جادوئی که
توانست کرد و در آن حضرت تأثیر نکرد، پس زهر کشنده‌ای آورد و به آن حضرت
خورانید، پس آن حضرت فرمود: «بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي يُفْضِلُ عِنْدَ صِدْقِهِ كَذِبُ الْفَجْرَةِ وَبِسْمِ
السَّحَرَةِ» پس هیچ ضرر به آن حضرت نرسانید، پس آن ساحر گفت: اگر من این زهر را به
جميع اهل زمین می‌خورانیدم هر آینه قوت‌های ایشان را می‌کند و احشای ایشان را
می‌ریخت و خلقت همه را متغیر می‌کرد و دیده‌های ایشان را کور می‌کرد، پس ای
جرجیس! تویی نور و روشنی بخش راه هدایت و چراغ ظلمات اهل ضلالت و تویی حق
یقین، شهادت می‌دهم که خداوند تو بر حق است و هر چه غیر اوست باطل است، به او
ایمان آوردم و تصدیق کردم به پیغمبران او و توبه می‌کنم بسوی او از آنچه مرتکب شدم.

پس پادشاه او را کشت، و باز آن حضرت را به زندان فرستاد و او را به انواع عذاب
معذب گردانید و فرمود او را پاره پاره کردند و در چاهی افکندند و مجلسی آراست و
مشغول شد به شراب و طعام خوردن، پس حق تعالی امر فرمود پاد را که ابر سیاهی
برانگیخت و صاعقه‌های عظیم حادث شد، و زمین و کوهها بلرزیدند و مردم همه ترسیدند
که هلاک خواهند شد، خدا میکائیل را امر فرمود بر سر چاه آمد و گفت: برخیز ای
جرجیس به قوت خداوندی که تو را آفریده و مستوی الخلقه گردانیده است.

پس آن حضرت زنده و صحیح برخاست، و میکائیل او را از چاه بیرون آورد و گفت:
صبر کن و بشارت باد تو را به ثوابهای الهی.

پس جرجیس عليه السلام باز رفت به نزد پادشاه و فرمود: حق تعالی مرا بسوی تو فرستاده
است که به من حجت بر تو تمام کند، پس سپهسالار لشکر او گفت: ایمان آوردم به خدای
تو که تو را بعد از مردن زنده گردانید و گواهی می‌دهم که او حق است و هر خدائی غیر او
هست همه باطلند، و چهار هزار کس متابعت او کردند و ایمان آوردند و تصدیق آن
حضرت نمودند، پس پادشاه همه را به شمشیر قهر هلاک کرد و امر فرمود لوحی از مس
ساختند و آتش بر روی آن افروختند تا سرخ شد و آن حضرت را به روی آن خوابانیدند و

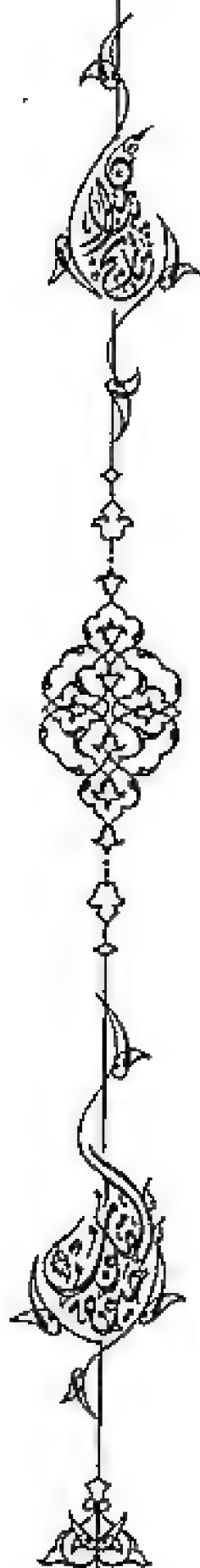
سرب گذاخته در گلوی او ریختند و میخهای آهن بر دیده‌ها و سر مبارکش دوختند پس میخها را کشیدند و سرب گذاخته به جای آنها ریختند، پس چون دید که به اینها کشته نشد امر کرد آتش بر آن حضرت افروختند تا سوخت و خاکستر شد و امر کرد تا خاکسترش را به باد دادند.

پس خدا امر فرمود حضرت میکائیل علیه السلام را که حضرت جرجیس علیه السلام را ندا کرد و زنده شد و ایستاد به امر خدا و رفت به نزد پادشاه در وقتی که در مجلس عام نشسته بود و باز تبلیغ رسالت الهی به او نمود، پس شخصی از اصحاب آن گمراه برخاست و گفت: در زیر ما چهارده منبر هست و در پیش ما خوانی هست و چوبهای اینها از درختهای متفرقند که بعضی میوه دهند و بعضی غیر میوه، اگر سؤال کنی از پروردگار خود که هر یک از اینها را درختی گرداند و پوست و برگ بهم رسانند و میوه بدهند من تصدیق تو می‌کنم.

پس آن حضرت به دوزانو درآمد و دعا کرد، در همان ساعت همه درخت شدند و برگ و میوه بهم رسانیدند، پس پادشاه امر کرد آن حضرت را در میان دو چوب گذاشتند و آن چوبها را با آن حضرت با آله به دو نیم کردند پس دیگ بزرگی حاضر کردند، زفت و گوگرد و سرب در آن دیگ ریختند و جسد شریف آن حضرت را در آن دیگ گذاشتند و آتش افروختند در زیر آن دیگ تا جسد آن حضرت با آنها بهم آمیخته شد، پس زمین تاریک شد، و حق تعالی حضرت اسرافیل را فرستاد نعره‌ای بر ایشان زد که همه به رو در افتادند و دیگ را سرنگون کرده گفت: برخیز ای جرجیس به اذن خدا، پس به قدرت حق تعالی آن حضرت صحیح و سالم ایستاد و رفت به نزد آن پادشاه ملعون گمراه باز تبلیغ رسالت نمود.

چون مردم او را دیدند تعجب کردند، پس زنی آمد و به آن حضرت عرض کرد: ای بنده شایسته خدا! ما گاوی داشتیم که به شیر آن تعیش می‌کردیم و مرده است و می‌خواهیم که آن را زنده گردانی.

آن حضرت فرمود: این عصای مرا بگیر ببر و بر سر گاو خود بگذار و بگو: جرجیس می‌گوید برخیز به اذن خدا.

چون چنین کرد گاو زنده شد، و آن زن ایمان آورد.

پس پادشاه گفت: اگر من این ساحر را بگذارم، قوم مرا هلاک خواهد کرد.

پس همه اجتماع کردند بر قتل آن حضرت، پس امر کرد که آن حضرت را بیرون برند و گردن بزنند، پس چون آن حضرت را بیرون بردند عرض کرد: خداوند! اگر بت پرستان را هلاک خواهی کرد از تو سؤال می‌کنم که مرا و یاد مرا سبب شکیبائی گردانی برای هر که تقرب جوید پسوی تو به صبر کردن در نزد هر هولی و بلائی.

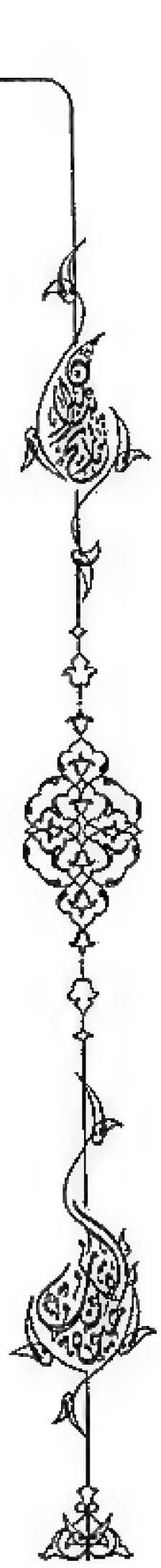
پس باز آن حضرت را گردن زدند و برگشتند، همه به یک دفعه به عذاب الهی هلاک شدند^(۱).

باب سی و چهارم

در بیان قصه حضرت خالد بن سنان رضی اللہ عنہ است

به سندهای معتبر از امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله نشسته بودند ناگاه زنی به خدمت آن حضرت آمد پس آن حضرت او را مرحبا فرمود و دستش را گرفت و او را بر روی ردای خود در پهلوی خود نشانید و فرمود: این دختر پیغمبری است که قومش او را ضایع کردند، و او خالد بن سنان نام داشت و عیسی^(۱) بود، و ایشان را پسوی خدا خواند و به او ایمان نیاوردند و آتشی هر سال در میان ایشان بهم می رسید و بعضی از ایشان را می سوخت - و به روایت دیگر هر روز بیرون می آمد^(۲) - و هر چیز که نزدیک آن بود از حیوانات ایشان و غیر آن می سوخت و آن آتش را «نار الحرقین»^(۳) می گفتند، در وقت معینی بیرون می آمد از غاری که نزدیک ایشان بود، پس خالد علیه السلام به ایشان گفت: اگر من این آتش را از شما برگردانم به من ایمان خواهید آورد؟

گفتند: بلی.

و چون آتش پیدا شد آن حضرت استقبال آن نمود و آتش را به قوت تمام برگردانید و از پی آن رفت تا داخل آن غار شد با آتش، و قوم او بر در آن غار نشستند و گمان کردند که آتش او را سوخته است و بیرون نخواهد آمد از غار، پس بعد از ساعتی بیرون آمد و سخنی می گفت که مضمونش این است که: این است کار من و امر من و آنچه می کنم از جانب خدا است و به قدرت اوست، بنو عبس (یعنی قبیله او) گمان کردند که من بیرون

۱. منسوب به قبیله «عبس».

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۷۷.

۳. در بحار الانوار و کافی «نار الحدثان» ذکر شده است.

نخواهم آمد اینک بیرون آمدم و از جبین من عرق می‌ریزد! پس گفت: اکنون ایمان می‌آوری به من؟

گفتند: نه، آتشی بود که بیرون آمد و برگشت.

پس فرمود: من در فلان روز خواهم مُرد، چون بمیرم مرا دفن کنید و بعد از چند روز گله‌ای از گورخر بر سر قبر من خواهند آمد و در پیش ایشان گورخر دم‌پریده‌ای خواهد بود و بر سر قبر من خواهد ایستاد، در آن وقت قبر مرا بشکافید و مرا بیرون آورید و هرچه خواهید از من پرسید که خبر خواهم داد شما را از آنچه بوده و خواهد بود تا روز قیامت. چون آن حضرت فوت شد و او را دفن کردند و رسید روز وعده‌ای که او کرده بود و به همان نحو که فرموده بود، گله و حشیان به همان علامت که فرموده بود ظاهر شدند و بر سر قبر او ایستادند و قوم او آمدند و خواستند که او را از قبر بیرون آورند پس بعضی گفتند: در حیات او ایمان نیاوردید به او بعد از فوت او چگونه ایمان می‌آورید؟ اگر او را از قبر بیرون آورید در میان عرب ننگی خواهد بود برای شما. پس او را به حال خود گذاشتند و برگشتند.

و او در میان زمان حضرت عیسی علیه السلام و حضرت محمد صلی الله علیه و آله بود، و اسم آن دختر «مَحیَاة» بود^(۱).

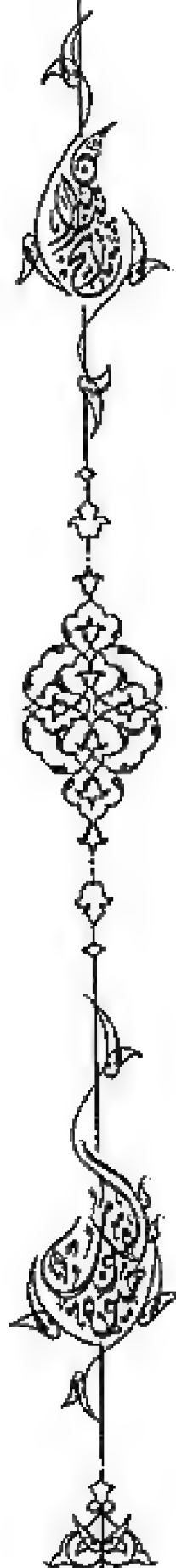
مؤلف گوید: این احادیث معتبرتر است از حدیثی که پیش گذشت که خالد پیغمبر نبود، و ذکرش در دعای ام‌داود نیز مؤید این احادیث است، والله یعلم.

باب سی و پنجم

در بیان احوال پیغمبرانی که
تصریح به اسم شریف ایشان نشده است

در حدیث معتبر از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منقول است که: حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود که: پیغمبری از پیغمبران را خدا فرستاد بسوی قوم خود و چهل سال در میان ایشان ماند و به او ایمان نیاوردند، و ایشان عیدی داشتند در معبد خود، چون در روز عید در معبد خود حاضر شدند آن پیغمبر از پی ایشان رفت و گفت: ایمان بیاورید به خدا، گفتند: اگر راست می‌گویی که تو پیغمبری، خدا را بخوان برای ما که میوه به ما بدهد به رنگ جامه‌های ما، و جامه ایشان زرد بود، پس آن پیغمبر صلی الله علیه و آله چوب خشکی را گرفت در زمین فروبرد و دعا کرد تا آن چوب سبز شد و «زردالو» از آن بهم رسید و ایشان خوردند، پس هر که نیت کرد که مسلمان شود هسته‌ای که از دهان انداخت مغزش شیرین بود، و هر که نیت کرد که مسلمان نشود هسته‌ای که از دهان انداخت مغزش تلخ بود^(۱).

و در حدیث معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: حق تعالی وحی فرمود بسوی پیغمبری از پیغمبران خود که: چون صبح کنی اول چیزی که در برابر تو بیاید آن را بخور و دوم را پنهان دار و سوم را قبول کن و چهارم را نا امید مکن و از پنجم بگریز. چون صبح درآمد و روانه شد، کوه سیاه بزرگی در برابرش پیدا شد، پس ایستاد و با خود گفت: پروردگار من مرا امر کرد که این را بخورم، و حیران ماند که چگونه این کوه را بخورد؟ پس باز به خاطرش افتاد که پروردگار من مرا امر نمی‌کند مگر به چیزی که طاقت آن داشته باشم، پس رو به آن کوه روانه شد، هر چند نزدیکتر می‌شد آن کوه کوچکتر می‌شد تا آنکه چون به نزدیک آن رسید آن را به قدر لقمه‌ای یافت و تناول نمود، چندان از

آن لقمه لذت یافت که از هیچ طعامی آنقدر لذت نیاخته بود؛ پس چون پاره‌ای دیگر راه رفت طشتی دید از طلا، پس گفت: پروردگار من مرا امر کرده است که این را پنهان کنم، پس گودی کند و طشت را در آن افکند و خاک بر روی آن ریخت و گذشت، چون قدری راه رفت و به عقب نگاه کرد دید آن طشت پیدا شده است گفت: آنچه خدا فرموده بود کردم، از پیدا شدن بر من حرجی نخواهد بود؛ پس پاره‌ای دیگر راه رفت تا به مرغی رسید که بازی از عقب آن می‌آمد و آن می‌گریخت تا به آن حضرت رسید و برگرد آن حضرت می‌گردید، پس گفت: پروردگار من مرا امر کرده است که این را قبول کنم، و آستین خود را گشود تا آن مرغ داخل آستین او شد؛ باز گفت: شکار مرا گرفتی؟ من چند روز است که از پی آن می‌گردم، آن حضرت با خود گفت: پروردگار من مرا امر کرده است که این را ناامید نکنم، پس قطعه‌ای از ران خود برید و بسوی باز افکند و روانه شد تا آنکه رسید به گوشت میته گندیده که کرم در آن افتاده بود، گفت: پروردگار من مرا امر کرده است که از این بگریزم، پس از آن گریخت و برگشت.

چون شب شد به خواب رفت، در خواب دید کسی به او گفت: آنچه خدا تو را به آن امر کرده بود بعمل آوردی، آیا می‌دانی که آنها چه بود؟
گفت: نه.

آن شخص گفت: اما آن کوه پس غضب بود زیرا که بنده در وقت غضب خود را نمی‌شناسد و قدر خود را نمی‌داند از بسیاری غضب، چون خود را نگاه دارد و قدر خود را بشناسد و غضب خود را ساکن گرداند عاقبتش مانند آن لقمه طیب می‌شود که خوردی. و آن طشت، عمل صالح است، چون بنده عمل صالح خود را کتمان کند و از مردم مخفی دارد خدا البته آن را ظاهر می‌گرداند که زینت دهد او را در نظر مردم در دنیا به آنچه ذخیره می‌کند از برای او از ثواب آخرت.

و آن مرغ، صورت شخصی بود که به نزد تو آید که تو را نصیحت کند، باید نصیحت او را قبول کنی.

و آن باز، صورت شخصی است که برای حاجتی به نزد تو آید پس او را ناامید مگردان.

و آن گوشت گندیده، صورت غیبت بود، پس از غیبت بگریز^(۱).

و به سند معتبر از حضرت امام صادق علیه السلام منقول است که: حق تعالی وحی نمود بسوی پیغمبری از پیغمبران بنی اسرائیل که: اگر خواهی مرا ملاقات کنی فردای قیامت در حظیره قدس پس باش در دنیا تنها و غریب و غمگین و اندوهناک و وحشت نماینده از مردم مانند مرغ تنهایی که چون شب می شود به جای تنهایی می رود و وحشت می کند از مرغان دیگر و انس می گیرد به پروردگار خود^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود که: حق تعالی پیغمبری از پیغمبران خود را مبعوث گردانید بسوی قوم خود و وحی نمود بسوی او که: بگو به قوم خود که هیچ اهل شهر و گروهی نیستند که بر طاعت من باشند و حالتی رودد ایشان را که در نعمت و سرور باشند پس بگردند از آنچه من می خواهم بسوی آنچه نمی خواهم مگر آنکه من نیز می گردم از آنچه می خواهند بسوی آنچه نمی خواهند، یعنی نعمت ایشان را به بلا مبدل می گردانم، و هیچ اهل شهری و اهل خانه ای نیستند که بر معصیت من باشند و به سبب آن معصیت ایشان را بلائی عارض شود پس بگردند از آنچه من نمی خواهم بسوی آنچه می خواهم مگر آنکه من نیز می گردم از آنچه نمی خواهند بسوی آنچه می خواهند؛ و بگو به ایشان: سبقت گرفته است رحمت من بر غضب من، پس نا امید مشوید از رحمت من، زیرا که بر من عظیم نمی نماید آمرزیدن گناهی؛ و بگو به ایشان از روی معانده متعرض غضب من نگردند و استخفاف نمایند به حقّ دوستان من که مرا عذابی چند است در وقت غضب من که هیچیک از خلق من قدرت بر مقاومت آنها و تاب تحمل آنها را ندارند^(۳).

و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که حق تعالی وحی نمود بسوی پیغمبری از پیغمبران که: چون بندگان اطاعت من کنند خشنود می شوم از ایشان، و چون خشنود شوم از ایشان برکت می فرستم بر ایشان، و برکت و رحمت مرا نهایت نمی باشد؛ و

۱. عیون اخبار الرضا ۱/ ۲۷۵؛ خصال ۲۶۷.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۲۸۰؛ امالی شیخ صدوق ۱۶۵.

۳. کافی ۲/ ۲۷۴.

هرگاه معصیت من کنند من به غضب می آیم، و چون به غضب آیم لعنت می کنم بر ایشان، و لعنت من سرایت می کند به مرتبه هفتم از فرزندان ایشان (۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: شکایت کرد پیغمبری از پیغمبران پسوی خدا از ضعف، پس وحی رسید به او که: گوشت را با ماست بپز و بخور که بدن را محکم می کند (۲).

و پیغمبر دیگر شکایت کرد از ضعف و کمی مجامعت، حق تعالی امر فرمود او را به خوردن هریسه (۳).

و پیغمبر دیگر شکایت نمود از کمی نسل و فرزندان؛ حق تعالی وحی فرمود به او گوشت را با تخم بخور (۴).

و در حدیث معتبر دیگر منقول است که: پیغمبری از پیغمبران شکایت نمود پسوی حق تعالی از سنگینی دل و کمی گریه، حق تعالی وحی فرمود پسوی او که: عدس بخور، چون بر عدس خوردن مداومت نمود دلش نرم شد و گریه اش بسیار شد (۵).

و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: پیغمبری از پیغمبران شکایت نمود پسوی خدا از غم و اندوه، حق تعالی امر فرمود او را به خوردن انگور (۶).

به سند حسن از امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که: جمعی از امتهای گذشته از پیغمبر خود سؤال کردند که: دعا کن حق تعالی مرگ را از ما بردارد، چون دعا کرد دعای او به اجابت مقرون شد، آنقدر بسیار شدند که خانه ها بر ایشان تنگ شد و نسل ایشان بسیار شد و به مرتبه ای رسید که مردی که صبح می کرد می پایست طعام دهد پدر و مادر و

۱. کافی ۲/۲۷۵.

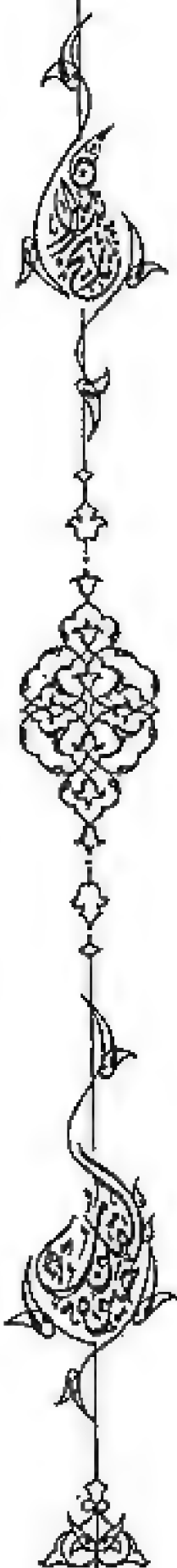
۲. کافی ۶/۳۱۶.

۳. محاسن ۲/۱۶۹؛ کافی ۶/۳۱۹.

۴. محاسن ۲/۲۷۵؛ کافی ۶/۳۲۵؛ مکارم الاخلاق ۱۶۳.

۵. محاسن ۲/۳۰۷؛ کافی ۶/۳۴۳.

۶. محاسن ۲/۳۶۲؛ کافی ۶/۳۵۱؛ مکارم الاخلاق ۱۷۲.

اجداد خود و اجداد اجداد خود را و ایشان را استنجا بکند و به احوال ایشان برسد، پس باز مانند از طلب معیشت و استدعا کردند از رسول خود که بخواهد از حق تعالی برگرداند آنها را به حالی که قبل از آن حال بودند و آن حضرت دعا کرد و به حال سابق برگشتند^(۱).
و در حدیث معتبر دیگر فرمود: حق تعالی بر هیچ امتی از امتهای گذشته عذاب نفرستاده است مگر در چهارشنبه میان ماه^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: خدا وحی نمود بسوی بعضی از پیغمبران خود که: خلق نیکو گناه را می‌گدازد چنانچه آفتاب یخ را می‌گدازد^(۳).

در روایت موثق دیگر منقول است از آن حضرت که: حق تعالی وحی فرستاد بسوی پیغمبری از پیغمبران که در مملکت پادشاه جباری بود که: برو به نزد آن جبار و بگو من تو را تسلط نداده‌ام بر بندگان خود که خونهای ایشان را بریزی و مالهای ایشان را بگیری بلکه تو را مکنت داده‌ام و بر ایشان قدرت داده‌ام که صدا و ناله مظلومان را از درگاه من بازداري، زیرا که ترک نمی‌کنم فریادرسی ایشان را هر چند کافر باشند^(۴).

و به سند معتبر از امام علی نقی علیه السلام منقول است که: خواب دیدن در اول آفریدن انسان نبود، پس خدا پیغمبری فرستاد بسوی اهل زمان خود و ایشان را بسوی عبادت و اطاعت خداوند خواند، پس ایشان گفتند: اگر ما چنین کنیم چه فائده برای ما خواهد بود؟ والله که مال و عشیره تو از ما بیشتر نیست که از تو توقع نفعی یا دفع ضرری داشته باشیم.

آن حضرت فرمود: اگر اطاعت من کنید خدا شما را داخل بهشت می‌کند و اگر نافرمانی من بکنید خدا شما را داخل جهنم خواهد کرد.

گفتند: بهشت و جهنم چیست؟

چون برای ایشان وصف کرد گفتند: کی خواهیم رسید به آنها؟

۱. کافی ۲/۲۶۰؛ امالی شیخ صدوق ۴۱۲.

۲. کافی ۴/۱۹۴؛ علل الشرایع ۱۲۸۱؛ محاسن ۲/۳۹.

۳. کافی ۲/۱۱۰؛ ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۳۲۱.

۴. کافی ۲/۳۲۳.

گفت: بعد از مردن.

گفتند: ما دیده‌ایم مرده‌های خود را که استخوان شده‌اند و پوشیده‌اند.

و تکذیب او را زیاده کردند و استخفاف به شأن او بیشتر کردند پس خدا خواب دیدن را در ایشان مقرر نمود، پس به نزد آن پیغمبر آمدند و آنچه در خواب دیده بودند نقل کردند. پیغمبر فرمود: حق تعالی خواست حجت را بر شما تمام کند که چنانچه در خواب امری چند روح شما را عارض می‌شود از راحه و الم، و بدن شما از آنها خبر ندارد و دیگران نیز بر آنها مطلع نمی‌شوند، همچنین بعد از مردن روحهای شما را ثواب و عقاب می‌باشد هرچند بدنها پیوسند و از هم بپاشند تا روز قیامت باز بسوی بدنها برگردند و ثواب و عقاب با این بدنها باشد^(۱).

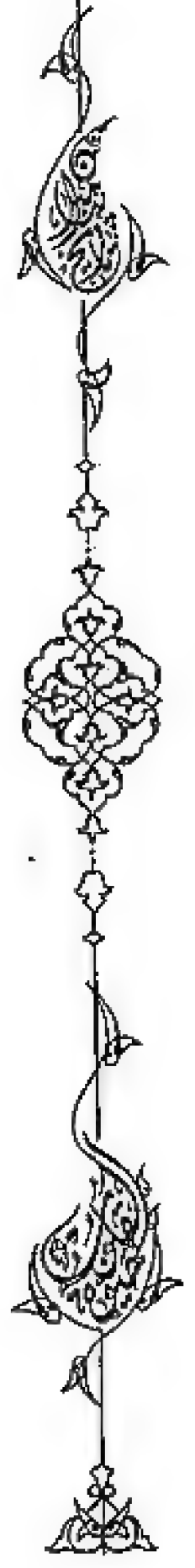

باب سی و ششم

در بیان نوادر اخبار غیر پیغمبران از بنی اسرائیل
و غیر ایشان است

شیخ طهرسی رحمته الله و غیر او از مفسران از ابن عباس روایت کرده اند که : عابدی در میان بنی اسرائیل بود که او را « برصیصا » می گفتند و سالها عبادت پروردگار خود می کرد تا آنکه مستجاب الدعوه شد و بیماران و دیوانگان را نزد او می آوردند او دعا می کرد و ایشان شفا می یافتند، پس زنی از زنان اشراف آن زمان را جنونی عارض شد و به نزد او آوردند که مداوا کند، و آن زن برادران داشت، چون آن زن را نزد او گذاشتند شیطان او را وسوسه کرد که با آن زن زنا کند و چون با او زنا کرد حامله شد، چون ترسید رسوا شود آن زن را کشت و دفن کرد، شیطان به نزد هریک از برادرانش آمد و گفت : عابد با خواهر شما زنا کرد و چون حامله شد او را کشت و در فلان موضع دفن کرد، پس برادران این سخن را به یکدیگر گفتند، و خبر منتشر شد تا به پادشاه آن زمان رسید، پس پادشاه با سایر مردم به معبد او رفتند و بر آن حال مطلع شدند و او اقرار کرد که : من چنین کردم، پس پادشاه فرمود که او را بر دار کشند.

پس شیطان متمثل شد نزد او و گفت : من تو را به این بلیه انداختم و رسوا کردم، اگر اطاعت من می کنی تو را از کشتن خلاص می کنم.

گفت : در چه باب اطاعت تو بکنم ؟

گفت : مرا سجده کن.

عابد گفت : چگونه تو را سجده بکنم با این حال ؟

گفت : به ایما از تو اکتفا می کنم.

پس ایما کرد به سجود برای شیطان و کافر شد، و شیطان از او پیزاری جست و او را کشتند چنانچه حق تعالی در قرآن اشاره به قصه او فرموده است در این آیه شریفه ﴿ کَمَثَلِ

الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١﴾
یعنی: «مانند مثل شیطان است در وقتی که گفت به انسان: کافر شو پس چون کافر شد
گفت: بدرستی که من بیزارم از تو بدرستی که من می ترسم از خداوندی که او پروردگار
عالمیان است» (۲).

و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: در میان بنی اسرائیل
عابدی بود که او را «جریح» می گفتند و عبادت خدا می کرد در صومعه خود، پس مادرش
نزد او آمد در وقتی که نماز می کرد او را طلبید او جواب نگفت، پس برگشت باز آمد و او را
طلبید او ملتفت نشد بسوی مادر خود و برگشت، بار سوم آمد باز او را طلبید و جواب
نشدید و برگشت و گفت: سؤال می کنم از خدای بنی اسرائیل که تو را یاری نکند.

چون روز دیگر شد زن زناکاری نزد صومعه او آمد و او را درد زائیدن گرفت و در همان
موضع زائید و دعوی کرد: این فرزند را از جریح بهم رسانیده ام.

پس این خبر در میان بنی اسرائیل منتشر شد و گفتند: آن کسی که مردم را بر زنا ملامت
می کرد خود زنا کرد، پادشاه امر فرمود که او را بر دار بکشند، پس مادرش بسوی او آمد و
طپانچه بر روی خود می زد و فریاد می کرد.

جریح گفت: ساکت باش که این بلا از نفرین تو بر سر من آمد.

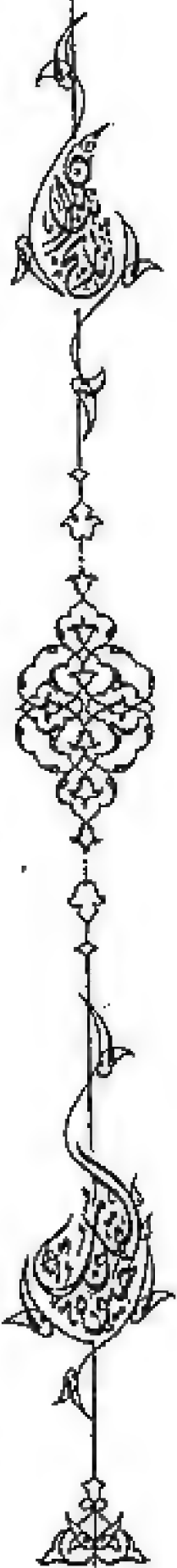
مردم چون این سخن را از جریح شنیدند گفتند: چه دانیم که تو این را راست می گوئی؟
فرمود: آن طفل را بیاورید، چون آوردند جریح طفل را گرفت و دعا کرد پس از او
پرسید: پدر تو کیست؟

آن طفل به قدرت الهی به سخن آمد و گفت: فلان راعی از فلان قبیله.

پس خدا ظاهر گردانید دروغ آنها را که افترا کرده بودند بر جریح و او از کشته شدن
نجات یافت و سوگند خورد که دیگر از مادر خود جدا نشود و پیوسته او را خدمت

۱. سورة حشر: ۱۶.

۲. مجمع البیان ۵/ ۳۶۵؛ تفسیر قرطبی ۱۸/ ۳۷ به چند وجه آن را بیان کرده است.

بکند (۱).

و در حدیث معتبر دیگر فرمود: پادشاهی از پادشاهان بنی اسرائیل گفت: شهری بنا می‌کنم که هیچکس عیبی برای آن نگوید، چون شهر را تمام کرد رأی جمیع مردم متفق شد بر آنکه هرگز مثل آن ندیده‌اند در خوبی و عیبی در آن نمی‌بینند، پس مردی گفت: اگر امان می‌دهی من عیب آن را به تو می‌گویم.

پادشاه فرمود: بگو تو را امان دادم.

پس آن مرد عرض کرد: این شهر دو عیب دارد: اول آنکه تو خواهی مرد و به دیگری منتقل خواهد شد: دوم آنکه بعد از تو خراب خواهد شد.

پس پادشاه فرمود: کدام عیب از اینها بدتر می‌باشد؟ پس چه کنیم که این عیبا را نداشته باشد؟

عرض کرد: خانه‌ای بنا کن که باقی باشد و فانی نشود و همیشه تو در آن خانه جوان باشی و پیر نشوی.

چون پادشاه سخنان مردم و آن مرد را به دختر خود نقل کرد دخترش گفت: هیچیک از اهل مملکت تو در این باب به تو راست نگفته‌اند بغیر آن مرد (۲).

و در حدیث حسن از آن حضرت منقول است که: در بنی اسرائیل مردی بود و دو دختر داشت، ایشان را به دو مرد تزویج نمود که یکی از ایشان زارع بود و دیگری کوزه‌گر، پس چون اراده دیدن ایشان کرد، اول رفت به دیدن آن دختر که در خانه زارع بود و از او پرسید: چه حال داری؟ گفت: شوهر من زراعت بسیاری کرده است و اگر باران بیاید حال ما از همه بنی اسرائیل بهتر خواهد بود؛ چون از آنجا بیرون آمد به دیدن دختر دیگر رفت از او پرسید: چه حال داری؟ گفت: شوهر من کوزه بسیار ساخته است اگر باران نیاید و آنها ضایع نشود حال ما از جمیع بنی اسرائیل بهتر خواهد بود، پس بیرون آمد و عرض کرد:

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۷۷.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۷۸.

خداوند! تو صلاح هر دو را بهتر می دانی پس آنچه برای ایشان خیر می دانی بعمل آور^(۱). و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: در بنی اسرائیل عابدی بود که بسیار می گفت: الحمد لله رب العالمین و العاقبة للمتقین، یعنی: «حمد و سپاس مخصوص پروردگار عالمیان است و عاقبت نیکو برای پرهیزکاران است، پس ابلیس لعین از گفتار او در خشم شد و شیطانی را به نزد او فرستاد و گفت: بگو عاقبت نیکو برای توانگران است؛ چون آمد و این را گفت در میان او و شیطان نزاع شد و راضی شدند به حکم اول کسی که در مقابل آنها بیاید به شرط آنکه سخن هریک را تصدیق کند یک دست دیگری را بپزند، و چون شخصی رسید از او سؤال کردند و او گفت: عاقبت نیک برای توانگران است، و یک دست عابد بریده شد، پس برگشت باز همان را می گفت: «الحمد لله رب العالمین و العاقبة للمتقین».

شیطان گفت: باز همان را می گوئی؟

گفت: بلی، و باز راضی شدند به حکم هر که اول پیدا شود به همان شرط سابق، دیگری آمد و تصدیق شیطان کرد و دست دیگر عابد بریده شد و باز حمد خدا کرد و گفت: عاقبت نیکو برای پرهیزکاران است، شیطان گفت: این مرتبه محاکمه می کنیم نزد اول کسی که پیدا شود به شرط گردن زدن پس بیرون آمدند.

حق تعالی ملکی را به صورت شخصی فرستاد بر سر راه ایشان، چون قصه خود را به او نقل کردند دستهای عابد را به جاهای خود گذاشت و دست بر آنها مالید تا درست شدند و گردن آن شیطان را زد و گفت: همچنین عاقبت نیکو برای پرهیزکاران است^(۲).

و در حدیث معتبر دیگر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: در میان بنی اسرائیل قاضی بود و به حق حکم می کرد در میان ایشان، چون وقت وفات او شد به زن خود گفت: چون من بمیرم مرا غسل بده و کفن بکن و روی مرا بپوشان و بر روی تختی

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۷۸.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۷۹.

بگذار مرا که انشاء الله بدی از من نخواهی دید.

چون آن قاضی مُرد آنچه گفته بود زنش بعمل آورد، مدتی صبر کرد بعد از آن رفت و روی او را گشود پس دید کرمی دماغ او را می خورد، ترسید از آن حالی که دید و برگشت، چون شب شد او را در خواب دید که به او گفت: آیا ترسیدی از آن حال که دیدی؟ گفت: بلی.

قاضی گفت: والله آن حالت برای من بهم نرسید مگر برای خواهشی که از برای برادر تو کردم، زیرا روزی به نزد من آمد به مراقبه و خصمی با او بود، چون نزد من نشستند گفتم: خداوند! چنان کن که حق با او باشد؛ چون دعوی خود را نقل کردند حق با او بود پس شاد شدم از آنکه حق با او بود، و آن حال بد مرا از برای آن عارض شد که میل به جانب برادر تو کردم با اینکه حق با او بود^(۱).

و به سند حسن از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: گروهی از بنی اسرائیل به نزد پیغمبر خود آمدند و گفتند: دعا کن هر وقت که ما خواهیم خدا برای ما باران بفرستد، پس آن پیغمبر مطلب ایشان را از خدا خواست و به اجابت مقرون گردید و هر وقت که باران طلبیدند به هر قدر که خواستند برای ایشان آمد، پس زراعت ایشان از سایر سالها نمو کرد، و چون درو کردند بغیر گاه چیزی دیگر نبود، به نزد پیغمبر آمدند گفتند: ما باران را برای منفعت خود طلبیدیم و ضرر رسانید به ما.

پس حق تعالی وحی فرمود: ایشان راضی نشدند به تدبیر من برای ایشان و حاصل تدبیر ایشان آن است که دیدند^(۲).

در حدیث معتبر دیگر منقول است که فرمود: کبوتری آشیان ساخته بود بر درختی و مردی بود که هرگاه جوجه های آن بزرگ می شدند می آمد و می گرفت، پس آن کبوتر به خدا شکایت کرد آن حال را، حق تعالی وحی فرمود که: من شرّ او را از تو کفایت می کنم.

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۰/۷؛ کافی ۳۱۰/۷؛ تهذیب الاحکام ۲۲۲/۶.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۰.

پس در این مرتبه که جوجه برآورد آن مرد آمد و دو گرده نان با خود داشت و سائلی از او سؤال کرد، یک گرده نان را به سائل داد و بر بالای درخت رفت و جوجه‌ها را برداشت، حق تعالی به سبب آن تصدق او را سالم داشت^(۱).

و در حدیث صحیح از آن حضرت منقول است که: شخصی بود در بنی اسرائیل سی و سه سال دعا کرد که خدا او را فرزندی کرامت فرماید، دعایش مستجاب نشد، عرض کرد: خداوندا! آیا دورم از تو که دعای مرا نمی‌شنوی؟ یا نزدیکی و دعای مرا به اجابت مقرون نمی‌گردانی؟

پس شخصی به خواب او آمد و به او گفت: تو خدا را می‌خوانی با زبانی فحش گوینده و دلی به دنیا چسبیده و ناپاک و با نیستی دروغ، پس ترک فحش و هرزه‌گویی بکن و دل خود را پرهیزکار گردان و قیّت خود را نیکو کن. چون چنین کرد دعایش مستجاب شد و خدا به او پسری کرامت فرمود^(۲).

و به سند صحیح از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: در بنی اسرائیل مرد عاقل مالدار بود، پسری داشت که به او شبیه بود در شمایل از زن عقیقه‌ای و دو پسر داشت از زن غیر عقیقه، پس چون هنگام وفات او شد گفت: مال من از برای یکی از شماست، چون مرد پسر بزرگتر گفت: منم آن یکی، و فرزند میانه گفت: منم، و فرزند کوچک گفت: منم.

پس به نزد قاضی آن زمان مرافعه بردند، قاضی گفت: من حکم قضیه شما را نمی‌دانم، بروید به نزد سه برادر که از فرزندان غنامند.

چون به نزد یکی از ایشان رفتند او را مرد پیری یافتند، چون قصه را به او نقل کردند گفت: بروید به نزد برادری که از من بزرگتر است و از او پرسید: چون به نزد او رفتند مردی بود نه جوان و نه پیر، چون از او پرسیدند گفت: بروید به نزد برادر بزرگترم؛ چون به

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۱.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۱، فلاح السائل ۱۳۷، کافی ۲/۳۲۴.

نزد او آمدند او را جوان یافتند، پس گفتند: اول علت این را بگو که چرا تو از برادران دیگر جوانتری یا آنکه بزرگتری، و برادر بعد از تو نیز از برادر کوچکتر جوانتر است بعد جواب مسأله ما را بگو.

گفت: آن برادری که اول دیدید دو سال از ما کوچکتر است و لیکن زن بدی دارد که پیوسته او را آزرده دارد و صبر می کند بر بدی او که مبادا مبتلا شود به بلاتی که صبر بر آن نتواند کرد، و به این سبب پیر شده؛ اما آن برادر دوم پس او زنی دارد که گاهی او را غمگین می گرداند و گاهی شاد می گرداند، پس او در جوانی و پیری میانه است؛ و اما من زنی دارم که همیشه مرا شاد می گرداند و هرگز از او غمی و مکروهی به من نرسیده است تا به خانه من آمده است، پس به این سبب جوان مانده ام؛ اما حکایت پدر شما و میراث او، اول بروید و او را از قبر بیرون آورید و استخوانهای او را بسوزانید و برگردید به نزد من تا میان شما حکم کنم.

پس به جانب قبر روانه شدند، برادر کوچکتر که از عقیقه بود شمشیر برداشت، آن دو برادر دیگر کلنگی برداشتند، چون خواستند آن دو برادر که قبر پدر را بشکافند برادر کوچک شمشیر کشید و گفت: من از حصه خود گذشتم و نمی گذارم قبر پدر مرا بشکافید. پس چون به نزد قاضی برگشتند و قصه را نقل کردند فرمود: همین بس است برای شما، مال را بیاورید، چون مال را آوردند به پسر کوچک داد و به آن دو پسر دیگر گفت: اگر شما فرزند او می بودید دل شما بر او نرم می شد چنانچه از او شد و راضی به سوختن او نمی شدید^(۱).

و به سند صحیح از حضرت امام موسی علیه السلام مروی است که: در بنی اسرائیل مرد صالحی بود و زن صالحه ای داشت، شبی در خواب دید که: حق تعالی فلان مقدار عمر از برای تو مقرر کرده است و مقدر فرموده است که نصف عمر تو در فراخی بگذرد و نصف دیگر در تنگی و تو را مختار گردانیده است که هر یک را تو خواهی مقدم فرماید، تو کدام

را اختیار می‌کنی؟

آن مرد گفت: من زن صالحه‌ای دارم و او شریک من است در معاش من، با او مشورت می‌کنم بعد خواهم گفت.

پس چون صبح شد خواب را به زوجه خود نقل کرد، آن زن صالحه گفت: نصف اول را اختیار کن و تعجیل نما در عافیت شاید خدا بر ما رحم فرماید و نعمت را بر ما تمام کند. چون شب دوم شد باز همان شخص به خواب او آمد و پرسید: کدام را اختیار کردی؟ گفت: نصف اول را، گفت: چنین باشد.

پس دنیا از همه جهت رو به او آورد، پس زوجه‌اش به او گفت: از آنچه خدا به تو داده است به خویشان خود و مردم مستمند و همسایگان و فلان برادر خود بده؛ و پیوسته او را امر می‌کرد که نعمت خود را در مصارف خیر صرف نماید.

پس چون نصف عمر او گذشت و وعده تنگدستی رسید همان شخص به خواب آن مرد آمد و گفت: خدا به جزای احسانها که کردی و شکر نعمت او که ادا نمودی بقیه عمر تو را نیز مقدر فرمود که در گشادگی و فراوانی نعمت بگذرد^(۱).

و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: در بنی اسرائیل مردی بود بسیار پریشان و الحاح کرد بر او زوجه او در طلب روزی، پس تضرع کرد بسوی خدا در طلب روزی، پس در خواب دید به او گفتند که: دو درهم حلال را بهتر می‌خواهی یا دو هزار درهم حرام را؟

گفت: دو درهم حلال را.

پس به او گفتند: در زیر سر تو نهاده‌اند بردار.

چون بیدار شد دو درهم در زیر بالین خود یافت، پس آن دو درهم را گرفت یک درهم را داد ماهی خرید و به خانه آورد، چون آن زن آن ماهی را دید شروع کرد به ملامت او و سوگند یاد کرد که من دست به این ماهی نمی‌گذارم، پس آن مرد خود برخاست که آن

ماهی را به اصلاح آورد، چون شکمش را شکافت دو مروارید بزرگ در میان شکم آن ماهی یافت که هر دو را به چهل هزار درهم فروخت^(۱).

و به سند حسن از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: یکی از علمای بنی اسرائیل را ملائکه در قبر نشانیدند و روحش را به او برگردانیدند و گفتند: ما مأموریم صد تازیانه از عذاب خدا بر تو بزنیم، گفت: طاقت ندارم، پس یک تازیانه کم کردند، گفت: طاقت ندارم، همچنین کم می کردند تا به یک تازیانه رسید، گفت: طاقت ندارم، گفتند: چاره‌ای از آن نداری، پرسید: به چه سبب این تازیانه را به من می زنید؟ جواب دادند: روزی بی وضو نماز کردی و روزی دیگر به بنده ضعیف مسکین مظلومی برخوردی که بر او ستمی می شد و به تو استغاثه کرد و تو به فریاد او نرسیدی و دفع ضرر از وی نکردی، پس یک تازیانه بر او زدند که قبرش پر از آتش شد^(۲).

و از وهب بن منبه منقول است که: مردی از بنی اسرائیل قصر بسیار رفیع عالی محکمی بنا کرد، بعد از اتمام آن طعامی پخت و توانگران را طلبید و فقرا را نطلبید، و هر فقیری که می آمد که داخل شود منع می کردند و می گفتند: این طعام را برای تو و امثال تو نساخته‌اند، پس حق تعالی دو ملک فرستاد بسوی ایشان در زی فقر و به ایشان نیز چنین گفتند: پس خدا امر فرمود آن دو ملک به زی اغنیا بروند، چون رفتند ایشان را داخل کرده و اکرام نموده و در صدر مجلس جا دادند.

پس حق تعالی امر فرمود آن دو ملک را که آن شهر را و هر که در آن شهر بود به زمین فروبرند^(۳).

و در روایت دیگر منقول است که: صغیر و کبیر بنی اسرائیل با عصا راه می رفتند تا خَیْلا و تکبر نکنند در راه رفتن^(۴).

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۴.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۴؛ ثواب الاعمال و عقاب الاعمال ۲۶۷.

۳. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۴.

۴. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۵.

و در حدیث معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: در میان بنی اسرائیل مرد عابدی بود به هر کار که متوجه می شد زیان می یافت و کار دنیا بر او بسته شده بود، زنش به او نفقه می داد تا آنکه نزد زنش نیز چیزی نماند، پس روزی گرسنه شدند و زن هیچ در خانه نیافت بغیر از یک پیله از رشته خود، به شوهرش داد و گفت: جز این نزد من چیزی نمانده است این را ببر و بفروش و از برای ما طعامی بخر که بخوریم.

چون آن را به بازار آورد دید که مشتریان برخاسته اند و بازار را بسته اند، پس برگشت و گفت: من می روم به نزد این دریا و وضو می سازم و آبی به خود می ریزم و برمی گردم، چون به کنار دریا آمد صیادی را دید که دامی به دریا افکنده بود و بیرون آورده بود و در دام او هیچ نبود مگر ماهی زبونی که مدتی مانده بود تا فاسد شده بود، پس عابد گفت: بفروش به من ماهی خود را که در عوض این ریسمان را به تو دهم که از برای دام خود به آن منتفع شوی.

پس ماهی را گرفت و ریسمان را داد و به خانه برگشت و به زن خود آنچه گذشته بود نقل کرد، چون زن شکم ماهی را شکافت در جوف آن مروارید بزرگی یافت و شوهرش را طلبید و مروارید را به او نمود، عابد آن را گرفت و به بازار رفت و آن را به مبلغ بیست هزار درهم فروخت و برگشت و مال را در خانه گذاشت، پس ناگاه سائلی به در خانه آمد و گفت: ای اهل خانه! تصدق نمائید بر مسکین تا خدا شما را رحم کند.

آن مرد عابد گفت: داخل شو، چون داخل شد یکی از دو کیسه را به او داد، پس زنش گفت: سبحان الله! به یک دفعه نصف توانگری ما را بر طرف کردی.

پس اندک زمانی که گذشت همان سائل برگشت و در زد، عابد گفت: داخل شو. سائل آمد و کیسه زر را به جای خود گذاشت و گفت: بخور بر تو گوارا باد، من ملکی بودم از ملائکه، حق تعالی مرا فرستاده بود که تو را امتحان نمایم که چگونه شکر نعمت بجا می آوری، پس خدا شکر تو را پسندید^(۱).

۱. کافی ۸/۱۳۸۵ و قسمتی از این روایت در قصص الانبیاء راوندی ۱۸۵ آمده است.

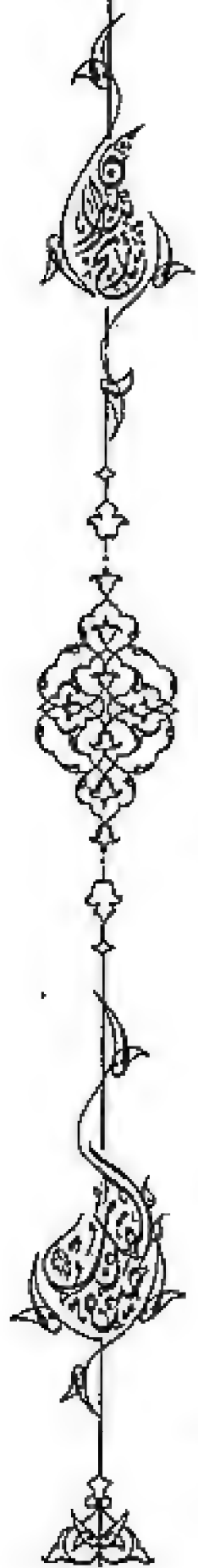
و به سند معتبر منقول است که حمران از حضرت امام محمد باقر علیه السلام پرسید: دولت حق شما کی ظاهر خواهد شد؟

حضرت فرمود: ای حمران! تو دوستان و برادران و آشنایان داری و از احوال ایشان احوال اهل زمان خود را می‌توانی دانست، و این زمان زمانی نیست که امام حق خروج تواند کرد، بدرستی که شخصی بود از علماء در زمان سابق و پسری داشت که رغبت نمی‌نمود در علم پدر خود و از او سؤال نمی‌کرد، و آن عالم همسایه‌ای داشت که می‌آمد و از او سؤالها می‌کرد و علم او را فرا می‌گرفت، چون وقت وفات آن عالم شد پسر خود را طلبید و گفت: ای فرزند! تو رغبت نمی‌کردی در علم من و سؤال نمی‌نمودی از من و همسایه من می‌آمد و از من سؤال می‌کرد و علم مرا اخذ می‌نمود و حفظ می‌کرد، اگر تو را احتیاج شود به علم من برو به نزد همسایه من، و او را نشان داد و به او شناساند.

پس آن عالم به رحمت الهی واصل شد و پسر او ماند، پس پادشاه آن زمان خوابی دید برای تعبیر آن سؤال کرد از حال آن عالم، عرض کردند: فوت شد، پرسید: آیا از او فرزندی مانده است؟ گفتند: بلی پسری از او مانده است، پس آن پسر را طلبید، چون ملازم پادشاه به طلب او آمد گفت: والله نمی‌دانم پادشاه برای چه مرا می‌خواهد و من علمی ندارم و اگر از من سؤال کند رسوا خواهم شد.

پس در این حال وصیت پدر به یاد او آمد و رفت به نزد شخصی که از پدرش علم آموخته بود و قضیه را نقل کرد و گفت: پادشاه مرا طلبیده است و نمی‌دانم که از برای چه مطلب مرا خواسته است و پدرم مرا امر کرده که اگر محتاج شوم به علمی به نزد تو بیایم. آن مرد گفت: من می‌دانم تو را پادشاه برای چه کار طلبیده است، اگر تو را خبر دهم آنچه از برای تو حاصل شود میان من و خود قسمت خواهی کرد؟ گفت: بلی.

پس او را قسم داد و نوشته‌ای در این باب از او گرفت که وفا کند به آنچه شرط کرده است، پس گفت: پادشاه خوابی دیده است و تو را طلبیده است که از تو پرسد که این زمان چه زمان است؟ تو در جواب بگو: زمان گرگ است.

پس چون پسر به مجلس پادشاه رفت پرسید که: من تو را برای چه مطلب طلبیده‌ام؟
عرض کرد: مرا طلبیده‌ای که سؤال کنی از خوابی که دیده‌ای که این چه زمان است؟
گفت: راست گفתי، پس بگو این زمان چه زمان است؟
گفت: زمان گرگ است.

پس پادشاه امر کرد جایزه به او دادند، پس جایزه را گرفت و به خانه آمد و وفا به شرط خود نکرد و حصه‌ای به آن شخص نداد و گفت: شاید قبل از آنکه این مال را تمام کنم بمیرم یا بار دیگر محتاج نشوم که از آن شخص سؤالی بکنم.

چون مدتی از این گذشت پادشاه خواب دیگر دید فرستاد آن پسر را طلبید، پسر پشیمان شد از آنکه وفا به عهد خود نکرد و با خود گفت که: من علمی ندارم به نزد پادشاه روم، چگونه به نزد آن عالم روم و از او سؤال کنم و حال آنکه با او مکر کردم و وفا به عهد او نکردم، پس گفت: به هر حال بار دیگر می‌روم به نزد او و از او عذر می‌طلبم و باز قسم می‌خورم که در این مرتبه وفا بکنم به عهد او، شاید تعلیم بکنند.

پس به نزد آن عالم آمد و عرض کرد: کردم آنچه کردم و وفا به پیمان تو نکردم و آنچه در دستم بود همه تمام شده است و چیزی در دستم نمانده است و اکنون محتاج شده‌ام به تو، تو را بخدا قسم می‌دهم که مرا محروم نکنی و شرط می‌کنم با تو و سوگند می‌خورم که آنچه در این مرتبه به دست من آید میان تو و خود قسمت کنم، و در این وقت نیز پادشاه مرا طلبیده است و نمی‌دانم که از چه چیز می‌خواهد بپرسد.

آن عالم گفت: تو را طلبیده است که از تو سؤال کند از خوابی که باز دیده است که این چه زمان است؟ بگو: زمان گوسفند است.

پس چون به مجلس پادشاه داخل شد و سؤال کرد: برای چه کار تو را طلبیده‌ام؟

گفت: خوابی دیده‌ای و می‌خواهی از من بپرسی که این چه زمان است؟

گفت: راست گفתי، اکنون بگو چه زمان است؟

گفت: زمان گوسفند است.

پس پادشاه فرمود صله بسیاری به او دادند؛ چون به خانه آمد متردد شد که آیا وفا کند

با آن عالم یا مکر کند و حصّه او را ندهد، بعد از تفکر بسیار گفت: شاید من بعد از این هرگز محتاج نشوم به او، و عزم کرد بر آنکه غدر کند و وفا به عهد او نکند.

پس از مدتی باز پادشاه خوابی دید و او را طلبید، پس او بسیار نادم شد از غدر خود و گفت: بعد از دو مرتبه مکر دیگر چگونه به نزد آن عالم بروم و خود علمی ندارم که جواب پادشاه بگویم، باز رأیش بر آن قرار گرفت که به نزد آن عالم برود، چون به خدمت او رسید او را بخدا سوگند داد و التماس کرد که باز تعلیم او بکند و گفت: در این مرتبه وفا خواهم کرد و دیگر مکر نخواهم کرد، بر من رحم کن و مرا بر این حال مگذار.

پس آن عالم شرط کرد و نوشته‌ها از او گرفت و گفت: باز تو را طلبیده است که سؤال کند از خوابی که دیده است که این چه زمان است؟ بگو: زمان ترازو است.

چون به مجلس پادشاه رفت از او پرسید که: برای چه کار تو را طلبیده‌ام؟
گفت: مرا طلبیده‌ای برای خوابی که دیده‌ای و می‌خواهی بررسی که این چه زمان است؟
پادشاه گفت: راست گفتی، پس بگو چه زمان است؟

گفت: زمان ترازو است؛ پس امر کرد مال عظیمی به او دادند به صلّه آن جواب که گفت، پس آن مال را به نزد آن عالم آورد در مقابل او گذاشت و عرض کرد: این مجموع آن چیزی است که برای من حاصل شده است و آورده‌ام که تو میان خود و من قسمت نمائی.
آن عالم گفت: زمان اول چون زمان گرگ بود تو از گرگان بودی لهذا در اول مرتبه جزم کردی که وفا به عهد خود نکنی، و زمان دوم چون زمان گوسفند بود و گوسفند عزم می‌کند که کاری بکند و نمی‌کند تو نیز اراده کردی که وفا کنی و نکردی، این زمان چون زمان ترازو است و ترازو کارش وفا کردن به حقّ است تو نیز وفا به عهد کردی، مال خود را بردار که مرا احتیاجی به آن نیست^(۱).

مؤلف گوید: گویا غرض آن حضرت از نقل این قصه آن بود که احوال اهل هر زمان متشابه است، هرگاه یاران و دوستان تو می‌بینی که با تو در مقام غدر و مکرند چگسونه

امام علیه السلام اعتماد نماید بر عهدهای ایشان و خروج کند بر مخالفان؟ چون زمانی درآید که مردم در مقام وفای به عهود باشند و خدا داند که وفا به عهد امام خواهند کرد، امام را مأمور به ظهور و خروج خواهد کرد و حق تعالی اهل این زمان را به اصلاح آورده و این عطیه عظمی را نصیب کند به محمد و آله الطاهرين.

و به سند موثق از حضرت رضا علیه السلام منقول است که: مردی در بنی اسرائیل چهل سال عبادت خدا کرد و بعد از چهل سال عبادت قربانی به درگاه خدا برد که بداند عبادتش مقبول درگاه الهی شده است یا نه؟ پس قربانی او مقبول نشد با خود گفت: گناه و تقصیر از توست و به سبب بدیهای تو عبادت تو مقبول نشد، پس حق تعالی وحی فرمود بسوی او که: مذمتی که خود را کردی بهتر بود از عبادت چهل ساله تو^(۱).

و به روایت دیگر منقول است که: پادشاهی بود در بنی اسرائیل و شهری بنا کرد که کسی به آن خوبی شهری ندیده بود و طعمای برای مردم مهیا کرده و ایشان را دعوت نمود، و بر دروازه شهر کسی را بازداشت که هر که بیرون رود از او پیرسند که: این شهر چه عیب دارد؟ و هیچکس عیبی برای آن شهر نگفت مگر سه نفر از عباد که عباهای گنده پوشیده بودند، ایشان گفتند: ما دو عیب در این شهر می بینیم: اول آنکه خراب خواهد شد، دوم آنکه صاحبش خواهد مُرد.

پس پادشاه گفت: شما خانه ای گمان دارید که این دو عیب را نداشته باشد؟

گفتند: بلی، خانه آخرت خراب شدن ندارد و صاحبش هرگز نمی میرد.

پس پند ایشان در پادشاه اثر کرد و ترک سلطنت کرد برای طلب آخرت و با ایشان رفیق شد و مدتی با ایشان عبادت کرد، پس برخاست که از ایشان جدا شود گفتند: آیا از ما بدی یا خلاف آدابی دیده ای که از ما مفارقت می نمائی؟

گفت: نه، و لیکن شما مرا می شناسید و مرا گرامی می دارید، می خواهم با کسی رفیق

شوم که مرا نشناسد^(۱).

به سند حسن از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: در زمان سابق فرزندان پادشاهان راغب به عبادت می‌بودند، جوانی چند از اولاد پادشاهان ترک دنیا کرده مشغول عبادت گردیده بودند و در زمین می‌گردیدند و سیاحت می‌نمودند که از احوال جهان و اهل آن و از مخلوقات خداوند عالمیان عبرت بگیرند.

پس به قبری گذشتند بر سر راه که مندرس شده بود و باد خاک بسیار بر روی آن جمع کرده بود که بغیر از علامتی از آن قبر چیزی ظاهر نبود، با یکدیگر گفتند: بیائید دعا کنیم شاید حق تعالی صاحب این قبر را برای ما زنده گرداند که از او پیرسیم مزه مرگ را چگونه یافته است؟

پس عرض کردند: تو خداوند مائی ای پروردگار ما! ما را بجز تو خداوندی نیست و تو پدید آورنده اشیائی و دائمی که فنا بر تو روا نیست و از هیچ چیز غافل نمی‌شوی، زنده‌ای که هرگز تو را مرگ نمی‌باشد، تو را در هر روزگاری تقدیری و تدبیری است، همه چیز را می‌دانی بدون آنکه کسی به تو تعلیم نماید، زنده گردان برای ما این مرده را به قدرت خود. پس از آن قبر مردی بیرون آمد که موی سر و ریش او سفید بود و خاک از سر خود می‌افشاند، ترسان و هراسان و دیده‌هایش بسوی آسمان باز مانده بود، پس به ایشان گفت: برای چه بر سر قبر من ایستاده‌اید؟

گفتند: تو را خوانده‌ایم که از تو پیرسیم چگونه یافته‌ای مزه مرگ را؟
گفت: نود و نه سال شد در این قبر ساکنم هنوز الم و شدت مرگ از من برطرف نشده است و تلخی مزه مرگ از خلق من بیرون نرفته است.

گفتند: روزی که مردی موی سر و ریش تو چنین سفید بود؟
گفت: نه، ولیکن چون صدا شنیدم که: بیرون آی، استخوانهای پوسیده من به یکدیگر متصل شد و زنده شدم، از دهشت و ترس آنکه قیامت برپا شده باشد موهای من سفید شد

و دیده‌ام چنین باز ماند^(۱).

و به سند موثق از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که: در بنی اسرائیل مردی بود و او را فرزندی نمی‌شد، پس حق تعالی او را پسری عطا فرمود و در خواب دید که آن پسر در شب دامادی خواهد مُرد.

چون شب دامادی او شد پیر مرد ضعیفی را دید، بر او رحم کرد و او را طلبید و او را طعام داد، پس آن مرد پیر گفت: مرا زنده کردی خدا تو را زنده کند، پس آن مرد شب در خواب دید که به او گفتند: از پسر خود پیرس در شب دامادی خود چه کرده است؟ چون پرسید او گفت: چنان کاری کرده‌ام، پس آن مرد بار دیگر در خواب دید که به او گفتند: خدا پسرت را زنده داشت به آن احسانی که نسبت به آن مرد پیر کرد^(۲).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: مرد پیری از بنی اسرائیل عبادت خدا می‌کرد، روزی مشغول عبادت و نماز بود ناگاه دید دو طفل خروسی را گرفته‌اند و پره‌های آن را می‌کنند، پس مشغول عبادت خود شد و آنها را نهی نکرد از آن کار که می‌کردند، حق تعالی وحی نمود بسوی زمین که: فروبر بنده مرا، پس به زمین فرو رفت و چنین فرو خواهد رفت در زمین تا روز قیامت^(۳).

در حدیث معتبر دیگر فرمود: حق تعالی دو ملک را به شهری فرستاد که اهل آن شهر را هلاک کنند، پس صدای شخصی را در میان ایشان شنیدند که در شب تار ایستاده و عبادت می‌کند و بسوی حق تعالی تضرع می‌نماید، یکی از آن دو ملک به دیگری گفت: مراجعت کنیم بسوی خدا در باب این مرد که تضرع می‌نماید شاید که خدا او را یا اهل شهر را به برکت او ببخشد، آن ملک دیگر گفت: بلکه آنچه خدا فرموده است می‌کنیم ما را نیست که در این باب مراجعت نمائیم.

چون آن ملک به مقام خود رفت و حال آن مرد را عرض کرد، حق تعالی به او ملتفت

۱. کافی ۳/۲۶۰.

۲. کافی ۴/۷.

۳. امالی شیخ طوسی ۶۶۹.

نشد و وحی نمود بسوی آن ملکی که معاودت نکرده بود که: آن تضرع کننده را با اهل آن شهر هلاک کن که غضب من نیز بر او لازم شده است، زیرا که هرگز خود را متغیر نگردانید در وقتی که معصیت مرا دید که غضبناک شود برای معصیت من، و بر آن ملک که در این باب معاودت کرده بود غضب فرمود و او را به جزیره‌ای انداخت و تا این وقت در آن جزیره مغضوب حق تعالی است^(۱).

و به سند صحیح از حضرت امام رضا علیه السلام مروی است که: عابدی که در بنی اسرائیل عبادت می کرد او را عابد نمی شمردند مگر آنکه قبل از میانه ده عبادت ده سال خاموشی اختیار می کرد^(۲).

در روایت دیگر منقول است که: چون عابد بنی اسرائیل در عبادت به نهایت می رسید راه رفته و سعی کننده می شد در حوائج مردم و اهتمام می کرد در آنچه سبب صلاح ایشان بود^(۳).

و به سند معتبر از حضرت علی بن الحسین علیه السلام منقول است که: شخصی با اهلش به کشتی سوار شدند و کشتی ایشان شکست و جمیع اهل آن کشتی غرق شدند مگر زن آن مرد که بر تخته‌ای بند شد و به جزیره‌ای از جزایر بحر افتاد و در آن جزیره مرد راهزن فاسقی بود که از هیچ فسقی نمی گذشت، چون نظرش بر آن زن افتاد گفت: تو از انسی یا جن؟

گفت: من از انسم.

پس دیگر با آن زن سخن نگفت و بر او چسبید و به هیئت مجامعت درآمد، چون متوجه آن عمل قبیح شد دید که آن زن اضطراب می کند و می لرزد، پرسید: چرا اضطراب می کنی؟

زن اشاره به آسمان کرد که: از خداوند خود می ترسم.

۱. امالی شیخ طوسی ۶۷۰.

۲. کافی ۱۱۱/۲.

۳. کافی ۱۹۹/۲.

پرسید: هرگز مثل این کار کرده‌ای؟

گفت: نه بعزت خدا سوگند که هرگز زنا نکرده‌ام.

گفت: تو که هرگز چنین کاری نکرده‌ای اینطور از خدا می‌ترسی و حال آنکه به اختیار تو نیست و تو را به جبر بر این کار داشته‌ام، پس من اولایم به ترسیدن و سزاوارترم به خائف بودن.

پس برخاست و ترک آن عمل نمود و هیچ با آن زن سخن نگفت و بسوی خانه خود روان شد، در خاطر داشت که توبه کند و نادم بود از اعمال خسود، پس در اثنای راه به راهبی برخورد و با او رفیق شد، چون قدری راه رفتند آفتاب بسیار گرم شد پس راهب به او گفت: آفتاب بسیار گرم است دعا کن تا خدا ابری فرستد که ما را سایه کند.

جوان گفت: مرا نزد خدا حسنه‌ای نیست و کار خیری نکرده‌ام که جرأت کنم و از خدا حاجتی طلب نمایم.

راهب گفت: پس من دعا می‌کنم تو آمین بگو.

چون چنین کردند در اندک زمانی ابری بر سر ایشان پیدا شد و در سایه آن راه می‌رفتند، چون بسیار راه رفتند راه ایشان جدا شد، جوان به راهبی رفت و راهب به راه دیگر رفت، و آن ابر با جوان روان شد و راهب در آفتاب ماند، راهب به او گفت: ای جوان! تو از من بهتر بودی که دعای تو مستجاب شد و دعای من مستجاب نشد، بگو که چه کار کرده‌ای که مستحق این کرامت شده‌ای؟

چون جوان قصه خود را نقل کرد راهب گفت: چون از خوف خدا ترک معصیت او کردی خدا گناهان گذشته تو را آمرزیده است پس سعی نما که بعد از این خوب باشی^(۱)، به سند معتبر از حضرت جعفر بن محمد الصادق علیه السلام منقول است که: پادشاهی در میان بنی اسرائیل بود و آن پادشاه قاضی داشت و آن قاضی برادری داشت که به صدق و صلاح موصوف بود، و آن برادر زن صالحه‌ای داشت که از اولاد پیغمبران بود، و آن پادشاه

شخصی را می‌خواست که به کاری فرستد، به قاضی فرمود: مرد ثقه معتمدی را طلب کن که به آن کار بفرستم.

قاضی گفت: کسی معتمدتر از برادر خود گمان ندارم. پس برادر خود را طلبید و تکلیف آن امر به او نمود و او ابا کرد و گفت: من زخم را تنها نمی‌توانم گذاشت.

قاضی بسیار اهتمام کرد و مبالغه نمود، چون مضطر شد گفت: ای برادر! من به هیچ چیز تعلق و اهتمام ندارم مثل زن خود و خاطرم به او بسیار متعلق است، پس تو خلیفه من باش در امر او و به امور او برس و کارهای او را بساز تا من برگردم.

قاضی قبول کرد و برادرش بیرون رفت و آن زن از رفتن شوهر راضی نبود.

پس قاضی به مقتضای وصیت برادر مکرر به نزد آن زن می‌آمد و از حوائج او سؤال می‌نمود و به کارهای او اقدام می‌نمود تا آنکه محبت آن زن بر او غالب شد و او را تکلیف زنا کرد و آن زن امتناع و ابا کرد، پس قاضی سوگند یاد کرد که: اگر قبول نمی‌کنی من به پادشاه می‌گویم که این زن زنا کرده است.

گفت: آنچه می‌خواهی بکن که من دست از دامن عفت خود بر نمی‌دارم.

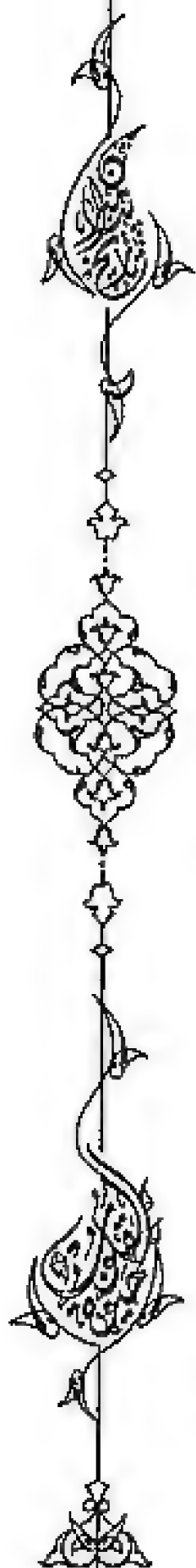
چون قاضی از قبول او مأیوس شد از خوف رسوائی خود به نزد پادشاه رفت و گفت: زن برادرم زنا کرده است و نزد من ثابت شده است.

پادشاه گفت: او را سنگسار کن.

پس آمد به نزد آن زن و گفت: پادشاه مرا امر کرده است که تو را سنگسار نمایم، اگر قبول کنی می‌گذرانم و الاً تو را سنگسار می‌کنم.

گفت: من اجابت تو نمی‌کنم، آنچه خواهی بکن.

پس قاضی مردم را خبر کرد و آن زن را به صحرا برد و گودی کند و او را سنگسار کرد تا وقتی که گمان کرد او مرده است بازگشت، و در زن رمقی مانده بود، چون شب شد حرکت کرد و از گود بیرون آمد و بر روی خود راه می‌رفت و خود را می‌کشید تا به دیری رسید که در آنجا دیرانی می‌بود، بر در آن دیر خوابید تا صبح شد، چون دیرانی در را گشود آن زن را دید، از قصه او سؤال نمود، زن قصه خود را به او گفت.

دیرانی بر او رحم کرد و او را به دیر خود برد، و آن دیرانی پسر خردی داشت و غیر آن فرزندی نداشت و مالی بسیار داشت. پس آن دیرانی آن زن را مداوا کرد تا جراحتهای او مندمل شد و فرزند خود را به او داد که تربیت کند.

و این دیرانی غلامی داشت که او را خدمت می‌کرد، پس بعد از زمانی آن غلام عاشق آن زن شد و به او درآویخت و گفت: اگر به معاشرت من راضی نمی‌شوی جهد در کشتن تو می‌کنم.

گفت: آنچه خواهی بکن، این امر ممکن نیست که از من صادر شود. پس آن غلام فرزند دیرانی را کشت و به نزد دیرانی آمد و گفت: این زن زناکار را آوردی و فرزند خود را به او دادی، الحال فرزند تو را کشته است.

دیرانی به نزد آن زن آمد و گفت: چرا چنین کردی؟ می‌دانی که من به تو چه نیکیها کردم؟

زن قصه خود را به او گفت، پس دیرانی گفت: دیگر نفس من راضی نمی‌شود که تو در این دیر باشی، بیرون رو و بیست درهم برای خرجی به او داد و در شب او را از دیر بیرون کرد و گفت: این زر را توشه کن خدا کار ساز توست.

آن زن در آن شب راه رفت تا صبح به دهی رسید دید مردی را بر دار کشیده‌اند و هنوز زنده است، از سبب آن حال سؤال نمود گفتند: بیست درهم قرض دارد و نزد ما قاعده چنان است که هر که بیست درهم قرض دارد او را بر دار می‌کشند و تا ادا نکند او را فرود نمی‌آورند، پس آن زن بیست درهم را داد و آن مرد را خلاص کرد، آن مرد گفت: ای زن! هیچکس بر من مثل تو حق نعمت ندارد، زیرا که مرا از مردن نجات دادی پس هر جا که می‌روی در خدمت تو می‌آیم.

پس همراه رفتند تا به کنار دریا رسیدند و در کنار دریا کشتیها بود و جمعی بودند که می‌خواستند بر آن کشتیها سوار شوند، پس مرد به آن زن گفت: تو در آنجا توقف نما تا من بروم برای اهل این کشتیها به مزد کار کنم و طعامی بگیرم و به نزد تو آورم.

پس آن مرد به نزد اهل آن کشتیها آمد و گفت: در این کشتی شما چه متاع هست؟

گفتند: انواع متاعها و جواهر و عنبر و سایر چیزها است و این کشتی دیگر خالی است که ما خود سوار می شویم.

گفت: قیمت این متاعهای شما چند می شود؟

گفتند: بسیار می شود، حسابش را نمی دانیم.

گفت: من یک چیزی دارم که بهتر است از مجموع آنچه در کشتی شما است.

گفتند: چه چیز است؟

گفت: کنیزکی دارم که هرگز به آن حسن و جمال ندیده‌اید.

گفتند: به ما بفروش.

گفت: می فروشم به شرط آنکه یکی از شما برود و او را ببیند و برای شما خبر بیاورد و شما آن را بخرید که آن کنیز نداند، و زر به من بدهید تا من بروم و آخر او را تصرف کنید. ایشان قبول کردند و کسی فرستادند که آن زن را دید و خبر آورد که چنین کنیزی هرگز ندیده‌ام، پس آن زن را به ده هزار درهم به ایشان فروخت و زر گرفت. چون او رفت و ناپیدا شد ایشان به نزد آن زن آمدند و گفتند: برخیز و بیا به کشتی.

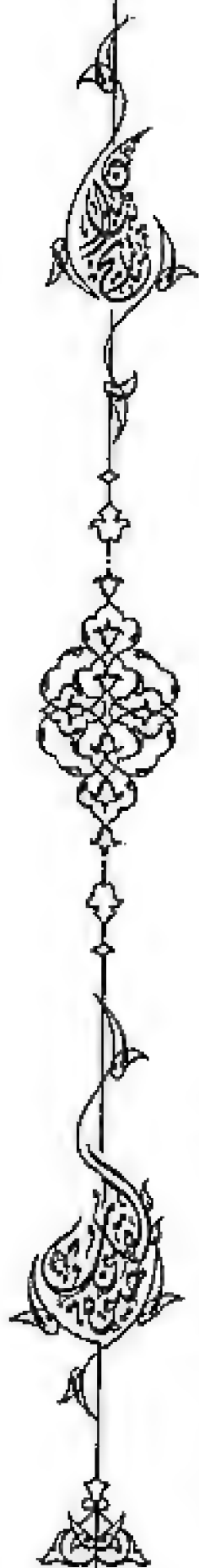
گفت: چرا؟

گفتند: تو را از آقای تو خریده‌ایم.

گفت: او آقای من نبود.

گفتند: اگر نمی آئی تو را به زور می بریم.

بناچار برخاست و با ایشان به کنار دریا رفت، و چون نزدیک کشتیها رسیدند هیچیک از ایشان از دیگران ایمن نبودند، پس آن زن را بر روی کشتی متاع سوار کردند و خود همه در کشتی دیگر درآمدند و کشتیها را روان کردند، چون به میان دریا رسیدند خدا بادی فرستاد و کشتی ایشان با آن جماعت همه غرق شدند و کشتی زن با متاعها نجات یافت و باد او را به جزیره‌ای برد، پس از کشتی فرود آمد و کشتی را بست؛ چون برگرد آن جزیره برآمد دید مکان خوشی است و آبها و درختان میوه دار دارد، پس با خود گفت که: در این جزیره می باشم و از این آب و میوه‌ها می خورم و عبادت الهی می کنم تا مرگ دریابد مرا.

پس حق تعالی وحی کرد بسوی پیغمبری از پیغمبران بنی اسرائیل که در آن زمان بود که: برو به نزد آن پادشاه و بگو که: در فلان جزیره بندهای از بندگان من هست باید که تو و اهل مملکت تو همه به نزد او بروید و به گناهان خود نزد او اقرار کنید و از او سؤال کنید که از گناهان شما درگذرد تا من گناهان شما را بپارمزم.

چون پیغمبر آن پیغام را به پادشاه رسانید، پادشاه با اهل مملکتش همه بسوی آن جزیره رفتند، در آنجا همان زن را دیدند، پس پادشاه به نزد او رفت و گفت: این قاضی به نزد من آمد و گفت: زن برادر من زنا کرده، من حکم کردم او را سنگسار کنند و گواهی نزد من گواهی نداده بود، می ترسم که به سبب آن حرامی کرده باشم، می خواهم که برای من استغفار نمائی.

زن گفت: خدا تو را بپارمزد، بنشین.

پس شوهرش آمد و او را نمی شناخت و گفت: من زنی داشتم در نهایت فضل و صلاح و از شهر بیرون رفتم و او راضی نبود به رفتن من و سفارش او را به برادر خود کردم، چون برگشتم و از احوال او سؤال کردم برادرم گفت که: او زنا کرد و او را سنگسار کردیم، و من می ترسم که در حق آن زن تقصیر کرده باشم، از خدا بطلب که مرا بپارمزد.

زن گفت که: خدا تو را بپارمزد، بنشین؛ و او را در پهلوی پادشاه نشاند.

پس قاضی پیش آمد و گفت: برادرم زنی داشت عاشق او شدم و او را تکلیف به زنا کردم قبول نکرد، پس پیش پادشاه او را متهم به زنا ساختم و به دروغ او را سنگسار کردم، از برای من استغفار کن.

زن گفت: خدا تو را بپارمزد. پس رو به شوهرش کرد که: بشنو.

پس دیرانی آمد و قصه خود را نقل کرد و گفت: در شب، آن زن را بیرون کردم، می ترسم که درندهای او را دریده باشد و کشته شده باشد به تقصیر من.

گفت: خدا تو را بپارمزد، بنشین.

پس غلام آمد و قصه خود را نقل کرد.

زن به دیرانی گفت که: بشنو. پس گفت: خدا تو را بپارمزد.

پس آن مرد دار کشیده آمد و قصه خود را نقل کرد.

زن گفت: خدا تو را نیامرزد؛ چون او پی سبب در برابر نیکی بدی کرده بود.

پس آن زن عابده روبه شوهر خود کرد و گفت: من زن توأم، آنچه شنیدی همه قصه من بود، مرا دیگر احتیاجی به شوهر نیست، می خواهم که این کشتی پر مال را متصرف شوی و مرا در این جزیره بگذاری که عبادت خدا کنم، می بینی که از دست مردان چه کشیده ام. پس شوهر او را گذاشت و کشتی را با مال متصرف شد، پادشاه و اهل مملکت همگی برگشتند^(۱).

و ابن بابویه علیه السلام به سند معتبر از حضرت علی بن الحسین علیه السلام روایت کرده است که: در بنی اسرائیل شخصی بود کار او این بود که قبرهای مردم را می شکافت و کفن مردگان را می دزدید، پس یکی از همسایگان او بیمار شد ترسید که چون بمیرد آن کفن دزد کفن او را برباید، پس او را طلبید و گفت: من با تو چگونه بودم در همسایگی؟

گفت: همسایه نیکی بودی برای من.

گفت: به تو حاجتی دارم.

گفت: بگو که حاجت تو برآورده است.

پس دو کفن را بیمار به نزد او گذاشت گفت: هریک را که می خواهی و بهتر است برای خود بردار دیگری را بگذار که مرا دزد آن کفن کنند، چون مرا دفن نمایند قبر مرا مشکاف و مرا عریان مکن.

پس آن نباش از گرفتن کفن ابا نمود و بیمار مبالغه نمود تا او کفن بهتر را برداشت.

چون آن شخص مرد و او را دفن نمودند، نباش با خود گفت: این مرد بعد از مردن چه می داند که من کفنش را برداشته ام یا گذاشته ام، پس آمد و قبرش را شکافت، ناگاه صدائی شنید که کسی بانگ بر او زد که: مکن.

پس ترسید کفن را گذاشت و برگشت و به فرزندان خود گفت: من چگونه پدری بودم

برای شما؟

گفتند: نیکو پدری بودی.

گفت: حاجتی به شما دارم، می‌خواهم حاجت مرا برآورید.

گفتند: بگو، آنچه فرمائی چنین خواهیم کرد.

گفت: می‌خواهم که چون می‌رم مرا بسوزانید، چون سوخته شوم استخوانهای مرا بکوبید و در هنگامی که باد تندی آید نصف آن خاکستر را به جانب صحرا به باد دهید و نصف دیگر را به جانب دریا.

گفتند: چنین خواهیم کرد.

پس چون مُرد هرچه وصیت کرده بود بجا آوردند، در آن حال حق تعالی به صحرا فرمود که: آنچه در توسست جمع کن، و به دریا فرمود که: آنچه در توسست جمع کن، پس آن شخص را زنده کرد و بازداشت و فرمود که: تو را چه باعث شد که چنین وصیتی کردی؟ گفت: بعزت تو سوگند که از ترس تو چنین کردم.

پس حق تعالی فرمود: چون از خوف من چنین کردی خصمان تو را از تو راضی می‌گردانم و خوف تو را به ایمنی مبدل می‌سازم و گناهان تو را می‌آمرزم^(۱).

و به سند معتبر از امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: زن زناکاری در میان بنی اسرائیل بود که بسیاری از جوانان بنی اسرائیل را مفتون خود ساخته بود، روزی بعضی از آن جوانان گفتند که: اگر فلان عابد مشهور این را ببیند فریفته خواهد شد.

آن زن چون این سخن را شنید گفت: والله که به خانه نروم تا او را از راه نبرم.

پس همان شب قصد خانه آن عابد کرد و در را کوفت و گفت: ای عابد! مرا امشب پناه ده که در سرای تو شب به روز آورم.

عابد ایبا نمود، زن گفت که: بعضی از جوانان بنی اسرائیل با من قصد زنا دارند و از ایشان گریخته‌ام، اگر در را نمی‌گشائی ایشان می‌رسند و قضیحت به من می‌رسانند.

عابد چون این سخن را شنید در راگشود، پس چون زن به خانه درآمد جامه‌های خود راگشود و افکند، چون عابد حسن و جمال او را مشاهده نمود، شهوت عنان اختیار از دست او ربود، وقتی خبر شد که دست خود را بر بدن آن زن دید، پس در همان ساعت متذکر شد و دست از او برداشت و دیگری در بار داشت که آتش در زیر آن می‌سوخت، رفت و دست خود را در زیر دیگ گذاشت، زن گفت که: چه کار می‌کنی؟

گفت: دست خود را می‌سوزانم به آتش دنیا شاید که نجات یابم از آتش عقبی. زن بیرون شتافت و به بنی اسرائیل خبر کرد: عابد را دریابید که دست خود را سوخت. پس بنی اسرائیل بسوی خانه عابد دویدند، وقتی رسیدند که دستش تمام سوخته بود^(۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: عابدی در بنی اسرائیل بود که از زنان دوری می‌کرد، به این سبب از شر شیطان ایمن گردیده بود، پس شبی از شبها زنی در سرای او مهمان شد به آن سبب خانه خاطرش محلّ وساوس شیطان گردید، هرچند وساوس آن ملعون بر او غالب می‌شد انگشتی از انگشتان خود را نزدیک آتش می‌برد که آتش جهنم را به یاد آورد و به یاد آتش قیامت و سوسه شیطان را به یاد می‌داد و شعله آتش شهوت را فرو می‌نشاند، و پیوسته در این کار بود تا صبح؛ چون صبح طالع شد به آن زن گفت: بیرون رو که بد مهمانی بودی تو از برای ما در این شب^(۲).

در حدیث معتبر دیگر منقول است که: شخصی در خدمت حضرت صادق علیه السلام و صف عبادت و تدبّین شخصی کرد، حضرت پرسید: عقلش چگونه است؟ گفت: نمی‌دانم.

فرمود که: ثواب به قدر عقل می‌باشد، بدرستی که عابدی در بنی اسرائیل بود که در جزیره‌ای از جزیره‌های دریا عبادت خدا می‌کرد و آن جزیره بسیار سبز و خرم بود و

۱. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۳.

۲. قصص الانبیاء راوندی ۱۸۴.

آبهای پاکیزه و درختان بسیار داشت، پس روزی ملکی از ملائکه بر آن عابد گذشت و عبادت او را پسندید پس گفت: پروردگارا! ثواب عبادت این بنده خود را به من بنما.

چون خدا ثواب او را به ملک نمود، ملک ثواب را کم شمرد در برابر عبادت او، پس حق تعالی وحی نمود پسوی آن ملک که: برو و با او مصاحب شو.

پس ملک به صورت آدمی شد و به نزد او آمد، پس عابد از او پرسید که: تو کیستی؟ گفت: من مرد عابدی هستم، شنیدم وصف این مکان را و وصف عبادت تو را و آمده‌ام که در این مکان با تو عبادت کنم.

پس در تمام این روز با او بود، چون روز دیگر شد ملک به او گفت که: این محل تو جای دلگشائی است، سزاوار نیست مگر از برای عبادت کردن.

عابد گفت: این مکان ما یک عیب دارد.

ملک گفت که: آن عیب چیست؟

عابد گفت: عیبش آن است که خدای ما را حماری نیست که در این مکان از برای او بچرانیم که این علفها ضایع نشود.

پس ملک گفت که: خدا را احتیاجی به این علفها و حمار نمی‌باشد.

گفت: اگر حمار می‌داشت این علفها ضایع نمی‌شد.

پس حق تعالی وحی نمود پسوی آن ملک که: من ثواب او را به قدر عقل او دادم^(۱).

به سند حسن از حفص بن الیختری منقول است که گفت: من مدتی به حج رفتم، چون

به خدمت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام رسیدم فرمود که: چرا دیر به حج آمدی؟

عرض کردم: فدای تو شوم کفیل و ضامن شخصی شدم و او وفا نکرد به عهد خود و

مال را نداد و از من مطالبه کردند، به این سبب به حج نتوانستم آمد.

فرمود که: تو را با ضامن شدن چه کار است؟ مگر نمی‌دانی که ضامن شدن هلاک کرد

قرنهای گذشته را؟ پس فرمود: جماعتی گناه بسیار کردند و از گناه خود بسیار خائف و

ترسان بودند، پس جماعت دیگر آمدند و گفتند: گناهان شما بر ما، پس خدا بر این جماعت عذاب فرستاد و فرمود که: آنها از من ترسیدند و شما جرأت کردید بر من^(۱).

به سند معتبر از ابو حمزه ثمالی منقول است که: در زمان گذشته مردی بود از فرزندان پیغمبران و مال بسیار داشت و اتفاق می نمود از آن مال بر ضعیفان و مسکینان و محتاجان، و چون آن مرد فوت شد زشش نیز از مال او به نحوی که او خود صرف می کرد اتفاق کرد، پس در اندک زمانی آن مال تمام شد و از آن مرد طفلی مانده بود، چون بزرگ شد بر هر که می گذشت رحمت می فرستادند بر پدرش و دعا می کردند که خدا او را خیر و بخشنده و نیکوکار گرداند.

پس آن پسر به نزد مادر خود آمد و گفت: چگونه بود حال پدر من که بر هر که می گذرم ترحم می کند بر پدر من و مرا دعا می کند؟

مادرش گفت: پدر تو مرد شایسته ای بود، مال فراوان داشت و خرج می کرد در راه خدا و به ضعیفان و اهل مسکنیت و ارباب حاجت بسیار می داد، چون او مرد من نیز چنان کردم و مال به زودی تمام شد.

پسر گفت: ای مادر! سببش آن است که پدرم ثواب داشت در آنچه می کرد و تو نامشروع کردی و مستحق عقاب بودی در آنچه کردی.

گفت: چرا ای فرزند؟

گفت: برای آنکه پدرم مال خود را می داد و تو مال دیگری را می دادی.

مادر گفت: راست گفתי ای فرزند، گمان ندارم که تو بر من تنگ بگیری و مرا حلال نکنی.

پسر گفت: تو را حلال کردم، آیا چیزی داری که من آن را مایه کنم و از فضل خدا طلب کنم شاید خدا گشادگی در احوال ما بدهد.

گفت: صد درهم دارم.

پسر گفت: اگر خدا خواهد که برکت دهد در چیزی برکت می دهد هر چند آن مال کم باشد.

پس آن صد درهم را گرفت و به قصد طلب روزی خدا بیرون آمد، پس رسید به مرد خوشروئی که آثار صلاح و نیکی در او ظاهر بود و مرده بود و بر سر راه افتاده بود، آن پسر چون او را بر آن حال دید با خود گفت که: کدام تجارت بهتر است از آنکه این مرد صالح را بردارم و بشویم و غسل بدهم و کفن بکنم و بر او نماز بگذارم و او را دفن کنم؟ پس چنان کرد و هشتاد درهم در تجهیز او خرج کرد و بیست درهم در دست او ماند، پس باز روانه شد به قصد طلب فضل و نعمت خدا تا آنکه به مردی رسید، آن مرد از او پرسید: به کجا می روی ای بنده خدا؟

گفت: می روم که طلب کنم فضل و روزی و نعمت خدا را.

گفت: چه مبلغ مایه همراه داری؟

گفت: بیست درهم.

گفت: چه نفع می بخشد تو را در آن مطلبی که تو داری؟

آن جوان گفت که: اگر خدا خواهد چیزی را برکت بدهد می دهد هر چند اندک باشد.

گفت: راست گفتی، اگر من تو را به امری راهنمایی کنم مرا شریک خود می گردانی که

هر سودی که بهم رسانی نصف آن را به من دهی؟

آن جوان گفت: بلی.

آن مرد گفت: از این راه که می روی به خانه ای می رسی، اهل آن خانه تو را تکلیف

ضیافت می کنند، پس قبول کن و مهمان ایشان بشو، چون به خانه ایشان داخل شوی

می نشینی پس خادم می آید و برای تو طعام می آورد و گریه سیاهی با او همراه می آید پس

به آن خادم بگو که: این گریه را به من بفروش، او مضایقه خواهد کرد، تو الحاح بسیار بکن

پس او دلتنگ می شود و می گوید که: گریه را به تو می فروشم به مبلغ بیست درهم، پس

بیست درهم را بده و گریه را از او بخر و آن گریه را ذبح کن و سرش را بسوزان و مغز سر آن

گریه را بگیر و متوجه فلان شهر بشو که پادشاه ایشان نابینا شده است و بگو که: من معالجه

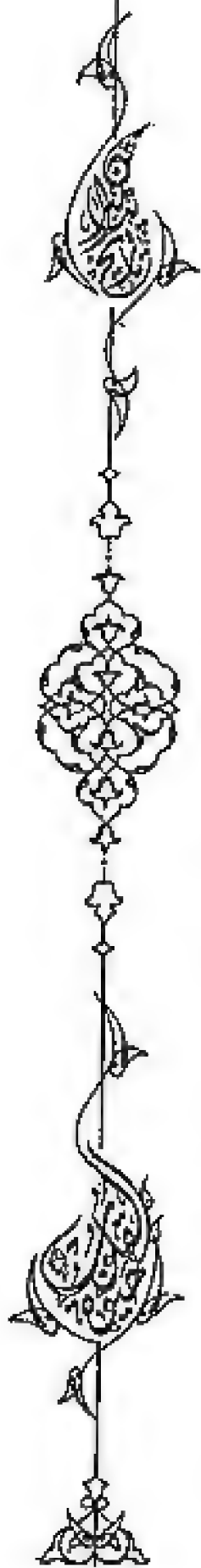
پادشاه می‌کنم و مترس از جماعت بسیاری که خواهی دید که در آن شهر کشته است آن پادشاه و بر دار کشیده است، زیرا که آنها همه جمعی بوده‌اند که به معالجه چشم او آمده‌اند، چون از معالجه عاجز شده‌اند ایشان را کشته است، پس از مشاهده آنها مترس و بگو که: من معالجه می‌کنم، و هرچه خواهی از برای معالجه شرط کن بر پادشاه، پس روز اول یک میل از مغز سر آن گربه در چشم او بکش و اثر نفع ظاهر خواهد شد و اگر بگوید زیاده بکش قبول مکن، و در روز دوم نیز یک میل بکش اگر تکلیف زیاده کند قبول مکن، و همچنین در روز سوم.

پس آن جوان رفت و مهمان آن جماعت شد و گربه را به مبلغ بیست درهم خرید و به آن شهر داخل شد و اظهار معالجه پادشاه کرد، و در روز اول یک میل از مغز سر آن گربه در چشم پادشاه کشید اثر نفع ظاهر شد، و در روز دوم اندکی می‌دید و در روز سوم پینا شد و چشمش به حالت اول برگشت، پس پادشاه به او گفت که: حقی بسیار بر من داری و پادشاهی مرا به من برگردانیدی و من به جزای آن دختر خود را به تو می‌دهم. آن جوان گفت: من مادری دارم و از او جدا نمی‌توانم شد.

پادشاه گفت: دختر مرا بگیر و هر قدر که خواهی نزد من بمان و هرگاه که اراده رفتن کنی دختر مرا با خود ببر.

پس دختر پادشاه را به عقد او درآوردند و یک سال در نهایت عزت و شوکت و رفاهیت در ملک آن پادشاه ماند، چون بعد از یک سال اراده حرکت کرد، پادشاه از همه چیز همراه او کرد از اسب و شتر و گاو و گوسفند و ظروف و امتعه و اموال و اسباب و زر بسیار، پس بیرون آمد و با زوجه و اموال خود روانه دیار خود شد تا آنکه رسید به آن موضع که آن مرد را در آنجا دیده بود، پس دید که باز آن مرد در همانجا نشسته است، چون آن مرد او را دید گفت: چرا به عهد خود وفا نکردی؟

آن جوان گفت: گذشته‌ها را بر من حلال کن، الحال آنچه دارم با تو قسمت می‌کنم. پس آنچه همراه داشت به دو حصه کرد و گفت: هر حصه را که می‌خواهی اختیار کن، پس یک حصه را اختیار کرد.

پس آن جوان گفت که: وفا کردم به عهد خود؟
گفت: نه.

جوان گفت: چرا؟

گفت: زیرا که زن نیز از آنها است که در این سفر بهم رسانیده‌ای و من در آن شریکم.

جوان گفت: راست گفتی، همه مال را بگیر و زن را برای من بگذار.

گفت: من مال تو را نمی‌خواهم و حصّه خود را از آن زن می‌خواهم.

پس آن جوان از راهی آورد که بر سر زن گذارد و دو حصّه کند و نصف را به او بدهد.

پس آن مرد گفت که: اکنون وفا به شرط خود کردی، زن و مالها همه از توست و من ملکم، خدا مرا فرستاده بود که تو را خبر دهم برای آنچه کردی نسبت به آن مرده‌ای که بر سر راه افتاده بود^(۱).

و به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که: عابدی در بنی اسرائیل بود که هرگز متوجه امور دنیا نشده بود. پس ابلیس بر تلبیس صدائی از پسینی خود کرد که لشکرهاى او همه به نزد او جمع شدند پس گفت: کیست که پرود و فلان عابد را گمراه کند؟ پس یکی از ایشان گفت که: من می‌روم.

پرسید که: از چه راه او را گمراه خواهی کرد؟

گفت: از راه زنان.

گفت: از تو نیست، او هرگز معاشرت با زنان نکرده است و لذت آن را نیافته است.

پس دیگری گفت که: من می‌روم.

پرسید: از چه راه می‌روی؟

گفت: از راه شراب و لذت مطعومات.

گفت: نه، کار تو نیست، او را از این راه فریب نمی‌توان داد.

پس دیگری گفت: من می‌روم.

..

پرسید که: از چه راه می روی؟

گفت: از راه نیکی و عبادت.

گفت: برو که تو یار اوئی.

پس آن شیطان به صورت مردی شد و رفت به آن مکان که او عبادت می کرد و در برابر او ایستاد و مشغول نماز شد، پس عابد خواب می کرد و شیطان خواب نمی کرد، عابد استراحت می کرد و شیطان استراحت نمی کرد، پس عابد به نزد آن شیطان رفت از روی شکستگی و اخلاص و عمل خود را حقیر می شمرد در جنب عمل او و گفت: به چه چیز تو را چنین قوتی بر عبادت بهم رسیده است؟

شیطان جوابش نگفت. باز مرتبه دیگر به نزد او رفت و التماس کرد که با او سخن بگویند، پرسید: به چه عمل به این مرتبه رسیده ای؟

گفت: ای بنده خدا! گناهی کردم و توبه کردم، هر وقتی که آن گناه را به خاطر می آورم قوت بر نماز بهم می رسانم؟

عابد گفت: بگو چه گناه کردی تا من نیز آن گناه را بکنم و توبه کنم شاید به مرتبه تو برسم و این قوت را که تو بر نماز داری بهم رسانم.

گفت: داخل شهر شو و خانه فلان فاحشه را بپرس و دو درهم به او بده و با او زنا کن.

گفت: دو درهم از کجا بیاورم؟ من نمی دانم که دو درهم چه چیز هست، و هرگز متوجه دنیا نشده ام.

پس شیطان از زیر پای خود دو درهم بدرآورد و به او داد، پس عابد با آن جامه های عبادت متوجه شهر شد و احوال خانه آن فاحشه را پرسید، مردم نشان دادند گمان کردند که عابد آمده است که او را هدایت کند.

چون عابد داخل خانه آن زن شد دو درهم را بسوی او انداخت و گفت: برخیز، پس آن زن برخاست و داخل خانه شد و عابد را به خانه طلبید و گفت: ای مرد! تو به هیبتی به پیش من آمده ای که کسی به نزد مثل من با این هیبت نمی آید، خبر خود را به من بگو که به چه سبب متوجه این کار شده ای؟

چون عابد قصه خود را به آن زن نقل کرد گفت: ای بنده خدا! ترک گناه آسانتر است از توبه کردن، و چنین نیست که هر که خواهد توبه کند او را میسر شود، البته آن مرد شیطانی بوده است که متمثل شده بوده است برای تو، الحال برو به جای خود که او را در آنجا نخواهی دید.

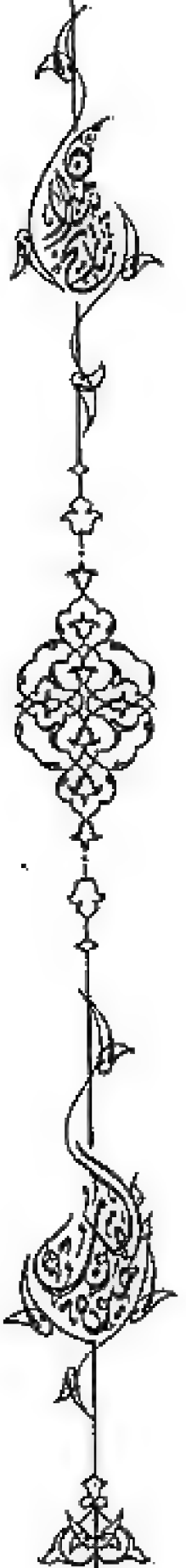
پس عابد برگشت و آن زن زناکار در همان شب مُرد. چون صبح شد بر در خانه او نوشته شده بود که: حاضر شوید به جنازه فلان زن که او از اهل بهشت است.

پس مردم به شک افتادند و سه روز او را دفن نکردند برای شکی که در امر او داشتند، پس حق تعالی وحی فرمود بسوی پیغمبری از پیغمبران - راوی گوید که: گویا حضرت فرمود که: حضرت موسی علیه السلام بود - که: برو بر فلان فاحشه نماز کن و امر کن مردم را که بر او نماز کنند که من او را آمرزیدم و بهشت را بر او واجب گردانیدم به سبب آنکه آن بنده مرا از معصیت من بازداشت ^(۱).

باب سی و هفتم

در بیان احوال بعض از پادشاهان زمین است

حق تعالی می فرماید: ﴿أَهْمُ خَيْرٌ أَمْ قَوْمٌ تُبِيعَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ﴾^(۱) یعنی: «آیا کفار قریش بهترند - به حسب دنیا - یا قوم تُبِيع و آنان که پیش از ایشان بودند هلاک کردیم ایشان را، بدرستی که ایشان بودند گناهکاران».

بدان که خلاف است که آیا تُبِيع ایمان آورد یا بر کفر مُرد؟ بعضی گفته اند که مراد از آیه کریمه تُبِيع و قوم اوست که خدا همه را هلاک کرد؛ و بعضی گفته اند که تُبِيع ایمان آورد و قومش بر کفر ماندند و به عذاب الهی هلاک شدند، این قول اقوی است چنانچه به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که تُبِيع به اوس و خزرج گفت که: شما در اینجا باشید - یعنی در مدینه - تا بیرون آید پیغمبر آخر الزمان صلی الله علیه و آله، و اگر من او را دریابم خدمت او خواهم کرد و با او خروج خواهم کرد^(۲).

عامه از حضرت رسول صلی الله علیه و آله روایت کرده اند که فرمود: دشنام مدهید تُبِيع را که او مسلمان شد^(۳). از کعب الاحبار روایت کرده اند که: او نیکو مرد صالحی بود و خدا قوم او را مذمت کرده است و او را مذمت نکرده است^(۴).

و به سند معتبر از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که شخصی از اهل شام از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام پرسید که: تُبِيع را چرا تُبِيع می گفتند؟

فرمود: زیرا که در اول پسری بود کاتب و نویسنده پادشاهی بود که پیش از او بود، پس

۱. سورة دخان: ۳۷.

۲. مجمع البیان ۵/ ۱۶۶ و روایت امام صادق علیه السلام در مناقب ابن شهر آشوب ۱/ ۳۹ آمده است.

۳. تفسیر فخر رازی ۲۷/ ۱۲۴۸ تفسیر بنوی ۲/ ۱۵۴.

۴. مجمع البیان ۵/ ۱۶۶ تفسیر بنوی ۲/ ۱۵۳.

هرگاه نامه‌ای از برای پادشاه می‌نوشت در اولش می‌نوشت «بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي خَلَقَ صَبِيحاً وَرَيْحاً» یعنی: «ابتدا می‌کنم و تبرک و استعانت می‌جویم به نام خداوندی که صبح و باد را او آفریده است» پس پادشاه می‌گفت که: بنویس نامه را و ابتدا کن به نام ملک رعد، و او می‌گفت که: ابتدا نمی‌کنم مگر به اسم خدای خود و بعد از آن هر حاجت که داری می‌نویسم، پس حق تعالی به جزای این عمل پادشاهی آن پادشاه را به او منتقل گردانید و مردم او را متابعت کردند در پادشاهی او یا در دین او، پس به این سبب او را تُبَّع گفتند^(۱). و در حدیث حسن از اسماعیل بن جابر منقول است که گفت: در میان مکه و مدینه با رفیق خود همراه بودم، پس در باب انصار سخن گفتیم، بعضی گفتند که از قبیله‌های مختلف جمع شده‌اند و بعضی گفتند از اهل یمن‌اند، تا آنکه رسیدیم به خدمت حضرت صادق علیه السلام، آن حضرت در سایه درختی نشسته بود.

چون نشستیم از باب اعجاز پیش از آنکه ما سؤال کنیم فرمود که: تُبَّع از جانب عراق آمد و علما و فرزندان پیغمبران با او همراه بودند، چون رسید به این وادی که از قبیله هذیل بود گروهی از بعضی قبایل بسوی او آمدند و گفتند: تو می‌روی بسوی اهل بلدی که مدتهاست که مردم را بازی می‌دهند و شهر خود را حرم نام کرده‌اند و خانه‌ای ساخته‌اند و آن را خانه پروردگار خود گردانیده‌اند و مراد ایشان شهر مکه و خانه کعبه بود. پس تُبَّع گفت: اگر چنان باشد که شما می‌گوئید مردان ایشان را خواهم کشت و فرزندان ایشان را اسیر خواهم کرد و خانه ایشان را خراب خواهم کرد.

پس دیده‌های او روان شد و پر رویش آویخته شد، پس علما و فرزندان پیغمبران را طلبید و گفت: فکر کنید در امر من و مرا خبر دهید به چه سبب این بلا مرا عارض شد؟ پس ایشان ایما کردند از آنکه سبب آن را به او بگویند، پس قَسَم داد به ایشان، گفتند: ما را خبر ده که چه در خاطر خود گذرانیدی؟

گفت: در خاطر خود گذرانیدم که چون وارد مکه شوم مردان ایشان را بکشم و ذریت

ایشان را اسیر کنم و خانه ایشان را خراب کنم.

گفتند: ما این بلا را نمی‌دانیم مگر از این اراده‌ای که کرده‌ای بگذری.

گفت: چرا؟

گفتند: زیرا که آن شهر حرم خدا است و آن خانه خانه خدا است و ساکنان آن شهر و آن خانه فرزندان ابراهیم خلیلند.

گفت: راست گفتید، اکنون چه کار بکنم که از این گناه بیرون آیم و این بلا از من دفع شود؟

گفتند: عزم کن بر خلاف آنچه عزم کرده بودی، شاید این بلا از تو دفع شود. پس عزم کرد بر تعظیم کعبه و مکه و احسان با اهل آن، پس دیده‌هایش به جای خود برگشت و طلبید آن جماعت را که او را دلالت بر خراب کردن خانه کعبه کرده بودند و ایشان را کشت، پس به مکه آمد و کعبه را جامه پوشانید و سی روز به مردم طعام خورانید و هر روز صد شتر برای اهل مکه می‌کشت تا آنکه کاسه‌های بزرگ از گوشت پر می‌کردند و بر سر کوه‌ها می‌گذاشتند برای درندگان، و علف و دانه در وادیها و بیابانها ریختند از برای وحشیان.

پس، از مکه برگشت بسوی مدینه طیبه و گروهی از اهل یمن را که از قبیله غسان بودند در آنجا گذاشت برای انتظار مقدم شریف پیغمبر آخر الزمان ﷺ و انصار از اولاد ایشانند. به روایت دیگر کعبه را جامه‌ای از نطع پوشانید و خوشبو گردانید^(۱).

در روایت دیگر منقول است که: تبع بن حسان چون به مدینه آمد سیصد و پنجاه نفر از یهود را کشت و خواست مدینه را خراب کند، پس برخاست مردی از یهود که دویست و پنجاه سال عمر او بود گفت: ای پادشاه! مانند تو کسی نمی‌باید که قول باطل را قبول کند و مردم را برای غضب بکشد، تو نمی‌توانی این شهر را خراب کنی.

گفت: چرا؟

آن یهودی گفت: زیرا که از فرزندان اسماعیل، پیغمبری ظاهر خواهد شد و به این مکان هجرت خواهد کرد.

پس دست برداشت از کشتن ایشان و به مکه رفت و کعبه را کسوه پوشانید و مردم را اطلاع کرد. پس تبع شعری چند خواند که مضمون آنها این است: شهادت می‌دهم بر احمد صلی الله علیه و آله که او رسول است از جانب خداوندی که آفریننده مخلوقات است اگر عمر من متصل شود به عمر او هرآینه وزیر و یاور او خواهم بود^(۱).

و این شهر آشوب صلی الله علیه و آله روایت کرده است که: تبع اول از آن پنج نفر بوده است که تمام زمین را مالک شدند و در جمیع زمین گشت و از هر شهری ده نفر اختیار می‌کرد از دانیان و علمای ایشان، چون به مکه رسید چهار هزار نفر از علما با او همراه بودند، چون اهل مکه او را تعظیم نکردند بر ایشان غضب کرد و وزیری داشت که او را «عمیاریا»^(۲) می‌گفتند، پس در این امر با او مصلحت کرد، او گفت: ایشان جاهلند و عجبی بهم رسانیده‌اند به سبب این خانه کعبه، پس پادشاه در خاطر خود عزم کرد که کعبه را خراب کند و اهل مکه را بکشد! پس خدا دردی بر سر و دماغ او موکل گردانید که از چشمها و گوشها و بینی و دهان او آب گندیده جاری شد و اطبا از معالجه او عاجز شدند و گفتند: این امر آسمانی است ما این را معالجه نمی‌توانیم کرد و متفرق شدند، چون شب شد عالمی به نزد وزیر آمد و پنهان به او گفت که: اگر پادشاه راست بگوید که چه نیت در خاطر خود گذرانیده است من او را معالجه می‌کنم، پس وزیر از پادشاه رخصت طلبید و آن عالم را در خلوت به نزد او برد، پس عالم به او گفت: آیا در باب کعبه نیت بدی کرده‌ای؟

گفت: بلی، چنین عزم کرده بودم که کعبه را خراب کنم و اهلش را بکشم.

عالم گفت: از این نیت بد توبه کن تا خیر دنیا و آخرت برای تو حاصل شود.

تبع گفت: توبه کردم از آن نیت که کرده بودم.

۱. خرائج راوندی ۸۱/۱.

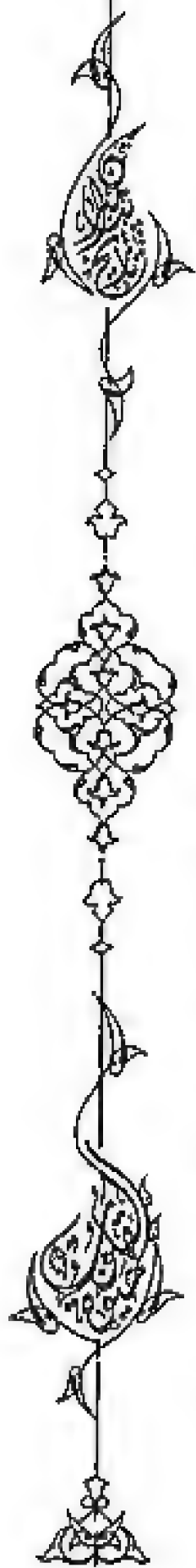
۲. در مصدر «عمیاریا» است.

پس در همان ساعت از آن بلا عافیت یافت و ایمان آورد به خدا و به ابراهیم خلیل علیه السلام و هفت جامه پر کعبه پوشانید و او اول کسی بود که کعبه را جامه پوشانید، و بیرون آمد به جانب مدینه و موضع مدینه زمینی بود که چشمه آبی در آنجا بود، چون به آن موضع رسید از میان چهار هزار عالم که با او بودند چهارصد نفر جدا شدند که در آن موضع ساکن شوند و آمدند به در خانه پادشاه و گفتند: ما از شهرهای خود بیرون آمدیم و مدتی با پادشاه گردیدیم تا به این مکان رسیدیم می خواهیم ما را رخصت دهد که در اینجا بمانیم تا وقت مردن.

پس وزیر به ایشان گفت: حکمت در این چیست که این را اراده کرده اید؟ گفتند: ای وزیر! بدان که شرف این خانه کعبه به شرف محمد صلی الله علیه و آله است که صاحب قرآن و قبله و علم و منبر است و ولادتش در مکه خواهد بود و بسوی این مکان هجرت خواهد کرد و امیدواریم که ما یا اولاد ما او را دریابیم.

چون تَبَع این سخن را از ایشان شنید عازم شد که یک سال با ایشان بماند شاید که سعادت ملازمت آن حضرت را دریابد و امر کرد چهارصد خانه برای آنها بنا کردند، و به هریک از ایشان یک کنیز آزاد کرده از کنیزان خود تزویج نمود و هریک را مال بسیار داد و نامه ای به خدمت حضرت رسول صلی الله علیه و آله نوشت، و در آن نامه ذکر کرد ایمان به اسلام خود را و آنکه از اُمت اوست و استدعا نمود که برای او شفاعت کند نزد حق تعالی، و در عنوان نامه نوشت که: این نامه ای است بسوی محمد بن عبدالله که خاتم پیغمبران است و رسول پروردگار عالمیان است از تَبَع اول؛ و نامه را به آن عالمی سپرد که او را نصیحت کرده بود، و از مدینه بیرون رفت و متوجه بلاد هند شد و در «غلسان» که شهری است از شهرهای هند فوت شد، میان مردن او و ولادت حضرت رسول صلی الله علیه و آله هزار سال فاصله بود، چون رسول خدا مبعوث شد و اکثر اهل مدینه به آن حضرت ایمان آوردند نامه تَبَع را به ابولیلی دادند و از برای آن حضرت فرستادند، و چون ابولیلی به مکه رسید آن حضرت در قبیله بنی سلیم بود، چون نظر مبارکش بر او افتاد فرمود: توئی ابولیلی؟

عرض کرد: بلی.

فرمود: نامهٔ تُبَّعِ اول را آورده‌ای؟

پس ابولیلی حیران شد؛ فرمود: بده نامه را. و نامه را گرفت و به حضرت امیر المؤمنین علیه السلام داد که: بخوان. چون نامهٔ تُبَّعِ را خواند حضرت سه مرتبه فرمود: مرحبا به برادر شایستهٔ ما، و امر فرمود ابولیلی را که: برگرد بسوی مدینه ^(۱).

مؤلف گوید: در سایر احوال تُبَّعِ با احوال بعضی از اهل جاهلیت در ابواب احوال حضرت رسول صلی الله علیه و آله مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی.

و به سند معتبر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقول است که: سلمان فارسی رضی الله عنه گفت: پادشاهی بود از پادشاهان فارس که او را «روذین» می‌گفتند و جباری بود معاند حق و ستمکار، چون در پادشاهی خود فساد بسیار در زمین کرد حق تعالی او را مبتلا گردانید به درد جانب راست سر و به مرتبه‌ای شدید شد که مانع شد او را از خوردن و آشامیدن، پس به استغاثه و تذلل آمد و وزیران خود را طلبید و این حال را به ایشان شکایت کرد، هر دوا که به او دادند نافع نیفتاد تا آنکه از تأثیر دوا ناامید شد.

پس در آن وقت حق تعالی پیغمبری را مبعوث گردانید و وحی نمود بسوی او که: برو به نزد روذین بندهٔ جبار من در هیئت اطبا و اول او را تعظیم نما و رفق و مدارا کن با او و او را امیدوار گردان که زود شفا خواهی یافت بی آنکه دوائی بخوری یا داغی بسوزانی، چون ببینی که متوجه تو می‌شود و سخن تو را قبول می‌کند بگو دوائی درد تو خون طفل شیرخواره‌ای است که والدین او به رضای خود او را بکشند بی جبری و اکراهی و سه قطره از خون او در بینی راست خود بچکانی، اگر چنین کنی در همان ساعت وجع تو برطرف می‌شود.

چون پیغمبر به فرمودهٔ الهی عمل نمود و به آن پادشاه آن دوا را گفت، پادشاه گفت: گمان ندارم در میان مردم چنین پدر و مادری بهم رسند که به رضای خود چنین کاری بکنند.

فرمود: اگر عطیۀ بسیاری بدهی به این مطلب می‌رسی.

پس پادشاه در این باب رسولان به اطراف فرستاد که چنین طفلی پیدا کنند، بعد از تفحص بسیار مرد و زنی پریشان یافتند که فرزندی تازه متولد شده بود از ایشان و به سبب بسیاری مال که به ایشان وعده می‌کردند و کثرت احتیاج ایشان به مال به این راضی شدند که آن فرزند را بکشند، چون ایشان را به نزد پادشاه آوردند پادشاه طاس نقره‌ای طلبید و کاردی، و مادر را گفت: طفلت را در دامن خود نگاهدار تا پدر او را ذبح کند، پس در این حال خدا آن طفل را به قدرت کامله خود به سخن آورد و گفت: ای پادشاه! بازدار پدر و مادر مرا از کشتن من که بد پدر و مادری هستند ایشان برای من، ای پادشاه! طفل ضعیف را هرگاه ستمی می‌رسد پدر و مادر دفع ستم از او می‌کنند و ایشان خود ستم بر من می‌کنند، پس زنهار که یاری ایشان مکن بر ظلم من.

پس پادشاه را ترس عظیم رو داد و آن درد از او برطرف شد، در همان ساعت به خواب رفت، در خواب دید که شخصی به او گفت: حق تعالی آن طفل را به سخن آورد و مانع شد تو را و والدین او را از کشتن او و او تو را مبتلا گردانیده بود به درد شقیقه که متنبه شوی و ترک ستم نمائی و سیرت خود را در میان رعیت نیکو گردانی و همان خداوند صحت را به تو برگردانید و تو را پند داد به سخن گفتن آن طفل. پس پادشاه بیدار شد و دردی در خود نیافت دانست که همه از جانب خدا است، و سیرت خود را تغییر داد و در بقیۀ عمر خود به عدالت و دادرسی سلوک کرد^(۱).

ابن بابویه علیه الرحمه به سند خود از ابو رافع روایت کرده است که: جبرئیل علیه السلام کتابی برای حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله آورد که در آن کتاب احوال جمیع پیغمبران گذشته و جمیع پادشاهان گذشته بود، پس حضرت رسول صلی الله علیه و آله احوال ایشان را مجعلاً نقل فرمود. ابن بابویه حدیث را اختصار کرده است و آنچه نقل کرده است بعضی را ما در بابهای سابق بیان کردیم و آنچه در آنها بیان نشده است در اینجا ذکر می‌کنیم:

فرمود: چون اشج بن اشجان پادشاه شد و او را کنیس می گفتند دویست و شصت و شش سال پادشاهی کرد، و در سال پنجاه و یکم سلطنت او حضرت عیسی علیه السلام متولد شد، و چون عیسی علیه السلام به آسمان رفت شمعون بن حمون صفا علیه السلام را خلیفه خود گردانید، و چون شمعون به رحمت ایزدی واصل شد حضرت یحیی بن زکریا علیه السلام به پیغمبری مبعوث شد و در آن وقت اردشیر پسر اشکان پادشاه شد و چهارده سال و ده ماه سلطنت کرد، در سال هشتم سلطنت او یهودان حضرت یحیی علیه السلام را شهید کردند پس یحیی فرزند شمعون را وصی خود گردانید، و بعد از اردشیر شاپور پسرش پادشاه شد و سی سال سلطنت کرد تا خدا او را کشت، و علم و نور و تفضیل حکمت و احکام خدا در آن زمان در فرزندان یعقوب پسر شمعون بود و حواریان اصحاب عیسی علیه السلام با ایشان می بودند.

در این وقت بخت نصر پادشاه شد و مدت سلطنت او صد و هشتاد و هفت سال شد و هفتاد هزار کس را بر خون یحیی علیه السلام کشت و بیت المقدس را خراب کرد، یهود در شهرها پراکنده شدند، چون چهل و هفت سال از سلطنت او گذشت عزیر را خدا به پیغمبری فرستاد بر اهل آن شهرها که از ترس مرگ گریخته بودند و عزیر را با آنها میراند و بعد از صد سال همه را زنده کرد و ایشان صد هزار کس بودند و باز همه به دست بخت نصر کشته شدند، پس بعد از بخت نصر مهرویه پسر او پادشاه شد و شانزده سال و بیست و شش روز سلطنت کرد و دانیال علیه السلام را گرفت و در چاه کرد و نقبها برای اصحاب او کند و آتش در آن نقبها افروخت و ایشان را در آتش افکند و ایشانند اصحاب اخدود که خدا در قرآن فرموده است، پس چون حق تعالی خواست دانیال علیه السلام را قبض روح نماید امر فرمود او را که نور و حکمت خدا را به پسرش «مکیخا» پسر خود بسپارد و او را خلیفه خود گرداند، پس در آن وقت هرمز پادشاه شد و سی و سه سال و سه ماه و چهار روز سلطنت کرد، و بعد از او بهرام بیست و شش سال پادشاهی کرد، و در این مدت حافظ دین و شریعت خدا مکیخا پسر دانیال علیه السلام بود و اصحاب او از مؤمنان و شیعیان و تصدیق کنندگان بودند اما نمی توانستند ایمان خود را ظاهر نمایند در آن زمان و قادر نبودند که سخن حقی را علانیه بگویند.

بعد از بهرام، پسر او هفت سال سلطنت کرد و در زمان او پیغمبران منقطع شدند و فترت بهم رسید و ولی امر امامت و وصایت باز مکیخا بود و اصحاب مؤمن او با او بودند، پس چون نزدیک شد ارتحال مکیخا به دار بقا حق تعالی در خواب به او وحی نمود که نور و حکمت خدا را به «انشو» پسر خود بسپارد و او را وصی خود گردانند، و فترت میان عیسی علیه السلام و محمد صلی الله علیه و آله چهارصد و هشتاد سال بود و دوستان خدا در آن روز در زمین فرزندان انشو بودند، یکی بعد از دیگری وصی و پیشوا می شدند، هر که را حق تعالی می خواست وصی می نمود، پس بعد از بهرام شاپور پسر هرمز نود و دو سال سلطنت کرد و او اول کسی بود که تاج ساخت و بر سر گذاشت و باز وصی در آن زمان انشو بود، و بعد از شاپور برادر او اردشیر دو سال پادشاه بود و در زمان او خدا زنده کرد اصحاب کهف و رقیم را، و خلیفه خدا در آن زمان «دسیحا» پسر انشو بود، و بعد از اردشیر شاپور پسر او پنجاه سال سلطنت کرد و باز در زمان او دسیحا حافظ دین خدا بود، و بعد از شاپور یزدجرد پسر او بیست و یک سال و پنج ماه و نوزده روز سلطنت کرد و باز خلیفه خدا در زمین دسیحا بود، و چون خدا خواست او را به رحمت خود ببرد وحی نمود بسوی او در خواب که علم خدا و نور و تفضیل حکمتها و احکام او را بسپارد به «نسطورس» پسر خود و او را وصی خود گردانند، پس بعد از یزدجرد بهرام گور بیست و شش سال و سه ماه و هیجده روز سلطنت کرد و خلیفه خدا در زمین نسطورس بود.

بعد از بهرام فیروز پسر یزدجرد پسر بهرام بیست و هفت سال پادشاه بود و خلیفه خدا در زمین باز نسطورس بود و مؤمنان آن زمان با او می بودند، چون حق تعالی اراده نمود نسطورس را به جوار رحمت خود ببرد در خواب بسوی او وحی فرمود که علم و نور و حکمت و کتابهای او را بسپارد به «مرعیدا»، و بعد از فیروز «فلاس» پسر فیروز چهار سال سلطنت کرد و باز خلیفه خدا مرعیدا بود، و بعد از فلاس برادر او «قباد» چهل و سه سال سلطنت کرد، و بعد از قباد جاماسب برادر او شصت و شش سال یا چهل و شش سال سلطنت کرد و باز حافظ دین خدا مرعیدا بود، و بعد از جاماسب کسری پسر قباد چهل و شش سال و هشت ماه سلطنت کرد و باز حافظ دین و شریعت الهی مرعیدا و اصحاب و

شیعیان مؤمن او بودند.

چون حق تعالی خواست مرعیدا را به جوار رحمت خود ببرد در خواب بسوی او وحی نمود که نور خدا و حکمت او را تسلیم بحیرای راهب نماید و او را خلیفه خود گرداند، و بعد از کسری هرمز پسر او پادشاه شد و مدت سلطنت او سی و هشت سال بود و حافظ دین خدا در آن زمان بحیرا و اصحاب مؤمن و شیعیان تصدیق کننده او بودند، و بعد از هرمز کسری که او را پرویز می گفتند پادشاه شد، باز خلیفه خدا در زمین بحیرا بود تا آنکه چون مدت غیبت حجت‌های خدا به طول انجامید و وحی الهی منقطع شد و استخفاف کردند به نعمت‌های خدا و مستوجب غضب خدا شدند و دین خدا مندرس شد و ترک نماز کردند، قیامت نزدیک شد و افتراق مذاهب بسیار شد و مردم مبتلا شدند به حیرت و ظلمت جهالت و دین‌های مختلف و امور پراکنده و راه‌های مشتبه و قرن‌ها از زمان پیغمبران گذشت و بعضی بر طریقه پیغمبران خود ماندند و آخر ایشان بدل کردند نعمت خدا را به کفران و طاعت خدا را به ظلم و عدوان، پس در این وقت خدا برگزید از برای پیغمبری و رسالت خود از شجره مشرقه طیبه که اختیار کرده بود آن را در علم سابق خود بر همه قبایله‌ها، و این سلسله را محلّ پاکان و معدن برگزیدگان خود گردانیده بود و محمد صلی الله علیه و آله را مخصوص گردانید او را به پیغمبری و برگزید او را به رسالت و به دین او حق را ظاهر گردانید تا آنکه حکم حق میان بندگان او بکند و محاربه کند با دشمنان خداوند عالمان، و علم جمیع پیغمبران و اوصیای گذشته را برای آن حضرت جمع کرد و زیاده بر آنها قرآن را به او عطا کرد به زبان عربی ظاهر کننده‌ای که راه ندارد باطل بسوی آن نه از پیش رو و نه از پشت سر، فرستاده شده است از جانب خداوند حکیم حمید و در قرآن بیان فرمود خبر گذشته‌ها و علم آیندگان را^(۱).

ابن بابویه علیه السلام از اسحاق بن ابراهیم طوسی روایت کرده است که در سنّ نبود و هفت سالگی در خانه یحیی بن منصور نقل کرد که: من پادشاهی را در هند دیدم که او را

۱. کمال الدین و تمام النعمة ۲۲۴ با چند اختلاف.

«سرپاپک»^(۱) می گفتند در شهری که آن را «صوح»^(۲) می گفتند، پس از او پرسیدم: چند سال از عمر تو گذشته است؟

گفت: نهصد و بیست و پنج سال - و مسلمان بود - و گفت: حضرت رسول ﷺ ده نفر از اصحاب خود را به نزد من فرستاد که حذیفه بن الیمان و عمرو بن العاص و اسامة بن زید و ابو موسی اشعری و صهیب رومی و سفینه و غیر ایشان در میان آنها بودند و مرا دعوت به اسلام کردند و من اجابت نمودم و مسلمان شدم و نامه آن حضرت را بوسیدم.

پس من گفتم: با این ضعف چگونه نماز می کنی؟

گفت: حق تعالی می فرماید ﴿الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ﴾^(۳)

گفتم: خوراک تو چیست؟

گفت: آب گوشت با گندنا.

گفتم: آیا از تو چیزی جدا می شود؟

گفت: هفته ای یک مرتبه چیز کمی دفع می شود.

پس احوال دندانهای او را پرسیدم؟

گفت: بیست مرتبه آنها را افکنده ام و از نو بدرآورده ام. و در طویلۀ او چهاربائی دیدم

از فیل بزرگتر که او را «زند فیل» می گفتند، پرسیدم: چه می کنی این جانور را؟

گفت: رخت خدمتکاران را بر آن بار می کنند و برای گازران می برند که بشویند.

و چهار سال راه طول مملکت او و چهار سال راه عرض آن بود، و شهری که پایتخت او بود پنجاه فرسخ در پنجاه فرسخ بود، و بر در هر دروازه از دروازه های شهر او صد و بیست هزار لشکر حاضر بودند که چون حادثه رو می داد محتاج نبودند به آنکه استعانت از لشکرهای دیگر بجویند، و جای او در وسط شهر بود.

شنیدم که می گفت: داخل بلاد مغرب شده ام و به ریگ بیابان عالج رسیده ام و رفته ام

۱. در مصدر: «سریانک».

۲. در مصدر: «قنوج».

۳. سورة آل عمران: ۱۹۱.

بسوی شهر قوم موسی - یعنی جابلقا - و بام خانه‌های ایشان هموار است؛ خرمن جو و گندم و ماکولات ایشان همیشه در بیرون شهر است، آنچه می‌خواهند از برای قوت خود برمی‌دارند و باقی را در بیرون شهر می‌گذارند، و قبرهای ایشان در خانه‌های ایشان است، و باغهای ایشان دو فرسخ از شهر ایشان دور است، و در میان ایشان مرد پیر و زن پیر نیست، بیماری در میان ایشان نمی‌باشد تا وقت مرگ.

بازارهای ایشان گشوده است، هر که چیزی می‌خواهد می‌رود و می‌کشد و برمی‌دارد و قیمتش را در آنجا می‌گذارد و صاحبش حاضر نیست، در وقت نماز همه حاضر می‌شوند در مسجد و نماز می‌کنند و برمی‌گردند؛ در میان ایشان خصومت و نزاع نمی‌باشد، سخنی بغیر از یاد خدا و نماز و یاد مرگ نمی‌گویند^(۱).

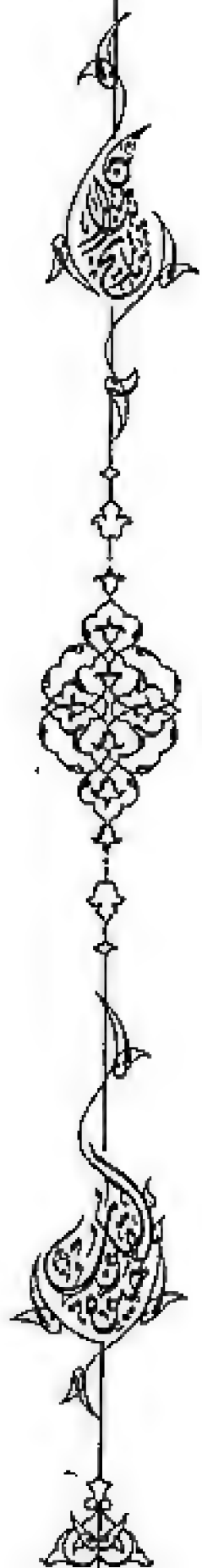
مؤلف گوید: قصص معمران را در کتاب احوال حضرت قائم علیه السلام انشاء الله بیان خواهیم کرد، و از جمله قصص انبیاء قصه یوذا سف است، چون طولی داشت در کتاب «عین الحیاة» بیان کرده بودیم و نبوت او به حدیث معتبر ثابت نبود، لهذا در اینجا ایراد نکردیم و هر که خواهد بر آن قصص مطلع بشود به کتاب «عین الحیاة» رجوع نماید.

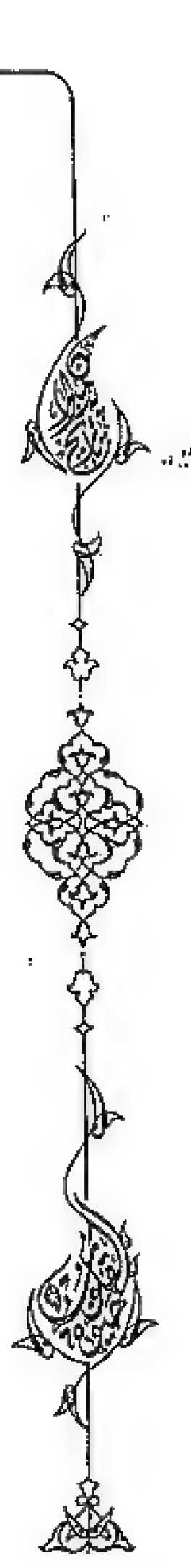
باب سی و هشتم

در بیان قصه هاروت و ماروت است

حق تعالی می‌فرماید ﴿وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَМАRُوتَ﴾^(۱) گفته‌اند: مراد آن است که: «شیاطین تعلیم می‌کردند مردم را آنچه فرستاده شده بود از سحر بر دو ملک که در زمین بابل بودند که نام ایشان هاروت و ماروت بود»^(۲)، ﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾^(۳) «و نمی‌آموختند سحر را به احدی تا می‌گفتند به او که: نیستیم ما مگر فتنه و امتحانی برای مردم پس کافر مشو بعمل کردن به سحر»، ﴿فَيَسْأَلُونَ مِنْهُمَا مَا يَقْرِءُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ﴾^(۴) «پس می‌آموختند از ایشان آنچه جدائی می‌افکندند به سبب آن میان آدمی و جفت او».

علی بن ابراهیم و عیاشی رضی الله عنهما در تفسیرهای خود به سند حسن از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده‌اند که: ملائکه نازل می‌شدند هر روز و هر شب برای حفظ اعمال اوساط اهل زمین از فرزندان آدم و اعمال ایشان را می‌نوشتند و به آسمان بالا می‌بردند، پس به فریاد آمدند اهل آسمان از گناهان اهل زمین و عیب می‌کردند در میان خود اهل زمین را به آنچه می‌شنیدند و می‌دیدند از ایشان از افترا بستن ایشان بر خدا و جرأت ایشان بر معصیت حق تعالی، پس خدا را تنزیه کردند از آنچه خلق به او نسبت می‌دهند و به آن وصف می‌کنند، و گروهی از ملائکه گفتند: پروردگارا! به غضب نمی‌آئی از آنچه خلق تو در زمین می‌کنند و از آنچه در حق تو افترا می‌کنند و بغیر حق به تو نسبت می‌دهند، و از آنچه

۱. سورة بقره: ۱۰۲.

۲. مجمع البیان ۱/ ۱۷۴.

۳. سورة بقره: ۱۰۲.

۴. سورة بقره: ۱۰۲.

نافرمانی تو می کنند بعد از آنکه نهی کرده ای ایشان را از آنها و تو حلم می کنی با ایشان و حال آنکه در قبضه قدرت تو آند و در نعمت و عافیت تو تعیش می کنند؟

پس حق تعالی خواست بنماید به ملائکه قدرت کامله خود را و جاری بودن امر خود را در خلق خود، و بشناساند به ملائکه نعمت خود را بر ایشان که ایشان را از گناه معصوم گردانیده و خلقت ایشان را از سایر خلقتها امتیاز داده و ایشان را مجبور به طاعت گردانیده و شهوت معصیت در ایشان قرار نداده است، پس وحی فرمود بسوی ملائکه که: از میان خود دو ملک اختیار کنید تا ایشان را به زمین بفرستم و ایشان را به طبیعت انسان بگردانم و در ایشان شهوت خوردن و آشامیدن و جماع کردن و حرص و طول امل قرار دهم مثل آنچه در طبیعت بشر قرار داده ام تا ایشان را امتحان کنم به طاعت خود.

پس ملائکه هاروت و ماروت را در میان خود اختیار کردند و ایشان زیاده از سایر ملائکه عیب می کردند فرزندان آدم را و طلب نزول عذاب بر ایشان بیش از سایرین می کردند. پس حق تعالی وحی فرمود بسوی ایشان که: در شما شهوت خوردن و آشامیدن و جماع کردن و حرص و طول امل قرار دادم چنانچه در بنی آدم، پس چیزی در پرستیدن شریک من مگردانید و مکشید کسی را که من حرام کرده ام کشتن او را و زنا مکنید و شراب مخورید. پس حجابهای آسمانها را گشود تا قدرت خود را به ملائکه بنماید و ایشان را به صورت و لباس انسان به زمین فرستاد.

پس فرمود: آمدند در ناحیه شهر بابل، چون به زمین رسیدند بنائی به نظر ایشان درآمد و رفتند به جانب آن بنا، چون به آن قصر رسیدند زنی را دیدند جمیله و خوشرو و خوشبو که به انواع زینتها خود را آراسته و با روی باز بسوی ایشان می آید، چون نظر کردند بسوی او و با او سخن گفتند و نیک در او نگریستند به جهت آن شهوتی که در ایشان مقرر شده بود عاشق آن زن شدند و بایکدیگر در آن باب مشورت کردند و نهی خدا را به یاد خود آوردند و از او گذشتند، چون اندکی راه رفتند شهوت بر ایشان غالب شد و ایشان را برگردانید، پس بسوی آن زن برگشتند در نهایت بیتابی و بیقراری و او را به زنا خواندند. آن زن گفت: من دیتی دارم که به آن دین اعتقاد دارم، و موافق دین خود مرا روا نیست

با شما نزدیکی کنم تا به دین من درنیائید.

گفتند: دین تو چیست؟

گفت: من خدائی دارم که هر که او را می پرستد و سجده برای او می کند، من می توانم اجابت او کرد به هر چه از من بطلبد.

گفتند: خدای تو چیست؟

گفت: این بت.

پس به یکدیگر نظر کردند و گفتند: اکنون دو گناه از گناهانی که خدا ما را نهی فرمود رو داد: یکی شرک و دیگری زنا، پس با یکدیگر مشورت کردند و آخر شهوت بر ایشان غالب شد و گفتند: قبول کردیم.

پس گفت: اگر راضی شدید که بت را سجده کنید آن قربانی دارد، تا شراب بخورید سجده بت از شما مقبول نیست، و موافق دین من آن است که اول شراب بخورید و آخر سجده بت بکنید.

پس با یکدیگر مشورت کردند و گفتند: اکنون سه گناه از آنها که خدا نهی فرموده بود پیش آمد: شراب خوردن و زنا کردن و بت پرستیدن؛ پس گفتند به آن زن که: چه بلای عظیم بودی تو برای ما، آنچه گفتی قبول کردیم.

پس شراب خوردند و بت را سجده کردند، چون متوجه مقاربت با او شدند و ایشان برای او و او برای ایشان مهیا شدند، ناگاه سائلی از در درآمد که سؤال بکند، چون ایشان او را دیدند ترسیدند، آن سائل گفت: وضع شما آدمی را به شک می اندازد که چنین خائف و ترسان زن جمیله خوشبوئی را به چنین جای خلوتی آورده اید، شما بد مردمی هستید؛ این را گفت و بیرون رفت.

آن زن گفت: بخدای خود سوگند می خورم که نمی گذارم نزدیک من آئید و حال آنکه این مرد مطلع شد بر حال من و شما و جای شما را دانست و الحال می رود و من و شما را رسوا می کند، اول او را بکشید که ما را رسوا نکند و بعد از آن با اطمینان خاطر بیائید و آنچه خواهید بکنید.

پس از پی آن مرد رفتند و او را کشتند و برگشتند، چون به آن موضع آمدند آن زن را ندیدند و جامه‌ها از بدنشان فرو ریخت و عربان ماندند و انگشت حسرت به دندان گزیدند! پس حق تعالی وحی نمود بسوی ایشان که: من شما را یک ساعت به زمین فرستادم که با خلق من باشید، پس در یک ساعت چهار معصیت که شما را از آن نهی کرده بودم مرتکب شدید و از من شرم نکردید و حال آنکه شما پیش از سایر ملائکه عیب می‌کردید اهل زمین را بر معصیت من و سعی می‌کردید در نزول عذاب من بر ایشان به سبب آنکه شما را به خلقتی آفریده بودم که خواهش گناهان در شما نبود و شما را از معاصی نگاه می‌داشتم، اکنون که عصمت خود را از شما بازداشتم و شما را به خود گذاشتم چنین کردید، الحال یا عذاب دنیا را اختیار کنید یا عذاب آخرت را.

پس یکی از ایشان گفت: متمتع می‌شویم از شهوتهای خود در دنیا چون به دنیا آمده‌ایم تا برسیم به عذاب آخرت، و دیگری گفت: عذاب دنیا مدتی دارد و آخر شدن دارد و عذاب آخرت دائمی است و منقطع نمی‌شود، پس اختیار نمی‌کنیم عذاب آخرت را که سخت‌تر و ابدی است بر عذاب دنیای فانی منقطع.

پس عذاب دنیا را اختیار کردند و تعلیم سحر می‌کردند مدتی در زمین بابل، چون سحر را به مردم تعلیم کردند ایشان را خدا از زمین بالا برد، و در میان هوا سرنگون آویخته‌اند و معذبند تا روز قیامت^(۱).

عیاشی به سند دیگر روایت کرده است که: روزی حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بر منبر بود در مسجد کوفه، پس عبدالله بن الکوا از آن حضرت پرسید: مرا خبر ده از احوال این ستاره سرخ - یعنی زهره -.

فرمود: روزی خدا ملائکه را مطلع گردانید بر احوال فرزندان آدم و ایشان مشغول معصیت بودند، پس هاروت و ماروت از میان ملائکه گفتند: این جماعتند که پدر ایشان را به دست قدرت خود آفریدی و ملائکه را به سجده او امر فرمودی، به این نحو معصیت تو

می‌کنند ۱۹

حق تعالی فرمود: شاید اگر شما را نیز مبتلا گردانم به مثل آنچه آنها را به آن مبتلا کرده‌ام شما نیز مرا معصیت کنید چنانچه ایشان می‌کنند.
گفتند: نه بعزت تو سوگند که معصیت تو نخواهیم کرد.

پس خدا ایشان را به شهوتها مبتلا نمود مثل بنی آدم و امر کرد ایشان را که: چیزی را با من شریک مگردانید و مکشید نفسی را که من حرام کرده‌ام کشتن او را و زنا مکنید و شراب مخورید. پس ایشان را به زمین فرستاد و هریک در ناحیه‌ای حکم می‌کردند در میان مردم، پس این ستاره به نزد یکی از آنها آمد به مخاصمه و در نهایت حسن و جمال بود، چون او را دید مفتون عشق او شد و گفت: حق به جانب توست اما حکم نمی‌کنم برای تو تا به من دست ندهی! پس او را وعده کرد به یک روزی و برگشت و به نزد دیگری رفت به مرافعه و او نیز مفتون او شد و او را به زنا تکلیف کرد، او را نیز به همان ساعت وعده داد که رفیقش را وعده داده بود.

چون روز وعده شد هر دو نزد او حاضر شدند پس هریک از دیگری شرم کردند و سرها به زیر افکندند، پس پرده حیا را دریدند و یکی از ایشان به دیگری گفت: آنچه تو را به اینجا آورده است مرا هم همان آورده است، پس هر دو او را به زنا تکلیف کردند و او ابا نمود و گفت: تا بت مرا سجده نکنید و شراب نخورید من راضی نمی‌شوم، و ایشان ابا کردند و او مبالغه نمود تا آنکه راضی شدند و شراب خوردند و از برای بت نماز کردند، پس گدائی داخل شد و ایشان را در آنجا دید پس آن زن گفت: این مرد بیرون می‌رود و خبر شما را نقل می‌کند و شما را رسوا می‌کند، پس برخاستند و او را کشتند.

چون او را تکلیف کردند که به نزدیک ایشان آید گفت: راضی نمی‌شوم مگر آنکه تعلیم من کنید آن چیزی را که به سبب آن به آسمان بالا می‌روید - زیرا ایشان روزها میان مردم حکم می‌کردند و شبها به آسمان می‌رفتند - پس ایشان ابا کردند و او نیز ابا کرد تا آنکه راضی شدند و تعلیم او کردند، پس آن زن تکلم نمود به آن سخن که تجربه کند که ایشان راست گفته‌اند به او، پس همین که تکلم نمود به آسمان بالا رفت و ایشان به حسرت در او

نظر می کردند، و در این احوال اهل آسمان نظر می کردند بسوی ایشان و از اوضاع ایشان عبرت می گرفتند.

چون آن زن به آسمان رسید خدا او را مسخ کرد به صورت این کوکب که می پیشید^(۱). مؤلف گوید: عامه نیز مثل این قصه را در احادیث خود روایت کرده اند و اکثر علمای خاصه و عامه این قصه را انکار کرده اند به سبب آنکه آنچه در این قصه مذکور است منافات دارد با عصمت ملائکه که به آیات و اخبار متواتره ثابت شده است، بلکه ایشان در ملک بودند که خدا ایشان را برای امتحان مردم به زمین فرستاده بود که به مردم تعلیم سحر بکنند برای آنکه فرق کنند میان سحر و معجزه و برای آنکه سحر را بشناسند که از آن احتراز نمایند و به ایشان می گفتند: این تعلیم کردن ما امتحانی است برای شما مبادا این را وسیله دنیای خود کنید و سحر بکنید و کافر شوید، و از ایشان گناهی صادر نشد و مدتی در زمین بودند بعد از آن به آسمان رفتند.

بعضی گفته اند ایشان ملک نبودند بلکه دو شخص بودند از اهل بابل و به صلاح مشهور بودند، به این سبب ایشان را ملک می گفتند؛ و بعضی گفته اند این قصه منافات با عصمت ملائکه ندارد، زیرا که ملائکه تا به وصف ملک بودن باقی باشند مقصومند، و هرگاه حق تعالی ایشان را به صورت و حالت بشر بگرداند ملک نخواهند بود و عصمت از ایشان ممکن است که زائل شود، و این سخن اگرچه خالی از قوتی نیست و لیکن چون بعضی از احادیث بر رد این حدیث وارد شده است و اینها موافق روایات عامه است و تواریخ یهود خلاف مذهب مشهور میان علمای شیعه است، و در این باب توقف نمودن اولی است.

چنانچه در تفسیر امام حسن عسکری علیه السلام در تأویل این آیه وارد شده است که حضرت صادق علیه السلام فرمود: چون بعد از نوح علیه السلام ساحران و ارباب حیل در زمین بسیار شدند، حق تعالی دو ملک فرستاد بنوی پیغمبر آن زمان که بیان نمایند سحر ساحران را و بیان کنند چیزی چند را که سحر ایشان را به آن باطل توان کرد و مکر ایشان را به آن رد

توان کرد، و نهی کردند ایشان را از آنکه سحر کنند به سبب آنچه می آموزند از برای مردم، چنانچه طیبی گوید: فلان چیز زهر است و دفع ضرر آن به فلان دوا می توان کرد، چنانچه حق تعالی فرموده است ﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾ فرمود: یعنی آن پیغمبر امر کرد آن دو ملک را که ظاهر شوند برای فرزندان آدم به صورت دو انسان و تعلیم نمایند به مردم آنچه خدا تعلیم ایشان نموده است، پس ایشان به هر که تعلیم می کردند طریق سحر و باطل گردانیدن سحر را می گفتند به آن کسی که از ایشان یاد می گرفت که: ما افتتان و امتحانیم برای پندگان که اطاعت نمایند خدا را در آنچه می آموزند و به آن باطل گردانند سحر ساحران را و خود سحر سخن نکنند پس کافر مشو به کردن سحر و ضرر رسانیدن به مردم و به اینکه سحر را وسیله خود گردانی که مردم را بخوانی بسوی آنکه اعتقاد کنند به آنکه تو به سبب سحر قادری بر میرانیدن و زنده گردانیدن و آنچه خواهی می توانی کرد در برابر خدا و این کفر است.

﴿فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ﴾ فرمود: یعنی آموختند طالبان سحر از آنچه شیاطین نوشته بودند در ملک سلیمان و در زیر تخت او گذاشته بودند و نسبت به او می دادند از سحرها و نیرنجات و آنچه نازل شده بود بر هاروت و ماروت از این دو صنف می آموختند چیزی چند را که به آنها جدائی می افکندند میان مرد و جفت او؛ و اینها امری چند بود که می آموختند برای ضرر رسانیدن به مردم که جدائی می انداختند میان مردم به حيله‌ها و تخیلات و تمامی کردن و چیزها که می نوشتند و در جاهای دفن می کردند که دوستی میان دو کس بهم رسانند یا عداوت میان دو کس بیندازند.

﴿وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ﴾^(۱) فرمود: یعنی نبودند آنان که اینها را می آموختند ضرر رساننده احدی را مگر به آنکه خدا ایشان را به خود بگذارد و متع لطف خود از ایشان بکند به سبب بدیهای اعمال ایشان، و اگر می خواست می توانست ایشان را قهر و جبر نماید بر ترک آنها.

﴿وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ﴾^(۱) «و می آموختند چیزی را که ضرر به ایشان می‌رسانید و نفع به ایشان نمی‌بخشید»، فرمود: زیرا که ایشان چون یاد می‌گرفتند بعمل می‌آوردند و متضرر می‌شدند به آن. پس ایشان یاد می‌گرفتند چیزی را که ضرر می‌رسانید به ایشان در دین و نفع اخروی به ایشان نمی‌داد بلکه به سبب این از دین خدا بدر می‌رفتند.

﴿وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ﴾^(۲) فرمود: یعنی «آنها که یاد می‌گرفتند می‌دانستند که آنچه را خریده‌اند از سحر به دین خود که به سبب آن از دین بدر رفته‌اند آن را بهره‌ای در ثواب بهشت نیست»، ﴿وَلَيْشَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾^(۳) «و بتحقیق بد چیزی است آنچه فروخته‌اند به آن جانهای خود را اگر می‌دانستند» که آخرت را فروخته‌اند و ترک کرده‌اند بهره خود را از بهشت، زیرا که ایشان را اعتقاد آن بود که خدائی و آخرتی و مبعوث شدنی نخواهد بود.

پس راویان تفسیر به خدمت حضرت امام حسن عسکری علیه السلام عرض کردند: جمعی می‌گویند که هاروت و ماروت دو ملک بودند که حق تعالی ایشان را اختیار کرد از میان ملائکه در وقتی که بسیار شد گناهان فرزندان آدم و ایشان را با ملک دیگر به زمین فرستاد و ایشان عاشق زهره شدند و اراده زنا با او کردند و شراب خوردند و آدمی را کشتند، و خدا ایشان را در پابل عذاب می‌کند و ساحران از ایشان سحر یاد می‌گیرند، و خدا آن زن را مسخ کرد به ستاره زهره.

پس حضرت فرمود: پناه می‌برم به خدا از این قول، زیرا که ملائکه خدا معصوم و محفوظند از کفر و قیایح به الطاف خدا، چنانچه در حق ایشان می‌فرماید: «نافرمائی خدا نمی‌کنند در آنچه امر می‌کند ایشان را و می‌کنند آنچه ایشان را امر می‌کند به آن»^(۴)، و باز

۱. سوره بقره: ۱۰۲.

۲. سوره بقره: ۱۰۲.

۳. سوره بقره: ۱۰۲.

۴. سوره تحریم: ۶.

می فرماید: «آنها که نزد خدا هستند - یعنی ملائکه - تکبیر نمی کنند از عبادت خدا و مانده نمی شوند و تسبیح می گویند در شب و روز و سستی ایشان را عارض نمی شود»^(۱)، و باز می فرماید: «بلکه بنده‌ای چندند گرامی داشته شده و پیشی نمی گیرند بر خدا به گفتار، و ایشان به امر او عمل می نمایند»^(۲).

پس فرمود: اگر چنان باشد که ایشان می گویند هر آینه خدا این ملائکه را خلیفه خود گردانیده خواهد بود در زمین و خواهند بود در دنیا به منزله پیغمبران و ائمه علیهم السلام، و آیا از انبیاء و ائمه ممکن است که آدم کشتن به ناحق و زنا کردن صادر شود؟! آیا نمی دانی که خدا هرگز زمین را از پیغمبری یا امامی از فرزندان آدم خالی نگذاشته است؟ آیا نشنیده‌ای که خدا می فرماید: «فرستادیم قبل از تو بسوی خلق مگر مردانی چند که وحی می فرستادیم بسوی ایشان از اهل شهرها»^(۳)؟ پس این دلیل است بر آنکه ملائکه را بسوی زمین فرستاده است که پیشوایان و حکام باشند بلکه ایشان را بسوی پیغمبران خود فرستاده است.

پس راویان عرض کردند: بنا بر این شیطان نیز می باید ملک نباشد!

فرمود: او نیز ملک نبود بلکه از جن بود، چنانچه حق تعالی فرموده است ﴿كَانَ مِنَ الْجِنِّ﴾^(۴) و باز فرموده است ﴿وَالْجَانُّ خَلْقَنَا مِنْ قَبْلُ مِنْ نَارِ السُّمُومِ﴾^(۵)، و بدرستی که خبر داد مرا پدرم از جدّم از حضرت امام رضا علیه السلام از پدرانش از رسول خدا صلی الله علیه و آله که حضرت فرمود: حق تعالی اختیار کرد از جمیع عالمیان محمد و آل محمد صلی الله علیه و آله را و اختیار کرد پیغمبران را و اختیار کرد ملائکه مقربان را و اختیار نکرد ایشان را مگر برای آنکه می دانست که کاری نخواهند کرد که از ولایت و دوستی خدا بیرون روند و از عصمت

۱. سورة انبیاء: ۱۹ و ۲۰.

۲. سورة انبیاء: ۲۶ و ۲۷.

۳. سورة یوسف: ۱۰۹.

۴. سورة کهف: ۵۰.

۵. سورة حجر: ۲۷.

الهی بری شوند و ضم شوند با گروهی که مستحق عذاب خدا گردیده‌اند.

راویان گفتند: به ما روایت رسیده است که: چون حضرت رسول ﷺ نص فرمود بر حضرت امیر المؤمنین علیه السلام به امامت، عرضه کرد خداوند عالمیان ولایت آن حضرت را بر ملائکه پس گروه بسیاری قبول ولایت آن حضرت نکردند و خدا ایشان را مسخ کرد به صورت وزغ آبی!

فرمود: معاذ الله! این حدیث را بر ما دروغ بسته‌اند، و ملائکه رسولان خدایند، و چنانچه بر پیغمبران خدا کفر روا نیست بر ایشان نیز روا نیست و شأن ملائکه عظیم است و مرتبه ایشان جلیل است و از امثال این امور منزهند^(۱).

به اینجا منتهی شد آنچه از تفسیر امام علیه السلام نقل کردیم، و سایر احوال ملائکه و بیان عصمت ایشان را در کتاب «روح الارواح» بیان خواهیم کرد انشاء الله تعالی.

و بر این موضع ختم کردیم جلد اول «حياة القلوب» را در وسط ماه شوال

سال هزار و هشتاد و پنج از هجرت مقدسه نبویه در جوار روضه

مقدسه منوره عرشیه ملکوتیه رضیه رضویه صلوات الله

علی مشرفها والحمد لله اولاً و آخراً

وصلی الله علی محمد سید المرسلین و آله المقدسین المکرمین

ولعنة الله علی اعدائهم اجمعین

فهرست مصادر تحقيق

- ١ - قرآن كريم.
- ٢ - آثار البلاد وأخبار العباد، زكريا بن محمد قزويني، دار بيروت للطباعة والنشر، بيروت.
- ٣ - اثبات الهداة، حرّ عاملي، المطبعة العلمية، قم.
- ٤ - الاحتجاج، احمد بن علي بن ابي طالب طبرسي، انتشارات اسوه، ١٤١٣ هـ.ق.
- ٥ - إحياء علوم الدين، محمد بن محمد غزالي، دار الكتب العلمية، بيروت.
- ٦ - الاختصاص، شيخ مفيد، مؤسسة النشر الاسلامي، قم، چاپ چهارم.
- ٧ - اختيار معرفة الرجال (رجال كشى)، شيخ طوسي، مؤسسة آل البيت عليه السلام، قم، ١٤٠٤ هـ.ق.
- ٨ - الارشاد، شيخ مفيد، مؤسسة آل البيت عليه السلام، قم، چاپ اول، ١٤١٣ هـ.ق.
- ٩ - ارشاد القلوب، ديلمى، منشورات الشريف الرضى، قم، ١٤١٢ هـ.ق.
- ١٠ - اسباب النزول، علي بن احمد واحد نيسابورى، دار الكتاب العربى، بيروت.
- ١١ - اسد الغابة، عز الدين علي بن محمد بن اثير جزري، دار الكتب العلمية، بيروت، ١٤١٥ هـ.ق.
- ١٢ - أعلام الدين في صفات المؤمنين، ديلمى، مؤسسة آل البيت عليه السلام، چاپ دوم، ١٤١٤ هـ.ق.
- ١٣ - إعلام الورى بأعلام الهدى، فضل بن حسن طبرسي، دار الكتب الاسلامية، چاپ سوم.
- ١٤ - الأمالي، شيخ طوسي، مؤسسة البعثة، قم، چاپ اول، ١٤١٤ هـ.ق.
- ١٥ - الأمالي، شيخ مفيد، مؤسسة النشر الاسلامي، قم، چاپ دوم، ١٤١٢ هـ.ق.
- ١٦ - أمالي الصدوق، شيخ صدوق، مؤسسة الاعلمي للمطبوعات، بيروت، چاپ پنجم، ١٤٠٠ هـ.ق.
- ١٧ - الامامة والسياسة، عبدالله بن مسلم بن قتيبة ديتورى، انتشارات الشريف الرضى و زاهدى،

قم، ١٣٦٣ هـ.ق.

١٨ - الأئس الجليل بتاريخ القدس والخليل، مجير الدين حنبلي، منشورات الشريف الرضي،

قم، چاپ اول.

١٩ - الأوائل، حسن بن عبدالله بن سهل عسكري، دار الكتب العلمية، بيروت.

٢٠ - بحار الانوار، علامه محمد باقر مجلسي، دار احياء التراث العربي، بيروت.

٢١ - البداية والنهاية، اسماعيل بن عمر بن كثير دمشقي، دار الكتب العلمية، بيروت.

٢٢ - البرهان في تفسير القرآن، سيد هاشم بحراني، دار التفسير، قم، چاپ اول.

٢٣ - بشارة المصطفى لشيعه المرتضى، محمد بن ابي قاسم محمد بن علي طبري، المكتبة

الحيدرية، نجف اشرف، چاپ دوم.

٢٤ - بصائر الدرجات، محمد بن الحسن بن فروخ صفار قمی، مكتبة آية الله العظمى المرعشي

النجفي، قم، ١٤٠٤ هـ.ق.

٢٥ - تاريخ بغداد، احمد بن علي خطيب بغدادی، دار الكتب العلمية، بيروت.

٢٦ - تاريخ طبري، محمد بن جرير طبري، دار الكتب العلمية، بيروت، ١٤٠٨ هـ.ق.

٢٧ - التبيان في تفسير القرآن، شيخ طوسي، دار احياء التراث العربي، بيروت.

٢٨ - تحف العقول، حسين بن شعبه حراني، مؤسسة النشر الاسلامي، قم.

٢٩ - ترجمة الامام علي والامام الحسين (عليهما السلام) من تاريخ دمشق، علي بن حسن بن هبة الله

شافعي (ابن عساكر)، مؤسسة المحمودي، بيروت، ١٣٩٨ هـ.ق.

٣٠ - تفسير ابن كثير، اسماعيل بن عمر بن كثير دمشقي، دار القلم، بيروت، چاپ دوم.

٣١ - تفسير ابي السعود، ابو السعود بن محمد عمادي، دار الفكر، بيروت.

٣٢ - تفسير بغوي، حسين بن مسعود فراه بغوي شافعي، دار المعرفة، بيروت، ١٤١٥ هـ.ق.

٣٣ - تفسير بيشاوي، عبدالله بن عمر شيرازي بيشاوي، مؤسسة الاعلمي للمطبوعات، بيروت،

١٤١٠ هـ.ق.

٣٤ - تفسير الحبري، حسين بن محكم بن مسلم حبري، مؤسسة آل البيت (عليهم السلام)، بيروت،

١٤٠٨ هـ.ق.

- ۳۵ - تفسير الدور المشور، سيرطی، مكتبة آية الله العظمى المرعشي النجفي، قم.
- ۳۶ - تفسير صافي، ملا محسن فيض كاشاني، مؤسسة الاعلمي للمطبوعات، بيروت.
- ۳۷ - تفسير عياشي، محمد بن مسعود بن عياش، انتشارات علميه اسلاميه، تهران.
- ۳۸ - تفسير فرائد كوفي، فرائد بن ابراهيم كوفي، سازمان چاپ و انتشارات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامي، چاپ اول، ۱۴۱۰ هـ.ق.
- ۳۹ - تفسير قرطبي (الجامع لأحكام القرآن)، محمد بن احمد انصاري قرطبي، دار احياء التراث العربي، بيروت، ۱۴۰۵ هـ.ق.
- ۴۰ - تفسير قمي، علي بن ابراهيم قمي، دار الكتاب، قم.
- ۴۱ - تفسير كبير، محمد بن عمر فخر رازي، المطبعة البهية المصرية، قاهره.
- ۴۲ - تفسير كشافي، جواد الله محمود بن عمر زمخشري، منشورات البلاغة، قم.
- ۴۳ - تفسير منسوب به امام حسن عسكري عليه السلام، مدرسة الامام المهدي عليه السلام، قم، چاپ اول.
- ۴۴ - تنبيه الخواطر ونزهة التواظر، ابي فراس مالكي اشعري، دار الكتب الاسلامية، تهران.
- ۴۵ - التمهيد، محمد بن همام اسكاف، مدرسة الامام المهدي عليه السلام، قم، چاپ اول.
- ۴۶ - التوحيد، شيخ صدوق، مؤسسة النشر الاسلامي، قم.
- ۴۷ - تهذيب الاحكام، شيخ طوسي، دار الكتب الاسلامية، تهران، چاپ چهارم.
- ۴۸ - ثواب الاعمال وعقاب الاعمال، شيخ صدوق، مكتبة الصدوق تهران و كتابفروشي كتيبي نجفي قم.
- ۴۹ - جامع الرواة، محمد بن علي ازديلي، مكتبة آية الله العظمى المرعشي النجفي، قم، ۱۴۰۳ هـ.ق.
- ۵۰ - الخرائج والجرائح، قطب الدين راوندي، مؤسسة الامام المهدي عليه السلام، چاپ اول.
- ۵۱ - الخصال، شيخ صدوق، مؤسسة النشر الاسلامي، قم، چاپ چهارم.
- ۵۲ - ربيع الأبرار ونصوص الأخيار، جواد الله محمود بن عمر زمخشري، مؤسسة الاعلمي للمطبوعات، بيروت، چاپ اول.
- ۵۳ - رجال النجاشي، احمد بن علي نجاشي، دار الاضواء، بيروت، چاپ اول.

٥٤- روح المعاني في تفسير القرآن الكريم، سيد محمود آلوسي، دار الكتب العلمية، بيروت، ١٤١٥ هـ.ق.

٥٥- روضة الواعظين، شيخ محمد بن فتال نيسابوري، منشورات الرضى، قم.

٥٦- الزهد، حسين بن سعيد كوفي اهوازي، ناشر: سيد ابو الفضل حسينيان، چاپ دوم.

٥٧- السرائر، ابن ادریس حلی، مؤسسة النشر الاسلامی، قم.

٥٨- سعد السعود، محمد بن طاووس، منشورات الرضى، قم، ١٣٦٣ هـ.ش.

٥٩- السيرة النبوية، عبدالملك بن هشام معافري، مؤسسة علوم القرآن.

٦٠- شرح الاخبار في فضائل الائمة الاطهار، النعمان بن محمد التميمي المغربي، مؤسسة النشر الاسلامی، قم.

٦١- شرح نهج البلاغة، ابن ابي الحديد معتزلي، مكتبة آية الله العظمى المرعشي النجفي، قم، ١٤٠٤ هـ.ق.

٦٢- شواهد التنزيل، عبدالله بن عبدالله بن احمد (حاكم حاكماني)، مجمع احياء الشقافة الاسلامية- وزارت ارشاد، ١٤١١ هـ.ق.

٦٣- صحيح البخاري، محمد بن اسماعيل بخاري جعفي، دار الفكر، بيروت، ١٤٠١ هـ.ق.

٦٤- صحيح مسلم، مسلم بن حجاج قشيري نيسابوري، دار الكتب العلمية، بيروت.

٦٥- صحيفة الامام الرضا عليه السلام، مدرسة الامام المهدي عليه السلام، قم، ١٤٠٨ هـ.ق.

٦٦- طب الائمة، المطبعة الحيدرية، نجف اشرف.

٦٧- الطبقات الكبرى، محمد بن سعد، دار الكتب العلمية، بيروت، ١٤١٠ هـ.ق.

٦٨- الطرائف في معرفة مذاهب الطوائف، علي بن موسى ابن طاووس، چاپ خيام، قم، ١٤٠٠ هـ.ق.

٦٩- العدد القوية، رضى الدين علي بن يوسف حلي، مكتبة آية الله العظمى المرعشي النجفي، چاپ اول.

٧٠- عرائس المجالس، محمد بن ابراهيم ثعلبي، دار الرائد العربي، بيروت.

٧١- العقد الفريد، احمد بن محمد بن عبدربه اندلسي، دار الكتاب العربي، بيروت، ١٤٠٣ هـ.ق.

- ۷۲ - علل الشرايع ، شيخ صدوق ، انتشارات داوری ، قم .
- ۷۳ - العمدة ، يحيى بن الحسن اسدى حلى (ابن بطريق) ، مؤسسة النشر الاسلامى ، قم .
- ۷۴ - عوالى اللثالى ، ابن ابى جمهور احسانى ، چاپخانه سيد الشهداء ، قم .
- ۷۵ - عيون اخبار الرضا ، شيخ صدوق ، ناشر رضا مشهدى ، چاپ دوم .
- ۷۶ - عيون المعجزات ، حسين بن عبدالوهاب ، منشورات الشريف الرضى ، قم ، چاپ اول ، ۱۴۱۴ هـ .ق .
- ۷۷ - غيبت نعمانى ، محمد بن ابراهيم نعمانى ، دار الكتب الاسلامية ، تهران .
- ۷۸ - فرائد السمطين ، جوينى خراسانى ، مؤسسة المحمودى ، بيروت ، ۱۳۹۸ هـ .ق .
- ۷۹ - فرحة الغري ، سيد عبدالكريم بن طاووس ، منشورات الرضى ، قم .
- ۸۰ - فرهنگ فارسى عميد (سه جلدی) ، حسن عميد ، انتشارات امير كبير ، چاپ اول ، ۱۳۶۳ هـ .ش .
- ۸۱ - فضائل الخمسة من الصحاح الستة ، سيد مرتضى فيروزآبادى ، مؤسسة الاعلمى للمطبوعات ، بيروت .
- ۸۲ - فلاح السائل ، على بن موسى ابن طاووس ، انتشارات دفتر تبليغات اسلامى حوزه علمية قم .
- ۸۳ - قرب الامتداد ، عبدالله بن جعفر جعفي ، مؤسسة آل البيت (عليه السلام) ، قم ، چاپ اول ، ۱۴۱۳ هـ .ق .
- ۸۴ - قصص الانبياء ، اسماعيل بن عمر بن كثير دمشقى ، دار الكتب العلمية ، بيروت .
- ۸۵ - قصص الانبياء ، قطب الدين راوندى ، مجمع البحوث الاسلامية ، مشهد ، چاپ اول ، ۱۴۰۹ هـ .ق .
- ۸۶ - الكافى ، شيخ كلينى ، دار الكتب الاسلامية ، تهران ، چاپ پنجم .
- ۸۷ - كامل الزيارات ، محمد بن قولويه ، المطبعة المرتضوية ، نجف اشرف .
- ۸۸ - الكامل فى التاريخ ، ابن اثير ، مؤسسة الاعلمى ، تهران .
- ۸۹ - كتاب سليم بن قيس الهلالي ، بنياد بعثت ، تهران .
- ۹۰ - كتاب الغيبة ، شيخ طوسى ، مؤسسة المعارف الاسلامية ، قم ، چاپ اول .
- ۹۱ - كشف الغمة فى معرفة الائمة ، على بن عيسى بن ابى الفتح اربلى ، دار الاضواء ، بيروت .

- ٩٢ - كفاية الأثر، علي بن محمد بن علي خزاز قمي رازی، انتشارات بيدار، قم، ١٤٠١ هـ ق.
- ٩٣ - كفاية الطالب، محمد بن يوسف گنجی شافعی، دار احیاء تراث اهل البيت عليه السلام، تهران، چاپ سوم.
- ٩٤ - کمال الدين وتمام النعمة، شيخ صدوق، مؤسسة النشر الاسلامی، قم.
- ٩٥ - كنز العمال، علاء الدين علي متقی بن حسام الدين هندی، مؤسسة الرسالة، بيروت.
- ٩٦ - كنز الفوائد، محمد بن علي كراچکی، مكتبة المصطفوی، قم، چاپ دوم.
- ٩٧ - مجمع البيان في تفسير القرآن، فضل بن حسن طبرسی، مكتبة آية الله العظمی المرعشي النجفی، قم.
- ٩٨ - المحاسن، احمد بن محمد بن خالد برقی، المجمع العالمی لأهل البيت عليه السلام، قم، چاپ اول، ١٤١٣ هـ ق.
- ٩٩ - المحجة البيضاء، فيض كاشانی، مؤسسة الاعلمی للمطبوعات، بيروت، ١٤٠٣ هـ ق.
- ١٠٠ - مختصر بصائر الدرجات، حسن بن سليمان حلی، انتشارات الرسول المصطفی، قم.
- ١٠١ - مروج الذهب ومعادن الجوهر، علي بن الحسين مسعودی، دار الهجرة، قم، ١٤٠١ هـ ق.
- ١٠٢ - مسکن القواد، علي بن احمد جبعی عاملی (شهيد ثاني)، مؤسسة آل البيت عليه السلام، قم.
- ١٠٣ - مسند احمد بن حنبل، مؤسسة الرسالة، بيروت، چاپ اول.
- ١٠٤ - مشارق انوار اليقين في اسرار امير المؤمنين عليه السلام، الحافظ رجب البرسی، منشورات الشريف الرضي، قم، چاپ اول.
- ١٠٥ - مصباح المتعبد وسلاح المتعبد، شيخ طوسي، نشر و تصحيح اسماعيل انصاري زنجانى.
- ١٠٦ - معانى الاخبار، شيخ صدوق، مؤسسة النشر الاسلامی، قم.
- ١٠٧ - المعارف، عبدالله بن مسلم بن قتيبة، منشورات الشريف الرضي، قم، چاپ اول.
- ١٠٨ - معجم البلدان، ياقوت بن عبدالله حموى، دار احیاء التراث العربی، بيروت، ١٣٩٩ هـ ق.
- ١٠٩ - المعجم الكبير، سليمان بن احمد طبرانی، دار احیاء التراث العربی، بيروت.
- ١١٠ - مكارم الاخلاق، حسن بن فضل طبرسی، مؤسسة الاعلمی للمطبوعات، بيروت، چاپ ششم، ١٣٩٢ هـ ق.

- ۱۱۱ - مناقب آل ابی طالب، محمد بن علی بن شهر آشوب، دار الاضواء، بیروت، ۱۴۱۲ هـ.ق.
- ۱۱۲ - مناقب الامام علی بن ابی طالب، علی بن محمد شافعی (ابن المغازلی)، دار الاضواء، بیروت، ۱۴۱۲ هـ.ق.
- ۱۱۳ - من لا یحضره الفقیه، شیخ صدوق، مؤسسة النشر الاسلامی، چاپ سوم.
- ۱۱۴ - المؤمن، حسین بن سعید کوفی اهوازی، مدرسة الامام المهدي علیه السلام، قم، چاپ اول.
- ۱۱۵ - مهج الدعوات و منهج العباد، علی بن موسی بن جعفر بن محمد بن طاووس، دار الذخائر، قم، چاپ دوم، ۱۳۷۲ هـ.ش.
- ۱۱۶ - المهذب البارع، احمد بن محمد بن فهد حلی، مؤسسة النشر الاسلامی، ۱۴۱۴ هـ.ق.
- ۱۱۷ - النهاية فی غریب الحدیث والأثر، مجدالدین ابی السعادات مبارک بن محمد جزری (ابن اثیر)، مؤسسه مطبوعاتی اسماعیلیان، قم، چاپ چهارم.
- ۱۱۸ - نهج البلاغة، حضرت امام علی علیه السلام، دکتر صبحی الصالح، دار الهجرة، قم.
- ۱۱۹ - نهج الحق و كشف الصدق، حسن بن یوسف بن مطهر حلی، دار الهجرة، قم، چاپ اول، ۱۴۰۷ هـ.ق.
- ۱۲۰ - وسائل الشیعة، حرّ عاملی، مؤسسة آل البيت علیهم السلام، قم، چاپ اول، ۱۴۰۹ هـ.ق.
- ۱۲۱ - وقعة صفین، نصر بن مزاحم منقری، مكتبة آية الله المرعشي النجفي، قم، ۱۴۰۳ هـ.ق.
- ۱۲۲ - ينابيع المودة لذوي القربى، سليمان بن ابراهيم قندوزی حنفی، دار الاسوة للطباعة والنشر، چاپ اول، ۱۴۱۶ هـ.ق.